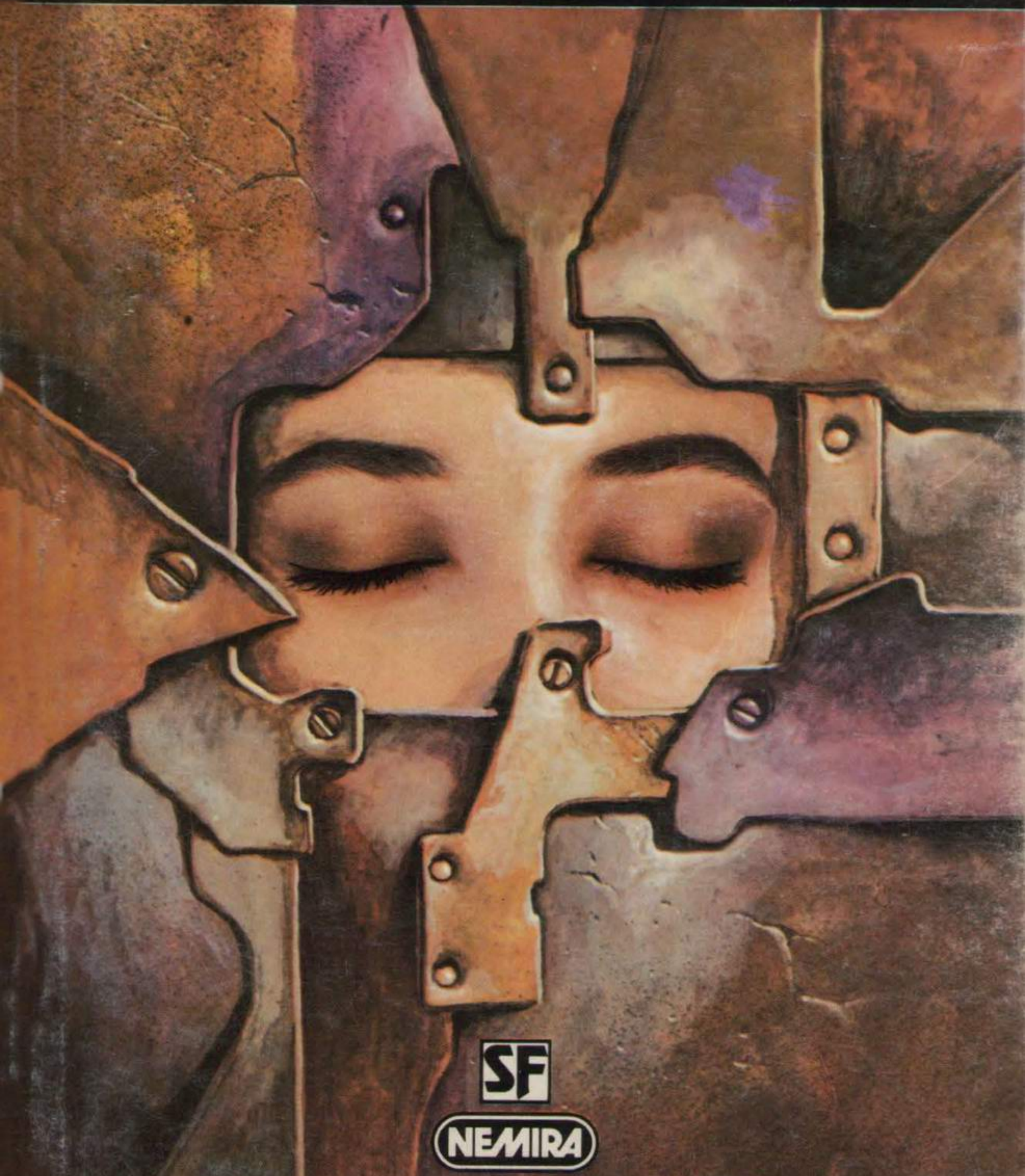
Cole Perriman

INSOMNIMANIA

AVEȚI UN CALCULATOR? CONECTAȚI-VĂ LA JOCURILE UCIGAȘE !

SF

NEMIRA

0000

PROLOG

MIERCURI, 19 IANUARIE: 1. 35 A.M.

Noaptea e ca vătuită, absolut tăcută. Zgomotele orașului sunt atenuate de zidurile camerelor, ca și murmurele musafirilor adormiți. Omul cu părul cenușiu ca oțelul nu aude decât șoapta discretă a cablurilor ce alunecă invizibile dincolo de ușile închise ale liftului. Admiră eficiența mașinăriei lumii – supusă, respectuoasă față de dorințele sale. Mașinile înțeleg sensul supunerii și al docilității.

Își vede propria reflectare în peretele de oglinzi de la capătul coridorului – un domn suplu, elegant, îmbrăcat la Armani, cu pielea bronzată de la yachting, care stă obosit, dar demn, pe culoarul bogat ornamentat. Adoră oglinzile, dar, de data asta, nu întârzie prea mult asupra propriei sale imagini. Se întoarce și studiază în schimb un model care înfrumusețează peretele dintre cele două lifturi, o încrengătură sofisticată de ghirlande în relief care înconjură un soare.

Deși este așa de obosit, e totuși mulțumit de clipa prezentă, de covorul luxos și de peretele ornamentat, de sațietatea sexuală pe care o simte și de modul în care s-a supus propriei sale legi, intime și nemărturisite: *Nu rămâne niciodată peste noapte.*

Acum se gândește cu plăcere la cele câteva ore de somn care îl așteaptă.

Dar voi putea dormi oare?

Se gândește la femeia extrem de tânără pe care o lăsase în camera de la capătul culoarului.

Ce vârstă avea?

Nu o întrebase, și chiar dacă ar fi întrebat-o nu s-ar fi așteptat să i se spună adevărul. *Poți să fii sigur că oamenii te vor minți. Asta e un adevăr al vieții pe care poți conta.* Și apoi, era mai bine să nu știe dacă e minoră – era mai bine să nu stea prea mult cu gândul la vreun pericol. Acum se terminase. Totul aparținea trecutului.

Totuși, își amintește de părul ei blond și subțire, de trupul ei neted și alb – o albeață de cretă, anemică, aproape neplăcută. S-a reținut să rănească acel trup, cum ar fi putut s-o facă în alte împrejurări, iar experiența sexuală avută fusese, trebuia să recunoască, puțin cam prea blândă pentru exigențele sale. Neașteptat, dar acel trup fragil fusese puțin cam prea dornic; prea nereținut, prea facil pentru a aparține cuiva care să nu fi avut o doză bună de experiență.

Nu mai există fecioare în lumea asta. Simte cum buzele i se arcuiesc într-un familiar și comod zâmbet disprețuitor. *În ziua de azi, oamenii nici nu se mai nasc virgini.*

Omul cu păr cenușiu obosește repede să formuleze asemenea panseuri. A încetat susurul de dincolo de uși. Probabil că liftul s-a oprit la un alt etaj. Mulțumirea de sine se estompează. Satisfacția i se risipește puțin. Nu are timp de așteptat. Nimic din ceea ce face nu e gratuit – nici chiar folosirea în particular a propriului său creier. Cele mai intime gânduri ale sale costă bani.

Unde e afurisitul de lift?

Omul cu păr cenușiu aude un sunet târșâit, ușor și ritmic, venind din spatele lui. Ce-i cu sunetul ăsta? Tălpi de cauciuc frecându-se de covorul plușat? Un fald de robă frecându-se de altul? Nu se întoarce să privească. Nu se întoarce niciodată să se uite după nimeni, decât dacă este obligat. Alți oameni nu-i reține niciodată curiozitatea sau interesul. Se presupune că el este cel care îi preocupă pe ei. Alte priviri trebuie să se întoarcă, nu ale lui.

Dar chiar și așa, tot regretă că și-a întors fața de la oglindă. O privire furișă, cea mai ușoară mișcare a capului, i-ar arăta reflectarea acelei persoane. Își blestemă în tăcere izbucnirea de interes. Autodisciplina l-a trădat puțin.

Zgomotul înfundat de frecare se oprește brusc chiar în spatele lui. Cât de departe? Un metru? Jumătate de metru? Mai puțin? Intuitiv, omul cu părul cenușiu știe că tovarășul său nu așteaptă, pur și simplu, liftul. Nu. Această persoană *l-a găsit pe el.* Această persoană știe

cine este el. Iar omului cu părul cenușiu nu-i prea place asta. Se străduise atâta să fie singur.

Apoi o voce din spatele lui șoptește, cu un ton dulce și conspirativ, ca un imaginar prieten de joacă din copilărie:

– Bună, Jo-jo băiete. Eu sunt. Auggie.

Auzind sunetul, omul tresare ușor, zâmbind surprins.

Auggie!

Se poate așa ceva? Într-adevăr, este ca și cum un prieten de joacă din copilărie ar fi înviat. Atâtea jocuri, atâtea farse vesele. Omul începe să se întoarcă, iar sprâncenele i se ridică cu o expresie de surpriză plăcută.

E pe cale să întrebe: „Cum de m-ai găsit?"

E pe cale să spună: „Sper că nu mai ești supărat."

Aruncă o privire spre fața persoanei – o față compusă din pătrățele micuțe albe, roșii și negre. *Un mozaic? Pixeli?*[1] Ochii omului cu păr cenușiu se forțează să focalizeze mai bine imaginea feței respective.

Restul siluetei este întunecat. Brațul drept îi este întins înainte. La capătul brațului, chiar la limita câmpului vizual al omului cu păr cenușiu, plutește o sclipire de oțel. Oțelul fulgeră spre interior și în jos. Strălucirea se eclipsează pentru un moment. Omul simte o implozie în beregată – o apăsare bruscă, violentă, însoțită de o bubuială care îi ajunge până în urechi, trecând prin cavitățile rezonante ale craniului.

Nu există nici un fel de durere.

Capul omului este suspendat, nemișcat, ținut în sus de ceva implântat în beregată. Fața cea strălucitor colorată, cu ochi gigantici, devine brusc mai clară. Timp de o secundă, omul cu păr cenușiu este conștient de rânjetul larg, roșu, al gurii cu colțurile lăsate în jos. Apoi, cu o scuturătură furioasă, obiectul cel strălucitor i se retrage din beregată și holul se rotește exuberant, ametitor, în jurul lui.

[1] Pixel: element de imagine (*picture element*). Calculatoarele și terminalele moderne folosesc afișarea de tip raster în care imaginea este formată dintr-o matrice de puncte având o culoare și intensitate ce pot fi modificate individual. Dimensiunea și forma acestor puncte s-au schimbat o dată cu perfecționarea tehnicii folosite. Inițial, rezoluția mică a dispozitivelor de afișare făcea ca pixelii să fie destul de mari și de formă rectangulară, iar impresia privitorului era de „mozaic" multicolor. La ora actuală însă, dimensiunea pixelilor a scăzut foarte mult, „granularitatea" imaginii de calculator fiind foarte greu sesizabilă (n. tr.).

Își dă seama că se clatină, întorcându-se iar spre peretele ornamentat cu ghirlande și cu un soare. Un lichid roșu împroașcă ritmic, țâșnindu-i din gâtlej. O respirație hârâită ce-i iese din plămâni acompaniază jeturile. O clipă omul este fascinat de ferocitatea orgiastică a țâșniturilor. Timp de cincizeci și opt de ani trupul său s-a străduit să mențină sub control această forță – și acum era liberă.

Ce viguros! Ce dumnezeiesc!

Se apucă neîndemânatic de gâtlej, dar degetele sale nu sunt în stare să stăpânească izvorul ce pulsează frenetic. Gândurile încep să i se întunece.

Mâinile astea – mâinile astea sunt prea slabe. Ale cui mâini? Ale vreunui nenorocit de incompetent...

Omul e amețit. Tot mai așteaptă trezirea durerii, dar aceasta nu apare. Este ca o marionetă dansatoare ale cărei sfori au fost tăiate. Trupul i se prăbușește pe podeaua mochetată, devenind o grămadă informă. Încearcă să respire, dar nu poate. De fapt, nici nu vrea să respire – nu în asemenea împrejurări umilitoare. Toată lupta asta a lui este o îngenunchere îngrozitoare și o disprețuiește – așa cum disprețuiește și statul la cozi.

De ce nu este nici un subaltern aici să se ocupe de asta?

La ce-i mai plătește atunci?

Omul își simte trupul tresărind și zvârcolindu-se. Un moment se gândește să strige: „Stai! Dă-mi drumul!" Dar fără aer și fără putința de a-și folosi aparatul vocal efortul său ar fi inutil și umilitor. Și apoi își dă repede seama că trupul i se zvârcolește folosindu-se de o forță irațională.

Ochii omului fulgeră în toate părțile, dar prea repede pentru a reține ceva mai mult decât o imagine voalată. I se pare că, la un moment dat, zărește imaginea întunecată a tovarășului său, dar n-are cum să fie sigur. Vederea sa continuă să se rotească nebunește, chiar și după ce sistemul nervos încetează să mai înregistreze convulsiile trupului.

Apoi rămâne nemișcat.

Nu există nici o durere.

Nu a existat nici un pic de durere, nici groază.

Omul rămâne cu privirea holbată la perete, fără să clipească. Un desen nebunesc, ca împroșcarea agresivă a unui expresionist abstract, acoperă acum soarele și se răspândește peste curbele albe ale ghirlandelor. Stropi uriași și strălucitori atârnă într-o suspendare precară, fără să se miște. *Au înghețat stropii, sau s-a oprit timpul?*

Dar întrebarea asta nu-l prea privește pe omul cu părul cenușiu. Este doar o simplă curiozitate. O întreagă scenă redată cu o claritate care îți taie respirația – doar claritatea este unica ei justificare. Moartea este cu mult mai strălucitoare; cu mult mai ordonată decât se așteptase el – și infinit mai primitoare.

Este mulțumit.

JOI, 20 IANUARIE: 12.03 A.M.

Pe un monitor de computer, cu fața la privitor:

O imagine formată din mii de pixeli, strălucitori și colțuroși. Se vede o ușă bej, profilată pe un perete alb. Ușa este marcată cu un număr de un roșu strălucitor – 636. Aproape de partea de sus a ecranului apar o mulțime de ochi lipsiți de trupuri, ochi ce clipesc și se uită țintă. Lângă fiecare pereche de ochi sunt scrise litere care oferă o palidă pretenție de identificare: „sudopod", „licuricisteluță", „suladeaur", „safir", „tilly-cel-rău", „tantipolly", „câinedepredicărie", „l-fy"...

Muzică, venind de la niște boxe[1] mici și cu pârâituri:

Muzică orchestrală, lentă, delicată, legănată, care începe cu un dezacord în registrul grav al corzilor, dar devine imediat veselă, în compartimentul viorilor. Începutul unei uverturi de Rossini, poate, dar care? Nu prea contează. Toate încep liniștit și se termină zgomotos.

Ușa se deschide smucit în fața privitorului, dând la iveală un gol întunecos, din care iese un personaj de desene animate, un om cu părul cenușiu, îmbrăcat în costum cu vestă. Se întoarce spre întuneric și

[1] Calculatoarele personale moderne sunt dotate opțional cu echipament *multimedia*, destinat în special captării și redării digitale a sunetului. O dată stocat în calculator, semnalul sonor poate fi prelucrat cu metode numerice și folosit în diverse programe (editoare de texte, prezentări, animație, jocuri etc.). Referirea la boxe subliniază faptul că majoritatea celor folosite pentru cuplarea la calculator sunt de dimensiuni mici și de calitate nu prea bună (n.tr.).

scoate un zgomot plescăit de sărut de adio spre o iubită nevăzută. Închide ușa în urma lui.

Transfocare asupra feței omului cu păr cenușiu. Apare un zâmbet stupid de autosatisfacție. Arcușurile izbesc lemnul viorilor într-un fel de aplauze executate prin percuție.

Imaginea se lărgește cuprinzând din nou întreaga siluetă a omului. Apoi se retrage în timp ce omul pornește ca într-un dans pe culoarul hotelului, printre cele două rânduri paralele de uși care par să se retragă și ele în depărtare. Dar perspectiva este puțin tulbure. Liniile nu converg corect pe parcursul retragerii greoaie a privitorului; omul rămâne să domine ecranul.

Este urmărit de-a lungul culoarului, pe după numeroasele colțuri, printr-un labirint din ce în ce mai incredibil, până la un coridor care trece prin fața a două uși de lift. Coridorul se termină cu un perete de oglinzi. Omul se oprește la vederea reflectării siluetei sale. Viorile sunt iar lovite de arcușuri în aplauze, sunetul lor e puțin ironic, amestecat, de data asta, cu scurte tonuri interogative venind de la celelalte instrumente cu coarde.

Un moment, perspectiva se schimbă, imaginea trecând în spatele omului cu păr cenușiu. Acesta apasă pe butonul liftului și aruncă o privire la modelul de pe perete – un desen complicat cu ghirlande care înconjură un soare.

Un scurt moment de tăcere, apoi clarinetele, oboaiele și cornurile engleze poartă muzica într-un brusc crescendo. O mână enormă – care parcă ar aparține privitorului – apare în scenă și îl bate pe umăr pe omul cu păr cenușiu; este acompaniată de acum familiara bătaie a arcușurilor pe viori.

Tăcere.

Omul se întoarce spre privitor. Fața lui umple ecranul. Pare puțin uimit, chiar și atunci când pe față i se schițează un zâmbet. Viorile oftează scurt, ca de o plăcută surpriză.

Apoi...

Ecranul este măturat de o mișcare rapidă, fulgerătoare, acompaniată de un fel de comic gâlgâit electronic. Muzica se transformă într-un galop nebunesc. Culoarul, oglinda, soarele și ghirlandele sale.

ușile liftului apar din nou, rotindu-se ca un vârtej în jurul omului cu păr cenușiu.

O transfocare scurtă îi aduce fața în prim-plan, tocmai când gâtlejul îi explodează într-o revărsare pirotehnică de jeturi de pixeli roșii. Omul se apucă de gât. Ochii îi ies din orbite și i se rotesc ridicol. Sfere tremurătoare și roșii umplu ecranul, ascunzând pentru scurt timp priveliștea, apoi se scurg dând la iveală omul prăbușit pe podea; doborât exact la timp pentru a se potrivi cu muzica ce avansează spre un final strălucitor și festiv.

Imagine a omului privit de deasupra; stă pe o parte, iar picioarele i se zvârcolesc frenetic răsucindu-l într-o rotire nebunească de moară de vânt. Apoi imaginea coboară lângă el, pe când omul acesta se răstoarnă pe spate și se zbate ca un pește; pelvisul i se înalță în punctul culminant al uverturii. În sfârșit, transfocare pe fața lui. Viorile mai adresează un ultim mesaj de felicitare prin aplauze, exact când ochii ieșiți din orbite ai omului se transformă în două mici x-uri.

O dată cu încetarea muzicii de coarde, ecranul mai afișează doar un mănunchi de pixeli răspândiți pe albul fundal cibernetic. Acest desen roșu strălucitor, ca un tapet de bucătărie, acoperă soarele și se întinde și pe deasupra ghirlandelor. O mică scurgere roșie urmărește marginea unei volute.

00001

TREMENDUM

– O traheotomie de două parale, remarcă adjunctul medicului legist, Bernard Smith, luminând cu o lanternă-creion gaura rănii de la gât și studiind-o prin partea de jos a ochelarilor săi bifocali. Traheea este hăcuită mai bine de jumătate. Sunt atinse arterele carotide. Și mușchii sternocleidomastoidieni.

– Adică? întrebă locotenentul Nolan Grobowski.

– Adică nu cred că scapă.

Nolan chicoti amar. Nu, ăsta cu siguranță că *nu mai scapă*. Chiar și de la mai bine de un metru și jumătate, Nolan putea să vadă că rana – veche de vreo oră și ceva – începea să dea semne de descompunere. Mirosul mortului era nesuferit – un iz de carne crudă, proaspăt tăiată și putoarea, amestecată, de fecale și urină care făcea ca holul plușat și bine luminat al hotelului să duhnească indecent, a grajd.

Smith își îndreptă raza lanternei spre ochii victimei, iar Nolan putu să vadă că aceștia deja se aplatizaseră ușor – părea că fluidul lor începuse deja să se retragă. Nolan își notă:

2:56 A.M. Hoitul se cam ofilește.

Nolan își nota întotdeauna absolut tot ce îi venea în minte în timpul misiunii, indiferent cât ar fi putut părea de trivial, redundant sau absurd. Chiar dacă detectivii locali din Hollywood își luaseră cu siguranță notițe, el va avea nevoie de propriile sale mărturii. Nici fotografiile nu erau întotdeauna de încredere în privința redării unor amănunte cruciale. Și apoi, notarea datelor era unul dintre puținele

lucruri cu adevărat normale la locul de constatare a unei crime. Îți ocupa mâinile.

– Deci cum i-ai zice ăsteia, Smitty? întrebă colegul lui Nolan, sergentul Clayton Saunders, care, foarte atent, măsura zona cu o ruletă.

Legistul cel grăsan și cu păr cenușiu se așeză în fund.

– Zic eu c-ar fi din cauze naturale, spuse Smitty. Prezintă toate semnele unui infarct sau atac. Sau poate doar din cauza vârstei.

– Se poate să se fi înecat cu un os de pui? întrebă Clayton.

Detectivul de culoare își terminase măsurătorile și se întorsese să studieze pata de pe perete.

– Posibil, desigur posibil, spuse Smitty. Ba se poate să-și fi băgat degetele în priză.

– Ce-ai zice de sinucidere? întrebă Nolan.

– Fii serios, Nol, spuse Smitty, învârtindu-se în patru labe, ca un cățel, în jurul cadavrului. De ce și-ar face seama un individ atât de bogat?

– Hei, avem de-a face cu unul dintre cei mai mari ași ai Americii, specialist în piraterie și tăiat gâturi, zise Nolan. Gândește-te ce sentiment de vină trebuie să-l fi copleșit. Uite cum s-au petrecut lucrurile. Pe la unu treizeci și cinci noaptea, păcatele reunite ale lui G.K. Judson l-au ajuns din urmă. Nu se mai putea suporta nici un moment. Așa că și-a scos din diplomat un cuțit zdravăn de măcelar, s-a dus de-a lungul culoarului până la lift, a coborât cu el două etaje, a ieșit pe palierul de aici și și-a tăiat carotida.

– Posibil, glumi Smitty. Dar ce s-a întâmplat cu cuțitul?

– Asta *este* o problemă, mârâi Nolan.

Clayton se gândi un moment și zise:

– Dar e evident. Judson i l-a dat unui trecător în ultimele sale clipe. I-a zis: Păstrează asta. O să valoreze o grămadă de bani cândva.

Smitty zâmbi.

– O justificare destul de convingătoare, băieți. Dar totuși, ar trebui să existe o scrisoare de adio.

– Mi se pare că tocmai încerca să o scrie pe peretele de aici, spuse Clayton.

Nolan se duse până acolo și se zgâi la petele însângerate care ornamentau peretele alb. Părea să fie vopsea aruncată de mișcarea pensulei.

– Citește-mi, ceru Smitty.

– Pare destul de simplu, spuse Nolan. Dar eu nu m-am descurcat niciodată la citire.

Clayton îi aruncă o privire, dar nu spuse nimic.

Nolan întoarse înapoi o pagină din carnețel și controlă schița locului și scurta descriere: cele două perechi de lifturi, față în față, fiecare pe câte o parte a coridorului; peretele de oglinzi din capătul coridorului; contururile albe, în relief, ale soarelui de pe peretele dintre lifturi; jetul de sânge ce păta, de-a curmezișul, unul dintre sori...

Nolan adăugă în grabă o mică schiță a petei, indicând jetul principal de sânge ce traversa soarele, petele mai mici de pe raze, și cele câteva punctișoare izolate care se extindeau peste desenul în relief al frunzelor.

Pseudorafinament și cheaguri de sânge. Nu e o scenă tipică pentru crime.

Pe la unu patruzeci și cinci, trupul lui G.K. Judson, funcționar superior la compania Apex Airlines din Chicago, fusese descoperit de un chelner care venise cu un mic dejun extrem de matinal. Imediat după ce a telefonat poliției, chelnerul, plin de simțul datoriei, și-a luat asupra sa sarcina de a anunța *L.A. Times*, câteva ziare din opoziție și o gamă variată de stații de televiziune și radio. Patrulele locale și detectivii din zonă au ajuns tocmai la timp pentru a găsi cadavrul inundat de o revărsare rapace de flashuri și videocamere. În cele din urmă polițiștii au reușit să îndepărteze mulțimea de gură-cască și de reporteri și i-au direcționat spre alte holuri, unde erau lifturi. Când devenise clar că acel caz urma să fie un eveniment major pentru presă, au fost chemați Nolan și Clayton de la Secția Specială de Omucideri.

Cei doi și-au făcut loc cu coatele prin mulțime pentru a ajunge la zona înconjurată de cordoanele polițiștilor în uniformă. Dar deja șansele unei echipe de criminaliști de a găsi ceva util în zonă se diminuaseră până aproape de zero. Fără prea multă tragere de inimă,

au făcut o încercare de a găsi eventuale amprente. O doză de praf de luat amprente rămăsese pe placa de alamă care încadra butoanele liftului și probabil că urma să rămână acolo încă foarte multă vreme. Partea asta a anchetei fusese, evident, doar o glumă care scosese la iveală o amestecătură indescifrabilă. La fel s-a întâmplat și în cazul ușii care ducea spre scări. În mod obișnuit pe aici treceau prea mulți pentru ca fibrele textile sau amprentele să aibă cine știe ce semnificație.

Polițiștii în uniforme înconjurau acum scena crimei, plini de importanță și cu un aer de simț al datoriei, cu mâinile în buzunare, așa cum cerea ritualul impus de Nolan pentru ca ei să nu atingă nimic.

Grăsanul medic legist gâfâia și gemea în timp ce își ștergea mâinile de pantaloni, ridicându-se în picioare.

– Ei bine, domnilor, spuse Smitty, evident că nu-mi place deloc ideea de a mă aventura în cine știe ce ipoteze nebunești, dar părerea mea e că a fost crimă. Sigur că asta e o știre bună pentru voi, băieți. Când oamenii or să înceteze să-și facă felul unii altora, o să vă căutați de lucru.

– Mi-ar prinde bine o schimbare, zise Nolan. De luni de zile urmăresc anunțurile de oferte de serviciu.

– Mda, și pun pariu că sunt o mulțime de oferte de muncă pentru un prăpădit în pragul bătrâneții care n-a făcut altceva pe tot parcursul vieții sale de om matur decât să-și bage nasul în treburile altor oameni.

– Hei, doar nu-ți căutam ție un loc de muncă, Smitty.

– Ce comic! Ești prea iute la minte pentru mine, Nol.

– Nu-ți trebuie chiar un Ferrari ca să mă ajungi.

– Tu n-ai putea niciodată să treci în civilie. Ție îți place treaba asta. Și cui nu i-ar plăcea?

– O.K. Hai să zicem, pentru moment, că e crimă, așa, ca s-o facem pe proștii. Cine a fost făptașul?

– Hei, *voi* sunteți măreții detectivi, spuse Smitty. Nu-mi cereți mie să vă fac toată treaba. Doar un lucru vă pot spune. Mobilul nu a fost furtul.

Smitty se aplecă și ridică mâna stângă a victimei. Scoase cu grijă un inel cu un diamant masiv. Apoi scoase de la încheietură și un Rolex de aur strălucitor.

– Drace, ceasurile astea fac mai mult de zece miare, observă și Clayton când Smitty luă obiectele de pe cadavru și le puse într-o pungă de plastic pe care i-o dădu lui Nolan.

– Niște bănuți ca ăștia m-ar ajuta să-i plătesc taxele școlare lui Molly.

– Nu mai cerși, îl certă Smitty.

– Hai să aruncăm o privire și prin portvizit.

– Asta ca să ne asigurăm că îl predai exact așa cum l-ai găsit.

Smitty împinse portvizitul de-a lungul podelei. Nolan se aplecă să-l culeagă. Îl deschise și din el se revărsă un șirag, ca un burduf de acordeon, de cărți de credit lucioase, multicolore, metalizate. Nolan cercetă superficial portvizitul. Nu prea mai era nimic acolo, *în afară de cărți de credit* – doar ceva mărunțiș, cât să asigure bacșișurile cele mai comune pentru personalul hotelului.

– Nici o poză cu nevasta și copiii.

– Și nici un portret al Maicii Tereza, sau al lui Albert Schweitzer, sau al lui Dalai Lama, adăugă Clayton, privind peste umărul lui Nolan. E clar că plasticul poate ocupa un loc important în viața oamenilor.

O parte din echipa lui Smitty desfăcea sacul negru pentru cadavru. Doctorul le făcu un semn, certându-i apoi pentru fiecare mișcare în care nu tratau corpul ca pe o comoară de artă. Îi amintea lui Nolan de groparul cel îndrăgostit de meserie din *Hamlet*. De câte ori Nolan ajungea să coopereze cu Smitty la locul unei crime, se aștepta ca omul să mai scoată de pe undeva un al doilea craniu pentru a-l expune cu mândrie. Niciodată nu arăta Smitty mai fericit decât atunci când se afla prin preajma unui cadavru.

În ceea ce-l privea, Nolan își putea simți fața înghețată de un surâs imobil și lipsit de veselie. Nici propriile lui bancuri nu i se păreau amuzante, și nici nu-și făcea iluzii că cineva ar fi putut să le găsească distractive.

Deci, de ce o fac?

Explicația devenită clișeu spunea că polițiștii povestesc totdeauna bancuri când sunt în preajma unui cadavru pentru a rămâne întregi

la minte. Dar, uneori, lui Nolan i se părea o explicație teribil de subțire.

Poate că spunem glume la locul unei crime pentru a ascunde faptul că am pierdut deja.

Nolan stătu să se uite cât timp echipa lui Smitty manipulă cadavrul, îndoindu-i brațele și pregătindu-l pentru a intra în sac. Era extrem de pliabil. Aproape că părea să se miște conștient și să cedeze ici-colo pentru a-i ajuta pe cei din echipă. În stadiul ăsta, cadavrele erau cu adevărat extrem de cooperante – ca niște animăluțe bine crescute.

Un cuvânt trecu prin mintea lui Nolan...

Tremendum.

Era un cuvânt pe care îl folosise cândva mentorul lui, Syd Harper. Nolan nu era sigur dacă era cu adevărat un termen clinic sau doar una dintre numeroasele invenții ale lui Syd „Țăcănitul"; întotdeauna îl impresionase ca fiind un cuvânt foarte folositor. Descria acea oroare, acea groază unic de omenească, de conștientă de sine, care ne cuprinde la vederea unui cadavru – *orice* cadavru, chiar și cel al unui om complet străin. Era înțelegerea morbidă, înfiorătoare, a faptului morții – și conștiința că moartea ne ajunge pe toți.

Animalele nu puteau simți asta.

Nici polițiștii cu experiență.

Cu siguranță că Nolan nu simțea în prezent nici un fel de tremendum. Atât cât își putea da seama nu prea simțea nimic, de nici un fel.

Evident că așa și trebuia să fie. Se presupunea că devii imun la asta. Nolan își mai putea aminti vremea când încă simțea – în special prima dată. Era la locul unui accident între trei mașini, de revelion, acum vreo cincisprezece ani, pe vremea când Nolan era doar un novice. Pe trotuar erau întinși patru adolescenți, în așteptarea sacilor pentru cadavre. A mai avut loc o ciocnire, din fericire minoră, între doi șoferi care nu-și puteau dezlipi ochii de la priveliștea accidentului.

Nolan se uitase la cei doi șoferi și își dăduse seama că și ei simțeau. În acel moment a înțeles ce deraiate de la normal erau toate bancurile alea morbide în legătură cu circulația care se încurcă în dreptul unui accident. Nu sentimentul de superioritate îi făcea să încetinească mașinile. Erau cuprinși de un fel de spaimă religioasă, care îl copleșea și pe cel mai decis ateist. Era sentimentul de tremendum.

Echipa lui Smitty împinse delicat cadavrul în sac. Smitty era cu ochii pe ei. Din nou Nolan se gândi la Hamlet atunci când își contempla propria sa lipsă de oroare și teroare...

... și-o fiară, ce-i lipsită de al minții sfat, ar fi bocit mai mult.

Nolan trecuse printr-o perioadă de teribile bocete.

Nu era chiar așa de mult de atunci.

Dar bocise oare de ajuns?

Simțise de ajuns? Putea oare un polițist să simtă de ajuns?

– În asemenea situații, filozofă Smitty elegiac, îmi amintesc de cuvintele poetului: „Să mori, să fii mort cu adevărat – asta trebuie să fie de-a dreptul splendid!"

– Frumos, zise Nolan.

– Mersi, răspunse Smitty.

– Ce poet e ăsta? întrebă Clayton.

– Dracula, îi spuse Smitty.

Fermoarul sacului se închise cu zgomot.

Marianne Hedison se apropie de casă trecând printre grădinile de o eleganță impecabilă. Soarele dimineții se revărsa asupra decorului, accentuând textura de calcio-vecchio a fațadei și dându-i o nuanță gălbuie. Se gândi pentru un moment să schimbe lumina aceea strălucitoare într-un amurg întunecos sau chiar într-o lună plină ca la miezul nopții, doar pentru a vedea transformările. Dar apoi se răzgândi.

Nimicuri. Mai bine să mă țin de treabă.

Traversă terasa în linie dreaptă și se duse la ușa din față; cercetă geamurile cu armătură din fir de plumb lucrată într-un model modern, prin care putu să distingă vag un interior vesel luminat. Râse ușor de propriul ei impuls trecător de a suna.

Pe cine crezi că ai să găsești acasă?

Ușa se deschise larg și ea intră într-un hol impresionant din care se vedea o galerie la etaj, întinzându-se de-a lungul a trei pereți. În interior nu era nici o piesă de mobilier și nici un tablou nu atârna pe pereți.

Ce mare pare întotdeauna o casă nemobilată!

O clipă avu senzația că spațiul gol era străbătut de ecoul lent și delicat al sunetului unei orchestre, fulgerat din când în când de ciudate discordanțe.

Iar Rossini. De ce nu pot să uit melodia aia?

Marianne își concentră atenția asupra camerei, scuturând din cap pentru a face să dispară muzica.

Dar muzica nu dispăru.

Se gândi să urce treptele din stânga ei ca să privească de la balcon camera plină de măreție. Dar i se păru că e mai bine să mai întârzie plimbându-se pe la parter. Trecu în salonul de primire, gol, cu monumentalul lui șemineu, apoi în vasta sufragerie.

Băgă de seamă că își ținea respirația.

De fiecare dată când dădea un colț, mai că se aștepta să vadă pe cineva acolo.

Pe cineva periculos.

Complet ridicol.

Se roti pentru a cuprinde camera cu privirea; nu văzu nimic. Dar crezu că aude arcușurile viorilor lovind ritmic lemnul instrumentelor.

Ești ca un copil mic care nu s-a dus la timp la culcare pentru că s-a uitat la filme de groază la televizor.

Marianne trecu încă un prag și intră în bucătăria goală. Se plimbă de la un capăt la altul, studiind întreaga lungime. Era prea lungă, îngustă și îngrămădită în comparație cu camerele prin care tocmai trecuse.

Când ne-am uitat peste planurile parterului le-am spus că spațiul ăsta e prea strâmt. Cine ar putea să organizeze o recepție importantă cu o bucătărie ca asta?

După câteva mișcări îndemânatice ale degetelor Mariannei, peretele care făcea legătura cu sufrageria alunecă fără zgomot înapoi, ducând cu el spațiile aferente și dulapurile în perete, lărgind întreaga zonă cu exact un metru și douăzeci și cinci de centimetri. Marianne cercetă cu satisfacție spațiul mărit al bucătăriei.

Așa. Și nu strică deloc spațiul camerei alăturate – tot uriașă a rămas.

Ca să-și verifice ideea făcu să apară o plită modernă chiar în mijlocul bucătăriei. Fără nici un efort îi schimbă forma și o roti puțin până ce o așeză într-o diagonală plăcută. Era loc suficient de trecere prin jurul ei, pe toate părțile.

Dar o asemenea ajustare necesita anumite formalități. Își mișcă mouse-ul[1] de-a lungul listei de accesorii, selectă „E-mail[2]" și scrise un mesaj în fereastra[3] care apăru.

DWAYNE:
TE ROG IA SEAMA LA PERETELE DINTRE BUCĂTĂRIE ȘI SUFRAGERIE. L-AM MUTAT. NU FACE PARTE DIN STRUCTURA DE REZISTENȚĂ, DECI NU CRED CĂ AR FI UREO PROBLEMĂ. CE ZICI? DĂ-MI DE ȘTIRE DACĂ AI O ALTĂ PĂRERE.

MH

Încă un clic al mouse-ului și fereastra dispăru. Mai târziu avea să insereze la sfârșitul mesajului și fișierul ce conținea ultima versiune a proiectului casei, pentru a trimite totul, prin E-mail, biroului de proiectare la care lucra.

---

[1] Dispozitiv prin care utilizatorul unui calculator personal poate controla deplasarea unui cursor grafic în spațiul ecranului. Este folosit pentru a selecta diverse obiecte sau zone distincte și a acționa apoi asupra lor fie prin comenzi de la tastatură, fie cu ajutorul butoanelor cu care este prevăzut. În jargonul specific utilizatorilor se folosesc frecvent expresii sugestive cum ar fi: „clic" (apăsare simplă pe butonul din stânga al mouse-ului, având ca efect o acțiune specifică obiectului peste care se află cursorul, plecând de la o simplă selectare sau „atenționare" până la declanșarea unor operații complexe), „dublu-clic" (două apăsări succesive ale aceluiași buton, îndemnând în general obiectul respectiv să arate „ce știe să facă"), „tragere" (în lb. engleză, „drag-and-drop", constând în mișcarea mouse-ului cu butonul apăsat continuu; se urmărește mutarea sau deformarea obiectelor; aducerea în contact a două obiecte poate avea diverse efecte – de exemplu, ștergerea unor fișiere, „aruncate" peste un obiect care seamănă cu un coș de gunoi) (n. tr.).

[2] Poșta electronică (*Electronic Mail*) – serviciu de bază oferit de rețelele moderne de comunicație, cu ajutorul căruia utilizatorii pot schimba mesaje adresându-le unor „cutii poștale" gestionate de calculator (n. tr.).

[3] Zonă distinctă a ecranului în care sunt grupate obiecte cu funcții bine precizate, dependente de programul ce le gestionează. În general, ferestrele pot fi mutate și deformate de utilizator. Interiorul unei ferestre poate conține orice combinație de imagini, texte, diverse controale sau „iconițe". Controalele asigură interacțiunea dintre program și utilizator, fiind reprezentate de liste de selecție, butoane care declanșează acțiuni, butoane de activare a unor opțiuni, câmpuri de introducere a datelor etc. Cele mai uzuale ferestre sunt cele de dialog, prin care programul primește datele și opțiunile utilizatorului. Un tip special de ferestre îl reprezintă meniurile – de fapt liste de comenzi disponibile în programul respectiv. „Iconițele" (*icons* în lb. engleză) sunt obiecte de diverse tipuri reprezentate în formă grafică sugestivă, eventual însoțite de o etichetă. Utilizarea lor se bazează pe faptul că informația grafică este mult mai bogată și mai ușor interpretată de utilizatori decât textul (n. tr.).

Se apropia de ziuă, și ea nu apucase să se ducă la culcare. Ochii îi erau prea obosiți pentru a-și continua „plimbarea" vizuală prin casa de pe ecranul computerului. Simți cum o apucă un căscat. Poate că i se făcuse somn de-a binelea. Își închise ochii și își întinse brațele și spinarea.

Un sunet ascuțit izbucni chiar în fața ei.

Ochii i se deschiseră brusc.

În colțul din stânga sus al ecranului pâlpâia un semn.

E-mail. Nici o scofală.

Atunci de ce tremura?

Era încă scoasă din fire de vedenia aceea – acea crimă grotească, ilară și cumplit de sălbatică la care fusese martoră cu câteva ore în urmă.

Potolește-te. A fost simularea *unei crime. Să punem puțină ordine în ceea ce e real, nu?*

Dar chiar și așa, spectacolul acela animat o înspăimântase într-un mod irațional. Muzica și imaginile o bântuiseră tot timpul cât își făcuse turul prin interiorul virtual, inofensiv și aflat în perfectă siguranță, al casei pe care o proiecta. Și cum stătea cu ochii pironiți la semnul care pâlpâia, și imaginea unei pete roșii, strălucitoare, ca în desene animate, îi trecu prin minte. Încercă, fără succes, să o șteargă.

Și cine dracu' ar putea trimite mesaje la ora asta din noapte?

Făcu un dublu clic pe semn și mesajul apăru:

DRHĂĂĂGUȚĂĂ!

ABIA AȘTEPT SĂ TE VĂD MÂINE! AVEM ÎNTÂLNIRE LA PRÂNZ. NU-I AȘA? LA CURTEA REGELUI LUDOVIC AL XIU-LEA? TE RHOOOG SĂ NU ANULEZI! NU TE-AM VĂZUT DE PREA MULT TIMP.

RUHNAY

Marianne începu să respire mai relaxat.

Renee.

Renee era chiar mai somnambulă decât Marianne, iar mesajele nocturne care circulau între ele nu erau chiar așa de rare. Totuși o intriga o parte a mesajului.

Curtea regelui Ludovic al XIV-lea?

Apoi își aminti. Holul. Hotelul în care se va afla în următoarele zile.

Iar fabulează Renee. Cred că e rândul meu.

Se întoarse la lista de accesorii de pe computerul ei pentru a-și trimite propriul mesaj.

NU MAI PUȚIN DRHĂĂĂGUȚA MEA!

N-AM ANULAT. SCUMPO. PE CÂTE ÎNȚELEG O SĂ NE FACEM DE CAP. BĂTRÂNUL REGE LUDOVIC ARE O COMANDĂ PENTRU UN SPECTACOL CU O PIESĂ NOUĂ DE MOLIERE PE MUZICĂ DE LULLY ȘI VERSURI DE NEIL SIMON. O SĂ MEARGĂ GROZAV CU WHISKEY ȘI COCTEILURI! NE VEDEM ACOLO!

MH

Îi dădu brânci mesajului în rețea[1] și apoi închise programul de proiectare.

Acum sunt, cu siguranță, destul de obosită pentru a adormi.

Dar uitându-se la mâna care îi rămăsese pe mouse, observă că încă mai tremura.

Pete albastre, roșii și galbene se agitau în câmpul vizual al lui Nolan, crescând uneori amenințător. Omleta pe care încerca să o mănânce îi tot flutura înaintea ochilor. Voia doar să-și închidă ochii și să-și lase capul să cadă în farfurie. Așa se întâmpla de obicei atunci

[1] Sistem alcătuit din computere interconectate. Cele mai mici rețele sunt cele locale (*Local Area Networks*), cu două sau mai multe calculatoare (uneori sute) cuplate prin cablu într-o arie restrânsă (deseori în aceeași clădire). Rețelele regionale de mari dimensiuni (numite *Wide Area Networks*) folosesc fibre optice, linii telefonice sau transmisii radio (eventual chiar sateliți) pentru a face legătura între calculatoare aflate uneori la mii de kilometri distanță. Scopul interconectării calculatoarelor este partajarea resurselor acestora (memorie, capacitate de prelucrare, periferice). Cea mai celebră rețea este la ora actuală Internetul. Aceasta a cunoscut o extindere explozivă în ultima perioadă și tinde să revoluționeze nu doar știința calculatoarelor, ci și psihologia, sociologia, finanțele, comerțul, serviciile secrete, arta, turismul, strategia și tactica militară etc. La Internet sunt cuplate rețele locale și calculatoare individuale aparținând unor particulari, dar și unor instituții guvernamentale, universități, institute de cercetare, muzee, biblioteci, firme comerciale, unități militare sau asociații de diverse tipuri (religioase, de binefacere, politice etc.). Strâns legat de dezvoltarea Internetului este conceptul de *realitate virtuală*. Există diverse „locuri" în rețea care aparțin acestei categorii, fiind reprezentate prin programe care simulează o lume cu care utilizatorul poate interacționa, cu personaje fie reale (comandate de către alți utilizatori), fie fictive (comandate de către program după un scenariu sau niște reguli bine definite) (n. tr.).

când rămânea treaz la datorie la ore târzii. În special când mijeau zorii, ca acum.

Dar Nolan știa că va primi vânt din pupa cât de curând. Și va mai putea funcționa corect încă douăzeci și patru de ore dacă va ști să-și administreze efortul. Perspectiva nu era deosebit de atrăgătoare, totuși.

Sorbi o dată zdravăn din cafea și se repezi fără milă asupra omletei. Apoi privi peste masă la partenerul său. Clayton molfăia pe deasupra unui morman de clătite.

– N-am prea pornit cu dreptul, este? făcu Nolan o observație.

– Nț! Reporterii ajunși la fața locului înaintea polițiștilor, asta nu prea dă bine în ochii publicului. Căpitanul o să ne frece ridichea zdravăn pentru asta.

– Da' de ce să nu arunce vina pe polițiștii din Hollywood? Ei au ajuns acolo înaintea noastră.

– De unde până unde să joace Coffey cinstit?

– Bine zis.

– Deci un milionar din Chicago e burdușit într-unul dintre hotelurile noastre cele mai grozave, de lux, așa și pe dincolo, medită Clayton, dând din cap. Asta ne cam obligă să rezolvăm cazul, nu?

– Cam așa.

– Deci cam când crezi că o să putem să primim aplauze pentru treaba asta?

– Ca de obicei, zise Nolan. Curând sau niciodată.

– Niciodată e cam mult.

– Al dracului de mult.

Nolan și Clayton adesea se complăceau în a se comporta ca doi actori de comedie, jucând în fața unui public ce nu știa să zâmbească. „Aplauzele" însemnau orice fel de indicii sau „fire" care-i puteau duce la soluția cazului. Dacă nu le găseau devreme, lucrurile începeau să se complice – dacă nu să devină de-a dreptul imposibile.

Momentul ideal pentru a primi „aplauze" era chiar înainte de a ajunge la locul crimei – în timpul primelor minute de după sosirea patrulelor de polițiști. Dar de data asta uvertura fusese un adevărat fiasco.

Sorbind din cafea, Nolan fu străbătut de un fior. Un caz cu o asemenea rezonanță i-ar pune pe jăratic de-a binelea și pentru un timp nedeterminat.

„Niciodată" ar fi fost într-adevăr prea mult.

Puse mâna pe un borcan de hrean și începu să-și acopere omleta cu sosul arzător de iute – ăsta era antidotul lui obișnuit pentru mirosurile neplăcute de la locul crimelor. În situațiile cele mai rele – când un cadavru era mai vechi de una sau, să zicem, două săptămâni – hreanul era singurul mod de a-și desfunda sinusurile.

Nolan și Clayton începură să vorbească despre strategia ce trebuia adoptată în restul dimineții – inclusiv despre oaspeții din hotel, pe care urmau să-i interogheze, și de mandatul necesar pentru a avea la dispoziție fișele hotelului.

– Am eu o presimțire că totul se va dovedi o pierdere de vreme, remarcă Clayton.

– De ce? întrebă Nolan.

– Doar o presimțire. Nu cred că a fost un oaspete al hotelului.

– Atunci cine?

– Haide, Nol. Dacă aș ști, am putea să ne facem bagajul și să plecăm acasă mai devreme. *Ar fi putut* să fie cineva din exterior, asta-i tot. M-am uitat la scările de incendiu. Criminalul s-ar fi putut strecura înăuntru, ar fi putut comite crima și ar fi putut ieși de unul singur.

– Dar oare criminalul a stat acolo, pe coridor, și l-a așteptat anume pe cel omorât, sau a fost o alegere întâmplătoare? Să nu luăm în considerație o lovitură mafiotă? Judson nu era exact cel mai dulce tip din lume. Scoaterea lui din joc ar fi putut fi sponsorizată de vreun filantrop generos din Chicago.

– Al dracului de multă murdărie pentru un profesionist.

– Păi, se cam potrivește cu penuria de meseriași autentici prin care trece America, nu?

– A fost ceva *personal*, Nol.

– Mda, cred că ai dreptate, spuse Nolan amintindu-și de rana adâncă a omului și de petele de sânge împroșcate sălbatic. De când n-am mai văzut noi un tip tăiat în halul ăsta?

– Zău că nu-mi aduc aminte.

Pe Nolan îl trecu un nou val de oboseală. Involuntar închise ochii. Propriile sale cuvinte îi răsunau ca un ecou prin creier...

De când n-am mai văzut noi un tip tăiat în halul ăsta?

Fața ei i se strecură în minte. Fața ei cu acea privire ciudată, sticloasă.

Haide, omule, uit-o. Au trecut trei ani. Cât timp îți mai trebuie?

Nolan își strânse pleoapele.

Fă cumva să n-o mai vezi. Ține-o în afara creierului tău.

Fața ei, cu expresia aceea. Oare ce avea expresia aceea?

Primul lui gând fusese că femeia se machiase aiurea. A, da, expresia aceea. Ar fi râs de mutra aceea ori de câte ori ar fi văzut-o, înainte. Era figura prostuță și încurcată a unei comediene tâmpitele din anii treizeci, privirea aceea nedumerită pe care o căpăta de câte ori vreun dobitoc suna formând un număr greșit sau când se întorcea de la magazin cu sacoșa altcuiva, sau când se ițea din piscină ca o pisică udă, după o scufundare neașteptată. Era acea figură care îi făcuse pe toți prietenii ei să o aclame, să o aplaude, să urle și să fluiere când a apărut pe ușă, la cea de-a treizecea ei aniversare, trăind cea mai mare surpriză din viața ei. Era acea figură care aducea un fel de dulce ironie pe fața ei tânără și drăguță.

Ochii lui Nolan se deschiseră larg. Lumina strălucitoare din cafenea îi dispersă imaginea. Trecuse mult timp de când nu mai avusese un asemenea atac, și uitase ce simplu era să scapi de imagini.

Când nu vrei să vezi ceva trebuie doar să-ți deschizi *ochii.*

Strălucirea deveni claritate luminoasă – omleta mâncată pe jumătate, ceașca goală de cafea, fața de masă ieftină. Nolan își ridică fruntea și privi la fața maronie a lui Clayton, cu trăsături abia marcate, dar evident africane. Clayton se uita fix la el.

– E ceva cu tine, Nol? Am crezut c-ai luat-o din loc cu mințile, pentru o clipă.

– Nu, e-n regulă.

– Nu mă prostești tu pe mine. Sunt doar partenerul tău. E treaba mea să știu când ceva nu e în regulă cu tine.

Nolan oftă.

– Și nu te plictisești niciodată de o asemenea treabă? întrebă el în cele din urmă.

– Nu.

– Niciodată?

– Hm!...

– Și nu te plictisești niciodată să nu te plictisești niciodată?

– Ba tot timpul... Mor de grijă că o să devin vreun strigoi, sau vreun vârcolac fără suflet, sau vreun soț insensibil sau un tătic, sau alte chestii din alea. Așa pățesc toți polițiștii, mai ales ăi de la omucideri. Doar știi. E o realitate a vieții. Clayton făcu o scurtă pauză, după care reluă: Dar tu nu ești ca toți ceilalți polițiști. Noi n-am trecut prin ce ai trecut tu.

Nolan aprobă din cap. Asta reda destul de bine esența problemei. Clay nu devenise partenerul lui Nolan decât la câteva luni după întâmplarea aceea, iar Nolan nu-i relatase niciodată pe de-a-ntregul acea istorie oribilă. Dar Clay știa destul pentru a-și imagina că Nolan va mai fi încă bântuit din când în când.

– Dacă te apucă, poate că ar fi mai bine să-ți iei puțin concediu, sugeră Clayton.

– Nu, atunci chiar că m-ar apuca năbădăile. O să-mi fie bine, Clay. Sunt doar obosit. Și când sunt obosit, îmi apar imagini în cap. După un timp dispar întotdeauna.

Cei doi mâncară o vreme în tăcere. Apoi Nolan zise:

– Îmi plăcea munca mea. Acum habar nu mai am dacă îmi place sau nu. Sunt ca unul de la controlul traficului aerian, care încearcă să-și vadă de treabă după ce a scăpat dintr-un accident de avion. Poate că ar trebui chiar să-mi caut altceva de muncă.

– Cum ar fi?...

– Nu știu. Ceva care să nu mă bage în priză ca treaba asta. Nolan rămase iar tăcut vreo două secunde, apoi adăugă: Poate că mă fac antreprenor de pompe funebre.

Râseră amândoi.

– Nu înainte de a ți se face un duplicat prin clonare, zise Clayton. Dacă te pierd, precis că dau peste un partener de dreapta, un skinhead cu ceafa roșie, convins de supremația albilor.

– O să reprezinți o experiență de neuitat pentru el, rânji Nolan. Văzând că celălalt nu mai ripostează, adăugă: Bine... Am să mă țin tare încă o vreme. Doar de dragul tău. Acum hai să terminăm de mâncat și s-o luăm din loc. Ne-a picat pe cap o adevărată porcărie.

A doua zi pe la prânz, Nolan stătea iar în fața liftului de la etajul șase al hotelului Quenton Parks, studiind sângele de pe perete. Gillas-

pie, directorul hotelului, se răţoise la el pentru că îi întârziase pe oamenii lui cu o zi şi jumătate la curăţarea locului crimei. Un *puşti*. Nolan îşi aminti de ţinuta spilcuită şi încrezută a individului. *Nu poate să aibă mai mult de treizeci de ani. Şi primeşte un salariu de cinci ori mai mare ca al meu, pun pariu, şi asta doar ca să angajeze şi să dea afară latino-americani şi să hrănească computerul cu note de plată.*

Directorul devenise mult mai simpatic atunci când aflase că, până în acel moment, nici unul dintre angajaţii sau oaspeţii hotelului nu era suspect de implicare în crimă. Şi devenise absolut fermecător când Nolan îi spusese că poate să cureţe locul.

Acum, paravanul auriu care ascunsese peretele pătat şi podeaua fusese luat. Banda care delimitase zona cercetată de poliţie fusese strânsă şi zăcea pe jos. Trei angajaţi ai hotelului discutau ce se poate face cu petele de sânge.

– Cea de pe perete nu e o problemă. O să răzuim cât va fi posibil şi o să aplicăm un strat gros de vopsea. Dar cu balta de pe mochetă e de rău.

– Cred că trebuie să scoatem întreaga porţiune de covor de pe coridor.

– *Si, pero no hoy.* Nu azi, repetă al treilea. Gillaspie ăla, muşchii lui vrea holul ăsta aranjat una-două.

– Şi?

– Pune laba pe un covoraş din cele dintr-o cameră goală, zise primul muncitor. Deocamdată îl punem peste pata de sânge.

Cei trei se despărţiră. Nolan rămase încă pe coridor, uitându-se fix la pata de sânge de parcă ar fi putut fi decodată, de parcă ar fi putut da la iveală... ce?

Probabil că nu cine ştie ce.

Rodriguez, inspectorul de la laboratorul de criminalistică, trecuse deja pe acolo pentru a-şi face numărul de magician al analizelor de urme. Măsurând mărimea exactă şi dimensiunile petei, distanţele dintre stropii izolaţi şi felul în care era mânjit peretele, Rodriguez trăsese nişte concluzii *à la* Sherlock Holmes despre poziţia exactă a atacatorului şi a victimei în momentul în care aceasta primise lovitura fatală. Rodriguez chiar mai oferise şi o descriere destul de clară a atacatorului, înălţime, constituţie, forţă.

Cam de gabaritul meu.

Și – a, da! – deși autopsia nu era încă foarte avansată, era destul de evident că ucigașul folosise o lamă extrem de ascuțită – probabil un oțel inoxidabil, vreun cuțit de bucătărie cu zimți.

Minunile criminalisticii. Sunt de mare ajutor. Până la urmă, omul tot mort rămânea. Ăsta era lucrul definitiv, de neschimbat.

Câțiva oaspeți ai hotelului mai treceau pe acolo, holbându-se și cutremurându-se, ba făcând chiar și bancuri proaste, uneori. Nolan privea critic modelul în relief de pe perete. Nu trebuia să fii expert în decorațiuni pentru a ști că interioarele de la Quenton Parks erau pline de prost-gust.

Ce tipic pentru moda retro de la Hollywood – să încerci să faci un hotel nou să pară vechi!

Doi dintre oamenii în salopete albe se întoarseră cu găleți, perii, role de zugrăvit și cârpe. Nolan oftă când îi văzu apucându-se de muncă. Era oarecum trist să vezi cum se șterge așa ceva doar cu câteva mișcări de pensulă. Cu siguranță că pata conținea în ea o grămadă de nefericire. Lui Nolan aproape că-i plăcea cum pata aceea făcea praf fandoseala coridorului.

Polițistul auzi o respirație scurtă în spatele lui. Se întoarse și văzu o femeie brunetă care se oprise în spatele lui. Era înaltă, în pantofii cu tocuri înalte – cam la fel de înaltă ca el. Părul ei mătăsos era strâns la spate și prins cu un fel de agrafă. Era îmbrăcată în negru și cafeniu, într-un costum ce părea scump, cu accesorii asortate. Era genul de ținută care fusese aleasă cu grijă sau cumpărată în întregime, ca atare. Avea ochii măriți și gura ușor întredeschisă. Părea uluită.

– Pot să vă ajut cu ceva, doamnă?

Era clar că femeia nu-i percepea prezența.

– Doamnă? spuse Nolan și păși mai aproape de ea.

Femeia mișcă ochii, ca ieșită din transă; tremura. Privirea ei îl cercetă nervos pe Nolan, pentru un scurt timp. Cu ochii ei mari și verzi și cu buzele pline și roșii, îi dădu impresia că este o femeie de o frumusețe uluitoare – dar își spuse că efectul era datorat poate oboselii.

Femeia se întoarse rapid și dădu să plece.

Oare știe ceva? O ajunse din urmă, scoțându-și la iveală legitimația.

– Doamnă, numele meu e Nolan Grobowski, Departamentul de Poliție din L.A. Știți că acesta este locul unei crime?

Femeia se opri, dar arăta de parcă era gata să-l îmbrâncească și s-o ia la fugă.

– Ce vreți? întrebă ea.

– Păi, mi s-a părut că vă interesează deosebit de mult peretele de acolo.

– Nu tocmai, spuse ea, fără să privească în direcția arătată.

Nolan încercă s-o ia cu binișorul. *N-o speria.*

– Doamnă, nu-mi vine greu să vă mărturisesc că avem o mulțime de necazuri cu ancheta asta. A fost o crimă deosebit de violentă și, într-un loc public precum e acesta... ei bine, indiciile nu prea apar ușor. Dacă puteți să-mi spuneți orice – absolut orice...

Femeia se uită la el.

– Doar că... – se bâlbâi ea – doar că am văzut ceva asemănător.

Nolan merse mai departe:

– Cum vă numiți, doamnă?

– Marianne Hedison.

Femeia se trase iar din fața lui.

– Locuiți aici? Drăguț loc. Nu prea e locul obișnuit pentru o crimă, înțelegeți ce vreau să spun.

Încerca s-o facă să se liniștească, dar ea părea din ce în ce mai rece și mai distantă. Nolan se întrebă dacă îi mai miroase respirația după usturoiul mâncat la prânz.

– Da, am o cameră aici, spuse femeia. Pe acest culoar. Am venit pentru afaceri.

– Ce ați vrut să spuneți când ați afirmat că ați văzut ceva asemănător? întrebă Nolan, arătând iar spre perete.

Femeia dădu să-i răspundă, dar se opri. Nolan întinse mâna spre ea ca și cum ar fi vrut să-i atingă brațul, s-o încurajeze – a fost o greșeală, și-a dat el seama prea târziu. Femeia se retrase iar din fața lui, perfect liniștită de data asta. Se întoarse chiar cu fața în direcția peretelui împroșcat.

– A, e vorba de model. Cred că e stil Ludovic al XIV-lea. Am văzut ceva asemănător la Versailles, sunt sigură. Sunt decorator de interioare, deci sunt atentă la lucruri din astea. E șocant să-l vezi... așa pătat.

Ușile liftului se deschiseră.

– Iertați-mă, spuse femeia, dar am întârziat la o întâlnire.

Nolan aprobă din cap. Femeia plecă.

Ei, nu poți chiar s-o iei pe sus pentru că știe prea multe despre decorațiunile pereților.

Cu spatele drept și cu pași plini de demnitate, femeia dispăru în lift. Nolan își scoase carnețelul și îi notă numele.

00010

POLI TRE OPRI

Marianne Hedison se repezi până în fundul cabinei capitonate a liftului, strecurându-se într-un locșor din spatele câtorva persoane. Cercetă îngrijorată palierul, dar detectivul nu se luase după ea. O mână de oameni priveau drept înainte, într-o tăcere de marionete, iar ușile se închideau glisând. Își închise ochii și se lăsă pe spate, sprijinindu-se de perete. Conturul soarelui cu pata cea întunecată continua să-i explodeze în creier, ca imaginile formate reflex după ce ai privit un bliț.

În dimineața aceea, când Marianne îl urmase pe băiatul de la hotel care o conducea în cameră, râsese când trăsese cu ochiul la ornamentele de pe pereți. Știa că emblema Regelui Soare fusese copiată chiar de pe ușile de la dormitorul maiestății sale. Chiar atunci i-a mai trecut prin minte o altă semnificație, dar atenția ei fusese imediat distrasă de grija găsirii camerei și a despachetării.

În dimineața aceea văzuse doar unul dintre sorii cu ghirlande. Celălalt perete era blocat de un paravan. *Ceva auriu. Da, trei panouri aurii cu un cocor și un copăcel bonsai.* Unul dintre lifturi nu funcționa. Mai era și o panglică galbenă cu un mesaj care atenționa POLIȚIA – TRECEREA OPRITĂ, întinsă de-a curmezișul unui colț al culoarului, oprind accesul spre paravan și spre lift. Marianne nu considerase că panglica însemna ceva rău – era doar un mod de a i se aminti că se afla în L.A.

Tocmai acum însă, paravanul japonez fusese dat la o parte și o fâșie lungă de panglică galbenă de plastic zăcea încâlcită pe podea.

Fragmente din ceea ce era scris pe ea se vedeau ici și colo printre bucle...

...OLIȚIA... TREC... OP... ...ȚIA ...CER... ...ITĂ

Iar acum mai stătea și detectivul acela pe coridor. Se uita lung la pată – o pată pe care Marianne n-o văzuse în dimineața aceea. Împroșcătura cea mai mare traversa ghirlandele și razele soarelui, stropi mai mici răsăreau ca niște flori îngrozitoare pe fața soarelui, iar o picătură prelinsă contura marginea unei volute.

Pata era exact ca...

Nu, n-avea de gând să-și continue gândul. Nu putea. Implicațiile acelei pete anume pe acel decor anume erau intolerabile.

Marianne se strădui să-și controleze gândurile. Liftul se opri la un alt etaj unde mai urcară doi oameni. La fiecare oprire, toți cei din cabină se înghesuiau ușor mai spre spate. Alunecarea ritmică a ușilor, ritualurile familiare ale oamenilor – distanțele menținute politicos, scuzele tăcute adresate unii altora, încercarea lor de a se menține în cadrul unor granițe pentru a face loc și celorlalți, cei ale căror prezențe nu păreau încă să fie băgate de seamă – acest mic protocol îi mai liniști mintea. Nu-i venea să creadă că aproape intrase în panică – chiar în fața polițistului, pe deasupra.

Ce-oi fi crezut că are de gând să facă, să mă aresteze?

Când coborî din lift și se îndreptă spre bar era din nou sigură de sine. Ca și restul hotelului, salonul Regele Ludovic era șic – deși aici motivele franțuzești înflorate făceau loc unei eleganțe mai întunecate, bazate pe o prezență mai mare a lemnului. În spatele unui bar bine lăcuit se întindea strălucind un sortiment bogat de sticle. Dar prea puțini oameni ocupau scaunele din jurul măsuțelor așezate ici-colo. Camera era în penumbră, așa că Marianne nu putu să-și dea seama imediat dacă prietena cu care plănuise să se întâlnească ajunsese sau nu.

Chiar atunci, într-o izbucnire de culoare și mișcare, o femeie cu părul arămiu, sălbatic, se strecură afară dintr-un separeu, se repezi înainte și-și întinse brațele spre ea, chemând-o pe Marianne pe nume. Nici un alt cunoscut de-al ei nu mai avea asemenea ochi.

Surprinsă de propria ei izbucnire emotivă, Marianne își dădu seama abia atunci cât de mult îi dusese dorul prietenei sale. Ochii i se umplură de lacrimi și o îmbrățișă pe Renee, care îi răspunse cu o cal-

dă îmbrățișare. Marianne făcu un pas înapoi și văzu că și Renee râdea printre lacrimi.

– Nu pot să cred c-a trecut un an, zise Marianne.

– Nici eu, răspunse Renee.

A urmat un moment de plăcută zăpăceală în care nici una dintre ele nu a mai știut deloc ce să spună.

– Îmi place grozav toaleta ta, zise Marianne în cele din urmă, deși era sigură că tunica și pantalonii comozi ai lui Renee nu o porniseră la drum prin viață împreună.

– Nu fi sarcastică, îi replică Renee pertinent.

– Hai atunci să spunem doar că ai tu un fel al tău de a mă face pe mine să par o înțepenită.

– Întotdeauna mi-ai ușurat sarcina, comentă Renee cu un surâs amuzat.

Marianne privi reflexia în tentă Sepia din oglinda metalică aflată în spatele barului. Propria ei reflectare brună era practic invizibilă pe lângă cea mov-purpurie a prietenei sale. Îi fulgerară prin minte imagini de pe când purtau jeanși și cămăși bărbătești înnodate în talie sau fuste lungi, bluze populare, zdrăngănele atârnate, sandale legate pe picior și una sau două eșarfe colorate.

În vremurile acelea erau pe trepte mai apropiate. Evident că amândouă se schimbaseră în ultimii ani. Dar Marianne își dădea seama că Renee încă mai păstra un aer de exuberanță, în timp ce propria ei înfățișare era mai premeditată.

Întreaga mea viață e mai premeditată.

Cele două femei se așezară în separeul pe care Renee îl ocupase deja. Canapeaua capitonată cu piele neagră se curba în jurul mesei acoperite cu marmură. Pe deasupra șirului de separeuri, geamuri înclinate și prinse în metal, unele brumate și altele clare, ofereau privirii un crâmpei din holul cu palmieri care se afla dincolo de ele.

Un chelner veni la ele:

– Ați vrea să începeți cu ceva de băut? sugeră el.

Le luă comanda și se retrase.

– Deci, ce-ai mai auzit despre vechea bandă? întrebă Marianne.

– Nu mai există nici un fel de veche bandă, răspunse Renee trist.

– N-ai mai primit vești de la nici unul dintre ei?

– De la nici unul. Dar tu?

– Nici eu.

– Sunt sigură că tot mai păstrezi o legătură cu Evan din când în când.

Marianne se crispă.

– Doar ceea ce citesc în *The Village Voice*.

– Simt oare o notă de amărăciune?

– Probabil. Cred că și un divorț amiabil tot trezește niște resentimente. De fapt, chiar m-a sunat acum vreo trei luni. Tuna și fulgera, se plângea de orice, ca de obicei. Dar este privit cu interes de către cei de la galeriile newyorkeze.

– Sunt sigură că e încântat de asta.

– O, da. Evan e mort să i se dea atenție. Și Dumnezeu știe că a făcut destule eforturi pentru asta. Sper că o să dureze suficient pentru a-l face putred de bogat. Sper să ajungă faimos.

– Nu prea ai un ton convins, observă Renee.

– Zău?

Marianne fu surprinsă. I se *părea* că era convinsă. Știa că fotografiile tipărite în ultimele cronici erau ale unor lucrări mai vechi ale lui Evan și că acum trăia din ceea ce nu mai era al lui, ca timp sau ca talent. De dragul lui, Marianne spera că va da lovitura repede și se va putea culca pe lauri. Doar laurii îi mai rămăseseră.

– Sper c-o s-o ducă bine, spuse simplu Marianne.

– Sigur că așa o să fie, zise Renee. Știi că e genial. E nevoie de geniu pentru a fi atât de dobitoc.

Marianne râse:

– Dacă asta poate fi măsura pentru geniu, probabil că va lua un premiu Nobel.

Renee continuă să vorbească – tot despre Evan și vechea gașcă. Marianne aproape că simțea prezența prietenilor de demult, toți creatori înfrigurați de imagini, sunete, cuvinte – și pe ea însăși la o vârstă mai tânără, undeva printre ei. Fuseseră un grup plin de viață, flămând, luptând pentru o șansă de a-și dovedi talentul, de a-și impune propriile personalități în fața lumii întregi. Dar amintirile acelea nu mai aveau chiar atâta importanță pentru Marianne. În timpul căsătoriei lor de șase ani, Evan se scufundase treptat într-un vârtej de băutură și amfetamine, pe care le alterna din ce în ce mai repede, ametindu-se cu

alcool și remontându-se cu prafuri cristalizate, mereu în căutarea unei creativități ce se epuiza tot mai ușor.

Oftă din adânc. Indiferent ce era creativitatea, pesemne că era mai mult decât o permanentă adolescență. Divorțase de Evan acum doi ani și se mutase la Santa Barbara pentru a scăpa de viața pe care o împărțiseră.

– Am spus-o de prea multe ori? spuse vocea lui Renee trezind-o brusc pe Marianne din reverie.

– Ce?

– Am tot zis că-mi e dor de zilele alea. Ție nu?

– Da... adică da, cred că ai repetat cam mult asta.

– Îmi pare rău. Tot uit că s-ar putea ca tu să-ți aduci aminte de ele cu mai puțin drag. Renee sorbi o clipă din băutură, apoi zise: Nu mi-ai spus nimic despre viața în Regatul de Aur. Cum e?

– E tot ce poate fi mai opus boemei.

– Adică?

– Adică te-ar plictisi aproape de moarte.

Atenția Mariannei fu captată de o siluetă care stătea lângă intrarea salonului, abia vizibilă prin geamul separeului. Se aplecă puțin ca să vadă mai bine. Da, era detectivul acela pe care-l întâlnise sus. Trăgând scurt aer în piept, se lăsă pe spate, sperând că omul nu se va uita în direcția ei.

Polițistul păși mai departe fără să arunce vreo privire spre ea, conturul său masiv pâlpâind în umbre striate pe măsură ce înainta prin dreptul geamurilor brumate sau simple. Apoi coti, traversând holul, și ieși din raza ei de vedere.

Renee se uită intrigată la Marianne.

– Cine a mai fost și ăsta? întrebă ea.

Marianne nu-i răspunse. Pata aceea întunecată și înfiorătoare îi apăru iar în minte. Acum polițistul era chiar acolo, în hol. Dar dacă trecea pe aici în timpul pauzei, să bea o cafea? Ar fi profitat de situație s-o pună iar pe jăratic? Și ce-ar fi dacă ea i-ar spune, așa cum ar fi și cazul, de ce o șocase pata? Ar insista oare ca ea să-l însoțească la comisariat sau la circă sau cum dracu' i se spune locului acela?

– Marianne! spuse Renee mai insistent.

– Renee, zise Marianne brusc, hai să mergem în altă parte.

– De ce? răspunse Renee surprinsă.

– Vreau să-ți văd noul apartament.

– Nu mă mai prosti tu pe mine. N-o să-ți placă, și o știi și tu. Cine era tipul la care te uitai?

– Nu mă uitam la nimeni. Haide să plecăm de aici.

Renee își puse coatele ferm pe masă.

- Nu mă lua așa. Știu eu când e ceva important. Sunt ziaristă de radio – sunt plătită pentru a fi băgăcioasă.

Marianne oftă.

– Am văzut ceva cu adevărat ciudat la etajul meu. Când am ieșit din camera mea și m-am dus la lift... Renee, ai văzut numărul lui Auggie transmis noaptea trecută pe rețea, în Camera Iluziilor?

– A, sigur. Aproape niciodată nu-i ratez numărul.

– Ei, îți aduci aminte cum arăta – peretele acela cu un model pe el? Și apoi sângele – culoarea roșie împroșcată?

Renee aprobă tăcută.

– Era sus. La etajul meu. Exact aceeași scenă. Același model pe perete și aceeași formă – exact aceeași pată pe perete.

– Vrei să spui că a luat modelul de perete de la hotel? Ești sigură? Nici nu-mi mai aduc aminte cum arăta. Era o chestie rotundă, așa-i?

– Era o ghirlandă circulară având în interior imaginea soarelui.

– Mă rog, tu poți să-ți amintești așa ceva. Eu n-aș înregistra nimic.

– Renee, eu îți spun că peretele era împroșcat în același fel – exact ca în programul lui Auggie.

– Fantastic! râse Renee. Atunci Auggie sau altcineva – poate un fan serios al Insomniamaniei – face bancuri vopsind pereți la miezul nopții! Cineva sau poate *ceva*, spuse Renee afectând un ton jos și melodramatic. Târziu în noapte, când chiar și cei mai petrecăreți s-au culcat, o umbră se strecoară de-a lungul coridoarelor de la Quenton Parks, înarmată cu o sticlă de plastic cu suc de roșii.

– Nu! protestă Marianne. Era locul unde s-a comis o crimă. O crimă adevărată. Știi, cea care a apărut în ziarele de ieri.

– Adică tipul care a fost înjunghiat marți noaptea? Și aici s-a petrecut? În hotelul tău! Așa-i, au spus la știri! Uau! Deci Auggie își procură scenariile din viața reală!

– Cum ar fi putut? Ai văzut poze cu peretele pătat? Crezi că hotelul ar fi permis așa ceva? Cum ar fi putut Auggie să știe exact cum arăta locul?

– Haide, trebuie să fi existat niște imagini. Poate că s-a uitat prin ziare.

– Omul a fost ucis la miezul nopții de marți. Numărul lui Auggie la Insomnimania a fost miercuri noaptea. Trebuia să audă de istorie, să vadă pozele, să facă animația și s-o transmită în rețea în acest timp. Nu ți se pare cam încărcat programul?

– Păi... Renee ezită pentru un scurt moment. Apoi rânji: M-am prins! Pun pariu că Auggie e polițist.

– Nu ți se pare că Insomnimania e cam costisitoare pentru un polițist?

– Ei, haide! Unii din tipii ăștia se descurcă binișor de tot – peste salariul lunar. Unii aspiră chiar să intre în rândurile celor bogați – pun pariu că unii chiar reușesc.

– Un polițist corupt?

– Poate. S-ar putea. Ar explica modul în care a aflat de crimă. Indiferent cine este, o să-l fac să-mi vorbească. Auggie o să-mi spună tot ce știe. Suntem doar vechi amici, știi asta.

Marianne râse.

– A, grozavi amici – care se ceartă în fiecare seară în barul lui Ernie. Voi sunteți chiar parte din spectacol.

– Nu, zău. Are multă încredere în mine. Iar în ultimul timp m-a tot lăsat să înțeleg că o să-mi arate câte ceva din secretele Insomniamaniei. „O să-ți dezvălui mistere de nespus", zicea. Tot vorbea de un fel de zonă subterană, numită „Subsolul".

– Ca-n romanele gotice.

– Nu-i așa? El spune că acolo e pentru el „sanctum sanctorum" și că își petrece o mulțime de timp acolo. Evident că s-ar putea să fabuleze. Îi place cu adevărat să se laude – iar lăudăroșii dau niște interviuri formidabile. Doamne, mi-ar plăcea la nebunie să fiu în direct cu ăsta.

Marianne râse, dar se opri brusc. Nu-i plăcea nuanța de obsesie pe care o distingea în ochii lui Renee.

Auggie – tipul?

Auggie nu e un „tip".

Auggie era doar o animație pe calculator, ca toate celelalte din lumea multicoloră a Insomnimaniei. Era adevărat, Marianne urmărise cum figurile animate se certau, se împăcau, beau împreună, făceau dragoste, sau chiar se căsătoreau. Dar era totul doar o simulare, ca un fel de serial digital realist.

Sau nu era așa?

Renee tocmai vorbise despre Auggie ca despre o persoană reală. E posibil ca unii dintre utilizatori chiar să creadă în lucrurile acelea, asemenea tuturor fanilor creduli și isterizați care credeau în luptele profesioniste?

Pata străluci iar în mintea Mariannei, mai întâi ca o țesătură sfâșiată de pixeli roșii, apoi ca o pată maronie, evident nondigitală, de sânge clar protoplasmatic. Văzu aceleași râușoare, perfect identice, coborând pe conturul volutelor.

Ca și cum lumea computerizată s-ar scurge în cea reală.

Marianne alungă gândul ca pe o prostie.

Pe neașteptate, Renee începu să se foiască pe banchetă, ieșind de la masă.

– Unde te duci? șopti Marianne.

– Sus, la etajul tău. Vreau să arunc o privire asupra locului crimei.

Marianne o apucă ferm de braț.

– Nu ne mai întoarcem acolo. Era cât pe ce să fiu arestată.

– Faci bancuri?

– Acolo era un polițist – un detectiv de-a dreptul pisălog. El e cel pe care tocmai l-am văzut trecând prin hol. Nu vreau să mă mai vadă. M-a surprins uitându-mă lung la pată și a început să mă ia la întrebări. Mâncase ceva rânced la prânz.

– A, deci erai destul de aproape ca să-i simți respirația?

– Renee, las-o baltă. Probabil că tot se mai învârtește pe aici. Dacă ne găsește pe amândouă holbându-ne la perete, o să ne umfle pentru interogatoriu.

– Ei, haide, râse Renee.

Dar, când văzu expresia de pe fața Mariannei, gemu și cedă.

Plătiră și Marianne porni spre o ușă care ducea direct în stradă.

Ca un criminal pus pe fugă. Poate chiar că ar trebui *să fiu arestată.*

00011

KUDZU

– Chicago? sări Nolan. Tu îți dai seama cum e vremea la Chicago în mijlocul lui ianuarie? Și mai au și afurisitul ăla de lac cât toate zilele. E artificial. L-au plasat acolo doar ca să trimită un aer rece asupra orașului și să-i facă pe oaspeți să șteargă putina, cu fundurile înghețate. Am fost acolo. Am văzut. Sunt niște ciudați cu toții, ăștia din Chicago.

Nolan se întinsese peste biroul căpitanului Bruce Coffey. Căpitanul se lăsase pe spate, stând pe scaunul lui și pufăind scurt din trabucul ieftin. Mirosul era la fel de odios ca de obicei, aproape sufocant, dar nimeni, niciodată, nu protesta. Orice prevederi coercitive venite de la divizie nu se aplicau în biroul căpitanului, dacă se refereau la fumat.

Clayton stătea liniștit în spatele lui Nolan, gândindu-se pentru a mia oară la capacitatea, lipsită de alte atuuri, a partenerului său de a umple spațiul. Totul la Nolan – observă Clayton – se impunea prin *lărgime*; nu era vorba de grăsime, deși burtica prezenta o ușoară rotunjime. Era mai curând o evidentă lățime. Gura, nasul și tâmplele erau prea mari și un pic primitive. Bineînțeles, și căpitanul era mare, în felul lui, dar parcă greutatea lui era distribuită mai jos și pe o înălțime redusă.

Era clar că Nolan și căpitanul savurau bătălia. Clayton se gândi la un meci plin de bușeli simulate, ca ale echipei All-Star Wrestling – o mulțime de zgomote și urlete, dar cu rezultatul decis dinainte. Se întreba de unde își lua partenerul lui energia.

– Detectiv Grobowski, spuse căpitanul, coborându-și și mai mult vocea gravă, e nevoie să-ți amintesc că ai jurat pe datoria „de a apăra și sluji"?

– Mda, spuse Nolan. Dar pentru bunii cetățeni din Los Angeles. Adică, am alte cazuri în desfășurare. Poliția din Chicago să-și facă singură temele pentru acasă. E un drum al dracului de lung de aici până acolo.

– Nu-mi trânti mie rahaturile astea, lătră căpitanul. Nu ți se cere să pleci călare. Suntem în era supersonicelor, Grobowski.

– Zău? Și ce vrea să zică asta? Să tot aștepți prin aeroporturi, să ți se anuleze zborurile, să fie atât de multe zboruri și atât de puțini controlori de trafic, încât într-o zi să vină grămadă unii peste alții. Într-o zi, cât de curând.

Hai, băieți. Hai să terminăm cu scenele cotidiene.

Clayton se uită prin birou. Toate scaunele, cu excepția celui ocupat de căpitan, erau pline de dosare și hârtii. Tot soiul de circulare erau prinse cu pioneze adânc implântate în fiecare centimetru de suprafață al panoului de afișare de un verde palid; ba chiar se agățaseră și de pereții din apropiere.

Ca un kudzu. Acea viță vorace care asfixiase copaci întregi în Carolina de Sud, unde mai trăia încă bunica lui Clayton. Fu șocat de imaginea fulgerătoare a hârtiilor care acopereau biroul, pereții, lampa și chiar pe căpitan, ca o pătură de foi ce sufocau orice activitate.

– Și așa poliția din Chicago nu ne prea iubește, spuse Coffey. Poliția din L.A. prea se dă în stambă când lasă ca un bogat și proeminent cetățean din Chicago să fie hăcuit cu toporul într-unul dintre cele mai grozave hoteluri de lux, fără ca apoi să poată da la iveală vreun suspect.

– De fapt, zise Nolan moale, băieții de la laborator sunt destul de siguri că arma a fost un cuțit de măcelar.

– Nu contează, sări căpitanul fulgerându-l din priviri. Și deocamdată nu ai nici un fel de alt caz în curs. Pricepi, nu?

– Mda, pricep, spuse Nolan, frecându-și nervos tălpile de podea.

Clayton aruncă o privire stânjenită în jur, de parcă hârtiile prinse de pereți ar fi început să fosnească în spatele lui.

– Deci presupun că și eu mă duc acasă să-mi fac bagajul, ă? apostrofă el.

– Nț. Tu rămâi aici să vezi cum decurge ancheta locală.

– A, dar asta-i grozav, se plânse Nolan. Clayton rămâne la căldurică în timp ce eu pornesc spre tundra arctică să mă iau de piept cu cazacii – în week-end. E *week-end-ul* meu, pentru Dumnezeu! Toți cu care va trebui să vorbesc vor fi plecați din oraș.

– Nu-ți face griji, Grobowski. Am vorbit cu băieții din Chicago și verifică ei pe unde i se află familia și asociații. Or să fie toți la dispoziția ta.

– Și uită-te la toate mizeriile astea electronice! exclamă Nolan indicând faxul, computerul și telefonul. De ce nu putem obține toate informațiile de care am avea nevoie...

– Vreau să te duci acolo! Vreau să privești oamenii în ochi și să găsești propriile tale răspunsuri, ca întotdeauna. Vreau să știu ce gândești *tu*, nu un ghem de integrate și cabluri.

– O.K., căpitane. Dacă asta vrei, asta ai să capeți.

Urmă o scurtă tăcere, apoi Coffey se așeză iar.

– Dați la o parte hârtiile, mârâi el. Stați jos.

Clayton oftă. Sperase să scape mai devreme. Ambii detectivi apucară câte un morman de hârtii de pe scaune și le îngrămădiră peste alte mormane care zăceau prin birou. Se așezară și își scoaseră carnețelele.

– Deci ce știm despre crima de la Quenton Parks? întrebă Coffey.

Nu știm nici un rahat, iar el știe asta. Vrea doar să ne dea cu nasul pe-acolo.

O luară iar de la capăt.

Ieri au anchetat mai bine de două duzini de oameni la hotel – și n-au scos la iveală nimic. Azi se întorseseră la locul faptei, dar informațiile utile tot nu fuseseră dispuse să le cadă în brațe. Lipsa unui motiv evident, a oricărui indiciu sau suspecți era un semn prost.

E adevărat, o tânără blondă, atrăgătoare și extrem de doritoare de a-i ajuta, cea din camera 636, spusese singură, recunoscuse că s-a aflat în pat cu domnul G.K. Judson cu puțin timp înainte de moartea acestuia. Domnișoara Gail Printy spusese că-l cunoscuse pe domnul Judson cu o zi înainte.

– Târfă de lux? întrebă Coffey.

– Nu, orice dar nu asta, râse Nolan.

– E abia o puștoaică, explică Clayton. Nouăsprezece ani, fiica unui neurochirurg bogat. Vrea să facă o carieră la Hollywood, deci tăticu' o cazează la un hotel de lux pentru vreo câteva săptămâni.

– Domnul Judson a cam dat-o gata, adăugă Nolan.

– A zăpăcit-o la cap cu tot soiul de verzi și uscate despre legăturile lui la Hollywood. Spunea că e amic bun cu Steven Spielberg.

Coffey dădu drumul unui chicotit gros și hodorogit:

– Ei, nu mai spune! Să-l aducem pe sus pe bătrânul Stevie pentru un interogatoriu?

– Probabil că nu. Un tip atât de bogat ca Judson nu-și permite să aibă prieteni, așa văd eu lucrurile.

– Fata era speriată ca dracu' că l-am putea suna pe tăticu' ca să-i spunem că se culcă cu cine apucă, spuse Nolan. Nu putea să-i intre în cap că aici era vorba de o crimă de toată frumusețea. O tipă bine ținută sub obroc, genul care face parte din cluburi exclusive.

– Deci Judson i-o face și se îndreaptă apoi spre camera lui, spuse Coffey. Și credeți ce vă spune tipa?

Nolan adăugă:

– Am făcut o verificare asupra ei, și pare că este într-adevăr cine spune că e. Și apoi, are cam un metru șaizeci, mâini mici și unghii delicate. Oricine i-a făcut felul lui Judson era făcut dintr-un material mai rezistent.

– Cred că trebuie să mă bazez pe instinctele voastre, zise Coffey dând din cap gânditor. Și-i sigur că asta nu-mi place defel. Și, în definitiv, ce căuta Judson în oraș?

– Era la un fel de consiliu de conducere, așa a spus secretara lui din Chicago.

– Suflă ceva vânturi potrivnice prin lumea afacerilor? Vreo fuziune? Vreo lichidare? Certuri între acționari? Un tip ca Judson trebuie să fi fost un fel de mașinărie non-stop de luat decizii neplăcute. Cred că a făcut milioane de dolari punând laba pe tot ce apărea, și nu totdeauna având consens prin adunările acționarilor.

– Am vorbit cu vreo doi ștabi de la sediul companiei Apex Airlines, spuse Clayton. Potrivit lor, Judson se afla aici doar pentru a lua parte la întrunire, din politețe. Nimeni nu admite că ar fi fost vreo dispută. Totul miroase a apă de roze, dacă te iei după tipii ăștia.

– Evident. N-or să zică niciodată altceva. N-ai vorbit cu nici una dintre secretare? Ele știu. Sau poate un șef mai mic, nemulțumit?

– Ajungem și la ăștia după-amiază.

– După-amiază? Dar de ce n-ați făcut-o deja?

Nolan și Clayton ignorară atacul și-și încheiară prezentarea. Chiar în acea zi, ceva mai devreme, îl exasperaseră și mai mult pe Gillaspie, directorul hotelului, prezentându-i un mandat pentru obținerea de informații privind cărțile de credit ale celor câteva sute de oaspeți ai hotelului, plus registrele. Vrăjitorii de la computerele poliției urmau să proceseze datele pentru a verifica dacă exista vreo legătură anterioară între ceilalți oaspeți și domnul Judson. În mod cinstit, nimeni nu se aștepta să dea peste ceva valabil.

Cazul începea să capete proporții. Judson era o știre de pagina întâi. Titluri mari pe plan național și la televiziune, toate punând într-o lumină proastă poliția din L.A. Deci Nolan va pleca mâine în Cetatea Vânturilor, unde se va întâlni cu cei de la omucideri pentru a-i ajuta să ancheteze familia domnului Judson, asociații de afaceri și prietenii (dacă existau), pentru a stabili câți oameni doreau să-l vadă mort pe domnul Judson. Fără îndoială, lista urma să aibă o lungime formidabilă.

Între timp, erau încă destule de controlat în L.A. Nolan urma să facă o vizită la sediul companiei Apex Airlines, să vadă dacă putea afla altceva în legătură cu Judson, în timp ce Clayton va vorbi cu unii dintre informatorii lui din oraș.

– Mai doriți ceva? întrebă Clayton.

– Da, sări Coffey. O arestare. Și să ieșiți dracului din biroul meu. Ce credeți, mă rog, că-i aici, salonul detectivilor? La muncă!

Marianne rămase în holul hotelului Quenton Parks, așteptând liftul. Șocul pe care îl trăise în dimineața aceea, frica de arestare, călătoria paranoică din lift, când trebuia s-o întâlnească pe Renee, toate îi păreau doar niște amintiri de demult.

Deci cum se simțea acum?

Tristă.

Da, ăsta era cuvântul cel mai potrivit.

Dar de ce?

Cele două ore și jumătate cât au stat în apartamentul lui Renee nu fuseseră nici pe departe neplăcute. Majoritatea timpului și-l petrecuseră, așa cum era de așteptat, cu mici bârfe și amintiri. Ce era rău în asta?

Fusese ceva rău, de fapt?

Cele două mai făcuseră un efort, inutil, de a mai găsi un alt moment liber în care să se reîntâlnească, cât timp mai stătea Marianne în L.A. Dar programele lor pentru dejun și cină nu se potriveau de nici un fel pentru următoarele trei zile. Renee o invitase la o petrecere cu casa deschisă, pe care o organiza duminică seara, dar Marianne era nevoită să pornească înapoi spre Santa Barbara ceva mai devreme. Oare va trece iar un an până când se vor revedea?

Marianne intră în lift. Ușile se închiseră. Singură, o porni în sus, prin tunelul plin de susure și șoapte. Tot mai vedea în fața ochilor amintirile păstrate de Renee în apartamentul ei cel nou, tot mai auzea tonul dulce-amar al dorului din vocea prietenei sale. I se părea descurajant faptul că nu era capabilă să împărtășească nostalgia ei. Ce se întâmplase? Când se petrecuse această definitivă trecere în trecut a „acelor vremuri minunate", de nu mai putea să le simtă dorul?

Apoi își aminti. Pentru ea, „acele vremuri minunate" se terminaseră cu un incident precis determinat. La una din petrecerile date de Evan, luase și ea o doză zdravănă de LSD, ca toți ceilalți de altfel. Potrivit lui Renee și lui Evan, Marianne era cam „încorsetată" în privința drogurilor. Dar în acea noapte anume, mica alterare a realității i se păruse o idee atrăgătoare.

Pe când drogul începuse să-și facă efectul, Marianne se uita la ceilalți cu o fascinație detașată, îi privea cum vorbeau inepții de drogați. Apoi a resimțit un șuvoi de amețeală și dezorientare, așa că s-a retras în dormitor. S-a trântit pe un pat, pe deasupra hainelor lăsate de ceilalți, și s-a uitat lung la transperantul de la fereastră, care începuse să ia forme cu profunde semnificații.

O curbă de la marginea transperantului devenise un enorm lac de munte, înghețat, bântuit de o violentă furtună de zăpadă. Închizătoarea ferestrei, parțial vizibilă de după transperant, se transformase într-un cocoșat, o siluetă solitară târându-se epuizată în traversarea lacului, ducând o povară enormă. Marianne l-a urmărit vreme de o eternitate, după cum i se păruse, simțindu-se solidară cu drumul inutil dar eroic

al siluetei de-a lungul milelor de gheață și zăpadă. Nu-și putea da seama dacă era un bărbat sau o femeie, nici nu putea ghici ce povară ducea prin furtună mica figurină rătăcită.

Realitatea se rupsese exact la mijloc. Marianne zăcea pe un morman de haine în patul ei obișnuit în timp ce, simultan, era spectatoarea unei drame înduioșătoare, într-o lume îndepărtată. Chiar la mijlocul istoriei a încetat efectul drogului; dintr-o dată. Transperantul era doar un transperant, iar închizătoarea, doar o închizătoare. Se ridicase din pat și se uitase surprinsă la ceas. Efectele dispăruseră cu o bucată bună de timp înainte de limita obișnuită, dar amintirea călătorului singuratic de prin nămeți era încă tulburător de vie. Ce reprezenta oare persoana pe care o văzuse târându-se cu încăpățânare prin zăpadă?

Marianne l-a părăsit pe Evan după trei săptămâni. Vechiul ei trai se sfârșise, dând la iveală un pustiu, ca o hartă goală: noua ei viață.

Munca de designer pe care o găsise în Santa Barbara îi oferise pentru prima dată șansa unei activități profesioniste. Cât despre viața ei particulară, se gândise că nimic nu putea fi mai lipsit de autenticitate decât boema cu Evan. Dar se înșelase. Viața îi deveni, dacă se putea, și mai goală și mai lipsită de sens decât fusese înainte. Nu făcea decât să rătăcească mai departe pe câmpia de gheață.

Ușile liftului sâsâiră, deschizându-se la etajul al șaselea. Marianne porni. Aproape că uitase de viziunea însângerată din dimineața aceea. Nu se gândise că va trebui s-o înfrunte iar.

Ieși din cabina liftului și se forță să rămână cu fața spre perete. Acesta era de un alb perfect, imaculat. Paravanul și panglica galbenă dispăruseră. Un covoraș acoperea podeaua și trei palmieri în ghivece erau așezați pe el. Nici urmă de muncitori sau de deranj, de nici un fel.

Marianne se întinse și-și băgă mâna printre palmieri, atingând cu un deget peretele. Și-l îndepărtă tresărind.

Vopseaua nici nu mai era umedă.

Simți un fel de tremur, adânc, la nivelul plexului solar. Într-un fel foarte ciudat și îngrozitor, stratul de vopsea făcea pata și mai vizibilă, mai palpabilă, mai de nesters. Indiferent ce parte a petei refuzase să se lase frecată, ea tot mai era acolo, *în spatele vopselei*. Nu era doar o nuanță roșiatică. Era un crâmpei din mortalitatea omenească. Era o

parte din cadavrul acela. Și acum devenise permanentă. Nu mai putea fi niciodată îndepărtată.

Se uită la covorașul de pe podea. Dacă muta un palmier și privea sub covoraș, ar fi găsit și acolo o pată.

Se întoarse cu gândul la întâlnirea ei cu polițistul, în dimineața aceea. De ce fugise de el? Ce o apucase?

Porni în grabă pe culoar spre camera ei.

Nolan se pregătea să facă o vizită la Apex Airlines. Tocmai își pusese jacheta și se pregătea să iasă din birou, în stilul tumultuos al detectivilor din zona golfului, când sună telefonul.

– Grobowski.

– Am s-o fac, lătră un bărbat de la capătul celălalt al firului.

– Poftim?

– M-ai auzit, spuse vocea tensionat. Am spus c-am s-o fac.

Ce dracu' mai e și asta?

Greșise oare cineva de la centrală și îi dăduse legătura cu vreo situație critică în desfășurare? Dacă era așa, cu cine vorbea? Vreun nebun cu tendințe sinucigașe care stătea lângă o fereastră deschisă de la etajul doisprezece? Sau vreun psihopat cu pistolul la tâmpla unui ostatic?

– Aici locotenent Nolan Grobowski, spuse el precaut.

– Știu cu cine vorbesc.

– Atunci poate că ai vrea să-mi explici și mie situația.

– Ți-am explicat deja afurisita asta de situație. *Am s-o fac.* Ce altceva mai trebuie să știi?

Nolan inspiră lung și lent. Acum ce era cazul să facă? Să-l pună pe tip să aștepte până suna centrala să descopere despre ce era vorba?

– Am un dezavantaj față de dumneata. Ai fi atât de drăguț, încât să-mi spui ce ai de gând să faci?

– Am să ies la pensie. Ce dracu' crezi că aș face?

– La pensie?

– Da. Am amânat destul. Deci, ce dracu' ai de gând?

Gura lui Nolan se căscă brusc. *Acum* abia recunoscuse vocea aceea ascuțită, intensă, indiferent cât de inteligent era mascată...

– *Syd!* exclamă el.

– Dar cine credeai că este?

Nolan se prăbuși în scaun. Era Syd Harper, ofițerul care îi asigurase pregătirea de teren, acum vreo cincisprezece ani. Syd „Țăcănitul" obișnuia să-i facă tot soiul de bancuri și înscenări lui Nolan, aproape cu regularitate – uneori cu intenția pe jumătate serioasă de a simula urgențe de serviciu. Acum Syd era șerif într-un orășel din Oregon, dar Nolan mai primea uneori vești de la el.

– Syd, javră nebună, m-ai speriat de moarte.

– Te-ai cam înmuiat, Nol. Ți-ai făcut ciulama instinctele și reflexele. Așa se întâmplă dacă nu sunt eu pe-aproape să te clănțăn de fund.

– Deci, care-i povestea cu ieșirea la pensie?

– Am s-o fac.

– Haide, Syd. Spui asta de când te-ai mutat acolo.

– De data asta e serios.

– Am crezut că polițiștii trăiesc etern în paradisul ăla al vostru.

– Nu cunoști nici jumate din realitate. *Întineresc.*

– Ei, asta-i bine, nu?

– E mai curând o chestie insidioasă. Vezi, când m-am mutat aici, aveam cincizeci și patru de ani. Acum am patruzeci și nouă. Și mă îndrept spre cea de-a patruzeci și opta aniversare.

– Și care-i problema?

– Păi, nu vezi? În felul ăsta n-am să mai ating niciodată vârsta de pensionare. Acum ori niciodată.

Nolan râse. Ăsta era soiul special de logică á la Syd „Țăcănitul".

– Ei bine, felicitări pentru pensionare, Syd. Invită-mă la sărbătoare, OK?

– Stai puțin. Am de gând să-ți cer să-mi faci o mică favoare. Îți mai amintești de toată măiestria strălucită și profesionalismul pe care le-am revărsat asupra ta când erai doar un recrut, un puști ignorant, prostovan și mucos? Îți mai aduci aminte cum ți-am scos din cap toate prostiile pe care le învățaseși din manuale, la Academie? Îți aduci aminte cum, de unul singur, te-am transformat într-un dulău viteaz și gata de acțiune, pus în slujba justiției, admirat de bărbați, dorit de femei și temut de răufăcătorii de pretutindeni? Pentru toate chestiile astea îmi ești dator, fiule.

– Deci ce vrei?

– Știi ce vreau. Trebuie să vii aici și să-mi preiei postul.

Nolan oftă.

– Syd, am mai vorbit despre asta și înainte. Știi că nu pot, chiar așa, să-mi iau valiza și s-o pornesc. Drace, m-am născut și am crescut aici. Părinții mei au murit aici. Și Louise. Aici am rădăcinile.

– Rădăcini? În L.A.? Nu mă face să râd.

– Mă onorează oferta, Syd. Zău.

– Bine. Acceptă deci.

Nolan rămase tăcut. Știa că Syd era absolut sincer. Și, pentru oarecare motive, Nolan nu voia să-l refuze categoric.

– Dă-mi puțin timp să mă gândesc.

– Mda, bine. Dacă îți dau tot timpul pe care îl vrei, am să ajung iar de șaptesprezece ani și va trebui să mă întorc la școală. Uite, ce trebuie să spun pentru a te convinge? Aici se pescuiește grozav. E un pârâu la nici jumătate de oră de aici, care colcăie de păstrăvi curcubeu și de bibani. E vorba de un pescuit *telekinetic*, Nol. Tu doar privești apa și te concentrezi pe gânduri optimiste și peștele a și sărit afară.

– Eu nu pescuiesc.

– Nici eu nu o făceam. Asta e altă chestie insidioasă în legătură cu locul ăsta. Te determină să faci lucruri pe care nu le-ai mai făcut niciodată. Deci ce zici?

– Am cu adevărat nevoie de niște timp ca să reflectez, Syd.

– Văleu! Și cât îți trebuie?

– Nu știu. Ce-ai zice de o lună? Sunt băgat până în gât în treaba aia cu uciderea lui Judson. Ai auzit probabil de ea.

– Mda. Nici nu i se putea întâmpla unui tip mai drăgălaș.

– Așa-i. Vrem doar să găsim ucigașul pentru a-i atribui o medalie pentru merite umanitare. Dar se pare că făptașul este doar un tip modest, care nu vrea să iasă în evidență și să se scalde în luminile gloriei publice. E un caz afurisit, Syd. Nu știu cât o să dureze ca să-l ducem la bun sfârșit. Mi-aș dori să fii aici să mă ajuți.

– Ei bine, nu sunt acolo și nici n-am de gând să mă întorc. Deci încheie-l și sună-mă. Dacă nu am vești de la tine într-o lună, îi dau slujba lui Andy din Mayberry.

Syd închise. Syd închidea întotdeauna telefonul fără să spună la revedere. Nolan ținu prostește receptorul în mână încă un timp, până ce-i veni tonul. Apoi închise și el.

Adevărul e că îl tenta să se ducă. Întotdeauna își imaginase că apărarea legii într-un oraș ca al lui Syd era mai curând o problemă ocazională legată de furtul vreunei biciclete, un pic de vandalism din când în când și câteva petreceri zgomotoase. Era o viziune naivă, evident. Nolan știa perfect de bine că bandele și drogurile se strecurau și în comunitățile semirurale. Dar nu se putea compara cu L.A.

Ar fi frumos să mă duc într-un loc în care munca mea să conteze *cel puțin, undeva unde ar schimba cu adevărat situația cuiva.*

Apoi mormăi cu jumătate de glas:

– Fir-ai să fii, Syd, de parcă n-aș avea și așa destule pe cap.

Nolan se îndepărtă cu pași mari de biroul lui.

Marianne bătea darabana pe noptiera oribilă cu ornamente cârlionțate. Se lăsă pe spate, pe tăblia patului ei de hotel, și își sprijini receptorul de umăr. Aștepta să i se dea legătura. Trecuseră deja vreo trei minute.

Cred că nu sunt grozav de nerăbdători să primească date prin telefon. În definitiv, nu a fost ucis decât unul dintre cei mai faimoși magnați din țară.

– Sergent Wertsch, spuse o voce.

Marianne simți cum îi sare inima din loc.

– Domnule sergent, cred... cred că aș avea unele informații pertinente în legătură cu uciderea lui G.K. Judson.

– Da?

Marianne tăcea. *Cum le pot explica asta?* Brusc își dori să fi scris dinainte toate amănuntele.

– Sunt abonata unei rețele de computere numită Insomnimania, explică ea stânjenită. Este o rețea cu scop recreativ care are mai multe camere.

– Camere?

– Da. Spații virtuale unde poți practica diferite jocuri și activități. Înțelegeți?

– Continuați.

– Una dintre camere se numește Camera Iluziilor[1]. Acolo oamenii iau parte la crime.

[1] În original *Snuff Room* (lb. engl.). *Snuff* este un termen argotic care înseamnă omor, crimă. Semnificația lui cuprinde și un gen de casete video cu scene de sado-masochism încheiate cu crime reale, înregistrate pe viu (casete interzise, desigur, de lege) (n. tr.).

– Iau parte?

Marianne respiră încă o dată profund.

– Insomnimania folosește personaje animate pentru utilizatori. Acestea se numesc „alteri". În Camera Iluziilor se inventează scenete în care se prezintă crime de diferite feluri. Crime *fictive*, se presupune. E doar un joc, înțelegeți?

– Continuați.

– Pe la miezul nopții trecute am văzut uciderea domnului Judson prezentată în Camera Iluziilor. Cel puțin așa cred. Stau la hotelul Quenton Parks și am văzut locul crimei. Pata de pe perete era exact la fel ca cea din desenul animat.

– Vreți să spuneți că ați fost martoră la uciderea lui Judson?

– Nu, eu am fost martoră doar la *reprezentarea* crimei.

– Cine a reprezentat-o?

Marianne se simți copleșită de totala ciudățenie a cuvintelor pe care urma să le rostească.

– Un clovn, spuse.

– Un clovn?

– Uite ce-i, era un personaj de desene animate. Se numea Auggie.

– Nu era o persoană reală?

Marianne gemu:

– Domnule sergent, am încercat de la început să fac să vă fie clar că eu am văzut toate astea pe ecranul computerului meu. Nu ați înțeles partea asta?

– Da, a fost foarte clar, spuse sergentul Wertsch. Vreți să-mi spuneți numele dumneavoastră, doamnă, și câteva informații despre modul în care puteți fi contactată?

Marianne îi spuse.

– Vă mulțumesc, doamnă. O să vă telefonăm dacă mai avem nevoie și de alte informații.

– Așteptați puțin! exclamă Marianne. Nu cred că înțelegeți. Cineva din Insomnimania pare să fi știut foarte multe despre asasinarea domnului Judson. Asta nu vă interesează deloc?

– Orice informație referitoare la domnul Judson ne interesează foarte mult. Vă mulțumim foarte mult pentru ajutorul dumneavoastră, doamnă Hedison.

Convorbirea se întrerupse. Marianne închise telefonul nefericită și se lăsă pe pernă.

Un rateu. Un complet și clar dezastru.

Simți cum se aprinde la față. Nu era chestia că se făcuse de râs ca o idioată fără lacăt la gură. În definitiv era aproape o anonimă. Dar nu reușise să transmită șocul resimțit de ea la vederea asemănărilor dintre locul crimei și sceneta din Camera Iluziilor, și eșecul ăsta o dădea peste cap.

Ce e cu mine? De ce am intrat în panică atunci cu polițistul ăla – cum îi zicea? – chiar acolo, la fața locului?

Se simțea de-a dreptul nenorocită din cauza eșecului convorbirii. N-ar fi putut fi mai eficientă, mai convingătoare, mai *clară*? De ce a trebuit să vorbească de parcă era complet nebună? Și acum ce avea de făcut? Să-l cheme iar pe sergentul Wertsch și să-i ceară mai multă atenție? Sau să se ducă și să dea piept cu detectivii care lucrau la acest caz?

Nu putea dovedi ce văzuse pe ecranul computerului și nici chiar ea nu era complet convinsă. Nu putea să fi visat sau să fi avut halucinații, cel puțin pe timpul unei părți din program? Trecea printr-o perioadă de oboseală cronică. De obicei se afla în stare de epuizare când recurgea la Insomnimania. Poate că ideea că o crimă reală și una simulată pe calculator sunt unul și același lucru era o altă himeră – ca cea a călătorului pe gheață.

Și apoi, și Renee era acum pe urmele lui Auggie și, cu siguranță, va da de capăt misterului. Marianne era sigură de un singur lucru. Dacă situațiile lor ar fi fost inversate, Renee nu i-ar fi permis polițistului de la telefon să o trateze ca pe o nebună; ea n-ar fi fugit de detectiv la locul faptei. Renee era mai curajoasă decât Marianne – și, cu siguranță, mai ieșită în lume.

Până și Rebecca de la ferma Sunnybrook este mai ieșită în lume decât mine. Așa se întâmplă dacă locuiești vreo doi ani în Santa Barbara. Îți pierzi capacitatea de a lua decizii în situații ciudate.

Marianne scăpase de Evan și de acea viață lipsită de scop care nici nu fusese a ei vreodată. Dar viziunile ei repetate în legătură cu acea siluetă de pe gheață și acest mic incident cu poliția îi sugerau că încă nu ajunsese în propria ei viață. *Ăsta a fost unul dintre motivele pentru care m-a întristat Renee.*

Privi la ceasul de la mână. Era cinci și jumătate.

Ei bine, nu-i timp de stat pe gânduri. Abia mai am timp să îmbuc ceva înainte de începerea conferinței...

– Deci ai vorbit cu oamenii de la compania aeriană? îl întrebă Clayton pe Nolan când cei doi se întâlniră la birourile lor, față în față, pentru a discuta acțiunile din ziua respectivă.

– Mda, spuse Nolan obosit. Până acum, toată lumea cântă aceeași melodie pe care am auzit-o de la tipii de ieri. Spun că Judson venise aici pentru a face câteva comentarii și pentru a înmâna o plachetă unei personalități pentru stabilirea unui soi de record local. Apoi toți urmau să joace puțin golf. A fost doar un motiv pentru ca Judson să vină în La-La Land[1]. Spun că omul nu-și petrecea prea mult din iarnă la Chicago. *Asta* o pot crede.

– Avem vreo caracterizare a lui, de orice fel?

– Tipii din L.A. pretind că nu-l cunoșteau cu adevărat foarte bine, nu personal. Doar după ce se bârfea. Spun că avea multe aventuri.

– Cred că ai să afli mai mult la Chicago.

Nolan aprobă din cap. Se așeză, își scoase pantofii și începu să-și frece picioarele.

– Și ce se aude de la amicii tăi? întrebă Nolan.

Clayton se încruntă. Avea un oarecare gust amar în gură doar gândindu-se la micul său grup de informatori – o adunătură colorată de mici plasatori de droguri, pești, drogați, membri ai unor bande și hoți de două parale. Nu se obișnuise niciodată cu ideea de a le lăsa pe tărâturile alea libere, în schimbul unor informații care de obicei erau doar o picătură lipsită de consistență.

– Nu-s amicii mei.

– Scuze.

– Când ai să încetezi să mai spui asta?

– Ți-am cerut scuze. Ce știu?

– Absolut nimic.

– Ai vorbit cu toți?

– Dar ce crezi c-am făcut între timp?

---

[1] Los Angeles.

– Poate ascund ceva?

– Nu-i nici un motiv ca ei să știe ceva despre Judson decât dacă ar fi fost amestecat în afaceri cu droguri sau spălare de bani. Singurul motiv pentru care ar ascunde ceva ar fi ca tipul să fi fost un mafiot de înaltă clasă. Toți jură că nici n-au auzit de el.

– Îi crezi?

– Mda.

– Deci tot nu căpătăm aplauze?

– Nț. Nici măcar un sunet.

Nolan își puse iar pantofii.

– Mă întorc acasă să citesc niște rapoarte despre Apex. Apoi mă scol devreme. Avionul meu pleacă la șase de dimineață.

Clayton încuviință din cap.

– Fii atent să-ți iei mănușelele și căciulița.

– Bine, și du-te și tu la dracu'. Ne vedem săptămâna viitoare.

Nolan plecă trecând printre birourile detectivilor. Clayton rămase liniștit un moment. Nu era prea încântat de raportul pe care urma să-l scrie privind activitatea zilei.

Auzi un mormăit descurajat venind de pe partea cealaltă a camerei. Se întoarse și-l văzu pe sergentul Rudolph Wertsch, care tocmai închisese telefonul aflat pe biroul lui. Blond, cu înfățișare ariană, un recrut cu figură de sportiv, bun coechipier, fusese repartizat să noteze mesajele telefonice legate de cazul Judson. Clayton observase că Wertsch, fără să fie vreodată în mod clar nepoliticos, nu se uitase niciodată direct în ochii lui. Ei, nu era singurul de soiul ăsta în meserie.

Mai alb decât albul, își zise Clayton în sine. *Dumnezeu să mă ferească să am vreodată un asemenea partener.*

– Deci, Rudy, spuse el cordial, ai dat de cap cazului deja?

– Sunt pe cale, spuse Wertsch impasibil. Ascultă doar ce chestii grozave. A sunat o cocoană să spună că Judson a fost ucis de Arhanghelul Mihail pentru păcatele lui împotriva celor săraci.

– E mai bine decât să n-ai nici un fel de suspecți.

– Sunt altele și mai bune. A sunat unul și a spus că a văzut o farfurie zburătoare lăsându-se deasupra hotelului în noaptea în care a încasat-o Judson. Altcineva spune că e o legătură între crimă și o

conspirație neocomunistă. Dar varianta mea favorită este cea a unei cucoane din Santa Barbara care își imaginează că Judson a fost ucis de un mic clovn care trăiește în computerul ei.

Clayton chicoti cu jumătate de gură.

– Tot așa s-o ții, spuse el.

Program Manager

Insomnimania Help for Dummies

Gata Modif Adnotari SOS!

Cuprins Istoria

INSOMNIMANIA MANUAL

NU PUTEȚI DORMI?

BINE AȚI VENIT ÎN CLUBUL NOSTRU!

INIMA SUS. SUNTEȚI PRINTRE PRIETENI. TREBUIE SĂ ADMITEȚI. SUNTEȚI O FIINȚĂ EXCEPȚIONALĂ. UN GENIU. MUTAȚI MUNȚII. ALTFEL N-AȚI CITI ACUM ACESTE CUVINTE. N-AȚI FI AFLAT NICIODATĂ DESPRE INSOMNIMANIA DACĂ NU AȚI FI AUZIT DESPRE NOI DE LA UN PRIETEN BINE PLASAT SAU DE LA UN PARTENER DE AFACERI, DACĂ NU AȚI FI VĂZUT NUMELE NOSTRU MENȚIONAT ÎNTR-O REVISTĂ CU PRETENȚII SAU DACĂ NU AȚI FI RĂSPUNS PLIANTULUI NOSTRU (TRIMIS NUMAI CELOR DE PE O LISTĂ FOARTE SELECTĂ) PE SCURT, DOAR DACĂ SUNTEȚI PRINTRE CEI CE SUNT *ÎN VĂZUL TUTUROR*.

ȘI TOCMAI ASTA VĂ IMPIEDICĂ SĂ DORMIȚI. TRĂIȚI O VIAȚĂ EXTREM DE SOLICITANTĂ. ZIUA NU SE SFÂRȘEȘTE CU

Insomnimania Help for Dummies

Gata Modif Adnotari SOS!

Cuprins Cauta Sus Istoria

ADEVĂRAT NICIODATĂ PENTRU DUMNEAVOASTRĂ. SATUL GLOBAL, CU FAXURILE ȘI POȘTA ELECTRONICĂ, NU DOARME NICIODATĂ. IAR DUMNEAVOASTRĂ RĂMÂNEȚI TREAZ IMPREUNĂ CU CEILALȚI. NU AVEȚI CE-I FACE. EVIDENT, NIMIC NU SE COMPARĂ CU O ÎNTÂLNIRE DE INTELIGENȚE CARE SĂ VĂ REÎMPROSPĂTEZE FORȚELE. DAR CUI ÎI ARDE SĂ IASĂ ÎN ORAȘ *ÎN FIECARE NOAPTE?*

LA APROPIEREA SERII, VREȚI SĂ VĂ DESTINDEȚI. DAR NU AVEȚI NEVOIE DE VREUN ALT JOC DE TENIS. AVEȚI NEVOIE DE O RECREERE A NEURONILOR, DE UN DISNEYLAND SINAPTIC. ȘI TOCMAI ASTA E INSOMNIMANIA: DISTRACȚII ȘI JOCURI REALE PENTRU OAMENI REALI.

VEȚI VEDEA CĂ INSTRUCȚIUNILE NOASTRE SUNT CLARE IAR PROGRAMAREA PLĂCUTĂ ȘI RĂSPUNZÂND INTERESELOR DUMNEAVOASTRĂ. NU E NEVOIE SĂ FIȚI UN MAGICIAN AL COMPUTERELOR PENTRU A FOLOSI INSOMNIMANIA, DEȘI VEȚI AVEA OCAZIA SĂ VĂ EXERSAȚI O MULȚIME, DACĂ VĂ PRICEPEȚI.

PRIMIȚI ALĂTURAT CARNETUL DE MEMBRU AL INSOMNIMANIEI ȘI URMĂTOARELE:

* O DISCHETĂ CU PROGRAMUL *INSOMNIMANIA*. VEȚI GĂSI UN SET DE OPȚIUNI UȘOR DE FOLOSIT PENTRU ACCESUL LA REȚEA, INCLUSIV POSIBILITATEA PALPITANTĂ DE A PARTICIPA GRAFIC ȘI VERBAL LA UN MEREU MAI INTENS SCHIMB DE INFORMAȚII.

* PAROLA DUMNEAVOASTRĂ TEMPORARĂ, PE CARE O

Insomnimania Help for Dummies

Gata Modif Adnotari SOS!

Cuprins Cauta Sus Istoria

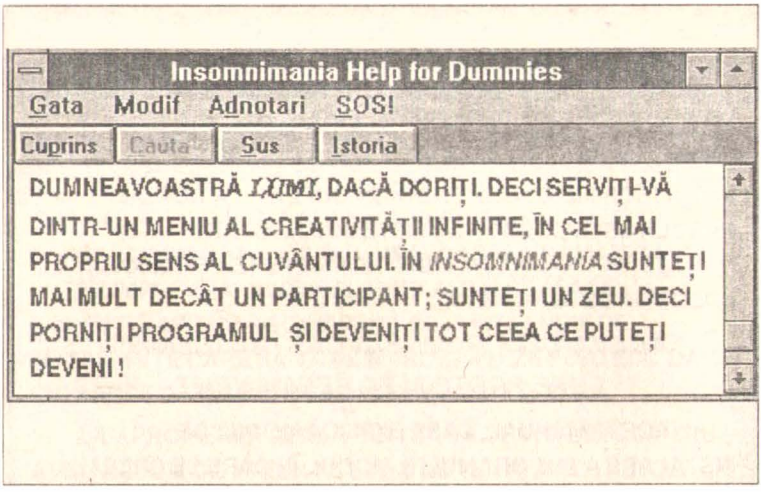
PUTEȚI SCHIMBA DE CÂTE ORI VĂ CUPLAȚI LA REȚEA. PAROLA ESTE CODATĂ DE SISTEMUL NOSTRU *PROTECȚIA-CA-O-ARTĂ*, PENTRU A NU PUTEA FI *NICIODATĂ* FOLOSITĂ DE ALTCINEVA.

ADEVĂRATA DUMNEAVOASTRĂ IDENTITATE ESTE PROTEJATĂ PERMANENT.

* ACEST MANUAL, CARE EXPLICĂ MODUL DE INSTALARE A PROGRAMULUI, MODUL ÎN CARE SE CREEAZĂ UN PERSONAJ PENTRU ECRAN, MODUL DE A TE CUPLA ȘI DE A FOLOSI TOATE FACILITĂȚILE REȚELEI *INSOMNIMANIA* ȘI CUM SĂ EXTINDEȚI ACEASTĂ INCITANTĂ REALITATE CIBERNETICĂ PENTRU A RĂSPUNDE CERINȚELOR DICTATE DE PROPRIA DUMNEAVOASTRĂ IMAGINAȚIE.

* ORICE ADAOS LA MANUAL, DACĂ A APĂRUT DUPĂ MOMENTUL PUBLICĂRII. DEOARECE MEMBRII *INSOMNIMANIA* AU POSIBILITATEA DE A CERE SCHIMBĂRI ȘI DE A FACE ADAOSURI LA REȚEA, VĂ VOM ȚINE LA CURENT PERMANENT.

INSOMNIMANIA ARE UN MOTO: *"CAPACITATEA DE SCHIMBARE ESTE PRODUSUL NOSTRU CEL MAI IMPORTANT." INSOMNIMANIA* ESTE UN LABIRINT ÎN PERMANENTĂ CREȘTERE, ÎNTR-O CONSTANTĂ EVOLUȚIE. ȘI CHIAR CĂ AR FI DOAR UN PLICTICOS LOC DE JOACĂ DACĂ NU V-AR PERMITE SĂ VĂ CREAȚI **PROPRIILE** DUMNEAVOASTRĂ REGULI DE JOC, **PROPRIILE** DUMNEAVOASTRĂ JOCURI, **PROPRIILE**

Insomnimania Help for Dummies
Gata Modif Adnotari SOS!
Cuprins Cauta Sus Istoria
DUMNEAVOASTRĂ *IXIMI*, DACĂ DORIȚI. DECI SERVIȚI-VĂ DINTR-UN MENIU AL CREATIVITĂȚII INFINITE, ÎN CEL MAI PROPRIU SENS AL CUVÂNTULUI. ÎN *INSOMNIMANIA* SUNTEȚI MAI MULT DECÂT UN PARTICIPANT; SUNTEȚI UN ZEU. DECI PORNIȚI PROGRAMUL ȘI DEVENIȚI TOT CEEA CE PUTEȚI DEVENI!

00100

LABIRINTUL

Marianne împinse masa mai aproape de ferestre. Era o imitație de mobilă de epocă cu picioare curbate, în stil rococo, iar cele două scaune alăturate etalau caracteristici ale unui stil anterior, dar la fel de elaborat. Sorbi dintr-un pahar de apă gazoasă și studie picturile de pe pereți – una cu păstori și turme, cu copaci îndoiți de furtună, cealaltă cu o tânără femeie care râdea legănându-se într-un scrânciob ce părea că e agățat de un tufiș de trandafiri cățărători.

Ce loc ciudat pentru o conferință de design. Cred că organizatorii au vrut să facă o glumă. Inaugurat în timpul cursei nebunești după tot ce era mai ostentativ, în anii optzeci, Quenton Parks era neplăcut de demodat pentru deceniul următor, mult mai reținut în gusturi – deși nu încăpea nici o îndoială că mulți patroni trăiau un fel de satisfacție interzisă în acest mediu opulent. Locul părea destul de populat.

În seara aceea discursurile de deschidere incluseseră toate varietățile de afirmații standard-euforice despre piața extrem de dinamică și despre noile tendințe în domeniu. Cu toate astea, dilema care submina profesiunea era clară: cum să găsești moduri de a proiecta pentru clienți care erau doritori să arate că ei *nu încearcă* să impresioneze pe nimeni, și totuși să reușești să faci proiectul destul de costisitor, pentru a da o consistență meritată procentului ce revenea proiectantului.

Marianne stătuse foarte puțin la întrunirea prietenească de după conferință; dăduse peste cap un whisky zdravăn, vorbise cu vreo două

figuri cunoscute, își aplecase urechea la vreo două bârfe și apoi se retrăsese discret.

Oameni. Al dracului de mulți oameni.

Toată chestia i se păruse stupidă și superficială. Și-ar fi dorit să-și petreacă timpul cu Renee. Santa Barbara le îndepărtase mai mult decât se așteptase vreuna dintre ele.

Ce triste sunt distanțele create de geografie.

Evident că în era electronică se putea presupune că distanțele sunt irelevante.

„Iată un loc unde putem să fim împreună indiferent *unde* ne aflăm", spusese Renee. Marianne se alăturase Insomniamiei la îndemnul ei – dar adevărul era că foarte rar comunicau între ele prin intermediul rețelei.

De ținut minte: sun-o pe Renee mâine dis-de-dimineață. Faceți un plan. Nu mai aștepta.

Cât despre momentul prezent, Marianne avea o mulțime de făcut. Deoarece voia să lucreze la proiectele ei în clipele de răgaz, își adusese computerul și printerul portabil. Și pentru a crea o replică a minunatului spațiu de lucru pe care îl avea acasă închiriase un impresionant monitor color.

Marianne porni micul, dar puternicul computer cu tastatură, modem[1] și monitor extraplat încorporate. Îl cuplă la printer și la monitorul cel mare, atașă mouse-ul – pe care îl prefera încă în locul bilei sau al creionului electronic – și bagă cablurile în priză. Programase modemul să conecteze computerul dacă se primea un fax sau dacă primea vreun telefon la care nu răspundea personal. Avea să rețină mesajele verbale în locul ei.

Așa, asta se poate considera a fi un birou, cel puțin pentru vreo două zile.

---

[1] Acronim pentru modulator/demodulator. Dispozitiv care convertește semnale digitale în semnale analogice și invers, făcând posibilă transmiterea de date între calculatoare cuplate prin linii telefonice. Deoarece sistemul telefonic este proiectat pentru spectrul de frecvență al vocii umane, este necesară conversia datelor dintr-o succesiune de variații de tensiune (reprezentând fie nivelul 0, fie nivelul 1), într-o succesiune de tonuri audibile (unul pentru 0, altul pentru 1). Fiecare capăt al unei legături prin linie telefonică folosește câte un modem comandat de calculator cu ajutorul unor programe de comunicație specializate, care au rolul de a asigura integritatea datelor transmise sau recepționate (stabilirea parametrilor de comunicație, corectarea erorilor de linie etc.) (n. tr.).

Acum era momentul să se apuce de treabă. Dar chiar atunci îi fulgeră din nou prin minte pata de pe coridor, pâlpâitoare ca lumina agitată a unei ambulanțe.

Marianne își dădu seama că programul Insomnimaniei începuse cam de multișor. Poate că ar fi capabilă să facă ceva mai util decât să dea telefoane poliției degeaba. Poate că ar putea s-o facă și ea puțin pe detectivul. Oricum, dintr-o dată i se păru imposibil să lucreze în noaptea aceea la proiectele ei. Dacă Auggie era cuplat la Insomnimania, nu avea nevoie de mai mult de un clic al mouse-ului pentru a ajunge la el.

Marianne conectă modemul la priza telefonică din peretele camerei de hotel. Pe moment simți un mic fior de groază la gândul că această mică legătură telefonică poate să direcționeze un șir de semnale – un firicel fragil și izolat de informații – adus până la mașinăria ei dintr-o vastă multitudine de surse. Și prin revărsări de vrăji electronice, cu mult dincolo de înțelegerea ei, această succesiune unidimensională de 0 și 1 putea fi transformată în lumi multidimensionale, chiar acolo, pe ecranul computerului ei – *spații* vii, tangibile, în care putea intra ca Alice prin oglinda fermecată.

Se așeză la masă, porni hard-discul și apăsă o tastă. Computerul tresări căpătând viață. Mută cursorul pe ecran peste simbolul Insomnimaniei și apăsă de două ori butonul mouse-ului.

Lucifer sări pe burta lui Renee și începu să o frământe cu gheruțele, torcând.

E cazul să ți le cam tund, nu-i așa, flăcăule?

În mod normal, Renee l-ar fi certat pe Lucifer și l-ar fi dat la o parte, dar acum era într-o stare ușor masochistică așa că îl lăsă pe pisoiul cel pufos și berc să toarcă și să o gherăie fericit.

Se făcea aproape unsprezece iar Renee abia ajunsese acasă după o tură lungă în studioul de înregistrări al stației de radio. Se aruncase printre pernele de pe patul îngust care îndeplinea și funcția de canapea de serviciu. Dar descoperi că e prea obosită ca să mai arunce un ochi prin mormanul de reviste și ziare pe care le adunase lângă ea. Copiase și fonotecase o serie din programul ei săptămânal de interviuri, *Ghiveciul duminical* – era un interviu cu un cuplu care crescuse și vândusе iubitorilor de animale din sudul Californiei purcei dolofani.

Nu-s chiar cel mai drăguț lucru din lume, porcii ăia. Cert, nu ca poneii. De ce nu pot fi pasionații interesați de ceva cu adevărat exotic, ca girafele pitice?

Nu prea era ceea ce Renee ar fi numit o lovitură de presă. Dar directorul postului, un tip burduhănos, porc sută la sută, din specia antifeministă, era hotărât să-i dea numai cele mai slabe subiecte. Dacă voia să ia interviuri activiștilor umanitari, politicienilor sau tipilor importanți din lumea artelor și a literelor, trebuia s-o facă în timpul liber. Din fericire, Renee avea forța și ambiția de a face exact acest lucru.

Ceea ce – știa și ea – nu îi câștigase popularitate în rândul băieților de la radio. Interceptase o dată un raport în care un angajat de sex masculin o descria ca pe o „femelă îngrozitoare" și „cățea băgăcioasă", și toate astea într-o singură propoziție. Spera ca într-o zi să dea peste un alt raport care să o descrie drept „o tipă trăsnet". Și-ar fi acordat singură o medalie.

Să te lupți cu o asemenea mentalitate și să-ți poți vedea, la timp, de treburile tale era foarte obositor. Din cauza emisiunilor ei – *Ghiveciul duminical*, știri ocazionale și programul matinal în direct din zilele lucrătoare – Renee rămânea deseori să facă ore suplimentare. Începuse să se teamă că devenea o *muncoolică* convinsă. Și pe deasupra, o companie groaznică.

Numai muncă fără joacă, din Renee o proastă o să facă.

Așa și era, simțea că petrecuse întreaga perioadă de două ore cu Marianne în chip de star radio – gură-mare, tăioasă, băgăcioasă. Nu așa se întâmpina o prietenă după un an întreg. Și apoi, oare cât timp trecuse de când nu mai vorbise cu adevărat cu un prieten?

Brusc își dori ca Marianne să se întoarcă ca să poată vorbi iar, mai plăcut de data asta. Ca Marianne să nu creadă că Renee devenise un monstru mass-media. Nu mai găsiseră timp în programele lor ca să se reîntâlnească, și asta de două zile. Va trebui să găsească o soluție. Renee dorea o a doua șansă pentru a fi mai – ei bine, mai umană.

Cel puțin am să mă asigur că vine duminică la petrecerea mea. N-am să accept nici o scuză. Poate că ar trebui s-o sun chiar acum...

Dar Renee era prea obosită pentru a mai vorbi cu cineva. În același timp simțea că dacă s-ar fi dus la culcare n-ar fi fost în stare să adoarmă.

Insomnia. Din asta am suficientă. Marianne și cu mine suntem două „Insomnimaniace".

Stând așa răsturnată pe canapeaua ei pat-de-serviciu, Renee se surprinse privind țintă ecranul gol al monitorului, gândindu-se să-i dea drumul, să se cupleze la Insomnimania. Dintr-un motiv sau altul, asta i-a amintit de tatăl ei din Iowa, moțăind în fotoliu. În fiecare zi se întorcea de la câmp, își lua cina în fața televizorului, apoi ședea acolo cu un buștean până ce adormea profund. Renee își mai amintea că țipase la mama ei pentru că îi dăruise un aparat cu telecomandă de ziua lui.

– Ce-ai făcut cu asta? a exclamat Renee. Singurul fel de mișcare pe care îl mai face bătrânul este de a traversa camera pentru a schimba canalele. Acum n-o să mai facă un pas tot restul vieții lui!

– Zău, Renee, o admonestase mama. Doar face destulă mișcare când muncește.

– Sigur, dacă schimbatul vitezelor la o camionetă poate fi numită mișcare. Trezește-te, mamă. Omul are o fixație cu televizorul ăla.

O fixație.

Oare și ea începea să aibă o fixație cu Insomnimania? Oare dependența de mijloacele electronice era o moștenire genetică?

Nu, nu-i deloc același lucru. Insomnimania este interactivă, participativă.

Dar simțea cum argumentația ei standard începe să nu mai țină. Poate că Insomnimania era cu atât mai generatoare de dependență *tocmai* pentru că era interactivă și participativă. Voala contururile vieții într-un mod imposibil pentru televiziune. De prea multe ori adormise Renee în fața terminalului, pentru a se trezi apoi ametită și confuză, întrebându-se dacă Insomnimania se terminase sau începuse chiar ea să viseze. Era momentul să se lase complet de programul ăsta. Era momentul să nu se mai ducă acolo.

Dar cum rămâne cu Auggie? Cum ar fi să obții un interviu?

Asta era cea mai inconsistentă scuză. Auggie nu era ultimul invitat potențial al emisiunii ei, singurul rămas în întreaga lume postmodernă. Renee decise că era puțin prea bătrână pentru a avea prieteni imaginari – mai ales din aceștia, de mâna a doua.

N-am să-i dau drumul. Nu în seara asta, și nici mâine seară. Am să sun mâine la biroul lor și am să le cer să întrerupă legătura.

Respirația i se încetini și trupul i se relaxă. Se simțea bine că luase o decizie. Se simțea bine la gândul că va trece printr-o cură de dezintoxicare, începând chiar din acel moment.

„*wunderkind*, pricolici, scuturăberici, plicifurios, năbădăios..."

Marianne se încruntă privind la ecran.

Nici urmă de Auggie. Of, și eram sigură că trebuie să apară.

O pereche de ochi mici, lipsiți de trup, cu gene lungi, clipiră spre ea din ecranul computerului, așa cum erau programați s-o facă la intervale neregulate între treizeci și nouăzeci de secunde. Ochii aveau numele l-fy.

– Deci ți-e somn, nu-i așa, Elfie? murmură Marianne. Și mie. Dar stai puțin. Hai să ne mai uităm o dată pe-aici.

Marianne folosi mouse-ul pentru a părăsi Barul lui Ernie și pentru a reintra în labirintul meniului principal al Insomnimaniei. Anul trecut, când Marianne se cuplase prima oară la rețea, labirintul încăpea pe ecranul ei, lăsând chiar niște fișii late pe margini. Acum dantela legăturilor depășea marginile ecranului în toate direcțiile, iar Marianne nu reușise să găsească drumul spre nici una din margini în seara asta.

Ceea ce fusese o dată o casă de țară cu dimensiuni plăcute, virtuală evident, devenise acum un oraș care creștea zi de zi. Apăreau ba o casă de distracții, ba un club pe litoral, câțiva astrologi, un club de dezbateri, cluburi pentru cititori, un club de șah, un cazino, vreo două societăți pentru bunele moravuri, trei biserici, niște cercuri de actorie, muzee, o mulțime de cabinete de psihoterapie...

Părea că mai toate felurile de activități sau întreprinderi erau reprezentate în mereu mai întinsul oraș virtual cunoscut sub numele de Insomnimania.

Pun pariu că înfloresc afacerile cu imobile.

Și era și ieftin. Investițiile inițiale erau mici și apoi practic nu te mai costa nimic. Puteai să-ți deschizi un spațiu al tău dacă erai membru al rețelei. Dacă activitățile necesitau programe speciale pe care nu le puteai face singur – și majoritatea utilizatorilor Insomnimaniei nu erau programatori – atunci puteai cere ajutorul celor care administrau rețeaua.

Majoritatea spațiilor își ofereau serviciile în mod gratuit. Prea puținele care percepeau taxe le transferau direct în conturi prin cărțile de credit ale membrilor. Aici afacerile nu erau niciodată ratate. Și cum s-ar fi putut? Evident că proprietarii rețelei opreau un procent din încasări pentru activitățile care generau profituri, dar asta nu era o problemă pentru înfloritorii întreprinzători. Cu toate astea, Marianne era doar un consumator. Munca ei nu îi lăsa destul timp pentru a deschide vreun stand electronic.

O mută pe Elfie spre nord, pe coridorul care ducea către cazino.

Poate că azi vrea să dea lovitura.

Când ajunse la simbolul Cazinoului del Camino, apăsă pe o comandă pentru a vedea lista musafirilor cuplați în noaptea aceea.

„lalelili, caligula, bastondecauciuc, cearicel, perdici, superleneșul..."

Din nou, nici urmă de Auggie. Procedura asta de găsire ar fi trebuit să fie ceva mai ușoară. Majoritatea celorlalte rețele ofereau un fel de listă-master pentru ca utilizatorii să vadă cine este conectat. Dar Insomnimania era proiectată pentru a oferi mister și aventură, așa că dacă voiai să găsești pe cineva, trebuia să ții prin labirint, din cameră în cameră.

Răbdarea Mariannei se risipea. Doar pentru a trece prin restul meniului principal și i-ar fi trebuit mai mult de o oră. Și totuși era hotărâtă să-l găsească pe clovnul cel năbădăios.

O.K., deci nu este în Butoiul Bețivilor, în Teatrul Bunraku, în Planetariu, în Muzeul de Ceară, în Piramidă, în Colțul Vorbitorilor, nici în Cazinoul del Camino. Și am trecut de două ori pe la Barul lui Ernie până acum. Unde m-aș mai putea uita?

Ochii lui Elfie clipiră iar.

– Răbdare, scumpeteo, șopti Marianne. Asta ar mai putea dura puțin.

Marianne rămase un moment cu ochii fixați pe ecran. Renee menționase un loc unde zicea Auggie că stă mai mult. Cum se numea?

A, da. „Subsolul." Îi zicea că este pentru el „sanctum sanctorum".

Marianne nu văzuse niciodată în labirint ceva numit Subsolul, și se pare că nici Renee. Părea a fi un fel de loc clandestin, subteran –

poate că ceva ce nu fusese proiectat de fondatorii Insomnimaniei. Ochii Mariannei cercetară rețeaua complicată de coridoare și își imagină o întreagă lume existând sub aceasta și aparținându-i doar lui Auggie.

Poate că este o scară pe undeva. Sau poate o ușă mascată – sau vreun panou culisant.

Dar ea nu era căutător de comori iar șansele de a sparge codul spre o deschidere erau nule. Și, pentru moment, nici nu știa unde să-l mai caute pe Auggie. Părea lipsit de sens s-o pornească la întâmplare – cu atât mai mult cu cât era sigură că Auggie se va arăta la Barul lui Ernie, mai devreme sau mai târziu.

– Hai să luăm o pauză, nu? murmură ea în direcția ochilor lui Elfie. Mai târziu o să mai controlăm o dată Barul lui Ernie. Între timp am putea citi ceva...

Extras din *Viața mea secretă* (aprox. 1882); autor anonim; *La Bibliothèque Érotique* număr de catalog C 51:

Cu intenții josnice, dar tensionat din cauza intențiilor mele, tot mai ascultam și auzeam acele mișcări ca de femeie care se dezbracă. Apoi m-am dezbrăcat și eu pe jumătate, am dus oala mai aproape de ușă și am urinat, făcând cât mai mult zgomot pentru a o excita. Orice amintește bărbaților și femeilor de organele genitale ale sexului opus are un efect excitant! Apoi am ciocănit ușor, am chemat-o, folosindu-i numele (doamna M***l**d) pe care îl trecuse în registrul hotelului. „Ce dorești?" zise ea apropiindu-se de ușă. „Să vă vorbesc – mă simt atât de trist.". „Iar mie mi-e frig. Noapte bună." „Nu aveți foc?" „Nu există sobă." „Eu am una în cameră – și e destul de caldă –, veniți înăuntru să pălăvrăgim, doar nu plecați mâine?" O pauză lungă. „Nu, mulțumesc."

S-au auzit iar fâșâieli și o tuse. Am ezitat pentru că nu mă încurajase cu nimic. Penisul meu simțea voluptatea, pentru că nu mai pătrunsese într-o femeie de vreo săptămână. Am mai pus un lemn pe foc, mi-am adunat curajul și am ciocănit iar. „Veniți să pălăvrăgim." „Nu, mulțumesc, mi-am scos deja rochia." Ce iute e gândul omului. În minte am și văzut pieptul și brațele ei goale pe jumătate, iar penisul mi s-a întărit. Oare tră-

sese zăvorul, sau descoperise că nu este tras? Am răsucit cheia, apoi clanța, și ușa s-a deschis! „Oh! Cine e?" zise ea alergând spre ușă. „ Oh! Nu mai încercați – servitoarea cred că a tras zăvorul..." Vocea îi scăzuse în intensitate și rămaserăm uitându-ne unul la altul până când își dădu seama că eu eram cel care intrase.

Marianne apăsă pe *Enter*, comandând întoarcerea paginii. Hârtia simulată a volumului părea galbenă, boțită și puțin ruptă pentru a sugera vechimea și fragilitatea. Chiar și tiparul avea o aparență de uzură. Pentru a completa efectul general, difuzorul computerului Mariannei scoase un foșnet slab când pe ecran apăru noua pereche de pagini.

Textul continua într-un mod destul de previzibil cu o îmbrățișare de formă urmată de o partidă viguroasă de sex. Ca de obicei, Marianne se amuză de terminologia pitorească: „priapus" pentru un penis în erecție, „a dezvagina" pentru a se retrage, „printre buze" pentru sexul oral, „corditoare" pentru femeie – pentru *orice* femeie care apărea.

Ca de obicei, Marianne era extrem de curioasă în privința autorului – un gentilom bogat și anonim din secolul al nouăsprezecelea. Tipărise doar șase exemplare – doar șase! – din cele unsprezece volume, 4200 de pagini, de memorii, astfel că o ediție princeps era cea mai mare ambiție a oricărui colecționar de literatură erotică.

Oare ce ar zice băiatul dacă m-ar vedea cum îi aduc textul pe calculator cu un simplu clic al mouse-ului?

Într-adevăr, ce ar crede despre sfârșitul secolului douăzeci? El a trăit într-o perioadă de morală victoriană, corsete, și sifilis incurabil; ca trăia într-o perioadă de reclame pentru bere, pentru lenjeria intimă, în care SIDA era incurabilă. Ar trăi un șoc cultural, sau s-ar simți exact ca acasă? O societate care își expunea atât de fără perdea sexualitatea predicând, în același timp, abstinența ar putea fie să-l încânte, fie să-l îngrozească.

Dacă mai revine vreodată, ar face bine să învețe un set nou de apropouri. Urinatul zgomotos într-o oală de noapte n-o să-i mai asigure o parteneră de pat.

Tocmai această ciudățenie și vechimea cărții îi păreau Mariannei delicios de subversive. Corecta o părere greșită care încă mai exista în mintea fiecărui adult din America la terminarea școlii. Era vorba de ceea ce Mariannei îi plăcea să numească teoria „degenitalizată" a istoriei, ideea că sexul nici nu existase până la apariția sistemului de încadrare a filmelor pe genuri. Cărți precum *Viața mea secretă* dovedeau că și Cristofor Columb, și pelerinii din New England, și George și Martha Washington, și regina Victoria însăși aveau zone pubiene în perfectă stare de funcționare.

Deși intrase de multe ori în lumea sordidă a cărții, nu o citise niciodată din scoarță în scoarță. Nu era vorba de fasoane; doar că împreunările nesfârșite erau repetitive, chiar plicticoase. *Viața mea secretă* era bună doar de răsfoit.

Și am răsfoit destul pentru o singură noapte.

Apăsă o comandă. Cartea se închise cu un mic pocnet înfundat și un norișor minuscul de praf cenușiu. Folosind mouse-ul, Marianne puse volumul înapoi la locul lui din biblioteca pentru „Clasici", printre alte titluri precum *Justine* a lui De Sade, *Suișurile și coborâșurile vieții* de Sellon, *Memoriile* lui Cassanova, fragmente alese din rău-famatul periodic victorian *The Pearl* și, bineînțeles, *Fanny Hill*. Era o colecție modestă, rareori frecventată de abonații de la Bibliothèque, care gravitau în general spre rafturile mult mai pline purtând titluri ca „Sclavie și disciplină", „Poponari și lesbiene" și „Împreună". Clienții permanenți presupuneau probabil că cei clasici nu erau destul de lascivi și de ilustrativi.

Dacă ar ști...

Ochii lui Elfie pluteau fără răgaz printre rafturile bibliotecii.

– Ei bine, scumpeteo, spuse Marianne, ajunge cu atâta cultură pentru noaptea asta, nu crezi? Ce-ai zice să mai aruncăm o privire pe la Ernie?

Apăsă de două ori butonul mouse-ului și Elfie se afla iar în labirintul meniului principal.

Insomnimania Help for Dummies

Gata Modif Adnotari SOS!

Cuprins Cauta Sus Istoria

INSOMNIMANIA MANUAL

ALTERUL TĂU

EȘTI PE CALE SĂ INTRI ÎNTR-O LUME ÎN CARE *TOTUL ESTE POSIBIL* – ÎN CARE TU STABILEȘTI TOATE REGULILE. CUM AI SĂ STĂPÂNEȘTI O ASEMENEA PUTERE? PĂI, HAI SĂ PRIVIM LUCRURILE ÎN FAȚĂ. S-AR PUTEA SĂ FACI LUCRURI DESPRE CARE AI PREFERA CA NIMENI SĂ NU ȘTIE. CÂND TE CUPLEZI LA *INSOMNIMANIA* IDENTITATEA TA REALĂ E PROTEJATĂ. NICI NU E NEVOIE SĂ ȘTIE CINEVA CĂ TE AFLI AICI – DOAR DACĂ TU HOTĂRĂȘTI SĂ SPUI.

PENTRU A INTRA ÎN JOC NU AI NEVOIE DECÂT DE PAROLĂ ȘI DE UN NUME OARECARE, LA ALEGEREA TA. *POȚI* SĂ TE CUPLEZI ȘI CU ADEVĂRATA TA IDENTITATE, DACĂ VREI. DAR DE CE SĂ NU SCHIMBI PROPRIUL TĂU EU BANAL ȘI FLEȘCĂIT PENTRU O NOUĂ ȘI STRĂLUCITOARE IDENTITATE VIRTUALĂ? SAU DOUĂ? SAU TREI?...

POȚI CREA PÂNĂ LA CINCI PERSONAJE ÎN *INSOMNIMANIA*. (NE PARE RĂU, DAR LIMITA ESTE DE CINCI. TREBUIE SĂ FIXĂM O GRANIȚĂ UNDEVA.) ACESTE PERSONALITĂȚI LE NUMIM

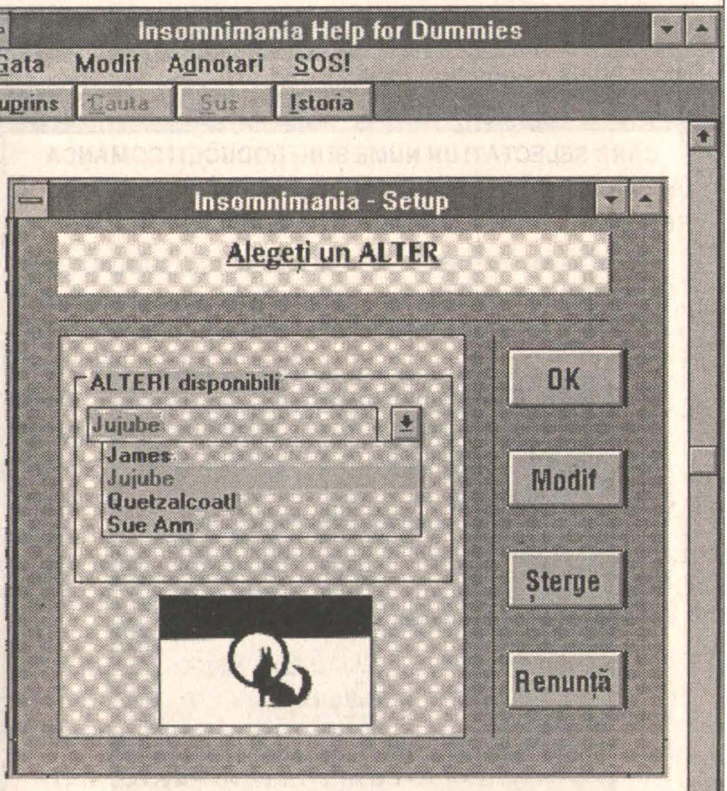
ALTERI

ALTERII POT FI CONCEPUȚI PENTRU A SE POTRIVI CU DIVERSE STĂRI DE SPIRIT SAU CU DIFERITE ACTIVITĂȚI DIN CADRUL REȚELEI. ACEST CAPITOL VĂ ARATĂ CÂT DE SIMPLU ESTE SĂ-I DAȚI ALTERULUI DUMNEAVOASTRĂ UN NUME ȘI UN MOD DE CONECTARE LA INSOMNIMANIA CA SPECTATOR. CÂND SUNTEȚI PREGĂTIT SĂ-I DAȚI ALTERULUI DUMNEAVOASTRĂ ȘI UN CORP, CITIȚI CAPITOLUL URMĂTOR.

NOTĂ: PENTRU DETALII COMPLETE PRIVIND FIECARE DIN ACESTE ETAPE, CĂUTAȚI REFERINȚE LA SFÂRȘITUL MANUALULUI.

CE E UN NUME?

CÂND CEREȚI ACCESUL LA PROGRAM ȘI INTRODUCEȚI NUMĂRUL DUMNEAVOASTRĂ DE IDENTIFICARE, APARE FEREASTRA DE DIALOG CU ALTERII DUMNEAVOASTRĂ. PENTRU A VEDEA LISTA ALTERILOR PE CARE I-AȚI CREAT DEJA, APĂSAȚI SĂGEATA DIN DREAPTA CÂMPULUI "ALTERI DISPONIBILI". SELECTAȚI UNUL DINTRE EI CU MOUSE-UL ȘI APOI ALEGEȚI "OK".

PENTRU A ELIMINA UN ALTER SAU PENTRU A FACE SCHIMBĂRI DE NUME SAU DE IMAGINE, SELECTAȚI NUMELE ȘI APĂSAȚI "Șterge" SAU "Modif". MENIURILE PROGRAMULUI VĂ VOR GHIDA DE-A LUNGUL ETAPELOR NECESARE.

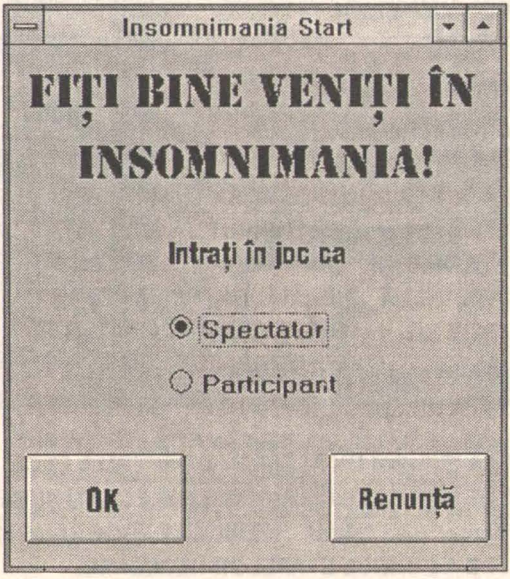
PENTRU A CREA ALTERI ADIȚIONALI (DACĂ AVEȚI MAI PUȚIN DE CINCI) PUR ȘI SIMPLU INTRODUCEȚI UN NUME NOU ÎN CÂMPUL "ALTERI DISPONIBILI".

Insomnimania Help for Dummies

Gata Modif Adnotari SOS!

Cuprins Caută Sus Istoria

CÂND SELECTAȚI UN NUME ȘI INTRODUCEȚI COMANDA "OK", APARE O CASETĂ DE DIALOG CARE VĂ ÎNTREABĂ DACĂ VREȚI SĂ VĂ CUPLAȚI CA SPECTATOR SAU CA PARTICIPANT.

VREAU DOAR SĂ PRIVESC, MULȚUMESC!

NOI SPERĂM CĂ TOATĂ LUMEA VA SIMȚI LA UN MOMENT DAT EMOȚIA REALĂ, PARTICIPATIVĂ, A INSOMNIMANIEI. DAR HAI SĂ SPUNEM CĂ SUNTEȚI TIPUL TIMID. PREFERAȚI SĂ TRAGEȚI CU OCHIUL ICI ȘI COLO, ÎNAINTE DE A DEVENI TOTAL VIRTUALI. EI BINE, ATUNCI PUTEȚI FI UN *NUME* FĂRĂ CORP. ESTE PREROGATIVA DUMNEAVOASTRĂ SĂ VĂ CONECTAȚI DOAR CA SPECTATOR - ATÂTA TIMP CÂT V-AȚI CREAT DOAR UN NUME SAU UN ALTER CEL PUȚIN. SPECTATORII POT VIZIONA ACTIVITĂȚI DIN ORICE SPAȚIU AL ÎNSOMNIMANIEI, POT SĂ CITEASCĂ LA BIBLIOTECĂ, SĂ TRIMITĂ MESAJE ȘI CHIAR SĂ IA PARTE LA UNELE TIPURI DE CONVERSAȚII. DAR PENTRU A VĂ CONECTA ÎN CHIP DE PARTICIPANT CU DREPTURI DEPLINE TREBUIE MAI ÎNTÂI SĂ VĂ CREAȚI O PERSONALITATE ȘI O IMAGINE DESENATĂ A ALTERULUI DUMNEAVOASTRĂ. (VOM MAI VORBI DESPRE ASTA.)

ALEGEȚI-VĂ UN NUME ȘI APOI INTRAȚI ÎN JOC CA "SPECTATOR" DACĂ VREȚI DOAR SĂ PRIVIȚI. E ASA DE SIMPLU!

CÂND DEVENIȚI SPECTATOR VOR APĂREA PE ECRAN O PERECHE DE OCHI ȘI NUMELE ALTERULUI DUMNEAVOASTRĂ PENTRU FIECARE SPAȚIU PE CARE ÎL VIZITAȚI. (ASA E CORECT. PARTICIPANȚII COMPLET IMPLICAȚI AU DREPTUL DE A ȘTI CĂ SUNT OBSERVAȚI - ȘI DE CĂTRE CINE.)

Insomnimania Help for Dummies

Gata Modif Adnotari SOS!

Cuprins | Cauta | Sus | Istoria

PUTEȚI FOLOSI OCHII STANDARD OFERIȚI DE PROGRAMUL INSOMNIMANIEI.

PENTRU A PERSONALIZA O PERECHE DE OCHI SAU PENTRU A CREA UNII ORIGINALI, ALEGEȚI "OCHI" DIN MENIUL PRINCIPAL ȘI URMAȚI INSTRUCȚIUNILE CARE APAR. OCHII PE CARE ÎI CREAȚI PENTRU UN ANUMIT ALTER APAR AUTOMAT ORICÂND VĂ CONECTAȚI CA SPECTATOR CU NUMELE ACELUI ALTER.

PENTRU A TRAGE CU URECHEA

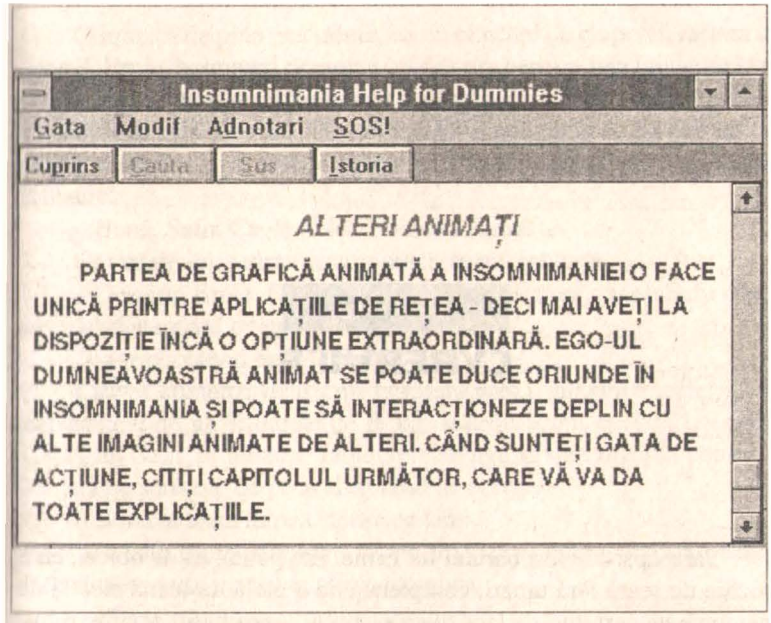
CHIAR ȘI CA SIMPLU SPECTATOR, PUTEȚI URMĂRI MAJORITATEA CONVERSAȚIILOR DIN INSOMNIMANIA. EVIDENT, CÂTEVA LOCURI TREBUIE SĂ RĂMÂNĂ STRICT PRIVATE, DAR VĂ VEȚI BUCURA DE ELE CÂND VEȚI DEVENI UN PARTICIPANT CU DREPTURI DEPLINE.

CÂND UN PARTICIPANT SCRIE UN COMENTARIU ASUPRA UNEI CONVERSAȚII DIN INSOMNIMANIA, ACEL COMENTARIU CAPĂTĂ AUTOMAT O ETICHETĂ CU NUMELE RESPECTIVULUI (PRESCURTAT, PENTRU A ECONOMISI SPAȚIU).

DE EXEMPLU, UN COMENTARIU EMIS DE JOHN ESTE PRECEDAT DE: PROMPT-UL JHN>:

JHN>VORBIȚI NUMAI TÂMPENII!

DE ASEMENEA, ÎN IPOTEZA CĂ AVEȚI O PLACĂ MULTIMEDIA INSTALATĂ ÎN CALCULATOR, VEȚI PUTEA CHIAR AUZI UNELE COMENTARII, IAR GAMA ACESTORA ESTE ÎN PERMANENTĂ CREȘTERE.

Insomnimania Help for Dummies
Gata Modif Adnotari SOS!
Cuprins Cauta Sus Istoria
ALTERI ANIMAȚI
PARTEA DE GRAFICĂ ANIMATĂ A INSOMNIMANIEI O FACE UNICĂ PRINTRE APLICAȚIILE DE REȚEA - DECI MAI AVEȚI LA DISPOZIȚIE ÎNCĂ O OPȚIUNE EXTRAORDINARĂ. EGO-UL DUMNEAVOASTRĂ ANIMAT SE POATE DUCE ORIUNDE ÎN INSOMNIMANIA ȘI POATE SĂ INTERACȚIONEZE DEPLIN CU ALTE IMAGINI ANIMATE DE ALTERI. CÂND SUNTEȚI GATA DE ACȚIUNE, CITIȚI CAPITOLUL URMĂTOR, CARE VĂ VA DA TOATE EXPLICAȚIILE.

00101

CYBERVICE

Safir apăru în ușa barului lui Ernie. Era gătită, ca de obicei, cu o rochie de seară fără umeri, completată de o etolă de blană albă și de nenumărate garnituri de lănțișoare și cercei. Avea nasul acvilin, riduri la coada ochilor și proporțiile unui nud de Rubens – bine rotunjit și clar peste standardele de greutate actuale. Coafura ei enormă era de un portocaliu imposibil.

Urmând instrucțiunile operatorului ei nevăzut, Safir își plimbă profilul prin dreptul câtorva mese la care ședeau felurite alte personaje. Se așeză zorită pe un scaun de la bar. Exagerată cum era, Safir era totuși una dintre cele mai convenționale figuri din adunarea care includea chiar și ființe cu antene și cu numeroase mădulare neașteptate. Pe lângă formele aparent extraterestre de viață, mai erau reprezentate și multe specii terestre de animale, inclusiv artropode, bureți și cordate.

Una dintre artropode era Buzz, un „fluture de noapte" – și la modul propriu. Avea aripi transparente, ochi mari, ieșiți în afară; apuca diferite băuturi cu toate cele șase labe. Din capul lui Buzz ieșeau tot felul de bule mititele, simbol al stării de extremă ebrietate, și bietul tip se tot rotea pe deasupra barului lovindu-se și căzând lat la fiecare 120 de secunde. Câțiva clienți păreau mai umani, dar chiar și ei se manifestau într-o varietate de culori care includea purpuriu, turcoaz și vernil.

O muzică de pian electronic, ca un clinchet de clopoței, răsuna în fundal. Ernie, barmanul perpetuu, dădea din cap, cu fața lui de jucător de pocher, și ștergea tejgheaua cu o cârpă. Obrajii săi lungi și gălbejiți, decorați cu o mustață cât toate zilele și încoronați de un păr des cu cărare pe mijloc, ar fi arătat foarte bine într-un vechi *saloon* din Vestul Sălbatic.

– Bună, Safir. Ca de obicei? întrebă Ernie.

Cuvintele lui, redate de computer, se auzeau tare.

– Desigur, Ernie. Dă-mi un daiquiri cu căpșuni, spuse Safir dând răspunsul standard cu un ton morocănos.

Își așeză comod brațele pe bar.

Câteva comenzi date prin tastatură rotiră imaginea astfel încât personajele de pe scaunele de la bar stăteau acum cu fața la ecran. Capul lui Safir se întoarse rapid spre stânga și spre dreapta pentru a cerceta personajele de pe același rând de scaune.

– Bună la toată lumea, spuse ea tare.

Celelalte figuri rămaseră tăcute. În fața ei apăru ceafa lui Ernie iar mâna lui puse un pahar plin pe tejghea.

– Mersi, scumpule, vorbi ea din nou.

Apoi, în spațiul de deasupra capetelor personajelor începu să apară un mesaj scris – aceasta fiind forma necesară pentru orice nu intra în categoria comentariilor și răspunsurilor standard.

CĂINEDEPREDICĂRIE>'LUT, SAFIR. CE MAI E NOU PRIN REȚEA AZI?
SAFIR>N-AM I<E>, BĂTRÂNE CDP — ABIA AM AJ.
SUDOPOD>FOST ÎN DOM UN TIMP. PLICTIS AZI, NUMA FRAIERI.

Deasupra rândurilor cu conversația clipi o pereche de ochi cu gene lungi – un observator care cerceta ce se întâmplă. Lângă ochi era un set de inițiale care identifica alterul drept „flwr". Ochii cercetători dispărură imediat. Apoi, lângă numele „sulad'or", apărură alți ochi, rotunzi și injectați. Rămaseră un timp să urmărească, pe când alte perechi de ochi veneau și plecau. Personajele de dedesubt continuau să vorbească, ignorând, în general, spectatorii.

Safir își ridică paharul de câteva ori. Buzele ei roșii aveau forma unui zâmbet interminabil, prin care sclipeau niște dinți ca de cal, pla-

cați cu aur. Din când în când își punea mâna pe colierul de rubine care atârna ascuns în conglomeratul de bijuterii de la gât.

Rândurile de litere care reprezentau conversația erau punctate de sunete reale – felurite tipuri de râsete, însoțite de expresii standard precum „Să n-ai parte", „Sunt sigur că te-am mai văzut", „Te-n gât", „Încă un rând, Ernie" – controlate de tastatură sau de comenzi din meniu.

Fără un operator uman, conversația lui Ernie era limitată, dar era ingenios programat să răspundă la unele situații specifice sau la anumite semnale. Uneori era capabil să funcționeze un timp îndelungat fără să repete același răspuns. Efectul era adesea ciudat.

Deci conversația continua, cuvintele și sunetele se întrețeseau, personajele animate se legănau pe scaunele lor de bar, intrând sau ieșind uneori prin ușile batante.

Atunci Safir observă că Auggie se alăturase grupului...

„sălbăticiune, sudopod, câinedepredicărie, safir, aughi..."

– Safir și Auggie! exclamă Marianne când cercetă lista cu cei prezenți la Barul lui Ernie. Deci Renee s-a cuplat și ea! Și l-a găsit pe Auggie înaintea mea!

Marianne apăsă de două ori mouse-ul pe simbolul Barului lui Ernie și ochii lui Elfie plutiră dintr-o dată prin interiorul localului. Marianne își conduse ochii lipsiți de trup printre clienții cu figuri de mutanți înainte să-i poată descoperi pe Auggie și pe Safir – alterul lui Renee în Insomnimania; stăteau într-un „separeu" mai în fundul barului.

Safir, în toată strălucirea ei metalică, dădea din cap și își sorbea băutura, clipind din genele ei grele spre un clovn cam zdrențăros. Dar, din nefericire, nici un fel de propoziții scrise nu pluteau pe deasupra lor pentru a indica ce-și spuneau. În tot restul barului lui Ernie, operatorii puteau să „tragă cu urechea" prin simpla citire a cuvintelor ce pluteau pe deasupra capetelor alterilor. Dar într-un separeu, orice conversație era privată. Doar cei care utilizau alterii din separeu puteau citi ce se spunea.

La naiba! Mă întreb ce se petrece acolo înăuntru.

Îi venea să o sune pe Renee chiar atunci și să afle. Dar ar fi fost teribil de nepoliticos s-o întrerupă tocmai când Renee dădea probabil

lovitura vieții ei de ziarist. Marianne avea de așteptat până mai târziu – poate până mâine – pentru a afla știrile.

Scoasă pe linie moartă. Asta mi-e soarta.

Și, mă rog, cum se așteptase să-și încheie cercetarea? Cu o confruntare dramatică între Elfie și Auggie? Era imposibil. Fără un corp virtual, Elfie nici măcar nu putea să converseze cu clovnul.

De fapt, lista de lucruri pe care Elfie nu le putea face era impresionantă. Nu putea să comande o băutură în barul lui Ernie, să joace canastă la cazino, să se dea în roata lui Ferris la carnaval. Putea face doar diverse alte lucruri pasive, cititul de lucrări pornografice în La Bibliothèque Érotique, sau trimisul de mesaje prin nenumăratele BBS[1]-uri ale rețelei. Putea trage cu ochiul la activitățile celorlalți – evident, apărând doar ca o pereche de ochi fără trup ce pluteau într-un colț al ecranului.

Renee o criticase adesea pe Marianne pentru că nu-i dăduse un trup lui Elfie. Dar lui Marianne îi plăcea întotdeauna să se gândească la Elfie ca la o ființă cu un corp astral. Elfie era un elf, în definitiv – eteric, androgin, inefabil, misterios, trăgând mereu cu ochiul de prin copaci și de după stânci, rătăcind la granițele lumii muritorilor. Marianne voia ca Elfie să rămână țesută pe o urzeală de basm, bântuind prin Insomnimania fără a se întrupa acolo. Or, ce ar fi sugerat mai bine o asemenea existență decât o pereche de ochi care clipeau?

Dar, pentru moment, Marianne resimți limitările lui Elfie. Iar eșecul în căutarea lui Auggie reuși să pună capac la toate cele petrecute în ziua aceea. În mai puțin de douăzeci și patru de ore fugise de un polițist, sunase la poliție, fără succes, și îl localizase pe Auggie în labirintul rețelei doar pentru a se simți incapabilă de a face cu adevărat ceva îl legătură cu el.

[1] Abreviere pentru Bulletin Board System: sistem de comunicație electronic care oferă servicii de poștă electronică (E-mail), jocuri colective, grupuri de discuție, diverse baze de date utile și programe. Acest tip de rețea are în general extindere locală sau se adresează unei categorii speciale de clienți (de exemplu cei ai unor case de software care oferă documentații, sfaturi practice și ultimele corecții ale produselor lor). BBS-urile pot fi publice sau private, cu acces liber sau contra cost. Principiul lor de funcționare este următorul: utilizatorii se pot cupla prin modem la un calculator pe care rulează un program special, destinat implementării serviciilor oferite. Numărul de linii telefonice deservite simultan, resursele hardware și software ale acestui „nod" central influențează decisiv anvergura fiecărui BBS. Tot mai multe BBS-uri sunt astăzi interconectate, formând rețeaua Fidonet, iar BBS-urile care se respectă oferă și acces la Internet (n. tr.).

Marianne se lăsă pe spate și gemu.

Cred c-aș face mai bine să las vânătoarea pe seama lui Renee. Nu sunt tocmai ceea ce s-ar numi o femeie de acțiune.

Pentru moment nu mai era nimic de făcut decât să se ducă la culcare. Era cu siguranță mult prea obosită ca să mai lucreze ceva la proiectul ei actual. Dar nu era destul de obosită pentru a dormi. Ar putea să se mai lălăie prin labirint în căutarea altor activități – erau anumite lucruri la care putea participa, deși în mod anonim.

Scoase ochii lui Elfie din bar și îi conduse prin labirint spre Domul Plăcerilor, un fel de minipromenadă cu activități erotice care includea și La Bibliothèque Érotique, unde citise din *Viața mea secretă* cu puțin timp înainte.

Manevră ochii lui Elfie până deasupra semnului Camerei Imponderabile și controlă cine mai era acolo...

„naiul, lingerâie, 8inci, fierbințica, rogermaestrul..."

Nu prea pare să fie un grup savuros. Apăsă de două ori butonul mouse-ului și se regăsi imediat în holul Camerei Imponderabile în fața a douăsprezece siluete umane goale – șase bărbați și șase femei.

În locuri precum Barul lui Ernie, Marianne avea un nume dar nu și un corp. În Camera Imponderabilă, era exact pe dos. „Împrumuta" unul dintre trupurile sănătoase și anonime din depozit pentru activitățile din interior.

Probabil că în interesul corectitudinii politice și al diversității culturale, siluetele alcătuiau un sortiment bogat de tipuri rasiale și etnice. Un cuplu avea chiar o culoare nonumană. În unele cazuri, era puțin cam dificil să-ți dai seama exact ce tipuri erau reprezentate. Oare talia medie și fața rotundă cu pielea de culoare mai închisă se presupuneau a fi de inuit sau de mongol? Figurile înalte, subțiri, cu pielea măslinie erau menite să fie latine sau semitice? Și ce parte a Orientului Îndepărtat reprezenta figura aceea asiatică, gălbuie la piele, ca să nu mai vorbim de trupurile verzui sau albăstrui?

Dar nimic din toate astea nu avea importanță. Trupurile fuseseră create pentru a fi sclavi sexuali, pur și simplu. Într-o singură privință erau asemănătoare: sex-appeal. Înalte sau scunde, voluptuoase sau suple, toate figurile arătau bine, în mod convențional. Bărbații erau musculoși dar nu grăsani, femeile erau delicate dar nu insipide. Mărimea sânilor femeilor varia doar foarte puțin, iar penisurile bărbaților,

acum în poziție și mărime de „repaus", păreau identic proporționate. Imaginile erau desenate cu îndemânare, dacă nu chiar cu talent artistic, dându-se o atenție deosebită clarobscurului. Completate cu umbre de pixeli colorați, trupurile păreau delicios de consistente.

Marianne se opri o clipă să reflecteze ce trup să aleagă. După ultima ei experiență în Camera Imponderabilă, își promisese că data următoare va încerca un trup masculin – doar așa, pentru o mică inversare a rolurilor. Dar acum se simțea prea obosită pentru a se aventura. Își alese o figură caucaziană – înaltă, suplă, o femeie care arăta aproape ca ea. Marianne încercă să-și amintească dacă alesese același trup și ultima dată.

Cine să-și mai amintească? Și ce contează?

Selectă cu mouse-ul corpul dorit. Toate celelalte figuri dispărură, iar a ei rămase acolo, brusc gătită într-un costum spațial bine cambrat, strălucitor și întru nimic erotic. Nici chiar fața nu i se vedea înapoia vizorului umbrit. Din difuzorul computerului începu să se audă o respirație lentă și grea – mai curând astmatică decât excitată. Marianne manevră imaginea către „ușa pneumatică" glisantă, o mașinărie ce părea făcută din oțel inoxidabil și arăta nemaipomenit. Silueta apăsă un buton. Se auzi o sirenă cu sunete acute și strangulate și începu să pâlpâie o lumină roșie care anunța:

PRESURIZARE.

Apoi ușa se urni, deschizându-se cu un sâsâit hidraulic, aspru, pentru a lăsa să se vadă un coridor acoperit cu plăci cromate, ducând spre o altă ușă. Marianne își ghidă silueta prin culoar în timp ce un alt sâsâit și un pocnet indicară că ușa glisantă se închisese în urma ei. Altă lumină roșie pâlpâi:

DEZBRĂCAȚI-VĂ, VĂ ROG.

Marianne introduse o comandă și costumul zbură în bucăți strălucitoare, așa cum văzuse de multe ori în filme. Bucățile costumului spațial mai zornăiră puțin prin coridor, apoi dispărură în mod misterios, silueta feminină rămânând complet goală, cu spatele la Marianne.

Lumina pâlpâi din nou:

MULȚUMESC. ACUM PUTEȚI INTRA.

Se auzi un alt sâsâit la deschiderea celei de-a doua uși, în spatele căreia apăru o cameră sferică unde vreo șaisprezece siluete dezbrăcate pluteau languros și indolent printr-o atmosferă ușor încețoșată. Ma-

rianne își folosi mouse-ul pentru a-i da un ultim avânt siluetei ei. Aceasta lunecă prin ușă și pluti în imponderabilitate printre ceilalți tovarăși întru hedonism interstelar.

În sfârșit, purtată de aer!

Marianne își lăsă silueta să navigheze pasiv în timp ce îi cerceta cu de-amănuntul pe ceilalți ocupanți ai Camerei Imponderabile. Majoritatea nu erau prinși de nimic, perfect izolați, întinzând mâinile și dibuind în căutarea unei companii carnale. Dar erau în curs de desfășurare și câteva acuplări suspendate. Aceste siluete copulau cuprinse de diferite grade de frenezie și excitare. Nu se petrecea nimic dincolo de limita convenționalului – programul nu permitea decât relații sexuale directe și heterosexuale. Dar Marianne era sigură că asta nu se datora pudicității programatorului. Softul mai avea și limite, asta era tot.

Să vezi următoarea versiune îmbunătățită!

Între timp, cuplurile nu aveau de făcut ceva deosebit de original pentru a părea exotice. În definitiv, o făceau doar plutind fără greutate. Iar felul cum acționau era perfect egalitarist – nu existau „handicapuri erotice" așa cum erau în alte spații din afara Domului Plăcerilor, handicapuri care îi forțau pe participanți să aibă o atitudine dominantă sau supusă, agresivă sau pasivă. Era o lume de consens total, cu orgasmuri simultane.

O utopie carnală, dacă se poate imagina așa ceva.

Toate siluetele izolate – masculine sau feminine – păreau absolut moi și relaxate. Nu se simțea nici cea mai mică tensiune sau jenă în toată această lume. Membrele femeilor se întindeau în toate direcțiile, cu o flexibilitate minunată. Când se întorceau în profil, se vedeau sfârcurile ridicate și dure. Bărbații aveau erecții ce păreau naturale, necaricaturizate – cu excepția celor ce se acuplaseră de curând și ale căror penisuri rămâneau un timp flasce, până se „reîncărcau". Sfera era dominată de o cacofonie de oftaturi, gemete și respirații gâfâite – o încâlceală de sunete care continua indiferent de ceea ce făceau utilizatorii.

Silueta Mariannei începu să plutească în derivă spre unul dintre cupluri.

Nu așa. Pe ringul ăsta de dans nu e voie să iei partenerul altuia.

Tot scopul jocului era de a găsi un partener care să fie singur și asta cerea oarece manevre. Siluetele din Camera Imponderabilă nu pluteau chiar la întâmplare. În absența forței normale de gravitație, fiecare bărbat și femeie exercita propria sa forță de gravitație. A te apropia de un trup însemna a fi atras de acel trup.

Marianne își folosi mouse-ul pentru a-și propulsa silueta spre un mascul singur, cu o aparentă descendență africană, ce părea activ, avântat ca un vultur și doritor de treabă. Acum nu mai avea altceva de făcut decât să aștepte și să vadă ce se va întâmpla. Dacă cele două siluete se vor întâlni perfect, față în față, se vor îmbrățișa și vor începe copulația. Dacă nimereau într-un unghi cât de cât prost, se vor depărta una de alta și probabil vor ricoșa din pereții elegant capitonați ai sferei.

Marianne își ținu respirația în timp ce urmărea imaginea. Dar vraja n-a fost să fie de data asta. Silueta ei se lovi de masculul cu pielea întunecată, dar puțin prea spre stânga, așa că porni învârtindu-se spre perete. Ricoșă, se adună instinctiv ca o minge, și se rostogoli de câteva ori înainte, prin aerul încețoșat. Apoi mădularele ei se întinseră primitoare și pluti iar printre ceilalți.

Marianne respiră, puțin surprinsă să vadă că inima începuse să-i bată puțin mai accelerat. Oare chiar o excita chestia asta? Nu credea că e posibil, dar poate că așa era, și ea nu-și dădea seama.

Își aminti că într-o seară se dusese cu Evan la un film dur, pornografic – la insistențele lui Evan, evident. Cam pe tot parcursul filmului chicotise, iar Evan păstrase o tăcere ușor jenată. În timpul drumului spre casă, atât ea cât și Evan juraseră că nu fuseseră deloc afectați de film. Dar chiar în momentul în care păsiseră înapoi în apartamentul lor, începuseră să se sărute și să se dezbrace înfometați. În mai puțin de o oră, își dublaseră repertoriul, și așa destul de extins, de tehnici sexuale.

Marianne alungă grăbită episodul din minte și se concentră asupra jocului ce îi stătea la dispoziție. Silueta ei începuse să ricoșeze ușor, îndepărtându-se de ceilalți. Aceste coliziuni fără urmări păreau să îmbogățească siluetele cu un fel de moliciune de cauciuc, aproape senzuală.

Toate aceste mișcări aveau un efect kinestezic puternic. Sentimentul mișcării și cel al suspendării erau palpabile. Asta îi întoarse

gândurile spre anii de liceu, în care făcea parte din echipa de înot sincron – doar că „apa" asta permitea o mai mare libertate, mișcări mai ample decât ar fi fost posibile în orice piscină. Nu te forța niciodată s-o iei într-o anumită direcție.

Acum silueta ei și a unei alte femei începură să orbiteze una în jurul celeilalte. Marianne fu uimită de abilitatea programatorului în a sugera forțele de gravitație reciproce.

Fiecărei acțiuni îi corespunde o reacție egală și de sens opus. Lui Isaac Newton i-ar plăcea la nebunie asta.

Dar apăru imediat o problemă. Cealaltă femeie din cuplu era exact copia ei și, după ce-și dădură târcoale de vreo două ori, Marianne nu mai știa deloc care cine era. Utilizatorul celeilalte siluete era, fără îndoială, la fel de încurcat. Atunci Marianne se gândi că tot ce avea de făcut era să-și miște silueta de acolo, într-o direcție sau alta; indiferent care siluetă se mișca, trebuia să fie a ei. Folosi mouse-ul pentru a face silueta să tresară ușor înspre dreapta. Dar cealaltă făcu la fel, așa că orbitarea nu făcu decât să-și inverseze direcția de rotație.

Inabil! Celălalt utilizator a încercat probabil același lucru!

Era cam ca întâlnirea a doi oameni într-un coridor strâmt, în care fiecare face câte un pas la o parte din drumul celuilalt, dar amândoi în aceeași direcție. Doar că în viața reală, cei doi își păstrau identitatea.

Tactica folosită apoi de Marianne fu să lase mișcarea să continue până ce o va întrerupe celălalt utilizator. Dar se pare că și de data asta perechea ei avu aceeași idee, așa că rotația continuă un timp îndelungat. Marianne decise să aștepte până la capăt. Și, în curând, una dintre siluete se smulse din rotație, iar Marianne știu că a ei era cea care încă se mai învârtea pe traseul originar.

Acum Marianne își dirijă silueta spre un mascul albăstrui ce părea asiatic și simți în curând că acest contact va avea loc. Cu o mișcare sigură, trupurile lor se întâlniră și se conectară. Marianne pierdu orice control asupra acțiunii. Nu avea altceva de făcut decât să stea și să privească cum se învăluiau din ce în ce mai mult cele două siluete, tot mai strânse una în alta, picioarele femeii unduind ca niște șerpi în jurul bărbatului.

Animația era remarcabilă, folosind reflectoare care schimbau poziția luminilor și a umbrelor ce cădeau perfect asupra membrelor în permanentă mișcare. Marianne ghici că fiecare posibilă pereche de

siluete avea propria ei secvență de animație, astfel încât să nu vină nimeni în Camera Imponderabilă fără a simți că urmărește un act sexual nou, spontan.

Continuă un timp surprinzător de lung. Siluetele se împingeau reciproc în zona pelviană, încet la început, dar din ce în ce mai repede apoi, și se mângâiau atingându-și întreaga suprafață a corpurilor. Își roteau gâturile și își arcuiau spinările cu o pasiune simulată, iar părul lung al femeii plutea liber în toate direcțiile. Mișcările lor accelerate îi făcură să se rotească ca un giroscop. Se ancorau ușor de alte trupuri și de pereți, doar pentru a ricoșa apoi la întâmplare. Gurile li se deschideau strigând fără glas. Chiar și tăcerea lor, înconjurată de sunetele erotice produse la întâmplare, era extrem de evocatoare. Episodul se termină cu o serie de spasme care alcătuiau punctul culminant.

Brusc, Marianne simți că-i este puțin mai cald.

S-o fi defectat termostatul din cameră?

Acum trebuia să ia o hotărâre. Cele două siluete puteau să rămână cuplate într-o plăcută stare „de-după" sau se puteau desprinde pentru a pluti în altă parte. Dacă își continuau îmbrățișarea, trebuia să o hotărască amândoi. Era suficient ca unul dintre utilizatori s-o dorească și cuplul se despărțea.

Marianne se simțea obosită și descurajările pe care le resimțise peste zi dispăruseră din mintea ei. Camera Imponderabilă își făcuse datoria; era destul de sigură că acum putea să adoarmă. Își desprinse ușor silueta din îmbrățișare. Brațele asiaticului se întinseră doritoare după femeia care se îndepărta. Celălalt utilizator dorise să mai mențină puțin momentul de simplă afecțiune, dar Marianne îl întrerupse. Simți o adiere de tristețe când își dădu seama ce se întâmplase.

Ușurel, fetiță. Amintește-ți, e doar o animație. Poate că el – sau cu – o să fie mai norocos data viitoare.

Marianne introduse o comandă și apărură iar ușile etanșe. Se deschiseră zgomotos iar păpușa dezbrăcată dispăru îndărătu. lor.

SAFIR>CUM ÎȚI PLACE ÎN LUMEA SPECTAC, PUIȘOR?
AUGGIE>A?
SAFIR>AI AUZIT. CUM ȚI-AR PLĂCEA SĂ IEȘI DIN CARAPACE CU FAȚA LA LUME? O SĂ FII DE SENZAȚ.

Renee tastă comanda pentru râsul sintetizat, iar Safir se supuse, cu hohotul ei gâlgâit. Îl atrăsese pe Auggie într-un separeu cu un scop anume. Aici nu puteau apărea întreruperi de la alți fani ai lui Auggie și nimeni nu putea auzi ce își spuneau.

– Nici nu-mi vine să cred că m-ai convins să fac asta, murmură Renee către Safir. N-am zis că vreau o cură de dezintoxicare?

Hotărârea lui Renee fusese încălcată în momentul în care încercase să adoarmă. Acum i se părea potrivit să dea vina pe Safir, care părea destul de încăpățânată uneori. Prea multe autoacuzații n-ar fi făcut decât să-i strice puterea de concentrare, or ea trebuia să rămână limpede la minte. Nu putea să-l lase pe Auggie s-o vrăjească și s-o ducă la Domul Plăcerilor sau la cazino sau în vreun alt spațiu de distracții al Insomnimaniei.

Într-unul dintre locurile alea orice ar fi posibil.

Și, într-adevăr, uneori avusese senzația că lucrurile se petreceau *cu adevărat*. În una sau două situații, lui Renee i s-a părut că adormise în fața computerului în timp ce continua s-o utilizeze pe Safir. Mai avea doar niște vagi amintiri despre ceea ce se petrecuse de fapt – mai ales atunci când colindase prin labirint cu Auggie.

Nu accept așa ceva în noaptea asta. Era hotărâtă s-o țină bine în frâu pe Safir – adică sub control.

Safir și Auggie se cuibăriseră în canapeaua simulată de pixeli, lângă o măsuță simulată de pixeli, și sorbeau din băuturi simulate de pixeli. Balonașe ca în cărțile de benzi desenate, invizibile pentru ceilalți, înconjurau fiecare replică a dialogului. Renee își puse în minte să nu uite ca Safir să-și savureze cocteilul cu căpșuni foarte încet. Băuturile amestecate de la Ernie costau mai mult decât ar fi fost ea dispusă să cheltuiască într-un bar adevărat. De câte ori cineva se cupla la Barul lui Ernie, era taxată cartea lui de credit. Și era un minim de două băuturi.

Safir era ceea ce își imagina Renee despre o ambițioasă care pornise din Bronx, care reușise de mult să distrugă confortul afectiv al celor patru copii (toți evident cu succes profesional), să distrugă încrederea de sine a soțului ei de treizeci și doi de ani (comerciant de mașini de mâna a doua) și să le imprime nepoților un sentiment recurent de vinovăție înnăscută. După judecata lui Safir, asta însemna să trăiești din plin, să ai o viață intensă. Acum era liberă să circule prin lumea informatizată, adunând și răspândind bârfe, trăind din plin și bucurându-se de ieșirea la pensie. Sau așa își imagina Renee – iar imaginația era tot ce conta în Barul lui Ernie.

Răspunzând comenzilor, Safir se apucă, cu acel tic manierist, să-și pipăie colierul de rubine, aplecându-se peste masă către Auggie. Sorbi din băutură, dând la iveală cu obscenitate o cantitate gratuită de decolteu grăsos. Renee tastă următoarea replică a lui Safir și un balon pătrățos se umflă pentru a cuprinde cantitatea mai mare de cuvinte. Când apărură balonașele cu dialog, Renee citi cu voce tare atât cuvintele ei cât și pe cele ale lui Auggie. Într-un fel, conversația i se părea mai reală așa.

SAFIR>AUGGIE DRAG ASCULTĂ LA PRIET TA SAFIR. NU CREZI CĂ E TIMPU SĂ TE DAI DE GOL?
AUGGIE>CE? SĂ MĂ DAU GOL?
SAFIR>PORC. EȘTI UN RĂĂĂU. ȘTII CE VREAU.

Teren alunecos. Dar era hotărâtă să-l scoată pe Auggie la lumină – și apoi să-l aducă în direct. Chicoti de una singură. Imaginează-ți doar că poți auzi o entitate care existase doar într-un computer – s-o faci în fața unui public, a unui public numeros. *Un interviu telefonic ar fi de ajuns.* Anonimatul lui Auggie ar putea fi păstrat în timp ce ea l-ar face să dea la iveală cât de mult putea despre el însuși.

Gândurile ei nărăvașe ezitară puțin la ideea deconspirării faptului că Safir era alterul unei prezentatoare la modă din lumea radiodifuziunii. Oare chiar dorea Renee să cunoască pe cineva al cărui hobby nocturn era că creeze simulări pe computer ale unor crime aparent reale?

O, dar trebuie să merite riscul. „Auggie, virtuozul vedeniilor computerizate" – o entitate virtuală „live" la o stație reală de radio – cea mai mare noutate în lumea spectacolului. Ar fi o lovitură recunoscută de toți! Și asta într-un oraș ca L.A.; cine știe ce uși i se puteau

deschide și lui Auggie – sau cine o fi fost personajul cu adevărat? *Ar putea deveni un al doilea Max Headroom – și să dureze mai mult. Într-o zi o să-mi mulțumească.*

Între timp, Auggie stătea cu cotul pe masă, cu bărbia sprijinită de mănușa rufoasă, sorbind dintr-o cană de tărie irlandeză, dând din cap interogativ într-un fel care amintea de Jack Benny. Nu dădu nici un răspuns la ultima remarcă a lui Safir.

Lucifer păși maiestuos spre tastatură.

– Cât! îl alungă Renee țipând. Lucifer avea o pasiune prostească de a apăsa pe tastele pe care nu era cazul, atunci când trecea prin apropierea computerului. Odată reușise să șteargă un întreg fișier. Altă dată reușise s-o decupleze pe Renee de la program într-un moment extrem de nepotrivit, pe când se afla în Camera Imponderabilă.

Cu un gest energic, Renee îl dădu jos pe Lucifer de pe birou. Rămase un moment în așteptare, încercând să hotărască ce să spună mai departe.

AUGGIE>ȘTII CE IMPORT EȘTI PT MINE, SAFIR? <MINE DE SAFIR!> — NOI DOI FORM O LUME APARTE. UN UNIVERS. PUTEM FI ÎMPREUNĂ. O HOTĂR LUATĂ DE MULT. AM TOT REPET TU ȘI EU, CU 1×10^{9} DE ANI ÎNAINTE DE A EXISTA PROGR. ĂST

Renee se cutremură ușor. Printre glumele de prost-gust ale lui Auggie se strecurau uneori remarce trecătoare despre secrete profunde și despre puterea destinului – scurte, discordante izbucniri de intimitate și elocvență care întotdeauna o tulburau un pic. Acum iarăși dădea un citat. Ce era oare? Își dori să fi avut cunoștințe mai bune de literatură.

Clovnul nu mai adăugă nimic. Părea că se mărește, pentru a-i acoperi și mai mult câmpul vizual. Un truc al animatorului? Oricât era de cunoscătoare în privința tehnicii folosite, își feri ochii în fața intensității imaginii de pe ecranul monitorului ei. Trase aer în piept și începu iar să scrie:

SAFIR>AUGGIE DRAG. SAFIR ȘTIE UN MIC SECREEEET DSPR TINE.

Auggie nu răspunse, dar își mișcă degetele și sprâncenele spre Safir într-un fel de lascivitate burlesc-comică. Dus era aerul blând pe care îl avea cu un moment înainte. Acum era doar un clovn, ca de obicei.

SAFIR>SAFIR ŞTIE DE UNDE IDEI PT SPECTAC ALEA MINUN.

Auggie rămânea nemișcat. Tot nu dădea vreun răspuns. Încet și cu precauție, Renee continuă să scrie.

SAFIR>=> DIN VIAŢA REAAAALĂ, ESTE?

Tot fără un cuvânt, Auggie reuși să ridice din umeri extrem de încet și exagerat, exprimând nonverbal, dar cu ingeniozitate, ideea „Habar n-am despre ce vorbești".

O, e un virtuoso. Renee mai scrise:

SAFIR>AUGGIE SCUMP POŢI SĂ TE JOCI ÎN TAVERNA ASTA SAU ÎN CĂMĂRUŢA TA DE SPECT CÂT VEI TRĂI, DAR PE CINE CREZI CĂ INTERES, PUIU? O SUTĂ DOUĂ DE SPECT? NU CREZI CĂ MERIŢI MAI MULT? NICI NU TE GÂND LA BANI + GLORIE? ASCULTĂ LA SAFIR. AM UN PRIET CARE ARE UN PRIET CARE ARE UN PRIET CARE NE POATE FACE CELEB, ZĂU, ÎN MASS MEDIA. DACĂ TE INTRS

Auggie rămase nemișcat și tăcut. Renee începu să se tensioneze. Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit ar fi fost să-i producă o izbucnire de nervi lui Auggie. Zâmbărețul clovn se înfuria adesea pentru o nimica toată. Odată criticase înclinația lui Safir pentru cocteilurile cu căpșuni, insistând ca ea să bea bere tare. Când Safir a refuzat, Auggie scrisese furios cuvântul „târfă" pe ecran și dispăruse. / ă dată îi criticase culoarea părului, insistând că un lavand era preferabil portocaliului. Iar Safir nu a fost de acord, și Auggie a urlat iar „târfă" și a dispărut. De vreo șase ori o părăsise Auggie pe Safir într-un mod la fel de lamentabil.

A dispărea pur și simplu din Barul lui Ernie – sau din orice spațiu al Insomniamaniei – era considerat cel mai nepoliticos fapt. Alterul tău trebuia să plece mergând spre ieșire, în mod demn, chiar și după cele

mai încordate conflicte. A-ți face alterul să dispară însemna să-ți întrerupi computerul fără să facă ieșirile normale din program. Asta era o lașitate, pur și simplu. Rupea realitatea fragilă a spațiului cibernetic.

Dar Auggie era prea bine cunoscut pentru toanele lui și comportarea lui de primadonă. *Ca mai toate celebritățile.* Dar măcar de data asta nu voia să-i dea drumul – să-l întârzie cel puțin până va ajunge la un fel de aranjament cu el. Apoi Auggie reluă conversația.

AUGGIE>MR.Ø TE PLACE. ZĂU. MR.Ø VREA SĂ TE VADĂ. ACU.

A, nu iar așa. Renee gemu. Își aminti episodul nenorocit de săptămâna trecută, când se împopoțonase în chip de „Îngerul albastru", o cântăreață de cabaret cam dezbrăcată, iar Auggie se transformase într-un personaj amorf, fără față, numit. „Mr. Zero". Amândoi se retraseseră în Tunelul Dragostei, iar giumbușlucurile lor de acolo îi dăduseră lui Renee o senzație clară de dezgust. Pe jumătate adormită în scaunul de birou de acasă, cu Lucifer torcându-i în poale, Renee aproape că simțise o îmbrățișare stranie a unor membre cibernetice. Adesea savura Camera Imponderabilă, dar Tunelul Dragostei era mult prea înșelător pentru gusturile ei – iar Mr. Zero era în mod clar un dezaxat. Scrise iar.

SAFIR>OGHI DRAG ROG SPUNE LUI MR.Ø CĂ E DOAR UN PRIET. ZĂU CĂ ȚIIIIN LA EL. DAR DIN PKT NU PREA MĂ X CHEETĂ :-<

AUGGIE> ATUNCI VIN CUM SUNI?

Spre marea surpriză a lui Renee, Auggie își mișcă fundul mai aproape și o apucă pe Safir de încheietură. Îi ridică de-adevăratelea mâna la gură și i-o sărută pasional. Un plescăit zgomotos trosni din difuzorul computerului.

Renee respiră adânc, de parcă mâna ei adevărată ar fi fost prinsă și sărutată. *Imposibil!*

Contactul fizic între alteri era rezervat doar Domului Plăcerilor. Se presupunea a nu exista în Barul lui Ernie.

Cum a făcut-o? Cum de reușise Auggie – sau persoana care îl manevra – să capete o asemenea putere asupra lui Safir? Oare acest

utilizator reușise să aibă acces la dosarul lui Renee din Insomnimania? Oare o scosese complet pe Safir de sub controlul ei?

Renee apăsă îngrijorată o comandă, iar Safir, supusă, își trase ambele mâini pe lângă corp. Renee oftă ușurată. Își putea controla alterul.

Auggie se aplecă peste masă către Safir, iar ochii lui mari și albi se roteau nebunește și obscen în direcții opuse.

AUGGIE>DRAGĂ SAFIR, O LUME ÎNTREAGĂ NE AȘTEAPTĂ. CUM POȚI VORBY DE MESQUINĂRII CA FAIMĂ ȘI AVERE CÂND EU TE VREAU DOAR PE TIIIINE? VINO CU MINE ÎN DOMUL PLĂCERILOR ȘI-O SĂ LE DOVEDIM CĂ PLĂCEREA DĂ CÂTA MUNȚII ȘI FACE SĂ CREASCĂ DEALURI ȘI PĂDURI.

Din difuzorul computerului izbucni un vacarm de clopote, sirene, sonerii de biciclete și muzică de flașnetă. Renee râse nervos. Așa nu ajungea nicăieri. Trebuia să-l îndepărteze pe Auggie de subiectul sexului și să-i întoarcă atenția asupra sa, dar cum? Ei bine, ce-ar răspunde o fătucă ieșită din Bronx și ajunsă bine, când i s-ar face propuneri din partea unui nemernic cu fața pictată?

SAFIR>DE CE CREZI C-AȘ FACE SX CU UN CLOUN?

Efectele de sunet se opriră brusc. Renee se cutremură văzând cum se întunecă trăsăturile lui Auggie – nu prea știa cum o face. Era o schimbare subtilă de expresie, sau fața lui pictată în culori violente chiar își întuneca nuanțele? Oricare era explicația, Auggie devenise pe neașteptate inexplicabil de amenințător.

AUGGIE>CUI ÎI SPUI TU CLOUN?

– Al dracului, trebuia să-mi dau seama! zise Renee cu voce tare. C'e situație ridicolă!

Acum era stânjenită de-a binelea – deși se simțea și idioată. De ce îl insultase pe Auggie? Un separeu era, de obicei, un loc în care cuplurile clandestine își aranjau întâlniri în Domul Plăcerilor – unde cădeau de acord asupra unor alți alteri și a unui program sexual. Atrăgându-l pe Auggie aici, Safir păruse că face prima mișcare într-un virtual joc erotic.

SAFIR>AUGGIE DRAG E O MICĂ NENŢ.L.G.R. NU O SĂ MEARGĂ ÎNTRE NOI DOI. MAI ÎNTÂI CĂ AM O ALTĂ ÎNTÂLNIRE.

AUGGIE>ŢĂRFĂ MINCINOASĂ

Renee își trase repede degetele de pe claviatură de parcă ar fi curentat-o. Zâmbetul roșu și larg al clovnului sclipi în direcția ei ca un bumerang, transformat dintr-o dată într-un rânjet hidos. Furia lui se revărsă asupra ecranului în caractere mărite, echivalentul rețelei pentru urlete.

AUGGIE>AŞA E MEREU. DE SUTE ŞI MII DE ANI OAMENI JAURE SCÂRB DE JIGODII ŞI CĂŢELE TE FI LA CAP. DE MILIARDE DE ANI EU CONDUC UNIU DE UNUL SINGUR ŞI APOI VENIŢI VOI ŞI VĂ CREDEŢI DEŞTEPŢI. DAR EEEEEU AM PUTEREA ŞI GLORIA ETERNĂ ŞI VĂ OFER ŞANSA SĂ FIŢI CEVA MAI MULT DECÂT OAMENI, CEVA SPLEND; ŞI VOI MĂ TRAT CA PE UN RAHAT. MĂ CRUCIF. LA DRACU CU VOI. VOI ŞI NEAMUL VOST ÎNCERCAŢ SĂ MĂ PROSTIŢ. DAR NU PUTEŢI. EU SUNT CUTREMUR, CIUMĂ, POTOP, PLAGĂ, NEBUNIE, VIERMII MORMÂNTULUI, TOT CE NU E ÎN AGENDA VOASTRĂ. SUNT ŞI AM FOST SABIA DE DEASUPRA CAP VOST ŞI AM SĂ VĂ TERMIN CURÂND. AM SĂ VĂ TAI ÎN BUCĂŢI ŞI AM SĂ ÎMPRĂŞTII MĂDULARELE VOASTRE IAR HOHOTUL MEU VA ZGUDUI CERUL.

Tirada lui Auggie umplu complet ecranul și apoi dispăru. Safir și Auggie rămaseră față în față. Difuzorul computerului lui Renee răsună de râsul lui răgușit; apoi se lăsă tăcerea.

Renee rămase ca o statuie. Brusc i se făcu frică pentru că se afla acolo în separeu, unde nimeni nu putea auzi conversația, unde nimeni nu putea fi martor la izbucnirea feroce a lui Auggie. Se simțea singură și vulnerabilă.

Așteptă ca Auggie să dispară în modul lui caracteristic.

Nu o făcu.

Ședea doar acolo rânjind oribil la ea.

Renee scrise un mesaj simplu.

SAFIR>NU VREAU SĂ TE MAI VĂD.

Auggie nu se mișcă. Renee știa că următoarea mișcare va trebui să vină de la ea. Voia din toată inima să facă ce făcea Auggie de obicei, să-și deconecteze terminalul și să dispară din lumea cibernetică. Dar se stăpâni.

– Stai calmă, Safir, murmură ea liniștitor către alterul ei. Trebuie să te dovedești puțin mai diplomată.

Renee tastă o serie de comenzi. Safir se ridică de pe banchetă și ieși din separeu. Fețele musafirilor obișnuiți ai lui Ernie, cei care pălăvrăgeau stând pe scaunele de la bar sau la măsuțe, se întoarseră să urmărească ieșirea lui Safir; erau destul de surprinși. Erau obișnuiți să înregistreze certurile răsunătoare dintre Safir și Auggie și să-l vadă pe Auggie dispărând. Dar acum toți puteau vedea că se întâmplase ceva cu totul diferit.

Mai mult ca oricând, Renee simțea un fel de legătură ciudată, kinestezică, ce o unea cu Safir. Chiar împărtășea cu ea acea ciudată neplăcere din momentele când trecea prin bar printre cei care se holbau la ea, simțind în urmă ochii plini de ură ai lui Auggie.

Chiar și Ernie părea că spală mecanic paharele în spatele tejghelei. Îi adresă salutul lui standard pentru încheierea unei seri:

– Ne vedem mâine seară, nu, Safir?

Dar Safir nu răspunse și se apropie de ușile batante ale barului. Renee putea să-l vadă pe Auggie care încă mai stătea în separeu, uitându-se după Safir; gura lui mare și roșie de clovn părea să aibă colțurile îndreptate mai mult în sus decât în jos. Și, chiar în acel moment, Auggie dispăru fără urmă.

Safir rămase nemișcată o secundă, apoi păși dincolo de uși. Renee se deconectă și își opri calculatorul. Tremura din adâncul trupului, uimită ea însăși de cât de înfricoșată fusese.

A atins-o pe Safir. Cum de a putut s-o atingă?

Renee rămase cu privirea fixă îndreptată spre ecranul gol, atentă, de parcă acesta ar fi putut porni iar, de unul singur, în orice clipă.

00110

URMĂRIRE TELEFONICĂ

Mesaj lăsat de Marianne Hedison la robotul telefonic din biroul lui Renee Gauld, vineri, 21 ianuarie, 6:45 A.M.

Te-am văzut!

Hai, nu face pe proasta. Am văzut-o pe Safir drăgălindu-se cu Auggie în separeul din Barul lui Ernie, aseară. Deci, nu fi hapsână cu povestea ta minunată – nu față de mine, oricum. *Știu* și n-ai nici o șansă să păstrezi secretul.

Ai ajuns deja la serviciu? Îți controlezi telemesajele? Dacă ești acolo, pune mâna pe telefon, OK? Ți-a spus Auggie ceva despre petele de sânge de pe perete? Ți-a spus cine e cu adevărat? *Ce* ți-a spus?

Uite ce-i, mor să știu și oricum trebuie să ne mai întâlnim o dată înainte să plec. Îți faxez programul meu pentru următoarele două zile. E destul de încărcat, dar tot mai sunt niște ferestre. Sună și spune-mi când ne putem vedea.

Și fii pregătită să-mi spui totul despre noaptea petrecută la Ernie!

Marianne era singură în camera ei de hotel, folosind timpul rămas până la începerea conferinței pentru a se ocupa de proiectul pe care-l avea în lucru. Deschise fișierul și intră în modul tridimensional. Un nou „click" cu mouse-ul și apăru interiorul camerei de zi. În timp ce lucra asculta programul de dimineață al lui Renee, cel în direct. Ca

de obicei, diverși navetiști plictisiți sau disperați o sunau de la telefoanele lor celulare din mașini...

– Bună, Renee. Aici Henry. Ar merita să arunci o privire pe autostrada Pacific Coast, chiar în acest moment...

– ...Ruiz la aparat, m-am blocat complet sub un pasaj încercând să ies de pe autostrada Harbor spre Santa Monica...

– ...Tot Sandy. Să nu-ți vină să crezi, Renee! Nici de data asta n-am reușit să mă angajez pe banda din dreapta a autostrăzii 210... Și totuși, vreau să merg spre est!

Renee fabula întotdeauna pe marginea unor asemenea neplăceri, transformând situațiile care interveneau în mod cotidian în trafic în adevărate călătorii epice sau în aventuri pline de suspans.

– Sandy, nu-mi place că tocmai eu trebuie să fiu cea care o spune, dar n-ai să ieși *niciodată* din 210. E un glumeț chiar în fața ta, al cărui singur scop în viață este să nu-ți permită să te angajezi pe banda din dreapta, și are unul din lansatoarele alea de rachete moderne, ultimul răcnet, din cele pe care guvernul nostru adoră să le vândă dictatorilor de dreapta, și toate acele rachete au scris pe ele numele tău. Nu mai există cale de întoarcere. Te îndrepți clar către Monrovia, unde tineri prezentabili copulează cu monștri, apoi o iei spre Glendora, unde sunt piscine cu acid sulfuric. Dacă supraviețuiești, o ții tot spre est, acolo unde timpul, spațiul și întregul univers cunoscut, chiar și autostrada, se opresc dintr-o dată în întunecatul Claremont. Noroc, puiule. O să ai nevoie...

Marianne râse de jocul de improvizații al lui Renee – cel puțin suna a improvizație. Telefonul celular o așezase pe Renee direct în mijlocul unui fenomen nou și pasionant: acea vastă *commuter culture*, acea vastă, de neîngrădit și de neurmărit lume a comunicațiilor între navetiștii aflați în goana automobilelor; fenomenul abia așteptase un prezentator inteligent care să-l aducă direct în lumea legendelor contemporane.

Trebuie să fie amețitor să fii mereu în frunte, vârf de lance...

Profesiunea Mariannei era mai domoală, dar și ei i se cerea să se mențină permanent pe creasta valului, atât în ceea ce privea gustul schimbător al clienților, cât și tehnologia. Rapida revoluție a proiectării asistate de calculator îi făcuse munca mai pasionantă. Găsea că schițele preliminare făcute cu ajutorul computerului îți dădeau

satisfacții deosebite. Îi plăcea să introducă imagini de mobile și de accesorii, indicând culori, texturi, indicele de strălucire a suprafețelor, să aplice diferite modele din imagini scanate și să poziționeze sursele de lumină. Apoi computerul prelua munca, construind reprezentarea tridimensională a camerei și a mobilelor, gata pentru ultimele ei finisări.

Atât de curat, atât de mecanic.

În trecutul destul de recent, Marianne nu prea lucrase cu prezentări realiste pe calculator. Clienții fuseseră destul de satisfăcuți doar cu planurile bidimensionale, care permiteau o analiză a spațiului, câteva indicații de culoare, poate doar una sau două vederi din față, fotografii ale părților mai importante și o descriere scrisă. Dar acum programul de proiectare asistată făcea mult mai mult decât să redea perspective frontale. Crea imagini tridimensionale animate, simulând o cameră de luat vederi aflată în mișcare, permițându-le clienților chiar să „viziteze" interiorul finisat al noilor lor case cu mult înainte de terminarea clădirii. În fața acestor posibilități, nu mai exista nici un motiv de a *nu* face astfel de prezentări.

Pe când Marianne lucra, auzea la radio vocea lui Renee; acum încerca să-i convingă pe toți ascultătorii ei să șoptească numele lui Elvis ca pe o incantație, „doar așa, ca să vedem dacă putem face cosmosul să coboare la noi".

Pare că se distrează. Evident, Renee vorbea întotdeauna cu exuberanță când era în emisie, dar azi părea chiar mai vivace decât de obicei. *Mă întreb dacă se simte bine în legătură cu ce s-o fi întâmplat cu Auggie noaptea trecută?*

Marianne abia aștepta să descopere adevărul. Dar peste o oră o să fie iar înfundată în conferințe și seminarii, și abia pe la începutul serii va putea să verifice dacă a fost căutată.

Hai Renee, sună! Sună îndată ce ieși din emisie!

Telefonul sună de șapte ori. Renee era pe cale să închidă când, în sfârșit, îi răspunse un bărbat.

– Alo?

– Insomnimania? întrebă Renee, curioasă dacă nu greșise cumva numărul.

– Da.

Nici măcar un salut funcționăresc! Ce lipsă de profesionalism!

– Ce doriți? întrebă vocea de la celălalt capăt al firului, cu un ton puțin nesigur.

Poate e drogat.

– Vreau să fiu deconectată, spuse Renee.

– Deconectată de la ce?

– De la rețeaua dumneavoastră, se bâlbâi ușor Renee. Nu vreau să mai fiu conectată la ea.

– De ce?

Renee gemu. *Asta mai lipsea.*

Fusese insuportabil de înfricoșată de când cu întâlnirea ei cu Auggie la Barul lui Ernie, în noaptea trecută, și nici nu prea dormise. Din cauza oboselii și a lipsei de concentrare, simțise că emisiunea din dimineața aceea fusese un balamuc absolut. Voia să rezolve problema asta o dată pentru totdeauna.

– *Uite d-aia!* spuse ea tăios. Ia ascultă, pot să vă las numele și numărul meu? Aș vrea să fiu deconectată de la rețeaua dumneavoastră cât mai repede cu putință.

– Care e IQ-ul dumneavoastră? întrebă vocea.

Renee era stupefiată.

– Ce?

– Coeficientul de inteligență. Spuneți-mi IQ-ul dumneavoastră.

– De ce?

– Uite d-aia! spuse vocea, de parcă îi venea să râdă.

– Foarte nostim, zise Renee. Clienții dumneavoastră sunt clasați în funcție de IQ sau ceva asemănător?

– Ne-ar putea ajuta să înțelegem care e problema dumneavoastră.

– Cum?

– Oamenii care au indicele sub o sută treizeci și cinci tind să aibă probleme cu Insomnimania.

Renee simți că ia foc de furie.

Acum tot eu sunt proastă, nu?

– Și dacă ar fi nouăzeci și cinci? sări Renee. Asta înseamnă că nu mă pot folosi de rețeaua voastră?

– S-ar putea.

Renee trase adânc aer în piept, încercând să-și controleze indignarea.

– Uite ce-i, hai s-o scurtăm. Vă sun de la birou și nu pot ține mult linia ocupată. Notați-mi numele și numărul și anulați-mi abonamentul.

– OK.

– Aveți creion și hârtie?

– Nu.

– N-ar trebui să luați așa ceva?

Urmă o pauză mai lungă.

– O secundă, spuse vocea, iar Renee auzi un fâșâit de hârtii, apoi un zgomot de sertare deschise, apoi niște bubuituri de neidentificat, ca și cum cineva ar fi răsturnat toată mobila dintr-o cameră. Un bubuit puternic însoți probabila cădere a receptorului pe podea.

Dumnezeule, ăsta dărâmă totul!

Urmă un hârșâit oribil, ca și cum persoana ar fi cules receptorul de pe podea trăgându-l de fir.

– Nu găsesc nici un creion, spuse vocea.

Renee oftă.

– Mai e cineva pe acolo?

– Da, dar nu poți vorbi cu el. Uite, spune-mi doar numele tău și numărul de identificare. Eu țin minte totul, fie că vreau fie că nu, și nu am decât să-l introduc în banca de date. Spune-mi-l și fii sigură că am să te deconectez.

Cu un sentiment de clară inutilitate, Renee îi dădu omului datele necesare.

– Ai reținut? îl întrebă ea când termină.

– Sigur, spuse vocea.

Pe dracu'!

– Mai pot face ceva pentru tine?

– Da. Aș putea vorbi cu directorul?

– Eu sunt directorul, spuse vocea.

Și închise

Cu un enorm efort, Myron Stalnaker reuși să-și acopere fața cu un zâmbet binevoitor.

– Sunt pe deplin încrezător că vă veți întoarce și că vom putea să discutăm despre afaceri. Până atunci...

Și făcu un semn spre ușă. Omul cu jacheta sport cam zdrențuroasă și femeia îmbrăcată în pantaloni de jogging și tricou schimbară priviri nefericite, se ridicară de pe scaune și plecară.

Nu asta ar trebui să fie munca mea. Orice secretară ar putea să se ocupe de cazurile astea. Dar în fața biroului său aștepta un cortegiu de suflete prăpădite și nu avea ce face; trebuia să-i privească în față pe fiecare dintre ei, pe rând.

Privi prin sticla maronie către funcționarii și clientela care mișunau pe coridoare. Banca Omaha era capitonată în plus și proiectată pentru a reflecta o atmosferă de prosperitate temperată. Într-un fel, era o catedrală, un loc cu o mare demnitate care, totuși, oferea și mici confesionale sordide, ca acesta, pentru plângerile lipsite de demnitate ale celor aflați în nevoie.

Cum îl numise femeia aia în costum de jogging?

A, da.

Inuman.

Brusc se simți inundat de tristețe. Oare devenise inuman? Era oare un om lipsit de compasiune? Nu-i plăcea să creadă așa ceva. Fusese crescut într-o familie de buni catolici, în respectul solidelor valori creștine, și voia să creadă că îi păsa într-adevăr de celelalte ființe umane.

Fericiți cei umili...

Fericiți cei milostivi...

Oare mai aveau vreo semnificație cuvintele astea? Era oare o comportare umilă să te porți atât de lipsit de simpatie față de cei care veneau cu cereri? Era oare îndurare să denaturezi cifre pentru a distruge șansele cuiva de a căpăta un împrumut? Pe de o parte, evident că nu era nici o îndurare să le creezi oamenilor speranțe false sau să le împrumuți bani care nu-i vor ajuta cu adevărat. N-ar fi mai îndurător să le oferi o moarte rapidă și fără dureri?

Myron bătu cu degetele în carcasa de plastic a monitorului său. „Inuman" era cuvântul corect. Era inuman ca afurisita asta de mașinărie să decidă atât de mult în privința destinelor omenești. Și era inuman faptul că el nu ajunsese niciodată să se ocupe de afaceri cu adevărat *importante*, tranzacții imobiliare, sau afaceri cu perspective, sau să lucreze cu oameni creativi. Aceea era zona funcționarilor supe-

riori, de deasupra lui – o adunătură de puști care nu aveau nici o infimă parte din experiența lui.

Șaisprezece ani de muncă și tot n-am să ajung mai sus – sunt prea bătrân, de altfel, ca să mai caut altceva.

Zâmbi obosit.

Fericiți cei săraci cu duhul...

Sărăcia cu duhul – asta era o virtute pe care lumea nu i-o putea lua. În privința celorlalte daruri cerești, pe alea nu și le putea permite. Inflația plasase umilința și îndurarea în afara posibilităților sale. Nu putea să și le permită, nici pe credit. Uneori era depășit, nu mai putea suporta. Rămânea să plângă în biroul lui, în tăcere, fără să-i pese dacă cineva îl vedea sau nu. Dar acum era prea obosit, fie și ca să plângă. De prea multe nopți nu mai dormise ca lumea. Epuizarea îl făcuse imun la lacrimi.

Fără chef, Myron se aplecă peste birou și apăsă pe butonul interfonului.

– Trimiteți următoarea persoană, spuse.

Următoarea persoană era o femeie corect îmbrăcată, într-un costum cam purtat. Părea la fel de epuizată ca Myron. Acesta își drese glasul și o privi glacial. Îi ținu o oarecare predică despre responsabilitatea financiară și o trimise la plimbare cu brațele pline de hârtii de completat. Apoi văzu că se făcuse ora pentru pauza de prânz. Își făcu ordine pe birou și încuie dosarele curente în sertar. Mângâind terminalul computerului, Myron se gândi că era o chestie mediocră față de superbul monitor color cu ecran mare pe care îl avea acasă.

Dorința de a se ridica și de a se duce acasă aproape îl copleși. Dar dacă făcea asta, tot trebuia să aștepte acele ore îndelungate până la *începere*, atunci când viața sa își recăpăta sensul. Îl apucă furia. Era nedrept că începea atât de târziu aici. Coasta de vest se putea conecta mult mai devreme.

Mesaj transmis de Renee Gauld, prin poșta electronică, Mariannei Hedison, vineri, 21 ianuarie, 3:15 P.M.

Îmi pare rău că te-am ratat. Am primit faxul tău, dar programele noastre nu se potrivesc deloc. Sunt băgată în treabă până peste cap, cel puțin până la petrecerea mea de duminică. *Vii* la petrecerea de duminică, nu?

Sună-mă în următoarele două-trei zile. O să lucrez acasă majoritatea timpului, deci încearcă aici. Am de citit patru cărți până mâine seară. Poți crede?

Despre noaptea trecută, la Ernie.... Uite ce-i, las-o baltă, OK? Nu a fost nimic important. Serios.

Îmi pare rău de toate încurcăturile, dar ne vom vedea, cel puțin, la petrecerea mea. Între timp, în cadrul micului nostru joc de-a urmărirea telefonică, e rândul tău, scumpo.

Ciao.

Renee ajunse acasă pe la cinci seara. Imediat ce intră în apartament, puse sacoșa de cumpărături pe măsuță și se aruncă pe canapea. Luă, unul câte unul, cele patru volume cartonate, uitându-se la rezumatele de pe supracoperte.

În „O noapte de groază" un psihopat ucide o serie de tineri de bani gata prinși în situație de adulter, în timpul unui festival de filme horror la un cinematograf în aer liber.... În „Neîncredere amânată", un vraci devine dezamăgit de specia umană și se pornește să încurce toate lucrurile prin telepatie... În „Temeliile puterii" o clădire cu birouri e bântuită de fantoma unui mafiot care fusese îngropat în fundația de beton... În „Portretul oval" prima femeie președinte a Statelor Unite își dă seama treptat că toți colaboratorii și miniștrii ei sunt vampiri...

– Ce grămadă de rahat, mârâi Renee.

Toate cărțile fuseseră best-seller-uri și toate aparțineau unui celebru scriitor de horror cunoscut pe plan național, Larry Bricker. Șeful lui Renee aranjase ca ea să-i ia un interviu scribului ăluia, a doua zi seara. În acest timp, trebuia să parcurgă cât mai mult din gunoiul respectiv.

Ei, tot e mai bine decât cu purceii de apartament.

Apoi, Renee observă că pe una dintre supracoperte era poza lui Bricker. Zâmbea, un tip spilcuit, cu părul cam rar.

Cel puțin e un scrib nostim. Oare ce-o face duminică seara?

Dar chiar dacă autorul i se părea atrăgător, Renee tot nu avea chef să se apuce de citit genul respectiv. După confruntarea de ieri cu Auggie, ultimul lucru de care avea nevoie era un set de povestiri de groază. Deja mintea îi era plină de spectre – de fapt un fel de neliniște

fără obiect precis o bântuise toată ziua. Deși nu-și putea aminti prea bine visele de noaptea trecută, Renee era sigură că ele incluseseră și un clovn desenat monstruos.

Și cum rămânea cu Insomnimania?

Mai sunt conectată?

Se ridică de pe canapea, se duse direct la computer și îi dădu drumul îngrijorată. Cretinul cu care vorbise uitase cu siguranță de ea chiar la câteva secunde după ce închisese telefonul.

Evident că era prea devreme pentru a prinde începutul Insomnimaniei, dar ajungea ecranul de pauză cu orarul rețelei pentru a-i da de știre dacă mai este sau nu membru. Dacă mai era, cu siguranță că va mai da un telefon – unul mult mai scârbos decât primul.

Făcu un dublu-clic cu mouse-ul pe simbolul aplicației Insomnimania, reprezentând silueta unui câine lătrând la lună. Apărură cuvintele „INTRODUCEȚI PAROLA". Renee scrise literele „KDKA" – tributul ei secret către prima stație comercială de radio din America.

„PAROLĂ INCORECTĂ", răspunse computerul.

A făcut-o. Chiar m-a deconectat. L-aș pupa pe dement.

Apoi adună simbolul aplicației și directorul cu toate fișierele Insomnimaniei și le duse spre micul coș de gunoi desenat în colțul din dreapta jos al ecranului. Le lăsă să cadă înăuntru.

„Sunteți sigur că vreți să ștergeți aplicația Insomnimania?" întrebă politicos computerul.

– A dracului de sigură! murmură Renee apăsând pe „OK". Micul coș părea acum burdușit. Lui Renee îi venea să sară pe el, să-l mai îndese – sau, și mai bine, să ardă totul. Dar, în loc de asta, alese comanda „golire pubelă". Coșul deveni iar curat și drept.

Treaba era făcută. Cum se simțea? Mai puțin înfricoșată? Mai puțin obsedată de imaginile nebunești în care Auggie ieșea din computerul ei și o ataca de-a binelea?

Nu. Renee își simțea inima bătând ca un ciocan. Mai îndurase ea și altă dată simptomele fricii fizice, ale panicii fără nume. Dar niciodată atât de groaznic ca acum. Cum de putea trupul să suporte atâta frică? De ce nu cădea moartă în urma unui atac de cord?

Și de ce, mă rog, sunt eu așa de speriată, drace?

Cel ce se ascundea sub înfățișarea lui Auggie – cine o fi fost – nu avea cum să știe unde s-o găsească. Identitățile celor care foloseau In-

Insomnimania erau un secret bine păzit – sau așa, cel puțin, spunea manualul de instrucțiuni. Dar era oare posibil ca proprietarii Insomnimaniei să fi mințit? Tipul de la telefon, cel care pretinsese că era directorul, nu prea inspira multă încredere.

Renee verifică zona de lucru a ecranului și văzu simbolurile pentru alte trei rețele – niște chestii inocente, nici una atât de sofisticată ca Insomnimania, nici pe departe. Acestea îi foloseau în profesie, pentru a fi la curent cu ultimele noutăți sau pentru a trimite mesaje unor potențiali clienți. Dar chiar și aceste simboluri inofensive ajunseseră s-o deranjeze. Ideea de a fi conectată prin computer cu niște străini din exterior i se părea intolerabilă.

Groaza ei nu avea nici un sens. Chiar dacă utilizatorul lui Auggie ar fi aparținut oricăreia dintre rețelele alea, cum ar fi putut afla că și ea era membru? Ar fi fost o prostie să sune și să le anuleze pe toate.

Ușurel, Renee. Dacă o ții tot așa, următorul pas va fi să deconectezi telefonul și cablul TV și Dumnezeu mai știe ce altceva. O să devii o drogată, ai să mergi doar cu trăsurica trasă de-un cal și ai să porți rochii negre tot restul vieții sau ai să te măriți cu unul dintre tipii ăia ciudați care poartă bărbi și pălării caraghioase.

Dar tot nu putea să scape de frică. Era de parcă ar fi primit un telefon obscen cu o noapte înainte – unul atât de amenințător, încât devenise brusc neîncrezătoare în toată lumea, chiar și în cei perfect străini, pe lângă care trecea întâmplător pe stradă.

A atins-o. A atins-o pe Safir.

Renee începu să se legene ușor în scaun. De ce avea clovnul un asemenea efect asupra imaginației sale? Conversația dintre Auggie și Safir nu trecuse decât rareori dincolo de nivelul standard de a face schimb de bancuri, insulte în glumă sau certuri infantile.

Era adevărat că uneori Auggie făcuse unele sugestii cam ciudate despre o eventuală participare a ei la ceva misterios și minunat. Renee nu încurajase nici o intimitate, presupunând că Auggie și Safir se jucau doar de-a seducția.

Și mai fusese surprinsă de capacitatea empatică, aproape stranie, a lui Auggie. Renee simți o stânjeneală crescândă amintindu-și o scenă petrecută cu câteva nopți înainte, în Barul lui Ernie. Safir își spunea replicile ușuratice. Apoi, ca din senin, Auggie i-a spus: „Nu ești singură."

Nu ești singură.

Asta fusese tot. De ce oare o deranja simpla amintire a acelor cu vinte? Apoi își dădu seama de ce. Era de parcă Auggie îi detectas singurătatea interioară – a ei, nu a lui Safir. Ca și cum s-ar fi uitat pri computer și ar fi vorbit direct cu Renee.

Computerul făcu cărțile cu o viteză orbitoare, înșirând de la carte în grupa din stânga până la șapte cărți în dreapta. Așeză restu pachetului cu fața în jos în colțul din stânga sus al ecranului. Patr spații goale de mărimea unei cărți de joc așteptau apariția vreunui a Un singur șapte de cupă strălucea printre patru trefle și două pici.

N-avea nici un rost. Myron Stalnaker nu era în stare să joace.

Apăsă pe mouse pentru a întoarce trei cărți de deasupra, din pa chetul rămas. Putu să pună un trei de cupă peste un patru de pică. Ma repetă mișcarea de câteva ori, dar fără succes. Apoi un opt de car apăru când pachetul era aproape pe sfârșite. Putu să-l așeze peste u nouă de treflă. Restul cărților s-au întors singure, invitându-l să repet jocul. Așa a și făcut, fără un cuvânt.

Jocul îl făcea întotdeauna să simtă că s-ar fi aflat în afara propriu lui său corp, urmărindu-se pe sine, de după propiul său umăr. Îl făce să se simtă mai mecanic decât propriul său computer – ca un fel d jucărioară lipsită de voință, care putea doar să recunoască tipare d acțiuni. Nu era un sentiment neplăcut, dar nici unul plăcut. De fapt n prea era nici un fel de sentiment. Așa și dorea să fie.

De vreo două ore rejuca același joc, încredințându-se unei amoi țeli din ce în ce mai accentuate, până la începerea Insomnimaniei. N câștigase niciodată. Dar nu asta conta. El era doar o mașinărie, ia unei bune mașini nu-i păsa cine câștiga sau cine pierdea. Nu făcea de cât să-și continue programul.

La fel fusese și noaptea trecută. Simțise furia lui Auggie cum invada circuitele pasive ale sistemului nervos, luând-o în jos spre de getele supuse, continuându-și apoi coborârea prin tastatură spre liniil telefonice de dincolo de ea.

De ce a trebuit să fie așa de crud? De ce a trebuit să spună ast menea lucruri lipsite de suflet?

Ea păruse o doamnă extrem de drăguță – dacă era cu adevărat doamnă, ceea ce constituia o afirmație nesigură dacă luăm în conside

care numărul de travestiți din Insomnimania. Oricum, avea o personalitate vioaie și plăcută. Și genul ei de glume nu-i provocau de obicei indignare lui Auggie. Se părea, mai curând, că Auggie era acela care exploda în momente inexplicabile – că renunța la prietenii înfloritoare cu alte personaje, devenind brusc furios.

De ce oare trebuie să facă asta?

O idee vagă trecu prin mintea lui Myron: *L-au dezamăgit.*

În acel moment, Myron vroise să intervină. Vroise să-i vorbească lui Safir despre multiplele servicii pe care le făcea Auggie și despre bunătatea lui, despre profunda lui disponibilitate pentru prietenie.

– Doar că l-ai prins într-o pasă proastă, ar fi vrut el să-i spună lui Safir. Revino mâine. Ai să-l vezi într-o lumină mai bună.

Chiar Myron simțise de multe ori bunătatea și compasiunea lui Auggie. Își aminti de cuvintele blânde pe care i le spusese odată Auggie...

Nu ești singur.

Oare cât trecuse de când nu-i mai oferise nimeni o asemenea mângâiere, o asemenea consolare? Fuseseră de ajuns trei cuvinte simple. Ce mergea prost în interiorul ființelor umane în carne și sânge de nu puteau să spună ceva așa de simplu și de superb?

Auggie era iubirea întruchipată. Dar Myron nu avea nici un mijloc de a-i spune lui Safir aceasta. Putea doar să rămână tăcut.

Viața e nedreaptă.

Ochii lui Myron erau obosiți de atâta uitat la ecran. Și-i odihni puțin uitându-se spre fereastră. Afară urla o iarnă adevărată, de Nebraska. Zăpada cădea cu furie.

O noapte bună de stat în casă.

Myron încercă să-și rememoreze evenimentele din seara anterioară. Dar după scena urâtă cu Safir, amintirile sale deveniră din ce în ce mai vagi, până ce se transformară în neant. Ce se întâmplase apoi în Subsol? Ce spusese Auggie acolo? Ce planuri se făcuseră?

Myron nu-și putea aminti. Adormise în fața computerului? Scăpările de memorie erau tipice întâlnirilor sale cu Auggie și, în mod normal, așa îi și plăcea să fie. Viața era prea plină de lucruri urâte pe care și le amintea mult prea bine. Era plăcut să mai existe și câteva pete de uitare nevătămătoare, pe ici pe colo.

Dar și-ar fi dorit să știe ce se petrecuse aseară. Și-ar fi dorit să știe ce se spusese. I se părea foarte important să-și aducă aminte.

De ce nu pot să-mi amintesc?

Uriași fulgi kamikaze se striveau de geamuri, ca insectele care se zdrobesc de parbriz, iar un felinar din apropiere le lumina mărunțaiele scurgându-se încet pe geam, și înghețând iar încet.

Marianne se apropie de coridorul liftului. Se întorcea în camera ei să facă un duș rapid între două acțiuni subsumate conferinței. Se întreba dacă robotul reținuse mesajul transmis de Renee. Se întreba când vor putea fi iar împreună.

Marianne merse cu liftul până la etajul șase și ieși în coridorul fatal. Se opri și se uită la peretele vopsit în alb. Părea că-și pierduse impactul asupra imaginației ei. Acum i se părea ușor să accepte minciuna, negarea petei ascunse. Nici nu se mai gândea măcar să ridice colțul covorașului pentru a vedea pata de dedesubt.

Ce repede devenim imuni.

Dar știa, evident, că nu e pe deplin indiferentă la ceea ce văzuse acolo. Mai devreme sau mai târziu, forma petei îi va fulgera iar prin minte. De asta era sigură. Pentru că dacă ar fi fost pe deplin eliberată de imaginea aceea, nu s-ar opri să filozofeze asupra propriei sale imunizări. Și nu i-ar auzi numele vibrând prin creier...

– *Auggie,* răsuflă Marianne.

– *Auggie,* șopti Renee.

– *Auggie!* strigă ușor Myron Stalnaker – iar lumea i se păru ceva mai puțin rece.

00111

ȚARA NIMĂNUI

Camera de zi era vastă și surprinzător de pustie. Erau doar vreo șase piese de mobilier așezate cu grijă, toate extrem de simple și lipsite de decorațiuni. Chiar și cele două picturi mari de pe pereți erau pale, formale, geometrice. Două covoare de lână, mari și fără pretenții de podoabe, acopereau doar o mică parte a parchetului din esență de lemn tare. Dacă Nolan n-ar fi știut contrariul, ar fi putut spune că ocupanții casei erau extrem de săraci.

Dar niște sărăntoci și-ar fi dat mai multă osteneală să-i dea casei lor o mutră de cămin. Judson a cheltuit o mulțime de bani ca să păstreze locul ăsta rece și steril – al dracului de mulți bani.

Apartamentul lui G.K. Judson ocupa un întreg etaj al unui zgârie-nori din centrul orașului Chicago. Nolan ghicea că locul ocupa cam tot atâta spațiu cât întregul cvartal în care locuia el în Culver City. Și fiecare metru pătrat de apartament era, fără îndoială, extrem de atent compus, la fel de gol și de neospitalier ca și camera de zi.

Era sâmbătă după-amiază, destul de târziu, a doua zi a lui Nolan în Chicago. Era însoțit de locotenentul Paul Spiroff, de la Poliția din Chicago, un tip ce părea foarte citit, cu ochelari cu rame rotunde și cu o față îngustă și gânditoare. Spiroff stătea chiar în pragul camerei, uitându-se meditativ spre holurile de trecere. Nolan fu de părere că arăta mai curând ca un absolvent de filozofie, decât ca un detectiv.

Nolan vorbea cu Claudia Judson, văduva lui G.K. Judson. Ea era ultima persoană pe care își planificase să o ancheteze, înainte de a zbura înapoi spre L.A., a doua zi. De fapt, Nolan îi pusese foarte

puține întrebări. Principalul lui scop era să o informeze despre cum se desfășura investigația – s-o asigure că se va face orice efort pentru a-l găsi pe ucigașul soțului ei. În definitiv, cineva atât de bogat era cu siguranță mai interesat de răspunsuri decât de întrebări.

În timp ce-și trecea în revistă notițele, Nolan observă cât de bine se potrivea doamna cu decorul – era un tip minimalist de femeie. Nu purta nici un fel de bijuterii, cu părul drept, dar bogat, de culoarea nisipului curgând peste un pulover simplu dar, se presupunea, extrem de scump; femeia arăta la fel de austeră ca încăperea.

Nolan nu se putu împiedica să se întrebe: oare ce vârstă avea? Părea perfect lipsită de vârstă. Pielea avea o textură elegantă – ca lenjeria de pat poate, moale și perfect călcată. Fața ei nu avea nici un fel de riduri. Avea anumite cute, da, dar nimic din ceea ce s-ar putea numi rid. Nu părea de vârstă mijlocie, dar nici nu arăta mai tânără. Nolan presupunea că G.K. Judson n-ar fi vrut s-o vadă arătând tânără. Era un om prea plin de substanță ca să se însoare cu vreo aiurită superficială și imatură. În definitiv, putea avea, și se pare că și avea, aiurite pe oriunde se ducea. Astea erau prea ieftine, prea bălțate, prea frivole pentru a fi ținute ca decor de lux în această casă.

Informarea lui Nolan se apropia de sfârșit. Pe întreg parcursul ei, Claudia Judson nu arătase nici o umbră de emoție – doar o politețe demnă și respectuoasă. Abia acum începea să pună întrebări.

– Mai exact, cu cine ați vorbit la hotel? se interesă ea.

– Cu majoritatea personalului, spuse Nolan. Dar și câțiva alți oaspeți. Am verificat și registrul hotelului și cărțile de credit ale clienților, și n-a apărut nici o legătură cu soțul dumneavoastră. Și, evident, nu există nici un martor de existența căruia să știm.

Claudia Judson studie cu atenție, chiar cu scepticism, fața lui Nolan.

– Nu-i adevărat că soțul meu a fost ucis la etajul șase?

– Așa-i, replică Nolan, cam stânjenit; știa ce urmează.

– Iar el, de fapt, stătea la etajul opt?

– Da.

– Aveți cumva idee ce căuta el la etajul șase, domnule locotenent?

Nolan observă că Spiroff se lăsa de pe un picior pe altul. Dar detectivul din Chicago nu spuse nimic, iar fața îi rămase impasibilă.

Până în acel moment Nolan apreciase dorința lui Spiroff de a rămâne în fundal. Dar acum ar fi dorit o mână de ajutor.

Încurcat, Nolan își drese glasul.

– Doamnă, asta e o problemă pe care speram că nu trebuie s-o abordez.

– Ei bine?

– A petrecut câteva ore, înainte de a fi omorât, în... compania unei tinere.

– În camera ei?

– Exact.

Fața Claudiei Judson nu arăta nici urmă de surpriză sau alarmă. Dar privirea ei fermă îi spunea lui Nolan că aștepta o explicație mai amănunțită.

– Am verificat-o, spuse Nolan. Suntem absolut convinși că nu a avut nimic de-a face cu uciderea soțului dumneavoastră. Făcu o pauză și adăugă: Dacă nu vă deranjează, aș prefera să nu intru în detalii în privința ei.

Claudia Judson zâmbi afabil.

– Desigur, spuse ea. Iertați-mă dacă v-am părut prea preocupată de amănunte.

Apoi continuă să întrebe despre lucruri mai obișnuite. Nolan ghici că era perfect conștientă de infidelitățile soțului ei. Dacă așa stăteau lucrurile, de ce îl forțase să vorbească despre femeia de la hotel? Nu părea motivată de o curiozitate morbidă.

Nu-i plac problemele în suspensie. Îi place existența ordonată. Așa e felul ei. Aparent așa era și felul lui. Asta ar fi probabil și felul meu dacă aș avea *banii lor.*

Pe la ora patru, ora L.A., Clayton ședea la masa lui din biroul detectivilor scriind raportul pentru ziua respectivă. Era penibil de puțin text de introdus în calculator. Clayton vorbise cu toți cu care putuse, pe plan local, despre uciderea lui Judson; iar restul timpului fusese dăruit revizuirii șchioapelor și nesemnificativelor date oferite de laborator.

Tocmai se afla în mijlocul unui căscat când sună telefonul. Era Nolan.

– Bună, spuse Clayton. Cum îți place la Chicago?

– O porcărie. Doar ce credeai?

– Deci ai vorbit cu o mulțime de prieteni îndurerați și de persoane pline de dragoste?

– Ha! Majoritatea celor de aici sunt leșinați de bucurie că a crăpat. Fiul și fiica – doi puști alintați – erau doar interesați de modul în care se va împărți averea. Iar nevastă-sa nu pare să aibă nici un fel de sentimente. Am fost prezentat unuia dintre asociații lui – un rival, se pare. Când l-am întrebat dacă era cineva care să-i dorească moartea lui Judson, individul a râs de-a binelea. „Puteți începe lista cu mine", mi-a spus. „Aș fi onorat să fiu considerat printre suspecți." Părea de-a dreptul distrus pentru că avea un alibi solid. Și ți-aș mai putea povesti. Am vorbit cu o mulțime de oameni. Dar istoria a fost cam aceeași de fiecare dată.

– Probabil c-au fost destul de puțini la înmormântare, își dădu Clayton cu părerea.

– Nu, a fost *di granda*. Sute de jeluitori în haine negre, vărsând cele mai pure lacrimi de crocodil pe care le-ai văzut vreodată. De-a dreptul falnică și maiestuoasă toată treaba. Îmi pot imagina că Judson a adăugat un codicil în testament ca să fie plătiți o mulțime de oameni care să-l jelească.

– Pare ca povestea aia cu misterul crimei – care era oare? – aia pe care o făcuseră toți.

– Doar că noi n-am mai avut de-a face cu o crimă pe care fiecare vrea s-o ia asupra lui, răspunse Nolan. Drace, am întâlnit oameni care ar fi primit cu bucurie să fie condamnați și executați doar ca toți ceilalți *să creadă* că ei au făcut-o.

– Dar tu nu crezi că a făcut-o vreunul dintre ei.

– Nu. Nici unul dintre cei cu care am vorbit.

– Deci tot nu primim aplauze?

– Nu de aici. Doar dacă ai tu ceva pe acolo.

Clayton mormăi:

– Nici o șansă, spuse. Ce-i aici încape și-ntr-un coșuleț, fir-ar să fie. Poate c-ar fi mai isteț din partea ta să mai stai acolo puțin.

– Ei, unde crezi că mă aflu, în Bahamas? Ne vedem luni.

– Mda, luni.

Clayton închise telefonul și privi în jur. Ca de obicei, zona de lucru a detectivilor era agitată, ca o bursă. Chiar și sâmbăta, detectivii

veneau și plecau, pălăvrăgind unii cu alții. Clayton se întoarse și se holbă la ecranul computerului, încercând să se concentreze pe cele trei sau patru propoziții pe care le mai avea de scris. Sunetele din jurul lui se amestecau într-un fel de zgomot de fond. Se frecă la ochi și căscă din rărunchi. Atunci un țipăt acut îi străpunse somnolența...

– Cioară!

Clayton tresări, ridicând capul. Deschise ochii. Cuvântul fusese rostit cu forță, cu agresivitate. Clayton se roti cu scaunul încercând să descopere sursa, dar nu putu să vadă sau să audă nici un soi de conflict sau ceartă. De fapt, nu se vedea nici o schimbare în activitatea înconjurătoare. Cu siguranță, nu părea că cineva aruncase cuvântul acela către Clayton.

Cel puțin, nu cred să fie cineva.

Biroul lui era lângă ușa care ducea spre camera de primire. De acolo venise țipătul? *Poate vreun suspect urlă la polițistul negru care l-a arestat? Sau la un alt suspect? Poate un frate strigă la altul?* Dar sunetul păruse să vină mai de aproape.

Clayton știa perfect de bine că un alt polițist ar fi putut scuipa cuvântul. Ar fi putut fi chiar polițistul alb care lucra la biroul de alături. I se lăsă o greutate pe stomac la gândul ăsta. Simți cum îl invadează un sentiment de stânjeneală.

Ăștia erau oamenii cu care lucra și în care trebuia să aibă încredere, în fiecare zi. Dar se întrebase adesea care dintre ei folosea cuvântul în derâdere, de obicei, când el nu era în apropiere. Care dintre ei bătuseră negri la arestare? Care dintre ei ar profita de orice pretext pentru a trage lovitură după lovitură într-o piele de o altă culoare? El, pur și simplu, îi evita pe vreo câțiva care aveau reputația de a practica asemenea brutalități – dar despre majoritatea nu știa nimic. Nici nu avea cum. Putea să audă cuvântul zdrăngănindu-i prin creier cu un ecou mult prea familiar...

Cioară!

Îngrijorarea lui Clayton nu dispăruse niciodată cu totul, dar își dădea seama cât de mult i se ascuțise acest sentiment în absența partenerului lui – unul dintre puținii polițiști care nu-i zgândăriseră niciodată instinctul de supraviețuire.

Clayton se supără pe sine însuși. *La naiba, probabil că ai vedenii.*

Da, asta era, sigur. Oboseala își spunea cuvântul, dându-l pradă paranoiei. Creierul lui obosit amestecase sunetele din jur, fabricând cuvântul.

Își aminti de mătușa Patty din Carolina de Sud – pacientă de sanatorii care își petrecuse în instituții de profil majoritatea vieții ei de adult. Mătușa Patty auzea voci care o numeau cățea, târfă, curvă și alte lucruri și mai rele pe care nu reușea nici să le repete altora. Aceste cuvinte odioase erau totdeauna rostite în spatele ei, cu vocile prietenilor sau ale familiei, așa că sărmana mătușă Patty ajunsese să creadă că toți cei pe care îi iubea o urau.

După câțiva ani, mătușa Patty părea perfect restabilită și a putut să se întoarcă acasă. Odată Clayton o întrebase cum era senzația de a fi scăpat de toate acele voci îngrozitoare.

– A, dar tot le mai aud, îi spusese mătușa Patty cu un zâmbet. Le aud tot timpul.

– Dar nu pare să te supere, spuse Clayton surprins.

Mătușa Patty râse plină de mândrie.

– Nici nu mă supără. Ei e la fel ca voi. Poate chiar mai buni. Vezi, vocile alea vorbește întotdeauna în spatele meu. Nu e decât o adunătură de lași. Așa cum văd eu lucrurile, nu trebuie să bag în seamă pe cineva care nu mă poate insulta în față. Nu contește dacă e adevărați sau nu.

Destul de corect gândit pentru o femeie nebună.

Clayton își alungă amintirile și cu multă greutate scrise și restul raportului.

Duminică dimineața devreme, Nolan ședea într-un separeu capitonat în vinilin dintr-un bar întunecos și ieftin din Aeroportul O'Hare; era cu detectivul Spiroff. Nolan aștepta avionul de întoarcere la L.A. Spiroff îl condusese cu mașina până la aeroport și aștepta să-l vadă îmbarcat. Lucraseră împreună la cazul Judson și fuseseră foarte apropiați în ultimele două zile. Deși nu descoperiseră nimic util cazului, Nolan fusese surprins de cât de amicală fusese relația lor profesională.

– Îmi pare rău că nu v-am putut ajuta mai mult, spuse Nolan.

– Îmi pare rău că te-am târât până aici pentru nimic, răspunse Spiroff ridicând din umeri.

– O să mai pistonăm lucrurile în L.A. Poate că tot descoperim ceva.

Spiroff clătină din cap.

– N-o să descoperiți, spuse el zâmbind.

Nolan oftă.

– Mda, cred că ai dreptate, spuse. Aș vrea să-i explici tu asta căpitanului meu – ca să nu mai vorbim despre ziarele și posturile de televiziune din L.A.

– Oricum, mi-a făcut plăcere șederea ta aici, spuse Spiroff. Ei, dacă întoarcerea la L.A. o să fie o nenorocire, mai bine aține-te pe-aici și te punem să lucrezi la vreo treabă locală.

– De exemplu?

– Ei, ai putea să ne dai o mână de ajutor în cazul Miles Braxton.

Nolan se uită surprins la Spiroff. Miles Braxton fusese un editor de ziare cu sediul la Chicago, care făcuse un plonjon urât, de la etajul treizeci și trei, unde își avea apartamentul, asta în urmă cu vreo două trei săptămâni. Și acest caz avusese o mare publicitate.

– Am crezut că chestia cu Braxton este închisă, spuse Nolan. Toată lumea și-a zis că e sinucidere.

– Ziarele au zis așa. Iar noi n-am găsit niciodată de cuviință să le contrazicem. E întotdeauna o plăcere bine meritată să-i vezi pe vulturii ăia pe o pistă greșită. Adevărul e că am descoperit semne de efracție și câteva urme de violență pe care nu am ajuns să le menționăm. Iar legistul nu i-a zis niciodată nici crimă nici sinucidere.

– Dar nu avea ceva probleme cu drogurile sau cu băutura?

– Așa se zice. Dar nu luase nimic la bord în noaptea când a căzut.

– Nici o scrisoare de adio?

– Nimic de nici un fel. Și el avea computerul în funcțiune – era conectat la una din rețelele alea pentru granguri, cu jocuțe și chestii sexy. Jucase canastă într-un fel de cazino din program.

– Pierdea mult?

– Nu era un joc pe bani, doar de distracție. După câte ne putem da seama, omul petrecea o seară plăcută și liniștită acasă jucându-se pe calculator când, deodată – trosc! – s-a transformat brusc într-o splendidă capodoperă de artă plastică, jos, pe caldarâm.

– Doar nu crezi că uciderea lui are vreo legătură cu jocul pe calculator?

Spiroff râse.

– Hai, zău, Grobowski. Crezi că a acuzat pe cineva că trișează la canastă și l-a înfuriat pe tip suficient pentru ca ăla să iasă din ecran și să-l arunce pe Braxton din balcon direct pe caldarâm?

Nolan se simți puțin jenat. Nu știa mai nimic despre rețelele de computere, dar trebuia să recunoască: întrebarea lui părea stupidă.

– Deci, doi dintre cei mai bogați cetățeni ai voștri sunt aranjați în mai puțin de-o lună, medită el. Interesant, nu?

– Interesant, dar e o coincidență, spuse Spiroff resemnat. Ar fi frumos să te gândești că ar fi putut exista o conexiune. Ar avea un pic de iz de luptă de clasă, nu? Poate că proletariatul călcat în picioare a încetat să-și mai omoare confrații și și-a îndreptat mânia spre apartamentele și hotelurile de lux.

Nolan chicoti:

– Mai că-ți vine să predai insigna și să te alături revoluției, nu?

Spiroff rânji și își ridică berea în semn de toast.

– Beau pentru asta, spuse.

Renee abia terminase de construit o fragilă structură de aluat în tava de copt, iar degetele îi erau obosite și relaxate în mod plăcut. Lupta eroică dusă cu nucile măcinate și cu foile umede și subțiri ca o pânză ale plăcintei se sfârșise. Acum era gata să taie cu precizie mici romburi în straturile superioare și să pună tava la cuptor. Apoi urma să facă siropul legat – un amestec greu de suportat din zahăr, apă și miere cu scorțișoară, plus felii de portocală și lămâie adăugate pentru a împlini rețeta.

Nu-i pentru cei slabi de înger.

Renee gătea de ieri. În tot acest timp, reușise să îngăleze totul în bucătărie, inclusiv pe sine – și se distra de minune.

Proprietarii celor șase apartamente din vila de curând dată în folosință hotărâseră să dea o petrecere comună de inaugurare, și căzuseră de acord să contribuie la festin fiecare cu câte un fel de mâncare. Trăseseră la sorți, iar lui Renee îi picase desertul.

La început fusese destul de neîncrezătoare față de o asemenea încercare. Nu mai copsese nimic de mult timp, deși existase o vreme când îi plăcuse s-o facă. Era sigură că toți ceilalți vecini își vor face

partea lor, deci ar fi fost nepotrivit să le cumpere de-a gata. Așa că se resemnase să gătească singură tot ce urma să pună pe masă.

Acum era bucuroasă. O mulțime de aluat, zahăr și diverse substanțe lipicioase păreau să fie medicamentele de care avea nevoie.

Nimic nu egalează mizeria și zaharicalele când e vorba de a scăpa de melancolia electronică!

Încetul cu încetul, masa i se umplea de plăcinte, prăjituri cu brânză și foietaje, toate de casă. Va servi expresso și lichioruri și o șampanie mai scumpă.

De mult nu mai simțise un asemenea sentiment de satisfacție și de chef. De ce trecuse așa de mult? Și de ce fusese așa de înfricoșată în ultimul timp?

Poate că devenisem dependentă. Poate că e la fel ca obișnuința pe care ți-o dă cocaina sau meth – mai devreme sau mai târziu ajungi nebun sau terorizat sau paranoic.

Se cutremură puțin la gândul experiențelor ei din Insomnimania – în special cele în care fusese adormită pe jumătate, amintindu-și doar parțial excursiile în Domul Plăcerilor.

Crize de pierdere a memoriei, nu-i de glumă. Sper să nu se mai întoarcă boala asta!

Poate că așa era – parțial cel puțin. De exemplu, încă mai simțea o scânteie de curiozitate cu privire la Auggie și la acel Subsol ascuns al lui. Ce ținea el oare acolo jos? Ce *făcea* el acolo jos? Și unde?...

Ieși din creierul meu, micuțule monstru!

Trânti o bucată de aluat pe masă. Apoi rămase cu ochii fixați la forma aplatizată, surprinsă de propria ei vehemență. Iar tremura. Respiră adânc de câteva ori și începu să desprindă aluatul cu degetele, concentrându-se asupra materialității amestecului, încercând să-și imagineze cum va arăta casa ei ceva mai târziu, în acea noapte, plină de oaspeți veseli și vorbăreți.

Avea chiar și un partener – romancierul acela, Larry Bricker, căruia îi luase un interviu vineri seara pentru *Ghiveciul duminical*. Interviul se dovedise o surpriză plăcută. Renee îl pocnise cu tot soiul de întrebări dure, chiar ostile, iar Larry le întorsese cu inteligență și cu modestie. Își aminti cum începuse interviul.

– Nu ai nimic mai bun de făcut în viață decât să-l îngrozești pe cititorul american?

– Nu prea, răspunsese el agreabil.

Cel puțin a fost mai bine decât să-mi fi tras o conferință pompoasă despre catharsis, milă și valorile terapeutice ale literaturii de doi bani.

Mai mult, în felul lui simpatic, de om matur pe cale de a cheli, scriitorul arăta chiar bine. Renee abia aștepta să-l vadă la petrecere.

Și pe Marianne. Va fi grozav s-o văd pe Marianne. Nu ne-am văzut decât o dată de când a venit în oraș. Cum de-am putut lăsa să se întâmple așa ceva?

Sună telefonul. Renee porni cu pași mari, ieșind din bucătărie; făina i se cernea de pe mâini și untul topit se scurgea. Când ajunse lângă robot, acesta deja începuse să redea banda cu mesajul ei obișnuit. Lucifer se plimba încet în jurul mașinăriei, studiind-o intens.

Ținându-și cu stângăcie mâinile în față, Renee se întrebă o secundă ce să facă. Dacă ridica receptorul și închidea mașinăria, murdărea totul. Decise să citească mesajul transmis pe ecran.

Mesaj trimis de Marianne Hedison la robotul telefonic al lui Renee Gauld, duminică, 23 ianuarie, 3:15 P.M.

Bună, Renee, aici Marianne. Am pornit-o înapoi spre Santa Barbara. Am cam terminat toate afacerile pe care le puteam face în oraș și e timpul să mă întorc acasă și să mă pun pe muncă. Îmi pare rău că pierd petrecerea ta din seara asta, dar sunt sigură că va merge splendid.

Hai să nu mai lăsăm să treacă un an. E vreo șansă să vii tu la mine? Ei bine, ascultă. Îți promit să revin eu cât de curând. Ce-ai zice de încă o lună și ceva? Ar fi grozav pentru mine să revin în L.A. atunci când amândouă vom găsi timp de petrecut împreună.

Când ai de gând să-mi spui ce s-a petrecut cu Auggie? Ard de nerăbdare să aflu. Dă-mi un telefon și hai să facem planuri.

Renee se întoarse, mai curând tristă decât supărată, și porni iar spre bucățile lipicioase de aluat dulce de pe masa ei din bucătărie.

*

Marianne ajunse înapoi în Santa Barbara duminică seara, destul de devreme. Înainte de a pleca din Los Angeles, telefonase în vreo două locuri ca să dea de știre că se îndrepta spre casă. Când intră pe ușă văzu robotul telefonic pâlpâind viguros. Aceste mesaje grăbite fuseseră probabil trimise în scurtul răgaz de când își anunțase întoarcerea.

Marianne puse banda de la început.

Telefonase Dwayne: Trebuia să știe ce mai era de făcut pentru coordonarea proiectării de peisaj de la Abernathy.

Telefonase Stephen: O să mai revină.

Telefonase Lenora James: Voia să-i spună despre o întrunire care se apropia.

Lenora James? Cine mai e și asta? A, cu siguranță, de la vreun grup de activiști ai comunității locale.

Telefonase Baxter: voia să știe dacă găsise vreo stofă interesantă la Galeriile Sherwood.

Telefonase iar Stephen: Voia să știe dacă vineri puteau cina împreună.

Patru telefoane. Și toate astea duminica.

Clar, Marianne se întorsese acasă.

Își scoase taiorul și ascultă sfârâiala moale a benzii care se derula. Părea un sunet ciudat de cald și de primitor după veselia glacială a vocilor de la robot. De ce i se părea toată lumea din Santa Barbara așa de departe – atât de lâncedă?

Ușurel. E doar o undă de șoc cultural. Amintește-ți, abia ai picat din L.A.

Marianne își puse taiorul în cuier. Respiră adânc și se uită prin living-room. Așteptă ca nervii ei încordați să înceapă să se relaxeze. Dar n-a fost așa. Nu înțelegea prea bine de ce. N-ar trebui să fie bine să fii acasă?

Nu era un conac, dar mica ei căsuță de pe deal era superb proporționată și mobilată impresionant, pereții și lemnăria erau date în trei nuanțe de alb, mobila era pală, obiectele agățate pe pereți și acuarelele nu distonau. Singura trăsătură cu adevărat izbitoare era o sculptură de Erté – o dansatoare cu vălurile învârtejindu-se în mișcare – așezată cu grijă pe un scrin.

Marianne își luă valizele și le duse în dormitor, le deschise și înghesui majoritatea lucrurilor într-un sac de rufe. Își scoase pantofii și ciorapii, puse pantofii în dulap și ciorapii într-un săculeț de pânză pentru a fi clătiți mai târziu. Își scoase costumul și bluza și le puse cu grijă pe umeraș, își scoase lenjeria și o aruncă în coș, apoi își puse un chimonou lung și alb și se duse în baia de alături. Intră sub duș.

Își dădu cu mult șampon pe păr. Miliarde de picături calde de apă îi bombardară trupul, încercând în van să o relaxeze prin masaj. Ce nu mergea?

Fără chef, Marianne închise apa, ieși de sub duș, se șterse cu un prosop gros și scoase un chimonou proaspăt din dulap. Porni foehnul și îl ținu îndreptat asupra părului vreo câteva minute. Cu părul atârnându-i lung și ud, Marianne se uită gânditoare în oglindă. Fața îi părea obosită și tensionată.

– Acasă, șopti ea cântărind cuvintele neîncrezătoare. Acasă.

Dar cuvintele nu-i oferiră nici o mângâiere.

CAPITOLUL 11

PETRECEREA

Băieții de serviciu parcau mașinile primilor musafiri, iar la ușa de intrare era un paznic – care acționa mai curând ca un portar, dar era util în caz de nevoie. Puținii oaspeți care veniseră deja nu ajunseseră încă la apartamentul lui Renee. Aveau să treacă prin cinci alte apartamente mai înainte.

Juan și Mette ofereau celor sosiți cocteiluri și îi prezentau lui Joel, care le servea gustări și îi trimitea la etajul al treilea pentru felul de mâncare principal. Acolo se întâlneau cu Betty și Gilbert și cu delicata lor friptură englezească la grătar, apoi cu Sam și cu celebrele lui găinușe sălbatice *á la* Cornwall. Oaspeții erau apoi trimiși cu un etaj mai jos, pentru a-i descoperi pe Tony și Roland cu felurile lor vegetariene după metoda Zen. Renee trebuia să încheie festivitățile cu dulciurile ei sofisticate. După ce se vânturau o dată prin toate apartamentele, pentru a descoperi toate bunătățile, musafirii se distribuiau singuri, după gusturile fiecăruia.

În oglinda din sufragerie, Renee își privea coafura sălbatic zburlită, noul ei costum de mătase, special ales pentru petrecere, lumânările aprinse și masa încărcată cu deserturi. Prin toată clădirea se auzea un murmur liniștit de conversație, iar musafirii se apropiau din ce în ce. Se așteptase să se simtă bine în seara asta – bucuroasă că-și cumpărase apartamentul și mulțumită că în curând va fi plin de oameni de viață care se distrau. În loc de mulțumire, simțea golul și tristețea.

– Marianne nu va fi aici, murmură ea.

Apoi Renee se întrebă de ce se simțea atât de vinovată de asta. Poate pentru că nici măcar nu ridicase receptorul când Marianne o anunțase că era pe drumul de întoarcere spre Santa Barbara. Cu siguranță că ar fi putut s-o convingă să rămână pentru petrecere, dacă ar fi încercat. Era însă chiar mai rău: Renee se simțea mai mult decât răspunzătoare pentru decizia Mariannei de a se îndrepta înapoi spre Santa Barbara.

Dacă n-aș fi fost așa de pisăloagă în ziua aceea când Marianne a fost aici... dacă mi-aș fi aranjat programul pentru încă o vizită...

– Nici nu-i de mirare că Marianne s-a întors acasă, murmură mai tare Renee, continuând să se zgâiască critic la propria ei imagine din oglindă.

Tresări surprinsă când zări în oglindă o a doua reflectare – un bărbat scund dar destul de atrăgător, îmbrăcat într-un costum de catifea, cam larg, care tocmai pășise în holul de intrare. Renee se răsuci spre el, puțin stânjenită că cineva o surprinsese vorbind cu sine însăși.

– Sper că n-am venit prea devreme, spuse Larry Bricker, aruncându-i un zâmbet de o strălucire fermecătoare.

– Dar deloc, îi răspunse Renee, revenindu-și. Chiar aș avea nevoie de ajutorul tău.

Evident că era o minciună. Vroise să fie singură un timp cât mai lung posibil. Dar fu surprinsă de ușurința cu care îi răspunse și ea, zâmbindu-i. Zâmbetul ei era vid, dar avea un contur frumos, eficient, care îi cuprinsese toată figura.

Asta înseamnă să fii profesionist în mass-media. Ei, în seara asta se va dovedi o calitate folositoare.

– Ți-am adus ceva, spuse Larry prezentându-i cu stângăcie o cutiuță împachetată festiv.

– Ce este?

– Un cadou de casă nouă.

– Îl pot deschide?

– Nu până la sfârșitul petrecerii.

– Ei, haide, Larry. De ce nu acum?

– Mai târziu, de acord? După ce au plecat toți.

Larry rânji drăgălaș la Renee.

O, Doamne, și-a făcut program. Crede că o să-și încheie noaptea cu mine în pat.

Abia începuse să-i fie simpatic și sperase că n-o să facă totul praf devenind amoros prea devreme. Adevărul era că Renee uitase complet că el trebuia să vină acolo în acea seară – cu atât mai mult că el trebuia să fie partenerul ei oficial. Și nu avea absolut nici un chef să fie nevoită să suporte o conversație de dezangajare doar pentru a-l vedea cum pleacă mormăind la sfârșitul petrecerii, fără să se fi culcat cu ea. Dar era prea devreme ca să-și facă griji pentru asta. Era momentul să-și joace rolul de gazdă.

– Haide, îi spuse lui Larry, luându-l de mână îndatoritoare. Poți deschide prima sticlă de șampanie.

Renee îl puse pe Larry la muncă, să se ocupe de șampanie și de mașina de cafea, și puse pachețelul pe birou. Apoi se duse să salute alți musafiri.

Începură să vină în grupuri, unii deja destul de făcuți după cocteilurile tari ale lui Juan. Renee era surprinsă cât de mulți îi erau necunoscuți – probabil prieteni ai celorlalte gazde. O, iată-l pe omniprezentul șef al lui Renee, palpând obscen o secretară dezgustată, de la radio. Mai erau prezenți și alți câțiva tipi de la post. Și mai recunoscu și vreo alte câteva figuri din presă – precum actrița aia de televiziune a cărei apariție era pe cale să fie anulată și acel membru al consiliului municipal care avea un tupeu îngrozitor. Dar dintre ceilalți Renee cunoștea prea puțini.

Avea nevoie să mai iasă și să mai cunoască oameni. A fi vorbăreață și expansivă era mai mult decât o datorie de gazdă – era o chestie *profesională*, era esența muncii ei. Dar, din cine știe ce motiv, acum nu suporta să fie așa. Stătea ca de lemn într-un colț al sufrageriei, privind doar, simțindu-se ciudat de golită, de parcă i-ar fi fost casa plină de jefuitori, nu de musafiri – doar că acești jefuitori mai adăugau nemerniciei și insulta, zâmbind și prezentându-se, pentru ca apoi să mănânce, să prade și să se poarte, în general, ca sălbaticii.

Ce nu merge aici?

Era ceva legat de mobilier. Deși adăugase recent camerei o canapea îmbrăcată în piele moale, de un roșu închis, cu o măsuță de cristal susținută de un suport metalic și un set de covorașe țesute din lână, împrăștiate peste mochetă, spațiul era totuși dominat de relicve din trecutul lui Renee.

Oamenii nu se potrivesc cu locul.

Ce drept avea femeia aia ciudată să scotocească prin colecția de cărți – și, chiar mai rău, să-i arate unui alt străin albumul cel mare cu picturile lui Manet? Ce drept avea perechea aia de îndrăgostiți să se îmbrățișeze obscen pe măsuța telefonului? Și ce drept avea bețivul ăla să se sprijine de vechiul și jumulitul ei căluț de carusel? Bara de metal a sărmanei creaturi pestrițe punea la grea încercare cârligul de metal din tavan. Lui Renee îi era frică să nu vină de-a dura pe jos și calul și omul.

Unde erau cei care puteau înțelege valoarea acestor obiecte, cei care fuseseră acolo când ea făcuse rost de ele? Aceia nu mai erau de găsit.

O voce de lângă ea spuse:

– Un bănuț pentru gândurile tale.

Renee se întoarse. Era Larry, care stătea lângă ea și îi aprecia, cu îmbucături mari, unul dintre excelentele cornuri cu cremă.

– Doamne, n-am mai auzit replica asta de când am intrat la liceu. Își întinse mâna și îi luă câteva firimituri de pe bărbie: Ai fost tot timpul în apartamentul meu?

– Da.

– Nu crezi c-ar trebui să treci și pe la ceilalți?

– Te-ai săturat de compania mea?

– N-am zis asta. Doar că vei mânca doar un singur fel – și nu pe cel mai sănătos, dacă stăm să ne gândim. Doar dulciuri. Nu mi-ar plăcea să-ți fac praf arterele într-o noapte.

– Lasă-mă să mor așa, spuse Larry rânjind și făcând să dispară și restul de corn. Nu mi-ai răspuns la prima întrebare, adăugă.

– Mai întâi dă-mi un ban.

– Nu se plătește înainte. Crezi că m-am născut ieri-alaltăieri? Haide, te-am urmărit toată seara. Care-i problema? Arăți de parcă ți-ai pierdut cel mai bun prieten.

– Nu chiar mi l-am pierdut. Doar că l-am pus deoparte, l-am urcat în pod, ca să spun așa.

– Locul ăsta are și pod?

– Vorbeam la figurat. Tu ar trebui să te pricepi. Ce fel de scriitor ești, mă rog?

– Sunt un scrib fără talent. N-aș recunoaște o metaforă nici să fiu mușcat de fund. Se opri puțin și apoi spuse încet: Vrei să vorbești despre ce te frământă?

Renee își încrucișă brațele și rămase puțin tăcută. Oare chiar voia să spună ce-i venea în minte să spună?

– Sunt singură, spuse ea.

– Și eu, replică simplu Larry.

Renee oftă.

– Cred că lumea e plină de din ăștia. Tu vrei să vorbești despre asta?

Larry privea intens drept în față.

– Nu prea știu exact despre ce e vorba, spuse el. Cred că încep să simt că sunt redus la ceea ce tipăresc. Evident, când editorul mă trimite într-un turneu de prezentare a unei cărți, devin un alt fel de mistificare – ca acel Lincoln mecanic din Disneyland, un celebru mecanism de ceas, fără voință sau suflet. Și tu simți asta?

– O, da, spuse Renee simțind o ciudată revărsare de destindere. Pentru mine e ca și cum... nu știu, e ca un *semnal*. Un semnal de post lipsit de orice materialitate. Renee simți cum i se pune ceva în gâtlej: Dacă mă faci să plâng îți sparg mutra, spuse ea.

– Și eu la fel.

Rămaseră amândoi să se uite în tăcere la musafiri. Renee era surprinsă de ceea ce simțea. Tocmai îi spusese lui Larry că e singură și acum nu se mai simțea deloc singură. Ce se petrecea?

– Te-ai certat cu prietenul ăsta al tău? rupse Larry tăcerea. Știi, cel expediat în pod?

Renee se încruntă.

– Nu. Nu era ceva... *autentic*.

– Da, întotdeauna se întâmplă așa. De fapt nimeni nu se mai ceartă cu adevărat. Trimit rapoarte sau faxuri. Sau lasă mesaje înregistrate...

– Bingo.

– Așa-i și cu tine?

– Mda. Școala roboților de telefon în slujba relațiilor interpersonale. Renee râse: Hei, cum de ai ajuns așa de perceptiv? Cu siguranță, nu datorită scrierii de povești sângeroase și sinistre.

Larry zâmbi.

– Am un corpus callosum extrem de mare pentru un bărbat.

– Eu credeam că nu dimensiunea contează.

Larry chicoti cu prefăcută lascivitate.

– Depinde de care organ vorbim.

Renee simți cum zâmbetul i se întinde pe toată fața – un zâmbet total neprotocolar, nepremeditat și neprofesional. Pur și simplu real.

Lucrurile par să se îndrepte.

Marianne tocmai verificase o schiță a proiectului Abernathy; o salvă și închise programul de prezentare animată în perspectivă. Mâine o s-o mai controleze o dată și o s-o trimită prin modem la birou. Era ceva plăcut, imaculat și definitiv în închiderea unui produs finisat în spațiul electronic, fără să fi necesitat vreun contact uman – chiar când era trimis la trei kilometri depărtare.

În seara aceea făcuse o grămadă de chestii cu calculatorul – inclusiv comandarea unui meniu chinezesc prin fax, pentru a fi livrat în seara aceea, ca și comanda pentru alimentele de livrat a doua zi. Era mai bine decât să fi stat la coadă.

Pe ecran apăruseră contururile marmorate ale screensaver-ului[1]. Marianne se întinse, căscă și porni cu picioarele goale pe covorul plușat, spre bucătăria ei supersofisticată. Își turnă un pahar de vin alb. Apoi se întoarse în birou.

Se cocoloși într-un fotoliu bătrânesc și privi prin cameră. În jur se aflau planșeta de desen, rechizite și grămezi de hârtii, computerul, monitorul, un scanner, o imprimantă, o cameră video și alte unelte ale muncii ei. Dar odaia nu părea aglomerată. Toate se aflau exact la locul lor. Pe perete erau premiile pentru design și câteva acuarele înrămate, reprezentând interioare. Un presse-papier scump, de cristal, era așezat lângă computer.

Amestecul de unelte profesionale și detalii plăcute ochiului, din biroul ei, era – de obicei – creator de mulțumire. Dar acum camera părea aproape goală.

De ce?

Luă greutatea și se jucă puțin cu ea, încercând să-i simtă delicatețea transmisă prin vârfurile degetelor; fără succes. Pentru a suta oară în acea seară simți o nevoie inexplicabilă să urle, să plângă, să spargă ceva.

[1] Program destinat protejării tuburilor cinescopice cu care sunt dotate monitoarele calculatoarelor personale. Detectând absența operatorului pe baza depășirii unei anumite durate de inactivitate a tastaturii și mouse-ului, acest tip de programe afișează o imagine dinamică (în general animație), de preferință pe fond negru. Astfel se evită „gravarea" unor imagini reziduale permanente, ca și uzura luminoforilor (n. tr.).

Și de ce n-o faci? De ce nu-i dai drumul la plâns, așa, pur și simplu? De ce nu arunci afurisita asta de chestie, să spargă ce-o fi să spargă?

Dar nu putea. Fântâna lacrimilor, a pasiunilor, secase.

Atunci, ce simțea? O durea ceva?

Era vorba de durere?

Simțea oare ceva, cu adevărat?

Privi afară pe fereastră la luminile celorlalte case înșiruite pe panta dealului, spre ocean. Își strânse brațele în jurul pieptului.

De ce e așa de frig?

Se duse în hol și controlă termostatul. Era fix la douăzeci de grade.

Căldură din belșug.

Se uită spre holul întunecat ce părea că se deschide înaintea ei ca un hău fără fund. Brusc simți că întreaga ei casă era goală și rece, că nu era absolut nimeni acolo – nici măcar ea.

Marianne avea sentimentul că e ametită și că-i e rău.

Se sprijini de perete.

Închise ochii.

Acum, în întunericul din spatele pleoapelor văzu un peisaj de iarnă. Frigul imaginar al casei se transformă într-un vânt șuierător iar Marianne deveni silueta ce se târa pe gheață cu greutatea în spate. Dar de data asta văzu în depărtare o rază strălucind.

Un semnal de pe malul lacului.

Atunci recunoscu forma razei – era pata de sânge de pe peretele din coridor. Sclipea în fața ei, roșie de-ți lua ochii, la fel de vie ca atunci când o zărise pentru prima oară. Era un semnal ambiguu și terifiant – era și o promisiune de căldură și siguranță, dar și un fel de semnal ce o prevenea că drumul ar putea fi periculos, întunecat și violent. Și totuși Marianne simțea că acum avea cel puțin o indicație privind direcția – dacă era în stare să descifreze imaginile create de propria-i imaginație. Simți că relua călătoria care fusese un timp întreruptă, că se avânta, de fapt, spre propria ei identitate și spre propria ei viață.

Deschise ochii. Pata și peisajul dispărură.

– Renee, șopti ea fără să știe de ce. Trebuie s-o sun pe Renee.

*

– Astea pot într-adevăr să-ți schimbe starea de spirit, spuse Larry șiret. Sper că-ți plac.

Renee deschise cadoul lui Larry și râse. Era o cutie transparentă de plastic conținând douăsprezece sticluțe cu uleiuri de baie din plante. Toate aveau nume după moda New Age: „Afară-din-trup", „Vieți din trecut", „Vise milenare" și „Călătorie spre înăuntru". Lichidele erau strălucitoare și colorate.

Era târziu și toți ceilalți musafiri plecaseră. Petrecerea se dovedise a fi minunată – și asta doar datorită faptului că Renee se hotărâse, fericită, să-și ignore musafirii, vorbind tot timpul doar cu Larry. I se păruse reconfortant și minunat să scape de masca prezentatorului și era sigură că și Larry simțise la fel.

Acum Larry ședea în prag, studiind-o pe Renee cu o privire plină de speranță. Evident că spera să rămână – și s-o ajute să testeze unul dintre uleiuri.

– Mulțumesc, spuse Renee. Sunt minunate.

– Vrei să te ajut să strângi?

– Nu. Poate să mai aștepte până mâine.

Urmă o scurtă pauză. Era unul dintre acele rare momente de stânjeneală sexuală care o făceau pe Renee să se simtă iar de cincisprezece ani.

– Îmi faci noaptea foarte complicată, spuse ea.

– Da?

– Îmi place.

– Bine.

Nu sunt pregătită pentru asta. Sau poate că nu vreau să risc să-mi pierd cheful.

Se pregăti să se lanseze într-o explicație delicată dar fermă despre de ce ar fi preferat ea ca Larry să nu rămână peste noapte, despre cum îi aprecia ea ajutorul și cât de mult îi plăcea compania lui și despre cât de plină și de minunată fusese seara, așa încât era probabil mai bine să se sfârșească aici.

Dar Larry părea că îi citește gândurile.

– Cred c-aș face mai bine să plec.

– A fost o seară încântătoare, spuse Renee. Sunt bucuroasă că ai fost aici.

Se sărutară scurt și cald. Apoi, cu o fluturare din mână și un zâmbet, Larry dispăru pe culoarul de la intrare. Renee închise ușa. Era splendid și ciudat. Seara se încheiase exact așa cum își planificase ea să se încheie, dar din motive complet diferite.

Data viitoare n-am să-l mai alung.

După vreo câteva minute omul de pază ciocăni la ușă, ca să se asigure că totul era în regulă înainte de a pleca și el. Apoi Renee se pregăti să facă o baie. Zăbovi puțin lângă cadă, purtând pe ea doar capotul de mătase înflorată, bucurându-se ca întotdeauna de atingerea alunecoasă a țesăturii pe pielea goală. Privi cu amuzament la etichetele sticluțelor cu uleiuri de baie. *Pe care ar fi ales-o Larry, mă întreb? A, „Călătorie spre înăuntru", fără nici o îndoială.*

Pe când se uita și la celelalte etichete, îi atrase privirea cea numită „Afară-din-trup". Lichidul era de un galben aproape fluorescent. Un scris fin, aproape caligrafic, dădea de știre: „O izbucnire de iasomie și pin, plus ceva care să vă liniștească și să vă aprofundeze respirația pentru a vă înălța din propriul vostru corp într-o experiență cu adevărat transcendentă."

Renee deschise robinetul de apă caldă; era foarte fierbinte. Apoi destupă sticla cu „Afară-din-trup". Camera fu viguros invadată de un miros viu, înțepător, dar deloc neplăcut. Turnă lichidul în cada care se umplea rapid. Mirosul deveni chiar mai intens, mai îmbătător.

Frumos. Poate că ar fi trebuit să-l invit pe Larry să rămână. Îmi pot imagina trupurile noastre astrale îmbrățișându-se pasionat, la vreun metru deasupra apei din cadă.

Dar acum, parfumul amețitor al uleiului umpluse până la saturație aerul cețos. Rămase un moment să se bucure de luxul senzației. Apoi aprinse o lumânare votivă, stinse lumina și se strecură cu grijă în apa acoperită de aburi.

Senzația era uimitor de asemănătoare cu un masaj. Pe când apa o cuprindea, Renee simțea cum fiecare mușchi i se destinde.

Asta e o chestie serioasă. Mă întreb dacă într-adevăr...

Respiră adânc, reconfortant, de vreo două ori. Dar nu era așa, nu-și părăsise cu adevărat trupul.

Ei, bine, cred că trebuie să și crezi. Ori Renee nu era genul care să creadă. În ceea ce o privea, *nimic* nu exista cu adevărat „afară-din-trup". Trupul era singurul *real*. Dar asta era în regulă. Larry îi promi-

sese ceva care să-i schimbe starea de spirit, ori cu siguranță că asta se întâmplase.

Își întinse piciorul drept ca să închidă robinetul. Apoi rămase nemișcată vreo câteva momente, uitându-se cu plăcere la jocurile înșelătoare de lumini pe care flacăra lumânării le contura pe plăcuțele de faianță din jur. Formele conturate de lumină erau la fel de prolifice și de creative ca norii sau ca flăcările din cămin, făcând să apară animale și tot soiul de alte lucruri. Iată omniprezentele cămile și crocodili, iar mai încolo erau mai rarii furnicari și un boa constrictor. Povești întregi erau reprezentate pe pereții băii. Da, era ca un vârtej. La fel de puternic precum marijuana. Era uluitor că substanța nu încălca legea. Renee chicoti încet la ideea de a-i vedea pe cei de la stupefiante năpustindu-se în forță într-o baie plină de uleiuri New Age dobândite de la traficanți.

Apoi își dădu seama că lumina pâlpâitoare o amețea vag.

Închise ochii.

Alunecă într-o stare de somnolență.

Mirosul uleiului de baie îi evoca imagini de vis, puternice și sublime – de arțari și de grădini și de locuri ascunse ale copilăriei, acolo în Iowa cea cu iazuri și râuri, cu mirosul fânului din vara târzie, cu imaginare canoe plutind prin peșteri umede dar somptuoase, de amintiri ale rarelor și minunatelor satisfacții oferite de un mic – foarte mic – număr de foști iubiți.

Frumos. O, da. Foarte frumos.

Apoi, din mijlocul imaginilor, din adâncul plăcutei reverii, se auzi o voce blândă, moale.

– Safir, spuse vocea.

– Mmm, răspunse Renee, cu ochii tot închiși, gândindu-se, pe jumătate conștientă, că vocea ar veni de pe banda sonoră a unei scene psihedelice – sau, și mai bine, că esența spirituală a lui Larry era pe cale să-și manifeste prezența.

Deci tot a rămas până la urmă. Își ținea ochii închiși imaginându-și că el stă lângă cadă, bucurându-se de vederea goliciunii ei atrăgătoare, scufundate în apă.

Dar atunci îi trecu prin minte ceva discordant și alarmant.

Larry nu știa nimic despre Safir.

Deschise ochii.

O față se uita fix la ea – o față straniu de artificială și totuși cunoscută, fața unui clovn, cu o încruntătură grotescă, rizibilă. Fața era distorsionată, fragmentată.

Prin minte îi trecu în zbor un cuvânt: *Pixeli.*

Dar, după scurt timp, Renee își dădu seama că această față nu era compusă din pixeli.

Nu.

Era o mască – o mască de schi, croșetată din lână. Găurile pentru ochi lăsau să se vadă irișii căprui, plini de ură, cu pupile care se dilatau ritmic. Gura era și ea descoperită pentru a lăsa să se vadă dinții rânjiți, ieșind printre buzele de un roșu strălucitor, desenate cu colțurile în jos.

– Eu sunt, spuse figura cu un ton de gentilețe ironică. Auggie.

Trecu greu un timp suficient neuronilor lui Renee pentru a-i spune că era înfricoșată. Involuntar, trase aer adânc în piept. Apoi, cu o încetineală neașteptată, grețoasă, mâinile cu mănuși de piele ale siluetei se coborâră asupra ei, apucând-o de păr și apăsându-i capul cu violență sub apă. Renee avu doar atâta prezență de spirit cât să țină gura închisă. Dar ochii și nările o înțepară puternic din cauza uleiului de iasomie și pin.

În timp ce simțea cum cele două mâini înmănușate o țineau de cap, smulgându-i o mână de păr chiar din rădăcini, lovind-o cu ceafa de faianța căzii, gândurile și senzațiile în succesiune rapidă amestecau conștiința lui Renee cu cea a atacatorului.

Chiar simțea mâinile ascunse dincolo de stratul de piele al mănușilor, mâini ce se udau în apa din cadă.

Și mai simțea forța sălbatică de care avea nevoie pentru a-i ține capul lipit de fundul căzii, chiar atunci când ea lovea cu brațele și cu coatele, iar unghiile îi zgâriau cu tenacitate feroce jacheta de piele.

Dădea din picioare cu furie – dar asta i se părea că o face la fel de involuntar cum îi bate inima, al cărui sunet se auzea acum cu o intensitate aproape insuportabilă. Întreaga ei conștiință se concentrase asupra plămânilor. Trăsese în piept o enormă cantitate de aer chiar înainte de a se scufunda. Acum, când cel care intrase la ea o ținea sub apă, simțea cum trupul îi măsoară parcă rezerva de aer.

Era prea mult?

Da. Plămânii ei erau pe cale de a exploda.

Să dau drumul la niște aer?

Trebuia – era absolut necesar – chiar dacă nici cea mai mică particulă de aer pierdut nu va mai putea fi recâștigată vreodată.

Strângând buzele, dădu drumul la câteva bule de aer.

Pe când făcea asta simțea o enormă fericire datorată diminuării presiunii.

Mănușile de piele dispăruseră.

Capul îi țâșni la suprafață.

Deschise larg gura, eliberând tot aerul din plămâni.

Apoi încercă să inhaleze, dar și gura și nările îi erau pline de picături înțepătoare de apă.

Chiar atunci auzi – sau i se păru că aude – țârâitul telefonului, de undeva de la distanță. *Trebuie să răspund.* Chiar și în starea ei de confuzie, i se părea foarte, foarte important să răspundă la telefon – mai important decât orice altceva în întreaga ei viață.

Tuși violent, încercă să inhaleze din nou și chiar simți cum începe să pătrundă o nouă doză bine venită de aer. Dar înainte de a-și trage respirația, mănușile nevăzute o apucară iar de păr și o împinseră dedesubt, mai violent decât înainte. Se lovi de cadă așa de tare, încât simți că i se rupe ceva la ceafă. Pentru o secundă fu invadată de un vârtej de întuneric. Apoi, printr-un fel de parțială și confuză stare de conștiență, simți cum gâtlejul îi este invadat de apă fierbinte și înțepătoare.

Tuși spasmodic și văzu bule mari trecând prin fața ochilor ei iritați. Apa se revărsă în jos pe trahee, până în plămâni, într-un torent sufocant, chinuitor. Într-un moment de limpezime, împinse cu piciorul maneta de scurgere a căzii. Acum apa care îi acoperea fața se scurgea din cadă, suprafața transparentă de deasupra ei cobora din ce în ce mai mult, capul îi va ieși din apă ca o insulă, și, mai apoi, apa ucigașă va elibera și toate celelalte unghere ale trupului.

Nu-i destul de repede. Nu-i destul de repede.

Pe când starea de înțelegere o părăsea pentru ultima dată, mâna dreaptă i se întinse cu disperare în sus. Simți cum prinde și smulge o bucată de lână sintetică după care simți contactul cu o piele și un sânge real.

Ultima ei senzație fu cea a rănii pe care o provocase, a pielii sfâșiate sub unghiile ei. Simți ceva crucial, erotic, de parcă ar fi fost legată de atacatorul ei printr-un suprem act de dragoste. Urmă o ușu-

ıre delicioasă, de necrezut. Ultima ei picătură de frică își luă zborul unci când viața i se topi și dispăru.

Mesaj lăsat de Marianne Hedison la robotul telefonic al lui Renee Gauld, luni, 24 ianuarie, 1:45 A.M.

Renee, sunt eu, Marianne. Răspunde, te rog! Știu că ești acolo. E doar seara cu petrecerea și trebuie să fii acolo, și sunt sigură să ești trează, așa că ridică receptorul.

(pauză)

Ascultă, știu că e o nebunie, dar încep să simt că a fost o prostie din partea mea să mă întorc acasă, și mă gândesc să revin la Los Angeles. Nu pot explica de ce. E doar o senzație.

(pauză)

Vreau cu adevărat să te văd. Vreau cu adevărat să stau de vorbă cu tine. E OK?

Nu voi face nimic până nu mă suni. Sună-mă repede.

(pauză)

Sună-mă.

Silueta întunecată ascultă mesajul redat de robot, apoi comandă bobinarea benzii. Pe când rolele se roteau, silueta aruncă o privire ıre baie, observând micii stropi de sânge de pe podea. Își atinse ɔrazul.

Tot mai sângera. Ce multă energie avusese; și era doar o simu-re...

Silueta își controlă ceasul pentru a șasea oară. Apoi își scoase cu enție mănușile de piele ude leoarcă și își șterse mâinile de pantaloni. ɔoase o batistă albă din buzunar și o răsuci în jurul mâinii în..inte de mai atinge ceva.

A mers bine. Cam fără dichis, poate cam neconvingător, pe ocuri, dar, în general, corect. Chestia reală va ieși mult mai bine.

Când banda ajunse la capăt, inversă caseta de mesaje sosite cu a destinată anunțului standard și comută aparatul pe înregistrare. ıcifer, motanul, se învârtea pe lângă mașinărie. Silueta îl luă în brațe ·l mângâie cu căldură.

Puse motanul lângă microfon.

Lucifer torcea încântat.

01001

PUNCH ȘI JUDY

Doi membri din echipa legistului ridicau cadavrul din baie. Nolan își notă că gâtul și capul aveau o nuanță roșie verzuie, iar mâinile și picioarele erau colorate spre albastru. Partea de dedesubt a trupului era decolorată până la livid, sângele fusese tras acolo de forța de gravitație. Părul de pe cap atârna moale, părând decolorat de rugină. Părul de pe perineu era mai întunecat.

Nu e culoarea ei naturală, așa cred. Evident, nimic nu prea arată acum natural la ea.

Echipa depuse pe podea trupul grotesc de țeapăn, ca un manechin, înțepenit în *rigor mortis*. Chiar și așa, ceafa începuse să i se relaxeze iar fața arăta ciudat de flescăită. Buzele erau ușor îndepărtate. Mirosul urât și înțepător al morții abia începea să se facă simțit, plutind pe deasupra parfumului înșelător de ulei de baie.

Nolan simți în rărunchi o frământare vag cunoscută. Era o brusc că, doborâtoare dorință de a fugi, dar și un sentiment mușcător, irațional, care îi spunea că apariția aceea nudă îl va urmări oriunde s-ar duce. Se simți tremurând de-a binelea, din cauza unei senzații în care se amestecau frica și furia.

Nu mai era imun.

Simțise din nou acea cutremurare.

Dar cum? Ce a produs asta?

Nolan nu avu timp să-și exploreze sentimentele legate de această crimă în special, de această victimă în particular. Trebuia să-și vadă de treabă.

– Fă-mi un serviciu, Smitty, spuse Nolan rugător. Spune că a fost un accident.

Smitty cerceta prin ochelarii lui bifocali capul victimei, privindu-l din lateral.

– Haide, Nol, răspunse el obraznic. Oare ce credeți, voi, ăștia de la omucideri, că aveți de făcut pe-aici?

– Te rog să mă binedispui.

– OK. Tipa a luat la bord vreo cinci-șase pahare mai mult decât trebuia, în timpul petrecerii, a făcut o baie, a dat drumul la scurgere pentru a evacua apa, a alunecat încercând să iasă, s-a lovit și a leșinat și s-a înecat înainte să se golească baia. Sfârșitul poveștii.

Nolan oftă.

– Dar nu asta voiai să-mi spui, nu?

– Păi, desigur, contuziile de aici de la spate *ar putea* să ne vorbească despre un „accident", spuse Smitty, pipăind cu degetele partea de dedesubt a capului cadavrului. Dar eu am impresia că mai sunt leziuni și prin alte părți. Te gândești că o fi căzut de două ori? Înainte să se scurgă toată apa?

– S-ar putea, spuse Nolan dând din umeri. Și mie mi s-a întâmplat în vreo câteva nopți mai agitate.

– Uită-te aici. Vânătăi pe frunte. Și pe brațe. Porțiuni de păr smuls din rădăcină.

– Poate că se băgase în vreo încăierare ceva mai devreme, interveni Clayton plin de speranță. Până acum n-am găsit nici un semn de jaf, deci care ar fi motivul? Poate că prietenul ei a devenit gelos, a luat-o la bătaie, ea s-a hotărât să facă o baie fierbinte ca să scape de durere. Poate că atunci a căzut a doua oară sau doar a leșinat. Poate că a avut un atac de cord.

Smitty râse mitocănește.

– Taci frate, azi aveți înclinații creative, ai? hohoti el. De ce nu vă puneți să scrieți o carte sau ceva de genul ăsta?

Smitty studie șoldurile și picioarele cadavrului.

– Nu văd nimic care să indice un viol. Totuși laboratorul va controla prezența spermei. Apoi mai observă ceva. Vern, ia te rog o fărâmiță de aici, spuse el arătând spre degetele mâinii drepte a femeii.

Un asistent cu un scalpel scobi pe sub vreo două unghii.

– Ai găsit ceva? întrebă Nolan.

– Așa s-ar părea, zise Smitty luând scalpelul din mâna lui Vern.

Pe scalpel strălucea o mică pată roșu cu alb.

– Fibre. Nu prea multe, dar destul ca să am la ce munci. Pare să fie și niște țesut.

Medicul care examina se uită la Nolan și rânji. Dar expresia lui Nolan păru că îl ia prin surprindere pe Smitty, care se oprise puțin din lucru.

– Ascultă, nici mie nu-mi place asta mai mult decât îți place ție. Dar cucoana a fost ucisă, asta-i realitatea. Cineva a ținut-o și ea cu siguranță s-a luptat. Îmi pare rău, băieți. Nu eu inventez chestiile astea. Eu doar le dau nume, după ceea ce văd.

– Cât timp a trecut? întrebă Nolan.

– A intrat în *rigor mortis* – abia începe să iasă din această stare, spuse Smitty. Și aici e destul de cald. Deci, cred că vreo douăzeci și patru de ore. Nu mai mult.

– Probabil noaptea trecută, curând după terminarea petrecerii, zise Clayton.

Smitty aprobă din cap.

– Mă întreb cine o fi dat drumul la scurgere? Asta ne-ar ușura treaba.

Cei trei rămaseră tăcuți. Se auzea doar foșnetul pungilor de hârtie cu care Vern acoperea mâinile victimei. Apoi echipa puse femeia într-un sac negru, închise fermoarul și cără cadavrul afară. Smitty plecă împreună cu ceilalți. Nolan și Clayton rămaseră tăcuți în holul de la intrare.

– Trebuie să ieșim și să ciocănim pe la diverse uși, spuse Clayton după vreo câteva momente.

– Știu, răspunse Nolan.

Dar nu fu în stare să se miște.

– Chiar n-ai vrut să fie crimă, așa e? întrebă Clayton.

– Cine vrea vreodată asta?

– Știi ce vreau să spun.

Nolan dădu din cap.

– În majoritatea cazurilor nu amestec sentimentul în treaba asta, murmură el. Sau cel puțin așa cred. Dar de data asta...

Se opri. Nu voia să-și descrie sentimentele. Cum ar fi putut, când nici el nu le înțelegea?

– Știi cine a fost tipa, nu-i așa? spuse Nolan.

– Nu prea.

– Redactor-prezentator la KFLE. Îi ascultam programul ori de câte ori puteam. Doamne, era argint-viu.

– Ai auzit-o vreodată spunând ceva care ar fi putut face pe vreunul să-i dorească moartea?

– Nu știu. Nu cred. A, știa cum să înghesuie pe cineva în colț, asta da. Dar nu era afurisită – doar plină de spirit. Ar trebui un tip al dracului de ratat și de amar ca să ajungă să o urască. Era un foc de artificii. Vezi, primea în emisiunea ei tipi din ăștia *di granda*, plini de inteligență, de bani, de putere, apoi, cu dulceață, îi punea la locul lor – nu că i-ar fi făcut să pară niște idioți, dar îi făcea apropiați oamenilor normali, în așa fel ca aceștia să-i poată înțelege.

– Sunt o mulțime de primadone în lumea lor, spuse Clayton. Multora nu le place să fie dați jos de pe piedestal.

– Nu-i de glumit. Poate e ca un fel de sărut al morții – să ai un dar, să poți face ceea ce nimeni altul nu poate. Întotdeauna apare câte un cretin care nu poate, pur și simplu, să suporte. Ce pierdere afurisită.

Clayton se duse spre sufragerie. Nolan se mai uită o dată prin baie, apoi își urmă partenerul. Camera era încă plină de farfurii de carton, șervețele și cești. Câteva sticle de șampanie, enorme dar goale, cu etichetele lor înzorzonate, zăceau răsturnate pe ici pe colo. O masă acoperită cu o cuvertură albă mai era încă plină de rămășițele numeroaselor prăjituri. Mobilierul era strălucitor și excentric. Deși femeia era moartă, casa ei părea încă minunat de vie.

Nolan rămase să privească afară, prin fereastra sufrageriei: noaptea de iarnă californiană era întunecoasă și umedă. Pentru prima oară observă sunetul persistent al ploii de afară. Oare de când ploua?

Sergent Tyler, o polițistă în uniformă, își băgă capul pe ușa sufrageriei.

– Hei, Grobowski, Saunders. Poate că vă interesează asta.

Nolan și Clayton o urmară până în micul dormitor-birou.

– Ascultați, zise Tyler și porni robotul telefonic.

În locul unei voci, difuzorul produse un hârâit înfundat care părea să oscileze în intensitate.

– Un mesaj primit, explică Tyler.

– Mai sunt și altele? întrebă Nolan.

– Da, mai sunt câteva după acesta, spuse ea consultându-și carnețelul. Câteva telefoane de la radio. Vecinul care a găsit-o, McKeever, a lăsat vreo două mesaje. Voia să știe de ce nu a apărut la gustare. În al doilea mesaj spunea că este îngrijorat.

Hârâitul continua pe bandă.

– Dar ce dracu' e *asta*? întrebă Clayton.

– M-am gândit că poate îmi spuneți voi, băieți, zâmbi Tyler. Mi-am zis că doi gentlemani cu experiența și profesionalismul vostru au auzit tot ce era de auzit pe lume.

– Tu ce zici? îl întrebă Clayton pe Nolan.

– Nu știu, dădu acesta din cap. Dar ar fi bine să lămurim. Avea vreo casetă de rezervă?

– Am găsit una nefolosită în biroul ei, zise Tyler.

– Atunci, bag-o în mașinărie. Ăsteia pune-i etichetă și rezolv-o.

– Na, încaseaz-o și pe-asta! Și pe-asta!

Punch Cocoșatul, cel cu un clopoțel minuscul prins în vârful pălărioarei conice, o bătea din nou pe Judy cu o bâtă de lemn pe care o ținea stângaci în mâinile lui țepene, de marionetă. Judy cea casnică, garnisită cu bonetă și cu un neg păros pe nas, fentă vreo câteva lovituri, dar primi nenumărate altele rezistând cu stoicism, clătinându-se și țopăind pe tot ecranul monitorului, legănându-se ca un sac de box. Pe toată durata scenei, o flașnetă din culise repeta o melodioară plină de vioiciune.

– Și pe-asta! Și pe-asta! Și pe-asta! Și pe-asta!

Punch continua să țipe cu o voce ascuțită, dar grea, care trăda epuizarea. Muzica cea sprințară devenea din ce în ce mai lentă, o dată cu încetinirea mișcărilor lui. Judy chițăia ascuțit tot timpul, aruncându-se încoace și-ncolo pe toată scena. Punch părea gata să cadă jos de oboseală. Lăsă să-i cadă bâta, își băgă cu stângăcie mâinile în interiorul halatului lui colorat ca de bâlci, scoase un aruncător de flăcări și apăsă pe trăgaci. Un jet de foc roșu și galben fulgeră pe scenă. Judy se aprinse ca o torță. Țipa ca o cioară înnebunită, agitându-se aiurea.

În curând, flăcările se potoliră și urletul lui Judy încetă. Nu mai rămăsese din ea decât o formă asemenea unei mătrăgune ofilite și înnegrite, stând ca o jalnică paiață dezarticulată în mijlocul scenei.

ınch tuși puțin, își făcu vânt să îndepărteze fumul, se întoarse și se clină spre public. Se auzeau tot felul de sunete contradictorii de ılauze, huiduieli, urale și râsete ironice. Muzica de flașnetă începu r. O mulțime de minunate buchete de flori și de legume putrezite se vărsă asupra scenei.

Punch, care făcea reverențe publicului, și ceea ce mai rămăsese n Judy se înălțară ușurel pentru a face loc însuși păpușarului. Era ıiar bătrânul Gepetto, un bătrânel dulce, zâmbitor, cu părul alb, îmăcat cu șorțul lui de tâmplar. Tot aplecându-se convulsiv, păpușa ınch era pusă pe mâna dreaptă a lui Gepetto, ca o mănușă. Mâna ìngă a lui Gepetto era arsă, devenită un fel de ciot afumat; acolo fuse Judy.

– Ei bine, *bambinos*, vorbi drăgăstos bunicuțul păpușar, cu un ls accent italienesc, atit pentro spettacolo din cuesta sera. Cum v-a acut il mio Pulcinello si doamna lui?

O mulțime de comentarii se derulară în partea de jos a ecranului.

TENA>HUOOOO!
SUDOPOD>MI-A PLĂCUT ARUNCĂTORUL DE FLĂCĂRI. ŞTO KESTIA.
TENA>NU NU NU NU NU NU NU NU!
TANTIPOLLY>EŞTI MAI BUN LA PARTEA DE ACŢIUNE.
JZZ>LOVIT. DE PEDEAPS. EXTR DE INCORECT DPDV)LITIC. JUDY ÎNCAS DE 12 ORI LA RÂND. EA DE CE NU ı IN PUNCH?
TENA>LIPSĂ OO-MOR ŞI TENSIUNE DRAMATICĂ

Un cârlig de lemn prins de un suport lung se întinse de-a curmeșul ecranului și îl smuci pe bătrânul Gepetto, păpușile lui și întreaga ená. Spațiul rămase un moment gol, alb și tăcut. Apoi se auzi un pot de tobă și un bubuit de timpane. Hugo, maestrul de ceremonii Camerei Iluziilor – un schelet îmbrăcat în smoking, având un topor fipt în craniu, niște viermi care i se târau prin gura cavernoasă și hi ce i se roteau putreziți în orbite – apăru în lumina care invada ena.

– Ha-haaa! exclamă el cu un ton grav, preprogramat. Și așa se înıeie încă o minunată excursie în lumea magică a artei marionetelor! cu asta, băieți și fete, festivitățile din această noapte au luat sfârșit!

Hugo începu să lălăie tema cântecului de încheiere, dar vocea lui fu prompt acoperită de un cor de huiduieli și fluierături. Își acoperi fața ca să se apere de o nouă rafală de legume.

Rândurile de cuvinte apăreau de data asta în partea de sus a ecranului.

TENA>NU L-AM VĂZUT ÎNCĂ PE AUGGIE!
JZZ>HEI, HUGO! CÂȚI MAI SUNT LA RÂND ÎN SEARA ASTA?
SUDOPOD>ȘI EU M-AȘ DESCURCA MAI BINE DECÂT RAHATUL ĂSTA. CUM SĂ MĂ TREC PE LISTĂ PT SĂPT URMĂT?
JZZ>ÎL VREM PE OGHI!

– Hei! Hei! Hei! strigă Hugo. Glumeam doar! Glumeam! Nu recunoașteți o glumă? Încă n-am terminat cu voi!

Mieunăturile de batjocură se transformară brusc în urale și fluierături însoțite de un efect sonor care imita bătutul din picioare.

– Și iaaaată c-o pornim, continuă Hugo, abia reușind să se facă auzit prin vacarm. Arătă cu mâna spre o pancartă, care apăru apoi în prim-plan. Se putea citi:

Camera Iluziilor
este încântată să vi-l prezinte
pe fondatorul nostru!

Simbolul crimei,
Arhetipul anarhiei,
Maestrul ucigașilor,
Uluitorul...
Auggie!

Hugo ieși din imagine și în locul lui apăru o mână enormă purtând o pensulă roșie. Cu câteva trăsături rapide, umede, *á la* Disney, pensula realiză o scenă complet nouă – o cameră de baie amplă, luminată doar de lumânări. Camera avea pereți albi, o cadă neagră, spațioasă, o chiuvetă neagră și o toaletă neagră. Un șuvoi de apă simulată curgea în cadă, iar niște volute cenușii reprezentau aburul care se înălța spre plafon. Scena era subliniată de o muzică provenind par-

că de pe un disc zgâriat, din acelea vechi și dogite pe viteză 78, cu o chitară leneșă, bine strunită, acompaniată în registrul grav de un pian. O voce de tenor începu să intoneze cu o tandrețe exagerată:

„Mereu îi rănim... pe cei pe care-i iubim..."

O femeie în picioarele goale, cu un halat de baie viu, înflorat, apăru în imagine. Se întoarse spre public, își desfăcu părul roșcat, și își scoase halatul cu mișcări languroase și pline de seducție, dezvăluindu-și silueta nudă. Se duse spre chiuvetă, privi lung și narcisistic la propria ei reflexie în oglinda băii, apoi își trecu pieptenele prin păr.

Vocea voalată continuă:

„pe cei... pe care n-ar trebui... deloc să-i rănim..."

Apoi femeia se întoarse iar spre public. Cu un gest de magician scoase la iveală un mic flacon gălben pe care îl ținea în dreapta. Se îndreptă spre cada aburindă și turnă conținutul flaconului în apă. Un abur gălbui și câteva bule se ridicară din cadă. Femeia mirosi cu plăcere aerul.

Închise robinetul și intră în cadă dintr-o singură mișcare rapidă, stropind în toate părțile o adevărată cascadă de apă strălucitor de albastră. Membrele ei țepene, ca de păpușă, se afundară în apa liniștită ca prin farmec. Femeia ședea cu spatele drept; începu să-și săpunească brațele și spatele cu un burete, apoi se lăsă iar în jos. Unul din brațe se plimba înainte și înapoi de-a lungul căzii. Cântecul deveni un fel de recitativ lent, dulce, de o solemnitate parodiată; era ceva despre dragoste, trădare și iertare, totul acompaniat de sunetele blânde, în surdină, ale unor trompete în gen de blues.

Apoi, printr-o serie de cadre neclare, unghiul de vedere se schimbă, ca și cum operatorul ce mânuia prezumtiva cameră de luat vederi ar fi filmat de deasupra căzii. Probabil adormită de muzica liniștitoare, femeia, care era tot lăsată pe spate, închise ochii și zâmbi, iar trupul i se vedea deformat printre bulele din apă.

Două mâini cu mănuși negre – cele ale privitorului după cum părea – se strecurară încet în imagine.

Recitativul se termină. Trompete asurzitoare, clarinete stridente și un banjo nebunesc izbucniră într-un Dixieland îndrăcit. Ca și cum ar fi fost trezită de muzică, femeia tresări și deschise ochii, observând mâinile înmănușate. Zâmbetul îi dispăru de pe față exact când mâinile o apucară de bărbie și de păr și îi împinseră capul sub apă.

Muzica grăbi tempoul până la cel tumultuos de galop, pe fond de pocnete de pușcă, măcăieli, răpăieli, talăngi și fluiere de poliție. Brațele și picioarele femeii, ce păreau în mod ciudat dezarticulate, se zbăteau sălbatic, aruncând în toate părțile pixeli albaștri. Din nou interveni cântărețul:

„Mereu îi lovim pe cei pe care-i iubiiim – pe cei pe care n-ar trebui deloc să-i răniiim..."

Dopuri care săreau, pahare de șampanie clincănind, sticlă spartă, țipete în falset și tromboane flatulente se alăturară amestecului muzical. Fața femeii reveni pentru un scurt răstimp la suprafața apei în mijlocul unei izbucniri sălbatice de pixeli-stropi, iar buzele ei încercau în mod grotesc, precum cele ale unui pește, să tragă aer, totul în ritmul unor bătăi de tobe cu sunet grav. Mâinile înmănușate îi împinseră iar fața sub apă. Brațele și picioarele ei se zbăteau mai puțin, cu din ce în ce mai puțină forță, ca un metronom în oprire. Cu o ultimă izbucnire de energie, mâna ei se întinse și, pentru un moment, umplu tot câmpul vizual, apoi căzu iar în apă.

Pe când muzica răgușită continua, un torent de bule gigantice izbucni de sub apă. Mâinile înmănușate își slăbiră priza, iar trupul fără viață al femeii apăru plutind la suprafață; avea ochii strâns închiși, iar pielea îi era vizibil mai palidă decât înainte. Apa albastră din cadă deveni roz, începu să se rotească în cercuri și apoi dispăru prin scurgere. A mai urmat o ultimă imagine a trupului nud, zăcând printre ultimele bule rătăcite, apoi scena se dizolvă într-un alb strălucitor. O pisică alb cu negru, pufoasă și fără coadă, apăru în cadrul gol. Mâinile înmănușate apucară animalul și începură să-l mângâie.

Cântecul atinse o cadență zgomotoasă. Cu un ultim și triumfător acord al trompetelor, apăru și cuvântul „sfâââr" lângă pisică; era scris cu litere uriașe, grotești. O cortină roșie, cu franjuri bogate, aurii, se lăsă asupra scenei. Apoi, însuși Auggie, împodobit cu toate atributele clovnului, păși în fața cortinei; într-o mână ținea pisica alb cu negru. Făcu o plecăciune însoțit de tunetul aplauzelor. Apăru prima observație scrisă:

TENA>ASTA DA SCENĂ!

*
* *

Mesaj înregistrat de Marianne Hedison la robotul telefonic al lui Renee Gauld, marți, 25 ianuarie, 1:53 A.M. (continuând cu înregistrarea conversației cu Nolan Grabowski)

Renee, ridică receptorul! Sunt Marianne. Ridică receptorul, ce naiba! Tocmai am văzut programul lui Auggie. L-ai văzut? Ai văzut ce-a făcut? Cristoase, Renee ridică receptorul! Nu te mai juca. E serios. Ridică afurisitul de receptor!

NG (ridicând receptorul) Alo, aici...

MH: Cine?... Cu cine vorbesc?

NG: Calmați-vă. Dați-mi voie...

MH: Unde e? Auggie? Tu ești Auggie? Ce i-ai făcut?

NG: Numele meu e Grobowski.

MH: Ieși de acolo! Las-o în pace! Acum!

NG: *Locotenent* Grobowski.

MH: Lasă-mă să vorbesc cu ea. Cer să vorbesc cu ea.

NG: *Aveți de gând să mă ascultați?* Sunt de la poliție.

MH: De la...

NG: De la Departamentul de Poliție din Los Angeles.

MH: O, Doamne.

NG: Vă rog să vă identificați, doamnă.

MH: O, Doamne. O, Doamne.

NG: Doamnă, vă rog.

MH: De unde să știu cine ești cu adevărat?

NG: Vreți, vă rog?...

MH: Ce i s-a întâmplat?

NG: Asta nu vă pot spune la telefon.

MH: De ce nu?

NG: Vă rog să vă identificați.

MH: Ce i s-a întâmplat?

NG: De unde telefonați?

MH: De ce?

NG: Trebuie să vă vorbesc. Vreau să vin să vă văd.

MH: Nu.

NG: Doamnă, vă rog să încercați să înțelegeți...
MH: Vin eu acolo.
NG: Ce?
MH: Sunteți în apartamentul ei, așa-i?
NG: Da, dar...
MH: Vin eu acolo. Sunt acolo în vreo două ore.
NG: Doamnă...
(MH închide; ton)

– De data asta am făcut-o lată, mormăi Nolan, holbându-se la mașinărie și ținându-se de frunte.

Clayton și Nolan tocmai ascultaseră pentru a cincea oară banda cu acea conversație trunchiată, într-o vană încercare de a-i da vreun înțeles.

– Las-o mai moale, răspunse Clayton. Ce puteai să faci?

– Ar fi trebuit s-o țin la telefon încă vreo câteva secunde. Ar fi trebuit să aflu mai multe.

– Nu prea părea dispusă la flecăreală.

– Se presupune că știm cum să lucrăm cu cei mai sensibili – cum să-i tragem de limbă. *Tu* trebuia să-i vorbești. Tu n-ai fi făcut totul praf ca mine.

– Da' mai trebuie ca și ei să se lase trași de limbă, spuse Clayton. Și apoi, a spus că o să vină aici. Poate a vorbit serios.

– Cât ai paria pe asta? sări Nolan. Haide, Clay. Vrei un pariu pe bani buni? Sunt gata.

Kim Pak, expertul în computere al secției, veni dintr-o altă cameră.

– Ați spus că e o „Marianne", aia pe care o căutați, corect? întrebă Kim.

– Corect, spuse Nolan, brusc mai optimist.

Clayton și Nolan îl urmară pe Kim în biroul dormitor de alături.

– Totul e în computerul ei, spuse Kim. Agenda ei cu adrese, agenda cu întâlniri, lista de musafiri de la petrecere.

Kim îi conduse pe cei doi în birou, se trânti pe scaunul din fața enormului monitor color.

– Sunt trei nume din astea pe lista cu invitați, spuse el, parcurgând ecranul.

Nolan privi peste umărul lui Kim și dădu din cap.

– Trei. Of! Marian Baxter, Mary Anne Vernasco, Marianne – hei, Marianne Hedison. Numele ăsta mi-e familiar.

– Sunt o mulțime de celebrități locale pe listă. Poate ai văzut-o la televizor.

– Nu, nu-i asta, e... Nolan pocni din degete. Femeia aia! Cea de la hotel! *Știam* eu c-am mai auzit vocea aceea.

– Ce femeie? întrebă Clayton.

– O femeie de pe coridor. Se uita fix la pata de sânge de la Quenton Parks. Am întrebat-o cum o cheamă. Nolan își scoase un carnețel din buzunar și dădu câteva pagini: Uite, Marianne Hedison, designer de interioare. Drace! Ea era! Era la locul crimei! Kim, ai zis că are niște fișe cu adrese în mașinăria asta a ei?

– Evident.

– Caut-o pe Marianne Hedison. Dacă era pe lista de invitați, pun pariu că e și acolo înăuntru. Și l-a menționat pe unul Auggie, pe bandă. Vezi dacă-l poți găsi și pe el.

– Se face.

Nolan se întoarse către Clayton.

– Dacă nu vine ea la noi, mergem noi la ea, spuse Nolan.

– Mie-mi convine, spuse Clayton. Haide. Hai să vorbim cu vreo câțiva vecini.

Ce i s-a întâmplat?

Nu vă pot spune la telefon

De ce nu?

Cele trei propoziții i se rostogoleau prin creier într-o buclă fără sfârșit. Parcă se relua o bandă, iar și iar. Identică, de fiecare dată.

Ce i s-a întâmplat?

Nu vă pot spune la telefon.

De ce nu?

Bucla din memorie se închidea iar asupra ei însăși, excluzând orice alte părți ale conversației. Pentru nimic în lume nu-și mai putea aminti ce-i spusese omul după disperatul ei „De ce nu?".

Oare atunci îi spusese că era polițist?

Nu, probabil că asta fusese mai devreme.

Dar oare *chiar* îi spusese că era polițist?

Sau era doar imaginația ei?

Îl credea ea polițist?

Ce credea?

Ce i s-a întâmplat?

Nu vă pot spune la telefon.

De ce nu?

Marianne se uită la vitezometru. O sută douăzeci și patru la oră. O voce interioară precaută o certă spunându-i cât de periculoasă era autostrada de fiecare dată când ploua. Probabil că mașina era supusă efectului de acvaplanare chiar în acel moment, plutind pe o peliculă de noroi proaspăt lichefiat. La prima frână sau la cel mai neînsemnat viraj, va pierde cu siguranță controlul și va ajunge în afara autostrăzii.

Cu siguranță.

Nu că ar fi resimțit cine știe ce îngrijorare pentru propria ei viață în acel moment. Doar că-i părea grotesc de nedrept să mai adauge și un accident de automobil la...

...ce?

Ce se întâmplase?

Îndrăznea oare măcar să-și imagineze?

Marianne roti volanul ușor cu o fracțiune de unghi spre stânga, pentru a ocoli un vehicul de pe banda din dreapta. Camioneta se târa pe drum, cu o viteză relaxată ce nu trecea de șaptezeci la oră. Șoferul o claxonă când trecu vâjâind prin dreptul lui. Aproape că-l putea auzi cum o înjura: „Hei, ce-i asta, scorpie nebună? Vrei să ne omori pe toți ăștia de pe drum?"

Claxonul camionetei se pierdu în întunericul nopții, devenind un fel de urlet ce cobora în glissando datorită efectului Doppler. Dialogul din mintea ei continua să se audă, ca o placă stricată.

Ce i s-a întâmplat?

Nu vă pot spune la telefon.

De ce nu?

Simți cum mașina derapează ușor, oscilând ca acul unei busole, apoi anvelopele se agățară din nou, disperate, de asfalt.

Încetinește odată, nebuno! Chiar vrei să-i omori pe toți?

Vocea aceea i se părea ciudat de nesemnificativă pentru ceea ce avea de făcut. Oricum nu avea nici un efect asupra piciorului ei drept, lăsat greu și sigur pe accelerator.

Prea puține mașini erau pe autostradă la ora aceea.

Cine-i destul de nebun să conducă într-o noapte ca asta?

Dar chiar absența traficului devenea chinuitoare într-un fel; era ca și cum autostrada se căsca goală înainte. Luminile autostrăzii se învârtejeau, formând o vulgară pictură psihedelică în tempera, din fâșii și scântei fosforescente. Prin lucirea parbrizului luminile se multiplicau, creșteau, umplând tot spațiul, sugerând mai curând o moliciune bizară decât viteza reală. Los Angeles se depărta pe măsură ce înainta spre el. Acum era la jumătatea drumului spre oraș, dar distanța care îi mai rămânea se dublase între timp și urma să se dubleze în mod repetat, cu o creștere în proporție geometrică pentru tot restul parcursului. Timpul și spațiul se dilatau și se măreau sălbatic cu fiecare secundă care trecea.

În felul ăsta n-o să mai ajungă niciodată la apartamentul lui Renee.

Ce i s-a întâmplat?

Nu vă pot spune la telefon.

De ce nu?

Niciodată.

01010

BUCLA

Cel mai înalt dintre cei doi indivizi era suplu, musculos și avea o coamă bogată de păr castaniu, bine întreținut. Arăta ca un manechin – iar Nolan aflase mai devreme că asta și era. Stătea în spatele unui bărbat mai scund așezat într-un fotoliu, masându-i ușor umerii.

Cel de pe fotoliu era puțin cam masiv, dar nu gras. Părul i se rărea și purta mustăcioară. Arăta a contabil, dar era de fapt fotograf. Vizibil afectat, privea în gol, într-un spațiu de dincolo de covorul oriental de pe podeaua sufrageriei. Ambii purtau pijamale și halate de baie.

– Vreau s-o văd, spuse cel scund, care ședea; vocea îi era înecată de emoție.

– Tony, nu, spuse cel mai înalt, liniștitor.

– Vreau s-o văd, repetă cel scund. Nu voi crede până n-am s-o văd.

O lacrimă i se rostogoli pe obraz. O șterse cu un gest de sfidare.

Nolan își aminti de propriile lui sentimente la vederea cadavrului.

Ba n-ai vrea s-o vezi. Crede-mă. Chiar că n-ai vrea s-o vezi.

– Domnule Drexler, vă rog să vă scoateți acest gând din minte, zise Nolan încet. Echipa medicului legist a și dus corpul de aici.

Tony Drexler izbucni în hohote reținute. Cel mai înalt se aplecă asupra lui și îl îmbrățișă. Apoi îi spuse lui Nolan, aproape în șoaptă:

– Nu pot să mă duc acum să vorbesc cu vecinii? Trebuie să fie teribil de afectați.

– Vă înțeleg îngrijorarea, domnule McKeever, zise Nolan, dar trebuie să vă refuz. Ceilalți ofițeri vorbesc cu ei chiar în aceste momente, iar noi trebuie să încercăm să ținem separați toți potențialii martori; deocamdată. Sper că înțelegeți.

Roland McKeever dădu din cap.

Dincolo de politețea sa superficială, Nolan simți că se ascunde o nerăbdare impetuoasă. McKeever părea prea al naibii de îngrijorat de absolut toți ceilalți.

Joacă teatru?

Iar îl năpădi un val de furie.

Ar fi așa de simplu dacă s-ar dovedi că el a fost.

Nu era imposibil. Din când în când, câte un ucigaș nerăbdător chiar se mai întorcea la locul crimei și „descoperea" el însuși cadavrul. Dacă McKeever o făcuse, ar fi terminat toată treaba extrem de repede.

Deci cum rămâne cu el? Să urască femeile?

Brusc Nolan își cenzură gândul. Își dădu seama că *se străduia* să-l antipatizeze pe individ. Se comporta complet irațional. De unde până unde devenise el tipul de polițist care ceda homofobiei?

Ce dracu' e cu mine?

Își lăsă nervos centrul de greutate de pe un picior pe altul.

– Vom încerca să terminăm totul foarte repede, îl auzi Nolan vorbind pe partenerul său. Știm că a fost o noapte groaznică. Între timp, îmi cer scuze, dar vom reveni asupra acelorași probleme. E doar rutină. Și dacă vă amintiți vreun mic detaliu pe care nu ni l-ați spus, vă rog s-o faceți. S-ar putea dovedi semnificativ.

– Vom ajuta în orice mod vom putea, spuse McKeever.

Nolan stătea și-i urmărea pe cei doi bărbați cu atenție, pe când Clayton continua interogarea lor. Îi era recunoscător partenerului său că preluase conducerea anchetei, cel puțin pentru moment.

McKeever și Drexler îi spuseră cu bună-credință aceeași poveste pe care o relataseră și când fuseseră întrebați separat. În timpul petrecerii de duminică noapte, au rugat-o pe Renee Gauld să treacă pe la ei în seara următoare să ia o gustare și să bea ceva. L ani seara, când ea n-a apărut, McKeever sunase și lăsase un mesaj.

McKeever spunea că nici el nici Drexler nu fuseseră la început extrem de îngrijorați. S-au gândit că probabil Renee își găsise ceva

mai interesant de făcut. Mai târziu, în aceeași seară, au discutat amândoi despre faptul că nici unul dintre ei n-o mai văzuse de la petrecere. Au mai întrebat și pe alți locatari. Nimeni nu o văzuse. Dar nici măcar acest lucru nu era cu adevărat neobișnuit. Puțin mai târziu – pe la unsprezece patruzeci și cinci – McKeever a sunat-o iar. Tot robotul i-a răspuns. Asta i-a pus pe gânduri. Ar fi fost momentul ca Renee să-l fi sunat deja pe McKeever să-i dea de mâncare lui Lucifer.

– Pisica ei, repetă Clayton.

– Așa-i, spuse McKeever. Eu am o cheie de la apartamentul ei. De câte ori se aștepta să nu vină acasă peste noapte, mă ruga pe mine să-i dau de mâncare lui Lucifer. Atunci, Tony și cu mine ne-am îngrijorat, dar nu voiam s-o recunoaștem. I-am spus lui Tony că aș trece pe la apartamentul ei. Doar ca să-i dau de mâncare pisicii, i-am zis. Când am intrat în apartament, am fost surprins că nu făcuse curățenie după petrecere – nu strânsese nimic. Nici nu stinsese luminile. M-am hotărât să mă uit prin camere.

Se opri încercând să-și controleze emoția.

– Și în acel moment ați găsit-o, spuse Clayton.

McKeever confirmă din cap.

– Apoi m-am dus direct la telefonul ei și am format 911.

– Și nu ați mutat sau nu ați atins nimic? întrebă Clayton.

– Nu. De fapt, l-am luat pe Lucifer cu mine.

Probabil pentru că își auzise numele, motanul Lucifer intră cu pași moi în cameră și sări în poala lui Drexler. Își frecă botul cu drăgălășenie de brațul lui. Pentru o clipă Drexler își feri mâinile din fața motanului, de parcă ar fi fost uluit de prezența lui. Apoi, cu precauție, începu să-l mângâie. Nolan observă ceva ciudat la animal.

– Ce s-a întâmplat cu coada lui? întrebă el.

– Este un manx, răspunse Drexler simplu.

– O pisică fără coadă – cine dracu' se ocupă cu porcării dintr-astea? izbucni Clayton.

Drexler părea luat pe nepregătite și nu răspunse. Nolan îi aruncă o privire surprinsă partenerului său. Acea izbucnire de iritare fusese singura emoție pe care o văzuse la Clayton de când ajunseseră la locul crimei.

Oare simte și el ceva?

– Mi se pare o chestie cam crudă și bolnavă la minte, spuse Clayton ridicând din umeri stânjenit.

Nolan privi motanul care torcea mulțumit. Ciudățenia animalului îi oferise o mică dar bine venită ieșire din starea lui neplăcută. *Așa o fi felul lor, sau celor din rasa asta li se taie coada la naștere?* Motanul îl șoca pe Nolan pentru că îi lipsea ceva esențial pisicesc. Dar lui Lucifer nu părea să-i pese.

Clayton își drese glasul și continuă cu întrebările. Restul era legat de petrecere – cine fusese acolo, ce s-a mai auzit? Toată clădirea, fiecare apartament fusese pus la dispoziția tuturor, și toți locatarii își invitaseră musafiri. Tot locul fusese plin de oameni care veneau și plecau, începând cu ora 8:00 P.M. Oficial petrecerea se terminase la miezul nopții, dar mai erau unii întârziați, mici șuete care au continuat și după.

– Și paza? întrebă Clayton.

– Un tip la ușa din față, spuse McKeever. Dar nu a controlat numele. Era acolo doar ca să se ocupe de vreun evident nepoftit care ar fi forțat intrarea sau de oricine s-ar fi îmbătat urât. Nimeni n-a creat probleme.

– Deci oricine care arăta bine putea să intre?

– Paznicul îi întreba ai cui musafiri sunt.

– Exista o listă de invitați?

– Fiecare dintre noi a făcut una, spuse Drexler.

– Dar oricine ar fi putut trage cu urechea la un nume pe care să-l folosească apoi, exclamă McKeever. Și erau grupuri întregi care intrau împreună. Și invitați de ultimă oră. Și prieteni ai prietenilor. Listele nu vor cuprinde totul.

– A controlat cineva dacă a plecat toată lumea?

– Garda a făcut un tur pe la fiecare apartament și a spus noapte bună, spuse McKeever. Cred că nimeni n-a cerut ajutor.

– La ce oră a fost asta?

– Pe la unu, poate un pic mai târziu.

– Decedata a avut un partener? întrebă Clayton.

– Da, zise McKeever. Unul Larry și-nu-știu-mai-cum.

– Larry Bricker, adăugă Drexler. Un scriitor.

– Tipul care scrie cărți de groază? întrebă Clayton.

– Cred că da, spuse Drexler. Părea un tip simpatic.

– S-au contrazis ori s-au certat?

– Nu cred, spuse McKeever.

– N-am prea văzut-o în timpul petrecerii, explică Drexler. Dar tot am fi auzit dacă ar fi avut loc o scenă.

– Bricker mai era aici când s-a terminat petrecerea?

– N-am nici cea mai mică idee, zise McKeever.

– Cred că l-am văzut plecând, spuse Drexler.

– L-ați fi putut vedea dacă s-ar fi întors?

– Nu neapărat.

– Doamna era amatoare de aventuri?

Drexler și McKeever zâmbiră trist unul la celălalt.

– Este – *era* – o persoană prietenoasă, spuse McKeever. Îi plăcea să flirteze.

– Iertați-mi întrebarea, îi întrerupse Nolan, dar trăia în promiscuitate?

– Isuse, spuse McKeever aproape furios.

– Îmi pare rău, dar trebuie să întreb.

– Lăsați-mă să reformulez, spuse McKeever. Nu era exact tipul de femeie cu o relație exclusivă. Dar nu cred că ar fi făcut în mod deliberat ceva ca să producă gelozia unui partener, dacă la asta vreți să ajungeți.

Clayton își închise carnețelul.

– Vă mulțumim, domnilor. Asta-i tot ce ne trebuie pentru moment.

– V-am rămâne îndatorați dacă ați discuta cât mai puțin despre asta cu ceilalți locatari, zise Nolan. În special împrejurările în care ați descoperit cadavrul. Și, chiar mai important – nu dați nici o informație presei. Păstrarea detaliilor în afara circuitului public poate fi de o importanță crucială pentru prinderea unui suspect.

Clayton adăugă:

– Mâine vă vom ruga pe dumneavoastră și poate și pe alți locatari să mai verificați o dată apartamentul, împreună cu noi, să fim siguri că nu lipsește nimic. Dar în noaptea asta ar trebui să încercați să dormiți puțin.

Expresia lui Drexler deveni nespus de îndurerată. Capul i se lăsă pe piept.

– Trebuie să fi existat ceva, spuse el cu vocea răgușită de furie. Trebuie să fi existat ceva ce am fi putut face.

Iar Nolan simți în sinea lui un ecou al acelui sentiment de vinovăție și regret, deși nu-și putea explica de ce.

Nolan și Clayton îi lăsară singuri pe cei doi. Întorși în camera de zi a victimei, îi găsiră pe cei trei ofițeri în uniformă adunați pentru a-și verifica notițele luate la anchetă. Nimeni nu descoperise nimic care să ajute; nici măcar ceva vizibil contradictoriu. Câțiva oameni spuseseră că-l văzuseră plecând pe Larry Bricker, iar omul de pază părea că-și făcuse turul rapid și eficient. Nimeni nu cunoștea pe cineva numit Auggie. Nimeni n-o cunoștea nici pe Marianne Hedison.

– Va trebui să vedem ce-i cu Bricker și cu omul de pază, spuse Nolan. Unul dintre ei poate fi ultimul care a văzut-o în viață – poate chiar absolut ultimul.

– Vrei să-i interogăm în seara asta? întrebă Clayton.

– Mai bine aș mai sta pe aici un timp, spuse Nolan. Trebuie s-o aștept pe cucoana aia isterică, doar se presupune că e pe drum. Sunt de-a dreptul nerăbdător să văd dacă e într-adevăr cea pe care am întâlnit-o la locul unde a fost omorât Judson. Pun pariu că ea e. O simt în adâncul oaselor. Dar ce dracu' înseamnă asta?

– Poate că e o legătură între cele două crime, zise Clayton.

Nolan își întoarse privirea spre el cu o ușoară curiozitate.

– Mda? Și prin ce se aseamănă, mă rog? Nu au nici măcar același *modus operandi*.

– Nu știu. Poate doar că nici una dintre ele nu are nici un sens.

– Acum cauți sensuri? Pentru un amant bine burdușit cu droguri de bună calitate, totul poate căpăta sens.

– Da, știu. Și nu seamănă a lovituri date de profesioniști. Dar nici una nu pare să fie foarte stângace – nu sunt genul improvizat, nu în felul unui amator. A existat un plan. În ambele cazuri criminalul a găsit exact momentul și locul potrivit și a scăpat cu fața curată – ca o umbră. Și avem de-a face cu victime dintre cei cu renume.

– Ce-i în mintea ta? Doar nu apare nici un semn caracteristic pentru un ucigaș în serie. Nu există nici o armă preferată, nici o metodă, vreun scenariu care să se repete, nimic.

– Cine spune că trebuie să existe o metodă? răspunse Clayton. Cine spune că trebuie să existe un scenariu?

Ochii lui Clayton priveau cu atenție în jur, de parcă radiografiau. *Reconstruiește crima*. Nolan știa că partenerul lui se pricepea la așa ceva. Intuițiile lui Clayton erau adesea corecte, dar Nolan nu era gata să accepte această nouă idee.

– Chiar crezi că există o conexiune? De ce? Doar pentru că amândouă victimele erau persoane importante? Asta nu înseamnă nimic.

– Și totuși, *există* femeia, spuse Clayton.

– Și ce semnificație are asta?

– Nu am zis că are vreo semnificație. Am zis că *nu știm*, asta-i tot. Deci de ce să eliminăm ipoteza?

– Drace, sper că apare, zise Nolan.

Era trei și jumătate dimineața. Nolan și Clayton începură să le împartă sarcini celorlalți. Pentru început, cineva trebuia să sune la compania care îl trimisese pe paznic. Apoi Nolan se putea vedea cu paznicul ca să-i ia o declarație. În timp ce Nolan și Clayton împărțeau misiunile, Kim intră în cameră și-i dădu lui Nolan o filă imprimată de computer.

– Am găsit o anume Marianne Hedison în agendă, spuse Kim. E un număr din Santa Barbara.

– Hai să încercăm, spuse Nolan.

Intră împreună cu Clayton în apartament și formă numărul la telefonul din biroul lui Renee Gauld. După câteva apeluri, auzi un robot care îi dădu scurtul răspuns standard.

– Doar robotul. La ora asta din noapte asta nu înseamnă în mod necesar că ea nu e acolo.

– E aceeași voce care a telefonat? întrebă Clayton.

– Nu-mi dau seama, zise Nolan obosit.

Formă iar și-l lăsă pe Clayton să asculte înregistrarea.

– Ție îți sună ca vocea de pe bandă? întrebă Nolan.

– S-ar putea. E greu de spus. Femeia care a sunat aici era isterizată ca dracu'.

Nolan și Clayton au mai rămas, pe când ceilalți ofițeri, cu excepția lui Kim, s-au împrăștiat pentru a-și rezolva misiunile. Nolan și partenerul său stăteau în sufragerie, așteptând în tăcere, dar nici unul nu avea prea multă răbdare. Nolan se duse iar să se uite pe geam.

Nu prea e o noapte bună de venit cu mașina tocmai din Santa Barbara. Dacă într-adevăr vine.

Noaptea continua să fie ploioasă și, deși nu se vedeau fulgere, tunetul se făcea auzit dinspre vest, de departe. Ploaia era continuă, solidă, insuportabil de monotonă. Lui Nolan nu-i păsa dacă ar fi pornit cu mult mai zdravăn sau s-ar fi oprit. Voia doar să se schimbe *ceva.*

Voia – *i se părea* că voia – să-i vorbească lui Clayton despre torentul de sentimente care îl inunda în seara asta. Era însă ori prea obosit, ori prea confuz pentru a iniția o conversație. Nu era sigur de motiv.

Poate că sufăr de incapacitate profesională. Se pomeni că se gândește la Syd „Țăcănitul" și la oferta lui de a deveni șerif în nord. Poate că acolo, în sălbăticia necălcată de om din Oregon, polițiștii nu sufereau genul ăsta de crize.

Atunci atenția îi fu captată de ceva de afară. Două lumini strălucitoare apăruseră din noapte. Un Nissan Maxima roșu închis trase grăbit în față, în zona de parcare interzisă. Luminile farurilor clipiră și se stinseră.

– Ne-a venit un musafir, auzi Nolan vocea lui Clayton.

Marianne stinse motorul și privi lung, prin parbrizul șiroind de ploaie, spre clădirea estompată. La intrare, o lumină lăsa să se deslușească ușa. Mai erau lumini aprinse pe la diverse ferestre, făcând construcția să pară caldă și primitoare. Marianne mai rămase să privească, imaginându-și cum ar arăta cu toate ferestrele luminate, cu petrecerea în plin, cu oameni care se învârt prin camere, care râd și vorbesc unii cu alții.

Își aminti că Renee o invitase.

O trecu un fior.

Apoi văzu siluetele celor doi bărbați care stăteau în hol.

Mai bine să nu-i fac să aștepte.

Ieși din mașină și sări stângace peste o băltoacă mare. Se simțea extrem de acut conștientă de fiecare mișcare pe care o făcea, de parcă mersul ar fi fost o activitate neobișnuită. Avea impresia că luminile saltă și joacă ametitor în jurul ei, la fiecare pas pe care îl făcea spre intrare. Picioarele îi erau lipsite de putere și de siguranță, de parcă aparțineau unui pui de animal.

Ușa se deschise singură în fața ei. Cei doi bărbați se repeziră afară, ridicându-și gulerele pentru a se feri de ploaie. În fața lor se deschise o umbrelă ca o uriașă narcisă neagră care înflorește doar noaptea.

– Marianne Hedison? întrebă o voce.

Încuviință din cap.

– Am încercat să vă sunăm, spuse vocea. Plecaserăți deja. Vă mulțumim pentru că ați venit.

Marianne nu putea vedea fețele bărbaților; se apropiară de ea, sprijinind-o de ambele brațe. Mâinile lor sigure și ferme păreau liniștitoare, parcă protejând-o în drumul spre clădire. Nu era obișnuită să se simtă în inferioritate față de cei din jurul ei.

O duseră repede până în holul orbitor luminat și închiseră ușa în urma lor. Își scuturară ploaia de pe trenciuri, ca niște căței.

– A dracului noapte, spuse unul dintre bărbați.

Fața lui lată îi umplu imediat întregul câmp vizual.

Abia îi aruncase o privire celuilalt, ce părea să se confunde cu decorul. Omul cu fața lată se uita fix la ea. Oare arăta în vreun fel ciudat? Atunci i se opri respirația dându-și seama...

El e. Polițistul de la hotel.

Cei doi se prezentară, dar Marianne nu le auzi numele, care nu i se păreau deloc importante pentru moment.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, simțind un val inexplicabil de liniște – acel tip de calm fantomatic care însoțește aflarea adevărului, indiferent cât de îngrozitor ar fi el, adevărul care începe să capete un înțeles.

Cei doi se uitară îngrijorați unul la altul.

– Să mergem sus, zise omul din fundal.

– A avut loc o crimă, îi spuse Nolan Mariannei Hedison, de îndată ce aceasta luă loc în sufrageria victimei.

Neprimind nici un răspuns, el continuă:

– Un asasinat.

Nici un cuvânt. Se uită la ea mai de-aproape. Da, ea era, sigur. Dar arăta foarte diferit. Părul îi era ud. iar hainele boțite – era îmbrăcată în ceva ce un asemenea tip de femeie poartă doar prin casă. Nu era machiată și avea umbre negre în jurul ochilor. *Pare că a plâns.*

Dar acum nu plângea. E adevărat că părea zăpăcită și înfricoșată, dar în același timp era și teribil de calmă, cu totul altfel decât femeia surprinsă de la hotel. Nici nu clipise la cuvântul „asasinat".

Nolan nu se putu opri să nu observe că, în ciuda aparenței ei momentan dezordonate, trăsăturile îi erau delicate și frapante. Când o văzuse la hotel, presupusese că frumusețea ei este rezultatul artificialității, ceva căutat și lucrat zi de zi cu grijă, cu premeditare. Se pare că greșise.

În cele din urmă, femeia spuse:

– Renee a fost omorâtă.

Nolan confirmă din cap.

– Spuneți-mi cum s-a întâmplat, ceru ea încet.

– Deocamdată nu putem discuta asta, sări Clayton. Trebuie să vă punem câteva întrebări.

– Făcea baie, nu-i așa? continuă femeia cu o șoaptă aspră, fără nici o pauză. Era în cadă, iar el a pus mâinile pe ea și a împins-o sub apă. A izbit-o cu capul de cadă de mai multe ori.

Nolan simți că i se ridică părul de pe ceafă. Se uită la Clayton. Știa, privindu-i fața, că și partenerul său se gândește la același lucru. *Cum de știe?* Oare îi telefonase cineva din clădire? Dar McKeever și Drexler erau absolut singurii care știau cum murise victima. Fuseseră preveniți să nu vorbească nimănui despre asta. Și amândoi pretindeau că nu o cunoșteau pe Marianne Hedison. Pe lângă toate astea, se presupunea că fusese în mașină tot timpul, pe drum.

– Aveți telefon în mașină? întrebă Nolan.

– Nu. Nu-mi plac indiscrețiile, răspunse ea. Apoi continuă ca și cum nu și-ar fi întrerupt deloc gândurile. A ținut-o sub apă, nu-i așa?

– Ce vă face să credeți asta? întrebă Clayton.

– Vă rog doar să-mi spuneți.

– Vă rog să-mi răspundeți la întrebare.

– Am văzut, zise ea. Am văzut totul.

Rămase tăcută un lung timp. Se uita atentă la învălmășeala din cameră. Apoi Nolan observă că privirea i se oprise asupra călușului de carusel.

Trecutul îi părea mai viu decât prezentul.

Trecutul îi părea mult, mult mai clar.

Dar oricum, nimic nu putea părea *mai puțin* clar decât prezentul.

Pe când Marianne se uita visătoare la căluț, îi reveni în minte o anumită zi – o superbă după-amiază în care ea și Renee au găsit căluțul. Asta se petrecea cam cu trei ani în urmă, la un târg de vechituri. Cei doi care erau proprietarii lui plănuiseră să-l revopsească, să-l împodobească și să-l vândă cu mai mult decât dăduseră pe el, dar rămăseseră fără bani și îl ofereau spre vânzare așa cum era.

La șaptezeci și cinci de dolari, Mariannei nu i s-a părut defel un chilipir. Copitele din spate fuseseră rupte și reparate grosolan. Era clar că stăteau să cadă din nou. Era acoperit în întregime cu vopsea albă groasă care începea să crape; era atât de groasă, încât ochii și nările abia i se mai vedeau.

Dar Renee nu-i putuse rezista. A plătit celor doi și a rugat-o pe Marianne s-o ajute să-și ducă achiziția acasă. Amândouă înghesuiseră căluțul în portbagajul larg al bătrânei Queen Mary – mașina ei, un Plymouth Valiant 1972, cam mare, dar delicios de demodat, vopsit auriu. Au legat capacul portbagajului cu un batic, sacrificat pentru această ocazie. Pe când se îndreptau spre mansarda lui Renee, țeava cea lungă de metal, care fusese cumpărată o dată cu micul animal de lemn, se ițea pe geamul lateral de pe partea șoferului, astfel încât Queen Mary părea să se îndrepte spre port pentru a se înregistra în chip de corabie, iar greutatea căluțului punea la grea încercare ceea ce mai rămăsese din amortizoarele din spate ale „navei".

După ce au dus căluțul în mansardă, Marianne a dat o mână de ajutor la curățarea vopselei. Cojile groase au dat la iveală o figură asamblată cu grijă din mai multe bucăți de lemn alăturate. Nările frumos arcuite se iviră din amalgamul amorf de dinainte. Gura animalului era deschisă, iar o bucată de metal părea că împinge în jos colțurile buzelor, de parcă un călăreț ar fi tras tare de zăbală pentru a face calul să-și schimbe direcția. Printre buzele trase înapoi se vedeau dinții. Urechile erau mici și trase pe spate.

Marianne și Renee au reușit să dezvelească și rămășițele unei șei puse pe o pătură, ambele repictate de mai multe ori. Sub vopseaua albă, trupul calului era brumăriu, dar pe ici pe colo se mai vedea și vopseaua roșie de dedesubt. După ce au scăpat de toată vopseaua care

se ducea ușor, calul și harnașamentul lui formau un mozaic multicolor – majoritatea modelelor rezultând din îmbinarea accidentală a rămășițelor de vopsea stratificate.

– Ia uită-te la asta, a spus Renee, trecându-și mâna peste el. E ca atunci când te uiți la nori – sau ca la un test Rorschach. Poți vedea mii de imagini.

– Nu e foarte drăguț, a răspuns Marianne critic.

– Ba e superb! O fiară sălbatică. E magnific, Marianne.

– Vrei să spui că n-ai de gând să-l aranjezi până la capăt?

– Cum până la capăt?

– Să-l revopsești. Să-l restaurezi. Am văzut o carte despre animalele de carusel. Putem afla destul de multe despre cum arăta la început.

– Și să acoperim toate poveștile astea? Niciodată!

Și totuși Marianne se așteptase ca Renee să mai facă ceva pentru a-l restaura. În anii următori, Queen Mary a fost schimbată cu un BMW decapotabil mai bătrâior, dar calul de carusel, iată-l, neschimbat. Marianne încercă să-și bage în cap faptul că Renee nu-i va mai spune niciodată poveștile calului.

Dar nu reuși.

Atunci, o voce a prezentului o smulse din trecut.

– Doamnă?

Femeia se trezi din transă și îl privi pe Nolan drept în față.

– Vă simțiți bine, doamnă? întrebă Nolan.

Ea îl privea fix. Nolan simțea că parcă îi studiază fața. Ochii ei intenși și sălbatici îl pătrunseră ca un stilet. Apoi ea continuă să se uite prin sufragerie.

– Nici n-a mai avut timp să curețe pe aici, remarcă femeia.

Nolan își ținu respirația, dar ea nu mai zise nimic.

– Erați aici când a avut loc crima? întrebă el.

– Nu.

– Atunci unde ați văzut ce s-a întâmplat?

– Pe ecranul computerului, spuse femeia cu o voce răgușită de disperare. Pe rețea.

Nolan se ridică în picioare și se duse spre fereastră pentru a-și masca noul val de confuzie și nerăbdare. Știa că interogatoriul va fi continuat de Clayton.

– Spuneți-ne mai clar, doamnă Hedison, spuse Clayton, vorbind liniștit și prietenos.

– Pe rețea. Noaptea târziu. Au un spectacol – crime – în Camera Iluziilor.

– Despre ce tip de rețea vorbim?

– De computere. Insomnimania.

Nolan continua să privească pe fereastră în timp ce Clayton o asculta răbdător și scotea din când în când câte un cuvânt încurajator. Marianne Hedison spunea o poveste, doar pe alocuri lucidă, despre o rețea de calculatoare cu o „cameră" în care utilizatorii puneau în scenă crime. Continua să vorbească atât de monoton, încât Nolan devenea din ce în ce mai convins că e vorba de simptomele unui șoc.

Atitudinea asta ciudat de necoordonată îi era prea bine cunoscută. Nu era vorba de o *reprimare* a emoției – era, mai curând, ceva asemănător cu stresul provocat de o luptă. Era ca și cum trupul cuiva simțea furia și durerea, dar mintea persoanei respective pur și simplu ignora totul. Așa fusese și el la scurt timp după ce fusese ucisă Louise.

Asta n-o scotea din cauză pe Marianne Hedison, evident. Nolan știa că un ucigaș psihopat poate foarte bine să reacționeze în felul acesta față de propria-i crimă.

– Deci, în seara asta a fost spectacolul lui Auggie, încheie ea. Și Renee a fost cea ucisă.

– Cine e acest Auggie despre care tot vorbiți? întrebă Clayton.

– Este un personaj din rețea. E un clovn. Oamenii interpretează roluri – își alcătuiesc singuri un fel de personaje de desene animate. Dar Auggie trebuie... trebuie să fie real. A omorât doi oameni. Doi oameni *reali*...

– *Doi* oameni? întrebă Nolan.

Femeia nu păru să-i audă întrebarea.

– Care doi oameni? repetă el.

– Chiar sunteți de la poliție? întrebă ea.

– Cine altcineva să fim?

– Nu știu. Dacă sunteți cu adevărat de la poliție, atunci ea e moartă cu adevărat. Dar nimic nu are nici un sens. Apoi, după o pauză: Mă tot aștept să mă omorâți.

– Vreți să ne mai vedeți o dată actele?

– Nu.

– Cum de ați știut că femeia de pe ecran era prietena dumneavoastră? încercă Clayton o altă cale.

– Semăna cu ea. Desenul animat semăna foarte mult cu ea. Și baia – toate negre, toaleta, chiuveta, cada. Chiar și pisica.

Nolan și Clayton se priviră. Clayton îi făcu un semn din cap, de parcă i-ar fi spus: „Lasă-mă să încerc ceva."

Clayton îi conduse în biroul-dormitor de alături, din care Kim plecase.

– Puteți să identificați sunetul acesta? zise.

Și puse banda cu hârâitul misterios.

Marianne Hedison își plecă fruntea și ascultă. Apoi spuse, cu o ușoară notă de surprindere în voce:

– E pisoiul ei.

– Pisoiul ei?

– Lucifer. Auggie l-a luat în brațe când totul s-a sfârșit. Probabil că Auggie l-a ținut lângă microfonul robotului telefonic.

Nolan se uită la Clayton. Partenerul lui arăta mai precaut ca înainte.

– Ascultați-mă, doamnă, spuse Nolan încetișor. E cazul să vă spun că nu trebuie să mai răspundeți la nici o întrebare fără prezența unui avocat.

Expresia de pe fața Mariannei Hedison era surprinsă și puțin înspăimântată.

– Ce? se înecă ea. Credeți că eu?...

– Nu credem încă nimic.

Marianne Hedison rămase tăcută. Ochii îi străluceau puțin febrili. Apoi zise:

– E mai bine să vă arăt.

Nici nu observă cum înțepeniră detectivii când băgă mâna în geantă – nici mâna lui Nolan care se apropiase de armă. Scoase o mică dischetă de computer.

– Totul e aici. Am salvat[1] totul pe dischetă.

– Ce? spuse Nolan.

– Crima. Jocul de-a omorul.

Marianne Hedison se așeză și, plină de încredere, porni computerul.

– După acea ultimă oară, m-am hotărât să copiez[2] următorul spectacol al lui Auggie, explică ea. Există o comandă pentru așa ceva. Comanda copiază într-un fișier întreaga reprezentație de pe ecran. De fapt, asta e prima dată când o folosesc.

După acea ultimă oară? Și-o aminti pe femeie stând pe coridorul hotelului – cu privirea aceea înnebunită, paralizată, cu care se holba la pata de sânge de pe perete. *Cristoase, e cu adevărat nebună?*

Își aduse aminte de intuiția fantezistă a lui Clayton despre o posibilă legătură între cele două crime. Nolan era departe de a-l crede, dar intuițiile lui Clayton se dovediseră de multe ori bune – tocmai atunci când păreau mai lipsite de sens ca oricând. S-ar putea oare ca femeia asta să fie un ucigaș în serie? Uneori aceștia veneau la poliție și-și ofereau „sprijinul" – se pare că pentru a-și face și mai pasionante crimele. Aceasta le dădea un sentiment de putere, de control asupra situației – o șansă de a-și admira propria lor strălucire și de a râde de bâjbâielile investigatorilor. Oare ea intra în această categorie? Ori poate că încerca să-și pună la punct o apărare bazată pe simularea nebuniei, jucând rolul unei schizofrenice sau al uneia cu personalitate scindată, cu doar o vagă idee despre ce a comis?

Nu te grăbi cu concluziile. Las-o să continue cum vrea ea, încă un timp.

---

[1] A *salva* înseamnă în lumea informaticii a face o copie de siguranță, în vederea unei utilizări ulterioare. Termenul se aplică, în general, informațiilor aflate în memoria principală a calculatorului (documente, schițe, tabele, secvențe animate etc.) și, ca atare, perisabile – deoarece acest tip de memorie este volatilă, ștergându-se la oprirea aparatului. Salvarea implică transferarea datelor din memorie pe discul dur sau pe dischetă, sub forma compactă a unui fișier oricând refolosibil. Un alt înțeles este cel de arhivare (pe bandă sau alt suport magnetic de mare capacitate) a fișierelor aflate pe discuri dure, întreaga colecție de date putând fi apoi *restaurată* după o eventuală avarie (n. tr.).

[2] În original *download*. Este vorba de o operație specifică comunicației la distanță între calculatoare conectate prin modemuri sau rețele de orice tip: transferul datelor de la un calculator (în general „gazdă" a mai multor fișiere de larg interes) la altul (aparținând utilizatorului care dorește să aibă o copie a datelor în propriul computer). Acest gen de transfer este foarte frecvent în Internet și în cazul BBS-urilor (vezi nota 1, pag. 81), care oferă software și documentație gratuite (n. tr.).

Marianne Hedison introduse discheta în unitate și dădu o comandă. Apoi se holbă la ecran, clipind stupefiată:

– A dispărut!

– Ce a dispărut? întrebă Nolan.

– Câinele și luna. Simbolul Insomnimaniei. Probabil că a renunțat la abonamentul de rețea. Nu pot folosi programul dacă nu... Stați puțin.

Începu să cotrobăie printr-o cutie de plastic ce conținea un șir de dischete. Găsi una potrivită și o introduse în unitate.

– Iat-o, spuse ea, ușurată. Tot mai are întregul program. În câteva minute îl instalez.

Manevră mouse-ul și tastă câteva comezi, mult mai repede decât putea Nolan să urmărească.

E deșteaptă. Poate prea deșteaptă.

Pe monitor apăru o imagine. Era o replică de desen animat a unei săli de baie întunecate, foarte asemănătoare cu cea din apartament. Ardeau vreo două lumânări. În cadă curgea un jet de apă constant, iar vălurelele cenușii reprezentau aburii care se înălțau în tăcere spre tavan.

Apoi detectivii rămaseră cu ochii holbați când computerul începu să emită un sunet de chitară, pian, și apoi o voce umană care se văita. În imagine apăru o femeie în picioarele goale, îmbrăcată cu un halat înflorat. Se întoarse spre ecran, își scutură părul roșcat și își scoase halatul, lăsând să se vadă silueta goală.

Ce e asta, un fel de spectacol ușor pornografic?

Figura animată se duse spre chiuvetă, se uită la propria ei reflectare și își trecu un pieptene prin păr. Vocea continua să-și cânte melodia cea tristă.

Femeia desenată se întoarse iar spre ecran, iar în mâna ei apăru ca din senin un flacon galben. Se duse spre cada aburindă și turnă conținutul flaconului în apă. Aburi galbeni și câteva bule se ridicară din cadă. Femeia inhală cu plăcere aerul.

Închise robinetul și sări în cadă. Peste tot se împrăștiară mici pătrățele albastre. Silueta se ridică în șezut, își săpuni brațele și spatele cu un burete și se lăsă iar în jos. Unul din brațe i se plimba înainte și înapoi de-a lungul marginii căzii. Apoi silueța se ridică iar, își spălă brațele și spatele și se lăsă în jos. Din nou un braț se mișcă înainte și

înapoi pe lângă marginea căzii. Aceeași acțiune se repeta iar și iar, fără sfârșit.

Nimic în plus.

Marianne Hedison se uita fix la ecran.

– O buclă[1], șopti ea.

– Spuneați că ați văzut o crimă, zise Nolan.

– Afurisitul, spuse ea cu o voce brusc ascuțită. Afurisitul m-a păcălit!

– Doamnă Hedison, ați vrea vă rog să ne explicați?...

– Nu! strigă femeia spre computer. Monstru ucigaș! Nu poți să faci asta!

Se ridică să plece de pe scaun și își ridică pumnii strânși deasupra capului. Nolan o prinse pe la spate și îi imobiliză brațele înainte ca ea să le împingă pentru a distruge ecranul computerului. Brațele ei erau suple, dar remarcabil de puternice. Nolan se întrebă dacă putea să o oprească fără să-i rupă încheieturile. Mai că-și pierdu echilibrul încercând s-o țină.

Femeia emise niște țipete nearticulate, guturale, de protest furios – într-un violent contrast cu calmul ei distrat de dinainte. Acea frenezie latentă pe care Nolan o detectase mai devreme explodă acum, cuprinzându-i întregul trup. O putea simți pe când se lupta cu ea. Apoi vocea ei coborî în hohote pline de o durere agonizantă.

– Nu! Nu! Nu! Nu! Nu!

Nolan simți cum forțele femeii slăbesc. Brațele îi deveniră moi. Acum plângea mai liniștit.

– Ar trebui să-i telefonați avocatului dumneavoastră, se auzi el spunând încet.

---

[1] În original *loop* – termen folosit în informatică pentru a desemna porțiuni de program care execută aceleași instrucțiuni în mod repetitiv. Dacă numărul de parcurgeri ale buclei este nedeterminat, se spune că programul s-a blocat într-o buclă infinită, sau că *ciclează* (n. tr.).

101011

PUS LA SERTAR

– Ce dracu' se întâmplă aici? izbucni Nolan.

– Sst, șopti Clayton, împingând ușa din spatele lor până ce aproape se închise.

În biroul din casa decedatei, Marianne Hedison îl suna pe avocatul ei. Detectivii o lăsaseră singură, pentru a se reculege ei înșiși și pentru a-i permite un minim de intimitate. Era încă foarte devreme, înainte de revărsatul zorilor, iar Nolan își dorea fie să doarmă, fie să bea o cafea tare. Tot ceea ce se petrecuse de la sosirea femeii îl zăpăcise și îl iritase.

– *Desene animate!* șopti el răgușit. A venit cu *desene animate!*

– Calmează-te, OK? Zău, calmează-te.

– Despre ce tot vorbește? Poți să-mi spui despre ce tot vorbește?

– Nu știu, omule. Lasă să treacă un timp.

Nolan se sprijini de un perete și își frecă tâmplele.

– O, Isuse, îmi pare rău, gemu el. Nu voiam să mă port așa cu tine. Numai că asta se adaugă cazului Judson, știi doar. Când a fost ultima dată când ne-au căzut pe cap două la rând ca astea? Unde au zburat zilele bune de altădată, când crimele se soluționau corect dintr-o dată și ajungeai acasă destul de devreme ca să te uiți la programul de seară?

– Zilele astea bune n-au existat niciodată, râse scurt Clayton.

– Ce-o să facem cu femeia asta? mormăi Nolan.

– Probabil că o să-i dăm drumul.

– Cum se poate? Tu n-ai văzut-o la Quenton Parks. Are o oarecare legătură cu ambele crime. Poate că nu ea le-a comis dar, într-un fel, e amestecată în ele. S-ar putea să fie ciudată de-a binelea. Dacă o întinde din oraș?

Clayton ridică din umeri:

– Dar dacă spune adevărul?

– *Care adevăr?* îl ironiză Nolan.

– Nu avem la mână nimic destul de solid pentru a o aresta, și știi asta.

– Ce te face să treci, așa dintr-o dată, de partea ei?

– Cine a zis că sunt de partea ei?

– Spui orice doar pentru a mă opri pe mine s-o iau pe sus.

Clayton își încrucișă brațele:

– Nu pare genul.

– Nu poți fi sigur cu ăștia liniștiți.

– Acum câteva momente nu prea era liniștită.

Tăcură. *Clay are dreptate*. Gândul acesta îl irită și mai mult pe Nolan. Oricum nu prea aveau nimic de spus sau de făcut până ce femeia termina de vorbit cu avocatul. Nolan îi auzea vocea venind din birou. Nu-i putea înțelege cuvintele, dar tonul i se ridica tot mai mult – nu a furie, ci a ceartă.

După câteva momente, Marianne Hedison ieși din birou și se așeză pe canapeaua de piele. Nolan percepu imediat ceva schimbat în ținuta, în felul ei. Creatura uluită, înspăimântată, cea care ajunsese aici cu scurt timp în urmă, dispăruse. Femeia aceasta era obosită și frământată, dar avea o figură de om hotărât.

– Avocatul meu spune că nu ar trebui să vă vorbesc, spuse ea simplu.

– Probabil că are dreptate, spuse Nolan resemnat.

– Deci, continuă ea, punându-și mâinile în poală, s-o iau de la capăt?

– Ce de la capăt?

– Să vă spun ce s-a întâmplat. Uite ce-i, știu că până acum n-am prea reușit să fiu logică. Poate că ar trebui s-o iau de la început și să merg direct până la sfârșit.

Nolan și Clayton se priviră zăpăciți.

– Nu aveți de gând să-l ascultați pe avocatul dumneavoastră? întrebă Nolan.

– Nu el hotărăște în viața mea, spuse femeia cu o mică grimasă obosită. Prietena mea este moartă. Nu eu am ucis-o. Vreau să vă ajut să-l găsiți pe cel care a făcut-o. Mă aștept să mă credeți. Trebuie să am o oarecare încredere în sistem, nu?

– Uneori sistemul are nevoie de avocați pentru a funcționa, sugeră Nolan.

Colțurile buzelor femeii se ridicară, schițând ceva ce semăna cu un zâmbet ironic.

– Vă mulțumesc, domnule locotenent, pentru că introduceți o nuanță mai optimistă în toată situația.

Nolan era surprins de o asemenea demonstrație de autocontrol. O urmări îndeaproape pe femeie în timp ce aceasta își spunea povestea. Mai coerent de data asta, femeia descria anumite activități care aveau loc într-o rețea de computere, mici jocuri cu crime și un jucător pasionat numit Auggie. Le prezentă două crime – aparent inocente fantezii electronice, doar că amândouă se dovediseră a fi bazate pe fapte reale. Povestea femeii lăsă nelămurite o mulțime de mistere, evident. Când termină, Nolan și Clayton îi lansară o mulțime de întrebări, iar ea reveni cu răspunsuri binevoitoare și uneori cam greu de înțeles.

De cât timp își interpreta Auggie spectacolele? Camera Iluziilor exista în rețea doar de câteva luni, spuse femeia. Credea că acel clovn fusese acolo de la început. Femeia presupunea că văzuse vreo patru-cinci apariții ale lui. Își amintea de o otrăvire și de un accident de mașină, dar se poate ca acestea să fi fost interpretate de alți artiști.

Îi cunoștea Auggie pe G.K. Judson sau pe Renee Gauld? Femeia nu știa; identitățile de pe calculator erau secrete, așa se presupunea. Dar răposata voia să-l intervieveze pe Auggie la radio, iar Marianne știa că se întâlniseră prin intermediul rețelei joia trecută, noaptea. Poate că Renee îi spusese lui Auggie numele ei, poate chiar aranjaseră să se întâlnească.

Ar putea ea să le arate cum funcționa rețeaua? Acum nu, spuse ea. Se întrerupea la ora 5:00 A.M. – și apoi se părea că răposata fusese deconectată.

Și ce s-a întâmplat cu cele două mesaje pe care femeia susținea că le lăsase pe robotul victimei? Femeia credea că torsul pisicii fusese înregistrat peste ele.

– Vom verifica chestia cu telefoanele, spuse Nolan când au terminat.

– Înțeleg, răspunse femeia.

Nolan se uită atent la ea. Oare chiar încerca să-i ajute? Durerea provocată de moartea prietenei nu părea contrafăcută, dar asta nu însemna că nu era implicată într-un fel oarecare. De fapt, acel fel de durere putea fi intensificat de sentimentul de culpabilitate. Acest gând îl făcu pe Nolan să încheie interogatoriul.

– Doamnă Hedison, spuse el ferm. Când ea se uită spre el continuă: V-am cerut ajutorul când ne-am întâlnit prima oară la Quenton Parks Hotel. De ce nu mi-ați spus nimic despre chestia aia cu rețeaua atunci?

Femeia trase adânc aer în piept și nu răspunse imediat. Nolan și Clayton așteptau în tăcere. În cele din urmă ea spuse:

– Totul părea atât de bizar, atât de complet imposibil, atunci când am văzut pata de pe perete. Nu-mi puteam imagina ce înseamnă pata aia. Și apoi ați apărut dumneavoastră și ați sărit cu întrebări. N-am... n-am știut ce să vă răspund.

– Ascunderea informațiilor față de anchetator este o chestiune foarte gravă.

– Știu. Și tocmai de aia am telefonat mai târziu.

– Ați telefonat? spuse Nolan surprins.

– Da. Nu-mi puteam aminti numele dumneavoastră, dar centralista m-a pus în legătură cu cineva care lucra la caz. I-am spus ofițerului ce am văzut pe rețea și mi-am spus numele și numărul de telefon. Nu prea părea să mă ia în serios.

Nolan îl auzi pe Clayton gemând. Nolan se uită la el și ridică dintr-o sprânceană.

Înțelegând clar ce îl întreba Nolan, Clayton murmură morocănos:

– Îți spun eu mai târziu ce s-a întâmplat.

Lui Nolan nu-i mai venea nici o întrebare în minte. Îl durea capul și îi ardeau ochii. Asta era a doua noapte albă de anchetă în mai puțin de o săptămână, iar călătoria la Chicago nu fusese chiar o perioadă de odihnă. Nu era de mirare că devenise subiectiv și irațional. Băgă de seamă că și partenerul lui se freca la ochi.

– A fost o noapte lungă, spuse Clayton.

– Da, așa a fost, zise femeia, lăsându-și umerii să cadă de parcă atunci și-ar fi dat seama cât era de obosită.

– OK, doamnă Hedison, spuse Nolan în cele din urmă. Ajunge pentru moment. Probabil că voi dori să mai vorbesc cu dumneavoastră mâine – sau mai curând azi, ceva mai târziu. Am vrea să știm unde vă veți afla.

– Am să mă duc la un hotel.

– Aveți vreo idee la care?

– Nu încă.

– Ei, dați-ne un telefon când v-ați aranjat.

Cei trei se ridicară de pe locurile lor. Nolan îi dădu femeii o carte de vizită cu numărul lui de la birou.

– Stați puțin, zise femeia, chiar când Nolan se oferise să o conducă spre ieșire. Sper că nu e vreun semn de întrebare asupra faptului că Renee a fost?...

Nolan îi aruncă o altă privire surprinsă lui Clayton.

– Ce vreți să spuneți? întrebă Clayton.

– A identificat cineva cadavrul?

Nolan se uită lung și tăcut la ea. Evident că trupul femeii fusese cu certitudine identificat imediat după ce fusese descoperit. Probabil că și femeia știa asta.

– Stați puțin, zise Nolan. Dați-mi voie să sun la morgă.

După un moment, Nolan vorbea de la telefonul decedatei cu un ajutor de la morgă. Închisese ușa biroului-dormitor în urma lui.

– Ați început autopsia lui Renee Gauld, băieți?

– Nu încă. Am adus-o abia de puțin timp.

– Nu începeți. Aduc pe cineva care să identifice cadavrul.

– Să *ce*?

– Ai auzit ce-am spus.

– Dar, pentru Dumnezeu, Grobowski, moarta a fost deja...

– Vrei să mă binedispui, nu? Vin în câteva minute.

Nolan închise.

Bine, fetițo. Ai ocazia să-mi arăți din ce material ești făcută.

Marianne ședea impasibilă pe locul pasagerului, iar locotenentul Grobowski conducea prin ploaie spre morga orașului. Pesemne că ră-

săritul se apropia, dar era imposibil să-l întrevezi prin stratul de nori și de smog.

Într-un fel, asta era cea mai rea parte a experienței de până acum – să stai, pur și simplu, să lași pe altcineva să conducă. Voia să facă *ceva* – să conducă, să vorbească, orice. Dar era silită să stea acolo în mașina întunecoasă, să tacă, cu un detectiv taciturn care, în mod evident, nu o prea înghițea.

Și de ce m-ar plăcea? Mă crede o criminală.

Nici nu-i venea să creadă cât de ușor se împăcase cu plimbarea asta la morgă. Evident, locotenentul avea propriile lui motive de a dori ca ea să vadă cadavrul. Voia să-i observe reacția. Voia să vadă ce o să facă. Totuși, părea convins de ideea ei.

Corpul i-a fost deja identificat. Cum se putea să nu fie? Toți locatarii o cunoșteau. Crede că eu nu știu? Probabil că mă crede coborâtă ieri de pe cracă.

Ei bine, dacă polițiștii erau atât de convinși de naivitatea ei, ea va folosi naivitatea *lor* în propriul ei avantaj. Voia să ia parte la investigații și, dacă a fi suspectat de crimă însemna să ai permisiunea de a participa, ei bine, atunci își dorea să fie suspectată de crimă.

Își aminti de reacția pe care o avusese Stephen la telefon.

– Ai înnebunit? exclamase el. Ține-te departe de polițiștii ăia! Investighează o crimă! Nu-și doresc decât un suspect – orice suspect. Ce părere ai de moartea prin gazare?

Îl sculase din somn, evident, și nu era în cea mai bună formă. Poate credea că visează.

Sărmane Stephen. Încă nu mă cunoști? Cel mai sigur mod de a mă face să mă port ca o nebună este să-mi spui că sunt nebună.

Îi veni să râdă amintindu-și, dar încă nu-i revenise capacitatea de a râde. Nu era sigură că îi va mai reveni vreodată. Nu mai era sigură de nimic. Tot ce știa era că trebuie să vadă trupul lui Renee. Nu prea înțelegea de ce, dar trebuia să-l vadă. Habar nu avea cum o să reacționeze, și cu atât mai puțin cum îi va interpreta locotenentul reacția.

Se gândi iar la felul în care o invitase Renee și la felul în care ea ratase petrecerea. Se străduia pentru a suta oară în acea noapte să-și rețină emoția, în special sentimentul mereu crescând, infinit, de vinovăție.

Într-un fel, polițistul are dreptate. Sunt pe deplin vinovată.

*

Clayton se simți ușurat să-i vadă plecați pe Nolan și pe femeia aia, Hedison. De multă vreme nu-și văzuse partenerul atât de agitat, nici chiar în legătură cu cazul Judson. Acum, în apartament rămăseseră doar Clayton și vreo doi polițiști în uniformă. Era bucuros să fie puțină liniște, pentru a-și da drumul intuiției.

În asemenea momente, când epuizarea atingea o anumită limită, când o apropiată noapte de somn bun părea doar o ipoteză fantezistă, mintea lui Clayton devenea adesea extrem de limpede. Dinspre partea lui, era sigur că Marianne Hedison nu-și omorâse prietena.

În cursul anchetei, Clayton studiase ochii femeii. Erau verzi și clari – exact ca iazurile din Carolina de Sud cu apa lor tremurătoare, atât de transparentă, încât puteai vedea algele care acopereau stâncile de dedesubt. Clayton își imagina că s-ar fi putut apleca să culeagă un răcușor din ochii femeii. Niște ochi atât de limpezi n-ar putea niciodată să ascundă o minciună. Clayton era sigur de asta. Dar știa că bunul simț cam grosolan al partenerului său – sau poate mintea lui îngustă, plină de prejudecăți – n-ar accepta niciodată o concluzie bazată pe intuiție. Singurul mod în care îl putea convinge pe Nolan era să dea peste cel care *era* vinovat.

Clayton se duse în baie. Observă halatul cu flori viu colorate care atârna pe ușă. Mai observă și garnitura neagră de baie și micile pete de ceară din locul unde fuseseră lumânările. Toate astea fuseseră și în animație, iar personajul animat care făcea baie chiar semăna cu fotografia publicitară pe care o găsise în biroul victimei – mai mult decât semăna cu trupul decolorat pe care îl scoseseră ei din cadă, asta oricum.

Ei și ce? Asta înseamnă ceva oare? Cineva care ar fi cunoscut-o destul de bine pe victimă ar fi putut prea bine să recreeze scena. Acest cineva ar fi putut chiar să știe că victima avea o slăbiciune pentru lumânări și pentru uleiurile de baie. Nici unul dintre lucrurile astea nu aveau o legătură directă cu crima.

Voia să-și imagineze scena crimei, dar lumina din plafon era prea strălucitoare, așa încât controlă micile suporturi pentru lumânări. Două dintre ele păreau că mai conțin niște mucuri. Clayton le aprinse și stinse lumina. Își lăsă capul în jos și își relaxă privirea, dându-i voie să se tulbure. La periferia spațiului său vizual, abia putea distinge

banda albă care marca locul unde fusese cadavrul, întins în cada neagră. Ce se întâmplase aici? Putea oare să vadă? Își readuse în memorie tot incidentul, încercă să-și oblige creierul să deruleze banda. Mental îi alătură un scenariu:

Scenariu A: Îl cunoaște pe ucigaș. Face baie cu el – o aventură romantică, la lumina lumânărilor. Poate că au făcut deja dragoste, sau poate că acesta este doar preludiul...

Dar Clayton se opri chiar înainte de a da drumul scenei. Putea fi așa? Era oare ucigașul chiar în cadă cu ea? I-o fi sărit mustarul din ceva, poate vreun refuz sexual, pentru ca apoi să comită un omor? Cada era cu siguranță destul de mare. Dar imaginea nu i se forma cu claritate în minte. Ceva nu mergea. Ceva nu se potrivea.

Clayton își focaliză iar privirea și privi în jur. Un prosop gros de baie, de culoarea piersicii, zăcea pe podeaua cu plăci negre de gresie, la vreun metru de cadă. Se aplecă și se uită la prosop.

Un capăt era încă împăturit ca al celor care atârnau pe suportul de prosoape. Celălalt capăt era mototolit, ca și cum ar fi fost folosit. Toate celelalte prosoape din cameră arătau proaspete și curate.

O persoană care a făcut cu adevărat o baie ar fi folosit mai mult din prosop. E momentul să modificăm scenariul...

E cineva în apartament – un iubit. Iubitul intră în baie în timp ce ea se spală, poate că-i aduce ceva de băut. Se așează pe capacul toaletei și pălăvrăgește cu ea. Sau poate că se apleacă deasupra căzii, să-i facă un masaj – un masaj care devine violent și mortal.

Clayton se opri iar. Scurgerea fusese deschisă. De cine și de ce? Dacă ucigașului îi păsa de ea, poate că nu dorea ca trupul să i se păteze sau să se decoloreze asemeni cadavrelor rămase sub apă chiar și pentru o scurtă perioadă. Dar nu, n-a fost asta. Acel tip de criminal ar petrece mai mult timp aranjând cadavrul sau chiar acoperindu-l. Corpul decedatei era întins cu brațele și picioarele răsfirate, exact așa cum o surprinsese moartea.

Deci, ce s-a întâmplat cu apa din cadă?

Clayton își privi notițele.

Legistul a spus ceva despre leziuni pe degetele de la picioare.

Deci poate că ea însăși dăduse drumul la apă – poate accidental, dar, mai probabil, cu bună știință, într-un efort disperat de a scăpa de înec.

Urâtă treabă.

Dar acum intuiția lui îi spunea ceva clar – ucigașul *nu-i* era cunoscut victimei. Asta nu părea chiar o concluzie logică, dar Clayton era aproape sigur de ea.

Scenariul B: A fost ucisă de un necunoscut.

Dacă era așa, unde se ascunsese străinul? Clayton ieși încet din baie și păși în coridorul scurt care lega cele două dormitoare, baia și sufrageria apartamentului. Își imagină coridorul plin de cei care veniseră la petrecere. Era o scenă haotică, iar cineva s-ar fi putut ascunde cu ușurință, așteptând să iasă mai târziu. Dacă era așa, fapta fusese clar premeditată.

Clayton intră în dormitorul-birou – o cameră de oaspeți, probabil, și nu cea în care victima dormea de obicei. Patul de o persoană era tras la perete și plin de pernuțe. Biroul pe care se afla computerul, un Macintosh, susținea și un monitor mare – exact aparatura care apăruse în ciudatul desen animat văzut cu puțin timp înainte. Un număr de cabluri șerpuiau de la calculator spre alte echipamente. Kim Pak menționase un modem, un printer și un hard-disc extern.

Am eu presimțirea că va trebui să învăț mai multe despre chestiile astea.

Deschise ușa la debara. Majoritatea spațiului era pentru haine, iar restul era plin de valize și cutii puse unele peste altele. Nu era spațiu suficient. Iar Clayton se îndoia că făptașul riscase să aștepte stând pur și simplu în cameră, unde nu avea nici o posibilitate să se ascundă.

Se duse iar în hol și apoi în dormitorul principal de vizavi de baie. Sergent Tyler controla cu atenție sertarele, ridicând diverse lucruri, uitându-se sub ele și punându-le la loc pe cât posibil exact așa cum le găsise. Căuta ceva, orice ar fi putut indica un dușman, un iubit, o încurcătură de orice fel – scrisori, fotografii, cărți de vizită, haine bărbătești – orice ar fi putut sugera un motiv pentru omor. Mai târziu, echipa de investigatori urma să-i controleze conturile bancare și datoriile. Urmau să afle dacă avea polițe de asigurare sau un testament. Localurile de noapte pe care le frecventa, cărțile pe care le citea, benzile video pe care le viziona, chiar și muzica pe care o prefera. Prea puțin din toate astea le va fi de vreun folos, dacă nu chiar nimic.

– E vreun loc pe aici unde s-ar fi putut ascunde un individ? întrebă Clayton.

– Poate acolo, răspunse Tyler, arătând spre debaraua dormitorului principal. Încă n-am ajuns acolo.

Sergent Tyler își continuă treaba.

Clayton se duse și deschise ușa debaralei. Era un spațiu în care puteai intra, mobilat cu suporturi puse la diferite înălțimi, cu dulapuri și cu rafturi. Podeaua era acoperită cu aceeași mochetă ca și restul dormitorului. Vreo șase saci pentru haine erau agățați de un suport lung, dar nu erau împinși până în perete. Era un spațiu între saci și peretele din fund.

Clayton simți un fior de certitudine. În asemenea momente se felicita de unul singur că provenea dintr-o familie superstițioasă, care credea în aură, în ghicit și în vindecări miraculoase. El personal nu credea în nici una din chestiile alea și nu se considera de fel un mediu. Dar în momente cruciale, Clayton pur și simplu *știa ce era de știut*. Era ceva înnăscut.

În debara era o fantomă – nu la modul propriu, totuși extrem de palpabilă. Îi putea simți prezența. Era ca și cum timpul s-ar fi rotit în jurul lui și ucigașul ar fi fost acolo înăuntru chiar în acele momente, așteptând ocazia favorabilă. Simțea că ar fi putut pune mâna pe el, i-ar fi putut pune cătușele, oprindu-l să omoare – și astfel, printr-o lovitură supranaturală, irevocabilul ar fi fost revocat.

Clayton se duse până în fundul debaralei și privi locul. Da, era spațiu suficient pentru cineva care ar fi stat în picioare. Pe marginea de jos a raftului de lemn văzu câteva fire prinse de o așchie. Scoase din buzunarul de la cămașă o pensetă, luă cu grijă firele și le puse într-un plic pe care îl etichetă.

Clayton ieși din debara și-i dădu plicul lui Tyler.

– Nu atinge nimic dinăuntru. Vreau să vină cei de la laborator să cerceteze locul.

Pusă la sertar.

Cuvintele fulgerară prin mintea Mariannei când asistentul legistului atinse mânerul capacului de metal. Sertarul ieși afară cu un hârâit metalic care îți făcea rău. Trupul gol și contorsionat zăcea sub o folie translucidă de plastic. Asistentul dădu discret la o parte folia, doar până mai jos de umeri, ca și cum ar fi protejat pudoarea cadavrului. Gestul galant îi păru Mariannei ușor necrofilic.

Se uită lung la fața cadavrului.

– Ea e, șopti. E Renee.

Dar era o minciună – prima minciună pe care o spusese în noaptea aceea. Acel obiect de pe masa de oțel inoxidabil nu era Renee – nimic nu se potrivea. Expresia, culorile, chiar și forma obrajilor – nimic nu se potrivea. Era o copie neconvingătoare a lui Renee. Dar Renee însăși nu era acolo – nu pe masa aceea, nu sub folia de plastic, nu așa pusă la păstrare într-un sertar monolitic, asemeni celor în care se păstrează fișele la spital. Cadavrul ei o fi aici, dar nu era chiar același lucru.

Marianne fu cuprinsă de rușine la gândul propriei ei falsități. Era oare prea transparentă? Oare știa locotenentul că minte? Ce-ar spune dacă i-ar mărturisi adevărul? Ce-ar spune dacă i-ar zice pur și simplu că Renee nu era acolo, că era altundeva – că era o persoană *dispărută*, nu moartă? Dar era prea târziu să-i mai spună altceva.

Îi veni greață de groază, dar de simțit n-a simțit că-i e rău – nu în felul în care ar fi putut simți bucuria, tristețea, durerea sau furia. Era mai mult ca un fel de ecou pe care îl *auzea* într-un fel de subsol al sufletului – sunetul primei morți, cu tot alaiul ei de gânduri înfricoșătoare care se reverberau la infinit. Probabil că exista vreun cuvânt care să numească această oroare stranie, inefabilă, audibilă doar. Dar habar n-avea care ar putea fi acel cuvânt.

Simți cum îi tremură picioarele sub ea. Simți cum o prinde detectivul. Simți cum începe s-o târâie spre un scaun. Se simți pe sine smucindu-se de lângă el într-un gest sfidător, străduindu-se să stea pe picioare, ordonându-le furioasă celulelor ei sanguine să reintre în creier. Merse clătinându-se înapoi spre masă, se propti cu mâinile de marginea rece de oțel, uitându-se fix la pleoapele grele, imaginându-și ochii morți din spatele lor.

Renee nu e aici.

Nefiind nimeni în interiorul ochilor aceia, Marianne nu avea unde altundeva să privească decât în propria ei inimă. Și unde îi era furia? Unde era revolta ei împotriva acestei crime? De ce nu răsuna camera asta și toate cele din jur de urletele ei cerând dreptate și răzbunare?

Urletele nu voiau pur și simplu să iasă. Fapta era prea îngrozitoare, prea definitivă ca să nu fi fost făcută cu un scop implacabil. Era

ceva aproape religios, ceva dincolo de înțelegerea Mariannei. Gândul la persoana care făcuse să apară acest cadavru nu o umplea de furie, ci o copleșea cu un fel de val de umilință înfricoșată.

Nu putea cuprinde cu mintea crima.

N-o putea judeca.

Pentru aceste motive, știu că trebuie să-l găsească pe făptaș. Trebuia să privească în ochii lui pentru că nu mai putea privi în acești ochi, trebuia să-i deslușească sufletul, să-i afle scopul și să i-l smulgă înainte ca judecata și pedepsirea să poată avea în cele din urmă loc.

Dar mai întâi trebuie s-o găsesc pe Renee.

Nolan Grobowski întinse mâna și-i atinse brațul. De data asta nu se feri de el.

– E timpul să mergem, îi spuse el.

Ea încuviință din cap și îl lăsă să o conducă.

Nolan continua să studieze expresia femeii. Era perfect goală. Fusese așa pe tot parcursul episodului. Dar își aminti greutatea moale a trupului ei când i-a căzut în brațe. Leșinul păruse destul de real.

Ar fi fost mai bine dacă ar fi plâns, totuși. Ar fi părut totul mai real.

Și apoi, își revenise prea repede. Pentru binele ei n-ar fi stricat să plângă. Dar poate că nu putea să plângă.

E ușor să leșini. E greu să plângi.

01100

PERICOL – ÎNALTĂ TENSIUNE

După ce locotenentul Grobowski o conduse la mașina parcată în fața casei lui Renee, Marianne se așeză la volan și rămase privind în gol. Soarele strălucitor de dimineață se reflecta într-o mulțime de suprafețe de crom și sticlă, ca și în stropii de apă rămași după ploaia lungă din noaptea trecută. Lumina îi rănea ochii. Cotrobăi prin geantă după ochelarii de soare, dar își dădu seama destul de repede că plecase fără ei. Nu-și luase decât geanta. Nu avea alte haine decât ce era pe ea.

Deci care-i următorul punct pe ordinea de zi?

Mai întâi trebuia să-și găsească un loc unde să stea. Un moment se gândi la Quenton Parks Hotel. Poate că ar fi o idee bună să stea aproape de unul din locurile cu pricina. Dar ce sens ar fi avut? Serios, oare ce-și imagina că va face, o să desfășoare propria ei investigație? Dacă voia să se țină de coada poliției, bine, dar să se întoarcă la Quenton Parks ar fi prea copilăresc, ca o adolescentă care rămâne o noapte întreagă într-o casă bântuită, doar ca să dovedească ce poate. Ăsta nu era un joc. Marianne avea nevoie de un loc în care să se reculeagă, să se obișnuiască să accepte ceea ce se întâmplase și să se gândească ce mai avea de făcut.

Se duse la Hotelul Pacific Surf în Santa Monica și se trecu în registru. Fără bagaj, fără machiaj și purtând niște haine de casă vechi, știa că arăta cel puțin ciudat. Dar nu-i prea venea să-și facă griji din cauza aparențelor.

Pacific Surf era un hotel modern, cu un interior simplu, ceea ce era un pas înainte bine venit față de măreția inumană de la Quenton Parks. Marianne se duse în camera ei, își scoase pantofii și se lăsă pe spate de-a curmezișul patului extensibil. Se așteptă să simtă imediat o ușurare. Nu fu așa. O durea cumplit tot corpul. Dar ideea de a se ridica de pe pat pentru a se dezbrăca era de neimaginat. Era hotărâtă să rămână acolo, culcată, până ce îi va trece durerea.

Durerea era chiar audibilă – un fel de brum. Era sunetul de fire sub tensiune, de circuite în suprasarcină, același brum pe care îl auzise la lămpile fluorescente de la morgă. Apoi își amintea sunetul și din copilărie. Când era copil, în Philadelphia, obișnuia să se joace pe un câmp care se termina într-o pantă lină. La capătul ei cobora un zid de beton, înalt de vreo trei metri. În zid se vedea o ușă pe care era scris un anunț cu litere roșii – PERICOL – ÎNALTĂ TENSIUNE. Din spatele acelei uși venea același brum puternic, continuu, amenințător.

În zilele de demult, obișnuia să-și întrerupă joaca și să stea la marginea zidului de beton ca să asculte sunetul. Se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă, în ciuda avertismentului, s-ar fi apropiat de ușă. Își imagina că electricitatea s-ar lua după ea, ieșind de după ușă, ar prinde-o și ar ucide-o. N-a riscat niciodată. A stat întotdeauna la siguranță, pe iarbă, dincolo de zid.

Și mare fericire că n-ai riscat! Sunetul acela urât te-a urmărit toată viața și acum tot te-a ajuns. Acum ți-a invadat trupul.

Starea asta era mai rea decât orice insomnie pe care o avusese până acum. După o vreme, se ridică. În poziția asta, brumul nu era chiar așa de puternic. Se uită lung, fără să vadă nimic, la zidul gol din fața ei. Apoi ridică receptorul, formă numărul celor doi detectivi și-și făcu datoria de a informa centralista despre locul în care se afla.

Se uită la ceas. Era abia șapte și jumătate dimineața. Nu servea la nimic să stea degeaba. Trebuia să se ducă, să iasă undeva. Se gândi un moment să facă un duș înainte de a ieși, dar nu i se părea că merită, ținând cont de faptul că va trebui să îmbrace aceleași haine după aceea. Plecă de la hotel, se sui în mașină și o porni.

Decisese să nu se preocupe de direcția în care va merge. Va conduce cât o vor ține puterile, până va atinge acel prag dintre durerea ei nesfârșită și epuizare. Atunci va putea să doarmă. Dar s-ar fi putut să fie obligată să conducă un timp îndelungat. Brumul acela interior, de

tensiune înaltă, devenise mult mai puternic – atât de puternic, încât acoperea chiar și huruitul motorului.

Își dădea seama că acel brum de durere era un fel de surogat de părere de rău – ceva ce să umple golul care ar fi trebuit să fie plin de jale, și nu era. Și unde era jalea ei? Pe unde ar trebui s-o aștepte ca să apară ca din senin? De ce nu plânsese? Când o să plângă?

Spre propria ei surpriză, băgă de seamă că o pornise spre apartamentul lui Renee. De ce se ducea acolo? Parcă pe partea opusă a străzii, vizavi de clădire, stinse motorul, ieși din mașină și se duse spre ușa din față.

Apoi își dădu seama de ce venise. Voia – *avea nevoie* – să găsească pe cineva, să vorbească oricui ar fi cunoscut-o pe Renee.

Ușa din față a clădirii era controlată printr-un sistem cu interfon. Apartamentul lui Renee era 2-A. Marianne sună la 2-B, sperând că cel mai apropiat apartament însemna și găsirea celui mai apropiat prieten. După câteva momente auzi o pârâitură în micul difuzor.

– Da? întrebă o voce masculină.

– Numele meu e Marianne Hedison. Am fost prietenă cu Renee Gauld.

– Da? spuse iar vocea.

Oare m-a auzit? Dădu să-și repete numele, dar nu spuse decât:

– Aș vrea să vorbesc cu dumneavoastră.

– Sunteți tot reporter?

– Nu.

– Dacă sunteți reporter, vă rog să plecați.

– Nu sunt reporter. Am fost aici noaptea trecută, când era și poliția. Nu vreau decât să schimbăm câteva cuvinte.

Din difuzor nu veni nici un răspuns. Marianne simți cum se sufocă de disperare. Oare putea, în sfârșit, să plângă? Asta n-ar fi bine. Asta n-ar fi nici măcar jale. Voia să plângă pierderea unei prietene, nu din cauza refuzului unui străin de a o lăsa să-i intre în casă. Brumul ei interior devenise asurzitor.

– Vă rog, spuse, încercând să-și controleze vocea pentru a nu-i tremura. Vreau doar să vorbesc cu cineva care ținea la ea. Vă rog.

Urmă o lungă pauză, apoi un bâzâit strident. Marianne deschise repede ușa. Urcă scările și fu întâmpinată de un tip tânăr, înalt, cu pă-

rul șaten, probabil de vreo douăzeci și cinci de ani. Era frumos, dar ochii îi erau roșii și tulburi.

Poate că și el aude sunetul tensiunii.

Bărbatul o privi cu atenție, lămurindu-se, se pare, că nu era un reporter.

– Vă rog intrați, zise el în cele din urmă.

O conduse în casă, unde se afla un bărbat mai scund și mai rotofei.

– Eu sunt Roland, spuse cel care o întâmpinase. El e Tony.

Tony îi strânse mâna și îi arătă un scaun.

– Să vă servesc cu ceva? Cafea? Ceva de băut?

Marianne simți nevoia să ceară un whisky, dar își aminti că era încă dimineața foarte devreme. Manierele elegante nu erau chiar pe locul întâi pe lista ei de priorități, dar nici nu voia să cadă grămadă în fața acestor domni.

– Cafea, vă rog, spuse ea.

Roland se duse în bucătărie. Tony stătea pe canapea, puțin în profil, aplecat în față de parcă l-ar fi durut ceva. Marianne își putu da seama că era oarecum mai vârstnic decât Roland. Fața îi era tensionată, dar tot reuși să-i arunce o privire înțelegătoare Mariannei.

– A fost groaznic, spuse Tony.

– Da, fu Marianne de acord.

Se uită puțin în jurul ei. Camera era elegantă și ornamentată în culori bogate și prezenta o colecție de chinezării și alte obiecte asiatice autentice combinate cu confortabila mobilă modernă. Apartamentul părea mai mare decât cel al lui Renee.

Roland se întoarse cu cafeaua.

– Vrei lapte sau zahăr?

– Nu. Așa simplă e foarte bine.

– Îmi pare rău dacă am fost necioplit, zise el dându-i ceașca pusă pe farfurioară. Dar asta e prima pauză în valul de reporteri care au venit toată ziua. Le-am spus să plece, dar nu ajută la nimic. Chiar că nu se mai poate suporta.

– Nu le pasă de sentimentele nimănui, adăugă Tony.

Părea că în mod voit nu-și mișcă trupul, de parcă l-ar fi menținut întărit gata să reziste unui nou atac de durere. Roland stătea lângă ca-

napea. Cei trei rămaseră tăcuți. În tăcerea asta, Marianne observă că acel brum interior se oprise. Totuși, durerea persista.

Acum se gândea ce să spună. Își aminti de familia ei de quakeri, care aveau respectul tăcerii. Întotdeauna i se spusese că nu era nimic rău în a păstra tăcerea când sunt mai mulți oameni, că se puteau spune multe prin simpla tăcere. Marianne încercase adesea să aplice această înțelepciune în viața de toate zilele, care avea dese pauze și tăceri. Dar era greu. Nu putea fi niciodată sigură dacă celorlalți le plăcea să tacă, sau dacă acceptau aceasta ca pe un fel de comunicare. Renee accepta cu dificultate liniștea. Oare acești doi oameni erau ca Renee – totdeauna opuși liniștii? Marianne simți că trebuie să vorbească:

– Cum ați... aflat? întrebă ea.

Văzu că Roland se încordează puțin, de parcă l-ar fi lovit cineva. Clipi, iar ceașca îi zdrăngăni pe farfurioară.

Tony fu cel care vorbi strident:

– Noi – *Roland* a găsit-o.

Marianne simți un șoc.

– Îmi pare extrem de rău.

– Da, spuse Tony simplu, începând să se legene înainte și înapoi, abia simțit. Stai jos, îi spuse el lui Roland. Trebuie să stai jos.

Roland se așeză pe canapea lângă Tony.

– Nu putem vorbi despre partea asta, explică Roland. Nu că n-am vrea, dar nu putem. Poliția ne-a cerut să nu vorbim despre nici un fel de detaliu al crimei.

– Nici nu vreau, îi asigură Marianne. Nu vreau decât să vorbesc despre Renee.

De aici totul fu mai ușor. Cei trei își împărtășiră amintirile. Marianne vorbi despre prietenia ei de șase ani cu Renee, iar Tony și Roland vorbiră cu tot atâta afecțiune despre prietenia lor, mult mai scurtă, cu Renee. Tony și Roland o cunoscuseră pe Renee și se împăcaseră imediat cu ea. Aveau interese comune în politică și în muzică. Râdeau la aceleași glume. Deveniseră un trio inseparabil.

Inseparabil.

Cuvântul îi produse Mariannei un tremur profund. Faptul că Renee nu-i spusese niciodată despre acești doi oameni minunați părea să fie o etichetă amară a prieteniei lor. Ce se întâmplase? De ce nu-și spuseseră atât de multe lucruri importante?

– Știți ce aranjamente s-au făcut pentru înmormântare? întrebă Marianne, după ce amintirile începură să se mai risipească puțin.

– Va fi în Iowa, în orășelul de unde a venit ea, spuse Roland. Am vorbit la telefon cu o mătușă. Ne-am oferit să dăm o mână de ajutor aici – cu apartamentul, hârtoagele, știi.

– Vă duceți la înmormântare?

– Nu, spuse Tony. Nu i-am cunoscut niciodată cu adevărat familia.

– Ne-ar face plăcere, adăugă Roland. Ar fi fascinant să-i întâlnim rudele, să descoperim cum de a apărut dintr-o fermă un asemenea spirit liber ca ea. Sunt sigur că sunt oameni minunați. Dar s-ar simți în largul lor cu Tony și cu mine? E cel mai bine să facem ce putem de aici.

– Vă rog, dați-mi de știre dacă pot ajuta cu ceva, zise Marianne.

Scoase din poșetă o carte de vizită. Pe dosul ei scrise „Pacific Surf Hotel". I-o dădu lui Roland. În schimb, Roland îi dădu numărul lor de telefon și numărul mătușii din Iowa.

Apoi se lăsă iar tăcerea. Marianne se simți gata să abordeze subiectul interzis al crimei. Trebuia să spună ceva. Trebuia să se confeseze.

– Mă invitase să vin în seara aceea, zise. N-am venit. Nu pot să nu mă gândesc... dacă aș fi fost aici...

– Nu s-ar fi întâmplat? spuse Tony terminându-i gândul. Și noi ne întrebăm același lucru. De ce nu ne-am oprit pe la ea să mai bem ceva, să mai vorbim puțin? O făceam atât de des, de ce nu în noaptea aceea? Dacă am fi făcut-o, am fi putut preveni?...

Ultimele cuvinte ajunseseră să fie abia șoptite.

Apoi totul deveni mut și nemișcat. Își cercetau unii altora ochii îndurerați și înspăimântați. Păreau niște statui ale durerii, făcute din ceară și puse în camera tăcută. Ca și la morgă, Marianne avu senzația fulgerătoare a intuirii existenței unui scop îngrozitor care se ascundea în spatele acestui act de cruzime. Nu Renee era bântuită de disperare și durere. Ci Marianne. Acești bărbați. Or, ei nu meritau așa ceva.

Disproporționat. Toți suntem pedepsiți, iar pedeapsa noastră e disproporționată față de păcatele noastre.

Cum altfel ar putea lua lucrurile? Nu reușise să vină la o petrecere. Roland și Tony nu reușiseră să treacă pe la ea la un cocteil târziu.

Mici păcate de omisiune, ambele – dar cu consecințe oribile. Cineva le pusese la inimă și hotărâse să-i judece pentru absențele lor. Cineva hotărâse să ia viața cuiva drag lor, în chip de pedeapsă.

E probabil puternic.

Mai mult ca niciodată, Marianne era convinsă că trebuia să-l găsească.

Dar, mai întâi, trebuie s-o găsesc pe Renee.

Pe chipurile oamenilor din fața ei nu citi nici un fel de decizie de genul ăsta. Se priveau obosiți unul pe altul, iar privirile lor transmiteau numai dragoste. Tony îi luă mâna lui Roland. Mâna lui Tony era palidă, pe când cea a lui Roland era ușor mai întunecată, dar ambele erau tandre și puternice.

Marianne trăise printre oameni care își luau mâna după rugăciune, înainte de cină, când intrau în casele celorlalți – în toate ocaziile imaginabile. Tatăl și mama Mariannei obișnuiau să se țină de mână mereu – era actul cel mai pasional la care fusese martoră în acest menaj liniștit. La înmormântarea părinților ei, chiar în acele momente de profundă jale, Marianne se simțise învăluită cu căldură de întreaga adunare prezentă, unită prin mâinile lor. Dar acum unde era acea mână pe care să o ia Marianne într-a ei?

Cum de eu am pierdut ceea ce bărbații ăștia au păstrat? Cum de mi-am pierdut acest drept?

I se puse iar un nod în gât. Dar tot nu putea să plângă.

Sufrageria casei din West Hollywood a lui Larry Bricker era decorată cu gust, dar cu o nuanță de macabru. Pereții erau plini de splendide desene în cerneală, cu lilieci, bufnițe, nevăstuici, lupi și altele asemenea – toate creaturi ale nopții și ale întunericului. Raftul de cărți conținea poate câteva sute de volume de referință despre moarte și violență, toate cartonate, unele chiar obiecte de colecție, legate în piele. Edițiile princeps ale propriilor cărți de groază ale lui Larry erau de asemenea expuse la loc vizibil.

Clayton ședea pe canapea. Bricker stătea pe un scaun în fața lui. Ochii bărbatului, suplu, ușor chel, sclipeau din cauza emoției violente, dar erau ațintiți spre scândurile podelei.

– Îmi pare rău că trebuie să fiu cel care vă spune asta, zise Clayton.

Dar Bricker nu părea că aude. Asta îl deranja pe Clayton. Voia foarte mult ca Bricker să-l audă când îi spunea că-i pare rău, dar nici nu-i venea să repete.

Scuzele n-au prea mare valoare dacă sunt exagerate.

În timpul tăcerii, Clayton se trezi că studiază măsuța din fața lui. Își dădu seama că văzuse una exact la fel într-un muzeu din Carolina de Sud. Era, de fapt, o masă portabilă de îmbălsămare, datând probabil din timpul Războiului Civil.

Clayton încercă să-și imagineze cum ar fi o vizită normală la Larry Bricker. Cu siguranță că Bricker s-ar fi lăudat cu obiectele lui cam funerare și le-ar fi prezentat cu destule înfloriturí morbide. Oaspeții ar fi fost înfiorați, dar grozav de încântați.

Într-adevăr, când ajunsese acolo, Bricker fusese săritor și primitor, de parcă ar fi fost gata pentru un asemenea spectacol. Apoi, mai că leșinase din cauza șocului când Clayton îi dăduse vestea. De atunci, o lungă bucată de vreme, până în acest moment, Bricker tăcuse. Cu siguranță că nu era momentul pentru glume macabre. Chiar și camera părea cuprinsă de un amestec neplăcut de realitate și fantezie, iar Clayton se întrebă dacă Bricker s-ar fi putut simți, chiar și puțin, stânjenit în propriul lui mediu. S-ar fi putut ca aceasta să fie prima lui întâlnire adevărată cu violența reală, cu distrugerea reală.

– Am încercat s-o sun ieri, spuse Bricker, rupând în sfârșit tăcerea. Mi-a răspuns robotul. Acum știu... de ce nu m-a căutat ea.

Clayton încuviință din cap.

– Trebuie să vă pun câteva întrebări.

Omul își ridică privirea din podea direct spre Clayton.

– Desigur, spuse.

– Vă rog să-mi povestiți despre relația dumneavoastră cu decedata.

Nu prea erau multe de spus, dar Bricker se străduia să fie sincer. N-o cunoștea de mult. Se întâlniseră abia în week-end-ul trecut când ea îi luase un interviu pentru show-ul ei de la radio. Dar îi era dragă – foarte, foarte dragă. Era sigur că ar fi rămas împreună dacă...

– Ne-am cunoscut o perioadă atât de scurtă, spuse Bricker.

Clayton înțelese precis sentimentul din spatele acestor cuvinte. Bricker nu putea jeli moartea femeii, pentru că o cunoscuse atât de

puțin și pentru un timp așa de scurt. Ceea ce jelea el era însuși timpul și îngrozitoarea lui scurgere.

Bricker continuă explicând că fusese partenerul decedatei la petrecere. Nu lăsă nici un fel de echivoc în jurul acestui aspect, iar Clayton n-a fost nevoit să-l tragă de limbă. Dar Bricker știa exact la ce oră plecase, și câțiva oameni îl văzuseră plecând. Putea să-i ofere lui Clayton numele a vreo doi dintre ei. Spunea că se întorsese direct acasă, dar nu știa dacă cineva îl văzuse sosind.

Clayton îi mulțumi pentru cât de direct vorbise și se ridică să plece. Dacă Bricker era îngrijorat de a fi considerat un posibil suspect, cu siguranță că nu o arăta. Lui Clayton îi părea bine. În ciuda propriei sale convingeri că omul era nevinovat, nu i-ar fi putut oferi asigurarea că nu va fi considerat suspect. Multe depindeau de soliditatea alibiurilor lui. Clayton spera că vor fi beton.

Acum stătea în picioare la intrare.

– Vă rog să mă sunați dacă vă pot fi de ajutor, spuse Bricker cu o simplitate perfectă.

– Așa vom face. Mulțumesc, domnule Bricker.

– Spune-mi Larry, te rog.

Pe când o luă spre mașină, Clayton observă cât de limpede era aerul proaspăt, curățat de ploaia din noaptea trecută. Se întrebă ce-o face în acel moment ucigașul. Oare se bucura de plăcuta schimbare de climă, sau o fi având alte preocupări?

Tare mi-ar plăcea să știu.

Nolan era așezat la biroul lui din zona detectivilor. Dimineața abia începuse, dar pentru el fusese deja o zi lungă. Trecuse pe la omul de pază care fusese de serviciu în clădire în noaptea crimei. Și trebuia, fără doar și poate, să mai discute cu vreo șase oameni.

În tot acest timp, gândurile îi fugeau înapoi spre tipa aia, Hedison. Îi controlase înregistrările telefonice și, într-adevăr se telefonase de la aparatul ei din Santa Barbara la reședința lui Renee Gauld cam în timpul crimei – nu că asta ar dovedi neapărat ceva.

Lui Nolan nu-i plăcea că ea era acolo nesupravegheată. Sigur, sunase și transmisese unde poate fi găsită, dar dacă sare în primul avion și pleacă din țară chiar în minutul următor?

Trebuie s-o verific cu prima ocazie. Cristoase, aș da orice pentru o noapte de somn bun.

Nolan se trezi brusc din reverie când Clayton se apropie de birou și se așeză obosit jos.

– Deci, ce afacere ai făcut cu Larry Bricker? zise Nolan.

– Nu-i el, răspunse simplu Clayton.

– De unde știi?

Clayton gemu.

– Și eu sunt detectiv, ai uitat? Știu cum se trag sforile. Știu să recunosc un suspect când îl am sub ochi.

– Bine. Nu sări. Avem vreun alibi de verificat la individul ăsta?

– Da. Vreo doi tipi de la petrecere. Ar trebui să vorbim și cu vecinii. Se va dovedi curat ca lacrima. Cum e cu omul de pază?

– L-am perpelit pe toate părțile, dar e curat. Nevastă-se spune că a ajuns acasă pe la două.

– Nevastă-sa? Nu găseai pe altcineva?

– Mie mi se pare în regulă.

– Ora două nu-i lasă o perioadă neacoperită înainte de plecare? Când se presupune că și-a făcut ultimul rond?

– Îi lasă, desigur, dar care ar fi motivul? Și apoi are un dosar mare și curat. Lucrează la companie de opt ani. Și e o companie serioasă. După cum văd eu, ucigașul s-a ascuns în debara cât timp paza și-a făcut ultimul tur.

Clayton oftă din adâncul rărunchilor.

– Încă nu ne aplaudă nimeni, ei?

– Nț. Spectacolul ăsta e crimă și pedeapsă.

– Acum ce mai verificăm?

– Insomnimania, zise Nolan. Poate că o să-mi dau seama ce rol are rețeaua – dacă are vreun rol.

– Vrei să vin și eu?

– Nț. Tu fă altceva. Eu o iau pe tipă cu mine.

– Care tipă?

– Marianne Hedison – dacă n-a întins-o din oraș.

Nolan văzu cum lui Clayton îi cade fața.

– Ce dracu' mai e și asta? întrebă Clayton. Acum vrei s-o salți, acum îți devine partener. Ce-i cu tine?

– Vreau s-o am sub ochi.

– Ce, crezi oare că face parte dintr-o conspirație supertehnică, dintr-o mafie de iluziоniști? Las-o baltă, Nol.

– Vreau s-o am sub ochi, repetă Nolan rar și insistent. Și apoi mă poate ajuta cu toată păsărească aia de computere.

– Uneori zău că nu te înțeleg, omule, spuse Clayton.

– Lasă-mă să fac cum cred eu.

Clayton își scuturâ iritat capul.

– OK, zise. Eu am să verific compania de radio, să vorbesc cu cei de acolo.

– Perfect.

– Am plecat, spuse Clayton scurt.

Se ridică și plecă.

Nolan se lăsă pe spate și își apăsă tâmplele cu degetele. Durerea asta de cap părea că vine și se duce în valuri, intensificându-se și diminuându-se, dar fiind tot mai puternică pe măsură ce cazul devenea mai dureros.

„Noul tău partener." Tras la nimereală. O să ne omorâm unul pe altul înainte de a termina cu asta.

Ridică receptorul și formă numărul de la Pacific Surf Hotel.

După vizita la Tony și Roland, Marianne se întorsese în camera ei de hotel. Acum era complet extenuată – era doar o simplă extenuare care conținea în ea o promisiune de somn, nu o extenuare din cele care provoacă un fel de implozie, făcând imposibil somnul. Era recunoscătoare pentru ceea ce simțea.

Acum își putea face planuri. Acum își putea iar controla viața. Și, mult mai important, acum putea face ceea ce încercase să facă mai devreme – să se culce și să doarmă. Apoi o să facă un duș. După aceea o să cumpere niște haine pentru a le purta cât timp va sta în Los Angeles – indiferent cât de mult va dura asta.

Dar mai întâi trebuia să sune la birou. Nimeni nu o aștepta să se întoarcă azi, dar o așteptau să transmită prin modem planurile pentru proiectul Abernathy, pe care tocmai le terminase. O sună pe secretară și îi spuse să-i transmită lui Dwayne să nu se aștepte să primească ceva de la ea azi – și nici în următoarele câteva zile. O lămuri că îi murise o prietenă în L.A. Reuși chiar să nu audă torentul de condoleanțe transmise de secretară. Îi dădu doar răspunsuri mecanice.

– ...da, mulțumesc... a fost o lovitură groaznică, mulțumesc... mulțumesc, așa voi face...

Închise telefonul și se întinse pe pat.

Nici un brum, își dădu ea seama cu satisfacție.

Dar nici nu apucase bine să aţipească și sună telefonul. Ridică receptorul și auzi vocea unui bărbat.

– Doamna Hedison?

– Da?

– Aici locotenent Grobowski. Dormeați?

– Nu, spuse.

Nici o șansă.

– Vă rog să mă ascultați, zise Grobowski. N-aș vrea să vă deranjez, dar cred că m-ați putea ajuta cu ceva. Trebuie să trec pe la tipii ăștia cu Insomnimania, de care mi-ați vorbit și, ăă, mă întrebam dacă ați putea să veniți cu mine.

Marianne fu cât pe ce să râdă cu voce tare. Bunul locotenent mergea evident până în pânzele albe pentru a fi cu ochii pe femeia fatală.

– Vai, domnule locotenent, ce propunere minunată, spuse ea dulce. Mereu mi-am dorit să vizitez sediul unei rețele de calculatoare. Vă mulțumesc foarte mult.

– Vreau să zic că dumneavoastră vă pricepeți la computere, iar eu nu, spuse Grobowski, puțin în defensivă. M-am gândit că m-ați putea ajuta să vorbesc cu indivizii ăia. Știți, ca interpret.

– Desigur. Când vreți să treceți să mă luați?

– Chiar acum, dacă e posibil.

Marianne își înăbuși un geamăt. Dorea să poată urmări modul în care Grobowski înaintează cu cazul la fel de mult cum își dorea el s-o vadă trădându-și vinovăția – deci nu putea să dea cu piciorul unei asemenea ocazii.

S-a zis cu porțioara de somn.

– Da, e perfect.

– Grozav, vin imediat.

Marianne închise și râse. Pentru prima dată de când se întâmplase nenorocirea, râse. Vocea lui Grobowski la telefon fusese exact ca cea a unui puști de liceu care îi cere o întâlnire celei mai curtate fete din școală.

Cel puțin planurile lui nu prevăd să mă bage în pat. Ci în camera de gazare.

Până în prezent Marianne nu fusese în stare să plângă, dar, cel puțin, reușise să râdă. Era mai bine decât nimic.

Judson e omorât și un oarecare Auggie transformă asta într-un spectacol pe o rețea de computere. O femeie e ucisă, într-un caz fără aparente conexiuni cu primul, iar Auggie transformă și moartea ei într-un spectacol pe aceeași rețea. Și acum apare femeia astalaltă, care a văzut ambele spectacole pe computer și apare la locul ambelor crime. Și zice că poate explica totul...

– Fii atent la drum! strigă o voce de lângă Nolan.

– Ce? exclamă Nolan.

Era atât de obosit și de pierdut în gânduri, încât mai că uitase că trebuia să conducă prin centrul orașului spre biroul rețelei Insomnimania.

– Cât pe ce s-o ștergi pe doamna aia, îl certă Marianne Hedison, care ședea pe locul din față, lângă el.

– Care doamnă?

– Pe trecerea de pietoni. Nu ai voie să omori pietoni dacă traversează corect. Așa zice legea. Cum aperi dumneata legea dacă nu știi nici atâta lucru?

– Eu nu sunt de la circulație.

Nolan se întrebă dacă nu a fost cumva o greșeală s-o ia cu el. Nu era suficient că nu-i putea ghici rolul în încurcătura care se dovedea a fi cazul respectiv. Acum se mai apuca să-i și critice stilul de conducere.

Oare era destul de treaz ca să le facă față și ei și tipilor cu computerele? Nu se putea abține să-și spună că toată plimbarea era o pierdere de timp. Însăși ideea că o rețea de computere ar avea ceva de-a face cu crimele era complet împotriva instinctului lui.

Omorul este o chestie în carne și oase. N-are a face electronica aici. Oamenii omoară alți oameni față în față. Nu o fac prin telefon. Poate că sunt eu demodat, dar această parte a condiției umane n-o să se schimbe niciodată.

Marianne îl urmă pe locotenentul Grobowski spre intrarea din față a unei clădiri fără firmă sau personalitate, cum erau cele din centru. Cartierul nu părea prea promițător. Majoritatea clădirilor din zonă

fuseseră fie închise, fie transformate în depozite, iar trotuarele erau pline de vagabonzi.

Era așa de obosită, încât nici nu prea observă. De fapt se simțea aproape refăcută, de parcă un vânt proaspăt îi umfla pânzele.

Se opriră în fața unei uși mari, simple, de metal. *Oare locotenentul are adresa corectă?* Spre surprinderea ei, ușa amenințătoare nu era încuiată. Detectivul o deschise pur și simplu și păși în clădire. Marianne avu nevoie să clipească de câteva ori pentru a se obișnui cu întunericul brusc.

Asta să fie camera de primire?

I-au fost necesare câteva momente pentru a-și da seama că lumina venea de la o veioză cu un bec chior. Un decor tipic pentru anii șaizeci, etalând imagini de tot felul, de la un Buddha fosforescent până la numeroase postere cu Grateful Dead care acopereau pereții. Mici insigne psihedelice erau atașate posterelor, cu afirmații arhaice precum „Faceți dragoste, nu război", „Vrăjitoarea a murit", „Frodo trăiește". Muzica formației Santana se ondula prin mirosul greu de parfum și de alte izuri mai puțin legale.

Într-un hodorogit de scaun rotativ de piele, cu picioarele proptite sus pe birou și cu nasul într-un exemplar din *Dejun nud*, ședea un om slăbănog, bărbos, încărunțit, pieptănat în codițe. Mariannei îi era imposibil să înțeleagă cum de putea citi la o asemenea lumină. Putea să vadă fața omului – adânc ridată. Presupunea că nu era chiar atât de bătrân pe cât părea – ci doar acțiunea diferitelor droguri îl făcea așa. Și într-adevăr, o narghilea cu niște rămășițe de marijuana stătea la vedere în fața lui.

Sper că sticletele ăsta pus pe arestări nu-l saltă pentru droguri înainte de a-i putea pune vreo întrebare.

– Mă aflu aici ca să vorbesc fie cu Ned Pritchard fie cu Baldwin Maisie, spuse Grobowski. Sunteți unul dintre cei doi?

– Da, zise simplu omul.

– Ai vrea să-mi spui care? întrebă locotenentul Grobowski.

Fruntea omului se încruntă profund, de parcă medita asupra cererii.

– Nu, spuse el în cele din urmă, fără nici o urmă de belicoșenie.

Marianne era amuzată de clocotul reținut cu greu al locotenentului. Grobowski scoase o insignă și se identifică.

– Aș vrea să-ți pun niște întrebări, zise locotenentul Grobowski.

Omul privi concentrat insigna, de parcă lua seama la cât de stearsă părea în lumina slabă. Apoi își ridică ochii.

– Cine e doamna? întrebă el.

– Cineva care prezintă un interes special pentru caz, spuse locotenentul Grobowski.

Omul o privi aprobator.

– A-ntâia, spuse el cu o aparent sinceră admirație.

Acum fu rândul Mariannei să fie luată pe nepregătite.

A-ntâia?

Nu se simțea a-ntâia. Se privi să-și amintească ce purta. În camera întunecată abia de putea să-și distingă pantalonii boțiți și jacheta pe care și-o pusese în grabă – când fusese asta? Doar aseară?

– Și care-i cazul? murmură omul aplecându-se peste birou.

– Aveți un client în rețea pe nume Auggie? întrebă locotenentul Grobowski.

– Eu nu prea dau atenție la cine e în rețea, ridică omul din umeri.

– Auggie e un fel de celebritate în Camera Iluziilor.

– A, Auggie ăla.

– Da, Auggie ăla.

Atunci intră și Marianne în vorbă.

– Știați că spectacolele lui Auggie prezintă chiar crime reale? zise ea.

Grobowski o țintui cu o privire dezaprobatoare. Dar Marianne simțea nevoia să întrebe. De vreme ce Grobowski abia de credea în existența lui Auggie sau a Camerei Iluziilor, nu se prea putea baza pe el să pună întrebările corecte.

– Nu mai spune! zise omul cu o neîncredere aparent cinstită.

– Trebuie să ne ajuți, spuse Marianne. Noi credem că utilizatorul lui Auggie poate fi criminalul.

Marianne vedea cum fierbe locotenentul Grobowski.

Și ce, mă rog, aștepta dumnealui din partea mea? Doar nu se aștepta să stau pe-aici și să-mi țin gura închiată?

Tipul de la birou începu să râdă – încetișor la început, apoi din ce în ce mai tare.

– O, Doamne! spuse el în cele din urmă. Doamne, Doamne! Asta-i bună. Trebuie să-i spun lui Pritchard. Haide. O să vă prezint.

Îi duse la o trecere a cărei ușă era înlocuită de șiraguri de mărgele din plastic. Dădu mărgelele la o parte și porniră toți trei pe un culoar cu camere pe ambele părți – toate erau goale, abstracție făcând de resturile de mobilă descleiată și de stivele de cutii. La capătul culoarului, tipul despre care presupuneau acum că ar fi Baldwin Maisie deschise o altă ușă de metal și îi conduse într-o cameră cu pereții din prefabricate albe și cu tavanul pictat în negru. Camera, sufocată de cabluri, era întunecată și ușor răcoroasă, iar singurele ei ferestre erau cocoțate sus pe zid, vopsite și zăbrelite. Spațiul era plin de un zumzăit puternic. Marianne nu era chiar încântată de zgomot, dar era totuși mulțumită că, de data asta, venea din afara trupului ei.

Pe podeaua acoperită cu dale se afla o enormă cutie bej, de cel puțin un metru jumătate înălțime. Ventilatoarele din interiorul cutiei făceau acel zgomot puternic. Câteva mese extensibile erau pline cu zeci de echipamente electronice, conectate neglijent unele cu altele, de parcă erau o variantă cibernetică a mașinăriei lui Rube Goldberg.

Un tip supraponderal, nițel mai tânăr decât Maisie, stătea incomod, parcă agățat, pe un scăunel de dactilografă, care părea gata să se dezmembreze sub el în orice moment. Purta o cămașă cu dungi verzi, pantaloni groși roșu cu albastru și bretele ruginii. Pe partea stângă a pieptului cămășii i se întindea o pată de ketchup, roșu ca lacul de unghii. Avea părul gras și o barbă cu tuleie de trei zile.

Se aplecă peste una dintre mese, privind intens la un monitor Commodore ce părea deosebit de vechi. De jur-împrejurul lui erau rămășițele unor pachete de mâncare adunate probabil timp de o săptămână. Sorbi ultimele picături ale unui suc, printr-un pai care scoase un sunet grotesc de gâlgâială.

Marianne era uimită la vederea mașinăriilor de pe mese – o colecție eclectică de Macintosh ultimul răcnet, alături de unități Wang demodate și de ceva ce părea a fi un set de receptoare și amplificatoare radio antice, din acelea cu lămpi. Toate monitoarele funcționau, expunând secvențe de animație, meniuri și screensavere. Dar unele păreau că funcționează prost. Imaginile se degradau sau fluctuau nebunește.

Oare asta să fie camera de control a Insomnimaniei? Își imaginase șiruri de oameni lucrând la terminale individuale – nu conglomeratul ăsta de piese disparate.

Fu trezită din meditație de omul care începu să vorbească spre monitorul din fața lui.

– Pui-pui-pui, spuse el cu un ton copilăresc, plin de afecțiune. Gigea fetița, gigea. Pui-pui-pui. Fetița gigea vrea papa, da? Pui-pui-pui-pui...

Grăsanul bătu ușor cu unghia în ecran, comportându-se ca o bătrână smintită cu papagalul ei. Marianne se întoarse către Maisie, sperând într-o explicație.

– Sst, șopti Maisie. Lăsați-l să termine să-i dea de mâncare.

– Dar ce face? șopti Marianne.

– Se ocupă de viruși[1], explică Maisie. Sunt pasiunea lui, îi ocrotește ca pe niște bieți cățeluși orfani. WDEF, Michelangelo, Vineri 13, și alții de care nici n-ați auzit. Pun pariu că bătrânul Pritch are cea mai grozavă colecție în captivitate.

În captivitate?

Ochii Mariannei cercetară iar masa. Deci terminalele erau mici cuști – o grădină zoologică de viruși electronici!

– Dar pe care rulează Insomnimania? îl întrebă încet Marianne pe Maisie.

– Vino aici, șopti Maisie mândru, conducând-o spre cutia cea mare și bej. VAX 8650, cu sistem de operare UNIX ultima versiune. E o dulceață și e total independent. Face totul absolut singur.

Marianne atinse monolitul pătrățos cu o mână. Și-o retrase când simți cum brumul acela îi invadează iar trupul. Te înfricoșa puțin ideea că acel lucru controla întreg labirintul în permanentă creștere care era lumea virtuală a Insomnimaniei.

Și totuși, nu-i mare lucru de văzut.

Marianne se strecură ușurel în spatele grăsanului de pe scaunul rotativ și se uită peste umărul lui.

---

[1] Programe care mimează comportarea unor germeni patogeni, la fel de contagioase ca aceștia. Transmiterea virușilor informatici de la un computer la altul se face prin dischete, discuri optice, compact-discuri, conexiuni de rețea etc. Un virus se implantează într-un program obișnuit sau în sistemul de operare, modificându-le pe ascuns, și urmărește două obiective: să se reproducă, contaminând cât mai multe programe și calculatoare, și să atace calculatorul gazdă – într-un mod specific, uneori inofensiv – în momentul pe care-l are programat „genetic" (de exemplu, data de naștere a autorului virusului, tastarea unui anumit cuvânt etc.). Răspândirea virușilor informatici a fost și continuă să fie explozivă, iar bătălia contra lor este permanentă, având în vedere imensele pagube pe care le provoacă (n. tr.).

– Pui-pui-pui, spuse iar Pritchard. O, dragă! Nu-i programul ăsta de paginare un tâmpitel suculent? Și nu ne era puțin fomică? Ba daaa!

Monitorul afișa o machetă de paginare. Intermitent, aproape pe nesimțite, apăreau fulgerătoare obscenități la adresa privitorului. În cele din urmă, ecranul se umplu de injurii și apoi se goli complet. Pritchard mângâie monitorul de parcă s-ar fi așteptat ca mașinăria să înceapă să toarcă.

– Așa, așa, spuse. Acum să facem frumușel nani-nani. Se întoarse spre Maisie: Hei, Chelie, nu poți face rost de un program de contabilitate cât mai grăsan? Săraca Tourette e în creștere și îmi pare că nu-i dau destul de mâncare.

– Imediat, Pritch. Am venit cu doi tipi – locotenentul Așa-și-pe-dincolo și prietena lui.

Prietena lui!

Marianne se cutremură la gândul respectiv.

– Vor să afle unele chestii despre Auggie, continuă Maisie. Știi, personajul clovn. Cică e un fel de asasin în masă.

Pritchard zâmbi, ridică din umeri și nu zise nimic.

– Ei, ăsta-i răspunsul, zise Maisie amabil. Confidențialitatea față de client, înțelegeți? Așa zice și în manualul nostru de instrucțiuni. Pot să vi-l arăt. „Identitatea dumneavoastră reală este protejată în orice situație" – sau cam așa ceva. N-ai vrea să devenim un fel de turnători electronici, nu?

– Pot face rost de un mandat, spuse Nolan.

Maisie râse și își scutură amuzat capul.

– Locotenente, avem avocați foarte buni. Mereu avem de furcă. Asemenea cazuri durează de obicei foarte mult.

Brusc Pritchard găsi cu cale să vorbească:

– Ei, Chelie, spuse el cu căldură. Invită-i pe domnul și pe doamna să ia loc. Lasă că vorbesc eu cu ei.

Nolan și Marianne se așezară pe niște scaune pliante, total lipsite de confort, care nici nu prea ședeau drept pe podeaua umedă, de ciment cenușiu. Tot parcă agățat de scaunul lui turnant, Pritchard se trase mai către ei cu un zâmbet de buflei, nu tocmai neplăcut.

– Deci avem un ucigaș printre noi, hă? întrebă el.

– Așa s-ar părea, zise Nolan. Iar voi, băieți, ați putea fi acuzați de complicitate și favorizarea infracțiunii.

– Cum așa? întrebă Pritchard.

– Pentru că ați inventat locșorul acela plin de răutăți numit Camera Iluziilor. Pentru că ați creat cadrul, ați provocat situația. Pentru că ascundeți identitatea făptașului. Asta se numește „a ajuta și a instiga".

– Zău așa, stai puțin, întrerupse Maisie, cu vocea puțin tremurătoare. Ia-o-ncet. Nu mai zicem nimic dacă nu e prezent avocatul nostru.

– Nu-i nimic, Chelie, spuse Pritchard cu bunăvoință. Cred că putem să facem un pic de economie la onorariile avocatului și să aranjăm lucrurile de la început. Începu să-i vorbească simplu și direct lui Nolan: Nu noi am creat cadrul, nu noi am provocat situația și nu noi suntem complici.

– Nu?

– Haide, locotenente. Vorbim doar despre programe de rețea. Un software nu omoară oameni.

– *Oamenii* omoară oameni, nu? întrebă Nolan ironic.

– Rețeaua este *o realitate virtuală*. Nimeni nu e omorât cu adevărat într-o realitate virtuală.

– Dar unele animații prezentau crime reale, sări Marianne.

– Ei și ce? Reporterii de ziar descriu evenimente reale. L-ați arestat pe tipul care a scris despre aceste crime în *Times*? Orice s-ar întâmpla, eu și Chelie nu suntem răspunzători. Dacă e un ucigaș în rețea, știți bine că ar fi ucis și cu noi și fără noi.

– Dar voi ați inventat Camera Iluziilor, spuse Marianne.

– Nu chiar. Când am început Insomnimania i-am dat doar două camere: Fabrica, unde clienții își puteau crea „euri" virtuale, și Colțul Vorbitorilor, unde acele „euri" virtuale să poată vorbi unii cu alții. Tot restul, întregul labirint, a fost adăugat bucată cu bucată. Noile jocuri sunt solicitate de abonați, iar noi facem doar munca de programare.

– Câți abonați aveți? întrebă Nolan.

– Habar n-am, zise Pritchard. Ce zici, Chelie?

– Trebuie să mă uit în registru. Oricum, sunt o mulțime. Dar cei mai mulți sunt aici, în zona L.A., unde am început. Avem însă și alți membri, în întreaga țară, în întreaga lume. Distanțele își pierd sensu. când ești conectat la o rețea – cel puțin, nu contează până la primirea notei de plată.

– Vasăzică, oricare dintre tipii ăștia poate solicita un nou joc erotic sau unul de-a crimele sau orice altceva și voi nu faceți decât să executați comanda – indiferent despre ce e vorba?

– Numai dacă e o idee mișto, spuse Maisie. Și dacă se poate executa. Încercăm să facem o chestie democratică.

– Prețurile voastre nu sunt tocmai democratice, remarcă Marianne.

– Nu mai avem puritatea ideală de odinioară, spuse Maisie. Dar cine o mai are?

– Deci, un abonat a imaginat Camera Iluziilor și voi i-ați îndeplinit dorința? întrebă Grobowski.

– Cu asta, lucrurile au stat puțin altfel, îmi aduc aminte, zise Pritchard. Cam ciudat.

– Da, așa-i, fu Maisie de acord. Asta ne-a fost trimisă gata de funcționare. A trimis-o unul dintre membri – întregul software, instrucțiunile, totul.

– Un programel tare drăguț, adăugă Pritchard. Nimic complicat, doar spectacole de animație care sunt create dinainte. Cine ne-a trimis asta, Chelie?

– Al naibii să fiu dacă mi-amintesc, zise Maisie.

Cei doi rămaseră zâmbind indulgent.

– Poate că un ucigaș vă folosește rețeaua pentru a-și urmări victimele, spuse Nolan. Nu vreți să ne ajutați să-l găsim?

– Nu, spuse Pritchard.

– Ar fi mai bine pentru voi.

– Ascultă, ofițer Krupke...

– Grobowski.

– Cum o fi. Așa cum zice bătrânul proverb: „Informația trebuie să fie liberă." Știi cine a zis asta?

– Cine? întrebă Grobowski.

Pritchard păru brusc uluit, de parcă s-ar fi așteptat cu adevărat ca Grobowski să-i spună lui.

– Nu știu, zise. Cine a spus-o, Chelie?

Maisie ridică din umeri.

– Benjamin Franklin. Timothy Leary. Unul dintre tipii ăia, părinții fondatori.

– Oricine o fi fost, într-o bună zi chiar eu am să-i înmânez premiul Nobel, zise Pritchard. Adică asta după ce-mi fac drum spre comitetul ăla monolitic nondigital de cretini totalitari.

– Hai să punem lucrurile la punct, spuse Grobowski. Vreți să eliberați informația, iar eu nu cer altceva decât informație. Vrem același lucru. Deci, care-i problema?

– Tu ești sticlete, spuse Pritchard.

– Ei și?

– Tu ești dușmanul.

Fața lui Grobowski se înroși puțin.

– Ce e mai important? sări el. Informația sau viețile oamenilor?

– Informația, răspunseră Pritchard și Maisie într-un perfect unison.

Fața lui Grobowski devenise purpurie. Marianne se întreba dacă va reuși să iasă de aici fără să aibă un infarct sau o comoție.

Pritchard mângâie terminalul computerului din fața lui, cel care era în prezent bolnav de „Tourette".

– Ascultă, Krupke, zise. Într-o zi rasa omenească va părăsi definitiv lumea fizico-temporală a existenței „în carne și oase". Atunci vom deveni informație pură și vom *trăi* în interiorul chestiilor astea – numește-le realitate virtuală, spațiu cibernetic, nirvana electronică, oricum. Când o vom face, o să-mi mulțumești *mie* că Marele Frate n-a ajuns acolo înaintea noastră.

Marianne studia expresia furioasă și perplexă a lui Grobowski. *Chiar că nu arată bine.* Și-ar fi dorit ca el să se așeze un pic. Evident că nu era obișnuit cu toate rahaturile astea cibernetice despre încărcarea minții umane în computer. Nu că Marianne ar fi luat în serios o asemenea teorie. De câte ori încerca să-și imagineze viața într-un spațiu aparent infinit, care, de fapt, nu era nici un fel de spațiu, avea senzația că înțelege altfel țipetele Pălărierului Nebun: „N-am loc! N-am loc!"

Între timp, Pritchard continua peroratia asupra subiectului.

– Oare ai cea mai vagă idee ce înseamnă chiar cuvântul „informație", Krupke? Înseamnă că te pot transcrie. Aș putea lua un creion și aș putea scrie tot ceea ce ești tu. Ai putea ocupa toată fațada unei clădiri, dar eu tot aș putea s-o fac – cel puțin în principiu. Aș putea s-o fac folosind doar două simboluri – unu și zero. Și când ai muri, aș pu-

tea turna toate acele cifre de unu și zero într-o mașinărie și aș putea să-i dau drumul. Și dacă ți-aș fi transcris într-adevăr toate cifrele, ți-ar plăcea să le dau pe mâna autorităților pentru a le face chisăliță cum le convine lor? Nu. Treaba mea e să păstrez toate acele informații corect organizate și în siguranță – să te fac nemuritor, dacă e posibil. Asta se numește *codare* – și e ceea ce facem noi aici.

Nolan se uită fix la Pritchard pentru un moment.

– Am să cer un mandat, zise Nolan. Se întoarse și dădu să iasă, presupunând evident că ea îl va urma.

A, grozav. N-o să scoatem nimic de la indivizii ăștia – și asta doar pentru că polițistul ăsta nu poate vorbi curgător informationeza.

– Uitați-vă la mine, domnule Pritchard, zise Marianne. Zău, uitați-vă la mine.

Se studiară reciproc un timp. La periferia câmpului ei vizual, Marianne îl văzu pe locotenentul Grobowski care se opri în ușă.

Apoi Marianne spuse:

– Îmi poți spune câți biți de informație, câte cifre de unu și zero, s-au schimbat între noi acum?

– O mulțime, spuse Pritchard.

– O mulțime? Asta sună groaznic de neștiințific. Deci nu știți *exact* câți? Ei, cred că vor mai trece niște ani bunișori până la chestia cu încărcarea în calculator, nu? Sper că o să trăiesc destul ca s-o văd. Sper să trăiți și voi destul. După aceea, nici unul dintre noi nu va mai avea de ce să-și facă griji, corect? Pentru că nu vor mai exista lucruri ca moartea, crima sau chiar maltratarea fizică.

Pritchard zâmbi.

– Cum văd eu, dumneata vei fi ca un personaj dintr-un desen animat de sâmbătă dimineața. Poți să fii aruncată în aer de un baton de dinamită, să fii aruncată de pe o stâncă sau să fii călcată cu compresorul, dar, peste o clipă, vei fi ca nouă.

– Deci nu va mai fi nevoie de poliție.

– Nu.

– Și nici de legi.

– Nu.

– O lume de anarhie benignă și de aventuri non-stop.

– Te-ai prins.

– Dar aici lucrurile nu stau așa, este? sugeră Marianne. Nu în această lume nonvirtuală. Nu în această existență a noastră de ființe în carne și oase. Iar o prietenă de-a mea este moartă pentru totdeauna. Dacă acele cifre de unu și zero ar fi stele, prietena mea și cu mine am fi schimbat atâtea între noi de am fi creat o întreagă galaxie. Chiar și așa, tot nu am reușit s-o cunosc niciodată.

I se păru că întrevede o schimbare în expresia lui Pritchard – poate o cedare.

– Cred că rețeaua voastră m-a sfâșiat. Mi-a furat miliarde de cifre de unu și zero. Și nu-mi place să fiu înșelată. Nu-mi place deloc.

Se aplecă spre Pritchard, luându-și un ton studiat de liniște eterică, seminebunească.

– Domnule Pritchard, sunt foarte, foarte supărată, șopti ea. Și aș putea – e doar o posibilitate – să am un pistol în geantă. Dacă e așa, sunt gata să-l scot și să-ți zbor prin toată camera micile dumitale cifre cenușii de unu și zero. Asta nu ți-ar lăsa cine știe ce șanse de a fi imortalizat prin codificare, nu?

Ochii lui Pritchard se lărgiră a alarmă. Se uită îngrijorat la geantă. Devenise brusc un obiect extrem de important. În camera liniștită nu se auzea decât zumzetul computerului VAX 8650.

– Acum, nu-ți pare bine că e un polițist aici? întrebă Marianne în cele din urmă. Nu crezi c-ar fi o idee bună să faci ce-ți spune?

Pritchard continuă să se uite fix la ea un moment, cu acea mutră întrebătoare de câine lup care încearcă să înțeleagă. Apoi se uită la Grobowski și zâmbi:

– Deci spune-mi, Krupke, ce-ai vrea să știi?

01101

HAINE VECHI

– Mi-ai fost de mare ajutor acolo, îi spuse Nolan Mariannei când se târa cu mașina prin traficul specific după-amiezei, ca s-o ducă înapoi la hotelul ei.

– Mă bucur, răspunse ea simplu.

Oare asta era? *Mă bucur?* N-o să mai zică nimic afectat sau n-o s-o facă pe deșteapta?

A, nu, doamna mea. Poți mai mult.

De mare ajutor? mi-ai putea replica. *Asta e un mod interesant de a-mi spune că te-am împiedicat să transformi totul într-un spectacol pentru vecini, cu mandate și luni în șir de audieri – toate fără nici un rost, de altfel. „De mare ajutor." Ei, la ce te poți aștepta când intră elefantul într-un magazin de porțelanuri, și încă fără să posede un vocabular suficient de extins pentru a include și cuvântul „mulțumesc"?*

De ce nu spui toate astea, doamnă? Știu că așa gândești.

Se întoarse să se uite la femeia de lângă el. Capul îi era puțin căzut în față, iar ochii îi erau pe jumătate închiși de parcă abia mai putea rămâne trează. Era clar că nu avea starea de spirit necesară unor asemenea diatribe înțepătoare.

Nolan își întoarse privirea spre autostrada Santa Monica. Traficul se scurgea de-a lungul ei, amenințând să se înțepenească în orice clipă. Fusese o prostie să intre pe autostradă fără să controleze condițiile de trafic. Ar fi fost poate mai inteligent s-o taie prin oraș, pe unul dintre bulevardele care duceau spre sud. Scurgerea mașinilor nu

era blocată complet, așa cum se întâmpla în cazul vreunui accident major. Era probabil unul dintre acele fenomene inexplicabile tipice Los Angelesului, care apar atunci când prea mulți oameni dintr-o parte a orașului sunt apucați de un dor nebun de a ajunge în altă parte – luând-o altfel decât de obicei și creând un neașteptat flux suplimentar în trafic. Poate că toți cei din centru plecaseră mai devreme tocmai pentru a evita orele obișnuite de aglomerație.

Acum se afla în spatele unui camion mare, și nu putea suferi să fie în spatele unui vehicul mare. Mascau panourile de semnalizare a ieșirilor de pe autostradă. Nu conta că ieșirea pe care o căuta era mult înainte. Lui îi plăcea să vadă *toate* semnalizările de ieșire, să aibă senzația că avansează, să vadă că Western a fost înainte de Hawthorne, care a fost înainte de Lincoln, așa cum trebuia să fie. Cu un camion mare în față, nimic nu mai era cum trebuie.

Lipsește senzația înaintării.

Oricum, îi părea bine că se reținuse să zică „Mulțumesc". De fapt, încă nu știa dacă are pentru ce să-i mulțumească. Dacă încerca să-l trimită la prins cai verzi pe pereți, că să-i dea orice de făcut și să nu-i permită să o investigheze pe ea, atunci se descurca destul de bine. Iat-o, chiar aici lângă el, dar practic fără ca el să știe ceva despre ea. Habar n-avea dacă avusese vreun motiv să comită o crimă – *oricare* crimă.

Pentru moment trebuia să fie mulțumit cu informațiile date de Pritchard și Maisie când Marianne îi convinsese să vorbească. Au confirmat că G.K. Judson fusese membru al Insomnimaniei. Au zis că printre spectacolele lui Auggie fusese inclus și un accident de mașină și o cădere de la înălțime. Aproape că nu exista nici o șansă de a lega acele chestii de lucruri reale, dar Nolan și Clayton urmau să încerce. Evident că mult mai interesante erau informațiile asupra utilizatorului lui Auggie – nume, adresă, numărul cărții de credit al unui oarecare Donald Hampstead din Malibu. Nolan urma să-i facă o vizită după ce o lăsa pe Marianne la hotel.

Îi mai aruncă o privire Mariannei.

Arată la fel de rău pe cât de rău mă simt și eu. Avu o mică remușcare la gândul că o târăște peste tot în starea asta de epuizare.

Desigur, aș putea obține o mărturie de la ea prin înfometare, împiedicând-o să doarmă sau să se ducă la baie. Drace, în felul ăsta aș

putea s-o fac să mărturisească și că a luat parte la Watergate. Dar nu-i coșer.

Și apoi, chiar că s-a descurcat bine acolo...

Abia trecuseră de ieșirea spre Hawthorne când traficul se opri de-a binelea. Camionul cel mare din fața lor devenise un decor fix. Poate că era timpul să găsească o ieșire. Mai bine pe străduțe laterale decât aici.

– Ai mâncat ceva azi? întrebă Nolan.

– Nu.

– Poate că ar trebui să ne oprim undeva să dejunăm.

– Nu cred că pot să mănânc ceva, zise ea frecându-și fața cu mâinile. Vreau doar să mă întorc la hotel, să fac un duș și să dorm puțin.

Nolan clătină din cap.

– Asta o să mai dureze.

– Nu mă grăbesc.

– Ai haine curate?

– Nu.

Nu-i de mirare. Felul în care a apărut ca din senin în noaptea trecută arată că probabil nu și-a luat nici măcar un capot, o cămașă de noapte sau o periuță de dinți.

– Pot să te duc să-ți cumperi ceva?

– Nu. Am să ies mai târziu.

– Ai bani, da?

– Desigur, zise ea, lăsându-și capul pe tetieră și închizând ochii.

Nolan rămase cu privirea la camionul nemișcat din fața lui. Apoi traficul făcu un mic salt înainte, ducând pachetul de mașini încă un pic mai spre vest, într-o scurgere lentă. Acum se apropiau de Culver City – dacă „a se apropia" era cuvântul cel mai potrivit. Nolan simți că e pe punctul de a lua o hotărâre.

Marianne deschise ochii tresărind, dându-și seama că probabil adormise. Fu surprinsă să vadă că mașina locotenentului era parcată în fața unei case particulare pe o stradă complet necunoscută. Era un cartier de căsuțe.

Familii. Cu mulți copii și mulți câini.

Abia dacă înțelegea cum de mai există asemenea străduțe în Los Angeles. De când nu mai trecuse printr-un asemenea cartier tradițional, tip muncitoresc, sută la sută american?

Oare n-ai nevoie de pașaport pentru a fi primit aici?

– Unde ne aflăm? întrebă ea.

– La mine acasă, spuse locotenentul Grobowski deschizând ușa și coborând din mașină. Hai înăuntru pentru câteva minute.

Ea își ridică mâna pentru a-și apăra ochii de lumina soarelui și rămase nemișcată fără să-i răspundă.

Voia să-i spună: *Nu, stau aici. Du-te tu și vezi-ți de ce treabă ai. Lasă-mă pur și simplu aici ca să pot muri în liniște și demnitate.*

Dar era prea obosită ca să mai discute. Ieși din mașină și îl urmă pe locotenent în sufrageria plină de o amestecătură de mobilă bine întreținută dar veche.

Uzată.

Portrete înrămate și instantanee erau răspândite absolut peste tot, acoperind fiecare centimetru pătrat de perete, masă sau raft.

O familie. Locotenentul are o familie. Poftim de crezi.

Se aplecă să se uite la o imagine – un portret de nuntă. Dar vocea locotenentului Grobowski o opri înainte să apuce să se uite ca lumea.

– Hai, zise. Acolo sus.

Îl urmă până la etaj. Grobowski deschise o ușă de trecere și dispăru urcând alte scări. Ea îl urmă din nou, de data asta până în pod, o încăpere finisată, dar cam mucegăită, cu pereți înclinați. Peste tot erau împrăștiate cufere și mobilier plin de praf.

La capătul podului era o debara. Grobowski deschise ușa și aprinse o lumină. Pe o bară atârna o colecție de haine, protejate de praf cu o folie transparentă de plastic. Marianne tremură ușor la amintirea ultimei folii asemănătoare pe care o văzuse.

Un dulap de lemn cu sertare era înghesuit în peretele debaralei. Grobowski deschise un sertar, dând la iveală alte haine – ciorapi, lenjerie și cămăși de noapte.

Brusc, Marianne înțelese situația.

Îmi oferă să port hainele soției sale.

Nu i-a cerut voie.

Nu are cum să-i ceară voie.

Adevărul era amar, dar trebuia să-i facă față într-un fel. În împrejurările actuale n-ar fi omenește să nu facă față.

– Ți-ai pierdut soția, nu-i așa? zise ea.

Detectivul nu se uită la ea, dar confirmă din cap mecanic, de parcă ar fi răspuns la o întrebare absolut obișnuită.

– Îmi pare rău.

– Mulțumesc.

Grobowski trase ușor deoparte folia de plastic. Apoi luă de jos o valijoară și o puse pe raft.

– Pune lucrurile de care ai nevoie aici, zise.

– Sigur nu te deranjează? întrebă Marianne.

– Sigur. Pe mine te rog să mă scuzi.

– Desigur.

Grobowski plecă tăcut din pod.

N-o pot face. Ei bine, nu.

Dar trebuia. Ar fi fost teribil de lipsit de tact să refuze această misterioasă ospitalitate, oricât de politicos ar fi făcut-o. Simți că e luată pe sus de un val de emoții amestecate. De la repulsia de a folosi hainele unei femei moarte până la recunoștință față de detectivul care îi arătase asemenea generozitate.

Dar de ce o face? Chiar azi dimineață omul ăsta era să mă aresteze.

Parcă se trezise dintr-un coșmar doar pentru a se afla într-o situație și mai ciudată.

Dar era epuizată – prea epuizată pentru a face față unor emoții puternice mai mult de câteva secunde. Valul de sentiment se retrase rapid și simțul practic se instaură pe deplin. Hotărî că n-avea nici o importanță ale cui erau hainele. Ale ei erau mizere și, cu siguranță, începuseră să cam miroasă.

Începu să studieze garderoba. Femeia moartă părea straniu de prezentă, părea chiar să-i sugereze anumite combinații.

Am purtat întotdeauna fusta asta gri cu această jachetă, mai că o auzea Marianne spunând. *Ți-ar sta bine. Mi-ar plăcea să-ți pot oferi mai multe.*

– Nu te scuza, se trezi Marianne șoptind. E în regulă. Îți mulțumesc.

Fantomatica prezență avea prea mult stil pentru a-i sugera o combinație mai oficială – înțelesese că Marianne n-ar fi avut nevoie de așa ceva. Și ea trecu pe lângă niște lenjerie ușor cam fantezistă cu un chicotit ușor stânjenit.

Marianne cercetă expeditiv garderoba. Culorile erau în majoritate pastelate, iar țesăturile erau toate naturale. Femeia fusese puțin mai mare decât ea.

Rochiile or să fie prea largi. Marianne găsi o pereche de pantaloni comozi, negri, cu talia prinsă cu un șiret. Le adăugă o bluză simplă ce putea fi lăsată pe dinafară. Mai alese o jachetă, o cămașă de noapte, un halat de baie și niște lenjerie nu prea sexy. Înainte de a pleca din pod, gândi mai degrabă, nu spuse, cuvântul „mulțumesc".

Iată-l pe Jack când împlinea doi ani, iar Louise îl ajută să stingă lumânările. Iar aici Molly când învăța să înoate. Și iar Jack când a participat la primul lui meci de baseball la categoria pitici. Și Molly în uniforma ei de majoretă. Iar aici Louise pe plaja din Newport...

„Prietenoasele lui fantome", așa le spunea Nolan. Fețele se uitau la Nolan de peste tot din cameră. Fiecare poză conținea un zâmbet. Nu fusese surprins nici un moment de tristețe. În clipe de îndoială, ca acestea, Nolan știa că se poate întoarce la ele – nu ca să fie certat sau lăudat, ci doar pentru căldura și dragostea atât de familiare.

În secunda în care o lăsase pe Marianne Hedison cu hainele Louisei, trebui să lupte cu el însuși pentru a nu se întoarce în pod urlând: „Stai! Nu le lua! E o greșeală!"

Dar acum era prea târziu. Hotărârea fusese luată și nu se mai putea întoarce. Și, dintr-un motiv oarecare, părea o hotărâre justă.

Fantomele prietenoase tot îmi mai zâmbesc, oricum.

Din când în când Nolan se întrebase ce era de făcut cu lucrurile Louisei, în special cu hainele. Molly era prea mică pentru toaletele mamei ei și nici una dintre prietenele sau rudele Louisei nu s-ar fi simțit bine să le ia. Probabil că Louisei i-ar fi plăcut ca el să le dea de pomană, dar Nolan nu reușise să se mobilizeze pentru a face asta. Era prima ocazie ce i se ivea de a folosi la ceva lucrurile acelea.

Și apoi, femeia asta merita puțin respect. Nolan își aminti cum salvase situația de dimineață. Nu se putea abține să nu-i admire forța și inteligența cu care îi manipulase pe nebunii ăia cu calculatoarele.

Simțise în ea un tip special de deliberare în acțiuni, de hotărâre. Cu fiecare minut îi venea din ce în ce mai greu să nu aibă încredere în ea.

Și oricum, femeia va lua doar un costum sau două și le va aduce cu siguranță înapoi. Când toată treaba asta se va termina, dilema legată de ce era de făcut cu hainele Louisei va rămâne neschimbată. Va fi de parcă nici nu le împrumutase vreodată.

Atunci de ce mă simt așa de ciudat?

Singurul motiv la care îl ducea mintea era că făcea ceva ce nu-i mai trecuse prin minte în viața lui. Dar, într-un fel, totul se potrivea cu ziua asta extrem de neobișnuită. Totul începuse cu o puternică răbufnire de sentimente, la locul unei crime.

Ce Dumnezeu i se întâmplase atunci?

Ce Dumnezeu i se întâmpla acum?

Nolan își aminti de ceva ce-i spusese Syd „Țăcănitul" cu mulți ani în urmă, când era abia un începător – ceva ce aproape uitase.

„Mai devreme sau mai târziu", spusese Syd, „ fiecare polițist se angajează într-un caz care schimbă *totul*."

„Ce înțelegi prin «totul»? " întrebase atunci un Nolan mult, mult mai tânăr.

„*Însăși viața ta*", răspunsese Syd. „Tot ceea ce gândești sau simți va fi răsturnat cu fundul în sus. Și habar nu vei avea cum și de ce s-a întâmplat așa. Nu vei ști decât un lucru: că nimic nu va mai fi la fel. Polițiștii fac față în moduri diferite acestei situații. Pe unii îi face mai duri și mai răi. Pe alții mai umani și mai blânzi. S-ar putea să ți se întâmple mâine, sau cu o săptămână înainte de pensie. Dar se întâmplă. Acest caz care schimbă totul apare în viața tuturor."

Poate că asta e. Nolan se duse în bucătărie. *Poate că ăsta e cazul meu.*

Marianne coborî ducând valijoara. Auzi vocea locotenentului Grobowski din bucătărie.

– Sunt aici, zise el.

Vocea îi suna extrem de vioaie – aproape veselă.

Marianne intră în bucătăria puternic luminată și îl găsi aranjând două sandvișuri pe masă. Simțea și auzea cafeaua dând în clocot.

– Salată de ton, spuse el destins. Pescuit fără a pune delfinii în pericol. Sper că e în regulă.

– E perfect, spuse ea surprinsă, așezându-se la masă.

– Cum îți place cafeaua?

– Amară, te rog, spuse ea.

Nu avea nici un motiv să se teamă că datorită cafelei se va trezi și va suferi de o altă insomnie ucigătoare. Oboseala îi era profundă și pozitivă. Pentru a se bucura de puțin somn atât de prețios nu avea nevoie decât de un loc confortabil unde să se întindă. Trebuia să-l găsească în scurt timp.

Locotenentul Grobowski îi puse cafeaua în față și se așeză de partea cealaltă a mesei. Ea își luă sandvișul și tocmai voia să muște când atenția îi fu atrasă de fața detectivului – care nu era chiar zâmbitoare sau cordială, ci oarecum gânditoare.

Ce ciudat.

Era vorba de gânduri profunde – ale unui bărbat care avea toate motivele să fie neîncrezător în fiecare mișcare făcută de ea.

Foarte, foarte ciudat.

– Dă-i drumul, spuse Grobowski, rupând tăcerea. Mănâncă tot.

Marianne simți că o înțeapă puțin ochii. Pentru a doua oară în ziua aceea, se simțea aproape de lacrimi. Prima oară fusese din disperare. De data asta, din recunoștință. Era totuși hotărâtă să nu plângă până nu vor fi lacrimi de jale pură și neascunsă. Și apoi locotenentului nu i-ar plăcea să se transforme într-o plângăcioasă.

– Mulțumesc, spuse ea simplu și începu să mănânce.

Ecranul de televizor era singura sursă de lumină din cameră. Pentru moment nu erau nici un fel de explozii, focuri de armă, urmăriri cu mașini; doar niște oameni anormal de frumoși, într-un decor exotic, care vorbeau unii cu alții fără să spună nimic, pentru că sunetul fusese întrerupt. Marianne nu putea suporta nici un sunet.

Ședea în pat, proptită de vreo câteva perne, uitându-se la ecranul strălucitor, simțind un fel de eterică identificare cu aparițiile fără nume și fără glas. Se întorsese la hotel târziu, după-amiaza, își cumpărase o periuță de dinți și alte lucruri necesare de la magazinul hotelului, revenise în cameră, făcuse un duș, se urcase în pat și adormise profund. Când se trezise, era deja noapte. Marianne se simțea întotdeauna dezorientată când adormea ziua și se trezea după lăsarea întunericului, dar acum mai mult ca oricând.

Se uită la halatul și la cămașa de noapte pe care le purta, amintindu-și că nu-i aparțineau. Prin lumina slabă și tremurătoare, mai putea vedea și alte haine care nu-i erau familiare, atârnate pe suportul de lângă baie. Ochii ei controlară camera, dar fără a putea localiza vreun obiect care să-i aparțină. Fără computerul ei, fără munca ei, se simțea goală și lipsită de personalitate – exact ca și camera asta.

Dacă s-ar prăbuși un copac în camera asta, oare ar auzi cineva? Eu cu siguranță că nu – pentru că „eu" nu exist deloc.

Se gândi la ce-i spusese Pritchard la sediul Insomnimaniei.

„Aș putea să te transcriu", spusese el. „Aș putea să iau un creion și să scriu tot ceea ce ești tu. Aș putea s-o fac folosind doar două simboluri – unu și zero. Și când vei muri, aș putea încărca toate aceste cifre de unu și zero în mașinărie și aș putea să le pun iar la treabă."

Marianne mai că se întreba dacă nu fusese cumva subiectul unui asemenea experiment. Poate că dăduse greș, iar acum cifrele ei de unu și zero erau amestecate fără speranță într-o grămadă anonimă. Sau poate ea însăși era o cifră, o tăbliță goală, o mașină lipsită de simțire care aștepta prețiosul program al lui Pritchard.

Se cutremură la trecerea valului de neant. Simțea o nevoie disperată de un contact uman. Trebuia să discute cu cineva.

Am s-o sun pe Renee.

Chiar ajunse la telefon până să se răzgândească. Ironia amară a gestului o copleși. Moartea lui Renee dăduse la iveală golul din viața ei, îi arătase Mariannei o oglindă în care nu se reflecta nimic – iar acum Marianne nu-și mai dorea nimic decât să audă vocea prietenoasă a lui Renee la telefon.

Nu-și putea alunga impulsul.

Îi știu numărul. Tot ce am de făcut e să ridic receptorul și să formez...

Avea nevoie să-și continue gândurile până la capăt pentru a se convinge că lucrurile stau altfel. Dacă ridica receptorul și forma numărul lui Renee, ar fi răspuns probabil robotul ei telefonic, lăsat în funcțiune de poliție pentru a mai colecta nume și numere de telefon. Vocea lui Renee va transmite promisiunea standard...

Am să iau legătura cu tine cât de curând voi putea.

Dar Renee n-o să mai ia legătura cu nimeni. Așadar, de ce se mai uita Marianne spre telefon, semidecisă să ridice receptorul și s-o sune pe Renee?

Asta se numește refuz, Marianne. Îți amintești, refuz?

Și, într-adevăr, își amintea că după moartea părinților trecuse printr-o perioadă plină de refuzuri. La un an după moartea fiecăruia, tot îi mai era dureros de greu să-și amintească să nu le trimită felicitări și cadouri pentru zilele de naștere și sărbători.

Dumnezeule! Și de data asta va dura tot atât de mult?

Continua să se uite fix la telefon.

Cât pe ce să sară în sus când telefonul sună.

Abia nimerind receptorul, reuși să-l ridice până la ureche.

– Alo? întrebă ea.

– Marianne Hedison? întrebă o voce masculină vag cunoscută.

La auzul numelui ei, Marianne simți o ușurare care îi invada, caldă, trupul – de parcă identitatea, esența persoanei ei îi fusese înapoiată în mod miraculos.

– Da, spuse Marianne, ridicându-se puțin.

– Aici Roland McKeever.

Un moment Marianne nu putu să-și amintească numele. Apoi își aminti. Era bărbatul mai înalt dintre cei doi tipi cumsecade pe care îi întâlnise la casa lui Renee. Cum de putuse uita?

– A, da, sigur, spuse ea cu căldură. Mă bucur să te aud.

– Te-ai aranjat bine?

– Cât se poate.

– Ne-a sunat mătușa lui Renee și am aflat mai multe despre înmormântare. Ne-am gândit că poate ai vrea să afli și tu.

– O, da, mulțumesc.

Marianne cotrobăi prin sertarul lateral al mesei ca să găsească un creion și o bucată de hârtie din rezerva hotelului. Roland îi spuse că înmormântarea va avea loc sâmbătă în Lakin, Iowa – un orășel de lângă Des Moines.

– Crezi c-ai să te duci? întrebă Roland.

– Da, spuse Marianne hotărâtă.

– Atunci te rugăm să transmiți și toate cele de cuviință din partea noastră.

– Așa am să fac.

– Sper să ne reîntâlnim cât de curând – în împrejurări mai fericite.

– A, da. Neapărat.

Închise telefonul și începu să mediteze la ultimele replici ale conversației.

Cum de putuseră fi amândoi atât de sinceri și, în același timp, siguri că nu se vor mai vedea niciodată?

Clubul Trubadur era un fel de labirint, astfel încât te puteai pierde foarte ușor prin el. De câte ori Marianne venea la club în compania lui Stephen Madison, i se părea ușor să depisteze noii veniți, care se separau adesea de partenerii lor – membri ai clubului – sau de prieteni, rătăcindu-se, arătând nesiguri și zăpăciți.

Uite unul.

Chiar în acel moment, o femeie timidă dar bine îmbrăcată își iți capul pe ușa camerei îmbrăcate în lambriu brun, luminată doar de lumânări, în care se aflau Marianne și Stephen. Părea absolut stăpânită de panică. Marianne își imagină că se pierduse încercând să se întoarcă de la toaletă la masa ei.

– Îmi pare extrem de rău, ciripi ea, dar n-ați putea să-mi spuneți cum să ajung înapoi în Camera Provensală?

Marianne îi spuse.

– Prima la dreapta și apoi de două ori la stânga.

– Îmi pare bine că *tu* ți-ai adus aminte pe unde era, spuse Stephen.

– Haide, zău; e clubul tău.

– Nu vorbi despre el de parcă eu aș fi proprietarul.

Marianne se întorsese în Santa Barbara cu două zile în urmă, după ce stătuse o noapte la Pacific Surf în Santa Monica. Era cel puțin superficial împrospătată și pregătită pentru călătoria de a doua zi spre Iowa, deși tot se mai simțea încordată. Era stresată. Stephen fusese drăguț să nu facă nici un comentariu când ea comandase un whisky dublu cu apă, în locul obișnuitului ei vin alb.

Stephen era de talie medie, dichisit, cu acea frumusețe calmă atât de popularizată prin revistele de modă masculine – zâmbet moale, bărbie solidă, părul tuns mai lung, sprâncene groase. Era un amant

corect – nici imaginativ, nici pasionat, dar atent la considerația necesară. Își făcea regulat exercițiile la o sală de sport costisitoare.

De aproximativ șase luni, ea și Stephen se comportaseră unul față de altul cum te comporți cu hainele îndelung purtate – fără vreo obsesie, dar nici cu totală nepăsare. Le intrase în obișnuință să nu se vadă câte două-trei săptămâni. Apoi puteau să petreacă trei-patru zile la rând împreună, de obicei acasă la Stephen, comportându-se ca o pereche de mult căsătorită. Nu erau nici profund prieteni, nici amanți romantici, dar din când în când se simțeau bine unul în compania celuilalt.

Marianne tocmai terminase povestea chinurilor prin care trecuse – cum fusese martoră la spectacolul lui Auggie, cum fusese interogată de poliție, cum văzuse trupul lui Renee și ce eforturi făcuse să-l ajute pe locotenentul Grobowski.

– Trebuie să fi fost groaznic, spuse Stephen sorbind din martini. Stephen comanda întotdeauna martini. O dată avusese atâta încredere în Marianne, încât să-i mărturisească lipsa lui de pasiune arzătoare pentru martini – bea doar pentru că era băutura obișnuită a avocaților.

– A fost cea mai urâtă experiență din viața mea, spuse Marianne.

– N-am avut nici o ocazie să-mi cer iertare pentru că am țipat la tine la telefon, în noaptea aceea.

– Nu-i nimic, eu eram nebună. Recunosc.

– Dar acum a trecut, nu-i așa? Adică, l-au prins pe adevăratul suspect în carne și oase?

– Așa-i, spuse Marianne.

Dar habar n-avea dacă acesta era un adevăr. Înainte de a pleca din L.A., sunase la centrala departamentului de poliție și încercase să dea de locotenentul Grobowski, dar detectivul nu era la birou. Asta o îngrijora. Voia să știe dacă Donald Hampstead din Malibu se dovedise, într-adevăr, un suspect plauzibil. Acum presupunea că trebuia să aștepte până se întorcea din Iowa ca să afle ceva. Dar pentru moment era mai bine să nu-l deranjeze pe Stephen cu incertitudini. Își făcuse deja destule griji în legătură cu ea.

– Sunt bucuros că ai scăpat tu, spuse Stephen. Nu simțeam nici o bucurie la ideea de a te apăra împotriva unei acuzații de crimă. Eu mă ocup de procese cu afaceri, nu de omoruri.

– Te-ai fi descurcat bine.

– Aș fi găsit pe altcineva. Știu că ești nevinovată. Un avocat nu reușește niciodată foarte bine când apără pe cineva despre care știe că e nevinovat.

– Îi șifonează stilul, nu?

– Cam așa ceva, zise Stephen. Îmi pare rău de prietena ta, adăugă el cu compasiune.

– Mulțumesc. Era o persoană minunată.

– Am cunoscut-o odată. Îți amintești? Era cam acum un an. Tu m-ai prezentat. Era o tipă chiar sălbatică.

Marianne simți că zâmbește. Da, Renee *trebuie* să-i fi părut destul de sălbatică lui Stephen.

– Și ea își amintea de tine, spuse Marianne.

– Și ea credea despre mine că sunt sălbatic? întrebă Stephen glumeț.

Zâmbetul Mariannei se lărgi și mai mult.

– Hai s-o spunem așa: ea îți spunea „Stephen Alunecosul".

Stephen chicoti:

– Alunecos cu sensul de șmecher, șiret, hoț sau alunecos ca brânza topită?

– La asta n-am să-ți răspund.

Râseră amândoi. Mariannei tot i se mai părea straniu că era capabilă să râdă cât de puțin, în special în legătură cu amintirile despre Renee. Dar chiar și așa, era recunoscătoare că-i mai rămăsese un pic de simț al umorului.

Vorbise numai ea de când ajunseseră la club, și acum era obosită. Se simți ușurată când începu Stephen să vorbească despre el însuși – cât de multe cazuri avea, ce exerciții făcea, partidele de tenis, noul fel de mâncare absolut delicios pe care învățase să-l pregătească.

Nimicuri.

Dar nimicurile, așa cum erau, o fermecau cu totul în seara aceasta – poate datorită contrastului cu realitățile brutale pe care a trebuit să le înfrunte în ultimul timp.

În mijlocul lucrurilor mari, noi ne ocupăm de lucruri mici.

Gândul ăsta îi dărui o remarcabilă consolare. Și cum Stephen continua mereu să vorbească, ea începu să spere că nu se va mai opri niciodată.

– ...și Mike s-a însurat săptămâna trecută, tocmai spunea Stephen când sosi cina.

Mike era fratele mai mic al lui Stephen. Ambii lucrau la biroul de avocatură al tatălui lor.

– Îmi spuseseși că se apropie nunta. Cum a fost ceremonia?

– Drăguță.

– E o femeie cumsecade?

– Cred că da. Ca să-ți spun adevărul, eu nu văd nici o diferență între Kimberley și oricare dintre celelalte partenere ale lui. Dar el pare să fie fericit.

– Cum se descurcă la firmă?

– Bine. Probabil că într-o zi va deveni președinte.

Marianne fu puțin surprinsă.

– Și tu? întrebă ea. Doar ești fratele mai mare. Ești mai vechi în firmă. Cum rămâne cu dreptul întâiului născut?

– Cum să rămână? spuse Stephen ridicând din umeri. El e cel care trage tare, are pasiune, are ambiție. Eu sunt doar un avocat bun, competent.

– Ți-ar plăcea să faci mai curând altceva?

– Deloc. Îmi place că am o slujbă care rămâne sigură, dacă nu fac prostii prea mari. Îmi place să am un venit bun și un anumit prestigiu în comunitatea în care am crescut. Dar asta nu prea este o *chemare*, sau ceva asemănător.

Stephen nu ținuse niciodată secret faptul că nu era un om ambițios. Dar chiar și așa, Marianne se simți ciudat de afectată de cuvintele lui din seara asta, mai ales în lumina recentelor ei experiențe. Pentru prima oară trebuia să privească drept la neantul propriei sale vieți. I se părea o revelație dramatică. Dar pentru Stephen era ceva diferit. El își privea neantul personal în fiecare zi, cu ochi critici, fără indulgență. Nu resimțea nici o teamă subterană. Se simțea bine și era capabil să facă glume asupra subiectului. Până în acel moment, Marianne nu înțelesese niciodată cu adevărat acest lucru despre Stephen – nu percepuse niciodată această conștiință a propri i apatii. Acum, că înțelegea, nu putea să nu-l considere destul de curajos.

După un coniac, un desert și vreo două ore de conversație, plată dar confortabilă, plecară de la club. Merseră cu Mercedesul lui

Stephen trecând pe străzile întortocheate, întunecoase și prospere din Santa Barbara. Orașul părea groaznic de senin față de L.A.

În timpul drumului, Marianne se surprinse gândindu-se la Insomnimania. Știa că și Stephen este membru, ca și cel puțin alți patru sau cinci prieteni sau cunoștințe. Era straniu că toți erau băgați în treaba asta – parcă erau legați electronic, într-un mod misterios, cu un ucigaș. Și i se părea ciudat că nu știa cine erau și când se conectau la rețea. Cum se numeau? Aveau trupuri electronice? Oare se întâlneau, vorbeau sau făceau dragoste în mod virtual fără să se recunoască?

– Vrei să-mi spui ceva, Stephen?

– Sigur.

– Care e alterul tău?

– Ce?

– Știi ce vreau să zic. Rolul pe care îl joci în Insomnimania.

– De ce vrei să știi?

– Doar din curiozitate.

Stephen rânji.

– Ți-l spun dacă mi-l spui și tu pe-al tău.

Marianne râse puțin.

– Răspuns de adevărat avocat.

Îi dăduse în vileag bluff-ul. Marianne nu mărturisise nimănui, cu excepția lui Renee, că propriul ei alter, Elfie, era doar o pereche de ochi fără trup, incapabili de acțiune sau chiar de conversație. Nici acum nu prea avea chef s-o spună – în ciuda intuiției ei, care îi spusese mai de demult că alterul lui Stephen ar fi putut fi la fel de lipsit de trăsături fizice. De câte ori ochii lor trecuseră poate unii pe lângă alții, colindând cu o curiozitate puțin bolnavă prin labirintul Insomniamaniei? Poate chiar clipiseră unii către alții, fără să-și dea seama.

Ajunseră la o răscruce de unde puteau merge fie la Marianne, fie la casa lui Stephen.

– Vrei să-ți petreci noaptea la mine? întrebă Stephen.

Ea se gândi puțin. Dar mintea îi fierbea în clocote și nu s-ar fi simțit bine ducându-se la el.

– Nu în seara asta, spuse. Poate când mă întorc din Iowa.

– OK, spuse Stephen fără nici cea mai mică urmă de dezamăgire.

Stephen o lăsă pe Marianne în fața casei și așteptă pe alee până ce ea intră pe ușa din față. Luna i se revărsa în sufragerie prin ferestre.

oferindu-i destulă lumină ca să vadă, ca să se miște prin casă. Nu aprinse luminile. Se miră că nu-i vine să le aprindă. După toate prin câte trecuse, de ce nu era ca un copil înfricoșat care se teme să meargă la culcare cu lumina stinsă?

Observă luminița pâlpâitoare a telefonului și dădu drumul la bandă. Mesaj de la locotenentul Grobowski. Voia să-i vorbească și-i lăsa numărul de acasă. Spunea că nu-l deranjează indiferent cât de târziu ar suna.

Marianne îl sună imediat. Îi spuse de înmormântare.

– Vreau doar să știți că nu plec din țară sau ceva de genul acesta, îl asigură ea.

– Vă mulțumesc că-mi dați de știre, răspunse el, și nu într-un mod neplăcut.

– Mai am încă hainele acelea. O să vi le aduc înapoi.

– Nici o grabă.

– Cum s-au petrecut lucrurile în Malibu?

Auzi oftatul detectivului.

– Individul e un fel de excentric bogat – un fel de hippie, departe de trăsnăile tehnice. Nici nu prea are vreun echipament electronic pe numele lui. Cărțile de credit sunt singura concesie pe care o face secolului douăzeci. Pretinde că nu știe nici abc-ul computerelor, cu atât mai puțin ceva deosebit despre Insomnimania. Și are un alibi perfect. Chestia ciudată e că din creditul lui nu s-a luat nimic pentru a achita vreo notă de plată de la Insomnimania, chiar dacă Auggie îi folosește numărul. Tipul ne-a arătat extrasele de cont.

Marianne simți cum i se înmoaie picioarele. Asta nu putea însemna decât un lucru. Auggie era un afurisit de hacker[1]. Nu se rezolvase nimic, în cele din urmă.

– Îmi pare rău, spuse ea.

– Da, și mie. Uite ce-i, ați putea veni înapoi la Los Angeles după ce vă întoarceți din Iowa? Mi-ar prinde bine ajutorul dumneavoastră.

[1] Termen folosit, atât cu nuanță peiorativă cât și apreciativă, la adresa programatorilor pasionați în special de stăpânirea detaliilor intime ale funcționării computerelor, programelor, sistemelor de operare și rețelelor. Deși considerați o elită a programatorilor, de multe ori ei se ocupă cu penetrarea diverselor sisteme interzise publicului (aparținând băncilor, instituțiilor militare sau guvernamentale etc.), cu producerea de viruși informatici sau cu spargerea protecției unor programe costisitoare, provocând uneori pagube însemnate dacă nu sunt depistați la timp și eventual atrași într-o activitate constructivă (n. tr.).

Marianne fu surprinsă de tonul într-adevăr sincer al locotenentului. Nu părea că se juca de-a prinselea cu ea. Dar, de ce? Oare această nouă cotitură a situației nu o readucea pe primul loc pe lista lui de suspecți? Vocea lui nu părea să spună asta.

– Desigur, zise ea. O să vă sun când mă întorc.

– Vă mulțumesc, doamnă Hedison.

– Marianne, vă rog.

O scurtă pauză.

– OK, spuse locotenentul Grobowski. Marianne să fie.

Marianne închise telefonul.

Doamne, în ce mă bag? Stephen o să fie furios.

Dar cel mai bun lucru era să nu-i spună, decise ea. Nu era vorba că se implica sau chestii de astea. Cum s-ar fi putut implica? Era nevinovată. O să ajute, doar atât. Măcar atât putea face pentru Renee. Măcar atât putea face pentru ea însăși.

Se uită prin sufrageria ei întunecată, privindu-i îndelung contururile, umbrele goale. Se simțea bine. Se simțea foarte bine.

Ciudat, ce liniștitor poate fi întunericul.

01110

MARGINEA

Stând în frigul din mașina închiriată, Marianne aruncă o privire spre harta pe care funcționarul îi marcase drumul spre Lakin – la doar treizeci de mile de Des Moines. Apoi răsuci cheia. Motorul porni destul de ușor, iar încălzirea dispersă repede aerul rece, dar ea rămase cu senzația frigului din partea cealaltă a geamurilor. Cel puțin străzile erau libere, deși aveau pe margini grămezi amenințătoare de zăpadă murdară. După un timp, orașul făcu loc unui peisaj rural ce părea încremenit.

Fermele răsfirate de-a lungul drumului constau din mici îngrămădiri de case, înconjurate de vaste întinderi de ogoare. Le văzuse la venirea cu avionul, ca o tablă de șah cu așezări singuratice, fiecare separată de vecinii cei mai apropiați prin hectare întregi de pământ mort și înghețat.

Ajunse în sfârșit la Lakin, care nu avea mai mult de o mână de case și mici magazine. La stația de benzină primi indicații precise despre cum se putea ajunge la biserica luterană. Aceasta, așezată pe la marginea orașului, arăta ca o cutie de cărămidă cu o cupolă deasupra. Marianne parcă lângă biserică și se dădu jos din mașină, tresărind la atingerea palelor înghețate și dezolante ale vântului specific zonei central-vestice. Frigul i se părea voit răufăcător, căci îi smulse imediat toată căldura din corp, deși purta cea mai groasă haină iar soarele strălucea din plin. Grupul mic de oameni pe care îi putea vedea venind spre clădire părea resemnat, de parcă s-ar fi împăcat cu gândul că natura încerca metodic să-i omoare prin îngheț.

Biserica era goală în interior, cu excepția florilor, ca o grădină temporară ce lumina zona din jurul coșciugului. Marianne ajunsese mai devreme, așa că nu veniseră încă decât prea puțini oameni. Se strecură pe-o bancă din ultimul rând și rămase în așteptare.

Ferestrele înguste din lateral erau colorate într-o nuanță caramel, cu vinișoare. Pereții erau goi iar stranele erau vechi și întunecate. Pe suporturile prinse de spatele fiecărui rând de strane se aflau cărți de imnuri și de rugăciuni. Aerul din biserică era greu și cald și părea că răsună de cântecele intonate duminică de duminică.

Începură să apară din ce în ce mai mulți oameni, întâi mai încet, apoi într-un șir din ce în ce mai consistent. Marianne se simți topindu-se printre ceilalți, ca și florile pe care le trimisese și care se amestecau acum cu toate celelalte. Oamenii se strângeau tot mai aproape unii de alții în strane, făcându-le loc celor din comunitatea locală sau celor veniți din alte orașe – chiar și celor care, ca și Marianne, nu frecventau nici o biserică.

Marianne își dădea seama că fețele oamenilor aveau o anumită asemănare. Femeile, cu permanentul lor standard și cu machiajul lor standard, își dăduseră toată silința să arate cât mai la fel. Nici nu era nevoie de prea mult efort. Păreau asemănătoare într-un mod fundamental. Erau și variațiuni, evident. Unele erau mai corpolente, dar nici una nu era excesiv de grasă. Altele erau mai slabe, dar nici una nu era piele și os. Impresia generală era de înțepeneală, de apăsare. Fețele erau oarecum late, iar părul în general castaniu.

Rasa lui Renee? Cum se poate?

Pentru prima dată, Marianne se gândi că părul roșcat al lui Renee nu era probabil natural. Fusese însă bine vopsit.

Bărbații erau diferiți. Erau de toate formele, mărimile și dispozițiile. Într-un fel ciudat, cei rotofei sau obezi păreau mai sănătoși decât cei dichisiți și bine întreținuți. Cei grași își purtau stilul de viață la vedere – țigări, lipsă de mișcare, mult prea multă bere și băutură tare. Evident că era sinucidere curată, dar nu din cauza abstinenței.

Cei slabi purtau pecetea efortului de a compensa toate viciile și excesele prin rigoare și disciplină – puțin cam prea multe vizite zilnice la sala de sport a orașului pentru a echilibra paharul de whisky ascuns în biroul de la serviciu.

Sanctuarul se umplea din ce în ce mai repede. Unii plângeau. Marianne se mută la mijlocul rândului, astfel încât cei care intrau de pe ambele culoare să nu fie nevoiți să-și facă loc pe lângă ea; ar fi preferat să stea însă lângă margine, ca să se poată strecura afară mai repede la sfârșitul serviciului religios. Treptat oamenii umplură tot rândul Mariannei, ca și pe cel din față. Primul rând din biserică rămase gol, pe când toate celelalte se umplură.

Biserica era acum supraîncălzită, iar aerul sufocant. Marianne avu brusc senzația că se află înconjurată de un continent care se întindea în toate direcțiile, un continent plin de oameni, fără vreun ocean la orizont.

Și pământ. Hectare și hectare de pământ fără margini, dur și înghețat.

Pentru prima oară își dădu seama de ce trăia în California – trăia lângă o margine.

Ia poftim, să fac atâta drum ca să-mi dau seama de asta.

Mereu alți oameni se duceau în față și se uitau la coșciug. Fiecare reacționa într-un mod diferit. Unora li se tăia puțin respirația la vederea cadavrului, unii plângeau, iar unii abia de aveau vreo reacție. Marianne încercă să-și focalizeze atenția în altă parte. Nu avea nici o intenție să se uite la cadavru.

Dar de ce nu? Nu face parte și asta dintre motivele venirii mele aici? Închiderea, irevocabilul sfârșit care nu poate avea loc decât în urma trecerii prin fața cadavrului?

Dar știa că o să fie exact ca la morgă. Trupul din coșciug nu va fi decât o altă impostură, o versiune adolescentină a lui Renee, fabricată de oameni care nu o cunoscuseră în timpul vieții ei de adult. Și oare cu ce era îmbrăcată această falsă Renee? Uniforma de cercetaș, costumul de majoretă, rochia de la balul de absolvire a liceului? Cu siguranță nu cu strălucitoarea ei costumație tip California – nu acea tunică mov cu roșu și pantalonii ruginii cu care o văzuse Marianne ultima oară pe Renee, încă în viață. Nu costumația sălbatică gen folcloric pe care o purtase în fericitele zile ale boemei lor. Iar fața din coșciug va fi cea a unei fete înghețate care nu a plecat niciodată cu adevărat de acasă. Această nouă parodie a lui Renee n-ar face decât să întărească sentimentul de care îi fusese deocamdată imposibil să scape – că Renee era o persoană dispărută, nu una moartă.

Nici coșciuge, nici cadavre.

Marianne avea de gând să descopere sfârșitul fără întoarcere printre acești oameni în doliu. Împărtășindu-le jalea, va fi convinsă de finalul de neschimbat al trecerii lui Renee.

Rândul din față se umplu cu rudele lui Renee – fără îndoială tatăl, mama, o amestecătură de mătuși și unchi. Mai erau și vreo câțiva bărbați și femei de vreo douăzeci-treizeci de ani – frați și surori sau verișori? Marianne se străduia să-și amintească orice i-ar fi spus vreodată Renee despre cei din familia ei. Nu-și amintea prea multe.

Un predicator păși în amvonul care era plasat mai sus și la stânga coșciugului. Începu să vorbească. Marianne nu era capabilă să-i urmărească vorbele. Voia să bocească în tăcere alături de acești oameni – fără imnuri, fără predici. Ce treabă avea omul ăsta cu predica lui?

Voia să-l întrebe: Vorbești din suflet? Voia să-i spună: Nu vezi că noi ceilalți încercăm s-o jelim?

Dar predicatorul continua să vorbească și, când termină, o femeie se ridică să cânte. Marianne nu cunoștea imnul. În casa de întruniri din copilăria ei nu se cânta. Se întrebă dacă imnul acesta fusese cândva printre cele favorite ale lui Renee.

Un imn favorit? Renee?

Nu, ideea însăși era absurdă. Toate aceste cântări și predici erau absurde. Marianne întrerupse sonorul și închise ochii. Lacrimile o înțepau de după pleoape, iar ea se lăsa purtată de vânt cu ani în urmă...

Inima, spuneau ei.

N-am știut niciodată că ceva nu era în regulă cu inima lui.

Dar tata se dusese. Iar mama plângea și continua mereu și mereu să spună...

Nu-i mort. Nu poate fi mort.

În coșciug părea că doarme, îmbrăcat în cel mai bun costum, cu fața liniștită. Serviciul funebru era silențios, cu excepția câtorva prieteni care spuseseră scurte și ardente rugăciuni. Cei în doliu îl respectau prea mult pe decedat pentru a vorbi, doar dacă Dumnezeu îi făcea să spună ceva. Marianne era nevoită să stea cu un braț în jurul mamei ei tot timpul, de teamă să n-o vadă căzând lângă ea.

Nu-i mort. Nu poate fi mort.

Tumoarea mamei fusese descoperită prea târziu, iar ea nu rezistase mult pentru că nici nu voia, și a tot recitat până la sfârșit aceea litanie:

Nu-i mort. Nu poate fi mort.

Doi ani.

Doi ani între moartea tatălui și a mamei.

Mama a avut o grămadă de timp să refuze adevărul.

Și Marianne a avut o grămadă de timp să refuze adevărul.

Dar Marianne refuzase adevărul ambelor lor morți, chiar și după moartea mamei.

Marianne fusese ca anesteziată.

Marianne nu simțise nimic.

Marianne fusese o adolescentă căreia îi căzuse întreaga lume pe umeri.

Ce ar fi trebuit să simtă?

Apoi, într-o zi, pe când împacheta un portret de familie, i se descătușară porțile lacrimilor și plânsese – plânsese cu adevărat. După plânsul acela, ei deveniseră morți într-adevăr. După plânsul acela, nu a mai întins mâna spre aparat să le telefoneze. După plânsul acela nu și-a mai amintit de zilele lor de naștere, de aniversările lor.

Trebuie să plângi ca să poți scăpa.

Iar acum, stând în biserica din Iowa, Marianne simțea venirea lacrimilor. Îi umplură ochii și se lăsară șiroind în jos pe obraji. Se suci pe banca tare de lemn. O femeie de alături își încrucișă picioarele în partea opusă ca să-i facă mai mult loc. Cântecul solo se terminase și predicatorul începuse din nou să vorbească.

... pierdere... pierdere...

„Ce pierdere?" voia să strige Marianne. „Oare duhul te-a inspirat să tot vorbești de pierdere?"

Dar jalea – a ei și a tuturor celorlalți – o ajunse, o copleși, în ciuda infinitei vorbării a predicatorului. Marianne se aplecă și-și puse ambele mâini pe strana din fața ei. Își întări trupul să reziste unui geamăt, unui urlet pe care îl simțea cum îi urcă spre beregată. Scoase un oftat lung, înfundat, aproape de neauzit.

Aaaaa...

Lacrimile își urmau cursul în jos pe obraji. Femeia de lângă ea își întinse o mână și o atinse pe braț. Marianne își ținu respirația și se lup-

tă să oprească acea revărsare înainte de a rupe zăgazurile și de a o lua pe sus.

Pe margine.

Marianne murmură cuvântul cu un sentiment de plăcută anticipare, pe când cobora dealul plecând de acasă pe drumul întortocheat, străduță cu străduță, trecând pe lângă casele cu ziduri palide și cu acoperișuri de țiglă roșie, către Bulevardul East Cabrillo. În sfârșit, își băgă mașina în parcarea de vizavi de Hotelul Sheraton și privi lung, dincolo de plaja cea lată, spre ocean.

Iat-o. Iată marginea.

După călătoria în Iowa, Marianne devenise conștientă că nu soarele sau apa o atrăgeau pe plajă. Era nevoia de a privi în depărtare, într-un vast spațiu nepopulat. Dacă puteai să faci abstracție de platformele petroliere maritime, aceste icoane pline de puternice semnificații ale bogăției, pe care localnicii nici nu le considerau un spin în ochi, atunci oceanul părea minunat de gol.

Vremea era perfectă pentru California de Sud – o zi caldă și senină de iarnă, fără smog sau alte semne ale degradării industriale, oferind un contrast bine venit cu ziua de ieri, plină de răutatea frigului din Vestul Mijlociu. Stând în mașină, Marianne își scoase pantofii, își sumese pantalonii și apoi o porni pe plajă. Trecu pe lângă o adunătură de trupuri puternice, angajate într-un meci de volei plin de energie. Erau chiar și două femei în bikini, lungite pe nisip. Alți câțiva oameni se adunaseră în jurul unei tarabe cu mâncare. Toate corpurile păreau incredibil de bine lucrate.

Tinerețea. Evident, vârsta maleabilității.

Era totuși un lucru relativ, ca timpul și spațiul. Puteai rămâne tânăr direct proporțional cu veniturile tale, cu capacitatea de a plăti pentru necesarele exerciții sau pentru băile de întreținere.

Trecând pe lângă tinerii aceia, Marianne observă că femeile arătau de parcă toate fuseseră produse de modelul cultural actual – foarte suple, cu sâni mari și ridicați. Era o combinație destul de rar produsă de natură, dar din ce în ce mai cerută de creatorii de imagine.

Atunci auzi în minte niște cuvinte familiare, de parcă cineva i-ar fi strigat asta pe când trecea: „Frumos costum. Dar n-ai nimic pe dinăuntru."

Marianne râse descoperind că încă o mai obsedau cuvintele alea. „Frumos costum. Dar n-ai nimic pe dinăuntru." Așa o necăjiseră băieții când făcuse pe modelul la o paradă a modei la liceu. Se simțise zdrobită. Mai târziu, și ea și Renee și tot grupul lor râseseră de femeile care se îngrijeau prea mult de aparențe. Acum expresia cea stânjenitoare căpătase oarecum un alt înțeles pentru Marianne. Mai aruncă o privire spre trupurile splendide. „N-aveți nimic pe dinăuntru", murmură ea, și amuzată și speriată de spiritul ei cenzorial.

Marianne se duse spre apă, ocolind doi bărbați care băteau o minge cu niște palete. Plajele din California de Sud erau rareori goale. Erau mai aglomerate în week-end și în timpul sezonului turistic, dar în orice moment al anului, în orice moment al zilei, oamenii își găseau timp liber să se ducă pe plajă, dintr-un motiv sau altul. Aici, în Santa Barbara, era un semn de bogăție și de libertate. La Los Angeles însemna doar șomaj și disperare.

Marianne se așeză, se sprijini în palme pe nisip și privi lung oceanul. Un singur pescăruș plutea pe deasupra, cu fața spre orizont, suspendat un moment aproape nemișcat pe suflul brizei puternice și stabile. Apoi, cu o bătaie rapidă și hotărâtă a aripilor, pasărea se repezi departe de țărm, pe deasupra valurilor...

Dincolo de margine.

Marianne ședea pe marginea continentului, o graniță culturală, ce ținea în spatele ei o umanitate enormă și nebună. Birourile, afacerile, clienții, Stephen – toți erau adunați în spatele ei, aplatizați în peisajul condensat, prinși într-o uriașă cușcă prin care ea se mișca cum putea.

O cușcă, dar cu ce vedere spre ocean...

Detectivul ăla, locotenentul Grobowski, era și el în cușcă, poate că reprezenta o amenințare pentru Marianne, poate îi era prieten. Mâine se va duce la Los Angeles să-l întâlnească iar. Și tot înghesuită pe undeva prin cușcă era și persoana – oare chiar era o persoană? – care o ucisese pe Renee. Marianne mai știa și că, într-o zi, o să-l întâlnească pe acest ucigaș, știa asta cu o siguranță plină de calm. Gândul la acest uriaș continent de pușcăriași care nu se bucurau să fie în aceeași celulă nu o deranja în mod special în dimineața aceasta. Acum păreau suportabili. Acum putea suporta aproape totul, câtă vreme exista

această margine, această limită spre care să se retragă atunci când avea nevoie să fie singură.

Marianne respiră adânc. Se simțea odihnită. Se minuna cum de se putea simți atât de odihnită. Cu o seară înainte, după ce se întorsese din Iowa, dormise mult și profund, dar era mai mult decât atât, mai mult decât refacerea cantității necesare de somn după intervalul chinuitor de insomnie. Era altceva.

Ceva s-a schimbat.

Dar ce?

Înmormântarea ridicase noi întrebări în loc să ofere răspunsuri. Chiar și după ce jelise, chiar și după ce vărsase lacrimi dureroase, Marianne tot nu putea să aibă cu adevărat sentimentul că Renee se dusese pentru vecie.

De ce?

Marianne se uită cercetător la suprafața vălurită a oceanului, căutând și ascultând, doar-doar o primi vreun răspuns. Dar, ca orice bun psihoterapist, oceanul era hotărât să-i spună cât mai puțin, s-o lase să-și găsească propriile răspunsuri. La toate întrebările răspundea cu un vuiet moale și mereu unduitor, cu un sunet pur și alb.

Pe când privea orizontul, ochii își pierdură concentrarea, iar oceanul păru să înghețe în nemișcare. Îi amintea de lacul înghețat și de călătorul singuratic care își târa povara. O dată cu trecerea timpului, era din ce în ce mai sigură că silueta călătorului se îndrepta spre țărm. Dar cât va mai dura restul călătoriei? Și ce pericole va mai întâlni în drum? Și ce răsplată îl aștepta la capătul drumului? Doar răbdarea și curajul vor da răspuns.

Marianne tremură un pic, simțind că o ia cu rece, în ciuda soarelui. Se ridică și se duse spre parcare, trecând pe lângă trupurile sculptate care își ascundeau cu grijă urmele și cicatricele. Se întoarse la mașină și ieși din parcarea de lângă impresionantul hotel. Simțea că în viața ei apăruse o nouă motivație de a fi – abia resimțită pentru moment, dar mereu mai intensă.

Insomnimania Help for Dummies

Gata Modif Adnotari SOS!

Cuprins Cauta Sus Istoria

INSOMNIMANIA MANUAL

ÎN ACȚIUNE

AICI ÎNCEPE ADEVĂRATA DISTRACȚIE. VĂ PUTEȚI CREA UN *EU* VIRTUAL EXTREM DE MOBIL, CU O GAMĂ LARGĂ DE POSIBILITĂȚI DE EXPRIMARE VERBALĂ. ACEASTĂ IDENTITATE DEPLINĂ VĂ VA ÎMBOGĂȚI EXPERIENȚA DE LUCRU CU REȚEAUA, VĂ VA RĂSPLĂTI DEPLIN EFORTUL ȘI VĂ VA IMPLICA MAI MULT DECÂT ORICE ALTĂ ACTIVITATE ÎNTÂLNITĂ VREODATĂ ÎN ORICE ALTĂ REȚEA.

E APROAPE LA FEL DE BINE CA ȘI CÂND TE-AI AFLA ACOLO

ALEGEȚI UN NUME. APOI ALEGEȚI "PARTICIPANT" ÎN LOC DE "SPECTATOR". DACĂ V-AȚI CREAT DEJA UN TRUP PENTRU ALTERUL DVS., VA APĂREA ACEL TRUP; DACĂ NU, NU TREBUIE DECÂT SĂ URMAȚI INSTRUCȚIUNILE PENTRU A CREA UNUL. ACESTEA VOR APĂREA ÎN ECRANE DE DIALOG.

ALTERUL DVS. ANIMAT POATE SĂ BEA ȘI SĂ CONVERSEZE ÎN BARUL LUI ERNIE, POATE CITI O CARTE LA CLUBUL *LA BIBLIOTHÈQUE ÉROTIQUE*, POATE JUCA BACCARA ÎN CAZINOUL *DEL CAMINO*, POATE ȚINE UN DISCURS ÎN COLȚUL VORBITORILOR, POATE SĂ CÂNTE JAZZ CU O ORCHESTRĂ, POATE SĂ DEA O PETRECERE ÎNTR-O

Insomnimania Help for Dummies

Gata Modif Adnotari SOS!

Cuprins Cauta Sus Istoria

CAMERĂ "FĂCUTĂ" DE EL, SAU SĂ IA PARTE LA O MULȚIME DE ALTE ACTIVITĂȚI.

NOTĂ: PENTRU DETALII COMPLETE PRIVIND ACESTE STADII, VEDEȚI SECȚIUNEA DE REFERINȚE DE LA SFÂRȘITUL MANUALULUI.

FABRICA

CE-I AIA? SPUNEȚI CĂ NU ȘTIȚI SĂ DESENAȚI? MARE BRÂNZĂ! NU TREBUIE SĂ FII ARTIST CA SĂ-ȚI CREEZI UN EU VIRTUAL.

INSOMNIMANIA VĂ UȘUREAZĂ SARCINA DE A CREA O PERSONALITATE VIE ȘI INCITANTĂ PENTRU ALTERUL DVS. ALEGEȚI *FABRICA* ȘI URMAȚI EXPLICAȚIILE. IMAGINILE POT FI CONSTRUITE SELECTÂND DINTR-O SERIE DE CAPETE, TRUPURI ȘI MĂDULARE EXPUSE ÎN BIBLIOTECA NOASTRĂ DE IMAGINI. O MARE VARIETATE DE TIPURI DE PĂR, TRĂSĂTURI FACIALE ȘI HAINE VĂ STAU LA DISPOZIȚIE PENTRU A LE ALEGE, A LE AMESTECA ȘI A LE POTRIVI.

Insomnimania Help for Dummies

Gata Modif Adnotari SOS!

Cuprins Cauta Sus Istoria

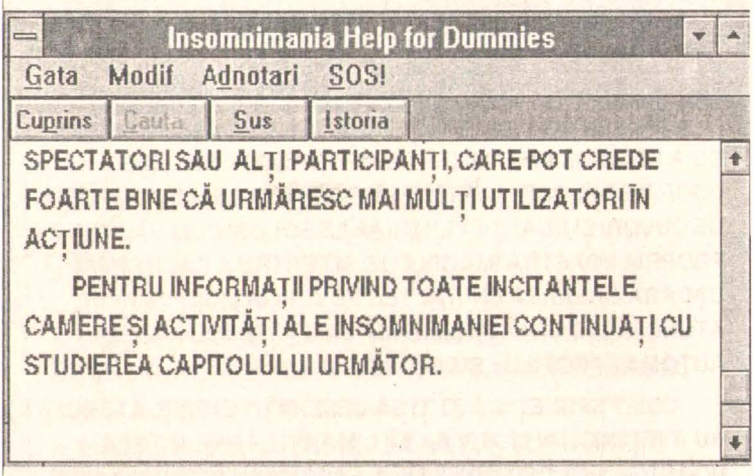
DACĂ DORIȚI, VĂ PUTEȚI MODIFICA ORICÂND IMAGINEA CU AJUTORUL INSTRUMENTELOR NOASTRE DE DESEN, UȘOR DE FOLOSIT. AVEȚI LA DISPOZIȚIE O GAMĂ COMPLETĂ DE CULORI ȘI NUANȚE PENTRU A LE FOLOSI CUM VĂ SPUNE PROPRIA VOASTRĂ IMAGINAȚIE. ȘI PENTRU A FACE ȘI MAI UȘOARĂ CREAREA UNUI ALTER PE DEPLIN MULȚUMITOR, ATUNCI CÂND CREAȚI IMAGINEA DIN FAȚĂ, VOR APĂREA AUTOMAT PROFILUL ȘI IMAGINEA DIN SPATE.

CUM? SPUNEȚI CĂ ȘTIȚI SĂ DESENAȚI? EI BINE, ATUNCI NU AVEȚI NICI UN MOTIV SĂ VĂ LIMITAȚI LA BIBLIOTECA NOASTRĂ. FOLOSIȚI UNELTELE *FABRICII* ȘI INSTRUCȚIUNILE EXTREM DE UȘOR DE URMĂRIT CARE VĂ VOR AJUTA SĂ VĂ CREAȚI UN EU VIRTUAL FOLOSINDU-VĂ DIN PLIN INVENTIVITATEA.

IMAGINEA PE CARE O CREAȚI VA DEVENI CURÂND O MARIONETĂ ELECTRONICĂ EXTRAORDINAR DE SOFISTICATĂ – DAR MAI ÎNTÂI TREBUIE SĂ-I LEGAȚI "SFORILE". O DATĂ IMAGINEA CREATĂ, PUTEȚI FOLOSI SETUL DE COMENZI GATA ARANJATE PE TASTATURĂ PRIN PROGRAMUL INSOMNIMANIEI SAU PUTEȚI FIXA PROPRIILE DVS. COMENZI PENTRU A ANIMA ACEST EU VIRTUAL ȘI A-L TREZI LA O VIAȚĂ VIBRANTĂ.

NU VĂ LIMITAȚI DISTRACȚIILE

POSIBILITATEA CA UN ACELAȘI UTILIZATOR SĂ INTRE ÎN JOC CU MAI MULȚI ALTERI SIMULTAN VĂ OFERĂ OCAZIA INCITANTĂ DE A PURTA CONVERSAȚII ... CU DVS. ÎNȘIVĂ! ACEASTA POATE FI DELICIOS DE ÎNȘELĂTOR PENTRU

Insomnimania Help for Dummies
Gata Modif Adnotari SOS!
Cuprins Cauta Sus Istoria
SPECTATORI SAU ALȚI PARTICIPANȚI, CARE POT CREDE FOARTE BINE CĂ URMĂRESC MAI MULȚI UTILIZATORI ÎN ACȚIUNE.
PENTRU INFORMAȚII PRIVIND TOATE INCITANTELE CAMERE ȘI ACTIVITĂȚI ALE INSOMNIMANIEI CONTINUAȚI CU STUDIEREA CAPITOLULUI URMĂTOR.

01111

L-FY

Marianne Hedison își așeză computerul portabil pe măsuța de toaletă din camera ei de hotel.

Descurcă vreo câteva cabluri și începu să le înșire trecându-le prin spatele măsuței. Îi aruncă o privire îngrijorată lui Nolan.

– Arăți terminat, remarcă ea.

– Mersi, mormăi Nolan.

– Merge prost cazul?

– Ar putea merge mai bine.

Nolan îi observă mișcările îndemânatice, precise, cu care își conecta preocupată computerul la priză și la modem. Arăta, evident, în formă maximă în seara aceasta.

Nolan voia să-i spună: „Tu nu arăți terminată. De fapt arăți de-a dreptul minunat. Și abia te-ai întors de la o înmormântare. La naiba, abia te-ai întors din Iowa. Ce scuză ai? Când te-ai odihnit așa?"

– Ce se întâmplă cu Pritchard și Maisie? întrebă Marianne continuând să-și aranjeze lucrurile. Cooperează?

– Poți fi sigură, spuse Nolan chicotind. Descoperirea că Auggie i-a fraierit cu informațiile de înscriere nu i-a deranjat prea mult. Dar faptul că Auggie n-a plătit niciodată pentru a folosi rețeaua, nici chiar cu cartea de credit a altcuiva – ei, asta chiar că i-a făcut să fie atenți. Toate idealurile lor hippie despre libertatea informației au fost spulberate cât ai clipi din ochi.

– Cu ce te ajută?

– Și-au programat sistemul să înregistreze când se cuplează Auggie și, în general, să-i urmărească activitățile. Încă nu s-a arătat, dar când o va face, vor putea să-i înregistreze numărul de telefon. Asta va fi suficient ca să-l prindem.

– Poliția nu are nici un fel de echipamente electronice?

– Ba da, sunt cei de la Divizia de fraude pe computer.

– Atunci de ce ai nevoie de mine ca să te învăț treburile astea?

– Nu reușim să-i cointeresăm pe prețioșii ăia. Până acum nu avem decât un personaj care comite mici fraude cu cărți de credit, deci nu i-a impresionat. Le place să urmărească ștabi care învârt afaceri uriașe la nivelul corporațiilor – chestii din alea de pagina întâi.

– Dar aici e vorba de crime.

– Așa le-am zis și noi. Iar ei au spus: „Grozav. Voi sunteți eroii de la omucideri. La muncă."

– Trebuie să fie nostim să lucrezi într-o structură birocratică, spuse Marianne terminând de făcut legăturile.

– Da, nebunie curată.

Cu toate astea, Nolan nu-i spunea tot adevărul. Pritchard și Maisie aranjaseră în așa fel ca magicianul în ale computerelor de la Omucideri să se poată cupla la rețea și să colinde prin ea fără știrea nimănui. Numeau asta „privilegii de superutilizator". Kim îi învăța acum pe alți tipi de la Omucideri – inclusiv pe Clayton – cum să folosească Insomnimania. Deci, de fapt, Nolan nu avea nevoie de Marianne ca profesor.

Dar Kim nu putea să privească rețeaua decât cu ochii unui polițist, iar Nolan dorea să aibă punctul de vedere al unui utilizator. Voia să descopere ce simțeai cu adevărat când erai cuplat la Insomnimania. Marianne îi putea arăta tocmai acest lucru. Îi putea da o viziune din interior asupra caracterului lui Auggie – cum îi funcționa mintea, ce punea la cale, poate chiar cine era.

Nolan nu spusese nimănui de această întâlnire – nici chiar lui Clayton. Se întreba și el de ce, se întreba dacă prezența lui aici nu avea motivații pe care nu și le mărturisise deschis. Voia de la femeia asta ceva mai mult decât era pregătit să admită el însuși?

Nu credea. Cu siguranță nu voia să creadă așa ceva. Marianne se dovedise de ajutor și plină de sinceritate la fiecare pas, iar Nolan se

simțea chiar puțin jenat că o suspectase cândva de ceva în genul crimei.

Marianne se ridică și își frecă mâinile.

– Gata de pornire, spuse. Vrei să bei ceva înainte de a o lua din loc, sau ești de serviciu?

Cum stătea Marianne așa, chiar în fața lui, Nolan nu-și putea reprima gândul că arăta grozav, cu trăsăturile ei aristocratice și cu hainele simple, dar stilate. Purta niște pantaloni comozi, cenușii, și o bluză cenușie de bumbac, nimic pretențios. Prima dată când o văzuse – în locul unde fusese omorât G.K. Judson – îi rămăsese în minte ca o persoană prea elegantă. Nolan nu putea înțelege de ce se dădeau în vânt femeile după moda aia gen copertă de revistă. De obicei avea rezultate dezastruoase, făcându-le să pară țepene, stânjenite, prea preocupate să arate superb, pentru ca să mai și fie superbe.

Dar în seara asta Marianne arăta minunat, iar Nolan descoperi că se simțea ușor excitat. Asta îl cam surprinse. Strict vorbind, nu ăsta era genul lui – nu cu osatura ei subțire și cu manierele ei reținute. Îi lipsea ceea ce el considera o doză necesară de teluric. Dar chiar și așa...

– Ei bine? întrebă Marianne cu o figură amuzată.

– Ce? sări el prostește.

– Vrei ceva de băut?

– Nu. Sunt în exercițiul funcțiunii. Mulțumesc.

– Evident.

Cristoase, Nolan, fii mai atent. Ar fi bine dacă ar trece-o pe seama oboselii.

Marianne trase un scaun lângă măsuță și se așeză în fața computerului. Nolan își trase un alt scaun și se așeză lângă ea. Poate că poziția era cam prea înghesuită, dar trebuia să se dea destul de aproape ca să vadă ecranul, și așa prea mic.

Marianne porni computerul și se conectă la Insomnimania, aducând mica pereche de ochi cu însemnul „l-fy" în complicatul meniu al labirintului. Ochii se grăbeau în sus și-n jos prin îngustele coridoare care duceau la diverse simboluri cu numele camerelor, precum Plaja Babbage și Colțul Vorbitorilor. Pe când ochii se tot fâțâiau, Marianne începu să-i înșire informații amestecate, la întâmplare, despre rețea. Nolan își lua notițe. Îi plăcea s-o asculte cum vorbește. Se pricepea și

să facă dar și să vorbească despre aceste lucruri, știa să le explice altora.

Îi spuse tot ce-i trecea prin minte – totul despre meniuri, despre mouse, despre conectare și ieșire din program, despre transferul datelor prin modem.

– De ce ai obținut o copie incompletă a animației care prezenta omorârea lui Renee? întrebă Nolan.

– Există o comandă într-unul din meniurile Camerei Iluziilor care spune „trimite-mi o copie", răspunse Marianne. Dacă o alegi pe aceea, se presupune că vei obține pe computerul tău de acasă o copie a materialului respectiv. Auggie a aranjat cumva lucrurile ca materialul ce putea fi copiat să fie diferit de cel prezentat de fapt pe ecran. Se mai gândi un moment. Eu n-am mai copiat niciodată o animație din spectacol, și nici nu mi-a trecut prin minte că acea copie ar putea fi incompletă. Cred că am devenit dependenți de ideea că un computer o să facă exact ceea ce presupunem noi că trebuie să facă.

Nolan încuviință, iar Marianne continuă cu alte informații din lumea computerelor. Îi povesti despre rețele în general – cum unele îți ofereau accesul la date specializate pe domenii profesionale, în timp ce altele amestecau informatica cu relațiile sociale. Câteva erau absolut pornografice, spuse ea. Insomnimania avea câte puțin din toate, dar majoritatea legate de relaxare – era un mod, ca să spunem așa, de a număra oile după tipicul electronic, pentru oamenii tracasați și fără somn.

– Tracasați, fără somn și *bogați,* remarcă Nolan sec.

Ea îi aruncă o privire oarecum indignată.

– Eu sunt bogată? întrebă ea.

– Da, dacă îți poți permite toate astea.

– După standardele din Santa Barbara, abia dacă mă înscriu în clasa mijlocie.

– După standardele din L.A., sărăntocii din Santa Barbara sunt bogați.

Marianne ignoră observația și începu să-i povestească despre camere, despre alteri și altele de genul ăsta. Îi spuse că „l-fy" era o prescurtare pentru Elfie – alterul ei.

În acel moment, ochii lui Elfie clipiră.

– Trebuie să facă așa? întrebă el.

– Da, așa e programul.

– Cam sinistru.

– Și pe mine mă face să tresar uneori.

– Deci crezi că am putea da peste personajul ăsta, Auggie, în seara asta?

– Nu știu. Poate. Va trebui să cercetăm. Nu există o listă centrală, așa cum au majoritatea rețelelor. Trebuie să căutăm cameră de cameră.

– Dacă-l ratăm, cred că Pritchard și Maisie or să-l găsească, adăugă Nolan. Dar dacă dăm peste el, o să-mi pot da seama dacă e vreun nebun sau nu?

Marianne râse.

– Hai să spunem așa: dacă ne-am duce la un bal mascat, într-un balamuc? Peste câți nebuni te-ai aștepta să dai? Când oamenii își pun o mască, dispar toate inhibițiile. Dar lucrurile devin și mai nebune în locul ăsta. Aici îți poți schimba complet înfățișarea – și nici nu trebuie să-ți scoți masca la miezul nopții. Nimeni nu va afla vreodată cine ești cu adevărat, doar dacă tu te decizi să le-o spui. Majoritatea nu spun.

– Unde ar trebui să căutăm mai întâi?

– Nu știu. Poate la Barul lui Ernie. Își petrece mult timp acolo.

Zori ochii lui Elfie să ajungă pe simbolul pentru Barul lui Ernie și selectă din meniu comanda „cine?". Apăru o listă de nume urmată de abrevierile lor:

```
SUDOPOD <SUDO>
TASER <TAZ>
JAZZ <JZ>
MON ONCLE <MO>
```

Cu totul erau doisprezece.

– Nici un Auggie, remarcă Nolan.

– Cred că nu.

– Și totuși, am putea intra să ne uităm?

– Desigur.

Apăsă de două ori mouse-ul iar imaginea se deschise înfățișând un vechi bar tip western, cu uși batante, o bară de alamă care mărginea tejgheaua, și o extrem de variată clientelă semiumană. Un pian picura sunete prin difuzorul micuț al computerului. Nolan era uluit de

concretețea imaginii, de culorile vii și de schimbarea perspectivei. Faptul că ecranul era plat făcea ca efectul să fie și mai uimitor.

Ochii fără trup ai lui Elfie plutiră de ici-colo prin bar. Conversațiile clienților apăreau în fereastra din partea de sus a ecranului. Nolan observă un comentariu aproape ilizibil – aparent o insultă.

JZ>MIA OH-YEAH DE LA TOTZ MGRY CU PȚE VERZI.

– Ce fel de scriere e asta? întrebă Nolan.

– Prescurtată, răspunse Marianne. Oamenii își inventează propria scriere.

– Și cum dracu' poți să citești așa ceva?

– Îți ia un timp să te obișnuiești. Încearcă să citești cu voce tare.

– Mă-ta o ia de la toți măgarii cu pute verzi, se auzi Nolan spunând.

Apoi râse. El rostise cuvintele, dar, pentru o secundă, i se păruse că îl auzise chiar pe Jazz vorbind. Poate că oboseala îi juca feste.

– Ai dreptate, zise el. Trebuie să te obișnuiești.

– Ce crezi că înseamnă asta? întrebă Marianne luându-i carnețelul și creionul și scriind câteva semne:

:)

Nolan privi semnul dintr-o parte.

– E o față zâmbitoare, spuse.

– Corect.

Apoi Marianne îi făcu o listă cu tot setul de prescurtări pentru expresiile faciale:

;)
|:(
:o
:-]

– Dar nu văd nici una pe ecran, observă Nolan.

– Nu. Astea sunt mai obișnuite în celelalte rețele. Nu prea sunt necesare în lumea alterilor animați. Uite, dacă vrei ca personajul tău

să zâmbească, îi aplici un zâmbet. Dacă vrei să se încrunte, comanzi o încruntare.

Elfie ieși din Barul lui Ernie și lunecă prin coridoare, verificând listele fiecărei camere, în căutarea lui Auggie. Nolan fu atras în mod special de ceea ce îi părea a fi un cartier cibernetic deocheat, numit Domul Plăcerii, dar Elfie verifică lista ocupanților Camerei Imponderabile și porni mai departe fără să exploreze mai în amănunt.

În continuare, Elfie ajunse la cazinoul Del Camino. La comanda „cine?" apăru o nouă listă de nume pe care Nolan începu s-o citească tare.

– Lalulea, Caligula, Cauciuciu, K.Ricci, Perdici, Magnagaura... Nici aici nu-i nici un Auggie. Și totuși, te deranjează dacă aruncăm o privire?

– Deloc.

Ea apăsă de două ori pe mouse, și iată că Elfie se afla în interiorul cazinoului – un măreț palat al jocurilor de noroc, în stilul opulent, tipic Las Vegas, plin de coloane clasice și frunze aurite. Ochii lui Elfie plutiră prin prima cameră, având mai multe rânduri de jocuri mecanice, apoi intrară în sala principală, ovală, cu podeaua acoperită de o mochetă groasă, unde clienți de toate felurile jucau la ruletă, sau la mesele de canastă, black-jack și poker. Mulți dintre clienți erau niște creaturi care arătau a mutanți, așa cum erau și cei rămași în Barul lui Ernie. Dar toți purtau papioane negre. Părea să fie o cerință a casei. Pe ici pe colo se strecurau chelnerițe cu cocteiluri, dar nu părea să servească cineva vreo băutură. Poate că erau acolo doar de frumusețe.

Nolan izbucni într-un muget:

– Mâinile pe perete, toată lumea! lătră el la ecran. S-a terminat cu jocul! Poliția!

– De fapt cred că totul e perfect legal, spuse Marianne râzând. Nimeni nu joacă pe bani. Joacă pe timp de participare la jocuri. Trebuie să plătești intrarea pentru a juca, dar poți juca atâta timp cât mai ai fise. Fisele nu au altă valoare decât aceea de a-ți oferi mai mult timp în jurul mesei de joc.

Nolan își aminti în treacăt de ceva ce-i spusese locotenentul Paul Spiroff din Chicago în legătură cu asasinarea lui Miles Braxton: „jucase canastă într-un fel de cazinou virtual, la care era cuplat", și mai

spusese că nu era vorba de bani. Oare Braxton jucase la acest cazinou? Dacă era așa, oare mai exista o crimă legată de Insomnimania?

Dar nu, ideea i se păru prea stupidă pentru a fi luată în serios. Braxton fusese ucis în Chicago, totuși, ceea ce întindea puțin peste limite teoria cu crimele în serie. Și probabil că o mulțime de rețele aveau cazinouri ca acesta. Dar chiar și așa, Nolan își notă în minte să verifice dacă Braxton fusese vreodată abonat la Insomnimania.

Cât privește prezentul, chiar avea de gând să simtă pulsul Insomnimaniei. Își frecă mâinile:

– Ce-ai zice să intrăm într-un joc?

Marianne se uită surprinsă la el. Cererea părea s-o fi luat complet nepregătită.

– Nu putem, spuse ea direct.

– De ce nu?

– Elfie nu are trup.

– Ce înseamnă asta?

– Nu e decât o pereche de ochi. Nu poate face lucruri active, cum ar fi să poarte o conversație sau să intre într-un joc.

Nolan nu-și putea crede urechilor.

– Și care-i problema? întrebă el. Ți-e defect computerul sau ceva asemănător?

– Nu.

– Atunci, ce? A avut Elfie vreo boală cumplită în copilărie?

– Nu, doar că n-am ajuns niciodată să-i fac un trup.

– Nu pot să cred! exclamă Nolan în glumă. Cheltuiești atâția bani și pierzi atâta timp ca să intri în rețeaua asta extra de computere, îi înveți păsărească, toate jocurile și toate ascunzișurile, și te mărginești la a privi! Ce-i cu tine? Ești oare o dezaxată din alea care trag cu ochiul?

Nolan îi văzu fața ușor mai aprinsă – nu putea spune dacă era din cauza furiei sau a stânjenelii. Marianne scoase ochii lui Elfie din cazinou și îi conduse înapoi în labirint.

– Ce faci? întrebă Nolan.

– Ne ducem la fabrică.

– Ce să facem?

– Să facem trupul lui Elfie, spuse ea cu o nuanță defensivă. Ce părere ai?

Marianne apăsă de două ori pe butonul mouse-ului și Elfie intră în Fabrică. Aici erau expuse pe rânduri suprapuse diferite forme de capete și trupuri. Marianne îi alese un cap lui Elfie – unul cu o bărbie ascuțită și cu fruntea lată. Apoi mișcă indicatorul spre colecția de trupuri, oprindu-se la unul scurt și pătrățos.

– Nu, pufni Nolan. Fă-o mai înaltă.

Marianne se uită la el critic.

– Ea e un elf.

– Ei și?

– Se spune că elfii sunt mici.

– Mda, dar trebuie să fie așa de pătrățoasă? Și apoi, cine spune că trebuie să arate ca toți ceilalți elfi?

Marianne oftă, atinse o comandă care făcu trupul moale, așa că-l mai întinse, înălțându-l și subțiindu-l. Apoi aduse capul deasupra trupului. Acum era schițat trupul în mare, dar nu avea nici un fel de adaosuri. Nolan urmări copleșit de admirație cum folosea Marianne pensulele și creioanele oferite de computer, adăugând și diferite texturi pentru detalii – pantaloni verzi și o jachetă verde, pantofi cu ciucurei în vârf, urechi mari și ascuțite care se întrezăreau prin aura părului galben. Îndemânarea și rapiditatea cu care Marianne folosea uneltele grafice îl uimiră și îl încântară pe Nolan.

– Iată, spuse Marianne când și ochii cei mari și rotunzi ai lui Elfie ajuseseră la locul lor. Și cu asta basta.

– Stai puțin. Elfie asta se presupune că e o „ea", nu?

– Nu prea m-am gândit la asta.

– Nu te-ai gândit? Dar e o problemă destul de importantă, nu?

– E androgină, bine?

– Dar pe ea ai întrebat-o dacă *vrea* să fie androgină? Ce se întâmpla dacă părinții tăi se hotărau să te facă androgină? Ce-ai fi zis de asta?

Marianne își încrucișă brațele.

– Poate vrei să preiei tu jocul.

– Nu, nu. Tu ești expertul în computere. Mă plec în fața unei autorități superioare.

– Nu, hai s-o rezolvăm. Nu vreau să intri în Cazinoul del Camino cu un elf de care să te rușinezi. Ce vrei să fac pentru a-i adăuga ceva feminitate?

Nolan își scărpină bărbia.

– Ai putea s-o faci mai rotundă.

– Rotundă?

– Mda.

– Cum?

– Vrei o lecție de anatomie?

– Mai rotundă la șolduri?

– Asta ar mai îndrepta lucrurile.

– Și mai pe unde?

Acum Nolan simți că roșește.

– Ei, nu i-ar strica niște sâni.

– *Sâni?*

– Desigur.

– Elfii nu au sâni.

– Ba da. N-ai văzut *Fantasia*?

– Ăia nu erau elfi. Erau centauri femele. Și apoi Walt Disney era un pervers.

– Ba nu.

– Ba da. Cum numești tu un tip care a făcut fixație pe poponețe rotunde de fetițe?

– Vorbești ca o comunistă, gemu Nolan.

– Ce fel de sâni vrei?

Nolan ridică din umeri.

– Orice de modă veche. Nu sunt expert.

– A, nu mai fi modest. Sunt sigură că ești un adevărat cunoscător. Cum îi vrei? Rotunzi, globulari, ca mingile de plajă? sau poate conici, ascuțiți, cu sfârcuri mari?

Nolan înghiți în sec.

Mai bine recunoaște-ți înfrângerea, băiete.

– Rotunzi ar fi perfect, spuse.

– Asta-i tot?

– Ar trebui să fie de ajuns.

– Ei bine, își mulțumesc pentru informații, locotenent Grobowski, spuse Marianne.

Nolan rânji la ea.

– Prietenii îmi spun Nol.

Marianne îi răspunse tot cu o strâmbătură.

– De ce n-am ajunge la un compromis, să-ți spun Nolan?

– Nolan e perfect.

Era mulțumit. Oricum îi plăcea mai mult Nolan.

– Ăsta nu e un joc de noroc? îl întrebă Marianne ca să-l tachineze, la câtva timp după ce Nolan începuse s-o direcționeze pe voluptoasa Elfie să joace câteva partide de pocher.

– Nu așa cum îl joc eu, a, nu, răspunse Nolan cu un ton grav, nazal, ca al lui W.C. Fields.

Și chiar că Mariannei i se părea neobișnuit norocul lui Nolan. Aruncase cărțile de două ori, pierduse de două ori, dar câștigase de cinci ori. Marianne își aminti cât de obosit fusese detectivul când apăruse în camera ei de hotel, cu hainele șifonate, abia mișcându-se, abia vorbind. Era evident că, pe parcurs, înviase de-a binelea.

Și Elfie înviase. Ședea plină de încredere la masă, având în față fise albe, roșii și albastre în valoare de douăzeci și opt de dolari – și începuse cu doar cinci dolari. Dar Marianne se întreba dacă Nolan va face praf norocul lui Elfie înainte de sfârșitul serii. Prea părea sigur de el.

Grupul de jucători se schimbase în ultima jumătate de oră. Când Elfie se apropiase pentru prima oară de masă, din grup mai făceau parte și Lizzy Tinichea, o matroană cu aparență metalică, făcută din bucăți de mașină asamblate, cum ar fi o bară de protecție în chip de sutien și un radiator în loc de corset, precum și Cosașul, un tip rural în salopetă și cu o pălărie de pai; din gură i se bălăngănea un fir lung de buruiană. Ceilalți jucători fuseseră Asul, un jucător profesionist de pe Mississippi, cu o splendidă pălărie tip derby și cu un lanț de aur la ceas, și Norocosul, un tip într-un costum cu dungi subțiri, cu o pălărie moale, care fuma trabuce, plin de bani, de parcă era venit de pe Broadway-ul lui Damon Runyon.

Nolan își exprimase imediat suspiciunile în legătură cu Asul și cu Norocosul, că prea se simțeau acasă la masa de joc ca să fie oameni cinstiți. Și evident, în momentul în care Elfie intră în joc, Asul plecă aruncând cărțile. Iar când la masă se așeză și împăratul roman Caligula, abandonă și Norocosul. Asul și Norocosul se pare că fuseseră momeli – erau „angajați" ai cazinoului meniți să umple masa până ce apăreau adevărații clienți plătitori.

Asul și Norocosul dovedeau maniere atât de mecanice și de repetitive, încât Marianne ghici că nu aveau utilizatori umani. Erau doar programe de jucat poker. Dar orice ar fi fost, erau destul de pricepuți să ia fisele clienților reali.

Acum jucătorii erau Lizzy Tinichea, Cosașul, Caligula și Elfie. Cărțile lui Elfie erau cu fața la ecran și ocupau mai tot spațiul. Avea trei decari – nu era mult, dar era suficient ca să rămână la prima rundă de licitare. Acum era al doilea tur de licitare. Caligula tocmai ridicase miza și era rândul lui Elfie să ceară ceva.

– Mai bine aruncă mâna, sugeră ea.

– Ce-ai înnebunit? răspunse Nolan. I-am prins. Am să plusez.

– Cu trei bucăți?

– Sigur.

– *Tu* ești nebun. Are cel puțin chintă.

– Iar eu zic că nu are mai mult de două perechi, spuse Nolan. Uită-te la el, Marianne. Îi transpiră buza de sus.

– Ba nu, Nolan.

– Ba da. Și se freacă pe scaun, vezi?

– Nu-i poți descifra sensul gesturilor. E doar un alter. Nu arată decât ceea ce vrea utilizatorul lui să arate. Nu se trădează cu nimic.

– Chiar și așa, sunt sigur că blufează.

– Și tu o faci.

– Dar eu o fac mai bine.

Nolan apăsă comenzile necesare ca Elfie să pluseze. Cosașul aruncă mâna. Lizzy Tinichea plăti sec. Caligula avea doi valeți, un doi, un trei și un cinci.

Nolan râse când Elfie își strânse fisele.

– Ei, băiete, cărțile tale erau chiar mai împuțite decât am crezut, îi spuse Nolan lui Caligula. Sper că nu cu asta îți câștigi pâinea, javră arogantă.

Marianne râse.

– Ar trebui să fii fericit că nu te aude. Într-un adevărat joc de cărți ai putea fi împușcat pentru cuvinte din astea.

Și chiar i se păruse că fața împăratului s-a înroșit și expresia sarcastică i s-a adâncit.

E doar un truc datorat luminii.

– Cred că a înnebunit, adăugă Marianne.

– Păi, da, împărații ăștia romani cred că stăpânesc lumea.

– Cum de-ai știut că trebuie să plusezi?

– A, doar datorită felului în care a jucat. Nu e pentru că blufează de-adevăratelea. Dar nu are bun-simț, asta-i tot. Crede că fiecare mână îi aduce aur. Și apoi, mai ține cont și de șansă. Hei, dar ceva jucători adevărați nu sunt în spelunca asta? Am putea să ne distrăm.

Încă îndurerat de lovitura primită, Caligula anunță:

KLGLA>JUCĂM CU 5 CĂRȚI.

Împăratul cibernetic începu să amestece cărțile.

– Unde ai învățat să joci cărți așa? îl întrebă Marianne pe Nolan, când Caligula începu să le împartă.

– Când eram abia un tânăr polițist care lucra incognito. Era un ucigaș profesionist numit Sonny Wyke – un tip foarte activ, pe care poliția voia să-l scoată din joc. Am primit de știre că organizase un joc de pocher în apartamentul lui. Ei bine, m-am gândit să intru în joc, să-i câștig încrederea, poate mi-o spune ceva. Toți prietenii mei credeau că sunt nebun. M-au considerat și mai nebun când am început să-mi petrec tot timpul liber studiind strategia jocului de pocher, citind cărți despre șansă și probabilități, și alte chestii de-astea. Se întrebau ce dracu' are pocherul cu o investigație criminalistică. Dar am reușit să intru în jocul lui Sonny, am reușit să-l fac pe Sonny să-i placă stilul meu, pentru că eram singurul jucător care îi putea face față. Vorbeam din ce în ce mai mult în timpul jocurilor, glumeam, făceam cafe-concert.

– Cafe-concert?

– Știi, adică pălăvrăgeam. Distrăgeam atenția celorlalți tipi de la masă. Îi zăpăceam de cap. Chiar că ne-am distrat, Sonny și cu mine, și ne-am luat unul altuia o mulțime de bănet, câștigat din greu. Lucrurile au continuat așa vreo două săptămâni. Apoi, într-o zi, înaintea partidei, am avut o puternică presimțire că o să se lege ceva. Deci, am cerut întăriri serioase și am intrat având un microfon pe mine. Și, evident, după ce s-a terminat pocherul, Sonny și cu mine am rămas singuri, jucând tabinet și tot vorbind despre orice ți-ar putea trece prin minte – mâncare, filme, sport, muzică, Dumnezeu, politică, familie, etică, moralitate. Apoi a încercat să mă recruteze. Mi-a descris în detalii fantastice toate loviturile pe care le-a dat, repetându-mi mereu ce

ușor fusese, și cât de mulți bani erau de câștigat. Mi-a spus că avea un viitor grozav. În cele din urmă mi-a descris lovitura pe care voia s-o dau eu.

Nolan clătină din cap și râse scurt.

– M-am simțit cam straniu când i-am pus cătușele tipului ăstuia care mă iubea ca pe un frate. Dar trebuie să te obișnuiești cu chestii din astea.

Tot timpul cât Nolan vorbise, continuase să se și ocupe energic și cu îndemânare de controlul lui Elfie, conducând-o de-a lungul a trei ture de plusări masive. De data asta, Caligula se cuminți se și aruncă repede cărțile, iar Elfie câștigă un pot mărișor de la Cosaș și de la Lizzy Tinichea.

Era un spectacol uluitor. Jocul necesita folosirea a cam douăzeci de instrucțiuni date prin tastatură, iar Nolan le învățase și le stăpânea pe toate dintr-o singură ședință. Acum mânuia computerul de parcă se născuse cu el în brațe. Oare când mai cunoscuse Marianne pe cineva care să învețe atât de repede?

Nu e cum l-am crezut.

Și *cum* îl crezuse? Ei bine, primele lui eforturi de a o manipula i se păruseră de-a dreptul transparente, chiar stângace. Atunci nu prea l-a stimat. Dar, evident, pe atunci el o suspecta de crimă, iar asta n-o prea făcuse simpatică în ochii lui. Acum n-o mai suspecta – sau cel puțin nu părea s-o suspecteze.

(De ținut minte: e un grozav jucător de pocher.)

După acea perioadă de nervozitate reciprocă, Marianne fusese mișcată când el îi arătase o urmă de bunătate omenească și îi împrumutase hainele.

(De ținut minte: Nu uita că sunt în debara. Să i le dai înapoi când pleacă.)

Apoi fusese momentul când observase că era un tip de-a dreptul atrăgător. Îi plăcea în special vocea lui caldă și plăcută. Dar, chiar și pe atunci, tot îl considera primitiv, dur, necizelat – orice, dar nu genul sofisticat.

Fusese snoabă.

Acum descoperea că era uluită de inteligența lui pură – și, da, de complexitatea lui. Era o complexitate generată de modul lui de existență, de veșnicele urgențe din profesiunea lui. Marianne cunoștea

o mulțime de tineri strălucițiîn Santa Barbara, oameni care studiau vinurile rare, învățau limbi străine, se țineau la curent cu toate best-seller-urile. Dar omul ăsta știa să gândească folosindu-și propriul cap – știa să învețe cu vigoare, sincer, plăcându-i să se distreze în același timp. Era o inteligență de un alt fel.

Ce soi de lucruri a învățat el de la viață? Ce îl interesează?

Păi tocmai îi recitase o listă...

„...mâncare, filme, sport, muzică, Dumnezeu, politică, familie, etică, moralitate..."

Marianne ghici că era un expert autodidact în toate acele domenii. Se întrebă ce-o mai fi pe lângă toate astea.

Acum Elfie făcea cărțile. Ochii lui Nolan cercetau ecranul, strălucind de fericire la gândul următoarei mâini. Marianne își mai dădu seama de un lucru – adevăratul ei motiv de a nu-i fi dat lui Elfie un trup până atunci. Voia să se bucure de Elfie împreună cu cineva. O, evident că erau anonimii care sufereau de insomnie și care bântuiau lumea informatică, dar era altceva. *Acum* se distra. Era cu adevărat plăcut s-o aduci la viață pe Elfie în prezența unei ființe umane reale, vii, din carne și sânge – un bărbat exuberant și minunat.

– Ei bine, băieți și fetițe, anunță Nolan aprig pe când Elfie dădea cărțile. Facem un joc de șapte cărți.

Aș putea să-l ating. Aș putea doar să-mi întind mâna și să mi-o așez pe umărul lui. N-ar părea exagerat. Ar părea doar că sunt alături de el în entuziasmul lui de câștigător.

Dar imediat se răzgândi. Era un polițist în anchetă, iar ea îl ajuta să învețe câteva deprinderi necesare.

Asta-i tot. Asta-i tot ce se petrece.

Își ținu mâinile încrucișate, dar poziția nu i se mai părea foarte naturală.

10000

CONSOLARE

– Ce-i cu rânjetul ăsta exuberant pe mutra ta?

Nolan tresări ușor la auzul sunetului ascuțit al vocii lui Clayton. Se uită în sus. Clayton se așezase cu fundul pe marginea biroului lor comun, cu carnețelul în mână. Parcă apăruse ca din senin.

Ca un elf.

– Ce tot spui? întrebă Nolan.

Cinstit, habar n-avea că rânjise.

– Rânjetul ăla care ți se întinsese pe toată lățimea aia de față albă, spuse Clayton, mai mult decât vag iritat. De ce ești, așa dintr-o dată, fericit? Ne-ai adus vreo rezolvare a cazului sau ce altceva?

– Nu.

– Atunci ce dracu' e?

De fapt, Nolan era pierdut în reverie cu gândul la seara trecută – jocurile pe computer și compania Mariannei Hedison. Dar nu-i prea convenea s-o spună. Nu acum, când Clayton era atât de țâfnos.

– Mă gândeam doar ce fericire e să fii polițist, spuse Nolan cu o sinceritate simulată. Mă gândeam la orele reduse de muncă, la cantitatea mică de efort, la recunoștința publicului. Nu ți se întâmplă și ție din când în când să te gândești la așa ceva? Nu te învăluie uneori ca un val copleșitor de clei călduț și delicios?

Clayton se încruntă la el:

– Te-ai înfruptat din iarba blestemată, este?

– Jos de pe biroul meu! răspunse Nolan.

Dar Clayton nu se mișcă. Începu să răsfoiască prin carnețel. Nolan nu putea suferi momentele în care Clayton îi ședea pe birou și își răsfoia carnețelul. Semnalul transmis prin mișcări era prea al dracului de evident – implica mesajul că mintea și atenția lui Nolan nu erau suficient de implicate în afacerea prezentă. Nolan era enervat de simplul fapt că partenerul lui avea dreptate.

– Deci le-ai mai făcut o vizită lui Pritchard și Maisie, la sediul Insomnimaniei? întrebă Clayton.

– M-am dus cu Kim în dimineața asta. Se pare că sunt la posturi, dar Auggie tot nu și-a făcut apariția în rețea.

– Altceva?

Nolan tăcu. Oare chiar voia să vorbească despre celălalt lucru pe care îl aflase de la Pritchard și Maisie? Nu putea să-l treacă, așa, cu vederea – indiferent cât de departe de țintă ar fi putut părea.

– E greu de explicat, spuse Nolan fără nici un chef.

– Deja îmi place, mârâi Clayton.

– Îți mai amintești să fi auzit de un editor de reviste care a căzut de pe o clădire din Chicago acum vreo câteva săptămâni?

– Un tip pe nume Braxton?

– Așa-i.

– Sigur că-mi amintesc. A fost o sinucidere, nu?

– Nu și după părerea polițistului cu care am lucrat în Chicago. Mi-a spus că a fost o crimă. Și mi-a spus din întâmplare că, în momentul când a murit, Braxton era conectat la o rețea de computere, jucând canastă într-un cazinou virtual. O vreme nici nu i-am dat vreo importanță, dar azi-dimineață i-am întrebat pe Pritchard și Maisie dacă îl au pe liste. Și s-a dovedit că Braxton era membru în Insomnimania.

Clayton îl privi pe Nolan fără nici o reacție.

– Și ce? spuse Clayton.

– Ei bine, s-ar putea ca uciderea lui Braxton să fie legată de cele două din L.A.

Clayton gemu:

– Of, Nol! Rețeaua are o mulțime de membri. Câțiva dintre ăștia tot mai mor din când în când.

– Ei, tocmai pe tine ar trebui să te intereseze.

– De ce?

– Tu ai sugerat conexiunea între Gauld și Judson.

– Da, și încă ne mai omorâm să descoperim în ce constă în mod real această conexiune. De ce trebuie să mai aducem în scenă și un cretin mort în Chicago?

– Deci nu crezi că pe undeva există o legătură între ei?

– Nu zic asta. Dar, uite ce-i, Nol. Mie îmi place să-mi urmez instinctul și să mă bag mai adânc decât oricine în afacerile astea – mai mult decât o faci *tu* în majoritatea timpului. Dar și așa avem prea multe pe cap. Ce dracu' crezi că putem face în legătură cu ceva ce s-a petrecut la Chicago?

Nolan ridică din umeri:

– Nu prea sunt multe de făcut, spuse. L-am sunat pe polițistul din Chicago și i-am zis.

– Și ce-a spus?

– Era cam tot la fel de receptiv și de deschis la minte ca tine.

– Grozav. Las-o baltă. Lasă Chicagoul să-și descurce propriile lui crime. Să ne vedem de rahatul nostru.

– OK, spuse Nolan cu un oftat resemnat și îngrijorat. Deci, cum a fost dimineața *ta*? Grozavă, bag seamă.

– Ei bine, poți să-l ștergi pe Larry Bricker de pe lista suspecților. I-am verificat alibiurile și toate sunt solide. Un vecin l-a văzut intrând în garaj exact când a zis el c-a făcut-o.

– Ce-i cu fibrele alea pe care le-ai găsit în debaraua lui Gauld?

– La fel ca acelea de sub unghiile ei. Cine a ucis-o s-a ascuns în mod clar acolo.

– Ce fel de fibre erau?

– Lână de împletit sintetică, roșu cu alb – din aceea pe care o găsești în toate magazinele cu lucruri ieftine.

– O mască de ski?

– Poate. Oricum nu era un pulover de cașmir.

Nolan și Clayton se priviră fără să se vadă. Erau într-un punct mort.

Cred că e cazul să scot vechiul magnetofon. El și Clayton aveau obiceiul de a-și înregistra convorbirile libere, de tipul întrebare-răspuns, în fiecare zi, atunci când lucrau la un caz dificil – mai ales când descopereau că mintea le merge în gol. Câteodată mai descopereau ceva, un sens nou, dacă nu chiar o deschidere hotărâtoare.

– Vrei să încercăm o improvizație? întrebă Nolan.

– Nu prea.
La naiba, chiar că e urâcios.
– Nu crezi că ar trebui s-o facem, oricum? sugeră Nolan blând.
– Mda, cred că da, oftă Clayton.

Transcriere parțială a discuției de brainstorming dintre locotenentul Nolan Grobowski și detectivul Clayton Saunders de la D.P.L.A.; înregistrată la ora 2:30 P.M., miercuri, 2 februarie.

I: Ce aveau în comun Gauld și Judson?

R: Ambii erau abonați ai Insomnimaniei.

I: Și?

R: Nu erau chiar săraci.

I: Și?

R: Auggie a aranjat reproduceri ale ambelor crime în Camera Iluziilor.

I: Prin ce erau diferiți Gauld și Judson?

R: Gauld era femeie, Judson era bărbat.

I: Mai încearcă. Prin ce erau diferiți?

R: Gauld era în ascensiune, Judson era în culmea ascensiunii, îi privea pe toți de sus.

I: Au fost omorâți de același tip?

R: Probabil.

I: Atunci e un ucigaș în serie?

R: Probabil că nu.

I: De ce nu?

R: Nu apare un modus operandi preferat, nici vreun ritual sau vreo componentă sexuală.

I: Cum de poate fi același tip, fără să fie vorba de crime în serie?

R: Cine dracu' știe?

I: Inventează ceva.

R: Dacă un tip omoară doi oameni, e o problemă de succesiune. De la trei în sus devine serie.

I: Ce rahat mai e și ăsta?

R: Ei, tu ai spus să inventez ceva.

I: Cum rămâne cu Braxton?

R: *Nu vorbi de Braxton.*

I: OK. Gauld și Judson ar fi putut fi victime ale crimei organizate?

R: Prea multă lipsă de profesionalism.

I: Cum?

R: Moartea lui Judson a fost îngălată, Gauld a murit încet.

I: Deci, care e motivul?

R: Cine dracu' să știe?

I: Cine-i utilizatorul lui Auggie?

R: Cine dracu' să știe?

I: Utilizatorul lui Auggie a comis crimele?

R: Cine dracu' să știe?

I: De ce tot spui „cine dracu' să știe"?

R: Cine dracu' să știe?

I: Am aflat ceva în plus față de ieri?

R: Pe dracu'.

– Închide-l, gemu Clayton. M-a apucat migrena repetând aceleași chestii.

Nolan apăsă pe butonul mașinăriei. În ultimele zile dialogurile lor începuseră să sune mult prea asemănător.

Cazul ăsta e o adevărată porcărie.

– Îți aduc o aspirină, spuse Nolan.

– Nu, mai bine împușcă-mă cu un tranchilizant – săgeți din alea care se folosesc la elefanți.

– Găsim noi o ieșire, spuse Nolan ridicând din umeri. Trebuie doar să așteptăm până ce Auggie reapare în rețea.

– Și dacă nu mai apare niciodată?

– Ba o să apară.

Clayton îl amenință cu pumnul.

– Mai arată tu vreun semn de veselie și/sau optimism și-ți pocesc mutra.

– Uau! Oare simt o urmă de ostilitate aici?

– Sunt *plin* de ostilitate.

– Trebuie să fii mai atent, prietene. Dacă te apucă vreun soi de anevrism chiar aici și acum, și pici de pe birou și îți crapi capul, ai să provoci cheltuieli uriașe departamentului cu plata asigurării, iar ei or

să mi-o pună mie în cârcă pentru că s-a întâmplat la biroul meu, așa că ți-aș fi recunoscător dacă te-ai da jos de pe el.

Clayton nu se urni.

– Sunt obosit, Nol. Sunt pur și simplu obosit.

Și arată obosit. Și eu trebuie să arăt obosit. Dar de ce nu mă simt obosit?

– Deci ce mai urmează? întrebă Nolan.

– Trebuie să mă duc în districtul Orange.

– În districtul Orange? Isuse, dar n-ai să te mai întorci viu de acolo!

– Mie-mi spui? Sunt niște băieți furioși pe acolo care vor prefera să mă linșeze decât să stea de vorbă cu mine.

– Vorbeam de circulație. E trecut de două jumătate, prietene. De ce trebuie să te duci în cloaca aia scârboasă?

– Tocmai am vorbit la telefon cu un individ de la laboratorul de acolo. Ei au analizat mostra de țesut de sub unghiile lui Gauld și sângele de pe covorul ei. Au zis că-l procesează mâine.

– Ei și?

– Ei, și același lucru mi l-a spus și alaltăieri. Ăia cred că, dacă nu au cu ce să le compare, nu este nici o grabă. Deci, trebuie să pun niște foc pe sub niște funduri, altminteri treaba n-o să se mai facă niciodată. Tu ce-ai să faci?

– Încă mai am de vorbit cu Marianne Hedison, spuse Nolan.

– De ce dracu'? întrebă tăios Clayton. Doar nu e un suspect viabil.

Nolan fu surprins.

Suspect?

Dar când mă rog a considerat-o el pe ea suspectă?

A, da. Chiar la începutul întregii povești.

I se părea că trecuseră milenii de atunci.

Nolan era cât pe ce să se lase surprins rânjind cu toată gura. Oare ar trebui să-i spună adevărul lui Clayton – că-și petrecuse câteva ore pline de amuzament colindând prin Insomnimania cu Marianne Hedison? Oare ar trebui să-i spună că o invitase deja la el acasă pentru seara asta ca să continue ce-au început și să mai ia și cina împreună? Oare ar trebui să-i spună că o nimerise cu ea – cel puțin ca prieteni?

Și de ce dracu' să nu-i spun? Dacă ea nu e considerată un suspect viabil, atunci înseamnă că n-am încălcat etica profesională. Și apoi, lui Clayton i-ar prinde bine un hohot sănătos de râs pe seama mea.

– Uite ce-i, Clay, trebuie să-ți spun ceva ce-o să te facă să râzi de-a binelea. Vezi...

– Hai, zău, Nol, spuse Clayton dându-se jos de pe biroul lui. Mă cheamă districtul Orange. Și apoi, dacă tu mă faci să râd, ai să-mi strici un record absolut stabilit pe ziua de azi. Păstrează-ți-o pentru când oi vrea să mă simt om. Adică pentru mai târziu.

Și înainte ca Nolan să apuce să mai scoată vreun cuvânt, Clayton o și pornise vioi spre ieșirea din zgomotosul birou al detectivilor.

Marianne se strecura prin profunzimile Balenei Albastre, căutând prin măruntaiele postmoderniste ale uriașului mamifer marin vreun motiv de folosit pentru interioarele anilor nouăzeci. Se făcuse aproape seară, iar aceasta era ultima oprire dintr-o zi încărcată de vizite prin sălile de expoziție ale Los Angelesului.

Balena Albastră era porecla folosită pentru Pacific Design Center din L.A. La început numele a avut o intenție ironică, din cauza nebuniei designului enormei șandramale, cu exteriorul complet acoperit cu sticlă albastră. Dar, pe măsură ce oamenii s-au obișnuit și apoi chiar s-au atașat de leviatanul pironit de pământ, numele a căpătat un ton afectiv. Mariannei chiar îi plăcea locul.

În timpul conferinței, avuseseră și aici loc vreo câteva întâlniri, dar Marianne nu se deranjase să vină de la hotel ca să ia parte la ele. Acum colinda încet prin holurile primitoare, privind când ici, când colo, trecând din cameră în cameră, atentă la aranjamentele de mobilă, la stofe, la accesorii, având în vedere mai ales proiectul Abernathy.

După ce se întorsese din Iowa, Marianne trimisese schița preliminară la birou. Schița putea fi privită de la nivelul unui vizitator care se plimbă prin clădire, dând sugestii în legătură cu amplasarea mobilei pe care familia o avea deja și pe care încă mai voia s-o folosească. Mai sugerase și anumite culori și schițase și câteva piese noi de mobilier. Dar mai erau de adăugat și alte elemente specifice, precum covoare, mobile și piese de artă. De îndată ce ar fi descoperit de unde

pot fi procurate cele necesare, le-ar fi inclus în schiță – pregătind totul pentru a primi aprobarea clientului.

– Nimic ostentativ, spusese Reba Abernathy ori de câte ori Marianne îi ceruse părerea.

Asta era tot. Se pare că nu avea nici un pic de imaginație proprie. Iar când îl întrebase pe soțul Rebei, Lloyd, ce părere are, auzise același cântec...

– Nimic ostentativ.

După care clientul ținuse să sublinieze:

– Banii nu sunt o problemă.

Buzele Mariannei se arcuiră într-un zâmbet, când își aduse aminte. Lloyd Abernathy o spusese fără cea mai mică urmă de ironie sau de autoparodiere.

Nimic ostentativ – banii nu sunt o problemă.

Marianne se gândea la remarca aceea ca la o „găselniță satirică" – era tipul de replică pe care nici un scriitor de comedii de televiziune n-ar fi îndrăznit să o pună în gura vreunui personaj, de frică să nu pară prea ilară; în schimb, oamenii reali le spuneau fără să vrea, din când în când, uitându-și plini de fericire propria lor absurditate.

„Scump și superficial" fusese chiar una din temele conferinței – erau termeni folosiți de unul dintre vorbitori, doar pe jumătate în glumă. Anii optzeci fuseseră măreți și ornamentali, de-a dreptul vulgari – vârsta de aur a societății de consum în toată splendoarea ei. Acum, cei bogați își aminteau cu jenă de zilele acelea. Acum doreau să pară mai modești – și nu s-ar fi dat în lături de la nici o cheltuială pentru asta.

Exponatul pe care îl avea acum în față era un exemplu perfect: o cameră cu două scaune de grădină în alb și negru, specifice anilor treizeci, perdele de pânză simplă, un șemineu de marmură, o canapea victoriană tapițată în piele și un covoraș cusut de mână. Pe peretele din fund era un colaj de mărime medie al unui artist necunoscut dar, cu siguranță, în ascensiune. O mică sculptură cubistă fără pretenții stătea pe o masă.

Nimic să te asurzească pe-aici.

De altfel nimic din sala aceea nu era țipător. Dreptunghiurile și liniile drepte dominau, conferindu-i o simplitate aproape shakespeariană. Era imaginea însăși a cumpătării. Dar covorul era de o calitate excelentă, iar o a doua canapea era îmbrăcată într-o țesătură manuală

după modelul cerut de client. Marianne își dădu cu părerea că ar fi costat vreo jumătate de milion de dolari să le aduni pe toate.

Exact în limitele de preț ale lui Abernathy.

Marianne și-ar fi dorit să poată lua pe sus cu o macara camera de la Balena Albastră și s-o depoziteze în casa familiei Abernathy din Santa Barbara, făcând fericită pe toată lumea.

Apoi se gândi ce-ar zice Nolan, cu locuința lui cam uzată dar confortabilă, despre această latură a ei? Își dădu seama că știa foarte puțin despre ea – cu siguranță că nu știa că meseria ei era de a da binecuvântarea, din punct de vedere decorativ, unor bogătași loviți de morbul conștiinței.

Și de ce-i păsa, mă rog, atâta de ce gândea el?

După vreo câteva ore, Marianne se întoarse la hotel, făcu un duș și se schimbă. Ajunse la Nolan pe la șapte și un sfert. El o primi la intrare, cu un șorț la brâu și ștergându-și mâinile cu un șervet de bucătărie.

– Intră! exclamă el. Hei, ai venit puțin mai devreme.

– Îmi pare rău. O dată am supraestimat și eu traficul.

– Nu te scuza. Totul e gata. Intră și stai jos.

Nolan îi luă haina și o conduse în living. Focul trosnea plăcut în cămin. Lampa din plafon era stinsă. În afara focului, singura lumină provenea de la o lampă pusă pe podea și una aflată pe masă.

– Eu trebuie să mă întorc la bucătărie, dar simte-te ca acasă. Sper că-ți place lasagne.

– Cui nu-i place?

– Vrei să bei ceva?

– Un whisky ar fi perfect.

– Cu apă?

– Nu, doar cu gheață.

– Ești un băutor după sufletul meu. Vine-vine.

Nolan dispăru în bucătărie iar Marianne se așeză într-un fotoliu confortabil. Nolan reapăru imediat cu paharul pentru ea. Vorbiră puțin, mai mult informându-se despre cum le mersese în ziua respectivă. Nolan îi povesti cât de încurcat părea deocamdată cazul lui Auggie, iar Marianne făcu o scurtă descriere a turului ei prin expoziții.

Chiar riscă puțin povestindu-i despre noua nebunie din lumea designului, despre ideea de „scump și modest", care pe el îl amuză copios.

Apoi Nolan o conduse în sufragerie, unde era frumos aranjată o masă cu două tacâmuri. O servi cu vin roșu, salată și niște lasagne gustoase, puse într-o farfurie ornată. În timp ce mâncau, conversația se concentră asupra Mariannei. Ea îi făcu un rezumat extrem de scurt al vieții ei – îi spuse de copilăria ei într-o familie de quakeri, despre moartea prea timpurie a părinților, despre perioada ei de boemă artistică, despre căsătoria cu Evan, totul terminându-se cu divorțul și mutarea la Santa Barbara.

Nolan o ascultă în tăcere, cu atenție, tot timpul cât ea vorbi. Marianne se întrebă ce-o fi gândind despre povestea ei – în special despre perioada ei de contact cu indivizii care reprezentau contra-cultura, despre experimentele ei, limitate, cu droguri, despre căsătoria ei cu un artist megaloman și afemeiat. Oare ceva din toate astea îi deranja valorile lui de tip clasă-mijlocie? Era chiar foarte greu de spus.

E groaznic de tăcut în seara asta.

Marianne își aminti ce gălăgioși fuseseră amândoi noaptea trecută. Glumiseră, se tachinaseră și râseseră cu o poftă nebună. Dar în seara asta totul era mult mai în surdină – și chiar mai mult decât prudent.

Ce mai era și asta?

Ce produsese schimbarea?

Mariannei îi trecu prin minte un cuvânt

Speranță.

Da, asta era. Seara trecută fusese spontană, distracție de dragul distracției. Seara asta semăna mai mult a întâlnire, cu toate incertitudinile și tensiunile datorate lipsei de decizie. Marianne simți cum îi sare inima în gât când își dădu seama. Și ea, cum *spera* ea să se sfârșească această seară? Cum *dorea* să se sfârșească? Până în acest moment nici nu-i trecuse prin cap o asemenea întrebare.

Nu avea nici un răspuns. Știa că era atrasă de Nolan. Simțea că de foarte mult timp nu se mai apropiase într-atât de o ființă în carne și oase. El însemna mai mult sunet, mai multă substanță, exala mai multe mirosuri subtile și, în general, părea mai *prezent* fizic decât orice alt cunoscut. Nu se putea abține să nu-l placă.

Un bărbat care trăiește, respiră, transpiră, râde.

Terminară de mâncat, iar Nolan începu să strângă masa.

– Poate vrei un coniac? întrebă el.

– Mi-ar plăcea, răspunse ea, puțin prea concis.

În timp ce Nolan punea farfuriile una peste alta, sună telefonul.

– Răspund din bucătărie, spuse el.

Se ridică de pe scaun și o porni agale, cărând farfuriile și platourile. Marianne îl auzi cum ridică receptorul.

– Alo? O, bună, dragă. Mă bucur să-ți aud vocea. Ce-i cu tine?

O iubită? Dacă era așa, Nolan nu făcea nici un efort de a-și ascunde afecțiunea. Nu era nimic furișat în vocea lui, nici un murmur de tipul „Te rog, sună mai târziu, n-ai nimerit cel mai bun moment".

Dacă e o iubită, știu cel puțin cum stau.

Vocea lui Nolan suna ca un ecou ușor, dar cu destulă rezonanță pentru a se auzi prin toată casa. Pentru vreo două secunde cuvintele îi deveniră neaudibile, dar apoi Marianne îl auzi spunând mângâietor: „O, dragă, la fel îți făceai griji și în semestrul trecut în legătură cu partialul, nu-ți amintești?"

Unul dintre copii. Îl sună de la școală.

Încercând să iasă din raza de ascultare, Marianne se ridică din fotoliu și se duse în camera de zi, unde se uită la pozele care sclipeau în lumina focului. Erau chiar mai multe fotografii decât își amintea ea din prima ei scurtă vizită – luate în studio, sau instantanee, de bărbați, femei, copii, câini, pisici. Era și o pereche la balul de absolvire a liceului, apoi același cuplu la căsătorie.

Acela e Nolan. Încercă să împace imaginea bărbatului dur pe care îl cunoștea cu cea a tânărului mire cu fața radioasă.

Fu captivată de multitudinea de figuri. Nu era doar o galerie de portrete false și statice. Era o lume vie, care respira, o lume plină cu o mulțime de oameni minunați și veseli – o vastă însumare de diferite tipuri de familii adunate într-una singură. Fotografiile reprezentau un fel de imortalitate – nu doar pentru pierduta soție a lui Nolan, dar și pentru bebelușii, puștii, adolescenții care fuseseră cândva copiii lui de acum. De fapt, aici erau zeci de copii diferiți, iar Nolan avusese grijă să păstreze imaginea fiecăruia în lupta contra timpului. Se agățase de ele toți acești ani – dar nu într-un mod egoist, disperat, ci cu dragoste, protector.

Marianne simți un șoc dureros de puternic. Și-ar fi dorit să fi păstrat și ea ceva de la Renee – fotografii, casete video, orice. Și își dori

să fi păstrat și mai multe lucruri de la părinții ei, cu mult mai multe decât încăpeau în cutiuța cu fotografii îngălbenite.

Am avut prea puțină grijă de lucrurile astea. Eu am pierdut.

Din bucătărie sosiră plutind câteva cuvinte. Părea că Nolan îi împărtășește unele cunoștințe studioasei sale odrasle. Marianne se duse și mai departe de bucătărie, spre rafturile de cărți. Unele erau texte de psihologie, drept, analize de laborator pentru cercetările criminalistice, drept penal. Mai erau și diverse cărți ieftine, romane cunoscute, numeroși clasici de un fel sau altul. Ochii Mariannei nu descoperiră nici o carte cu coperta neuzată. Toate păreau citite și răscitite.

Pe un raft alăturat erau discurile de pick-up. Erau toate din plastic. Nolan încă nu pășise în epoca CD-urilor. Ochii Mariannei începură cercetarea din colțul din stânga sus al colecției, și străbătură titlu după titlu, în care erau incluse piese de jazz, rhythm and blues, clasici – amestecați într-un fel de ursuză ordine alfabetică.

Varietatea mare de titluri nu era un lucru așa de neobișnuit. Mulți dintre prietenii Mariannei aveau asemenea colecții eclectice. Dar întotdeauna țineau să aranjeze muzica pe genuri – separând clasicii de jazz și jazzul de rock-n-roll, de parcă le era frică să nu dea naștere la niște corcituri muzicale. Prietenii ei aranjau discurile în astfel de categorii perfect separate, monolitice și foarte vizibile pentru a-și scoate în evidență erudiția, pentru a-și etala eclectismul. Aranjamentul nediscriminatoriu pe care îl făcuse Nolan nu putea aparține decât cuiva căruia îi plăcea orice fel de muzică, așa, pur și simplu – și căruia nu-i păsa ce gândea altcineva despre aceasta.

– Vrei să asculți ceva?

Marianne se întoarse tresărind. Nolan stătea chiar în spatele ei, având în mâini două pahare cu coniac pentru sfârșitul mesei.

– Mă uitam doar, spuse ea. E o colecție frumoasă.

Nolan zâmbi ironic.

– Ești surprinsă că un polițist are gust? întrebă el tachinând-o.

Marianne zâmbi puțin stânjenită.

– Ba deloc. În zilele noastre mă surprinde *oricine* are gust.

Nolan râse.

– Haide, alege ceva ce ți-ar plăcea să asculți.

– Nu. Alege tu.

Nolan se îndreptă direct spre discurile cu J, scoase unul cu piese ragtime de Scott Joplin interpretate de André Previn și Itzhak Perlman, și îl puse pe platan. Își luară paharele cu coniac și se așezară pe două fotolii mari, lângă șemineu.

– Era unul dintre copiii tăi? întrebă Marianne.

– Da, Molly. E în treapta inferioară la Berkeley. Vrea să urmeze psihologia. Așa cred, cel puțin, dacă nu-și mai schimbă materiile principale. Are un partial important cât de curând.

– I-e frică să n-o scrântească?

Nolan chicoti.

– Îi e mai curând frică să nu ia un 10 minus, spuse el. Drace, cred că nici ea nici Jack nu au luat vreodată mai puțin de 9 în tot timpul școlii – poate doar la educație fizică, dar cui îi pasă de asta?

Nolan bău în tăcere din coniac, după care adăugă:

– Seamănă cu mama lor în privința asta.

– Poate că seamănă și cu tatăl lor în privința asta, spuse Marianne.

Nolan râse cu modestie:

– Mda, nici eu n-am fost chiar un student prost.

O vreme rămaseră amândoi uitându-se la foc. Marianne simțea năluca soției decedate plutind prin cameră – fără răutate, fără amenințări, vrând doar să i se recunoască prezența.

– Cum o chema pe soția ta? întrebă Marianne în cele din urmă.

– Louise. Am pierdut-o cam acum trei ani, chiar cam pe vremea asta. Nu-mi pot aminti dacă sunt puțin mai mult de trei ani, sau poate nici atât.

Tăcu iar un timp. Marianne simțea că este o tăcere bună – creatoare, din care fiecare dintre ei putea ieși vorbind liber sau nevorbind deloc. Era rândul lui Nolan să-și spună povestea și putea s-o întindă oricât. Acum se auzea un vals dulce de Scott Joplin. Marianne își aminti ce spunea Joplin despre arta lui: „Nu e bine niciodată să cânți ragtime repede."

Era un sfat potrivit pentru un asemenea moment.

– Nu-mi pot aminti perioada în care n-o cunoșteam pe Louise, spuse Nolan în cele din urmă. Ne-am cunoscut din clasele primare. Am fost fiecare prima iubire a celuilalt. Am fost împreună tot liceul. Ne-am căsătorit când eram amândoi în primul an la UCLA. Ea studia sociologia, eu dreptul.

Nolan râse ușor.

– Amândoi ne gândeam că vom salva lumea. Așa erau vremurile. Dar în următorii trei ani am avut doi copii, pe Jack și apoi pe Molly. Pe când mai eram încă la studii, îți poți imagina? Ei, eram doar o pereche de idioți fericiți, bucurându-ne de toate prostiile vieții de student, fără să ne gândim la anii care vor veni. Credeam că ne putem descurca în orice situație. Eu mi-am terminat la timp colegiul, dar Louise a avut nevoie de șase ani ca să termine. După aceea n-a mai fost chip să urmez facultatea. Aveam note bune, dar eram faliți. Trebuia să-mi găsesc o slujbă cât de repede.

– Și așa ai devenit polițist, spuse Marianne.

– Da.

– Ai vreun regret?

Sprâncenele lui Nolan se încruntară în timp ce se gândea la întrebare.

– Louise și cu mine am fost nevoiți să fim foarte economi și uneori mă gândesc cu grijă că au resimțit asta și copiii. Apoi am stat o mulțime de seri departe de familie, cu cazurile mele. Dar cred că mi-am recompensat în momentele pe care le-am petrecut împreună.

Marianne aruncă o privire spre galeria de portrete.

Da. E evident că te-ai recompensat foarte bine.

– Și apoi, continuă Nolan, probabil că am făcut mai mult bine pentru omenire ca polițist. Dacă aș fi continuat ca avocat, mi-aș fi putut uita toate idealurile și aș fi putut deveni un monstru de parvenit lacom, ca întrega mea generație. Am cam avut de furcă în meserie, dar cred că mi-am păstrat sufletul. Așa încât cred că lucrurile au ieșit bine până la urmă. Jack, cel mai mare, este funcționar la o firmă de avocați din Seattle și urmează facultatea de drept la fără frecvență. O să vedem cât de bine or să-i reziste *lui* idealurile.

– Pun pariu că o să se descurce, zise Marianne.

Nolan zâmbi:

– Și eu pun pariu.

Apoi fața i se întunecă.

– Când copiii erau deja adolescenți, Louise și cu mine ne-am gândit că ar fi bine ca ea să se reîntoarcă la școală și să-și termine studiile. Era mult prea deșteaptă ca să-și petreacă tot restul vieții conducând gospodăria – adică o casă goală. Deci a început prin a-și lua o

slujbă care presupunea pregătire în domeniul psihologiei. Ca lucrător social pentru copiii din oraș – ca să-i ferească de droguri, de bande, de necazuri. Îi plăcea grozav. Avea și unele neîmpliniri, dar îi plăcea grozav. Îi plăceau puștii pe care îi putea ajuta și cred că-i plăcea și pe cei pe care nu-i putea ajuta.

Se lăsă din nou tăcerea. Părea o tăcere ciudat de definitivă, de parcă Nolan își terminase povestea și nu mai avea nimic de spus. Apoi vorbi din nou, dar părea că trebuie să-și scoată cuvintele din gură unul câte unul, cu forța.

– Într-o seară eu rămăsesem să lucrez până mai târziu la birou. Era poate nouă jumătate. Am primit un telefon de la un coleg care era în patrulare. Era foarte tulburat. Nu voia să-mi spună care era problema. Mi-a spus doar să vin imediat undeva, pe niște alei din cartierul de est. Când am ajuns acolo am văzut-o, exact așa cum fusese când o găsiseră. Nu se atinseseră de ea nici ajutoarele legistului. Era înghesuită într-un compartiment de beton lângă un conteiner ruginit de gunoi. Arăta ca o păpușă din cârpe, aruncată. Moartea survenise în urma sângerării rănilor provocate de un cuțit. Se vedea după urmele de sânge că nu acolo se întâmplase. Probabil că se târâse până acolo ca să scape. Dar tot nu-mi pot imagina cum de era așa de dezordonat întinsă. Un braț îi era răsucit în sus pe dedesubtul capului iar picioarele îi erau răsucite care încotro. Cred... că atunci când te doare, când ești terorizat, când ești pe moarte... nu-ți faci prea multe griji în legătură cu modul în care arăți.

Vocea i se stinsese, devenind o șoaptă abia audibilă.

– I-au prins pe cei care au ucis-o? întrebă Marianne.

– Da. N-a fost greu să dea de ei. Doi adolescenți cu care lucrase ea. Îi știau drumul, știau că o să se oprească la un automat. Tot ce au trebuit să facă a fost s-o aștepte pe partea cealaltă a străzii. Sunt sigur că n-a încercat să opună rezistență, să țipe sau ceva de genul ăsta. Indivizii erau probabil fie drogați, fie în criză de drog și poate de aceea... de aceea au ucis-o. Și-au pierdut controlul.

Nolan își închise ochii.

– Îmi amintesc că după ce au fost prinși, m-am hotărât să îi întâlnesc față în față. Eram îngrijorat de întâlnire. Nu știam cum voi reacționa. Mi-era frică să nu am vreo ieșire nebunească, să-mi scot revolverul de serviciu și să-i distrug pe amândoi. Dar când i-am văzut

în celulele lor de la închisoare, n-am prea simțit mare lucru. Nu că i-aș fi îndrăgit, sau că mi-ar fi fost milă de ei, sau că aș fi vrut să-i ajut, dar nici nu i-am urât – n-am simțit că mă mănâncă palmele, nu mi-a venit să le sfâșii beregatele cu mâinile goale, sau să mă bucur că i-aș putea vedea printr-o ferestruică murind gazați. M-am întrebat și eu dacă era ceva cu mine. Mai târziu mi-am dat seama că era din cauză că o iubisem prea mult pe Louise ca să mai vreau să adaug vreo moarte la a ei.

Rămase iar tăcut. Marianne se gândi la ea însăși și la Renee – toate problemele neterminate, toate întrebările fără răspuns pe care le lăsaseră în urma lor.

– Poate că asta înseamnă să iubești pe cineva total, spuse încet Marianne. Să-ți pierzi capacitatea de a urî.

Nolan încuviință din cap și nu spuse nimic.

Marianne inspiră lung și profund.

– Uiți... vreo clipă că a murit? întrebă ea. Ți se întâmplă să te aștepți să apară în prag, sau să te sune la birou, ceva de genul ăsta?

Nolan o privi cu o expresie curioasă.

– Nu. Niciodată nu mi s-a întâmpat. Psihologul poliției mi-a spus totul despre refuz, mi-a spus să mă aștept la așa ceva, dar n-am trecut niciodată printr-o asemenea experiență. Nu mă înțelege greșit. Eram o epavă. Luni de zile am băut prea mult, am încurcat cazurile și era cât pe ce să fiu dat afară. Dar n-am trecut niciodată prin experiența refuzului, niciodată nu m-a părăsit ideea că ea e moartă. Cred că din cauză că o văzusem în acel loc, contorsionată, așa cum era. Asta nu-mi lăsa nici o posibilitate de a mă întreba, de a mă îndoi.

Marianne se uită spre foc și se gândi la cuvintele lui Nolan. Ea văzuse cadavrul lui Renee la morgă, bocise cu prietenii ei și cu familia. Însă chiar și așa...

– Dar tu? întrebă Nolan. Ai acceptat adevărul despre prietena ta?

– Nu, spuse Marianne simplu. N-am acceptat.

– Mai e nevoie de timp. Așa se spune, că durează.

Marianne și Nolan se priviră ochi în ochi. Tresăriră ușor când sună telefonul.

– O fi celălalt copil? întrebă Marianne.

– N-am eu norocul ăsta, zise Nolan. Am să încerc să n-o lungesc.

Nolan simți cum i se limpezesc gândurile în timp ce se ducea în bucătărie. În afara conversațiilor ocazionale cu Molly sau Jack, telefoanele erau rareori bine venite în viața lui. Erau de obicei legate de profesiunea lui – și soseau de obicei când lucrurile mergeau prost.

Ridică receptorul din bucătărie.

– Alo, spuse el fără chef.

– Bună, Nol. Aici Clay.

Nolan zâmbi ușor. Pe Clay se putea conta dacă îi explicai că nu era cel mai potrivit moment pentru a fi deranjat.

– Bună, băiete. Ce mai faci?

– S-ar putea și mai bine.

– Ei, ascultă. Am putea să simplificăm și să scurtăm discuția? Sunt oarecum ocupat pentru moment.

– Evident, nici o problemă. Tocmai m-am întors de la baraca procuraturii

– Doamne, Clay! E opt jumătate. Ce-ai făcut acolo atâta timp?

– M-am gândit că era mai bine să stau acolo până se mai potolește traficul. Mi-am cam făcut de lucru prin Districtul Orange ca să-mi treacă timpul. Am participat la o întrunire a Klanului, am găsit niște suveniruri naziste, am asistat la niște arderi pe cruce. Știi, cred că i-am judecat greșit pă tipii de-aici.

– Deci au făcut testele?

– Da, până la urmă. A trebuit să le cam forțez mâna.

– Ce-ai făcut?

– N-am făcut decât să intru, să mă așez, să-mi încrucișez brațele și să arăt negru de-a binelea.

Nolan chicoti.

– Afurisitule, i-ai intimidat.

– Mersi.

– Deci care sunt noutățile? Ce ți-au spus?

– Ei, mare lucru nu pot spune fără să aibă o probă cu care să compare. Dar ce crezi?

– Ce? întrebă Nolan foindu-se iritat. Era evident că nu înțelesese aluzia că Nolan nu avea nici un chef de jocuri de-a ghicitul.

– Ucigașul lui Gauld este o femeie, spuse Clayton.

Nolan se clătină ușor, apoi se așeză pe un scaun din bucătărie. Simți cum i se schimbă pulsul inimii. Nici nu putea spune dacă bătea dramatic de repede sau periculos de încet.

– Hei, mai ești la telefon? spuse Clayton.

– Da. Ești sigur?

– Asta e singurul lucru de care sunt siguri în acest moment. Cred că asta o aduce iar în prim-plan pe femeia aia, Hedison, nu? O, Doamne, n-ai să mi-o ierți niciodată dacă se dovedește că ea e aia. Desigur, s-ar putea totuși să te înșeli.

– Mulțumesc pentru telefon, Clay, spuse Nolan simplu.

– Pentru puțin, răspunse Clayton puțin surprins de concizia lui Nolan. Ne vedem mâine.

– Da.

Nolan puse încet receptorul în furcă.

De ce a trebuit Clay să sune tocmai acum?

Seara fusese atât de perfectă, de prețioasă. Fusese minunat să-și dea seama că mai era încă în stare să gătească pentru mai mult de o persoană, că era în stare să întrețină un oaspete în propria lui casă. Trecuse atât de mult timp de când nu mai avusese o asemenea ocazie. Și își împărtășise gândurile și sentimentele cu ea, așa cum nu s-ar fi așteptat s-o poată face cu un alt suflet viu.

Din toate momentele posibile, de ce tocmai acum?

Din pragul bucătăriei se uită spre living. Marianne era ușor întoarsă cu spatele la el, cu fața spre foc, cu privirea pierdută în flăcările lui. Nolan păși ușor spre ea, simțind că parcă s-ar mișca printr-o gelatină groasă. I se păru că trecuseră zile întregi până să ajungă lângă fotoliul pe care stătea ea. Se așeză pe brațul fotoliului. Era cea mai apropiată poziție pe care și-o permisese toată seara. Ea își ridică privirea spre el, iar ochii ei verzi reflectau strălucirea veselă a focului.

Nolan știa că viața lui se schimba irevocabil cu fiecare milionime de secundă care trecea. Nu știa cum. Știa doar că era un sentiment înspăimântător și splendid în același timp.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Marianne încet, cu o privire îngrijorată.

Un moment, Nolan nu spuse nimic. Îi luă mâna ei caldă într-a lui și începu să-i mângâie degetele subțiri. Dacă Marianne fusese sur-

prinsă de gest, oricum n-o arăta. Nolan se întrebă de ce el însuși nu era surprins.

– Clayton tocmai a primit de știre că ucigașul lui Renee este o femeie, spuse el aproape în șoaptă.

Marianne își înclină puțin capul. Părea intrigată, dar cu siguranță nu șocată sau surprinsă.

– De unde știu?

– Au făcut un test al ADN-ului din sângele și mostrele de țesut găsite la locul faptei.

– Atunci, sunt din nou suspectă, nu? întrebă ea calm, fără să-și ferească privirea de a lui.

– S-ar putea să ți se ceară să faci testul ADN, zise el.

– Am să-l fac.

– Marianne, nu lua decizii pripite.

– De ce? Crezi că sunt vinovată?

Nolan îi zâmbi cu căldură.

– Ce-ți închipui că pot crede? întrebă el.

Marianne îi răspunse la surâs.

– Acest test este încă destul de controversat, continuă Nolan blând. S-ar putea să nu fie demn de încredere. Ca la mașina de testat minciunile, știi doar?

– Am să fac și testul ăsta.

– Marianne, ascultă...

– Nolan, eu vreau. Dacă n-o fac, am să încurc și mai mult lucrurile rămânând suspectă. Aș sta în calea cercetărilor tale pentru descoperirea adevăratului ucigaș. Trebuie să fac tot ce pot ca să lămuresc lucrurile. Trebuie s-o fac pentru Renee.

Nolan îi studie un moment fața, apoi își întinse brațele și o trase spre el. Ea oftă ușor și își ascunse fața la pieptul lui, strângându-l cum o strângea și el. El începu s-o mângâie ușor pe spate.

Nolan privea fix focul. Îi era teamă că mâinile îi erau reci – că ea ar putea să-i simtă răceala prin bluză. Dar umerii ei păreau că i se topesc sub degete, iar Nolan își dădu seama cu uimire că avea mâinile calde – și mult mai încrezătoare decât era el însuși.

Ce fac? Ce simt?

Părea să fie un sentiment de singurătate – un tip special de singurătate pentru care era nevoie de doi. Era o singurătate pe care își

amintea că o resimțise de câteva ori cu Louise. Se simțea suspendat undeva, alături de Marianne, gata să pună la cale ceva ce s-ar putea să regrete amândoi. Știa că și ea îl dorea tot atât cât o dorea și el, dar oare asta însemna că e bine s-o facă? Părea o decizie prea importantă pentru a fi luată doar de doi oameni.

Probabil că ar fi bine să plec acum. Asta nu poate fi o idee bună.

Dar cum s-ar fi putut ridica să plece dintr-un loc atât de cald, atât de confortabil? Și unde să se ducă? În camera ei de hotel? Acasă? Avea vreunul din aceste locuri șiruri nesfârșite de fotografii și un bărbat bun și blând care nu dorea nimic mai mult decât pe cineva cu care să împartă minunata lui capacitate de a iubi? Era vreunul din locurile astea locuit de vreo nălucă fericită, de vieți trăite pe deplin?

Nolan își așeză mâna pe obrazul ei, se aplecă și o sărută. Marianne se simți invadată de o emoție puternică. O recunoscu imediat.

Recunoștință.

Se simțea recunoscătoare pentru evidenta lui dorință și profund recunoscătoare pentru propria ei supraîncărcare emoțională, haotică și plină de senzații – era un fel de panică strălucitoare, amețitoare, care o târa cu ea ca un val ce se rostogolea de-a lungul coastei. Trecuse foarte, foarte mult timp de când nu mai simțise astfel.

– Cred că e prea târziu să mai plec, murmură ea.

– Și eu cred, spuse Nolan sărutând-o mereu.

Dar bunul-simț tot marcă un punct înainte ca acea splendidă panică s-o ia complet pe sus. Se trase ușor din brațele lui Nolan.

– N-am... adus nimic, se bâlbâi ea.

Cuvintele sunau dureros de stângace.

O, și cum se petreceau scenele astea în filme, așa de ușor, așa de grațios...

Dar viața reală era făcută din carne, sudoare și pericole, iar un anumit protocol era necesar.

Și Nolan arăta stânjenit.

– Am eu sus niște prezervative, zise el.

– Bine. Am să urc la baia de sus.

Marianne se ridică. Nolan își schimbă poziția dar nu se ridică imediat. Se aplecă ușor în față – pentru a-și masca erecția, își dădu ea seama.

– E un halat în baie pe care îl poți folosi, zise Nolan.

– Mulțumesc.

Marianne se duse sus, intră în baie, se dezbrăcă și se spălă. Apoi se orientă să ajungă în dormitorul în care era aprinsă doar o lampă mică, pusă la capul patului. Nolan stătea lângă pat, purtând halatul lui și ținând în mână un pachet cu prezervative. Cuvertura patului fusese cu grijă dată la o parte.

O privi, pentru moment puțin intimidat, puse pachetul pe noptieră, se duse la ea și o trase spre el. Îi putea simți erecția. Apoi o duse spre pat și trase cuvertura peste ea. Își plimba mâinile pe sub halat pe pielea ei goală. Marianne simți cum i se întăresc sfârcurile.

Închise ochii și se concentră asupra senzației pure pe care o trezeau mâinile lui care cercetau trupul și asupra senzației pe care i-o trimiteau mâinile ei ce se mișcau febrile peste tot trupul lui – pe pielea lui ușor transpirată, prin părul aspru și minunat de pe cap, prin cel cârlionțat de pe piept și prin cel și mai aspru și mai cârlionțat care îi înconjura penisul. Marianne se întinse spre noptieră după pachet, scoase un prezervativ umed din folia lui și îl făcu să alunece cu delicatețe peste penisul lui care îi vibra între degete.

Trecuse atâta timp de când Nolan nu mai fusese cu o femeie încât îi fusese teamă că prima lui întâlnire va fi puțin intempestivă. Se aștepta să fie puțin cam nerăbdător, puțin cam repezit. Se aștepta să fie nevoit să-și ceară scuze imediat după aceea, să-i ceară să fie indulgentă, să-i promită că va fi mai atent data viitoare.

Dar, în momentul în care fu gol alături de Marianne, toate grijile îi dispărură. Fiecare mișcare, fiecare atingere i se încetini, se dilată, se prelungi. Se simți destins în înlănțuirea lor mișcătoare, apăsându-și buzele pe fiecare părticică a trupului ei în timp ce degetele îi mângâiau pieptul catifelat și suplu – alarmant de subțire și delicat.

Excitarea ei crescândă fu certă când sfârcurile îi tresăriră tari între degetele lui întinse, iar mușchii pântecelui i se întăriră sub podul palmelor. În fiecare dintre aceste două puncte de contact Nolan simți

ca un fel de descărcare electrică ce străbătea propriul lui trup, ajungându-i în vintre cu un spasm aproape exploziv.

În acel moment a ejaculat puțin, era sigur de asta. Dar clipa fu urmată de un ușor reflux al dorinței, o relaxare bine venită ce i-a permis să pătrundă în ea perfect stăpân pe mișcările sale.

Cu o oarecare surprindere, Marianne deveni conștientă că Nolan preluase conducerea actului lor de dragoste. Nu pusese nici o întrebare, nu spusese nimic.

Prin gând îi trecu imaginea lui Stephen...

Ciudat, cum de nu mi-a venit deloc în minte până în acest moment.

... și ideea că dragostea cu el avea aerul unei negocieri.

N-ai vrea să faci asta pentru mine?

Ce vrei să fac?

Nici vorbă de așa ceva acum, când Nolan o săruta pe sâni, pe pântece, pe tot corpul, mormăind cu un fel de mulțumire. Marianne îl strânse în brațe și își ridică genunchii pe coapsele lui. Era uimită de propria ei deschidere la schimbările lui de ritm și de direcție.

Dar simțea că-i va trebui mult timp ca să atingă orgasmul.

O mie de idei îi distrăgeau atenția. Stephen era încă acolo.

Pleacă, Stephen!

Se întreba dacă Nolan nu se plictisise de întârzierea reacției ei, și-i era frică să nu se oprească. Își aminti de o fantezie familiară ce i se contura în imaginație – era legată cu frânghii de încheieturi și de glezne.

Nu te poți împotrivi.

Stephen dispăru.

Toate gândurile îi dispărură.

Marianne strigă tare atunci când o forță profundă și cutremurătoare o arcui toată și îi explodă în întregul trup.

Când oasele tăioase ale șoldurilor ei se împinseră înainte, Nolan se ridică pe genunchi, astfel încât prin mișcarea ei penisul să-i pătrundă și mai adânc, mărind presiunea și sentimentul inexorabil care îi lega. Când simți orgasmul, nu avu nici un pic conștiința tristă a temporalității, nici dureroasa percepție a trecerii fără de întoarcere a momentului. Și chiar cu prezervativul, senzația nu fu cu nimic atenuată.

Pulsația lichidă continuă fără tensiuni, liberă de parcă ar fi urmat să nu se mai termine niciodată. Nolan se opri din mișcarea care îl azvârlea în ea doar când simți o oboseală în partea de jos a spinării – dar, chiar și așa, pulsația internă persistă vreo câteva momente înainte de a se stinge.

Marianne se simțea asemenea apei, complet lipsită de formă. Nolan se retrase din ea și se răsturnă pe o parte. Își trase prezervativul și îl puse pe o farfuriuță de pe noptieră. Se rostogoli pe spate și îi trase capul pe umărul lui.

Fluxul senzațiilor se domoli, iar Marianne rămase cu un ușor sentiment de surpriză. Era surprinsă că se întâmplase, că fusese bine, dar și că fusese așa de simplu.

Pentru Dumnezeu, și a fost doar poziția misionarilor.

Sexul cu Evan fusese un continuu experiment, cu nenumărate poziții, localizări și roluri. Era nevoie de variații pentru ca Evan să se excite, iar Marianne făcea tot ce putea pentru a-i fi pe plac. Evident că Evan imagina toate scenariile și planurile, și tot el era cel care hotăra după aceea dacă experimentul fusese un succes. N-avea nici un rost să-i spună că statul pe spate în pădure era de-a dreptul chinuitor și că majoritatea pozițiilor ciudate nu-i spuneau nimic.

Și cât mai vorbea. Ca și Stephen.

Dar Nolan nu spusese nici un cuvânt, iar asta era bine – cel puțin pentru moment. Își dădu seama că acele cuvinte o scoseseră întotdeauna din străfundurile plăcerii fizice, pe care n-o putea obține decât prin atingeri tăcute. Oare așa vor continua lucrurile cu el? Dar oare vor continua în vreun fel?

Puțin mai târziu făceau iar dragoste, cu aceeași simplitate și intensitate. Apoi Marianne adormi într-o stare de relaxare mai profundă decât își putea aminti să fi resimțit vreodată.

Capul Mariannei era cuibărit la cald pe umărul lui Nolan. În mintea lui se derulară evenimentele care conduseseră la această liniște împărtășită, minunându-se și el cum de se putuse întâmpla ceva atât de perfect într-un mod atât de nepremeditat. Când terminaseră prima dată de făcut dragoste, el ocolise să pună întrebarea fatală:

Te-ai simțit bine?

A ocolit-o și a doua oară. Pe de o parte, părea de bun-simț să întrebe. Dacă lipsea ceva din atenția de care ea avea nevoie, putea fi pe viitor mai atent, mai conștient. Pe de altă parte, întrebarea ar fi părut arogantă sau presantă, iar Nolan nu voia decât ca ea să se simtă confortabil alături de el. Asta presupunea să o creadă capabilă de a comunica cu el în propriul ei mod.

A doua oară totul fusese mai puțin agitat, dar nu mai puțin satisfăcător. Chiar dacă încerca să-și amintească, tot nu știa cât timp trecuse de fiecare dată. Pe tot parcursul actului, nici unul dintre ei nu jucase teatru. Cum de se putea petrece ceva atât de extraordinar fără să fie nevoie să treacă un anume timp?

Acum Nolan simțea cum tot trupul Mariannei era cuprins de mici tresăriri specifice apropierii somnului. Curând se auzi ceva ce semăna cu un ușor sforăit. Se lăsă și el să alunece dincolo de hotarul precar al somnului. Simți cum i se estompează contururile corpului, pulsând alături de al ei, și își imagină vag că simțea senzațiile ei – strângerea degetelor lui puternice asupra umărului ei delicat, suflarea lui caldă strecurându-se pe după urechea ei.

Era un fel de erotism delicat în această uniune somnoroasă a minților și a trupurilor, un sentiment la fel de fermecător ca felul în care făcuseră dragoste. Fu cuprins de un val de căldură tăcută. Nolan simți cum dispare în trupul adormit al Mariannei.

10001

ÎNTREBARE DE CONTROL

Partea de început a testului poligraf la care a fost supusă Marianne Hedison în legătură cu asasinarea lui Renee Gauld, 1:30 P.M. joi, 3 februarie.

I: Numele dumneavoastră este Marianne Hedison?

R: Da.

I: Locuiți în Venice, California?

R: Nu.

I: În afara evenimentelor în discuție, ați cauzat vreodată în mod deliberat vreo rănire corporală gravă vreunei alte persoane?

R: Nu.

I: Locuiți în Santa Barbara, California?

R: Da.

I: V-ați ascuns vreodată, indiferent de motiv, sub patul din apartamentul lui Renee Gauld?

R: Nu.

I: Acest interviu are loc joi?

R: Da.

I: V-ați ascuns vreodată, indiferent de motiv, în debaraua din dormitorul apartamentului lui Renee Gauld?

R: Nu.

I: Sunt patru oameni în această cameră?

R: Nu.

– Nu-mi vine să cred, spuse Stephen. Pur și simplu nu-mi vine să cred.

– Stai jos, zise Marianne.

– Nu vreau să stau jos.

– Pot să-ți dau ceva de băut?

– Nu vreau ceva de băut.

Stephen era furios. Marianne nu-l mai văzuse niciodată furios. Din câte își putea aminti ea, nu-l văzuse niciodată într-o stare pasională – dacă nu lua în considerare excitarea sexuală, și prefera să n-o ia.

Ea ședea pe canapea iar el stătea în picioare în mijlocul livingului. Arăta teribil de nelalocul lui. Picioarele îi erau larg depărtate, plasate la o distanță puțin mai mare decât lățimea umerilor – puțin prea departe pentru a-i asigura un centru de echilibru comod. Brațele îi spânzurau puțin îndepărtate de corp, de parcă erau prinse cu sfori. Iar fața îi era aprinsă, dar cu o nuanță neatrăgătoare, bătând spre lavand.

Ar putea cel puțin să se plimbe de colo-colo. Așa fac în mod normal oamenii furioși când refuză să se potolească.

Dar adevărul era că Stephen nu știa cum să fie furios. Putea să gătească foarte bine o masă de tip european, cunoștea calitățile vinurilor, iar loviturile lui la golf erau destul de bune, după standardele din Santa Barbara, dar furia nu-i intra în repertoriu. Marianne se simți vinovată că îl forțase să abordeze ceva în care nu era la înălțime.

– N-am vorbit despre asta? exclamă el, rămânând tot plantat în mijlocul camerei. Nu ți-am spus să nu colaborezi cu poliția?

– Ba da.

– Și acum tu te-ai dus și ai făcut atât testul de ADN cât și pe cel cu detectorul de minciuni!

– Poliția avea nevoie de ajutorul meu.

– Aveau nevoie de ajutorul tău! Da, chiar așa, of, aveau nevoie de ajutorul tău. Aveau nevoie de ajutorul tău ca să te acuze pe *tine* de crimă.

– N-or să mă acuze de nimic.

– Marianne, ei sunt *polițiști*. Se presupune că ei sunt cei care găsesc mijloacele de a-ți încălca drepturile constituționale de bază. E treaba lor. De aia îi plătesc contribuabilii. Nu trebuie să faci tu treaba în locul lor.

– Acum s-a făcut. Totul s-a terminat.

– Ba nu s-a terminat.

– Ce vrei să fac, să-mi iau înapoi mostra de sânge, să-mi iau înapoi răspunsurile? Am semnat că sunt de acord. Partea asta e încheiată. Ascultă, totul o să fie bine.

– Nu, dacă ai dat-o în bară.

– N-am dat-o.

– De ce?

– Sunt nevinovată.

– Și ce? Crezi că testele alea sunt perfecte?

– Stephen, gândește-te puțin. Faptul că am acceptat ambele teste îmi îmbunătățește șansele. Ce șanse crezi că are o persoană nevinovată de a o da în bară cu ambele teste, și cu poligraful și cu potrivirea de ADN? Dacă o încurc la unul sau celălalt, tot nu stau mai rău decât la început. Dacă le trec pe amândouă, am să fiu scoasă din cursă, iar poliția își poate continua munca – și asta e tot ce vreau.

. Acum Stephen arăta mai puțin furios, dar tot nu se clintise din poziția lui din mijlocul camerei. Își privi pentru un moment mâinile, de parcă ar fi observat dintr-o dată că este incapabil să le folosească într-un mod foarte expresiv. Apoi și le vârî în buzunarele pantalonilor. Mariannei mai că i-ar fi venit să râdă, dacă nu i-ar fi fost atât de sfâșietor de milă de el.

– Nu știu ce se petrece, Marianne, spuse el vorbind mai liniștit. Ți-am lăsat mesaj după mesaj la robot, ieri, și tu nu mi-ai telefonat.

– Am fost în L.A. Te-am sunat de îndată ce m-am întors acasă.

– Nu-ți verifici niciodată robotul de pe unde mergi?

– Nu, n-o fac. Când plec din oraș, nu-mi place să-mi târâi toată viața după mine. Stephen, zău că aș vrea să ședem.

– De ce nu mi-ai spus că te duci?

– De ce crezi că nu ți-am spus? Uită-te la tine. Crezi că voiam să te enervez în halul ăsta?

Ar fi dorit să mintă de la cap la coadă. Când i-a telefonat ca răspuns, de ce nu i-a spus oare că se dusese la L.A. ca să termine niște treburi care rămăseseră în suspensie? Stephen ar fi fost mult mai fericit dacă l-ar fi mințit, deci de ce n-a făcut-o? Poate că experiența destul de enervantă a testului cu detectorul de minciuni a influențat-o în favoarea spunerii adevărului?

– Îmi pare teribil de rău, spuse ea. Zău că n-am vrut să-ți produc neplăceri. Dar asta e problema mea. Trebuie să accepți acest lucru. A fost prietena mea.

Stephen privi în podea, își mișcă ușor picioarele, apoi se uită direct în ochii Mariannei.

– Și mie îmi pare rău. Îmi pare rău că a fost ucisă. Știu că însemna mult pentru tine. Dar Marianne, nu înțeleg ce se petrece între noi. Nu înțeleg ce se petrece cu relația noastră.

Relație?

Cuvântul parcă o îmbrânci pe Marianne. Fu bucuroasă că stătea jos, că avea o canapea sub ea care s-o țină.

Relația noastră?

Era un cuvânt obișnuit, dar Stephen îl umpluse cu tot felul de înțelesuri – mult mai multe înțelesuri decât îi plăcea Mariannei. Niciodată nu se gândise că ea și Stephen aveau o relație – cel puțin nu în felul în care înțelegea el. Erau prieteni, amici, își țineau companie, din când în când erau parteneri de sex. Oare asta constituia o *relație?*

– Ce vrei să spui? întrebă ea.

– Vorbesc de toată drama asta. Totul era așa de simplu când eram împreună.

Marianne oftă nefericită.

Deci asta era. Inconveniente. Legătura lor devenise un inconvenient.

Își dădu seama că nu poate da vina pe el. Toată prietenia lor se baza doar pe ceva convenabil. Ce treabă avusese ea să aducă în viața lui altfel stabilă, plăcută și goală, toată această dramă?

– Stephen, cred că suntem grozavi când e vorba să ne călcăm pe nervi reciproc, spuse ea. Ți-am spus că-mi pare rău. Vreau să nu mai discutăm. Pot să te servesc cu ceva de băut? Putem vorbi despre altceva? N-ai vrea să iei loc?

Un moment, Stephen o privi de parcă n-o vedea.

– Știi de unde poți să mă iei, spuse el în cele din urmă.

Își luă haina și plecă.

Marianne rămase nemișcată pe canapea, simțindu-se demoralizată și nefericită. Scena cu Stephen nu făcuse decât să încununeze o zi și așa neplăcută.

Se cutremură la amintirea testelor la care se supusese de dimineață. Se întreba dacă s-ar mai fi oferit pentru testul cu detectorul de minciuni dacă ar fi știut cât de neplăcut este. Tipii care organizau testul i-au bandajat degetele, i-au pus sub braț un dispozitiv de măsurat pulsul, și ceva ce se numea tub pneumografic în jurul pieptului, făcând-o să se simtă prea constrânsă pentru a mai gândi clar, cu atât mai puțin încrezătoare în propria ei veracitate.

Și apoi au fost și întrebările acelea îngrozitoare.

„Ați cauzat vreodată în mod deliberat o rănire gravă corporală unei alte persoane?"

Întrebarea asta a aruncat-o într-o stare de panică atât de puternică, încât ar fi fugit din cameră dacă n-ar fi fost legată solid de scaun.

Ce înțeleg ei prin „rănire gravă corporală"? Ce înțeleg ei prin „deliberat"? Și ce Dumnezeu înțeleg prin „vreodată"? Trebuie să-mi cercetez oare toată viața pentru a da răspunsul într-o secundă?

Dar trebuia să răspundă imediat printr-un simplu „da" sau „nu". Spusese „nu" – și se simțise de parcă ar fi mințit.

După test, Nolan îi explicase că asta era o întrebare de control. Se și presupunea că ea o să se simtă vag necinstită la fiecare răspuns pe care îl dădea. Reacțiile ei psihologice la întrebările de control urmau să le spună celor cu testarea care era modul ei personal de a-și exhiba minciuna. Dacă era nevinovată, răspunsurile la întrebările despre moartea lui Renee ar fi arătat foarte diferite de răspunsurile la întrebările de control.

Această logică i se păru Mariannei complet absurdă.

După aceasta, fu de-a dreptul ușurată aflând că testul de ADN nu necesita decât o înțepătură de ac și extragerea câtorva picături de sânge.

Cromozomii nu se prostesc când sunt luați la întrebări. Chiar dacă o încurc cu reacțiile psihologice, pot să contez pe faptul că nucleele celulelor mele sanguine vor rămâne calme.

Și totuși, proba de sânge n-a fost deloc plăcută. Iar acum trebuia să facă față unei așteptări dominate de suspans, ca să afle rezultatele testelor. Oare sângele ei și reacțiile propriului ei corp o vor dovedi mincinoasă? Prea multe îi apăsau pe umeri.

Și pe lângă toate astea se mai profila încă un set de întrebări venind de undeva din adâncul conștiinței ei. Își cereau dreptul la atenție.

O femeie? De ce ar fi vrut o femeie s-o omoare pe Renee?

Când auzise vestea, prima ei grijă fusese să-i ajute să evite investigațiile pe o pistă falsă, să ofere poliției dovezi ale singurului lucru de care era sigură – că nu ea o ucisese pe prietena ei. Nu se gândise la nimic altceva. Dar acum, că avea timp să mediteze, Marianne era chiar șocată de ideea că o femeie o omorâse pe Renee.

Asta-i tipul meu de șovinism. În definitiv, și femeile comit crime – deși în număr mai mic decât bărbații. De ce îi era mai ușor să-și imagineze un bărbat care o atacase pe Renee?

Un motiv, își dădu ea seama, era faptul că-l văzuse pe Auggie împingând-o pe Renee sub apă – or el era un clovn complet masculin, cu gura mare, grosolan, vulgar. Dar de ce să presupună că desenul animat de pe ecranul computerului era imaginea corectă a ucigașului? Evident că nici nu-i trecuse prin minte că ucigașul lui Renee fusese un bărbat în pantaloni largi și cu o perucă de un roșu-aprins. Deci de ce n-ar putea ucigașul să fie o femeie?

Marianne își aruncă pantofii și își îndoi picioarele sub ea, pe canapea. Stătea strânsă, cu brațele în jurul corpului.

De ce ar fi vrut o femeie s-o omoare pe Renee? Gelozie, poate? Oare avea Renee o aventură cu soțul sau cu iubitul altcuiva?

În ultima lor conversație nu apăruse nici un semn al unei asemenea posibilități. Dar oare i-ar fi spus Renee? Evident, lui Renee îi plăcea să vorbească despre relațiile ei cu bărbați bine, oricât de trecătoare ar fi putut fi. Dar oare ar fi mărturisit ceva în cazul unei relații cu adevărat ilegale sau periculoase?

Nu, dacă n-aș fi întrebat eu.

Și dacă ar fi întrebat, Renee ar fi răspuns cu un simplu da sau nu. Dar Marianne nu întrebase.

Încercă să se concentreze pe singura realitate pe care o avea la dispoziție. O femeie o atacase pe Renee și o înecase. Ce fel de femeie? Unde se afla acum? Cum arăta?

Masivă. Trebuia să fie masivă ca s-o țină cu forța pe Renee, nu?

Marianne își lăsă capul pe spate și închise strâns ochii, încercând să și-o imagineze pe ucigașă.

Unde? Probabil că a fost la petrecere.

Marianne își imagină o femeie înaltă, masivă, într-o rochie neagră – nu, era o rochie argintie, metalică, cu o textură dură – o războ-

nică cu ochi întunecați și păr scurt. Femeia avea în mână un pahar cu ceva...

Whisky.

Da, Marianne era sigură. Femeia privi prin livingul lui Renee într-un fel posesiv. Nimeni nu părea că o cunoaște, deși din când în când câte cineva se oprea să-i vorbească. Emana o aură de putere. Ceilalți musafiri credeau că e un producător sau un distribuitor de filme.

Apoi femeia dispăru brusc din mintea Mariannei.

Imaginea nu voia să reziste.

Dacă m-aș fi dus la petrecere, aș fi putut s-o întâlnesc. Aș fi putut s-o întreb cum o cheamă. Aș fi putut întrezări groaznicul ei plan și-aș fi putut s-o forțez să plece.

Mariannei îi veni să râdă, cu tristețe, de copilăria sa – de presupunerea că ar fi simțit răutatea femeii. Oftă adânc. Nici cu prietenii ei nu se prea descurcase în ultimul timp. Nu o ajutase pe Renee. Acum îl rănise și pe Stephen. Nu intenționase, dar a trebuit să-l rănească. Se cutremură în fața unei noi întrebări...

Dacă ar fi aflat de Nolan?

Dar poate că asta nici nu conta. Tot ceea ce-l preocupa pe Stephen era să nu se complice lucrurile între ei. Probabil că nici nu-i păsa cu cine se încurca Marianne, atâta timp cât asta nu producea vreo nouă dramă între ei.

Convenabil.

Asta era tot ce-și dorea Stephen.

Doar cu puțin timp în urmă...

(Cât să fi fost? O săptămână? Două săptămâni?)

... Marianne însăși nu-și dorea decât ca totul să fie convenabil.

Dar se schimbase. Acum asta nu-i mai era suficient. Nu știa *ce* își dorea de fapt, dar nu ceva convenabil, asta sigur. Iar acest gând pusese un întreg univers între ea și Stephen. Nu se mai putea face nimic.

Și cum rămânea cu Nolan – bărbatul cel dur și fermecător pe care îl cunoștea doar de puțin timp? Ce-o să se întâmple acum între ei? Marianne închise ochii și își aminti cum se trezise în dimineața aceea îmbrățișată de un trup cald. Își aminti cum brațul ei cuprindea pieptul lui lat, iar capul i se odihnea pe umăr. Își aminti că-i amorțise

vechea de atâta nemișcare. Își aminti că și brațul lui Nolan trebuie să fost amorțit, pentru că ea dormise sprijinită pe el.

Amintirile o făcură să zâmbească. Dar, în același timp, simți o ință insuportabilă de a fi cu Nolan, chiar în acel moment. Distanța ntre ei i se părea intolerabilă. Și ce-o să se întâmple când or să se vadă? Se va reaprinde scânteia sau se vor comporta ca doi străini?

Se vor mai vedea vreodată?

Inima Mariannei o luă din loc și simți cum o apucă amețeala. ai simți și un fel de foame nelalocul ei – golul era în plin piept în e să fie în stomac.

Mă întreb cum ar arăta asta pe un poligraf?

Își imagină cum i se punea o ultimă întrebare, și cum răspundea însăși:

I: *Ești pe cale să te îndrăgostești de locotenentul Nolan Grobowski?*

R: *Nu.*

În ochii minții, acele mașinăriei începură să zburde nebunește, sând un păienjeniș ridicol de zigzaguri și rupând în cele din urmă rtia.

Nu mai putea suporta nici un moment în plus. Puse mâna pe telen și ceru interiorul lui Nolan de la sediul poliției. Când îi auzi morăitul, „ALO", o părăsi orice neliniște.

– Locotenentul Nolan Grobowski de la Departamentul de poliție n L.A.? spuse Marianne cu o voce voit schimbată.

– Da, cine este? întrebă Nolan scurt.

– *Eu* sunt, oficialitate morocănoasă, răspunse Marianne.

– Hei, mă bucur că m-ai găsit, spuse el părând bucuros că-i aude ocea. Tocmai mă pregăteam să te sun eu.

– A, da. Pun pariu că folosești tot timpul telefonul ăla.

– Nu, zău, voiam să te sun.

– Adevărat?

– Ei, nu mă înțelege greșit, spuse el râzând. Nu-i vorba că mi-ar dor de tine sau chestii de astea...

– Nici mie.

– ... deși îmi e...

– Și mie.

– Doar că am niște vești bune.

– Adică?

– Ai trecut testul cu poligraful.

Marianne râse încântată.

– Adică sunt *nevinovată*? întrebă ea.

– Aveai vreun dubiu? întrebă Nolan.

– Pentru o vreme, da.

– Ei, o să mai dureze testul ADN – zece-paisprezece zile.

– Așa de mult?

– Va fi OK. Am încredere. Dacă îl prindem pe ucigaș între timp, oricum va fi un argument. Am o presimțire că o să-l prindem.

– Tot ai presimțiri din astea, locotenente. Mai ai vreo noutate?

– Nici una. Doar că ieri am avut întâlnire cu o tipă foarte stilată din Santa Barbara.

– Da? Și cum a mers?

– La început mi-a fost frică să nu fie nepotrivită cu stilul meu, eu fiind un nătărău mitocan din clasa muncitoare. Dar a ieșit OK.

– OK? Ce înseamnă OK?

– Păi, i-am făcut de mâncare și am vorbit și am ascultat muzică și conversația s-a legat binișor și... Ei, știi tu.

– Nu, nu știu.

– Hai s-o spunem așa: a fost de minune.

Un surâs absolut incontrolabil se lăți peste toată fața Mariannei.

– Și tu ce mai faci? întrebă Nolan. Ce-ai făcut aseară?

– Cam ca tine. Am petrecut o noapte grozavă cu un tip nemaipomenit.

– Vrei să-mi spui cum îl cheamă?

– N-ai de unde să-l cunoști.

Chicotiră amândoi ca o pereche de adolescenți idioți.

– Urăsc Santa Barbara, oftă Marianne când râsul se potoli.

– De ce?

– Pentru că nu ești aici.

– Știu ce simți. Și eu urăsc Los Angelesul.

– Pentru același motiv?

– Da. Vino înapoi.

– Când?

– Chiar acum.

Marianne oftă:

– Nolan, am o slujbă, și sunt serios rămasă în urmă cu treaba.

– Haide. Las-o. Uit-o. Cum te poți concentra, cum te poți gândi la livinguri pentru ariviști, când în mintea ta nu există decât minunata, uriașa mea imagine?

– Da? Și tu cum de te poți gândi la cazurile de omucideri când în mintea ta nu există decât atrăgătoarea și sofisticata mea imagine?

– Nici eu nu știu.

– Nici eu.

– Drace, suntem două epave, este?

– Mi-e teamă că da, zise Marianne.

– Promite-mi că ai să vii curând, spuse Nolan.

– Promit.

– Trebuie să închid acum.

– Și eu.

– OK, spuse Nolan.

Nici unul dintre ei nu închise.

– Închide tu primul, spuse Marianne.

– Nu, fă-o tu.

– Nolan, acum nu glumesc. Zău că trebuie să mă întorc la treabă.

– Și eu. Închide afurisitul ăla de telefon.

Amândoi tăcură un lung răstimp.

– La revedere, spuse Marianne în cele din urmă.

– La revedere, spuse Nolan.

Marianne închise. Se întrebă dacă Nolan reușise să închidă cu o fracțiune de secundă înaintea ei sau dacă reușiseră să închidă simultan, sau dacă Nolan mai stătea încă la aparat ascultând tonul. Îi trebui întreaga ei forță ca să nu sune din nou la biroul lui și să-l întrebe.

Simțea că trebuie să vorbească cu cineva despre această schimbare din viața ei. Trebuia să împărtășească imediat aceste noutăți cu cineva. Dar era evident că Stephen nu era confidentul potrivit în acest moment.

Cine altcineva mai este?

Înainte de a se putea cenzura, murmură:

Trebuie să-i spun lui Renee.

O trecu un fior.

Ba trebuie să lucrezi. Au trecut două săptămâni de când nu te-ai mai ocupat serios de meseria ta. Se duse să-și scoată din geantă notițele și broșurile pe care le strânsese de la Balena Albastră.

Câteva ore mai târziu, Marianne închise programul de proiectare și intră în Insomnimania. Apoi introduse comanda pentru dialogul despre alteri, iar fereastra respectivă îi apăru pe ecranul computerului. Singurul nume înscris era Elfie, dar orice gând despre elf i-l aducea în minte pe Nolan. O făcea să se simtă singură.

Cu toate că era sfârșită de oboseală, nu simțea că ar fi fost în stare să doarmă, chiar dacă s-ar fi băgat în pat. Voia să colinde prin Insomnimania, dar nu cu chipul lui Elfie – nu în seara asta.

Ei, e doar destul de ușor să-mi creez un nou alter.

Marianne scrise „Rose" în căsuța ce conținea numele alterului. Apoi, procedând automat, selectă „Participant" pentru noul ei alter și se trezi foarte repede în fața colecției de mădulare a Fabricii de alteri.

Marianne alese un trup feminin cu o formă frumoasă, unul ușor înclinat spre tipul masiv. Adăugă un cap rotund cu o bărbie delicat ascuțită. Alese o claie de păr și i-l așeză pe cap. Apoi se uită la paleta de culori. *Păr roșu,* hotărî ea, adăugând culoarea la acea parte a desenului. Apoi se opri și contemplă imaginea.

Atunci o trecu un val de senzații care îi trimiseră ace prin mâini și prin întreg corpul. Recrea personajul animat pe care îl omorâse Auggie în ultimul lui spectacol.

Oare încerc s-o creez pe Renee? Vreau să fiu eu *Renee?*

Nu, nu putea fi asta.

Vreau doar s-o văd, să vorbesc cu ea. Trebuie să-i spun atâtea.

Acest ultim gând îi suna destul de ciudat. Cum ar fi putut vorbi cu Renee? Ce-ar fi putut să-i spună? La ce Dumnezeu îi era mintea?

Bine, OK, știu că n-o pot aduce înapoi pe Renee. Dar pot s-o recreez pe femeia care a fost în scena aceea. Doar nu trebuie să rămână moarte amândouă.

Până acum mica siluetă de pe ecran era doar un contur cu un moț de păr sălbatic. Marianne continuă. Aduse fața în prim-plan și-i alese trăsăturile, inclusiv ochii căprui strălucitori și gura de un roșu viu. Dar fața încă nu arăta cum trebuie. Era ceva incorect în arcuirea sprâncenelor. Va trebui să le refacă mai târziu, cu sculele de desen.

– Între timp, iubito, doar n-ai să te fâțâi pe aici goală, murmură ea cu voce tare.

Dar ce-ar fi putut să poarte? Marianne încercă să-și amintească imaginea lui Renee, așa cum arăta când se întâlniseră la hotelul Quenton Parks, în salon. Da, chiar că ar fi fost greu de uitat costumul ăla. Din articolele de îmbrăcăminte puse la dispoziție alese niște pantaloni, o tunică și cizme fără toc. Alese oranjul pentru pantaloni, roșul pentru tunică și un maro închis pentru cizme. Pentru piele alese culoarea standard a piersicii. Imaginea nu era încă perfectă, dar începea să se apropie.

Apoi alese „Retușuri" din meniu. Imaginea fu transferată pe un ecran care prezenta o gamă variată de culori și de unelte pentru amestecarea culorilor. Mai întâi potrivi culorile. Părul și pantalonii deveniră de un ruginiu strălucitor. Apoi aduse în prim-plan tunica.

Parcă îmi amintesc că era violacee.

Dar nu-și putea aminti exact modelul. În cele din urmă, alcătui unul propriu, schimbând roșul în violaceu pixel cu pixel, creând un fel de jet violaceu revărsat asupra tunicii; continuă până ce i se păru că semăna cu ceva ce Renee ar fi putut purta.

Aducând fața în prim-plan, potrivi sprâncenele și arcui una mai sus decât cealaltă. Apoi reveni la imaginea normală. I se opri respirația. O Renee animată se uita grav la ea privind-o prin ecran. Sprânceana arcuită părea să întrebe: „Ei, și-acum ce-ai de gând să faci, puștoaico?"

Marianne reveni la prima comandă de editare și schimbă numele alterului din Rose în Renee. Apoi, mișcând repede mouse-ul, își introduse noul alter în labirintul Insomniamaniei.

Niciodată spectator, așa-i Renee. Ea participă chiar de la început.

După câteva momente, Renee intră în barul lui Ernie și se duse de-a dreptul spre un scaun liber de lângă bar. Fiind obosită, Marianne nu era extrem de conștientă de mișcările rapide ale degetelor ei care o controlau pe Renee cu ajutorul claviaturii sau al mouse-ului. Mai că-i părea că Renee se mișcă datorită propriei voințe – și se simțea ciudat, de parcă și ea ar fi intrat în bar în urma lui Renee.

De îndată ce Renee se așeză, Ernie o întrebă cu o voce plată și hârâitoare:

– Ce servești?

Aparent deconectate de propriul ei creier, degetele scriseră răspunsul:

RN>O SĂ IAU O TĂRIE, ERNIE.

În timp ce barmanul ștergea un pahar și îl punea pe masă, computerul Marianei vorbi iar tare, dar cu o altă voce:

– Ce mai faci, păpușă?

Pe ecran, lângă masa lui Renee apăruse o creatură care arăta ca un maimuțoi cu papion și frac. Marianne scrise repede un răspuns:

RN>CE UREI?
GAR>GARGANTUA DE SOMMERVILLE-JONES, SERVITORUL DVS, DOAMNĂ. E OK DACĂ MĂ AȘEZ ALĂTURI?
RN>IN MĂ-TA, ASCHIMODIE!

Marianne chicoti uimită. Fusese un răspuns pe care nu-l plănuise, de parcă l-ar fi aruncat Renee, chiar ea. Cu siguranță că nu era genul de răspuns pe care l-ar fi dat Elfie, dar avu suficient efect. Gorila se lansă într-o plecăciune țeapănă și plecă.

Marianne se gândi că ar fi o idee bună s-o ducă pe Renee într-un loc mai intim. Dacă n-o făcea, s-ar fi putut trezi implicată într-o ceartă cu un personaj mai puțin docil al Insomnimaniei. Deschise meniul și alese comanda „Separeu". Imaginea lui Renee fu teleportată instantaneu într-un separeu – singurul loc din barul lui Ernie în care nimeni nu te putea urma neinvitat.

Marianne își dădu seama că nu fusese o manevră politicoasă. Dar ea – chiar dacă nu și Renee – se simțea bine cât mai departe de prietenoșii din bar. Acum alterul lui Renee ședea singur în separeu, privind-o direct pe Marianne, clipind ocazional din ochii căprui. După vreo câteva momente, Marianne simți că acționase prosteste repezindu-și alterul în această cameră de izolare. Scrise:

RN>EI, ȘI ACUM? SPER CĂ NU VĂ AȘTEPTAȚI SĂ ZAC AICI TOATĂ NOAPTEA FĂRĂ NIMENI CU CARE SĂ VORBESC.

– Poți vorbi cu mine, îi răspunse Marianne cu voce tare. De fapt mi-era dor de o ocazie să vorbesc cu tine.

RN>ŞEZI CHIAR AICI, DRAGĂ. SPUNE-I TOTUL RNI[2].

Asta ar fi așa de bine. Dacă aș putea chiar să mă așez la aceeași măsuță și să-i spun...

Dar ce voia să-i spună lui Renee?

Apoi Marianne își aminti că dorise să ridice receptorul și s-o sune pe Renee. Și își aminti ce-i provocase acel impuls.

– Renee, sunt îndrăgostită de cineva, spuse Marianne cu voce tare. Voiam să-ți spun. Voiam să-ți vorbesc despre asta.

Scrise iar.

RN>EI, ÎNDRĂGOSTITĂ DE CINEVA, CUM AŞA?

Marianne tresări când auzi râsul lui Renee răsunându-i în urechi. Amețită, își dădu seama că apăsase în mod automat comanda pentru râs a computerului. Oare era doar imaginația ei cea care făcea sunetul atât de familiar?

– Haide, spuse Marianne. Știi ce vreau să spun.

RN>DA. ŞTIU. NOLAN.

– Cum de-i știi numele?

RN>HAI, DRĂGUŢĂ, NU-MI PUNE MIE ÎNTREBĂRI DE CONTROL. TU EŞTI MĂSURA REALITĂŢII MELE. SUNT DOAR FANTOMA TA PERSONALĂ. EXIST DOAR ÎN CAPUL TĂU. NU POŢI GÂNDI NIMIC FĂRĂ SĂ ŞTIU ŞI EU. FANTOMELE SE PRICEP GROZAV SĂ CITEASCĂ CE-I ÎN MINTEA OAMENILOR.

– Dacă știi deja tot ce-i în mintea mea, de ce mai purtăm oare această conversație?

– Pentru binele tău, drăguță. A fost ideea ta. Ce, crezi că m-am întors din rândul morților pentru o cură de însănătoșire? Și apoi, nu știi ce am de spus despre individul ăsta, Nolan. Eu pot să-ți citesc gândurile, dar tu nu le poți citi pe ale mele. Improvizezi și tu. Eu sunt esența surprizelor, puiule, și de aceea ai nevoie de mine. N-ai destule surprize în viața ta.

Marianne era neliniștită. Era conștientă că scrisese cuvintele pe care le spunea Renee, dar având iluzia că auzea chiar vocea lui Renee –

deși știa perfect de bine că ea singură ducea întreaga conversație, de ambele părți.

– Mă tot gândesc că parcă ți-aș auzi vocea, spuse Marianne.

– Și ce-i ciudat în asta? întrebă Renee.

– Tu nu ești cu adevărat acolo. Sunt doar eu, cea care scrie cuvintele la tastatură.

– A, da, despre asta-i vorba, spuse Renee, iar Mariannei i se păru că detectează un început de chicotit. Ei, ia încearc-o și pe asta. Continuă să scrii, dar ține gura deschisă.

– De ce aș face asta?

– Încearcă doar.

Marianne deschise gura. Trebui să se concentreze ca să fie sigură că are și ochii deschiși. Scrise:

RN>AȘA. ACUM MĂ MAI POȚI AUZI?

Marianne fu chiar mai surprinsă decât înainte. Cuvintele și literele scrise nu mai aveau nimic audibil. Se așterneau reci și tăcute pe ecran. Schimbul de mesaje nu mai arăta deloc a conversație.

– Nu, șopti ea, nu te mai aud deloc.

Nu mai urmă vreun răspuns. Marianne fu de-a dreptul alarmată. Își dădu seama cu câtă disperare voia să mențină iluzia prezenței lui Renee. Oare putea suporta s-o piardă acum? Simți cum scrie:

RN>OK. ACUM ÎNCHIDE IAR GURA.

Marianne făcu așa. Când scrise iar, chiar i se păru că o aude pe Renee spunând:

– Ei, acum mă poți auzi?

– Tare și clar, spuse Marianne. Dar cum de s-a întâmplat asta?

Ochii mici și abia schițați ai lui Renee părură că aruncă un fulger ce amintea de ghidușiile ei.

– Am auzit despre asta de la un filozof pe care l-am intervievat. Un specialist în cunoaștere, cred că așa își spunea. Zicea că așa se întâmplă când pacienții cu boli mentale „aud voci". Așa poartă ei conversații – reale în mintea lor – cu oameni care nu sunt în mod real acolo. Cred că cineva le vorbește, dar de fapt își vorbesc ei înșiși.

Deci, dacă un doctor le spune să se plimbe cu gura deschisă, uneori vocile se opresc.

– Inventezi.

– Cu tine a ținut, nu?

– Tot n-ai dreptate. Nu simt cu adevărat că mi-aș mișca buzele – cel puțin nu atunci când te aud pe tine vorbind.

– Nici pacienții cu boli mentale nu o simt. Dar ți le miști în mintea ta. Cred că tipul, filozoful, numea asta „mașinăria neuroarticulatorie". Când deschizi gura, oprești acea mașinărie.

De unde a apărut ideea asta? se întrebă Marianne. Cum de putea această imitație de Renee să șadă acolo și să debiteze informații complet necunoscute ei? În halul de epuizare în care se afla, Marianne se simți tentată să se abandoneze superstițiilor și să creadă că Renee se întorsese dintre cei morți și că vorbea cu ea prin intermediul computerului. Dar se considera o femeie rațională. Era gata să permită acestei experiențe să devină extrem de vie, dar nu-și va permite niciodată să se lase dusă de val. Trebuia să rămână totul, din temelie, doar o falsă pretenție, o impostură.

M-am prins. Am citit despre acest fenomen cândva. Doar că am uitat. Iar acum am pus pur și simplu informația în gura lui Renee.

Da, asta cel puțin avea un oarecare înțeles. Va putea să lămurească și mai bine lucrurile mâine, când va fi pe deplin trează. Dar Marianne era sigură de un lucru. Îi dispăruse sentimentul că nu făcea altceva decât să „scrie" personalitatea lui Renee.

Se dusese și sentimentul de oboseală. Nu numai că iluzia îi părea reală, dar nu mai trebuia să se forțeze să facă lucrurile să continue. Mișcarea degetelor ei pe claviatură era aproape complet automată acum. Abia de-și mai simțea buricele degetelor și abia de mai auzea bătaia lor pe butoane.

– Deci ce părere ai despre Nolan? întrebă ea. Am înnebunit eu, sau ce se petrece?

– Sigur c-ai înnebunit. Și-ți face foarte bine. Pun pariu că nu te-au mai lăsat nervii de vreo doi ani. Era și timpul să mai urli puțin la lună.

– Deci crezi că fac ceea ce trebuie?

– Cred că ești o târfă mincinoasă, ascunsă și duplicitară.

– Renee!

– Nu mă înțelege greșit. Te felicit pentru asta.

– Ce vrei să spui?

– Haide, Marianne. Știm amândouă că l-ai ținut ascuns pe armăsarul ăsta de mult timp. El era arma ta secretă. Așteptai doar să-mi dau eu ochii peste cap, ca să nu ți-l fur.

– E groaznic ceea ce spui.

– Mda?

– Și e de-a dreptul fals. Nici nu l-am cunoscut decât după ce tu ai fost omorâtă. Dacă ești așa grozavă la citit gândurile oamenilor, cum de ai încurcat așa de rău datele?

– Hei, cine crezi tu că-mi scrie mie replicile?

– Oricum, consider că-ți place tipul.

– Sigur că-mi place. E genul consistent, fără fasoane. O să-ți prindă bine să te întorci la niște valori mai spartane, mai proletare. O să-ți mai domolească cursa ta de tip Santa Barbara. Și-o să te sperie definitiv, cu toate prostiile tale de amor etern.

– A și făcut-o.

– Lasă-l să continue. O să-ți prindă bine.

– De ce-i așa de bine să fiu speriată?

– Ăsta e un sentiment, Marianne. O emoție. Ai auzit vreodată de astea?

– Eu am o mulțime de emoții. Chiar acum simt o mulțime, dintre cele dureroase.

– Nu le lăsa să plece. Promite-mi că n-ai să-ți mai lași sentimentele să dispară. Nu te exila iarăși.

– OK. Dacă o să rezist.

– O să reziști. Pe mine mă poți exila – și tot aici am să fiu. De fapt, chiar e momentul s-o faci. Ai halucinații.

– Mi-e dor de tine, Renee. Am nevoie să fiu în stare să-ți vorbesc.

– Hei, doar ți-am spus că tot aici am să fiu. Asta e toată realitatea care mi-a mai rămas. Vizitează-mă oricând.

Marianne o conduse pe Renee afară din Barul lui Ernie, ieși din Insomnimania și închise computerul. Era copleșită de o teribilă tristețe. Nu-i mai rămăsese nimic din draga ei prietenă decât această fragilă iluzie – un complot al imaginației sale obosite.

Cine i-a făcut asta?

Cine ne-a făcut asta?

Pentru un moment, Marianne vizualiză iar femeia masivă în rochia argintie. De data asta își imagină că se întoarce spre ea, cu buzele roșii ușor întredeschise, gata să vorbească...

... apoi dispăru.

Marianne gemu amar. Nu putea să fixeze imaginea. Femeia era prezentă în mintea ei doar intermitent, sporadic. Dar nu același lucru se petrecea cu Auggie. Marianne îi putea vedea fața vopsită în alb și roșu, rigidă, ironică. Putea s-o vadă de câte ori dorea.

O pot vedea la fel de clar ca pata de pe perete.

Asta îi dădu o certitudine destul de stranie. Chiar dacă ucigașul lui Renee a fost o femeie, Auggie era adevărata cheie a misterului – clovnul ucigaș din computer, nu vreun bărbat sau vreo femeie reală. Într-un fel sau în altul, această ficțiune dementă pictată electronic îi furase lui Renee viața și Mariannei prietena. Nu înțelegea prea bine cum se putea așa ceva, dar știa că era adevărat.

Iar poliția nu putea pricepe o asemenea idee.

Niciodată n-ar fi putut.

Căutau ucigașul în lumea reală, în timp ce Auggie exista în lumea imaginilor și a iluziilor.

Și de fapt asta îi împiedica să poată face ceva.

Nu-l pot prinde. El nu trăiește în lumea noastră, dar eu tocmai am făcut primul pas în lumea lui. Eu sunt singura care îl poate prinde pe Auggie în cursă.

Respiră adânc, obosită.

Trebuie să-l găsesc. Trebuie să-l fac să-mi vorbească.

10010

TESTUL TURING

Vineri după-amiază, Marianne sună la firma de proiectare ca să anunțe că reîncepea lucrul. Îi povesti lui Dwayne Morris, unul dintre cei doi arhitecți care erau proprietarii firmei, că își petrecuse un timp la Balena Albastră și că își cristalizase ideile despre proiectul Abernathy.

– Am să-l termin în două zile bune de lucru în week-end-ul ăsta, promise ea.

– E grozav, puștoaico, spuse Dwayne.

Marianne observă, cum i se întâmpla adesea, ce grea era respirația lui Dwayne la telefon. Era o iluzie, evident. Dwayne era genul cam corpolent, iar telefonul îi exagera tendința de a respira zgomotos. Părea că e unul dintre obsedații ăia care dau telefoane, iar el era de fapt un familist extrem de corect și la locul lui.

Ciudat cum ne deformează mijloacele electronice de comunicație.

– Schițele preliminare pe care ni le-ai trimis arată bine, dar îi știi pe clienții ăștia – n-aș vrea ca prezentarea finală să atragă vreo indecizie.

– Știu. Nici eu nu vreau să-i văd că încep să tropăie și să mormăie la toate alea. Dar până acum le-au plăcut ideile mele.

– Trebuie să finalizăm totul săptămâna următoare, spuse Dwayne. Vrem să terminăm cu comenzile mai puțin importante cât se poate de repede. Pentru că am niște vești grozave. Am fost invitați să partici

păm la licitația pentru un nou sediu de birouri. Unul mare. Sunt în joc sume mari de tot.

Asta înțelege el prin „vești grozave"?

– E minunat, spuse ea.

– Hai, fetițo, poți să te arăți mai entuziastă.

– Îmi pare rău. În ultimul timp m-au cam epuizat toate situațiile astea.

Vocea lui gâfâită deveni dintr-o dată mai plină de compasiune.

– Știu, Marianne, și-mi pare sincer rău. Cum îți mai este?

– Totul e bine, Dwayne. Am doar unele probleme în a-mi regăsi nivelul obișnuit de energie.

– O să-ți placă noua chestie – o să fie grozav de distractiv. O clădire mare, postmodernistă, cu un interior atrăgător și strălucitor. Am programat o întâlnire a personalului pe subiectul ăsta, pentru săptămâna viitoare. Miercuri. Vom avea nevoie de tine aici. Trebuie să contribuie fiecare, să apărem cu o propunere trăsnet.

Marianne fu de acord să participe la întrunire și spuse la revedere. Deschise computerul și intră în proiectul Abernathy, dar se simțea teribil de neliniștită. Nu era oare mai important să-l urmărească pe Auggie prin lumea computerului, să-l găsească, să-i vorbească, să-i afle secretele, decât să proiecteze bucătăria unei familii bogate? Care erau adevăratele ei responsabilități într-un asemenea moment?

Marianne se uită la ceas.

Era patru și un sfert.

Oftă.

Ei, oricum n-am cum să-l urmăresc chiar acum.

Deschise fișierul pentru bucătăria lui Abernathy. Era timpul să pună toate aparatele la locurile lor și să le arate cum panelul cel elegant urma să se continue din sufragerie până în bucătărie. Știa că Rebei Abernathy o să-i placă amănuntul ăsta.

Toată ziua, Marianne alternase munca la computer cu plimbatul prin casă, răsucind prin minte diverse detalii de proiectare. Tot asta făcea și acum, mult după lăsarea întunericului. Din când în când, în drumurile ei dinspre și către computer, punea mâna pe ceva de mâncat sau de băut. De câte ori suna telefonul, lăsa mașinăria să răspundă. Dar chiar și așa preocupată cum era, tot tresări, brusc atentă, când auzi vocea surescitată a lui Nolan. Apucă repede receptorul.

– Nolan! Ce mai faci?

– A revenit Auggie! spuse Nolan aproape țipând.

– Adică a revenit în rețea?

– Corect.

– Dumnezeule, nici măcar nu mi-am dat seama că e așa de târziu, zise Marianne.

Se uită la ceas și văzu că era opt și jumătate. Chiar că fusese preocupată în ultimele câteva ore. Dar acum simțea cum o apucă un râs de nestăpânit. Asta întrecea orice „veste grozavă" de la Dwayne.

– Tocmai au sunat Pritchard și Maisie și mi-au spus, explică Nolan. Au meșterit niște programe care să-l descopere pe Auggie de îndată ce s-ar cupla la rețea. Și mai află că au deja numărul lui de telefon.

– Cum de l-au obținut așa de repede?

– Au folosit un sistem de identificare a vorbitorului.

– Și unde e acum?

– În Atlanta.

– În Atlanta?! Dar crimele au avut loc aici!

Nolan trase adânc aer în piept.

– Poate că nu chiar toate crimele. E posibil – posibil doar – ca un tip bogat din Chicago să fi fost o altă victimă. Înainte nu am crezut asta, dar acum încep să cred și eu.

Gura Mariannei rămase căscată de uluire.

– Deci Auggie *face naveta*? zise ea.

– Așa s-ar părea. E o surpriză, nu?

– Dar cum?

– Ei, o să mai treacă un timp până lămurim totul.

– Mai e cuplat încă?

– Păi, acum cinci minute mai era.

– Trebuie să ajung acolo, spuse Marianne strângând telefonul cu o mână și închizând programul de proiectare cu cealaltă.

– Unde acolo? întrebă Nolan.

– În Insomnimania. Elfie trebuie să discute cu Auggie.

– Nu te băga, Marianne, spuse Nolan neliniștit. Asta e o treabă polițienească.

Marianne fu atât de surprinsă, încât nu zise nimic pentru moment. Fusese atât de aproape de Nolan în ultimele două zile, atât de

legată de el. Nici nu-i trecuse prin minte c-ar putea avea păreri diferite în *vreun* domeniu.

– Nolan, cineva trebuie să-i vorbească.

– Cineva o s-o facă, acum că știm unde e el sau ea.

– Nu, eu vorbesc de Auggie. Cel din rețea.

– Marianne, acela e doar o animație.

Marianne gemu. Nu avea nici un rost să încerce să-i explice sentimentul ei că Auggie era cheia întregii probleme, fie că era sau nu o animație. În definitiv, abia de pricepea ea însăși.

– Nolan, nu am timp să discut. Dacă e doar o animație, n-o să-mi facă nici un rău, nu?

– Păi... te rog doar să te asiguri că nu faci nimic care să-i dea de știre despre identitatea ta. O să reușim să descoperim cui îi aparține numărul, dar încă nu-l putem reține.

– Nu-ți face griji. În rețea sunt doar Elfie.

Marianne îi spuse la revedere lui Nolan, apoi se conectă la Insomnimania. O duse pe Elfie direct în Barul lui Ernie. Apoi ezită, puțin nelămurită. Clovnul nu era aici. Nu se gândise să-l întrebe pe Nolan în ce parte a rețelei se afla Auggie.

Ce mai copoi temerar. Se simți de-a dreptul proastă.

Conversația din Barul lui Ernie se desfășura cu o viteză amețitoare, replicile scrise zburând, ca de obicei, amestecate cu comentarii verbale – salutări, cereri de băutură, câte-o obscenitate ciudată, din când în când. La o măsuță era liber un scaun, așa că Marianne își puse alterul să ia loc acolo.

Ei, cel puțin e mai bine decât să stau așa, în mijlocul camerei. Marianne era ușor surprinsă de puterea ei de a resimți stânjeneala alterului ei.

Data trecută când ea și cu Nolan construiseră corpul elfului și o trimiseseră pe Elfie în Insomnimania, personajul nu avusese prea multe de spus. Fusese doar un joc de pocher, în definitiv, iar conversația nu se relua decât la începutul unui nou joc. În seara asta, Marianne dorea ca Elfie să-l găsească pe Auggie, să impună o conversație, să-i stârnească răspunsuri la întrebările ei. Chiar dacă Nolan aproape că-l identificase pe utilizatorul clovnului, Marianne tot mai presimțea că avea ceva important de aflat de la însuși personajul animat.

Mai întâi trebuie să-ți exersezi modul de a intra în conversație cu oricine e pe-aici. Cercetă lista de nume care precedau șirurile de cuvinte ce se succedau pe ecran. Timid, scrise un salut:

L-FY>BUNĂ. JZ.

Dar Jazz era deja antrenat într-o discuție cu un alt personaj și probabil că nu văzu deloc salutul lui Elfie. Marianne se concentra atâta pe înțelegerea conversației în curs, încât sări în sus când computerul ei vorbi cu voce tare:

– Ce servești, Elfie?

Ernie venise la masa lui Elfie. Marianne ezită, apoi își aminti că a bea ceva făcea parte din protocolul locului, dacă voiai să nu fi dat afară.

L-FY>VIN ALB, TE ROG.

– Vine, spuse computerul cu vocea lui Ernie.

Fără să plece de lângă masă, barmanul umplu un pahar cu vin și îl puse în fața lui Elfie. Apoi dispăru. Marianne își cercetă puțin manualul de instrucțiuni, pentru a găsi comenzile necesare ca să o facă pe Elfie să bea. În cele din urmă scrise combinația corectă, iar Elfie ridică paharul la buze. Când îl puse iar jos, paharul era vizibil mai gol.

Cred c-ar fi bine s-o iau mai ușurel.

– Ce mai faci, păpușă? se auzi întrebând o altă voce.

Marianne râse când auzi computerul recitând acea replică familiară. Pe ecran apăruse același maimuțoi dichisit pe care îl întâlnise Renee seara trecută. Biata gorilă nu-și dăduse seama că acest elf electronic era condus de aceeași mână ca și personajul care îl alungase cu o înjurătură cu o seară înainte. Doar că Elfie era mult mai bucuroasă să găsească pe cineva cu care să stea de vorbă.

L-FY>BINE.
GAR>GARGANTUA DE SOMMERVILLE-JONES, SERVITORUL DVS, DOAMNĂ. E VOIE SĂ STAU JOS?

Folosește jargonul rețelei.

L-FY>K LA TINE A K SĂ.

Maimuțoiul se așeză pe scaunul de pe cealaltă parte a mesei.

GAR>EŞTI 9 ACI, NU?
L-FY>AM FOST SPECT. E OARĂ=1 CÂND INTRU ÎN PERSOANĂ AICI.
GAR>STOARCE CTRL-1, IUBY.

Când Marianne apăsă respectiva combinație de taste, imaginea ei împreună cu Gargantua se mări, umplând ecranul. Acțiunile din fundal nu se mai vedeau, deși toate dialogurile care aveau loc în bar erau vizibile pe ecran, pe deasupra capetelor lor, iar comentariile verbale venind de prin tot barul tot se mai auzeau. Acum dialogul purtat de cele două personaje din prim-plan apărea scris cu litere îngroșate, ceea ce o ajuta să urmărească replicile în mod separat.

L-FY>MERSI. CRED CĂ TU VII DES AICI.
GAR>DA, SUNT UN OBIŞNUIT. E UN LOC GROZ DE RELAX.
L-FY>ATUNCI POATE ÎL ŞTII PE AUGGIE. CLOVNUL CU SPECTACOL.
GAR>SIGUR. ÎL ŞTIU PE TIPU DE MIL. DE ANI.

Ani? se gândi Marianne. Vorbea unui personaj dintr-o rețea care exista de abia șase luni. Dar decise că ar fi nepoliticos din partea lui să-i arate discrepanța.

L-FY>AM URMĂRIT MULTE SPECTACOLE. MI-AR PLĂCEA SĂ-L CUNOSC PE AUGGIE. UN PRIETEN CREDE CĂ E POLIŢIST. SAU POATE UN ADEVĂRAT CRIMINAL. TU CE ZICI?

Gargantua rămase tăcut un timp.
O gorilă șmecheră? Sau am atins un subiect delicat?
Gargantua își flutură o labă păroasă și ceru o bere. Aproape instantaneu, o mână animată puse pe masa lor o halbă aburită. Brusc, în partea de sus a ecranului apăru numele lui Auggie, ca fiind un nou intrat în cameră. Marianne își lărgi imaginea pentru a cuprinde tot barul. Clovnul stătea în prag.

GAR>UITE-L PE TIPUL DE CARE ÎNTREBAI. VREI SĂ-L CUNOŞTI?
L-FY>SIGUR.

GAR>STAI PUȚIN PÂNĂ SE MAI POTOLEȘTE MIȘCAREA.

Părea că toți cei din Barul lui Ernie vor să-i vorbească lui Auggie - întrebând interesați pe unde fusese, de ce nu mai venise de o săptămână, când o să prezinte un alt spectacol. Dar clovnul ignoră majoritatea întrebărilor scrise care treceau în zbor pe ecran. Între timp, Elfie rămăsese așezată la masă cu Gar, nemișcată, clipind doar din când în când din ochii ei mari, așa cum fusese programată.

Ce ar trebui să facă? Ar trebui să-l abordeze direct pe Auggie? Marianne nu dorea să scape această ocazie, dar nu se gândise că Elfie va trebui să-și facă loc cu coatele printre fanii lui Auggie. Apoi tresări când îl văzu pe Auggie venind direct la masa unde stăteau gorila și elful. Când Auggie se așeză, Marianne introduse grăbită comanda care limita imaginea la masa lor.

AUGGIE>EI, PRIETENE GAR. CE-AI PUS LA CALE ÎN SEARA ASTA?

GAR>AM STAT DOAR PE-AICI DE VORBĂ CU AC. FERMEC. MADAM'. AUGGIE, ȚI-O PREZINT PE ELFIE.

Vocea programată a lui Auggie spuse tare:

– Încântat, dragă.

Pe când Marianne încerca să nimerească tastele ca să-i răspundă, apăru și comentariul lui pe ecran.

AUGGIE>CINE EȘTI? NU-MI AMINTESC SĂ TE MAI FI VĂZUT.

L-FY>SUNT ELFIE. SUNT DOAR UN PUNCTULEȚ ZBURĂTOR PRIN R.Ț.A ȘI CAUT PE CINEVA INTERESANT CU CARE SĂ VORBESC.

AUGGIE>NU MAI SPUNE!

L-FY>CE VREI SĂ ZICI?

AUGGIE>NICI TU NU CREZI CĂ EȘTI UN PUNCT NUMIT ELFIE. TOȚI CREDEM CĂ EȘTI ALTCINEVA. EU SUNT AUGUST. AM FOST ÎNTOTDEAUNA.

L-FY>EI BINE, EU SUNT ELFIE. ASTA SUNT.

AUGGIE>NU. ȘI TU CREZI CĂ TOTUL E UN JOC. CA TOOOOȚI CEILALȚI HAHAHA.

Computerul Mariannei răsună de râsul răgușit al lui Auggie. Chiar dacă nu prea înțelegea gluma, sunetul o făcu să se simtă oarecum mai sigură. Elfie își ridică scurt paharul la buze. Marianne simți că lucrurile încep să se lege. Se gândi la Baldwin Maisie și la Ned Pritchard care îl urmăreau acum pe Auggie, înregistrând probabil tot ce făcea. Asta însemna că o urmăreau și pe Elfie. Iar la comandament era probabil cel puțin un polițist care îi urmărea. Așa că Elfie juca în fața unui public. Oare se uita și Nolan?

Ei, nu se putea bâlbâi ca un amator în seara premierei. Marianne se hotărî că e cazul să preia controlul scenei. Abia observă când Gargantua se ridică de la masă și se îndepărtă, așa era de concentrată să mențină asupra ei atenția lui Auggie. Scrise:

L-FY>AUGGIE. AȘTEPTAM SĂ TE ÎNTREB CEVA. NU ȘTIU CUM AI PUTUT CREA O CAMERĂ NOUĂ.

AUGGIE>CARE CAMERĂ ?

L-FY>CAMERA ILUZIILOR. EVID.

AUGGIE>NU FI RIDICOLĂ. NU E NOUĂ. A EXISTAT ÎNTOTDEAUNA. DE-A LUNGUL ÎNTREGII ISTORII A EXISTAT O CAM. A ILUZ.

L-FY>O. AM CREZUT CĂ POATE TU EȘTI PROGRAMATORUL CARE A FĂCUT-O PENTRU NOI. SAU HECĂRU. CUM SE MAI SPUNE?

AUGGIE>ȘTIU SĂ FAC MULTE MULTE LUCRURI. DE CE EȘTI AȘA CURIOS. MICUȚULE L-F?

Marianne își dădea seama că nu ajungea nicăieri cu întrebări directe despre profesiunea lui. Se hotărî să încerce o tactică mai personală.

L-FY>MĂ INTERESEZI. AUGGIE. MĂ INTERES CE FACI. CRIMA E UN ACT AȘA DE SEMNIFIC.

AUGGIE>SEEEM-NIII-FICAT(.)? VREI SĂ ZICI CĂ E CEVA BUN?

Marianne începu să citească tare atât cuvintele lui Auggie, cât și pe cele ale lui Elfie pe măsură ce ele apăreau pe ecran. Nu-i dădea senzația că le auzea vocile separate, dar îi ușura urmărirea dialogului.

– Întreaga viață a unei persoane trebuie să se rotească în jurul unei asemenea acțiuni, ca în jurul unei axe, spuse Elfie. Ce contează dacă e sau nu un lucru bun? Ce poate schimba mai drastic o viață? Ce-ți va revela mai multe despre tine, despre ceea ce vei accepta de la viață, despre ceea ce vei face când acceptarea va deveni intolerabilă?

– Înțeleg ce vrei să spui, replică Auggie. Semnificativ. Pare că te-ai cam gândit la treaba asta.

– Iar cel ucis – e evident că și pentru el e tot cel mai important eveniment al vieții!

Clovnul se legăna pe scaun. Rânjetul lui vopsit să lățise, gura i se deschisese și iar răsună râsul cel răgușit.

– Mi se pare fascinant modul pe care l-ai ales pentru descrierea problemei.

– Și mai presus de orice, crimele tale sunt pline de imaginație. Nimeni nu este atât de original.

– Asta e natura umană, zise Auggie. Plagiatorii, epigonii nu au un stil propriu. Șmecheria este să concepi totul în minte. Restul ține doar de tehnologie. Dar mintea este locul unde se petrece totul.

Clovnul se aplecă peste masă și se uită direct la Elfie.

– Ai oare mintea unui criminal, Elfie? întrebă el mișcând din sprâncene.

– Toți suntem, în interiorul minților noastre, niște criminali, nu? răspunse ea. Cel puțin *vrem* să fim. Dorim puterea de a elimina cu un gest orice obstacol din viața noastră, să eliminăm orice considerăm că e rău.

– Ești un mic elf destul de interesant, în cele din urmă.

Clovnul stătea aplecat peste masă, iar zâmbetul lui vopsit era și mai mare decât de obicei. Dar se opri, de parcă își amintise ceva. Spuse:

– Din păcate, trebuie să plec chiar acum la o întâlnire importantă, micuță Elfie. Afaceri, știi cum e. Dar mă voi întoarce aici mâine. Poate că vom vorbi din nou.

Și Auggie dispăru din fața ochilor ei.

Marianne era profund dezamăgită. Oare greșise când crezuse că Elfie îi captase atenția clovnului? Sau chiar avea o altă întâlnire?

O întâlnire? O readuse pe Elfie în labirintul Insomnimaniei și controlă listele de oaspeți ale câtorva camere, dar nu mai dădu de

clovn. Evident, putea fi într-o cameră particulară, pe undeva – sau poate că voise să spună pur și simplu că se întâlnea cu cineva în Domul Plăcerii. Marianne se întrebă dacă nu erau locuri secrete în Insomnimania de care ea habar n-avea.

Micuța imagine a lui Elfie rămăsese pierdută în labirint. Marianne se decise că nu era cazul să-și alerge alterul prin toate părțile, doar-doar o da de Auggie. Ce i-ar spune dacă l-ar găsi? Fără prea multă convingere o decuplă pe Elfie din rețea și închise computerul.

Se frecă la ochi. Era epuizată și frustrată. Muncise zdravăn timp de mai multe ore pentru proiectul ei, dar această perioadă mult mai scurtă de concentrare intensă asupra Insomnimaniei o secătuise și mai tare. *E miza mai mare*. Dar își mai dădu seama și că îi ceruse un grad mai mare de implicare, un fel de dăruire de sine pe care o evitase în toate domeniile vieții ei în timpul ultimilor doi ani – chiar până acum vreo zece zile.

O luă de-a lungul holului și se trânti apoi pe pat, cu mintea vâjâindu-i cuprinsă de vise – sau poate de halucinații. Văzu o siluetă ca o umbră ce intra într-o cameră foarte bine pusă la punct, rămânând în picioare în capul unei mese lungi de conferințe și făcând ordine între alți participanți, pe jumătate invizibili, ai unei întruniri.

Toți participanții purtau costume clasice, deși Marianne nu-și putea da seama dacă erau bărbați sau femei. O lumină puternică se așternea pe servietele din fața fiecărei siluete, dar fețele lor rămâneau în întuneric. Asta nu era însă important. Pe cel din capul mesei voia să-l vadă. Cu siguranță că Auggie ar fi fost conducătorul unei întruniri la care participa și el. Se străduí să înainteze. I se părea că plutește în neștire, apropiindu-se din ce în ce mai mult de silueta aceea. Începu să vadă mici pătrate – pixeli suspendați, care formau umbrele și imaginile dinaintea ei. Îi era frică, respira greu, convinsă că era pe cale de a vedea fața ucigașului lui Renee.

Brusc, chiar în fața ochilor ei, pixelii se limpeziră devenind o imagine. Dar era o față albă cu o gură roșie rânjitoare, era masca unui clovn. Ochii lui întunecați o priveau drept în față. Atunci Marianne rămase blocată observând că nu se afla acolo sub înfățișarea lui Elfie. Era chiar ca Marianne. Își arăta clovnului chiar fața ei, nedeghizată.

O copleși groaza și să răsuci să fugă. Acum lumina cuprinse celelalte fețe din jurul mesei, și toate erau fețele clovnului. Cu toții fre-

mătau de bucurie. Râsul răgușit al clovnului o cuprindea venind din toate direcțiile. Apoi pixelii se tulburară devenind doar un vârtej de culori iar sunetul râsului se diminuă, dispărând în depărtare. Marianne stătea culcată, dar complet trează, cu ochii privind fix tavanul camerei sale.

Nolan o sună din nou sâmbătă. De data asta, vocea lui părea exasperată.

– N-o să crezi, spuse el. Ieri am primit un alt număr pentru Auggie. Cel de-al doilea e în Detroit.

– Nu înțeleg, zise Marianne. Parcă spuneai că suna din Atlanta.

– Așa era. Cel puțin așa spunea sistemul de identificare a sursei telefonice pe care îl folosesc Pritchard și Maisie. Apoi, cam la o oră după ce am vorbit cu tine, m-au sunat ei să-mi spună că tipul sună dintr-un alt loc.

– Deci ce se petrece?

– Nu știu cum s-o iau. Ei spun că Auggie a dispărut o vreme. Au crezut că se decuplase de la rețea.

– A zis că trebuia să participe la o întrunire. Apoi a dispărut pur și simplu.

– Da, au înregistrat asta. Înregistrează tot ce se petrece pe ecran când apare el. Dar se pare că s-a întors după treizeci de minute. Iar sistemul de recunoaștere telefonică a furnizat un alt număr.

– Ale cui numere erau?

– Păi, avem câteva date despre ei. Cel din Atlanta este al unei femei, avocată la una dintre marile firme de acolo. Cel din Detroit este al unui bărbat, șeful propriei lui întreprinderi. Ambii sunt membri ai Insomnimaniei.

– N-o poți determina pe femeie să facă testul ADN?

– Doar dacă avem dovezi că a fost aici, că avea o legătură cu crima.

Marianne gemu de neputință.

– Deci ce crezi că e la mijloc? Un fel de club al lui Auggie?

– L-am pus pe Clayton să le telefoneze celor doi în dimineața asta, ca și cum ar fi fost un funcționar drăguț și politicos de la serviciul de anchete telefonice asupra clienților; i-a întrebat cum le place Insomnimania și i-a întrebat cine din casa lor se cuplase în noaptea

respectivă ca Auggie. Au negat amândoi că s-ar fi cuplat vreodată ca Auggie. Au zis că aveau alți alteri. Au mai spus că, dacă cineva trece convorbiri pe telefoanele lor, n-au cum să observe, folosesc foarte mult Insomnimania, mai folosesc și alte rețele, și așa mai departe.

Marianne simți un mic șoc neașteptat când își aminti de visul ei din seara precedentă. Oare existau mai mulți Auggie? Devenea coșmarul realitate?

Nolan continua să vorbească, dar acum o făcea mai încet.

– Cristoase, sunt băgat până peste cap, spuse el.

– Lasă că nu ești singur.

– Mulțumesc lui Dumnezeu.

– Când ne putem întâlni?

– Zău că aș vrea să te văd în week-end-ul ăsta, spuse Nolan. Dar se pare că n-am nici o șansă să scap de aici. Trebuie să vorbesc cu cei de la Omucideri și din Atlanta și din Detroit, să le explic cumva toată chestia. Vreau să văd dacă obțin o supraveghere telefonică sau un mandat de percheziție. Trebuie să fac ceva ca să-i am sub ochi pe oamenii ăștia.

– Mi-e dor de tine, spuse Marianne tremurând puțin. Își dădu seama că e înspăimântată, dar încercă să nu-i permită fricii să-i transpară în voce.

– Și mie mi-e dor de tine, spuse el. Îmi pare rău că nu pot veni acolo.

– Nu fi caraghios. Unul dintre noi trebuie să-l prindă pe ucigașul lui Renee.

Dar care dintre noi?

La 1:18 duminică dimineața, unul dintre computerele de birou, mai mici, ale Insomnimaniei izbucni brusc într-o muzică vioaie, doar pentru câteva momente.

– Ce dracu' e asta? întrebă Pritchard.

– „Tânărul cel îndrăzneț de la trapez", spuse Maisie punând jos revista cu benzi desenate.

– Vrei să-mi spui și de ce?

– Dacă îmi amintesc, tu ai spus să semnalez cumva momentul în care Auggie se cuplează.

– Vrei să zici că o să cânte melodioara asta stupidă ori de câte ori apare clovnul?

– Dar te-a făcut atent, nu?

Pritchard nu răspunse nimic inteligibil, așa că Maisie își văzu de celelalte pregătiri care îi permiteau să-l urmărească pe Auggie. O serie de chestii avuseseră deja loc, în mod automat: computerul care semnalizase înregistrase ora; pe ecranul instrumentului de urmărire telefonică apăru un număr care fu și el înregistrat; iar în marele computer VAX intră în funcțiune un program care înregistra sunetele, cuvintele și acțiunile lui Auggie.

– Da' iote ici, zise Maisie. Ăsta nu-i nici unul din numerele de azi-noapte. Aseară au fost din Atlanta și Detroit.

– Se pare că omul nostru-i un fel de vrăjitor. Zău că nu-mi place să mă gândesc la așa ceva. Exact de asta n-avem nevoie: să ne războim c-un vrăjitor.

Apoi Maisie porni o stație de lucru și lansă un program care să înregistreze tot ce se întâmpla pe ecran, inclusiv mișcările celorlalți alteri din preajma lui Auggie. Acum, atât Pritchard cât și Maisie îl puteau vedea pe Auggie, care tocmai pășise în Barul lui Ernie, trecând printre ușile batante. Mai observară că Marianne o făcuse deja pe Elfie să aștepte în bar. Se părea că doamna încearcă să investigheze câte ceva pe cont propriu. Ambii programatori se aplecaseră în față ca să urmărească acțiunea.

– Am o mică teorie pentru tine, zise Pritchard, scoțând din ambalaj un baton de Snickers, folosind pentru asta o singură mână, pe când cu cealaltă, în mod expert, desfăcea o clătită Tootsie.

– Dă-i drumul, spuse Baldwin Maisie.

– Avem de-a face cu un virus.

– Auggie? Un virus? Nu, Pritch. Ăsta e doar optimismul tău nedomolit care vorbește. Ți-ar plăcea ție să se dovedească a fi un virus. Ești nebun după viruși. Vrei să te autoconvingi că suntem martorii unei epocale descoperiri, atât în domeniul inteligenței artificiale cât și în cel al vieții artificiale.

– Sau e asta, sau e un hacker atât de bun, încât noi nici nu ne dăm seama ce face, spuse Pritchard. Ce altceva ar putea fi?

– Deci vorbim de un virus cu o pălărioară caraghioasă și cu un nas mare și roșu, îl ironiză Maisie. Vorbim de un virus care poartă conver

suții sofisticate și căruia îi place martini. Vorbim de un virus care o duce mai bine în societate decât am dus-o noi vreodată.

– Am noutăți, Mais, spuse Pritchard bine dispus. *Toți* virușii au o viață socială mai bună decât avem noi. Nu-mi vine în minte vreun organism pământean – virtual sau real – care face dragoste mai rar decât noi doi, puși la un loc. Tu știi vreunul?

Maisie aruncă o privire spre ecran.

– Nuuu, zise el neîncrezător. Nu se poate. Dar nu se poate.

– De ce nu?

– Unu: e interactiv.

– Ei și?

– Păi, virușii nu sunt.

– Interacționează cu alte programe. Trebuie să interacționezi cu o chestie pe care vrei s-o papi de vie.

– Da, dar nu interacționează cu utilizatorii.

– Cine spune asta?

– Haida de, Pritch. Ai vorbit vreodată cu un virus?

– Aproape.

– Poate doar în visele tale cele mai drogate. Dacă Auggie e un virus, ar putea trece și de afurisitul test Turing. Drace, de fapt îl tot trece de luni de zile.

– Testul Turing nu-i mare scofală – e bun doar să prostești oamenii să creadă că vorbesc prin intermediul computerului cu o altă ființă conștientă de sine. Și noi doi putem să-l trecem.

– Da, dar noi suntem ființe *umane*.

– Multe ființe umane n-ar fi de acord cu tine. Dacă niște creiere netede ca noi pot trece testul Turing, înseamnă că ăsta nu demonstrează mare brânză de conștiință.

Pritchard se lăsă pe spate, molfăi ciocolata, neluând în seamă, ca de obicei, că se mânjea pe toată fața.

Maisie dădu din cap meditativ:

– Deci cum de te gândești că Auggie ar fi un virus?

– Ei bine, tu și cu mine avem rețeaua asta de toată frumusețea, corect? Să presupunem că într-o zi vine un cretin descurcăreț și ne slobozește în rețea personajul ăsta numit Auggie. Doar că acest Auggie nu este ca toți ceilalți alteri animați. Programul lui este ca al unei păpuși cu arc și cheiță. N-are nevoie de un utilizator care să se țină

după el și să dea de bucluc, ceea ce-l face să intre în categoria virușilor. Dar, după cum s-a observat până în prezent, această păpușă specială cu arc știe să agațe puicuțe în Barul lui Ernie și să le reguleze la maximum în Domul Plăcerii, ceea ce-l face cu mult mai deștept decât suntem noi.

Maisie chicoti cu chef.

– Pritch, jos pălăria. Asta e cea mai inacceptabilă, nebunească și țăcănită idee care ți-a venit pe ziua de azi.

– Mulțumesc, zise Pritch delicat. Mă străduiesc.

Apoi Pritchard rămase tăcut cu ochii la micul elf care aștepta în bar. Maisie se uită la el cu interes. Trăsnaia cu virușii era genul de tâmpenii pe care le spunea Pritchard atunci când de fapt mintea lui formula o teorie complet diferită – ceva despre care nu dorea încă să vorbească.

Mă întreb la ce se gândește cu adevărat.

Între timp, Pritchard continua să privească fix ecranul. Nu se întâmpla prea des ca Pritchard să șadă așa degeaba în fața unui monitor. În mod normal era tipul căruia îi plăcea să fie activ.

Se întâmplă ceva acolo. Și nu e nici un afurisit de virus.

De îndată ce Auggie intră în bar, fu iar asaltat de admiratori. Marianne știa că Elfie îi atrăsese atenția clovnului cu o noapte înainte, și spera că el își va aminti de ea. Totuși, nu se simțise foarte satisfăcută de schimbul de replici cam scurt din seara precedentă. Fusese tensionată și încordată, conștientă de faptul că voia să-l facă să se dea de gol.

Hotărî că îl va aborda pe Auggie fără să premediteze nimic – va încerca doar să ajungă să-l cunoască, să-l facă să aibă încredere în Elfie ca prieten. Se va lăsa antrenată mai deplin în realitatea virtuală.

Spre surpriza și încântarea Mariannei, Auggie veni direct la masa la care ședea Elfie și o salută ca pe un vechi prieten. Se așeză în fața ei și comandă o sticlă de șampanie și două pahare. Marianne simți că parcă era curtată, deși Auggie nu purta decât o conversație extrem de superficială.

Ce așteaptă? Poate ca Elfie să spună ceva interesant. Ești iar în scenă.

Elfie sorbi iar din cupa cu șampanie, zâmbindu-i clovnului. Cum ședeau așa amândoi, Auggie mai schimba câte-o vorbă cu ceilalți. Toate conversațiile scrise din bar le zburau pe deasupra capetelor, umețind-o oarecum pe Marianne. Se gândi că ar putea fi chiar efectul băuturii. Culorile din bar deveniră mai palide. Se uită la Auggie. Clovnul părea că se rotunjise, devenind tridimensional. Scrise adormită:

L-FY>LOCUL ĂSTA E GROZAV. AȘA O VARIETATE DE FIINȚE.

AUGGIE>MULȚI N-AU NIMIC DE ZIS. MI SE PARE MAI GROZ SĂ GĂSESC O PERS INTERES CU CARE SĂ VORB.

L-FY>DAR UITE CE FIINȚE DIFERITE, DE TOATE FORMELE ȘI CULORILE — PĂSĂRI, ANIMALE, PEȘTI — TOATE CREATURILE. N-AM MAI VĂZUT AȘA CEVA.

Marianne începu iar să citească tare dialogul, și observă cu satisfacție că tehnica lucra foarte bine în seara asta – îi fu ușor să se convingă în scurt timp că auzea chiar vocea lui Auggie. Acum se auzea bine chiar și vorbăria de la celelalte mese, chiar dacă era mai în surdină. Marianne zâmbi.

– Insomnimaniacii sunt atât de minunat de creativi, nu crezi? zise Elfie.

Auggie privi prin bar.

– Mie mi se pare că-i aceeași adunătură din fiecare sâmbătă seara. Cred că mai ești încă o începătoare, micuțule elf.

– Dar e incitant să-ți dai seama că vorbești cu oameni adevărați care se află departe, în locuri foarte diferite, insistă Elfie. Tu unde te afli cu adevărat, Auggie?

Clovnul o privi fix un timp. Inima Mariannei bătea nebunește. Îi fu frică să n-o fi luat prea repede și să-și fi atras suspiciunea lui Auggie. Se pregăti să fie martoră la una din descărcările de nervi cu care o servea uneori pe Safir. Dar clovnul îi vorbi deosebit de blând:

– Sunt chiar aici, Elfie. Ca și tine. Ca toți ceilalți. Altfel n-am putea purta această conversație.

Marianne mai încercă o dată.

– Dar asta datorită rețelei, spuse Elfie. Se aplecă peste masă, vorbindu-i confidențial. Eu sunt în California, Auggie. Eu sunt în Cali-

fornia și îți vorbesc, dar nu știu nici dacă ești cu adevărat în același stat cu mine.

– California e doar o superstiție, spuse Auggie condescendent. Te credeam mai sofisticată. Clovnul își întinse mâna înmănușată și și-o așeză pe masă lângă a ei. Vezi ce aproape suntem? Aceasta e realitatea – noi doi împreună. De ce vorbești de o distanță care ne separă? Mă întristezi, Elfie, pretinzând că nu ești chiar aici cu mine.

Marianne nu știa ce să spună. Era clar că Auggie va ocoli problema – nu avea de gând să discute despre poziția utilizatorului său.

– Poate că mi se pare totul atât de impresionant pentru că sunt nou venită aici, zise Elfie. Am auzit că tu și cu prietenul meu Gargantua sunteți prin rețea de mult timp.

– A, aș putea să-ți povestesc multe despre barul ăsta înainte de a deveni atât de aglomerat – și înainte de a exista atâtea reguli. Acum vreo zece ani era un loc foarte interesant. Acum prea s-a liniștit totul.

– Auggie, nu fi prost, spuse Elfie. Nu ai cum să-ți amintești lucruri care s-au petrecut cu zece ani în urmă. Amintește-ți că rețeaua există doar de șase luni.

– A, atunci tu ești o *creaționistă*, remarcă Auggie cu un rânjet protector.

– O ce?

– Ei, haide. Nu răspunde evaziv. Ești unul dintre tradiționaliștii aceia superstițioși care se opun științei și mai cred încă în povești cu zâne. Crezi că întreaga noastră lume există într-un fel de mașinărie enormă controlată de niște superființe gigantice. Crezi că materia, energia, spațiul, vastitatea timpului și însăși informația sunt toate doar – cum spuneți voi? – „virtuale".

– Ei, n-aș spune chiar așa.

– Dar *cum* ai spune?

Marianne nu știa ce să răspundă. Era, evident, un joc complicat cel pe care îl juca Auggie, dar ea habar n-avea cum se joacă.

– Vino cu mine, spuse Auggie sărind la alt subiect.

– Unde?

– Vino doar.

Cei doi ieșiră din barul lui Ernie și intrară în labirint. Elfie îl urma pe Auggie coridor după coridor. I se părea că rătăceau de mult timp prin coridoarele întortocheate. De fapt, i să părea chiar că moțăi-

se un pic în timpul călătoriei. Își scutură capul să se trezească și se concentră din nou asupra ecranului.

Auggie și Elfie ajunseseră la un simbol pe care ea nu-l mai investigase vreodată, numit Planetariu. Intrară împreună. Se aflau în fața unor uși uriașe de lemn ce purtau o placă pe care scria PLANETARIU ÎN MEMORIA LUI HANS PFAAL. Ușile se deschiseră cu un scârțâit zgomotos, iar cei doi intrară luând loc într-un amfiteatru circular – gol, de altfel.

Ecranul-cupolă fu alb la început. Dar, în curând, luminile se diminuară, iar Auggie și Elfie rămaseră în întuneric. Începu o muzică tremurătoare – un fel de versiune electronică din Debussy sau Ravel. Pe ecranul întunecat apăru o adevărată revărsare sălbatică de stele, planete și galaxii multicolore. Stelele sclipeau și licăreau nebunește.

– Acolo, o vezi pe aceea? îi șopti Auggie, arătând spre un punct deosebit de luminos de pe cupola planetariului. Aceea e Alpha Centauri, cea mai apropiată stea. Lumina ei a călătorit până aici vreme de mai bine de patru ani. Lumina a nenumărate stele a călătorit vreme nesfârșită pentru a ajunge la noi. Oamenii de știință au dovedit-o. Și tot mai susții că acest întreg univers există abia de șase luni?

– Dar e o nebunie! Astea nici nu sunt stele reale! Sunt doar simulări – e un planetariu simulat. Sunt simulările unor simulări!

Auggie chicoti resemnat.

– O, da, murmură el. Am mai auzit asta.

– Eu am văzut stelele adevărate, strigă Elfie enervată. Am văzut cerul de noapte.

– Un cer în afara acestuia, ei? Un cer în afara lumii noastre informaționale?

– Sigur că da.

– Tu, micuță Elfie? Micul meu pixel electronic? Chiar te aștepți să cred că ai fost într-un alt univers decât al nostru?

Asta e ridicol. Își bate joc de mine, râde pe socoteala mea. De ce mă las dusă de val? Poate pentru că Auggie părea atât de insuportabil de sincer. Indiferent din ce motiv, Marianne descoperi că e incapabilă să-și controleze revărsarea de întrebări care o sufoca.

– Dacă nu există o altă realitate, de ce ne numim „alteri"? De ce am ajuns aici printr-un meniu principal? Și cum rămâne cu comenzile

de la tastatură? Cum să se schimbe perspectiva de pe ecran, cum să te miști așa sau așa? Ce vor să spună toate astea?

– Procedee stilistice, spuse Auggie ridicând din umeri. Ești prea concretă în gândire. E timpul să înveți să gândești metaforic. A, știu că e liniștitor să-ți imaginezi că există un fel de păpușar omnipotent care dă sens și direcție vieților noastre. Dar așa ceva nu există. Suntem singuri. Orice entitate rațională de bun-simț poate înțelege asta.

– *Cine ești?* explodă Elfie.

Fața lui Auggie păru să capete o expresie mai amenințătoare. Mâinile Mariannei se retraseră de pe claviatură.

– O, Doamne, șopti ea. A mers prea departe. Am lăsat-o să meargă prea departe.

Atunci Auggie se aplecă spre Elfie și vorbi:

– Cine sunt? Sunt ceea ce sunt. Cine crezi *tu* că sunt? Elf prostuț, de ce complici lucrurile? Eu sunt eu. Sunt Auggie. Sunt ceea ce vezi. De ce nu le dai atenție propriilor tăi ochi?

Fără să mai aștepte răspuns, dispăru ca prin farmec, lăsând-o pe Elfie singură în planetariu. Marianne lăsă să-i scape un oftat descurajat.

Ghinion, Elfie. Poate o să ai mai mult noroc data viitoare.

Se deconectă din planetariu și din rețea.

ADDENDA

DOMUL PLĂCERII

SIGUR CĂ AM AVUT ÎNTOTDEAUNA O BIBLIOTECĂ EROTICĂ ȘI UN SPAȚIU DE EXPERIMENTE SEXUALE – CE REȚEA DE COMPUTERE CARE SE RESPECTĂ NU ARE AȘA CEVA? DAR NE-AM DAT SEAMA FOARTE REPEDE CĂ VOI, CEI DE LA CAPĂTUL CELĂLALT, CU COMPUTERELE VOASTRE ULTIMUL RĂCNET, CU MODEMURI CE AU VITEZA LUMINII ȘI CU O IMAGINAȚIE MINUNATĂ, N-AȚI FI NICIODATĂ SATISFĂCUȚI DOAR CU OBIȘNUITELE DISTRACȚII BAZATE PE SIMPLA CONVERSAȚIE.

NE-AM DAT SEAMA, MAI BINE MAI TÂRZIU DECÂT NICIODATĂ, CĂ VEȚI DORI O ANIMAȚIE COMPLETĂ A RELAȚIILOR VOASTRE SEXUALE. TOȚI SUNTEȚI ADULȚI, ÎN DEFINITIV, ȘI CÂND VREȚI SĂ AVEȚI UN CONTACT SEXUAL PRIN REȚEA NU-L VREȚI DILUAT DE PREJUDECĂȚI ȘI CENZURĂ.

DECI, CÂND ABONAȚII NOȘTRI AU CERUT-O, NOI ERAM PREGĂTIȚI. PROPRIA NOASTRĂ ECHIPĂ DE MINUNAȚI PROGRAMATORI AU ANIMAT ȘI AU EXTINS *INSOMNIMANIA*, AU ADĂUGAT ȘI CAMERA IMPONDERABILĂ, ȘI ASTA DOAR LA

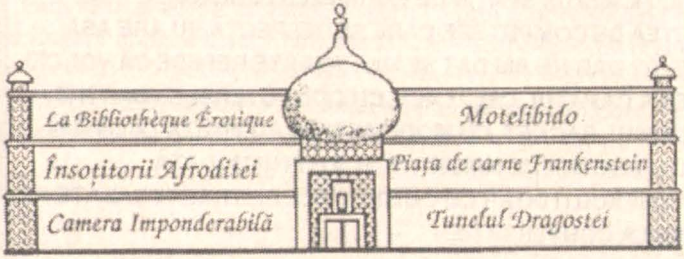
Insomnimania Help for Dummies

Gata Modif Adnotari SOS!

Cuprins Cauta Sus Istoria

CÂTEVA ZILE DUPĂ CE V-AȚI EXPRIMAT DORINȚA. APOI, ÎMPINȘI DE ÎNCURAJĂRILE ȘI CERERILE VOASTRE, AM MERS DREPT ÎNAINTE, CREÂND ACTIVITĂȚI DIN CE ÎN CE MAI INTERACTIVE. TOATE ACESTE NOI SPAȚII PENTRU CONTACTE SEXUALE SE AFLĂ ACUM ÎN *DOMUL PLĂCERII*, UN PALAT ÎNCHINAT DELICIOASELOR AVENTURI SENZUALE.

DECI, PORNIȚI. RĂTĂCIȚI PRIN *DOMUL PLĂCERII* AFLAT IN LABIRINTUL MENIULUI PRINCIPAL AL *INSOMNIMANIEI* ȘI IATĂ CE VEȚI VEDEA:

"În Xanadu deci, Kubla-Khan
Mărețul dom întru plăcere-și porunci..."
Samuel Taylor Coleridge
"Kubla Khan"

BINE AȚI VENIT ÎN DOMUL PLĂCERII!

PUTEȚI SAVURA PAGINILE ARZĂTOARE DE LA *BIBLIOTHÈQUE* SAU JOCUL STÂRNITOR DE PASIUNI DIN *CAMERA IMPONDERABILĂ*, FĂRĂ SĂ ADUCEȚI NICI UN FEL DE SCHIMBĂRI ALTERULUI VOSTRU. CELELALTE ACTIVITĂȚI

NECESITĂ SCHIMBĂRI SPECIALE PENTRU O DEPLINĂ PARTICIPARE.

NOTĂ: PENTRU A GĂSI INSTRUCȚIUNI AMĂNUNȚITE DESPRE MODUL DE FOLOSIRE A FIECĂREI ZONE DIN DOMUL PLĂCERII, CĂUTAȚI ÎN SECȚIUNEA DE REFERINȚE DE LA SFÂRȘITUL PREZENTEI ADDENDE.

MAI ÎNTÂI REGULILE!

SUNT DOAR DOUĂ REGULI:

☛ FĂRĂ NAȘTERI. NU CĂ V-AM SFĂTUI SĂ FOLOSIȚI ANTICONCEPȚIONALE. DOAR CĂ SARCINILE NU POT AVEA LOC AICI. E STRICT *VERBOTEN*.

☛ FĂRĂ MORȚI. BĂTĂILE, TORTURILE, MUTILĂRILE, SADISMUL ȘI ORICE FEL DE ABUZURI VERBALE SAU FIZICE SUNT OK. SUNT ADMISE ȘI BOLILE VENERICE CARE NU AU EFECTE FATALE – CHIAR CREATE DE VOI ÎNȘIVĂ, DACĂ DORIȚI. DAR NIMENI NU IESE MORT DE AICI.

ASTA E. ASTEA SUNT REGULILE. FĂRĂ NAȘTERI, FĂRĂ MORȚI. DOAR SEX, SEX, SEX DE NEMĂSURAT, DE NEAMÂNAT, DE NEUITAT... NEMURITOR. O, DA, ȘI VIOLENȚĂ... DACĂ E PE GUSTUL VOSTRU.

NU VĂ PLAC REGULILE? MERGEȚI ȘI VĂ ARANJAȚI UN SPAȚIU PERSONAL.

Insomnimania Help for Dummies

Gata Modif Adnotari SOS!

Cuprins Cauta Sus Istoria

TRAVESTIURILE CIBERNETICE

FIȚI CINSTIȚI. DACĂ AȚI FI FOST PERFECT FERICIȚI CU FORMA VOASTRĂ ÎN CARNE ȘI OASE, N-AȚI COLINDA PRIN SPAȚIUL CIBERNETIC ÎN CĂUTAREA UNUI ALTER SEXUAL VIRTUAL. DECI NU FIȚI TIMIZI. FIȚI PENETRANȚI.

☛V-AȚI PLICTISIT SĂ APARȚINEȚI ACELUIAȘI SEX DE O VIAȚĂ? SCHIMBAȚI! SAU REALIZAȚI UN SEX CU TOTUL NOU! ȚINEȚI MINTE, SUNTEȚI ANONIMI. NIMENI NU TREBUIE SĂ ȘTIE.

☛V-AȚI PLICTISIT SĂ APARȚINEȚI DE O VIAȚĂ ACELEIAȘI SPECII? DEVENIȚI UN MUTANT INTERPLANETAR! DE VREME CE AVEȚI ORGANE GENITALE ȘI ORIFICII (REALIZATE ÎN ÎNTREGIME DUPĂ SPECIFICAȚIILE VOASTRE – INCLUSIV CA MĂRIME, FORMĂ, PROPORȚII ȘI NUMĂR), PUTEȚI PARTICIPA LA SPECTACOL.

CÂND INTRAȚI, OPRIȚI-VĂ PE LA *PIAȚA DE CARNE FRANKENSTEIN*. AICI VĂ VEȚI ASAMBLA ALTERUL EROTIC.

CEL CARE ARATĂ PRECUM COLIN CLIVE ESTE ÎNSUȘI BUNUL DOCTOR. EL VĂ VA AJUTA SĂ TRANSFORMAȚI ACELE COTLETE DE VACĂ ÎNTR-UN TRUP DUPĂ GUSTUL VOSTRU. VĂ STĂ LA DISPOZIȚIE ȘI BIBLIOTECA NOASTRĂ DE IMAGINI. DOAR DACĂ NU VREȚI SĂ FIȚI PE POST DE *VOYEUR*. DACĂ E AȘA, APUCAȚI O LANTERNĂ LA INTRARE. ORICE VĂ EXCITĂ E PERMIS.

Insomnimania Help for Dummies

Gata Modif Adnotari SOS!

Cuprins Cauta Sus Istoria

CÂT DE DUR VREȚI SĂ JUCAȚI?

STAȚI PUȚIN. NU RĂSPUNDEȚI PREA REPEDE. ACESTA E DOMUL PLĂCERII, IAR VOI INTERPRETAȚI ROLURI, DECI PUTEȚI ALEGE. INDIFERENT CÂT DE BLEGI SUNTEȚI ÎN VIAȚĂ, PUTEȚI DEVENI AICI ARMĂSARI. ȘI INDIFERENT DE CÂT DE EXPLOZIV VĂ ESTE LIBIDOUL ÎN VIAȚA REALĂ, ÎN DOMUL PLĂCERII PUTEȚI DEVENI UN PITIC SLAB ȘI NEPUTINCIOS. URMAȚI DOAR ACESTE SIMPLE FORMULE:

HANDICAPUL EROTIC

HANDICAPUL DUMNEAVOASTRĂ EROTIC SE BAZEAZĂ PE O ANUMITĂ DOMINARE A *DORINȚEI* ASUPRA *AGRESIUNII*. GRADAREA SE FACE DE LA -10 LA +10.

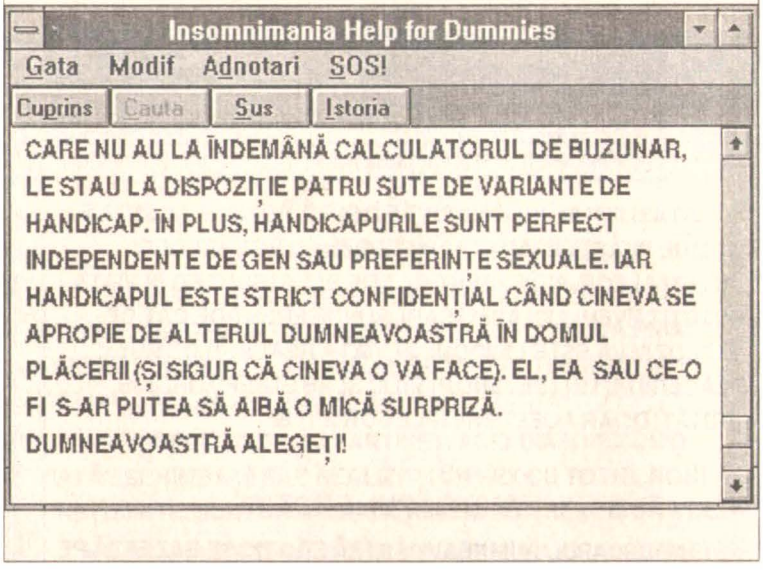
☛ -10 PE SCALA DORINȚEI INDICĂ O TOTALĂ REPULSIE FAȚĂ DE ACTUL SEXUAL, IAR +10 INDICĂ O EXCITARE DUMNEZEIASCĂ.

☛ -10 PE SCALA AGRESIUNII ESTE CULMEA NEPUTINȚEI, IAR +10 VĂ AȘEAZĂ PE ACEEAȘI TREAPTĂ CU KING KONG.

☛ O PROPORȚIE DE +10 PE +10 ESTE IDEALUL DORINȚEI ȘI AL PUTERII. SUNTEȚI BESTIAL. SUNTEȚI CULMEA DOMINĂRII. S-AR PUTEA SĂ VĂ DORIȚI ASTA SAU NU.

☛ O PROPORȚIE DE -10 PE -10 VĂ TRANSFORMĂ ÎNTR-O VICTIMĂ SIGURĂ. SUNTEȚI PRADA PERFECTĂ. SUNTEȚI CULMEA SERVITUȚII. S-AR PUTEA SĂ VĂ DORIȚI ASTA SAU NU.

VI SE PARE PREA LIMITATIV? NICI VORBĂ. PENTRU CEI

Insomnimania Help for Dummies
Gata Modif Adnotari SOS!
Cuprins Cauta Sus Istoria
CARE NU AU LA ÎNDEMÂNĂ CALCULATORUL DE BUZUNAR, LE STAU LA DISPOZIȚIE PATRU SUTE DE VARIANTE DE HANDICAP. ÎN PLUS, HANDICAPURILE SUNT PERFECT INDEPENDENTE DE GEN SAU PREFERINȚE SEXUALE. IAR HANDICAPUL ESTE STRICT CONFIDENȚIAL CÂND CINEVA SE APROPIE DE ALTERUL DUMNEAVOASTRĂ ÎN DOMUL PLĂCERII (ȘI SIGUR CĂ CINEVA O VA FACE). EL, EA SAU CE-O FI S-AR PUTEA SĂ AIBĂ O MICĂ SURPRIZĂ.
DUMNEAVOASTRĂ ALEGEȚI!

10011

TÂRFA

Marianne se uită puțin prin manual și prin alte materiale care descriau spațiile Insomnimaniei. Era mândră că Elfie devenea din ce în ce mai sociabilă, integrându-se în această cibercultură, dar își dădea seama că mai era încă mult de explorat prin Insomnimania. De vreme ce nu se îndoia că Auggie era un adevărat profesionist al navigației prin rețea, Marianne dorea să fie sigură că Elfie va face față oricărei activități pe care el i-ar fi sugerat-o. Spre propriul ei amuzament, se gândea deja la Elfie ca la un mic spion curajos care se punea în cele mai ciudate situații pentru a urmări un criminal.

E o eroină Elfie asta. Era o descriere pe care Marianne nu ar fi folosit-o niciodată pentru ea însăși.

Și cu toate că Elfie cercetase destule activități din rețea, nu intrase de-a binelea decât în planetariu, în bar și în cazinou.

Labirintul Insomnimaniei era acum atât de întins, încât Marianne știa că nu va avea timp suficient ca să exploreze totul. Evident că nu avea nici o reticență s-o ducă pe Elfie în camerele pentru jocuri sau pentru vacanțe la Plaja Babbage sau Muntele de Ametist. Dar trebuia să recunoască împreună cu Elfie: erau complet nepregătite pentru a vizita anumite secțiuni ale Domului Plăcerii.

Marianne se jucase fără excese și complet incognito în Camera Imponderabilă, unde erau folosite trupuri de-a gata. Și citise orice în Bibliothèque Érotique, dar nici nu se putea gândi că Auggie îi va propune să meargă la citit împreună. Elfie nu se folosise niciodată de cele oferite la Însoțitorii Afroditei, nici pentru a-și face rost de un compa-

nion, nici pentru a se oferi în chip de companie; dar Marianne se gândi că acest tip de servicii n-o să-l intereseze pe Auggie. Adevărata problemă era că vizitase Tunelul Dragostei doar ca observator și nici măcar nu fusese prin faimosul Motelibido.

Locurile cu deghizări mai sofisticate. Dar ce-o să se facă Elfie dacă Auggie voia să-l însoțească acolo, așa cum era sigură c-o va face. O să-i spună pur și simplu să meargă cu altcineva? În felul ăsta n-o să mai afle nimic – un spion adevărat trebuie să fie pregătit, cu costumația respectivă, pentru orice situație.

Și cine se ascunde sub costumul lui Auggie? Oare clovnul era masca femeii ucigașe? Marianne știa că nu avea cum să-și dea seama. Auggie se prezenta în chip de bărbat, iar Elfie trebuia să se gândească tot așa când vorbea cu el.

Marianne decise să se pregătească chiar din după-amiaza aceea pentru activitățile din Domul Plăcerii. Anumite părți de program erau disponibile pe computerele utilizatorilor chiar când rețeaua nu funcționa. Puteai scrie scrisori pe care să le trimiți mai târziu, puteai crea animații pentru Camera Iluziilor sau trupuri pentru Domul Plăcerii.

Marianne își deschise computerul și lua addenda la Manualul Insomniaiei, în care se explica modul de utilizare a programului Domului Plăcerii. O duse pe Elfie în Piața de Carne a lui Frankenstein, una dintre zonele care nu erau limitate de orarul de funcționare al rețelei.

Un doctor nebun, trăsnit, care arăta ca un vânzător, cu o haină albă și cu părul zburlit, apăru pe ecran, în interiorul unei camere frigorifice prezentate dintr-o perspectivă forțată. De niște cârlige atârnau înșiruite hălci de vacă, absolut identice. Difuzorul aflat în computerul Mariannei hârâi când animația doctorului Frankenstein vorbi cu o voce sintetizată. Din gură îi ieșea un abur destul de rudimentar animat.

– Bine ați venit la Piața de Carne Frankenstein! spuse el cu un chicotit maniac, în genul vechilor filme de groază. Avem ciber-carne vie de vânzare! E necesară doar o anume asamblare!

Marianne alese una dintre bucățile de carne din lateral, dinspre intrarea în piață. Elfie dispăru imediat și imaginea se schimbă cu un ecran de editare similar cu cel din Fabrică. În centrul ecranului se afla imaginea bucății de carne.

În timp ce te aflai în Piața de Carne trebuia să faci apel la meniu pentru a obține uneltele grafice standard – creioane, pensule, palete, culori și celelalte. Cu aceste unelte puteai să modifici hălcile de vacă, obținând membre, organe sexuale sau corpuri întregi. Te puteai ajuta și cu biblioteca de imagini predefinite, care oferea o grotescă varietate de desene utile, inclusiv gravuri din cărți și cataloage, extrase din *Anatomia* lui Gray, diverse accesorii pornografice, personaje din reviste cu benzi desenate sau din cele cu monștri sf, precum și o largă colecție de poze cu sălbăticiuni senzuale sau exagerat de virile.

Marianne rămase mult timp cu ochii la bucata de carne. Ce i s-ar părea atrăgător lui Auggie? *O doamnă clovn? Una din cele cu ditamai balcoanele dolofane și cu o perucă de un roșu aprins?* Nu, respinse ideea. S-ar putea ca Auggie nici să nu fie clovn în încarnarea sa pentru Domul Plăcerii. De fapt nu exista nici un mod de a ghici cum ar arăta.

Deci rămânea în suspensie întrebarea în legătură cu forma pe care s-o folosească pentru a avea un contact sexual cu Auggie – sau poate chiar și cu alții. Prima imagine care îi veni în cap fu cea a unei ființe care aducea a broască țestoasă, având o carapace care să o protejeze pentru a nu fi atinsă. *Sau poate o femeie în armură. Ce-ai zice de Ioana D'Arc?* Apoi își aminti de imaginea mentală a femeii ucigașe în rochia ei argintie. Cu o reținere neașteptată, Marianne se gândi dacă nu cumva dorea să creeze un fel de imagine în oglindă – Elfie să devină un fel de luptătoare împotriva răului. Dar Domul Plăcerii nu era arena potrivită pentru o asemenea luptă, decise Marianne. N-ar fi decât o pierdere de vreme – și-ar trebui să renunțe oricum.

O femelă făcută pentru sex... cum ar trebui să fie? Întrebarea o deranja pe Marianne, de parcă ar fi trebuit să facă din Elfie o târfă. Gândul acesta îi deșteptă în memorie imagini și sunete din adolescență.

Deși rudele ei erau mai toate quakeri, o mătușă binevoitoare din Virginia de Vest o luase la ea de câteva ori pentru a asculta un evanghelist – un predicator frumos și tânăr care tuna împotriva păcatelor trupești. Marianne abia intrase în pubertate, cu toate dezechilibrele fizice și emoționale pe care le presupune aceasta, iar predicatorul o făcuse să se simtă de parcă era deja mânjită și potențial chiar foarte-foarte prihănită. Când părinții ei își dăduseră seama de natura

predicilor, o salvaseră pe Marianne de acea mătușă și o luaseră înapoi cu ei, ducând-o la mult mai pașnicele lor servicii religioase duminicale. Nu se mai gândise la fanaticul predicator vreme de mulți ani, dar acum i se părea că-i aude vocea, de parcă încă mai urla de undeva de departe.

Târfa Babilonului se plimbă astăzi printre noi, ea, cea „cu care regii pământului au păcătuit, iar locuitorii pământului s-au îmbătat cu vinul păcatului ei". Fiți atenți să nu vă pătrundă în inimi, fiicele mele. Se preumblă prin fața voastră, fiii și frații mei, dorește să vă fure sufletele. Da, da, o văd chiar acum, căteaua cea răufăcătoare, cu faldurile ei roșii-vinețiu și cu bijuteriile ei de aur fin, cu pietrele ei prețioase și cu perlele ei. Ea este un blestem, surorile mele, căci încearcă să se bucure de viață prin trupurile voastre.

Târfa Babilonului, își repetă singură Marianne. Acum imaginea predicatorului i se părea prostească. Insistase foarte mult asupra bijuteriilor superbe ale târfei, de asta își amintea. Cu siguranță că o parte a congregației renunțase la bijuterii punându-le pe tava pentru chetă din ziua respectivă – și poate că unele dintre enoriașe se duseseră imediat să-și cumpere alți cercei, chiar după predică. Marianne se decise că Târfa Babilonului va fi foarte potrivită cu Domul Plăcerii. Și apoi, va fi ca și cum nu inocenta ei Elfie s-ar aventura acolo – ci o cu totul altă personalitate.

Marianne se uită prin biblioteca de imagini și selectă un trup standard de femeie cu sex-appeal. Forma apăru imediat în fața ei, roz și goală – înlocuind halca de vită din spațiul de editare. *Asta-i târfa.* Adăugă imaginii un păr negru, piele măslinie, ochi întunecați cu machiaj puternic și cu umbre albăstrui. Îi înroși obrajii și sfârcurile sânilor și îi puse multe bijuterii în păr și pe pântece. Folosi o comandă din meniu pentru a-i crea orificiile standard.

Ar trebui să poarte ceva – cât de cât. Marianne se uită pe la costume și descoperi o fustă roșie, despicată în față. Mai adăugă vreo câteva voaluri pe care le coloră în violaceu. Apoi desenă un set de bijuterii grele cu pietre colorate. În spațiul pentru nume scrise „Babylonia".

Acum trebuia să aleagă un handicap erotic potrivit Babyloniei. După cum înțelesese, numerele pe care urma să le aleagă ar fi influen-

tat modul de interacțiune cu alți alteri în Domul Plăcerii. Marianne studie explicațiile pentru cote. Ce ar fi dominant în Babylonia, dorința sau agresiunea? Desigur, dorința. Scrise +8 în spațiul respectiv. Și cât de agresivă ar urma să fie Babylonia? Probabil nu tot așa de agresivă ca Auggie, dar, evident, nu avea nici o idee cum s-ar fi cotat clovnul.

Ei bine, Babylonia nu avea să fie o victimă. Sigur că nu va fi cotată cu valori negative. Marianne scrise +4 la agresiune. Spera ca aceste cote ale Babyloniei să se potrivească bine cu ale clovnului. Probabil că-și va da seama chiar în noaptea aceea.

– Ei, Baby, arăți cu siguranță potrivită scenariului, spuse Marianne cu voce tare. Dar ține minte acum că ești spioană. Ești în misiune. Nu te lăsa sedusă de rolul de târfă.

Întocmirea planurilor pentru o aventură cibernetică o duse cu mintea înapoi la aventura ei reală. Brusc, dori foarte mult să-l vadă din nou pe Nolan. Ridică receptorul și ezită un moment. El spusese că o să lucreze azi, deși era duminică. Formă numărul de la birou și așteptă să i se dea interiorul.

– Grobowski, răspunse o voce destul de morocănoasă.

– Nolan, spuse ea, te deranjaz de la ceva important?

– Nimic pentru care să nu-mi pice bine o mică întrerupere. Mă bucur să te aud. Părea surprins. E totul în regulă acolo?

– Da. Adică nu s-a întâmplat nimic rău. Dar am simțit dintr-o dată o nevoie enormă să te văd.

– Grozav! Sunt foarte bucuros să aud asta.

– Uite ce-i, orarul meu e mai flexibil decât al tău. Cum ar fi dacă aș veni în marele oraș mâine și aș sta vreo două zile?

– Ar fi măreț. Minunat. Ar fi o idee absolut extraordinară. Dar mâine e luni. Știi că am de lucru, și că se poate să rămân și peste program.

– Și eu am de recuperat o grămadă de treabă. Am să fiu în priză toată ziua. Și trebuie să mă întorc aici miercuri, pentru o ședință la birou.

– Ascultă, spuse el și ezită înainte să continue. Mi-aș dori să stai acasă la mine – dacă nu te deranjează să rămâi acolo singură în timpul zilei.

Invitația îi făcu o plăcere mai profundă decât se așteptase.

– Mi-ar plăcea foarte mult, spuse ea. Sunt sigură că pot munci la fel de bine ca la hotel – probabil chiar mai bine.

Aranjă cu el să se vadă la el acasă a doua zi seara. Când închise, Marianne se simți iar copilăroasă și prostuță. Râse cu voce tare când își aminti de încântarea lui adolescentină. Deci Babylonia era pregătită să facă dragoste cu un personaj de desen animat în seara asta – sau poate că era mai corect să se spună că Elfie va face dragoste cu Auggie, sau amândoi, dar deghizați? Evident că, privind lucrurile dintr-un alt unghi, Marianne era cea care va simula că face dragoste cu cine era în spatele lui Auggie. Indiferent din ce perspectivă ar fi privit lucrurile, *cineva* o să facă dragoste cu un străin. Dar mâine noapte lucrurile vor fi mult mai puțin complicate și mult mai dorite. Mâine noapte Marianne va face dragoste cu plăcere și cu căldură cu un bărbat foarte real, în carne și oase.

În seara aceea Marianne se cuplă la Insomnimania la ora opt, de îndată ce rețeaua intră în funcțiune. Se decisese să se exerseze asupra modului de a-și conduce noul alter prin Domul Plăcerii, cel puțin o dată înainte de a se întâlni cu Auggie. De obicei, el nu se arăta pe la Ernie decât mai târziu, spre noapte.

De data asta, când își scrise parola, în locul meniului sub formă de labirint îi apăru un mesaj de eroare. „Parolă incorectă. Încercați din nou."

Asta-i ciudat. Era aproape sigură că scrisese corect. *Nu fi așa de nerăbdătoare. Faci greșeli.* Își tastă iar parola, cu mai multă atenție, iar rețeaua apăru pe ecran exact așa cum ar fi trebuit. Marianne o conduse pe Elfie la Domul Plăcerii și alese Piața de Carne Frankenstein. O schimbă pe Elfie pentru Babylonia și o duse pe târfă mai departe prin Domul Plăcerii.

Pe ecran îi apăru o mică intrare cu arcadă, decorată abundent cu luminițe colorate, pâlpâitoare, care formau inimioare, floricele și cuvintele „Tunelul Dragostei". Când Marianne selectă comanda „Intră" arcada păru că se repede spre ea, mărindu-se din ce în ce mai mult, până ce luminile dispărură, în cele din urmă, dincolo de marginile câmpului ei vizual. Acum nu mai exista decât întunericul tunelului.

Din negură se auzea o cacofonie de voci care amintea de efectele sonore pentru filmele cu Tarzan – chelălăituri, țipete și urlete prelun-

gite și stranii. Efectul era alarmant de puternic și de sugestiv. Dar Marianne tot nu vedea nimic în afară de trei perechi de ochi, atenți dar pasivi, care pluteau în partea de sus a ecranului. Nu era sigură dacă e gata să se avânte în vârtej, sau s-o pună pe Elfie s-o facă, sau pe alterul lui Elfie – Târfa Babilonului. Dar era hotărâtă să continue antrenamentul lui Baby.

Pentru a putea vedea ceva prin întunericul agitat al Tunelului Dragostei, Babylonia trebuia să folosească o „lanternă" – un instrument care făcea ca actul de a observa să pară la fel de sordid ca și cel de a participa. Marianne alese o lanternă, și o mișcă pe Baby prin întunecimea răsunând de „activitățile" diferitelor grupuri pe lângă care trecea. Privea crâmpeie de mișcări, figuri ale unor trupuri grotești ale căror anumite părți se agitau sălbatic. Tensionată, Marianne grăbi înaintarea lanternei lui Baby, mergând dinadins prea repede pentru ca lumina să întârzie suficient pe vreo scenă de împerechere. Era o călătorie fără satisfacții și neliniștitoare, mai curând ca o intrare într-un neașteptat carnaval.

În cele din urmă, cu un oftat resemnat, Marianne îi permise lui Baby să-și oprească lanterna asupra unui cuplu uman convențional – femeia doar puțin cam prea pieptoasă; copulația avea loc într-o piscină cu bulboane, acompaniată de sunetele standard ale pasiunii. Babylonia se opri un moment să-i privească. Raza se înțepeni și se deschise ca o pupilă tăcută, aducând automat scena în prim-plan.

De ce o veni cineva în ciber-spațiu pentru a face ceva așa... așa de comun? Dar apoi își aminti de complexa dinamică socială de aici, atât de enigmatică, care probabil intrase acum în funcțiune. Oare bărbatul era cu adevărat bărbat iar femeia cu adevărat femeie, așa cum păreau a fi, sau erau alterii vreunei alte combinații de genuri? Sau poate că cei doi erau în realitate o unică persoană singură și disperată care juca ambele roluri într-un act de masturbare cibernetică?

Pe când Marianne stătea să se gândească, imaginea care reprezenta bărbatul își înălță capul din spumă și vapori și păru că se uită direct la Babylonia. Marianne își dădu seama speriată că și ea era vizibilă celor pe care îi urmărea. Femeia din baie făcu un semn cu mâna iar cuvintele ei apărură în partea de sus a ecranului.

JOZEE>BUNĂ. VREI SĂ VII CU NOI?
JOSE HAI ÎNĂUNTRU. MIȘTO. APĂ-I ZUPĂR.

Asta-i o situație la fel de bună ca oricare alta.
Scrise:

BABY>MI-AR PLĂCEA SĂ MĂ JOC CU VOI O VREME, DRAGILOR.

Baldwin Maisie și Ned Pritchard urmăriră cu atenție cum Auggie se apropie de o figură de la bar, un tip care părea vesel și purta o haină verde, lungă și largă, și o pălărioară.

– Cine-i călugărul? întrebă Maisie, dar Pritchard nu făcu altceva decât să ridice din umeri.

AUGGIE>TE FELIC, FRATE JOHN, PT SCHIMBARE. ȚI PLACE NOUL ROL?
JOHN>E FF EDUC & ȚIE 3 SĂ-ȚI MULȚUM PT I<E>.

Se auzi râsul hârâit al lui Auggie.

AUGGIE>NU ȚI-AM ZIS CĂ 3 SĂ-ȚI URMEZI INT.R.S.L. ȘI SĂ CEDEZI OBSES?
JOHN>AI AVUT DREPTATE, OH-GEE. ACUM MĂ SIMT FF NN & NICI NU-MI VINE SĂ CRED CE NN-MI MERGE ÎN VIAȚA SOC.
AUGGIE>SIGUR. ȚI PORȚI SUTANA ȘI ÎN DOMU PLĂCERRY?
JOHN>CU UNELE MODIFICĂRI, EVID.

Iar se auzi râsul lui Auggie, urmat de fluierături și aplauze.

AUGGIE>TOTDEAUNA BUCUROS SĂ AJUT UN AMIC. DE FAPT, PT SEARA ASTA ȚI-AM ADUS O 9 PART.N.RĂ, NUMAI PT TINE.

Călugărul rămase acolo rânjind, în timp ce Auggie scoase o minge de cauciuc legată de un corn. Doar că în loc de sunete de corn, instrumentul produse trei armonii de orgă înălțătoare. O nouă figură apăru în ușa barului. Aceasta era îmbrăcată în călugăriță, cu o rasă neagră și un fel de glugă largă și albă pe cap, care îi acoperea parțial fața. Cu o mână își ridică fusta și luă o poziție sexi, apoi își undui coapsele apropiindu-se de călugăr.

AUGGIE>VOI DOI CRED CĂ VĂ VEȚI 2STRA MINUN ÎN DOMU PLĂC ÎN SEARA ASTA.

Dar călugărul nu-i răspunse. Acum călugărița ajunse lângă bar, iar fața îi deveni vizibilă. Era fața unei femei mature, cu niște ochi albaștri tulburători. Câteva șuvițe de păr cenușiu îi ieșeau de sub acoperământul sofisticat de pe cap. În mână avea o linie. Silueta călugărului se întoarse brusc, cu spatele la călugăriță.

JOHN>MONSTRULE. CUM DE-AI ȘTIUT?

AUGGIE>PRIETENII ÎMI SPUN DE OBIC CE LE PLACE, CE VOR CU ADEU.

JOHN>CUM DE-AI ÎNDRĂZNIT? ERA MEMORIA MEA ASCUNSĂ

AUGGIE>ERA DOAR FANTEZIIIIA TA ȘI NU ERA PREA ASCUNSĂ.

Pritchard îi dădu un pumn în braț lui Maisie, spunând:

– Uite, bă, tipii pun de-o bătaie cibernetică.

– Asta nu-i o noutate pentru Auggie. Are o mulțime de mici certuri zgomotoase cu o mulțime de oameni.

– Mda, mârâi Pritchard, dar ia uite despre ce-i vorba aici.

AUGGIE>TOCMAI MI-AI SPUS CĂ TE 2STREAZĂ SĂ FII UN OM AL 2SERICII.

JOHN>SE PRESUPUNEA CĂ E DOAR UN JOC. SE PRESUP CĂ EȘTI DOAR O ANIM. NU, NU, ASTA DEVINE PREA PERSONAL. N-AI CE CĂUTA SĂ-MI SPIONEZI GÂNDURILE.

AUGGIE>MI-AI SPUS UNELE DIN SECRET TALE & EU DINTR-ALE MELE. DAR MAI SUNT MULTE, PRIETÎN. MULT MAI MULTE. AM CREZUT CĂ EȘTI UN TIP MAI SPECIAL. AM CREZUT CĂ APROAPE ÎNȚELEGI NATURA REALITĂȚII.

JOHN>NU ȘTIU CUM AI FĂCUT, DAR LAS-O BALTĂ, AUGGIE. LASĂ TOT. N-AI SĂ MĂ MAI VEZI. AICI. NICĂIERI.

Atunci se petrecură două lucruri în succesiune rapidă: Auggie își aruncă băutura în fața călugărului; iar călugărul, pe a cărui față se scurgeau pixeli maronii, dispăru din bar. Se pare că utilizatorul lui își închisese pur și simplu computerul.

– Ai văzut? întrebă Maisie.

– Da. Băutura lui Auggie l-a stropit zdravăn pe tip.

– Nu putea să facă așa ceva prin program. În Barul lui Ernie nici un personaj nu poate atinge un alt personaj.

– Nu-mi spune mie, zise Pritchard. Să-i spui lui Auggie.

– Știi, spuse Maisie gânditor, Marianne ne-a spus că prietena ei și cu Auggie se certau mult. Poate că ar trebui să-i urmărim certurile.

Pritchard nu spuse nimic. Privirea lui urmărea fix ecranul.

Auggie se așează la bar și mai comandă o băutură. Porunci călugăriței să se întoarcă la Însoțitorii Afroditei. În timp ce aceasta își făcea drum spre ușă, clovnul își ridică paharul spre ea:

AUGGIE>GÂL-GÂL!

Pritchard necheză de râs;

– Ai văzut, Maisie? Știi ce-i aia?

Baldwin Maisie părea complet interzis.

– Ce? Am văzut cum ieșea o călugăriță. Ce s-a întâmplat?

– Clovnul tocmai a zis „Gâl-gâl".

– Și ce înseamnă asta?

– Nu-ți aduci aminte: „gâl-gâl, nu te înțepeni în gâtuitură"?

– Adică vorbești de micul vrăjitor care era întotdeauna atât de iritat de pâlnia lui von Neumann[1]? Cum îi zicea?

– Zo-o-o-omer. Trebuie să fie ori bătrânul Zoomer, ori vreun fan de-al lui, care e prea prost pentru a-și crea propriile replici. Zoomer avea obiceiul să transmită mesaje prin toate rețelele înjurând computerele, plângându-se că toți bițișorii[2] sunt nevoiți să stea la coadă pentru a trece prin gâtul pâlniei.

– Sigur, acum mi-l amintesc, spuse Maisie. Zicea că informațiile nu trebuie mestecate serial, că milioanele de operații pe secundă nu

[1] Este vorba de arhitectura von Neumann, modelul pe baza căruia sunt construite majoritatea calculatoarelor comerciale obișnuite. În contrast cu diverse arhitecturi paralele, caracterizate prin procesarea simultană a mai multor instrucțiuni din program, la arhitectura von Neumann execuția este serială. Se creează astfel o analogie cu o „pâlnie", prin care sunt obligate să treacă, rând pe rând, toate instrucțiunile programului (n. tr.).

[2] Diminutiv pentru *Bit* – cifră binară (0 sau 1) – cea mai mică unitate de memorie, și deci de informație, în cazul calculatoarelor digitale. Atât datele cât și instrucțiunile aplicate acestora sunt reprezentate în memorie sub forma cifrelor binare (n. tr.).

sunt suficient de rapide. Urla de nevoia de procesoare paralele de pe vremea când a învățat să vorbească.

– Zoomer e un tip foarte-foarte deștept. El ar fi fost capabil s-o facă. Mă refer la toate minunile astea care se petrec prin Insomnimania. Zoomer ar fi putut intra în programul nostru pentru barul lui Ernie. El ar fi putut inventa Camera Iluziilor. El ar fi putut aranja ca toate programele spectacolelor lui să nu poată fi înregistrate decât până la un moment dat, după care să intre în buclă infinită.

– Să fie oare un superelectronist specializat în păcălirea companiilor telefonice? arătă Maisie spre aparatul de urmărit convorbirile. În seara asta avem un număr din Chicago. Zoomer e în L.A., nu?

– Așa știam. Nu-mi imaginez să fi plecat undeva.

– Am înregistrat numere de prin toată țara. Ar fi putut să se cupleze la rețea aici și să facă să pară că sună cineva dintr-un alt stat?

– Nu-mi aduc aminte să fi fost atât de informat în domeniul telefoanelor, dar tot aș pune pariu că era în stare s-o facă dacă și-ar fi pus-o în gând.

Maisie medită un moment, apoi întrebă:

– Ce crezi? Trebuie să le spunem polițiștilor?

– Sunt sigur că nu Zoomer s-a apucat să omoare pe cineva.

– Să-i lăsăm pe ei să decidă asta.

– N-o să-l băgăm în bucluc?

– Nu văd cum. Știm că n-a comis nici o crimă.

– Și totuși or să-l sâcâie.

– Pritch, poate știe ceva. Poate le dă vreun indiciu în legătură cu tipul care chiar a omorât-o pe prietena cucoanei ăleia.

Ned Pritchard se foi pe scaun.

– Nu-mi place să torn la poliție un programator. Tăcu un moment. Dar a fost o crimă. Poate chiar două. Nu cred c-or să-l bată prea mult la cap pe Zoomer o dată ce dau cu ochii de el.

– Știi pe unde e acum?

– Probabil că tot acasă cu părinții. Ca întotdeauna. De fapt, chiar cred că e înscris în Insomnimania – chiar oficial. Probabil că avem și o adresă.

Maisie apăsă vreo câteva taste, cerând informații asupra membrilor.

– Da, uite-l. E corect – băiatul s-a mai liniștit. Are un alter. Gargantua. Da, e gorila pe care o vedem uneori pe-acolo.

– E din ce în ce mai ciudat.

– De ce?

– Pentru că l-am văzut pe Auggie vorbind cu Gargantua. Presupui că Zoomer a devenit schizo la bătrânețe?

Baldwin Maisie formă numărul poliției și ceru legătura cu detectivul Grobowski.

E cam ca atunci când te dezbraci prima oară în fața unui bărbat. Nu că Babylonia ar fi trebuit să fie timidă când își dezgolea trupul. Doar pentru asta era făcută. Lipsa de subtilitate a situației făcea lucrurile jenante pentru Marianne. Dar nimic din timiditatea asta nu se văzu în comportamentul Babyloniei în timp ce-l aștepta pe Auggie în camera pe care acesta o rezervase pentru ei la Motelibido.

Auggie se afla în barul lui Ernie când Elfie ajunsese acolo. O salutase și o rugase să i se alăture, dar nu părea să fie dispus să continue conversația lor anterioară. De fapt, nu pierduse prea mult timp înainte de a-i sugera să participe împreună la activitățile din Domul Plăcerii. Marianne era bucuroasă că se pregătise pentru așa ceva.

Ușa se deschise, și în camera de motel intră o altă figură. Marianne se gândi că trebuie să fie Auggie, pentru că doar el le știa locul de întâlnire în intimitate. Doar el știa ce cod era necesar pentru a deschide ușa și a intra. Dar dacă ăsta era Auggie, ei bine, nu prea mai semăna cu clovnul. Marianne se uita stupefiată la ecran.

Silueta care pășise în cameră era aproape androgină. Abia de era vizibilă o urmă a organelor genitale masculine iar trupul îi era subțire și neformat, neted și lipsit de caracteristici, complet spân. Fața era inexpresivă. Întreaga imagine era doar o simplă schiță de contur – linii negre fără nimic colorat în interiorul lor.

De parcă abia și-ar fi scos costumul și machiajul de clovn și asta ar fi ce a rămas. Sperase ca alterul lui Auggie din Domul Plăcerii să-i ofere vreo indicație privind personalitatea celui din spatele clovnului, dar imaginea asta părea neterminată, ca o păpușă sau un manechin ieftin. *Acest... acest manechin... și-ar putea pune un alt costum, devenind cu totul altcineva.* Prin minte îi trecu o expresie familiară: *N-a*

nimic acolo înăuntru. Marianne chicoti nervos. *Cum ar putea ăsta să fie Auggie?*

Simți o altă undă de jenă când îi trecu prin minte că s-ar putea întâlni cu o altă femeie. *Nu sunt eu. Nici nu e Elfie. E Babylonia, cea care va fi împreună cu acest personaj, dacă el va fi destul de bărbat ca s-o aprecieze.*

– Mă numesc domnul Zero, spuse silueta cu voce tare, apropiindu-se precaut de Babylonia. Vocea lui electronică era abia o șoaptă, fără inflexiuni.

BABY>MĂ BUCUR SĂ TE CUNOSC, FRUMOSULE. MĂ NUMESC BABYLONIA.

Silueta cea palidă rămase uitându-se lung la Babylonia, fără să i se schimbe trăsăturile, arătând la fel de șters și de dezinteresat. În cele din urmă spuse cu un ton la fel de lipsit de inflexiuni:

– A, da. O să ne distrăm minunat.

Mariannei i se păru că vocea răsuna mai mult ca un suspin. Dar iată că domnul Zero continua, afișându-și de data asta replicile pe ecran. Trebuia să fie atentă și s-o pună pe Babylonia să răspundă.

Ø>FII BINEV, BABYLONIA. SĂ VEDEM. A, DA, EVID, CEA DIN BABILON. SUNT DE-A DREPTUL ONORAT DE ÎNTÂLNIREA DE AZI.

BABY>& EU AM VRUT DE MULT SĂ TE CUNOSC, AUGGIE.

Pe când Babylonia răspundea, Marianne se întrebă din nou dacă acesta era Auggie – personajul pe care și-l imaginase drept cheia crimelor. Poate că Auggie, în cele din urmă, era doar costumul de clovn, un simplu personaj animat, și fusese o prostie din partea ei să-și imagineze că în fundal s-ar fi aflat vreun monstru respingător care producea evenimente reale în viețile unor oameni reali. Dacă Renee avusese dreptate și spectacolele fuseseră doar un amuzament, atunci Marianne greșise insistând asupra ideii că ar fi existat o legătură misterioasă de descoperit în rețeaua de computere. Poate că uciderea lui Renee nu avea nici o legătură cu cea a lui Judson. Oare îi făcuse pe polițiști să-și piardă timpul insistând să cerceteze Insomnimania?

Ø>SĂ NE UITĂM VIEȚILE REALE ACUM. AUGGIE ȘI ELFIE NU SUNT ACUM AICI. ACUM TU, BABYLONIA, EȘTI AICI. PE TINE TE VREAU. EȘTI MINUNATĂ, BABYLONIA, EȘTI FERMECĂTOARE. CE IMAGINAȚ BOGATĂ. CE F.M.E. MINUN. ETC.

Pe când vorbea, silueta cea suplă și palidă se apropie de Babylonia și întinse mâinile spre ea. Dar ce ar fi trebuit să facă Babylonia? Își desfăcu brațele pentru a-l îmbrățișa pe bărbat. Marianne era vag conștientă că acel handicap erotic cu care o înzestrase pe Babylonia îi va afecta interacțiunea cu domnul Zero. De fapt experimentase ceva mai devreme rezultatele acestui handicap, la saună, când descoperise că-i domină pe cei doi cărora li se alăturase.

Dar acum fu de-a dreptul uluită când Auggie o prinse în brațe și o trânti pe pat. Marianne chicoti nervos. Nu era nici urmă de îndoială care dintre ei avea un grad mai mare de agresivitate.

Babylonia se luptă puțin, dar apoi, aparent ca din senin, Auggie scoase niște frânghii. Târfa fu rapid legată și fixată de pat – cu brațele în sus și cu picioarele desfăcute. Clovnul spuse:

Ø>ACUM NU TE MAI POȚI OPUNE. O SĂ-ȚI PLACĂ ȘI MAI MULT, DRAGĂ.

Marianne își ținu respirația. Mintea îi intră în panică. De unde îi cunoștea scenariul fanteziei erotice? Oare ea îi spusese? Când ar fi putut să-i spună? Era doar o imagine care îi trecea fulgerător prin minte din când în când – cu siguranță că nu era ceva ce ar fi dorit să experimenteze cu adevărat.

Acum, domnul Zero o mângâia pe Babylonia pe păr. Își puncta cuvintele scrise cu șoapte sonore. „Ce frumos." „Ce femeie splendidă." „A, da. Noi doi o să ne simțim foarte bine împreună."

Marianne se relaxă puțin. *În definitiv, legatul este o imagine frecventă în fantezia erotică feminină. Probabil că el a preprogramat toate astea și le folosește automat ori de câte ori întâlnește pe cineva aici.*

Ø>RELAXEAZĂ-TE. NU TREBUIE SĂ FACI Ø. LASĂ-L PE Ø SĂ FACĂ TOT CE ȘI. DOAR RĂMÂI AICI, ÎNTRE MICII NOȘTRI PEREȚI. NU TREBUIE SĂ NE P.S. DE CEILALȚI.

*

Și se părea că domnul Zero știa să facă tot ce trebuia făcut. Acum nu mai părea să existe vreun dubiu în privința masculinității lui. O mângâia pe Babylonia. Îi scoase cele două văluri violacee și îi dădu fusta la o parte. Acum nu mai apăreau cuvinte scrise. Curgeau doar șoapte în surdină, complimente și drăgălășenii. Din când în când Marianne încercă să direcționeze răspunsurile Babyloniei, dar alterul ei parcă alesese să se lase pe seama domnului Zero. Apoi văzu că frânghiile care o legau pe Babylonia parcă se topiseră și dispăruseră. Târfa nu mai era legată.

Spre uimirea ei, cele două personaje se îmbrățișară și avură un contact sexual destul de prozaic, ondulatoriu, emițând ceva în genul torsului de pisică. Ce ușor părea! Ce ușor era!

Scena i se păru fascinantă. Nici urmă de bizareriile pe care le văzuse în lumina lanternei lui Elfie. Era chiar mai simplu decât experiența ei precedentă din saună. Se simți extrem de ușurată. Își dădu seama cât îi fusese de groază să n-o vadă pe Elfie brutalizată, chiar și așa, deghizată în Târfa Babilonului.

Era din ce în ce mai greu de crezut că persoana care îl crease pe Auggie și pe domnul Zero ar fi putut fi implicată în două crime, cu atât mai puțin să fi fost însuși criminalul. Era cu siguranță foarte sigur pe rolul amantului delicat. Animația de pe ecran indica o persoană care era... ce? *Seducătoare. Auggie știe să fie seducător.*

Atunci, întregul trup i se înfioră de o amintire fizică atât de puternică, încât copleși imaginile de pe ecranul computerului. Era ca și cum Nolan ar fi fost iar deasupra ei și ea își simțea trupul mișcându-se pentru a-l întâmpina, fără gânduri, fără ezitări, își simțea genunchii ridicându-se de o parte și de alta a torsului său, își simțea brațele cuprinzând trupul lui puternic și cald.

Bărbatul cel palid își coborî brațele, pixeli care unduiau pe ecran în mângâieri ritmate; ambele personaje se mișcau fără zăbavă, îmbrăcămintea roșie și bijuteriile târfei aruncând scântei la fiecare tresărire de plăcere.

Nolan o pătrunse și oftă adânc, începând să se miște ușor. Își dădu seama cu mulțumire că o să dureze mult.

Babylonia își țuguie buzele de un roșu-violent, formând un „o" perfect rotund; părul ei negru, neîncâlcit, era revărsat în bucle. Amantul cel palid se mișca fără încetare.

Marianne simți că Nolan îi mângâie obrazul, îi sărută pleoapele, nasul, îi mângâie ușor părul răsfirat pe pernă. În tot acest timp se mișca ușor, ritmic. Marianne își întinse brațele de-a lungul brațelor lui Nolan, cuprinzându-l, așa asudat cum era, bucurându-se de absoluta lui realitate.

10100

HACKER

Pe când Clayton conducea încet mașina poliției de-a lungul șoselei North Figueroa, Nolan urmărea apariția intersecției cu strada căutată. În orice week-end, parcul din dreapta lor ar fi fost plin de familii venite la picnic. Acum era acolo doar un grup de puști care băteau mingea, probabil o clasă a uneia dintre școlile din cartier.

Nolan își aminti că trecuse pe lângă parcul acela după un cutremur mai serios. Multe familii de americani-mexicani și americani-asiatici se mutaseră în parc, punându-și corturi și gătind afară, până ce trecuseră toate undele de șoc ulterioare cutremurului. Totul arăta ca la fiesta.

– Ia-o la stânga la primul colț, spuse Nolan.

Clayton coti pe direcția cartierului Mount Washington. Nolan mai descoperi vreo câteva schimbări necesare de direcție, așa că își continuară fără întrerupere drumul în serpentină, urcând dealul abrupt. Casele erau înghesuite de-a lungul unor drumeaguri înguste care se cățărau în curbe, dând piept cu panta. Multe case erau vechi, unele chiar mici și dărăpănate, dar majoritatea aveau o vedere splendidă – cel puțin atunci când perspectiva conținea și altceva în afară de smog. Ici-colo erau înghesuite în peisaj case noi, cu terase curajos proiectate, ce păreau că se aruncă într-un salt nesigur peste panta dealului. Mai aproape de vârf, casele erau mai mari și aveau mai mult spațiu între ele. Acelea aparțineau locuitorilor mai influenți din Mount Washington. Oricum, nimic de prin zonă nu arăta a Beverly Hills.

Fură nevoiți să se întoarcă și s-o pornească în zigzag pe străduțele cele mai vechi pentru a găsi adresa pe care le-o dăduse Maisie – o casă înaltă și îngustă, pe partea dinspre deal a străzii. Nu avea o alee de acces pentru mașini, doar o vagă lărgire a drumului chiar în fața unui mic garaj. Clayton trase cât mai pe dreapta, pentru a evita să blocheze calea altor mașini care ar fi putut veni din josul dealului. Detectivii urcară niște trepte de piatră care îi conduseră la intrarea din față a casei.

– Dacă individul încearcă să scape și s-o întindă, nu cred că poate s-o facă suficient de repede, murmură Nolan.

– Maisie părea sigur că n-o să fugă, spuse Clayton. De fapt, e absolut sigur că tipul nu e deloc violent.

Ciocăni de câteva ori înainte ca o latino-americană de vârstă mijlocie să-i deschidă ușa.

– Bună ziua, doamnă, zise Nolan, arătându-i insigna. Sunt detectivul Grobowski de la poliția din Los Angeles. Iar acesta e detectivul Saunders. Sunteți doamna Ramos?

Femeia încuviință, dar nu se arătă defel interesată.

– Am venit pentru Mike Ramos. Este fiul dumneavoastră?

– Mikey doarme, spuse ea dând din cap. Lucrează până noaptea târziu.

– Mi-e teamă că trebuie să vă rugăm să-l treziți, spuse Nolan ferm. Trebuie să-i punem niște întrebări legate de o problemă extrem de urgentă.

Femeia rămase pe loc, arătând de parcă toată puterea ei de concentrare a atenției dispăruse. Nolan spuse:

– Doamnă Ramos?

Femeia se întoarse și intră în casă. Nolan și Clayton o urmară.

– Mai e cineva acasă? întrebă Nolan.

– Soțul meu e plecat, răspunse femeia fără să privească înapoi.

Interiorul casei era întunecat. Ferestrele erau acoperite de frunziș și de draperii grele. Dar Nolan își putu da seama că locul era foarte curat, iar mobila din camera de zi părea destul de nouă.

– E sus, spuse femeia urcând scările care porneau dintr-o latură a camerei.

Nolan și Clayton o urmară. Când ajunseră la etaj, femeia o luă pe un hol scurt și deschise o ușă.

– *Miguel, despiértate,* strigă ea din cadrul ușii.

Nolan văzu că de acolo pornea încă un rând de scări, mult mai înguste.

Deși de deasupra nu venea nici un sunet, Nolan o dădu la o parte pe femeie și porni în sus. Îl putea auzi pe Clayton, care răspundea la protestele înfundate ale femeii. Precaut, Nolan urcă treptele cu mâna pe revolver. Când ajunse la ușa camerei de sus, îl aștepta pe Clayton să-l ajungă din urmă. Nolan se dădu binișor pe după canatul ușii, dar apoi se relaxă, văzând ce era înăuntru.

Un tânăr slăbuț dormea, îmbrăcat de zi, într-un pat cu așternutul în dezordine. Sforăitul lui ușor nu se schimbă când intrară. Nolan avea impresia că întregul etaj superior al clădirii fusese ridicat doar pentru a crea această singură cameră foarte spațioasă. Tavanul se înălța spre mijloc, urmând conturul acoperișului. De-a lungul pereților mai josi erau șiruri de echipamente electronice puse pe mese și birouri, ceea ce-i amintea de cartierul general al Insomnimaniei. Pe birouri și pe pat erau răsfirate reviste și cărți cu benzi desenate. Pe o masă de lângă pat erau aruncate vreo două cutii de suc. Tot lângă pat mai era și un scaun cu rotile acționat electric.

Lumina se filtra prin jaluzelele celor două ferestre înclinate și prin geamul mat al unei uși aflate în capătul celălalt al camerei. Nolan o deschise fără prea mare zel. De o parte văzu o debara în care erau agățate câteva haine, amestecate printre mănunchiuri de cabluri. De partea cealaltă era o baie mare, special echipată pentru uzul unui handicapat.

Doamna Ramos intră gâfâind în cameră, aruncându-le detectivilor o privire plină de reproș. Aprinse lampa și îl scuturâ pe fiul său de umăr de câteva ori, până ce acesta trecu într-o oarecare stare de trezie. Apoi femeia cea înceată și puternică îl ajută pe tânăr să ajungă în scaunul cu rotile – o mișcare pe care era evident că o repetaseră de multe ori. Atât femeia cât și tânărul nu-i luară în seamă pe detectivii care se ofereau să-i ajute.

În cele din urmă, Mike Ramos fu pus în funcțiune. Femeia luă cutiile de suc, le mai aruncă detectivilor o privire acră și dispăru în josul scărilor. Dar tot nu arătă nici urmă de curiozitate în legătură cu obiectul vizitei lor.

Motorașul scaunului mârâi puțin când tânărul cel slăbuț se întoarse ca să stea direct cu fața la detectivi.

– Ei bine, domnilor, spuse el, de ce îmi deranjați familia și somnul?

Nolan își dădu seama că Mike Ramos era puțin mai în vârstă decât i se păruse la început – era de vreo douăzeci și cinci de ani, cel puțin. Când dormea, în pat, Ramos arăta aproape ca un adolescent. Acum ședea cu demnitate în scaunul lui și dădea solemn din cap spre ei. Părul întunecat îi cădea pe frunte. Avea maniere politicoase. Dicția lui era atentă, parcă prea cizelată, deși lipsită de accent. Nolan era sigur că Ramos nu prea e obișnuit cu limbajul oral. Chiar că nu părea tipul de persoană care ar vorbi *cuiva* din plăcere. Nolan se prezentă și îl prezentă și pe partenerul său, dar expresia tânărului nu se schimbă.

– Domnule Ramos, vrem să vă punem câteva întrebări în legătură cu Insomnimania.

Ochii căprui îi răspunseră cu o privire în care licărea o mică scânteie de interes.

– De ce Insomnimania? întrebă tânărul. E o rețea interesantă, dar e doar una dintre atâtea altele.

– E costisitoare, nu? întrebă Nolan.

Ramos se sprijini de spătarul scaunului său cu rotile, îndepărtându-se puțin de cei doi detectivi.

– Orice ați crede luându-vă după aparențele de aici, am un venit destul de bun.

– Cum reușiți?

– Realizez programe pentru diferiți clienți care au afaceri. Totul este aranjat printr-o companie din oraș. Ei se ocupă de partea legală. Evident. Au vreo câțiva programatori mai puțin experimentați prin birouri. Eu execut chestiile cu adevărat sofisticate. Dar e ușor.

– Care e numele companiei pentru care lucrați?

Ramos deschise un sertar al biroului și îi dădu o broșură lui Nolan. Pe prima pagină era întipărit „Servicii complete de programare".

– Deci vă puteți întreține din această activitate, remarcă Nolan.

– Da, trăim cu toții confortabil.

– Toți?

– Îmi ajut părinții.

– Cu siguranță că v-ați depășit foarte bine handicapul.

– Handicapul meu, cum îl numiți dumneavoastră, n-are de-a face cu ceea ce sunt azi. Dacă aș putea merge, aș face exact ceea ce fac și acum. Aș trăi exact cum trăiesc acum. De fapt, dispun de întregul contact fizic pe care mi-l doresc cu lumea din exterior. Am chiar și o furgonetă, dar ies foarte rar cu ea.

Nolan nu detecta nici o urmă de ton defensiv în vocea lui Ramos. Părea sincer în ceea ce spunea. Într-adevăr, arăta atât de sedentar, atât de strict cerebral de la natură, încât era probabil că și-ar fi aranjat domeniul în acest fel, fie că ar fi putut umbla, fie că nu. Desigur că ar fi ales mansarda casei și ar fi coborât cât mai rar cu putință în lumea muritorilor inferiori. Alți oameni își depășeau neajunsurile de genul acesta ieșind cât mai mult în societate, dar pe Ramos nu-l interesa așa ceva.

– Dar lucrați aici, acasă? întrebă Nolan.

– Întotdeauna. Eu îmi aranjez orarul. Dorm foarte mult în timpul zilei. De obicei. Fu un moment de tăcere. Sunt foarte bun în ceea ce fac, adăugă Ramos.

– Sunt sigur că sunteți un programator excelent, domnule Ramos. De fapt, știm că dumneavoastră ați programat o zonă interactivă a Insomnimaniei, cea numită Camera Iluziilor. Baldwin Maisie ne-a spus că de la dumneavoastră a pornit asta.

– Da. A fost ușor de făcut. N-am făcut altceva decât să folosesc într-un mod nou o parte din programul de animație al Insomnimaniei; dar e încă destul de limitat. Acum, Camera Iluziilor este o zonă standard a rețelei – disponibilă pentru toți alterii. O mulțime de personaje diverse prezintă acolo spectacole.

– Pe noi ne interesează în special un anumit personaj – clovnul Auggie.

– Și ce mai pune acum la cale Auggie? întrebă Ramos pe un ton sec.

– Tocmai asta am vrea să aflăm de la dumneavoastră.

– Îl văd uneori pe rețea. Nu prea am multe să-i spun.

– Nu te juca cu noi, domnule Ramos. Știm că Auggie e alterul dumitale.

– Nu, mi-e teamă că vă înșelați. Alterul meu e Gargantua. Nu Auggie.

– Avem noi motive să credem că participați și ca Auggie. Că v-ați conectat ca Auggie chiar în seara trecută.

Nolan știa că telefonul din seara trecută fusese aparent din Chicago, însă nu știa dacă Ramos se cuplase la rețea. Dar voia să forțeze puțin lucrurile.

– De ce?

– Baldwin Maisie a spus că ești dumneata.

– De ce ar spune așa ceva? Sunt sigur că au programe care să le permită să mă urmărească. Cândva, în trecut, am creat vreo câțiva alți alteri, dar în ultimul timp nu am fost decât Gar.

– Gâl-gâl, spuse Nolan.

Ramos îi întoarse doar privirea, fără să-i dea vreun răspuns. Nolan se simți mai mult decât stupid.

Clayton întrerupse tăcerea.

– Auggie a spus asta pe rețea. Pentru dumneata nu are nici o semnificație?

– Ba da. Este pâlnia lui von Neumann în jargon informatic – e modul meu particular de a spune „Nu te-mpotmoli în prostii", sau „Distracție plăcută". Cred că de la mine a luat-o.

– Cine a luat-o de la dumneata? întrebă Clayton.

– Auggie.

– Adică persoana care se cuplează la rețea ca Auggie? spuse Nolan.

– Dacă dumneavoastră vreți așa.

– Și cine e persoana aceea?

– Habar n-am.

Softistul se uita tăcut la ei. Ochii îi erau întunecați și lipsiți de expresie. Nolan începea să-și piardă răbdarea.

– Vă rog să vă amintiți, domnule Ramos, putem foarte bine să demonstrăm că ați folosit numărul cărților de credit ale altor persoane pentru a intra în rețea ca Auggie. Putem să vă punem sub acuzare și să vă confiscăm echipamentul și dischetele pentru a le reține ca probe. Cel puțin atât, dacă nu mai mult.

– De fapt nu cred că puteți dovedi așa ceva, domnule locotenent, spuse Ramos, pentru simplul motiv că nu e adevărat. Doar nu sunt un adolescent spărgător de programe care se joacă folosind cărțile de credit ale altora. Dar știu că în trecut au existat hackeri cărora li s-a con

fiscat echipamentul de către ofițeri de poliție care habar n-aveau ce căutau sau ce confiscau. Acei ofițeri s-au făcut de râs și au sfârșit prin a fi chemați în judecată pentru daune civile.

– Ăștia erau de la Serviciile Secrete sau de la FBI, spuse Nolan. Cei care trebuie să aplice legea au mai învățat și ei câte ceva, crede-mă. La secția noastră avem specialiști care formulează acuzațiile în cazul delictelor informatice. Iar tipii ăștia cunosc meserie.

– Bine. Atunci nu voi avea de-a face cu un munte de prostie. Vă rog să țineți cont că dacă mă forțați să nu lucrez, veți întrerupe o muncă importantă care face obiectul unui contract legal. Veți ține în loc transformări substanțiale din câteva companii mari. Asta o să-i coste o mulțime de bani. Și cu siguranță o mulțime de granguri din consiliile de administrație or să vă pice pe cap.

– Noi sperăm că toate astea nu vor fi necesare, domnule Ramos, spuse Nolan.

Își schimbă jenat poziția, conștient că adoptase o tactică greșită cu tânărul programator, dar nesigur de cum ar trebui să continue.

– Suntem aici pentru că doi membri ai Insomnimaniei au fost uciși, iar ambele omoruri au fost prezentate de Auggie în Camera Iluziilor. Asta e o chestiune foarte serioasă. Vrem să știm care e legătura între cele două victime și cel care este în spatele lui Auggie. Nu vom ezita să facem arestări dacă vom descoperi că ești și dumneata implicat în vreun fel.

– Adevărul pur și simplu este că nu eu sunt cel care creează spectacolele lui Auggie din Camera Iluziilor, spuse Mike Ramos. Nu eu sunt cel care se plimbă prin Insomnimania cu chipul lui Auggie. Și nu știu cine o face.

Acum softistul părea tensionat și ostil. Se auzi iar mârâitul motorului când își răsuci scunul câțiva centimetri spre stânga și apoi iar spre dreapta. *Ăsta e echivalentul mersului ca în cușcă.*

– Și chiar nu mai am nimic să vă spun, domnilor, spuse Ramos. Dacă doriți să vă încăpățânați în a mă interoga, cred că ar trebui să-mi chem avocatul.

Stând acolo, ascultându-l și urmărindu-l pe Ramos, lui Clayton îi răsună în minte un ecou, cel al cuvântului strigat în biroul detectivilor – „Cioară". Asta se întâmplase cu vreo două săptămâni în urmă,

dar tot își mai amintea de enervarea paranoidă pe care o resimțise atunci. Adesea își dorise să-și confecționeze un fel de pavăză, un fel de invizibilă barieră de protecție împotriva lumii din jurul lui.

Și Ramos e așa. Doar că el are o pavăză reală – una făcută din cabluri de rețea și ecrane de computere.

Pentru o secundă, chiar îl invidie pe Ramos. Pe un ecran de computer sau printr-un fir telefonic, Ramos putea fi oricine sau orice își dorea, și nimeni nu s-ar fi putut apropia într-atât de el, încât să-l poată contrazice. Era lumea lui, și cu siguranță era mai reală pentru el decât chiar această mansardă.

Clayton se așeză pe pat, la nivelul ochilor tânărului din scaunul cu rotile.

– E ca și cum ai intra într-o carte cu benzi desenate, nu? îl întrebă Clayton pe Ramos.

– Vorbești de Insomnimania? se întoarse Ramos să se uite la detectivul de culoare.

– Da. E un întreg nou univers – mai liber decât acesta.

Clayton se gândea la propriii lui puști care vorbeau despre jocurile de aventuri. Încercă să se transpună, intrând în mintea capabilă de uimire a unui puști de treisprezece ani.

– Da, ai dreptate. Chiar e ca și cum ai intra într-o carte cu benzi desenate. Una animată. Doar că Insomnimania e cu mult mai interesantă decât un desen animat obișnuit.

– Cum adică?

– Pentru că *ești* acolo – nu în afara paginilor, nu în afara ecranului. Este un loc în care te duci și cunoști oameni. Îți place rețeaua Insomnimania?

– Mă fascinează.

– Care e locul tău favorit? întrebă Ramos.

Clayton își răsuci creierii să caute un răspuns. Petrecuse doar foarte puțin timp conectat la Insomnimania.

– Îmi place Barul lui Ernie. Și mi-ar plăcea să joc la cazino.

– Ei, alea sunt locuri standard, spuse Ramos. Sunt mai bine animate pe Insomnimania, dar o mulțime de rețele au locuri de genul ăsta.

– N-am avut ocazia să trec mai departe, răspunse Clayton. Care e locul tău preferat?

– Sunt câteva jocuri. „Sindromul Haosului" cere o strategie serioasă. „Ordinea Implicată" e preferatul meu – acolo nu funcționează logica lineară.

Ramos părea că vrea să continue, dar brusc își dădu scaunul înapoi câțiva centimetri – depărtându-se iar de detectivi. Uitându-se atent la tânărul programator, Clayton spuse:

– Știi, mi-ar plăcea să dispar din calea ta o vreme, să te las să-ți faci somnul și să-ți telefonez mai târziu. Ai fi de acord să vorbești cu mine la telefon pentru un scurt timp?

Ramos confirmă ușor din cap.

– Sau mi-ai putea vorbi prin intermediul rețelei. Ăsta e cel mai ușor mod.

– Poate pentru tine, spuse Clayton zâmbind. Dar pentru mine este încă o corvoadă. Abia acum m-am apucat de asta. Poate că mă poți învăța unele chestii.

Ramos îi răspunse la surâs. Era prima oară când zâmbea de la începutul discuției.

– Deci e OK dacă îți telefonez în seara asta, după ce ți-ai făcut somnul? întrebă Clayton.

– OK, spuse Ramos, rânjind într-un fel care îi dădu iar aspectul unui adolescent. Sună-mă după apusul soarelui.

Râse, puțin răgușit, de parcă era neobișnuit cu râsul, ca și cu discuțiile față-n față.

Ramos mâzgăli un număr pe o bucată de hârtie și i-l dădu lui Clayton. Acesta nu luă în seamă mica mârâială a partenerului său. Îl mână pe Nolan în jos pe scări și afară la mașină.

– Ce-i toată afacerea asta cu conversația telefonică? întrebă Nolan după ce se aflară în mașină.

– Nu cred că se simte bine când se află în mod real în prezența altor oameni – când poartă o conversație directă. Era complet tensionat. Dacă mai continuam să-l înghesuim, am fi sfârșit cu un avocat pe cap, care i-ar fi impus pentru totdeauna tăcerea. Vreau să încerc să ajung la el prin telefon.

Nolan porni motorul și dădu drumul mașinii, fără să mai scoată o vorbă. După vreo câteva minute întrebă:

– Deci, ce zici? Avem de-a face cu un nebun?

– Ei, sigur că n-a alergat cu un cuțit de măcelar în mână să urmărească vreun patron de linii aeriene, dacă asta vrei să spui.

– Nu. Dar poate că are o legătură cu toate astea.

După ce s-au întors la sediu, Nolan s-a așezat morocănos la biroul lui. Știa că, dacă Clayton spusese că poate scoate mai mult de la programator prin telefon, atunci Clayton avea, probabil, dreptate. Doar că nu suporta să aștepte. „Sună-mă după apusul soarelui." Ce stupiditate – de parcă puștiul ar fi fost vampir, sau ceva de soiul ăsta. Se hotărî c-ar face mai bine s-o sune pe Marianne.

– Voiam doar să-ți spun că am fost cu Clay să-l interogăm pe hacker în dimineața asta, anunță el când auzi mesajul redat de robotul telefonic.

Se auzi un clic și Marianne intră pe linie.

– Era Auggie? L-ai găsit pe Auggie? întrebă ea surescitată.

– S-a dovedit a fi... ei, nu-s prea sigur ce s-a dovedit a fi.

– Ce s-a întâmplat?

– Zău, îmi pare rău, nu te entuziasma prea mult. E o poveste complicată și am să ți-o explic în seara asta. Dar tipul cu care am vorbit nu este ucigașul.

– Este Auggie?

– Nu prea contează, nu-i așa? Tipul stă într-un scaun cu rotile de ani de zile. Nu el l-a hăcuit pe Judson, la Quenton Parks.

– N-ar putea fi o găselniță chestia cu scaunul cu rotile?

– Încă mai verificăm asta. Vom vedea dacă se potrivește cu fișa lui medicală. Ar fi cazul să-i găsim pe undeva fișa. Încă n-am isprăvit cu el. Clay o să mai ia legătura cu el în seara asta – prin telefon. Tocmai de asta am vrut să te sun. Mi-e teamă c-am să ajung târziu acasă.

– Păi spune-mi doar la ce oră ai să fii acolo, să-mi dai drumul înăuntru.

– Ba am să fac chiar mai mult. Am să-ți spun unde ascund cheia.

De îndată ce cerul începu să se întunece, Clayton ridică receptorul și formă numărul pe care i-l dăduse Ramos. Nolan era la un alt telefon, pe același fir, iar magnetofonul era pus în funcțiune. Clayton și Nolan ședeau la două birouri învecinate și puteau să se observe unul pe altul, puteau să schimbe mesaje vizuale dacă ar fi fost nevoie.

La celălalt capăt al firului răspunse probabil un modem, care începu să emită o serie de sunete stridente.

Clayton încercă să se facă auzit:

– Sunt Clayton Saunders, de la poliție. Vreau să vorbesc cu Mike Ramos. Domnule Ramos, mi-ați spus să sun după apusul soarelui.

Se auzi un declic urmat de zgomotul de fond al microfonului.

– OK, spuse Ramos. Sunt aici.

– Îți mulțumesc că ai ridicat receptorul.

– Nu ești singur pe linie, nu-i așa? spuse Ramos.

Clayton fu ușor descumpănit. Se uită la Nolan. Nolan dădu energic din cap, acoperind microfonul și șoptind: „Ba ești!"

Dar Clayton nu se supuse.

– Nu, domnule Ramos, este și partenerul meu.

– Și înregistrezi convorbirea, corect?

– Da, spuse Clayton.

– E în regulă, spuse Ramos. De vreme ce știu.

Clayton scăpă un suspin de ușurare pentru că Ramos nu-i trântise pur și simplu telefonul. Închise ochii. Pentru a face să pornească bine conversația, trebuia să-l vadă pe Ramos așa cum dorea acesta să fie văzut. Și imediat îi veni în minte o imagine. Era cea a unei superinteligențe criminale dintr-un vechi film de spionaj – o siluetă abia vizibilă din spatele unui geam antiglonț, a cărei față era acoperită de niște jaluzele coborâte. În poale avea o pisicuță albă și pufoasă, iar vocea îi era amplificată printr-un difuzor.

Da, chiar așa ar vrea să-l văd. Drace, nici mie nu mi-ar displăcea rolul ăsta.

Clayton mai știa că acum trebuia să-i spună Zoomer. La telefon – în lumea electronică – Mike Ramos chiar *devenise* Zoomer.

– Mai ești la aparat, detectiv Saunders? întrebă Zoomer.

– Da, Zoomer. Sunt încă aici.

– Despre ce voiai să-mi vorbești?

– Voiam doar să văd dacă mă poți ajuta să limpezesc niște lucruri. Sunt mort în zona computerelor. De aceea probabil că nu înțeleg Insomnimania. Singurii programatori pe care i-am mai întâlnit sunt Maisie și Pritchard.

– Tipii sunt în domeniu de multișor. Dar au devenit comerciali și au dat lovitura. Acum nu mai fac programe.

– Sunt buni?

– Doar Pritchard e un geniu. Maisie e șmecher, dar n-are stofă. Acum s-au lăsat pe tânjeală. Am fost surprins că au putut crea un univers și l-au ținut în funcțiune cu adevărat.

– Dar tu ești un bun softist?

– Da, sunt.

– Am mare nevoie de ajutorul tău. Maisie și Pritchard n-au fost în stare să-i dea de cap.

– Să dea de cap la ce?

– Cine se află în spatele lui Auggie? Informațiile lui de înscriere sunt false.

– Descoperiți doar numărul lui de telefon, când e cuplat. Asta ar trebui să nu pună probleme prea complicate.

– Am făcut-o. Dar rezultatele au fost... neconcludente.

– Ciudat.

– Nu-i așa? Cum ar putea un hacker să dea impresia că telefonează de la postul telefonic al altcuiva?

– A, atunci e vorba de o șmecherie cu sistemul telefonic. Fie că se leagă direct la linia telefonică, fie că e vorba de un supergeniu al telefoanelor. Mi-e teamă că nu e tocmai domeniul meu forte.

– Nu poți să intri pe alte linii telefonice?

– Nu în felul în care povestești tu. Deci cu asta se ocupă acum Auggie?

– Avem destulă bătaie de cap să ne dăm seama exact cu ce se ocupă acum Auggie, spuse Clayton. Ne poți spune ceva, indiferent ce, despre cum a apărut Auggie, de la început?

Urmă o clipă de tăcere. Când Zoomer începu să vorbească, era aproape în șoaptă.

– Spune-mi, detectiv Saunders, cât de departe poți merge în timp cu amintirile?

Clayton fu complet năucit de această întorsătură a conversației. Dar trebuia să meargă împreună cu Zoomer, indiferent în ce direcție ar fi luat-o.

– Cât de departe poți merge tu? replică Clayton.

– Departe de tot, spuse Zoomer, iar vocea îi slăbea de parcă ar fi vorbit cu sine însuși. Îmi pot aminti vremuri de demult, când eram mititel, chiar înainte de a începe să merg. Tata mi-a adus o căruță

mică, de plastic maro, cu niște căluți de plastic negri și rotițe galbene. Într-o zi am lăsat căruța pe grătarul de încălzit – cel de jos, chiar deasupra cuptorului. Cuptorul era aprins iar eu m-am apropiat exact la timp ca să văd cum se topea căruța. Rotițele alea de un galben strălucitor se deformau, începeau să se scurgă încet prin grătarul de metal, devenind un lichid sclipitor. Mi-a plăcut grozav cum arăta. Am râs. Părea că e vreo minune ieșită din cuptorul bunicii. Am crezut că prin minune căruța mea se transforma într-o minunată acadea glazurată. Am pornit-o în patru labe pe suprafața grătarului ca s-o iau. Atunci am urlat surprins de șocul durerii. Mâinile îmi erau arse serios. Îmi amintesc cum am plâns, cum am mai țipat. Cred că era prima oară când am simțit o durere serioasă. E ciudat cum plângem de durere când suntem copii! Adulții plâng rareori din cauza durerii fizice. O, ne plângem și gemem sau strângem din dinți sau țipăm, dar nu plângem aproape niciodată. N-am plâns când mi s-au provocat rănile care m-au transformat într-un invalid. De ce e oare altfel la copiii mici? Poți să-mi spui de ce?

– Nu, spuse încet Clayton.

– Cred că la copii plânsul vine din jale, continuă Zoomer. Plâng din cauza tristeții, atunci când află că există, pe lumea asta, un lucru precum durerea.

Lăsă să-i scape un râset scurt și trist.

– Majoritatea ne uităm plânsul când creștem. Dar eu nu uit. Îmi amintesc fiecare secvență. Sunt hotărât să-mi mențin sensibilitatea, umanitatea. Refuz să devin dur. Sunt hotărât să-mi amintesc cum e să jelești și să verși lacrimi din cauza durerii și a inocenței pierdute. Acel incident a avut loc în șaisprezece februarie 1966. Aveam un an, șapte luni și trei zile.

– Îți amintești data? sună sceptic vocea lui Clayton.

– Sigur că nu-mi *amintesc* data, răspunse Zoomer. Am verificat. Am căutat în hârtii. Știi, am fost atât de tare ars, încât a trebuit să fiu dus la urgență, la spital. Ei au registre. N-a fost ușor pentru că doctorul care mă bandajase murise de mult, dar tot mi-am găsit fișa. Am avut arsuri de gradul doi. Tot mai am cicatricele.

– Ce au toate astea cu Auggie? mormăi Clayton, ca un copil ce și-a pierdut răbdarea.

– Lasă-mă să termin. O să înțelegi. Pe douăzeci și șapte martie 1967, tata m-a dus la circ. În caz că te întrebi, am data exactă dintr-un ziar vechi copiat pe microfilm. Era la exact un an și treizeci și nouă de zile după accidentul meu cu arsura și aveam doi ani, opt luni și opt zile. Stăteam în poala tatii, chiar în primul rând. Nu mai văzusem niciodată un circ. La început mi-a plăcut mult. Îmi plăceau bărbații și femeile îmbrăcați în argintiu, care sfidau forțele naturii cu care eu abia de luasem contact. Îmi plăceau animalele, atât de multe și de grozave, dar prea mari, prea fioroase și prea zgomotoase pentru a le putea lua acasă. Dar nu știam ce să cred despre clovni. În timp ce restul circului era fie sub semnul sălbăticiei, fie sub cel al visării, clovnii erau atât de reali, de obișnuiți – de parcă mătușile, unchii și bunicii se hotărâseră să facă o excursie în Țara de Nicăieri. M-am gândit că nu au ce căuta acolo. Voiam să dispară. Dar nu dispăreau. Mai ales doi dintre ei erau încăpățânați și insistenți. Unul era îmbrăcat într-un costum alb cu nasturi mari roșii și cu o pălăriuță conică, de-a dreptul prostească. El dădea toate comenzile, iar majoritatea erau prostești. Se comporta exact ca tata sau ca mama. Ordinele îi erau adresate unui tip supus și prăpădit, cu o pălărie înaltă făcută praf, pantaloni peticiți și un nas roșu strălucitor. Clovnul ăsta mai întunecat și răutăcios încerca în fel și chip să răstălmăcească instrucțiunile celui în alb. Am încercat să nu-i bag în seamă pe cei doi hăndrălăi cu personalități mult prea cunoscute mie, dar ei se tot apropiau de public. Clovnul îmbrăcat în haine negre și cu nasul roșu începu să mărșăluiască de-a lungul primului rând de scaune cu pantofii lui exagerat de mari, stropind fiecare copil cu gigantica floare a soarelui de la rever. Când am văzut că venea spre mine, m-am zbătut și am țipat, încercând să scap din îmbrățișarea idioată a tatălui meu. Știam c-o să mă smulgă de la tata și o să mă ducă Dumnezeu știe unde. Și mai știam că tocmai acesta fusese motivul pentru care tata mă adusese la circ. Voia să scape de mine – să mă vândă ca pe un animal sau ca pe un sclav în lumea oribilă a clovnilor. Clovnul ajunse la noi în cele din urmă, iar eu am încetat să mă mai zbat și să urlu. Cred că tata și-a imaginat că-mi schimbasem părerea, și presupunea că văd în clovn un fel de prieten. Dar, de fapt, eram împietrit de frică. Nici nu puteam respira. Îl puteam vedea foarte clar pe clovn. Fața lui era la câțiva centimetri de mine și arăta complet diferit de ce fusese înainte. În arenă păruse atât de țipător, de primar,

de strident și de oribil. Dar de aproape puteam să văd pe unde i se scursese machiajul alb, roșu și negru, topit de transpirație, care îi dezvăluia carnea plină de riduri groaznice. Puteam vedea cum zâmbetul lui vopsit ascundea de fapt o expresie de infinită oboseală și spaimă. Și mirosea ca moartea. Atunci a țâșnit și jetul de apă dinspre rever și am început să țip. Nu-mi mai amintesc ce s-a întâmplat după aceea, dar mi s-a spus că nu m-am oprit din urlat ore întregi, așa că tata a trebuit să mă ducă acasă. Nimeni n-a știut de ce. Dar *eu* știam. Durerea pe care am simțit-o când m-am ars, durerea pe care crezusem c-o uitasem mă urmărea, și atunci mă prinsese din urmă. Durerea aceea luase forma clovnului cel zdrențăros și prăpădit.

Zoomer tăcu un răstimp, apoi conchise brusc:

– Așa că poate înțelegi acum de ce am ales această formă pentru un ucigaș din desene animate.

Clayton simți o revărsare de adrenalină prin corp.

– Deci îmi spui, zise el cu tot calmul de care era în stare, că tu ai creat acest clovn – cel mai puternic personaj al jocului. Dar mi-ai spus că acum el nu mai este alterul tău.

– Așa-i, spuse Zoomer.

– Evident că-ți dai seama că asta sună ca o schemă destul de naivă pentru a scăpa de urmărire, ca suspect de crimă.

– Îmi dau seama, da. E de necrezut, nu? Prea incredibil pentru a fi o schemă născocită de mine. Cel puțin la fel de incredibilă ca ideea că eu umblu de colo-colo hăcuind oameni. Evident, noi, criminalii, suntem o adunătură de naivi notorii.

Clayton ezită un timp îndelungat.

– Deci nu știi cine e utilizatorul actual al lui Auggie? întrebă el în cele din urmă. Ai putea afla dacă ai încerca?

Clayton putea auzi hârâitul scaunului cu rotile care era fâțâit de colo-colo. În cele din urmă, tânărul spuse încet:

– Nu.

– Dar n-ai încercat?

– Nu.

– Iartă-mă că spun asta, Zoomer, dar îmi e cam greu să cred.

– De ce?

– Păi, după propriile tale spuse, ești un tip inteligent și un softist de milioane. Și iată că-ți bați capul să creezi un asemenea minunat

personaj pe computer, care – cum ai spune tu? – personifică toată durerea ta din copilărie. Dar când cineva îți ia personajul, nici nu încerci să-l recuperezi. Nici nu încerci să afli cine e de vină.

Urmă o altă tăcere. Apoi Zoomer vorbi cu o voce care suna ca de departe:

– La început, au fost doar mici ciudățenii. Momente în care părea că acționează independent. Pentru un timp, chiar am crezut că era o provocare din partea unui alt programator.

Zoomer mai tăcu vreo câteva clipe.

– Apoi ce s-a întâmplat? întrebă Clayton.

– Într-o zi, când îl făceam să-și arate șmecheriile în Barul lui Ernie, Auggie... a plecat de lângă mine. A început să acționeze de capul lui, vorbind cu o voce diferită. Așa că l-am lăsat.

– L-ai lăsat? întrebă Clayton.

– Da, l-am lăsat.

– De ce?

– L-am făcut din durere și era privilegiul lui să existe, să-mi îndeplinească dorințele. Dar el s-a îndepărtat de mine. Când *eu creez* ceva, detectiv Saunders, nu mă înjosesc niciodată încercând să-i câștig loialitatea. Nu e stilul meu. Acum clovnul e de capul lui. Eu doar îl mai văd din când în când.

– Pari superstițios, Zoomer, zise Clayton imitând modul precis și echilibrat cu care își relatase Ramos informațiile.

– Oare chiar par? întrebă Ramos, aproape încântat.

– Chiar așa. Atribui caracteristici umane unor lucruri nonumane. O colecție de comenzi electronice și de pixeli animați nu este tocmai ceva capabil de trădare. Poate un om cu inteligența ta fenomenală să nu știe asta?

– Nu înțelegi esențialul, detectiv Saunders, spuse Zoomer, părând încântat de provocarea verbală pe care i-o aruncase Clayton. Știu că antropomorfizarea obiectelor e adesea considerată un semn de ignoranță și superstiție. Dar într-un univers inuman, ăsta e singurul mod pe care îl cunosc pentru a face viața suportabilă. Și apoi, mi se pare mult mai distractiv să mă gândesc la el ca la ceva independent, decât să presupun că cineva n-a făcut decât să-i transforme programul.

Clayton se simțea epuizat. Nu mai avea nici o idee despre cum să-l ia pe programator mai departe. Se uită întrebător la Nolan, dar partenerul lui se mărgini să ridice din umeri.

– Zoomer, îți mulțumesc pentru ajutor, spuse Clayton. Dacă n-ai nimic împotrivă, mi-ar face plăcere să-ți mai telefonez.

– Ai numărul, sergent, spuse Zoomer și adăugă apoi cu o urmă de umor negru: Eu tot aici sunt.

Apoi se auzi un clic și tonul răsună în urechile celor doi detectivi.

– Sunt prea bătrân pentru toate astea, se plânse Clayton când Nolan veni spre el.

– Deci ce-am scos de la el? întrebă Nolan.

– Zău dacă știu. N-am înțeles nici jumătate din ce spunea afurisitul ăla.

– N-ai înțeles? exclamă Nolan. Pe dracu', dar păreai atât de convins că-l înțelegi. Deci ce-ți vine în cap? Are vreo legătură cu ucigașul?

– Nu știu. Nu sunt sigur nici că *el* ar ști.

– Ei bine, în ultimul timp nu s-a prea dat jos din scaunul ăla cu rotile, spuse Nolan, pentru că știm că invaliditatea sa se potrivește fișelor medicale. Și totuși, este groaznic de inteligent. Crezi că este îndrumătorul unui fel de club al crimei – sau ceva de genul ăsta?

Clayton își scutură capul.

– Prea vrea să-l credem un geniu al răului – precum chelul ăla, cum-îi-zice, din filmele cu James Bond. Dar nu-i chiar așa de deștept cum și-ar dori să fie. Părerea mea e că acest mare mestru programator a fost întrecut de un altul și că Auggie chiar nu-i mai aparține acum. Părerea mea e că n-avem nici măcar idee cine e personajul cel rău.

Nolan gemu:

– De asta mi-era frică, știam c-așa o să spui.

– Mi-aș dori să pot spune altceva.

– Oricum, te-ai descurcat minunat cu el, spuse Nolan așezându-se pe biroul lui Clayton.

– Chiar crezi?

Nolan încuviință din cap.

– Drace, mulți tipi din departamentul ăsta și-ar dori capacitatea ta de a te strecura în mințile oamenilor, de a înțelege ce-i face să ac-

ționeze. Ai un dar, omule. Un dar adevărat. Mă faci să mă simt ca un bușteau, mai mereu – mai ales într-un caz afurisit ca ăsta.

– Cazul ăsta nu face decât să urmeze drumul obișnuit, amice, zise Clayton cu un ton încurajator. Eu fac vreo două-trei salturi intuitive, apoi tu descurci firele și le urmărești prin întuneric. Întotdeauna e nevoie de creierul tău ca să trecem linia de sosire.

– Sper c-or să intre în funcțiune și creierii mei cât de curând, oftă Nolan.

– Nu-ți face griji. Așa va fi.

– Da, sper că da, zise Nolan. Suntem o echipă cu adevărat dată dracului, este? adăugă el cu căldură.

– Evident, răspunse Clayton.

Apoi simți cum îl pătrunde un val de tristețe irațională. Nolan îi răspunse cu aceeași privire melancolică.

– Ți-am spus vreodată de Syd Harper, mentorul meu din Academie? întrebă Nolan.

Clayton râse:

– Sigur. Syd „Țăcănitul". Când am început noi să lucrăm împreună, abia de mai vorbeai și despre altceva. Syd te învățase așa, Syd ți-a spus așa. Mi-ai spus totul despre Syd „Țăcănitul".

– Ei bine, în ultimii ani, Syd „Țăcănitul" a devenit șerif într-un orășel din Oregon. Acolo e raiul polițistului – abia câteva infracțiuni minore, un pic de vandalism sau vreo bicicletă furată, din când în când. Oricum, Syd „Țăcănitul" se pregătește să iasă la pensie. Și a luat legătura cu mine acum câtva timp ca să-mi sugereze să-i iau locul.

Clayton simți cum i se pune o gheară în gât.

– Și te-ai hotărât deja? întrebă el.

– Nu încă, zise Nolan.

Rămaseră amândoi tăcuți pentru un timp.

– Știi, problema nu e doar ce s-a întâmplat cu Louise, spuse Nolan în cele din urmă. Uneori mă simt ca un afurisit de dinozaur care se tot agață de oraș, mai ales atunci când criminalii se apucă să utilizeze computere. E ca și cum viața mea s-ar fi sfârșit, ceva care aici s-a terminat definitiv. Sunt obosit, Clay. Obosit cu adevărat. Cred că mi-ar face bine o schimbare.

– Nu pot să te contrazic, zise Clayton.

– Dar tu cum te simți? întrebă Nolan. Munca asta trebuie să fie mai grea pentru tine decât pentru mine.

Clayton tăcea. Un timp nici n-a știut ce să spună.

– Orașul ăsta e iadul pe pământ uneori, zise el în cele din urmă. E așa de plin de frică, de falsitate, de ură și de toate celelalte. Uneori parcă *aud* ura, Nol. O aud chiar și atunci când nimeni nu spune nimic. Nu e o șoaptă, e un urlet care mi se adresează de pe stradă sau de pe coridoare. Astea sunt momentele când nu vreau altceva decât s-o iau pe Sheila și pe copii și să plecăm dracului de-aici.

– Ar deveni un loc și mai nenorocit dacă ai face-o, spuse Nolan blând. Uite, de exemplu genul de treabă pe care ai făcut-o azi. Cine crezi c-ar face-o în locul tău?

Clayton simți cum buzele îi schițează un zâmbet.

– Da, spuse. Cred că de aia trebuie să rămân. Și apoi, nu vreau să las forțele de poliție cu un camarad în minus. Dar mi-ai lipsi ca dracu', amice.

– Da, și tu mie. Dar ține minte – totul e încă în suspensie.

– Da, știu. Deci, cum rămâne cu Marianne?

Nolan îi aruncă o privire surprinsă.

– Cum rămâne cu Marianne?

– Dacă o iei spre nord, o să vină și ea cu tine? Între voi doi e ceva, nu?

– Cum dracu' de știi asta? întrebă Nolan.

Clayton râse:

– Glumești? În seara în care te-am sunat să-ți spun despre testul ADN – când s-a dovedit că ucigașul lui Gauld era o femeie – atunci mi-am dat seama. Am știut imediat. Mi-am dat seama din vocea ta.

– Șmechere, mizerabile, spuse Nolan zâmbind. Apoi ridică din umeri: Nu știu ce va face. Nu știu ce va hotărî. Încă nu i-am vorbit de asta. Apoi se uită la ceas: Cred c-aș face mai bine să mă duc acasă. Respectiva doamnă cred că mă așteaptă chiar în aceste clipe.

10101

CĂLUȚUL

Marianne își apăsă nasul de geam ca să vadă caruselul din interior. Erau trei șiruri de căluți strălucitori care ședeau liniștiți în lumina blândă ce se filtra prin ochiurile mici de sticlă. O pată de soare mai puternică se lăsase direct pe figura dulce a unui ponei alb cu o coamă învolburată, cu șaua și frâul roșii.

– Mi-e dragă casa asta, spuse Marianne dându-se înapoi și uitându-se în sus spre clădirea cu turnuri și mulțime de ferestre de pe digul din Santa Monica. E ca un salt în timp – un spațiu din anii douăzeci, care nu s-a mai schimbat. Când se învârte caruselul, căluții dansează pe o muzică de orgă veche tip Wurlitzer. Sunt întotdeauna superbi.

Soarele lumina puternic coama de lemn ce părea că se unduiește în vânt, încât calul parcă dansa după melodii pe care cu siguranță că le știa pe dinafară. Un alt animal luminat de soare ședea cu capul ridicat, cu gura deschisă de parcă era pus pe luptă. *Ăla seamănă cu căluțul lui Renee.*

– Prietena ta avea un căluț de carusel, spuse Nolan ca și cum i-ar fi citit gândurile. Deși nu era așa drăguț ca ăștia.

– Nu. Ăla era un căluț călător. Un adevărat explorator, după cum arăta.

– Arăta de parcă ar fi cunoscut cândva și vremuri mai bune.

– Când a făcut rost de calul ăla, am făcut niște studii în legătură cu posibila lui înfățișare originară. Credeam c-o voi putea ajuta să l restaureze. Caii de acolo dinăuntru au fost sculptați pentru un carusel care rămâne pe loc. Vezi cât de delicate sunt unele urechi, coame sau

cozi? Calul lui Renee provenea probabil de la un carusel de bâlci. Avea urechi mici lăsate pe spate și lipite de cap, ca să nu se rupă când era demontat și transportat în altă parte. Nu e un exemplar tot atât de frumos ca aceștia, dar e probabil la fel de vechi.

– Dar n-a apucat niciodată să-l restaureze?

– N-a vrut, spuse Marianne cu un fel de sugestie misterioasă în voce. Mi-a spus: „Nu e o frumusețe, dar, vai, ce mai viață a dus!" Mi-a spus că nu voia să acopere cu vopsea nici una din poveștile pe care le-ar fi putut povesti.

Marianne simți cum îi dau lacrimile. Își încolăci brațele în jurul lui Nolan și-și sprijini capul de umărul lui. Petrecuseră împreună o noapte minunată și o dimineață delicios de senzuală. După ce Nolan plecase la sediu, Marianne își conectase computerul la un monitor închiriat și se apucase să lucreze la proiectul ei. După vreo câteva ore, sună Nolan și-i spuse că el se duce la un dejun care va dura mult – n-ar vrea și ea să iasă undeva? Deoarece lucrase tot week-end-ul iar în dimineața aceea nu apăruse nimic nou, Nolan nu avea de ce să se grăbească la întoarcere. Când a venit s-o ia, s-au hotărât să meargă pe dig. Cum se cuibărea așa în el, Marianne simți c-ar fi fost la fel de bine dacă s-ar fi întors, pur și simplu, în pat.

După vreo câteva momente, Nolan zise:

– Hai să ne plimbăm pe dig.

Ușurel, o îndepărtă de carusel. Se simțea tulburat și morocănos și voia să-i vorbească Mariannei despre anumite probleme care îl îngrijorau. Decise ca mai întâi să se plimbe puțin.

Vechiul dig era plăcut și nu foarte aglomerat în această perioadă a anului. Erau doar vreo câțiva pescari, înarmați cu undițe, momeli și găleți. Nolan o urmări cu privirea pe Marianne, care se uita în depărtare la ocean. Ar fi vrut ca ea să-și dea drumul la păr și să-l lase să fluture în briza ușoară.

E minunată. Își dădea seama că termenul avea pentru el înțelesul cel mai banal – că ea ar putea figura cu ușurință pe coperta unei reviste. Înfățișarea ei îl intimidase la început. De obicei nu era atras de frumusețea rece, nu dincolo de nivelul simplelor reacții fizice pe care le stârnește o asemenea înfățișare. Nolan depășise de mult ideea că ar trebui să se culce cu fiecare femeie care îi tulbura hormonii. Iar în ul-

timii ani, atât de plini de singurătate, redescoperise cât de ușor îl putea atrage libidoul în relații dezastruoase sau în aventuri goale de sens, de o noapte, cu femei plictisitoare, tragice sau care dădeau dureri de cap.

Dar Marianne îl atrăsese și cu spiritul ei vioi, cu inteligența, cu intensitatea și chiar cu jalea ei. Acum, când lumina strălucitoare a soarelui îi cădea pe față, Nolan își putea da seama că nu prea arăta a păpușă de porțelan, așa cum i se întâmpla când stătea în lumina tăcută a unui interior. Văzându-i acele trăsături fine, liniile rotunde de sub ochi, acele semne de vulnerabilitate, Nolan câștigă din nou în încredere. Poate că vor găsi temeiul pe care să-și construiască o viață împreună.

Privi și el lung suprafața apei. Și oceanul și cerul erau cenușii, iar acolo unde fasciculele de lumină atingeau valurile, acestea deveneau argintii de câte ori soarele se strecura afară din perdeaua de nori de deasupra. Era ca și cum un magician ar fi atins apa cu o baghetă, la întâmplare, luminându-i suprafața. Fasciculele de lumină îl făcură pe Nolan să se gândească la magicienii lumii electronice, Pritchard și Ramos, acei tineri cu o viață așa de intensă, cei care își supuneau forțe de neînțeles, alcătuind o lume nouă, propria lor creație.

– Știam eu, de pe vremea când mă jucam în țărână, c-o să urăsc era computerelor, spuse el.

Marianne râse:

– Ce, Doamne, te-a putut stârni împotriva computerelor în vremurile alea?

– Jocurile video, răspunse Nolan cu un ton dezgustat. Cum Marianne continua să-l privească întrebător, Nolan continuă: Patrulam printr-una din zonele alea cu jocuri, în fiecare seară, și-am început să-i urmăresc pe puștii care jucau. Și copiii mei erau înnebuniți după ele. I-am văzut pe toți ce buni erau, cât de rapizi și de inteligenți erau, cum puteau face aproape totul cu afurisitele alea de mașinării. Și m-am gândit: „Isuse, ăștia probabil că sunt cei mai deștepți și mai iuți copii care au existat vreodată." Dar apoi mi-am dat seama de ceva. Acolo învățau de fapt să devină niște veșnici înfrânți.

– Ce vrei să spui? întrebă Marianne.

– Nu-ți dai seama? Toate jocurile astea nu fac altceva. Obții cât de multe puncte poți, obții cât de multe jocuri pe gratis poți, dar în cele din urmă mașina te înfrânge întotdeauna. Copiii joacă până pierd. Joacă până rămân fără fise. Asta e scopul jocului. Să pierzi și să rămâi

ră bani. Erau cei mai grozavi copii ai tuturor timpurilor, dar deja au antrenați pentru a pierde.

– Niciodată nu m-am gândit la ele în felul ăsta, spuse Marianne după care adăugă cu un surâs ironic: Dar chiar tu erai destul de prins de jocul din cazino.

– Ai dreptate, era distractiv. Dar e cu mult mai distractiv să încerci să-ți dai seama dacă oamenii adevărați fac o cacialma sau nu.

Nolan privea drept înainte, nemaivăzând apa pentru un moment.

– Cred că problema mea reală în această anchetă este că trebuie să mă bazez pe oameni ale căror metode nu le înțeleg. Și chiar și aceștia nu aduc nimic utilizabil.

– Te referi la Maisie și Pritchard?

– Da. Și acum mai e și Ramos. Nu știu dacă e vinovat de ceva sau nu, dar n-am sentimentul că ar fi de partea noastră. Nici măcar am impresia că ar fi în lumea noastră. Preferă să vorbească printr-un computer. Iar în Insomnimania nici măcar nu știi cu cine vorbești. Asta e lucrul care mă scoate din minți la chestiile astea informatice. Îi despart pe oameni din ce în ce mai mult. Le oferă din ce în ce mai multe alte scuze pentru a nu se mai privi în ochi, pentru a nu se mai angaja direct. Pentru că atunci când ai o relație prin computer, nu ai de-a face cu o persoană reală.

– Ba da, evident, îi răspunse Marianne. Cum rămâne cu persoana care scrie mesajele? Sau care manipulează animația?

– Da, dar tot nu ai de-a face cu o persoană *întreagă*. Vreau să zic dacă trăiești cu cineva, sau dacă te învecinezi doar cu cineva, mai devreme sau mai târziu îi vei cunoaște toate fațetele – toanele proaste, prejudecățile, uneori chiar calitățile ascunse. O persoană nu constă decât din ceea ce ea *selectează* pentru a-ți prezenta. Și de ce ar avea voie oamenii normali să se ascundă în spatele unor animații sau al unor nume fictive? Judson era un om de afaceri de nivel internațional. Prietena ta se pare că era complet extrovertită. De ce deveniseră atât de interesați de jocurile din rețea?

– Cred că lui Renee îi plăcea Insomnimania pentru că-i oferea un loc de joacă unde nu existau repercusiuni. Putea să se transforme în ce își dorea. Putea fi obișnuită – chiar neatrăgătoare. Unul dintre lucrurile interesante în ceea ce-i privește pe alteri este că mulți dintre

ei nu sunt frumoși. Când oamenii pot fi orice își doresc, unii preferă urâțenia – cel puțin temporară.

– Crezi deci că-i oferea o șansă de a se exprima?

Marianne aprobă din cap.

– Erau părți pe care nici ea n-ar fi vrut să și le arate în viața reală. Alterul ei putea spune tot ce voia ea, putea face tot ce voia ea. E o lume fără SIDA, fără pericolul unei sarcini, fără necesitatea unor relații de durată, fără neveste sau șefi pe care să-i superi.

– Sunt și din aceia care par să aibă o relație de durată, de orice fel?

– Desigur. De toate felurile. Își arată afecțiune, prietenie, gelozie, mă rog, toată gama de chestii din astea. Îi primesc zgomotos pe vechii prieteni, îi îmbrățișează. Unii alteri devin inseparabili, exact ca oamenii adevărați. Unii se ceartă serios. Ezită când își aminti, apoi spuse: De fapt Safir și Auggie obișnuiau să se certe tot timpul în Barul lui Ernie.

– De ce se certau?

– O, în legătură cu ce purta ea. Cu băuturile pe care ea ar fi trebuit să le bea. Prostii. Dar Renee spunea că erau amici.

Nolan oftă din rărunchi. Dacă stăteai acolo, privind oceanul, inhalând mirosul sărat al aerului, îți era foarte greu să crezi că un lucru atât de îndepărtat precum o cutiuță electronică și un ecran puteau afecta atât de profund viețile oamenilor.

– Sex care nu e adevărat, spuse el. Conversații scrise între personaje imaginare. Tot nu-mi pot da seama de ce lucrurile devin așa de serioase. Ezită, apoi puse întrebarea care îl frământa cu adevărat: Pe tine de ce te atrage?

Și Marianne păru să ezite înainte de a răspunde.

– Pentru mine e important că Insomnimania există acolo în fiecare noapte, oricând vreau să mă cuplez la ea. Întotdeauna se întâmplă ceva. Uneori e foarte distractiv. Se opri puțin, apoi spuse: Sunt momente, foarte scurte, când începe să mi se pară totul real. La vreo două nopți după ce Elfie a devenit un participant, aproape că am *auzit* ce spuneau ceilalți, în loc să mă mărginesc să citesc replicile de pe ecran. Aproape că am crezut că stau într-un bar și vorbesc. Doar pentru câteva momente. Asta probabil că li se întâmplă și unora dintre ceilalți.

Și Nolan își aminti momentul din cazinou când vocile i se păruseră reale, când replicile scrise deveniseră aproape audibile, când aproape simțise că se afla într-un spațiu real. Atunci i se păruse distractiv, dar acum amintirea îl tulbura profund. Iar Kim și Maisie îi spuseseră amândoi ceva despre Insomnimania care îl tulburase de asemenea.

– Ai folosit-o pe Elfie ca să vorbești cu Auggie pe rețea?

– Da. De vreo două ori.

– Ai aflat ceva ce nu știam?

– Nu. Dar îmi promite din când în când – sau îi promite lui Elfie mai curând – să-mi destăinuie secrete. Se referă la locuri ascunse, la putere.

– Mă îndoiesc c-o să dea ceva în vileag.

– Poate că nu. Dar între el și Elfie se dezvoltă un fel de relație. Îi vorbește foarte mult. Marianne râse și îl tachină: Seara trecută au fost împreună chiar în Domul Plăcerii.

– Elfie și Auggie au făcut dragoste?

– Da. Dacă poți să-i spui așa.

Nolan fu surprins de brusca sa enervare. Când continuă să tacă, Marianne îl întrebă:

– Te deranjează? E doar o animație. În realitate nu se întâmplă nimic.

Nolan se gândi un timp, încercând să dea o semnificație sentimentelor sale.

– Da, recunoscu el. Mă deranjează oarecum. Adică cred că Elfie e prea bună pentru el. Doar eu te-am ajutat să construiești trupul, îți amintești?

– De fapt, pentru a face dragoste trebuie să-și folosească anumiți alteri – dotați cu tot felul de organe potrivite, știi doar. A trebuit să-i fac și lui Elfie unul.

– Cum arată?

– Nu ți-ar plăcea să știi, râse Marianne. Dar ar trebui să-l vezi pe cel pe care îl folosește Auggie – aproape că nu are trăsături, e lipsit complet de personalitate.

– Ei bine, e ceva ce mă deranjează cu mult mai mult decât sexul animat. Ceva despre care voiam să-ți vorbesc. Marianne îl privi fără să facă vreun comentariu, așa că Nolan continuă: E ceva ce a apărut în

dimineața asta la birou. Kim mi-a explicat cum un hacker poate fura parole în rețea.

– Vrei să spui că fișierele cu parolele abonaților nu sunt în siguranță? Credeam că parolele sunt criptate.

– Sunt. Înțelegi exact ce înseamnă asta?

– Am citit eu ceva despre subiect. Computerul amestecă literele parolei conform unei formule. Toate parolele sunt păstrate în formă cifrată.

– Asta-i cam ceea ce mi-a spus și Kim. Dar nu văd de ce toată lumea presupune că asta ar asigura securitatea.

– E nevoie de un algoritm matematic pentru a transforma parola în ceva codat. Se presupune că procedeul nu poate fi inversat decât dacă ai ceva în genul unui supercomputer Cray. Îmi amintesc de un exemplu. Un cuvânt de șase litere fusese încifrat ca un lung șir de litere și numere amestecate, ceva de genul p-y-y-6-s-y-q-w-3-r. Nu e ca un cod în care poți potrivi literă cu literă.

– OK, poate că e adevărat că un programator obișnuit nu prea poate să spargă o asemenea codare. Dar, în dimineața asta, Kim Pak mi-a spus că el știe cel puțin un fel în care un hacker poate să-i dea de capăt.

– Cred că, în cele din urmă, orice protecție poate fi străpunsă.

– În felul în care am înțeles eu lucrurile e chiar mai simplu. Programatorul introduce un software făcut de el care interceptează parolele *înainte* de a fi încifrate și le înregistrează într-un fișier. Utilizatorul inocent primește un mesaj care spune „Îmi pare rău. Parola greșită. Mai încercați", ca și cum individul ar fi apăsat vreo altă tastă din greșeală. La următoarea încercare totul merge OK.

Nolan îi studie fața. Observase oare o umbră de îngrijorare? Fusese doar imaginația lui, sau ea chiar ezitase înainte să-i răspundă?

– Asta e ceva foarte deștept, comentă ea. Majoritatea oamenilor mai greșesc la scrierea parolei din când în când. Adică vreau să spun că și la computerele băncilor mai primești din când în când un asemenea mesaj și trebuie s-o iei de la început. Iar cuvântul pe care îl scrii nu apare pe ecran, așa că *nu poți vedea* dacă ai greșit sau nu.

– Kim l-a făcut în cele din urmă pe Maisie să admită că Auggie putea să fi furat o mulțime de parole, și încă de mult timp – ceea ce înseamnă că ar fi putut avea numele și adresele unor membri. Ar pu-

tea continua și azi să fure parole. N-are altceva de făcut decât să se conecteze sub un nume pe care programul de detectare al Insomniaiei nu-l recunoaște. Cu alte cuvinte, ei nu pot garanta nimănui că Auggie nu le-a citit datele de înscriere.

– Credeam că ești convins că Renee și Judson îi spuseseră chiar ei lui Auggie cine erau.

– Și acum aș fi mai înclinat să cred asta decât să accept implicațiile teoriei lui Kim.

Marianne se uită la el un lung răstimp. În cele din urmă spuse:

– Vrei să spui că este în mod real periculos să ai de-a face cu Auggie pe rețea?

– S-ar putea. Nu știu. Nu vreau să risc nimic când e vorba de tine.

Marianne întinse mâna și i-o luă pe a lui, dar nu spuse nimic.

Mână în mână, o luară înapoi pe dig, spre mal. Marianne se surprinse cu ochii fixați pe spinarea unei femei mătăhăloase. *Cineva de genul ăsta?* În minte îi veni un crâmpei de amintire despre femeia în rochie argintie care se întorcea către ea, își deschidea gura cu buze roșii sclipitoare, de parcă ar fi vrut să-i spună ceva.

Își scutură capul. Nu voia să se gândească la ucigași, indiferent de gen, și nu voia să se gândească la programatori de computere. Voia să se concentreze asupra propriei ei plăceri de a-și petrece timpul cu Nolan. *Mă simt de parcă am fi împreună de ani de zile.* Era ceva ce-i lipsise de când divorțase. La un moment dat, absența acestui sentiment mai că o făcuse să se întoarcă la Evan.

Când trăiești cu cineva mai multă vreme, totul devine familiar – talentele, slăbiciunile, maniile, prejudecățile, încântările, toate devin familiare – sunt incluse pur și simplu în prezența persoanei respective. Indiferent dacă îți place ceea ce știi sau nu, tot afli totul, și încă prea bine.

Când se mutase la Santa Barbara, fusese extrem de conștientă că se află într-o lume plină de străini. Obișnuința cu noua distanță dintre ea și cei din jurul ei se formase încet și dureros.

Stephen nu-i păruse niciodată o figură familiară. Arăta bine, se comporta bine, era suficient de inteligent și de distractiv. Se întreba dacă, în cazul continuării a ceea ce era între ei, ar fi sfârșit prin a se

mărita cu Stephen. *Dacă aș face-o, nici nu aș observa vreo schimbare în viața mea.* Totul ar fi continuat la fel. Ea și-ar fi văzut de munca ei, el de a lui, ar fi apărut împreună în situații mondene. Ar fi trecut cu politețe peste aspectele neplăcute și punctele slabe, pe măsură ce ele ar fi apărut.

În acest sens, se gândi ea, Nolan va fi mai asemănător cu Evan – era imposibil să nu ții seama de umanitatea lui, de bărbăția lui, de prezența lui. Când îi aruncă o privire, îi văzu ușoara transpirație de pe frunte. Un tremur în adâncul trupului ei îi aminti cum arătase fața lui după ce făcuseră dragoste în noaptea trecută, când el se răsucise pe spate lângă ea și o trăsese spre el.

Pe la jumătatea drumului de întoarcere, se opriră la unul din restaurantele de pe dig, găsiră o masă chiar lângă o fereastră mare care dădea spre plajă și spre ocean. Cerură sandvișuri și bere.

– Marianne, spuse Nolan, neluând în seamă tremurul din propriul lui glas. Ce vom face noi doi?

– În seara asta o să ne întoarcem la tine acasă, o să comandăm o pizza și o să facem dragoste ca nebunii. Mâine voi deveni o profesionistă din cap până în picioare; am să mă întorc la Santa Barbara și am să-i fac pe toți praf cu minunatele mele proiecte.

– Știi că nu despre asta vorbeam.

– Nu e puțin cam prea devreme ca să vorbim despre un viitor mai îndepărtat?

– Nu.

– Ai perfectă dreptate. Nu-i prea devreme.

Marianne se uită cu atenție la bulele din berea ei și își strânse buzele. Când văzu că nu mai spune nimic, pe Nolan îl apucă o frică nebună. Avea presentimentul că lucrurile nu mergeau prea bine – și doar *trebuia* să meargă totul bine. Și-o dorea din toată inima.

– Vreau să trăim împreună cât mai curând cu putință, spuse el.

Marianne se uită în sus spre el. Nolan putea să-i vadă fața împurpurată și emoția din ochi. Dar mai putea să vadă că exista și o reținere.

– Știi că și eu îmi doresc asta, zise ea. Dar am câteva rețineri reale, câteva probleme cărora trebuie să le fac față...

– Și eu am probleme reale din cauza faptului că *nu* suntem împreună.

– Și eu, spuse ea, iar acum Nolan îi putea vedea ochii înlăcrimați. Ce vrei, Nolan? Vrei să rămâi detectiv la omucideri pentru totdeauna? Și eu ce să fac – să te aștept acasă în fiecare seară, sperând că vei ajunge viu? Adică, presupun că mi-aș putea găsi o slujbă în oraș, dar nu cred că aș putea face față la stilul tău de viață. Își șterse ochii și repetă: Ce vrei?

Te vreau pe tine. Dar el știa că nu la asta se referea ea. O clipă fu uimit.

– Nu știu, spuse. Când o fi fost ultima oară când am hotărât să fac un lucru doar pentru că așa voiam? Nici nu-mi aduc aminte. Multă vreme am trăit de parcă eu însumi devenisem o familie în sine, nici nu mai existam separat. Într-un fel, Louise și cu mine nici nu am fost un cuplu. Totul, toate deciziile ne implicau pe toți.

– Dar tu nu mai ești acel om, spuse ea.

– Știu. Și țin toate fotografiile alea în jurul meu ca să-mi amintească cine am fost. Erau singurul punct de reper pe care l-am avut.

Dar acum care erau opțiunile sale? Cum o putea include în ele pe femeia asta? Îi spuse repede, fără ezitare, de Syd „Țăcănitul". Îi spuse cum Syd voia să iasă la pensie și cum se ținea de Nolan să accepte slujba. Văzu că ea părea încurcată. Trebuia să găsească un mod de a-i explica. Era teribil de important ca ea să înțeleagă ce-i spunea.

– Și i-ai dat vreun răspuns, de vreun fel, lui Syd? întrebă Marianne.

– Nimic definitiv, dar cred că asta îmi doresc cu adevărat, Marianne, spuse Nolan având o certitudine imediată. Vreau să trăiesc într-un oraș mai mic, să-i cunosc mai bine pe oamenii cu care lucrez – o comunitate, știi, dacă mai există cumva ceva de genul ăsta. Ar fi grozav să trăiesc printre oameni care nu mă consideră adversarul lor. Asta vreau. Dar numai dacă vii cu mine. Vreau să te măriți cu mine sau cel puțin să mergi cu mine, cum îți convine.

Marianne începu să se bâlbâie fără putința de a se controla:

– Nolan, Oregonul e frumos, dar... am o slujbă, dragule. Cum aș putea găsi ceva de lucru într-un asemenea loc? Ce-ar putea face un designer de interioare?...

Nolan izbucni într-un hohot imens.

Marianne îl privi contrariată.

– Ce-i așa de vesel? întrebă ea.

Dar Nolan râdea așa de tare, încât nici nu putu să vorbească vreo câteva minute. Se uită la ea cum ședea acolo cu mutrișoara încurcată, și asta îl porni și mai tare.

– Dar ce crezi, că în Oregon nu au electricitate? spuse Nolan în cele din urmă. Nu au linii de telefon? Doar nu-i ăsta avantajul rahaturilor ăstora electronice – că n-are importanță unde te afli când ai un modem la dispoziție? Scumpo, acum vreo două săptămâni biroul tău era într-o cameră de hotel. Și chiar azi dimineață era în casa mea, pentru Dumnezeu! De ce n-ar fi pe undeva în sălbăticia Oregonului?

Marianne rămase cu gura căscată, uitându-se la el.

– Nolan, nu-ți fac nici un fel de promisiuni deocamdată. Dar am și eu să-ți pun o întrebare, și vreau să-mi răspunzi cu absolută sinceritate. Îmi promiți?

– Desigur, spuse Nolan, râzând încă puțin.

– E serios.

– OK, spuse Nolan liniștindu-se puțin. Și eu sunt serios.

– Ce-ar fi dacă – și subliniez „dacă" – aș spune „da" chiar acum? Cum ai reacționa?

Tot ceea ce mai rămăsese din râsul lui Nolan se topi într-un zâmbet blând.

– M-aș speria ca dracu'.

– Și poate – doar poate – că există o părticică din tine care speră că n-am să am curajul să-mi las în urmă toată viața de până acum?

– Poate, spuse Nolan. Doar poate.

– Pentru că schimbările fac viața grea, este? Chiar când o fac mai bună?

– Așa-i.

Acum fu rândul Mariannei să râdă – și râsul îi răsună tare prin micul restaurant.

– Și mă rog, cine îmi bătea mie capul până acum cu plângerile împotriva oribilelor de computere? Cum îi fac ele pe oameni să se îndepărteze din ce în ce mai mult? Cum le oferă scuze pentru a nu se privi în ochi, pentru a nu se implica?

– Se pare că era informatizării nu ne-a mai lăsat nici o scuză, mi-a zise Nolan.

Apoi îi spuse:

Te iubesc.

Și eu te iubesc, zise Marianne.

Marianne își ridică paharul de bere spre al lui în chip de toast.

Pentru lipsa de scuze, spuse ea.

Pentru asta beau și eu, răspunse Nolan.

10110

DIALOG ÎNTRE UN PREOT ȘI UN MURIBUND

Era două și jumătate, în noaptea de marți spre miercuri. Howard Cronin porni să-și facă alergarea, ieșind din cartierul său de oameni înstăriți; trecu de o intersecție pustie la acea oră, și o luă printr-o zonă îngustă, mărginită de parcări și magazine. Răsuflarea lui scotea aburi care se răceau la contactul cu mușcătura rece a aerului, dar noaptea era totuși mai caldă decât media acelui anotimp. Paradisul aranjat cu delicatețe, alcătuit din case cu trei niveluri, risipite pe pajiștile cu pante domoale și cu alei șerpuind blând, păru că dispare dintr-o dată în urma lui. Acum se afla într-o lume plină de mucegai, de gunoaie, murdărită de graffiti, o lume cu mult mai periculoasă. În ultimul timp alergase pe aici câteva nopți pe săptămână, dar schimbarea unei realități cu alta nu încetase niciodată să-l tulbure. De ce nu exista oare o mai întinsă zonă de tampon între cei rezonabil de bogați și cei nerezonabil de săraci? În trecutul nu prea îndepărtat, nici nu băgase în seamă asemenea enigme. Dar acum nu se putea opri să nu le observe.

Howard mai avea trei luni de trăit. Cel puțin asta era cea mai optimistă ipoteză. Cu trei luni în urmă, după ce fusese supus unor intervenții chirurgicale și unor transfuzii prelungite, dureroase și în cele din urmă lipsite de succes, i se mai dăduseră șase luni de viață. În cele trei luni care trecuseră deja, echipa lui de doctori refuzase să dea vreo schimbare de diagnostic. Erau oare prea lași ca să-i vorbească lui, direct, despre moartea implacabilă? Poate că doctorii simțeau că nu e de demnitatea lor să dea explicații oricărui pacient. Poate că un

simplu felcer ar fi fost mai îndatoritor. Howard se hotărâse să nu-și facă prea multe griji din cauza asta. Viața era într-adevăr scurtă.

Acasă, soția și cei trei copii dormeau adânc. Mâine dimineață îl vor întreba cu toții cum a dormit – evitând mica ironie a situației că un muribund insista să-și facă joggingul nocturn pentru menținerea sănătății – iar el va minți și le va oferi un itinerar de nedescris al cartierului lor. Nu era nevoie să-i îngrijoreze dându-le amănunte despre drumul lui real. Familia și prietenii știau că fusese un om cu insomnii toată viața lui. Nici unul dintre ei nu se mira că situația lui devenise și mai rea în ultimele câteva luni. Ceea ce le-ar fi fost greu să creadă era că alerga prin aceste părți ale orașului – și că se îndrepta spre biserică.

Patru adolescenți negri, cu adidași albi și cu tricouri care sclipeau în noapte, apărură de după primul colț și începură să se apropie de Howard. Simți o explozie de frică și de xenofobie, apoi îi fu silă de urâțenia propriului său bigotism. Ar fi vrut să și-l poată scoate din minte. Dar el era un om bogat care făcea jogging printr-un cartier sărac și violent, având un costum sport comandă specială. Oare n-avea toate motivele să se teamă?

Acum puștii erau pe la jumătatea străzii. Vocile abia li se auzeau. Păreau cam prea animați, prea veseli ca să fie pe cale de a planifica un atac împotriva lui. Dar n-ar putea fi doar o tactică? Gunoaiele străzii știau cu siguranță cum să folosească elementul surpriză într-o asemenea situație.

La mai puțin de zece metri de ei, unul din tineri se depărtă de ceilalți fără un cuvânt, trecând spre dreapta lui Howard, dinspre marginea trotuarului spre zidurile clădirilor. Howard trebuia să treacă prin spațiul îngust dintre tânărul izolat și prietenii lui, care încă mai vorbeau veseli, mergând pe marginea curbată a trotuarului.

Înțelegerea schimbării se transformă rapid într-o teroare fierbinte, paranoică. Ca un fulger îi trecu prin minte nepotrivirea dintre frica de moarte și starea de boală fatală. Cum de se putea așa ceva? Ei, răspunsul era destul de simplu. I se promisese o moarte liniștită în pat, iar acum chiar el se pusese față în față cu posibilitatea de a primi o rană gravă, care poate l-ar fi transformat într-un invalid. Moartea nu era nici pe departe atât de îngrozitoare ca durerea fizică. Dar ce dracu' să facă? Era clar că golanii îl văzuseră.

Atunci tinerii – cei trei din stânga lui și cel din dreapta – îl atinseră trecând pe lângă el, copleșindu-l cu înălțimea lor, dar continuând să vorbească de parcă el n-ar fi fost acolo. Voia să se întoarcă și să se uite la ei, să vadă dacă cei patru reveniseră la formația inițială, dar își impuse să-și continue drumul. Acum era sigur că tinerii se despărțiseră în fața lui doar cu scopul de a-l speria de moarte. Suspiciunea lui fu confirmată de un hohot de râs, care izbucni în spatele lui.

Simțea cum îi arde fața de furie. În mintea lui se imagină întorcându-se și repezindu-se la băieți, scoțând o armă ascunsă, și inexistentă – un cuțit, se gândi el. Și pe când își continua fără răgaz drumul spre destinație, Howard Cronin se imagina transformându-i pe cei patru tineri îngroziți în fâșii de carne însângerată.

În față apăru biserica. Era întunecată, impunătoare, cu structură romanică, o imagine cu o forță șocantă pentru acest cartier sordid. Se afla acolo de mult timp, rămânând pe poziții în timp ce cartierul din jurul ei luase drumul involuției, coborând spre haos. Howard trecuse de multe ori cu mașina pe lângă biserică și știa că era singurul loc de rugăciune în care putea fi sigur că n-o să întâlnească nici un fel de prieteni sau cunoștințe. Venind aici la o oră atât de târzie, era absolut sigur că-și va păstra anonimatul. Ar fi putut să vină cu mașina, desigur, dar riscul pe care și-l asuma – venind pe jos – era ca un act de penitență.

Howard păși prin ușile largi, deschise într-un sanctuar bogat împodobit cu aur, și luminat slab de lumânări votive. Niciodată nu se întâlnise cu nimeni aici, iar biserica îi păru goală și în noaptea aceasta. Întotdeauna i se părea puțin surprinzător să o găsească deschisă. La ora asta, în cartierul ăsta, chiar și cei mai fervenți membri ai parohiei se puneau la adăpost. Nici măcar nu simțea prezența vreunei divinități omnipotente, dar, evident, Howard nu mai credea în Dumnezeu de când era adolescent.

Pe când pașii săi zgomotoși își trimiteau ecoul prin sanctuar, Howard se minună cum de un interior atât de opulent, atât de deschis și de neprotejat, nu fusese prădat de huliganii de afară. *Doar atât, și e de ajuns să redeștepte credința unui om.* În această stare de spirit îngenunchie în fața altarului.

– În numele Tatălui și-al Fiului și-al Sfântului Duh, șopti el, făcându-și cruce.

Apoi se strecură într-o strană și se cufundă într-o tăcere meditativă, așteptând un binecuvântat semn de somnolență care să-i apară înainte de a-și relua drumul periculos spre casă.

Atunci auzi un zgomot – un foșnet ușor. Își ridică privirea și, pentru o clipă, văzu o siluetă îmbrăcată în robă care intra într-un confesional. *Un preot!* se gândi el surprins. Nici nu-i trecuse prin minte că biserica asta avea un preot. Într-un fel ciudat, ideea îl irita. Ajunsese să creadă că biserica asta îi aparținea, că era un loc sfânt doar al lui. Ce treabă ar fi avut oricine, chiar și un preot, ca să-l deranjeze aici?

Howard era cât pe ce să fugă imediat. Dar își reaminti că probabil preotului nici nu-i păsa dacă el credea sau nu în Dumnezeu. Treaba lui era să ofere mângâiere, iar mângâierea era tocmai ce-i lipsea în viața sterilă care îl părăsea acum încetul cu încetul. Se ridică în picioare și se duse spre confesional.

– Lucrați mult peste program, părinte? îl întrebă Howard încercând să vadă ce era în interior.

– Dumnezeu nu știe ce-i aia program de lucru, fiule, spuse vesel preotul nevăzut. Și apoi, și eu ți-aș putea pune aceeași întrebare. Cel puțin *eu* nu sunt departe de casă.

Urmă o scurtă tăcere stânjenită. Howard păși în spațiul întunecat și se așeză lângă panoul de lemn dantelat care îl separa de preot. Pe scaun și pe peretele din spate se simțea ceva lipicios și foșnitor, de parcă cineva acoperise interiorul confesionalului cu plastic. *Pentru a menține curățenia?*

– Binecuvântează, Părinte, căci am păcătuit, spuse Howard, făcându-și iar cruce și nevenindu-i să-și creadă urechilor auzindu-și propria voce, sunând metalic și spart. Oare procedeul ăsta era într-adevăr capabil să-i ofere vreo mângâiere? Era oare vorba de ceva ce depășea un simplu act formal?

– Cât timp a trecut de la ultima ta spovedanie? ...rebă preotul.

– Nu știu. Mulți, foarte mulți ani.

– Atunci înseamnă că ești mai tulburat decât mi-am închipuit eu. Ți-am observat vizitele. Cam de trei ori pe săptămână vii aici să te rogi, pe la ora asta. Ori de câte ori vii, cred că în sufletul tău se dă o luptă, că încerci să te hotărăști să-ți mărturisești păcatele.

– N-am observat niciodată confesionalul deschis, părinte, spuse Howard încercând să fie diplomat.

Adevărul era că nici nu-i trecuse prin minte să se spovedească.

– Ce simți nevoia să-mi spui, fiule?

Spre enorma stânjeneală a lui Howard, mintea i se goli. De ce nu se putea gândi la nici un fel de păcate? Ce anume, exact, vroise să mărturisească? Nu-i venea în minte nimic precis. Pe dinafară era un om delicat, care nu lovise niciodată pe nimeni la furie. În afaceri fusese nemilos, dar nu făcuse niciodată ceva cu adevărat necinstit sau ilegal. În doisprezece ani de căsătorie nu fusese niciodată cu adevărat necredincios. *De fapt* nu făcuse niciodată o mulțime de lucruri. Acum un preot aștepta să-l spovedească; oare avea ceva interesant de spus?

– Mi se pare... că nu-mi prea vine să vorbesc, părinte, se scuză el.

– Nu te grăbi, fiule.

– Dar nu mă pot gândi la nimic în mod special.

– Amintește-ți că păcatele pot lua multe forme, încercă preotul terenul cu delicatețe.

Dintr-o dată, mintea lui Howard fu luminată ca de un fulger – ca un reflector întors către o scenă pe care imaginea animată a unui călugăr în rasă întunecată se hârjonea într-o frenezie sexuală debordantă cu imaginile a trei femei. Râzând nebunește, călugărul le pătrundea una după alta, prin orice orificiu pe care femeile i-l ofereau. Ba chiar mai rău, Howard nu putea să nu recunoască trăsăturile distinct animaliere ale uneia dintre femele – o coadă lungă de pisică și o blană de un portocaliu deschis care îi acoperea trupul.

Păcate ale minții! Groaznice gânduri, gânduri violente, gânduri depravate, gânduri care începeau să-l frământe când era pe punctul de a adormi, gânduri pe care fusese încântat să le transforme în realitate în universul de animație al Insomnimaniei. Dar nu profitase și de călugărița pe care i-o oferise Auggie – cu siguranță că asta va conta la spovedanie! Apoi simți cum i se scufundă iar inima. *Dorise* călugărița, exact acea călugăriță, tot așa cum își dorise să-l urmeze pe Auggie tot mai adânc în lumea aceea de putere și plăcere. Fusese surprins că Auggie descoperise acea ură, pe care cu greu reușise s-o țină în frâu. Îl oprise doar conștiința morții implacabile, redeșteptându-i o rămășiță de credință din copilărie, acea grijă pentru propriul lui suflet. Doar asta îl făcuse să refuze oferta clovnului.

Și, într-o secundă, își dădu seama că preotul are dreptate. Într-adevăr, venise aici cu motivul subconștient de a se confesa. Dar cum ră-

mânea cu Dumnezeu? Oare în secunda următoare își va da seama că fusese un om religios toți acești ani, fără ca măcar să știe? Se îmbărbătă să primească cu tărie orice alte revelații îl mai așteptau.

Următoarele cuvinte le găsi cu greu, chiar cu suferință, așa cum îi ședea bine unui început de confesiune cu adevărat îngrozitoare.

– În visurile mele, murmură el savurându-și chinul, sunt un om care am comis adulter, viol și... chiar rele mult mai mari.

Și cu asta termină, chiar înainte de a fi început. Se așteptase la o revărsare cumplită de infame imagini. Oare asta să fie tot ce avea de spus?

Preotul chiar păru puțin dezamăgit.

– Cu toții suntem așa în visurile noastre, fiul meu. Te uimește să auzi că un preot îți spune asta?

– Nu, zise Howard.

Și chiar așa, de ce ar fi trebuit să-l șocheze vestea că un preot are și el din când în când visuri depravate, ca oricare altul? Dar Howard își aminti și de gândurile lui violente la adresa tinerilor întâlniți pe stradă cu foarte puțin timp în urmă. Iar apoi își aminti capriciile somnolente chiar și mai întunecate, pe care le resimțise pe când se afla cuplat, noaptea târziu, la rețeaua de computere – jocuri și fantezii care adesea precedau drumurile sale vinovate către sanctuar, dar care i se ștergeau din memorie imediat după ce aveau loc. Știa că situația cu el era mult mai serioasă. Mult, mult mai serioasă. Și apoi, devenea și urgentă datorită morții apropiate. *Dacă aș fi în stare să-i mărturisesc părintelui starea cu adevărat degenerată a sufletului meu. Dacă aș găsi cuvintele...*

– Și totuși mă surprinzi, continuă preotul. Nu cred că am mai auzit vreodată pe cineva mărturisind doar păcate comise în somn. Poate că toți ar trebui s-o facă. Poate că nu. Oare suntem în măsură să alegem pe criterii morale ceea ce visăm? În acest domeniu există oare libera alegere? Și dacă nu, oare ar trebui să mărturisească cineva încălcările comise în acest domeniu?

Howard nu știa ce să spună. Voia catharsisul, iertarea, transfigurarea, nu o predică teologică despre păcat și mântuire. Era din ce în ce mai stânjenit de mutenia sa, de incapacitatea de a-și exprima propriile păcate. Până la urmă totul ieșea rău. După câteva momente, Howard nu-și mai dorea decât să iasă de acolo.

N-ar putea să-mi dea de spus o grămadă de Ave Maria și să terminăm?

– Ești foarte vorbăreț, părinte, spuse Howard râzând nervos.

– Îmi pare rău, spuse preotul cu bunătate. E din cauză că sunt de serviciu la cimitir, asta mă face să trăncănesc atât.

Howard își cercetă încă o dată gândurile, căutând ceva de spus. Dacă pleca acum din biserică, s-ar fi simțit mai împovărat ca oricând. N-ar fi trebuit să facă o listă înainte?

Apoi deveni conștient de un lucru. Îl indusese în eroare pe părinte. Preotul își închipuia că el vorbește de „vise" doar în sensul literal, obișnuit al cuvântului. Acum poate că va reuși să se facă înțeles.

– Când spun că am greșit în vis, nu înțeleg prin asta că o făceam în timp ce dormeam, noaptea. Adevărul e că nici nu prea dorm. De fapt – cum să spun? – am vise când sunt treaz, sau abia treaz. Mă consider răspunzător pentru imoralitatea lor. Vedeți, particip... la niște jocuri și fantezii păcătoase.

– A, atunci sunteți scriitor, spuse preotul chicotind pe ascuns. Mi-ar plăcea să vă întreb ce cărți ați publicat. Poate că am citit unele dintre ele. Însă evident că asta n-ar fi o întrebare corectă. Ei bine, ăsta *e* un lucru nou! Scriitorii de ficțiune nu vin niciodată la mine să mărturisească păcate făcute de personajele imaginate de ei. Întotdeauna m-am întrebat de ce nu. Dar iar trebuie să iau în considerare problema culpabilității. Dante Alighieri a păcătuit imaginând un tărâm etern, plin ochi de păcătoși de neiertat?

Howard simți o ușoară creștere a iritării pe care i-o producea tonul din ce în ce mai ușuratic al preotului. Simți impulsul trecător de a trage un pumn prin panoul delicat și de a-l lua pe preot de revere, strigându-i tot soiul de obscenități. Oare să mărturisească și acest fapt?

– Nu părinte, nu înțelegi, bodogăni Howard. Jocurile astea implică... femei, durere, acte indecente.

– Și crezi că acelea sunt femei *reale*? întrebă preotul. Că simt o durere *reală*?

Din voce îi dispăruse brusc orice nuanță de glumă.

Howard era uimit, pe de o parte de lipsa de abilitate a întrebării preotului, pe de altă parte din cauza propriei lui neputințe de a răspunde. Acele scene carnale anonime constituiau un adulter real, o reală infidelitate. Și oare acele jocuri cu curele, lanțuri și instrumente as-

cuțite produceau dureri reale? Și dacă era așa, cine resimțea durerea? Se mai gândi și la acele episoade, chiar mai întunecate, care aveau loc când trecea granița dintre veghe și somn – episoade în timpul cărora comitea acte violente de care își amintea ca prin ceață. Howard simți cum lacrimile îi curg șiroaie pe obraz – lacrimi adevărate, deși nici el nu prea știa de unde vin.

– Nu știu, părinte, șopti el cu o voce joasă și sufocată. Oare contează? Un păcat al minții este mai puțin păcătos decât un act pe față? Nu vreau să vorbesc despre asta. Vreau doar iertarea.

– Nu pot să-ți dau iertarea pentru păcatele tale, fiule, spuse trist preotul.

Howard își lăsă capul în piept și oftă încet. *Bineînțeles. Cum pot fi iertat? Cum pot să mă răscumpăr cu adevărat de păcate? Nici nu-mi cunosc grozăvia păcatelor.*

Apoi preotul spuse;

– Dar te pot ierta de virtuțile tale.

Howard își înălță privirea trecând de la jale la neliniște.

– Ce? șopti el prostește.

– De ce vrei să fii iertat pentru păcatele tale? murmură preotul liniștitor. Păcatele tale sunt tot ce ai mai bun și mai nobil în tine. Lasă-mă să-ți dovedesc. E ușor să spui: „Părinte, am păcătuit." Dar ești în stare să spui cu aceeași simplitate că ai făcut ceva bun? Există oare vreun verb pentru a comite un act virtuos? Nu, evident că nu. Asta pentru că avem un dispreț suprem pentru faptele bune – și pe bună dreptate. Ar fi viețile sfinților cât de cât interesante dacă n-ar exista păcatele lor? Oare chiar îi pasă cuiva de eventuala lor mântuire? Îl respectăm pe apostolul Pavel mai puțin pentru că a răspândit Evanghelia și mai mult pentru că i-a persecutat pe creștini, iar numele lui tot ar fi privit cu uimire chiar dacă convertirea lui de pe drumul spre Damasc n-ar fi avut loc niciodată. Păcatele noastre sunt sfinte, nu virtuțile noastre. Mărturisește-mi, așadar, virtuțile tale.

Vocea preotului se schimbase trecând de la blândețe la sarcasm și implicită acuzare. Ametit, Howard descoperi că nu e în stare să raționeze sau să-și concentreze gândurile. Fu cuprins de epuizare – aceeași amețitoare oboseală care îl cuprindea atunci când îl dominau cele mai negre fantezii.

– Nu te juca cu mine, părinte, șopti el disperat. Sunt un muribund. Mi-e frică pentru sufletul meu.

– Sufletul tău e o farsă, sâsâi preotul. E o făcătură a vremurilor. Tu reprezinți informații adunate la întâmplare, nu un suflet. Nu-mi spune că te temi pentru ceva ce nici nu ai.

– Nu am virtuți, spuse Howard în cele din urmă, cu o voce în care se amestecau ciudat mândria exaltată și teribilul regret.

– Mă minți, fiule.

– Nu.

– Ba da. Ai avut cumplita virtute de a îndura. Ai arătat o șocantă și nenaturală reținere în a-ți transpune dorințele în fapte – în a le comite în faptă și cuvânt. Vrei să mori având pe umeri o asemenea groaznică povară de decență?

– Nu, spuse Howard.

– Te căiești sincer de a fi vinovat de virtutea de a îndura?

– Mă căiesc. Mă căiesc sincer și cinstit.

Atunci, din partea cealaltă a panoului se auzi sunetul dătător de fiori al unui chicotit infantil.

– Ei bine, dragul meu Frate John, spuse preotul, acum am să-ți dau iertarea păcatelor.

Howard simți cum se cutremură sub efectul surprizei.

– Cine ești? exclamă el.

Râsul copilăresc al preotului continuă.

– Pace, fiule. Stai liniștit. Lasă totul pe seama mea. Părintele Auggie o să aibă grijă de totul.

Auggie!

Capul lui Howard începu să-i vâjâie, ametit de epuizare. Ce simțea? Era încântare sau groază? Sau intrase în zona semiconștienței în care încântarea și groaza erau una și aceeași?

Râsul care venea de dincolo de panou se transformă într-un oftat, iar preotul nevăzut începu să murmure încet:

„ Fie ca îngerii să te conducă în Paradis..."

Cuvintele astea...

„... fie ca martirii să-ți ureze bun-venit..."

De ce îi erau așa de familiare?

„... și să te ducă în orașul sfânt..."

Unde le mai auzise înainte?

„... noul și veșnicul Ierusalim."

Atunci își aminti.

Lângă trupul mort al tatălui meu.

Și cine le rostise?

Preotul.

Acum știa ce erau cuvintele acelea.

O rugăciune pentru mort.

Dar la a cui moarte?

Dacă era pentru el, nu era totuși puțin prematur?

Howard era prea bolnav și prea ametit pentru a mai concepe și vreun alt gând. Oricum, gândurile erau inutile. O descărcare puternică de energie i se revărsa prin vine și îi dicta fiecare mișcare. Era asemănătoare cu descărcarea pe care o simțise când fusese față în față cu tinerii de pe stradă, cu puțin timp în urmă, dar era cu mult mai intensă, și mult prea pură pentru a fi descrisă drept panică. Howard se ridică în picioare, legănându-se ametit și totuși destul de vioi. Își strecură degetele prin găurile panoului despărțitor și îl smulse. O bucată pătrată de panou căzu cu un zgomot ce trezi ecouri, dând la iveală doar golul adânc și întunecat. Oare dispăruse preotul ca din senin?

Atunci, prin întuneric izbucni un fulger mic dar intens – o mică lanternă-creion care ilumina o față fantomatică, asemenea unui mozaic compus din pete albe, roșii și negre. Era o față familiară. Era fața lui Auggie. Și acum mai apăru o formă în întuneric. Îi trebui cel puțin o secundă ca să-și dea seama că era o armă.

Howard își roti ochii prin biserică. Nu mai era nimeni acolo, cu atât mai puțin Dumnezeu. În cele din urmă, privirea i se opri pe fața de paiață și pe încărcătorul lucios al pistolului. Fluxul de adrenalină se retrase. Doar acum, când îl părăsise frica, își dădu seama cât de terorizat fusese. Îi veni să râdă gândindu-se la frica lui. Tocmai îi fusese acordată iertarea. Nici chiar eternitatea nu-l mai putea speria.

Cu o ultimă scânteie de curiozitate, Howard se întrebă cât zgomot va face împușcătura în biserica plină de ecouri. Era păcat să știe că nu o va auzi niciodată.

10111

CERCETĂRI

– Câți ai acum?

Nolan își răsfoi carnețelul.

– Sunt șase – toți în zone diferite ale țării. Îți spune ceva numele vreunuia dintre ei?

Îi citi cu voce tare:

Rachel Morton, Atlanta, procuror

Joseph P. Brookmeyer, New York, expert în investiții

Myron Stalnaker, Omaha, funcționar de bancă, secția credite

D.D. Rose, Chicago, proprietar de casă de modă

Ronald Sandusky, San Francisco, editor

Robert J. Owens, Detroit, companie automobile, vicepreședinte

Coffey scutură din cap.

– N-am auzit niciodată de vreunul. Ce ai despre ei?

– Al dracului de puțin. Le-am investigat ultimele deplasări, conturile din bancă, rulajul cărților de credit.

– Cel din Atlanta e femeie?

– Da. Ca și D.D. Rose. Dar se pare că amândouă erau exact unde trebuia în noaptea când a fost ucisă Renee Gauld. De altfel, situația e identică pentru toți ceilalți. Nici unul n-a fost în L.A. când au fost uciși Judson sau Gauld.

– Unele numere de telefon s-au repetat de mai multe ori, spuse Clayton.

– De asemenea, în ultimele două săptămâni, toți au fost cuplați la Insomnimania folosind alți alteri – cei înregistrați oficial în datele lor de înscriere, adăugă Nolan. I-am pus pe tipii de la rețea să verifice asta pentru noi.

– Și ce v-au putut spune? Oamenii ăștia se întâlnesc prin intermediul rețelei? Ce-și povestesc unii altora?

– Maisie și Pritchard au înregistrat tot ce face Auggie, dar nu l-au văzut pe clovn interacționând vreodată în mod special cu vreunul din acești alteri. După câte știm noi, nici unul dintre ei n-a făcut vreun efort deosebit pentru a se întâlni cu ceilalți, prin rețea sau în afara ei.

– Asta e egal cu zero, Grobowski, țipă Coffey plesnind o palmă peste teancul de hârtii care îi acoperea biroul. Cu asta n-ajungem absolut nicăieri. Ce-ți propui să faci mai departe?

– Ceea ce vreau e să le urmărim telefoanele și să le percheziționăm casele.

– Ei, bineînțeles. De parcă ai avea vreo șansă să găsești un judecător care să te lase s-o faci.

– Asta o știu și eu. N-am fost în stare să obținem nici măcar un ordin judecătoresc pentru urmărirea vreunui telefon. Iar polițiștii din orașele respective sigur că n-or să aibă chef să facă filaje pentru un caz din L.A. Nici nu-i învinovățesc. Au și ei problemele lor de care să se ocupe. Și nici nu cred că știm vreo rugăciune specială pentru obținerea de mandate de percheziție.

– Celelalte departamente cred că e o glumă, spuse Clayton. Spun că tipul care face animațiile are probabil informații din interior – vreun prieten chiar de aici, din departament, sau așa ceva. Am ajuns de râsul lumii în cel puțin șase orașe mari din întreaga țară.

– Și cum rămâne cu programatorul pe care l-ați găsit aici? întreabă Coffey.

– Clay a vorbit cu el de vreo două ori, răspunse Nolan.

– Da, spuse Clayton. Am ținut legătura. Și încep să mă întreb dacă nu-i vreun soi nou de savant idiot. Aparent e grozav în domeniul sistemelor de computere, dar e cam ametit sau de-a dreptul cretin în legătură cu orice altceva. O ia razna în direcții destul de stranii. Mai mult as zice că se dopează zdravăn sau ceva asemănător, dar Pritchard și

Maisie spun amândoi că n-a avut niciodată nici în clin nici în mânecă cu treaba asta.

– Admite că l-a creat pe Auggie, dar neagă că l-ar mai folosi acum, spuse Nolan. Și numărul lui de telefon n-a apărut niciodată printre cele legate de Auggie.

Coffey cotrobăi prin hârtiile de pe birou după altă țigară.

– Procurorul devine tot mai pisălog în legătură cu lipsa de piste care să rezolve cele două crime. Și mă mai presează și ăia din Chicago, în legătură cu Judson. Lasă-mi și mie o copie a listei. Am să le telefonez unor prieteni pe care-i am prin orașele astea, am să le cer să-mi întoarcă niște favoruri – să văd dacă pot obține vreun sprijin.

– Prieteni? glumi Nolan la adresa lui Coffey. Vrei să spui că ai chiar *prieteni*, căpitane?

– *În alte orașe*, Grobowski, bodogăni căpitanul. Din principiu nu-mi fac prieteni în L.A. Nu-mi pot permite să mă cert cu ei. Acum fă-mi o copie după lista aia și ieșiți dracului de-aici.

Așa și făcură, după care Nolan se întoarse la biroul lui. Se simțea prea bine azi ca să se indispună din cauza toanelor căpitanului.

Cel puțin un lucru în viața mea merge bine. Trebui să-și înăbușe un hohot scurt de râs pe care îl simțea urcându-i-se spre gâtlej. În seara trecută îi dăduse telefon lui Syd „Tăcănitul". Da, slujba era încă disponibilă – Syd îi va trimite toate informațiile și formularul de cerere. Cu recomandarea lui Syd, slujba era ca și a lui. Iar Nolan era destul de sigur că Marianne va merge cu el în Oregon – nu absolut sigur, dar destul de aproape de certitudine.

Nolan își dădu seama că prietenul lui stătea rezemat de birou, verificându-și notițele.

– Presupun că tot mai ești sigur că toți indivizii aceia de treabă se cuplează pe rând la Insomnimania folosindu-l pe Auggie, spuse Clayton.

– Ei bine, și tu ce crezi că fac?

– Nu știu. Dar teoria ta mi se pare mai logică decât ideea unui superprogramator care le folosește numerele de telefon. Problema e de ce o fac.

– Nu știu. Poate e un fel de club. Poate e o conspirație pentru răsturnarea guvernului.

Clayton scutură din cap.

– Coffey are dreptate, zise Clayton. N-am ajuns nicăieri.

– Fără aplauze, fu de acord Nolan. Fără indicii. Nimic. Nici măcar vreun suspect cu care să te pui. Avem două cazuri împuțite, Clay. Sau un caz împuțit, cum vrei s-o iei.

– Chiar că începe să mă calce pe nervi, spuse Clayton.

– Eu un lucru mă întreb: de ce un clovn? Dacă acești cetățeni din lumea bună joacă un fel de joc pe rețea, e oare vreun motiv ca toți să folosească un clovn? Adică, *știu* și eu că un clovn poate fi înspăimântător. Zoomer n-a fost singurul copil din lume speriat de unul ca ăsta. Dar e oare un motiv suficient? De ce tocmai această mască?

Clayton se gândi un moment, apoi spuse;

– Poate că nu e o mască.

– Adică ce vrei să spui? se enervă Nolan.

– E doar o idee.

– Ce vrei să spui cu asta? Că avem de-a face cu un clovn adevărat?

– Spun doar că poate nu e deghizat. Poate că nu vedem noi corect lucrurile. Poate că Auggie este exact ceea ce pare că este.

– Asta n-are nici un sens.

– Știu că sună nebunește. E doar un presentiment. Și eu aș vrea să înțeleg.

Nolan se uită lung la Clayton. Apoi se ridică și își îndesă hârtiile într-o servietă. Își puse haina.

– Ne vedem mai târziu, spuse și porni spre ușă.

– Unde te duci? strigă Clayton după el.

– La bibliotecă.

Marianne conducea spre Santa Barbara; traficul era relativ degajat pentru ora aceea de mijloc a dimineții. *Sunt îndrăgostită de Nolan Grobowski.* Râse și apoi spuse tare:

– Sunt îndrăgostită de Nolan Grobowski.

Și-l imagină stând la masa din bucătărie și râzând; lăsându-se jos pe podea, în fața căminului, privind-o cu ochii plini de întrebările pe care i le pusese în cele din urmă ieri, pe dig. Da, era foarte clar. Îl iubea. Era îndrăgostită de el. Și lucrurile vor evolua benefic pentru ei doi.

Când ajunse acasă, unul dintre mesajele înregistrate de robot era de la Evan: „Voiam doar să-ți vorbesc, păpușă, să fiu sigur că toate sunt în regulă."

Își luase obiceiul să dea câte un telefon de control, la două-trei luni, deci nu era o surpriză. Ceea ce i se păru ciudat Mariannei era că Evan nu părea să știe că Renee murise – cu atât mai puțin să știe ce se petrecea în viața ei.

Marianne decise că probabil Evan voia să-i vorbească despre recentele lui prezentări, dar acum nu-i prea ardea de asta – cu atât mai puțin ar fi avut chef să-i dea vești groaznice și contradictorii. O să-l cheme mâine. Sau poate săptămâna viitoare.

Plecarea de lângă Evan i se păruse o fugă cauzată de o adolescență prelungită. Dar, în loc să progreseze în vreo direcție, viața ei semăna cu un cerc închis, ca animația aceea de computer care o prezenta pe Renee în cadă, spălându-se cu mișcări repetate la infinit. Într-un anume fel, nimic nu se întâmplase. Până acum.

Acum e clar că se întâmplă ceva.

Biblioteca publică era destul de aglomerată în ziua aceea. Deși erau șase terminale de computer în mijlocul sălii, Nolan trebui să aștepte la o coadă de șapte persoane pentru a putea folosi unul dintre ele.

Cred că ăsta e un lucru de care era electronică nu ne-a scăpat: statul la coadă.

Când ajunse în cele din urmă la un terminal, apăsă pe comanda de căutare a subiectului. Scrise cuvântul „CLOVNI". Apărură douăzeci și cinci de titluri. Nolan își notă cotele a cinci cărți care păreau cele mai recomandabile și se duse să le caute.

Se dovedi că majoritatea cărților erau la etajul de deasupra. Pe când urca scările continua să bodogăne împotriva limitelor tehnologiei informației.

Tot nu mă scapă de urcatul scărilor.

Majoritatea volumelor erau adunate împreună pe un raft care mai includea și cărți despre circ, cinema, teatru și iluzionism, ca spectacol. Nolan luă o carte ce părea să fie o istorie a clovnilor. Deschise la index, căutând numele de Auggie.

Numele nu era de găsit.

Totuși, cum ochii continuară să cerceteze coloana, găsi cu puțin mai jos numele „August". Dădu nerăbdător paginile până unde era descris August. Descoperi că August era în mod tradițional un personaj peticit și zdrențăros, cu o față vopsită țipător – un bufon, un păcălici, un bețiv, o arătare, un zăpăuc, un cerșetor. Nolan își aminti descrierea lui Zoomer despre clovnul din copilăria sa – clovnul a cărui imagine stătea la baza lui Auggie:

„...un tip umilit și prăpădit, cu o pălărie tare cu fundul rupt, cu pantaloni cârpiți și cu un nas de un roșu strălucitor..."

August, Auggie. Evident, același personaj.

Cartea continua să explice că August era pentru spectatori un fel de surogat de identitate violentă – îndeplinind tot soiul de dorințe ale publicului prin acțiuni simple, elementare, la nivelul instinctelor animalice. Uneori August era prins datorită prostiei lui, alteori era învingător, dar în esență era de neîmblânzit și indestructibil.

Cartea îl descria și pe veșnicul oponent au lui August – Pierrot, clovnul alb, simbolul comic al autorității, sentimentalității și respectabilității. Nolan își aminti că și Zoomer descrisese un asemenea personaj...

„... un tip îmbrăcat în alb, cu nasturi mari și roșii și cu o pălărie ascuțită și caraghioasă pe cap", așa îl descrisese Zoomer. „El dădea toate ordinele, iar majoritatea erau stupide. Se comporta exact ca tatăl și mama mea."

Și chiar așa, tocmai această calitate îl făcea pe Pierrot – Clovnul Alb – să fie o asemenea țintă de succes pentru toate caraghioslâcurile lui August. Publicul îl identifica pe Pierrot cu șefii, părinții, politicienii, polițiștii, toate acele forțe cărora doriseră, în mod inutil de altfel, să li se opună toată viața lor, dar cărora le puteau rezista pentru moment prin neascultătorul August.

Nolan trecu și prin celelalte cărți despre clovni, ca să mai afle ceva despre August, dar nu făceau decât să repete aceleași date fundamentale – August era renegatul, rebelul, nebunul.

Nolan își aminti că Clayton îi spusese nu demult: „Poate că nu e o mască."

În adâncul ființei sale, Nolan simțea că prietenul lui are, într-un anume fel, dreptate. Dar nu știa cum. Și tot nu putea să explice de ce un mănunchi de utilizatori respectabili ai unei rețele s-ar fi aliat toc-

mai în jurul acestei imagini pentru a comite crime simulate – cu atât mai puțin nu putea explica omorurile reale.

Dar una dintre cărți încheia discuția despre August cu o observație concisă, neutră și totuși surprinzătoare: „August continuă o veche serie de escroci arhetipali."

Arhetipal. Escroc[1].

Se duse repede la cel mai apropiat dicționar și căută definiția cuvântului „arhetip". Cuvântul îi era deja suficient de familiar, dar voia să-și împrospăteze memoria. Prima definiție oferită de dicționar era: „Tiparul sau modelul originar după care au fost reprezentate sau copiate toate lucrurile de același tip."

A doua definiție consta dintr-un singur cuvânt – „Idee".

– Dar nu reprezintă numai atât, mormăi Nolan, destul de tare ca să-și atragă vreo câteva sâsâieli de la custozii care erau prin apropiere.

Nolan se așeză pe cel mai apropiat scaun și încercă să-și amintească. În sens psihologic un *arhetip* era o idee împărtășită de toți, ceva numit de Carl Jung „inconștientul colectiv". Arhetipurile includ concepte și figuri precum Eroul, Copilul, Pământul Mumă, Nașterea, Renașterea, Moartea. Teoretic, aceste idei nu se dobândeau în timpul vieții, ci alcătuiau aspectul înnăscut al conștiinței tuturor oamenilor.

Deci escrocul este un arhetip.

Se duse la cel mai apropiat grup de computere și iar trebui să stea la coadă. Când, în sfârșit, putu să se folosească de unul, apăsă comanda pentru găsirea subiectului și scrise cuvântul „ESCROC".

Spre uimirea lui Nolan, apărură cincisprezece titluri – și după cotele lor păreau să fie împrăștiate prin toată biblioteca. Dar chiar din descurajarea lui se ivi o mică lumină...

Mașinăria asta face pe August prostul cu mine. Își bate joc și mă trimite la cai verzi pe pereți. Iar eu, Clovnul cel Alb, perseverent, autoritar și responsabil, sunt ținta tuturor glumelor lui – așa cum am fost pe tot parcursul acestui caz.

Nolan își notă o listă de cote și porni în căutarea cărților.

După întâlnirea cu echipa de arhitecți, Marianne știu că trebuie să facă unele cercetări pentru noul proiect. Clădirea pentru birouri

[1] Trickster (lb. engl. în orig.) Concept analizat pe larg în lucrarea *Gnozele dualiste ale Occidentului* de I.P. Culianu, Editura Nemira, 1995 (n. tr.).

urma să fie destul de interesantă, dar ea prefera să proiecteze interioare pentru case particulare și mici birouri, dând atenție individualității clienților ei și nu individualității unei corporații.

Pentru moment se simțea sufocată de proiect. Clădirea era o colecție de forme care încorpora resturi de coloane corintice într-o structură simplă și modernă. Tonurile de culoare, grecești și romane, adăugau o anumită demnitate, un sentiment al unei ascendențe – cel puțin așa credeau clienții. Arhitecții spuneau că e o combinație sofisticată și amuzantă, o aventură postmodernistă. Și totuși era un imobil pentru afaceri. Iar Marianne nu prea avea cum să-l decoreze cu tronuri, recamiere și perniță.

Porni programul de agendă și localiză imediat legătura de rețea pe care o dorea. Scrise un cod care îi dădea accesul la computerele VAX, asemănătoare cu cel care găzduia Insomnimania. Oricine se abona la acest sistem de servicii avea acces la discuri CD-ROM, cu mai multe mii de imagini. Unele universități alcătuiseră încă de prin anii optzeci colecții de design care stăteau la dispoziția studenților lor. Acum, firme precum cea pentru care lucra Marianne puteau să le ofere designerilor lor imagini din câteva biblioteci de marcă.

În câteva minute, Marianne trecu în revistă o selecție de picturi murale romane, căutând o idee pentru a stabili tonul fundamental agreabil pentru client.

Se opri și zâmbi, contemplând enormitatea sistemului pe care îl folosea. Computerele care controlau imaginile erau în partea cealaltă a țării. Colecțiile originare se aflau în câteva state diferite.

Nolan avea dreptate. Pot face genul ăsta de cercetare de absolut oriunde. Cred că într-adevăr vom reuși.

Nolan avea cel puțin două duzini de cărți împrăștiate pe masa din fața lui, toate deschise la diferite pagini, toate oferind variate și, uneori, contradictorii informații despre natura arhetipului escrocului. Un lucru era extrem de clar. Toate culturile își aveau escrocii lor.

Ca și Auggie, aceștia erau niște păcălitori, leneși și rebeli. Dar mai aveau ceva în comun. Erau divinități – zei, în sensul propriu al cuvântului. Nu erau de luat în bătaie de joc sau în râs (deși era destul de acceptabil s-o faci), ci se cuvenea să fie adorați asemeni celor mai puternice spirite.

Citise despre înșelători păianjeni, iepuri și broaște țestoase, la triburile africane, despre corbi la inuiții din America de nord-vest, despre norvegianul Wotan, despre polinezianul Maui, despre coiotul triburilor Navajo, despre Saynday al triburilor Kiowa. Mulți dintre acești escroci aveau funcții cosmice deosebit de venerate. Mulți erau generoși, adevărați Prometei dăruitori de foc. Unii erau protectorii ființelor umane. Iar unii era numiți creatorii pământului și ai oamenilor. Coiotul și Saynday, în special, erau la fel de renumiți pentru bunăvoința și puterea lor, ca și pentru prostia și nebunia lor.

Un cercetător mergea până acolo încât sugera că anticul zeu evreu Yahve, strămoșul lui Dumnezeu sau al lui Iehova din religia iudeo-creștină, putea fi un impostor sau un escroc în încarnarea lui originară – capricios, nebun, impulsiv, oricum, dar nu înțelept, bun și blând așa cum apare în religia modernă.

Chiar și cărțile de tarot colportau aceeași idee. În numerotarea arcanelor majore, Nebunul era zero. Asta cu siguranță că trimitea la doza de inteligență a personajului, dar era și un număr care sugera o mare putere. În definitiv, descoperirea numărului zero eliberase matematica, permițând umanității să contemple măcar ideea, dacă nu și realitatea infinitului. Iar forma lui zero este un cerc – un lucru infinit, fără început și fără sfârșit.

Nolan închise ochii; creierul îi fierbea.

Deci, în zonele cele mai primitive ale minții noastre, încă mai concepem creația însăși ca pe o glumă sălbatică, haotică, visul la beție al unui zeu-clovn cu nădragi burlănoși și cu nasul roșu. Iar noi oamenii – în întreaga glorie a civilizației – suntem pentru el doar niște întrupări ale lui Pierrot, vanitoși și susceptibili, uneori adorându-l pe August, dar, de cele mai multe ori, spumegând împotriva lui.

Nolan își aminti de o anumită carte din copilărie – uimirea și groaza cu care citise „Moby Dick" de Melville. Melville își imaginase albeața balenei sale cam în același fel în care tarotul creează imaginea de zero a Nebunului – ca un nimic groaznic, mut, neinteligibil, care conține totuși adevărul de nespus al absolut tuturor lucrurilor.

Într-un fel, Nolan era sigur că toate astea aveau legătură cu Auggie.

Se auzi șoptindu-și singur, cuvinte pe care, după atâția ani, nu le uitase, pe care nu le putea uita niciodată...

„Și-atunci te miri de vânătoarea îngrozitoare?"

În noaptea aceea, Elfie abia se așezase în Barul lui Ernie când apăru Auggie. Veni imediat la masa ei și se lansă într-o adevărată anchetă, fără vreun salut preliminar.

AUGGIE>UNDE AI FOST?

L-FY>A 3 SĂ PLEC DIN ORAȘ.

AUGGIE>TE-AM CĂUTAT ÎN FIEC NOAPTE. N-A FOST FRUM DIN PARTEA TA SĂ DISPARI AȘA.

L-FY>AI DREPT. PARE RĂU, AUGGIE. A FOST CEVA NEAȘTEP.

AUGGIE>DATA URM SĂ ȘTIU ȘI EU, TE ROG. POȚI LĂSA UN MESAJ.

L-FY>PROMIT.

Aparent satisfăcut, Auggie se așeză la masă și comandă de băut pentru amândoi. Apoi se concentră asupra lui Elfie. Marianne se relaxă și lăsă conversația să curgă de la sine.

După doar câteva minute de nimicuri, Auggie spuse:

– Speram să fii aici în seara asta. Nu voiam să-mi ratezi spectacolul.

– Ce prezinți?

– O altă capodoperă. O altă dramă originală despre viață și moarte.

Marianne îngheță. Revăzu iar obsesiva pată roșie care se întindea peste ghirlande și peste soare. Mai întâi sub formă de pixeli și apoi ca sânge, o picătură părea că se scurge de-a lungul unei volute. Îi păru că trecuseră minute întregi înainte ca Elfie să poată răspunde:

– Mai prezinți un număr?

Dar pare-se că lunga ei ezitare existase doar în mintea ei, pentru că Auggie nu făcu nici un comentariu.

– Da. Ai să te uiți, nu-i așa? Sunt foarte mândru de acest număr. Se va petrece doar peste câteva ore, la unu.

Un alt număr! Deci cineva e pe cale de a fi ucis. Nu, nu, evident că cineva a și fost ucis.

– Asta înseamnă că ai și făcut-o, spuse Elfie.

– Am făcut-o?

Marianne își smulse mintea din zona unui dublu omor, Renee cea animată și cea moartă în realitate. *Las-o baltă, Elfie. N-ai să ajungi nicăieri dacă îl acuzi de crimă.*

– Ai făcut deja animația? întrebă Elfie.

– Sigur. Totul a fost pregătit. Dar n-aș zice că *am făcut-o* deja. Știi, nu devine reală până nu e prezentată. Atunci se întâmplă – chiar în fața ochilor tăi.

– Nu mi-ai spus că mai puneai la cale una.

– N-ai fost aici.

Marianne se forță să se concentreze. Trebuia să afle ce făcuse Auggie.

– Despre ce e vorba în numărul ăsta? întrebă ea.

– Va trebui să aștepți și să vezi.

– Unde se petrece? Cine e omorât?

– Nu, nu, micuță Elfie. N-am să-ți stric plăcerea. Va trebui să aștepți, ca toți ceilalți.

Marianne se mobiliză ca Elfie să-l sondeze pe clovn cu întrebările ei. Dar chiar atunci Auggie dispăru de la masă.

Cred că n-a vrut să vorbească despre asta.

Ieși din bar și din Insomnimania.

Nolan dormea dus când sună telefonul. Ridică receptorul amețit și nici nu înțelese de la început ce-i spunea Marianne.

– Mă asculți? Auggie pregătește un alt spectacol.

– Ce? Când?

– În noaptea asta. La unu. Tocmai mi-a spus.

– Ți-a spus? Iar ai vorbit cu el?

– Păi era în bar. El mi-a vorbit. Nu puteam să mă fac că nu-l văd.

– Știi că-i periculos. Am vorbit de parole. Doar nu vrei să-i atragi atenția asupra ta.

– Nolan, e foarte important. Mi-a spus că pune în scenă un nou număr. Știi ce înseamnă asta.

– Crezi că cineva a și fost ucis?

– Așa s-a întâmplat cu Judson și cu Renee.

– Ce ți-a spus? Ce fel de persoană e ucisă? În ce fel de loc?

– N-a vrut să-mi spună. N-am putut scoate nimic de la el.

– Mi s-ar fi semnalat dacă s-ar fi întâmplat ceva de genul ăsta – adică o altă crimă în rândurile elitei din L.A.

– Poate că n-a fost încă descoperită. Tu te afli în apartamentul lui Renee când s-a prezentat numărul respectiv.

Rămaseră tăcuți pentru un timp. Apoi Marianne spuse:
– Poate că nici n-a fost în Los Angeles.
– Drace! Mai bine aș telefona la birou.

Cu mult înainte de ora unu, Marianne o conectă iar pe Elfie în program. Și Nolan se conectase la rețea printr-un mic computer pe care îl avea acasă, iar Clayton urmărea programul peste umărul lui Kim Pak, la cartierul general al poliției. Baldwin Maisie și Ned Pritchard puseseră în funcțiune câteva aparate de înregistrare și montaseră un monitor mare.

Hugo, maestrul de ceremonii al Camerei Iluziilor, își termină complicata introducere pe care o făcuse numărului lui Auggie, care avea să urmeze. Apoi, obișnuita pensulă împroșcă solemn pe ecran câteva tușe – gri, negru și albastru închis – creând o scenă de stradă, punctată de o lumină galbenă și slabă. Cânta o orgă, dar muzica era departe de a fi solemnă. Era săltată, ca o fugă de Bach într-o tonalitate majoră.

Silueta unui alergător sălta, traversând ecranul cu mișcări exagerate, după care se întoarse spre o intrare boltită sub o arcadă. Alergătorul deschise niște uși duble și trecu de intrare, parcă dansând.

Apoi scena se schimbă. Lumina căzu pe fața alergătorului venind de undeva din fața lui. Acesta înaintă vreo câțiva pași, făcu o plecăciune cu înfloriturí și se închină. Unghiul de vedere se roti, iar personajul putu fi văzut din lateral, îngenunchind într-o strană.

Într-o biserică? A omorât Auggie pe cineva într-o biserică? Ideea i se păru înfiorătoare Mariannei.

Pe când silueta ședea îngenuncheată, peste el treceau lumini colorate. Apoi unghiul camerei de luat vederi se roti, iar alergătorul putu fi văzut ridicându-se și intrând într-o cabină.

– Un confesional? întrebă Clayton.

– Mie așa mi se pare, răspunse Kim. A fost cineva ucis într-o biserică catolică în ultimul timp?

– Eu sigur n-am auzit nimic despre asta.

Alergătorul putea fi văzut clar, stând în partea lui de cabină, dar ușa de pe partea preotului rămase închisă. Cu gesturi de pantomimă cărora muzica le ținea hangul, alergătorul își revărsă preaplinul sufletului lui chinuit în fața preotului. Dar în loc să-i ofere mângâiere, preotul nevăzut întinse o mână și îl plesni pe alergător peste frunte.

Alergătorul păru surprins pentru moment, dar apoi își continuă gesturile elaborate care sugerau mărturisirea. Mâna preotului apăru iar, de data asta cu o pereche de clești. Preotul răsuci cu forță nasul alergătorului.

După încă o repriză de confesiuni, preotul îl pocni pe alergător cu o bâtă, direct în cap. În ciuda stelelor ce i se roteau în jurul capului, alergătorul își continua spovedania.

Atunci, în timp ce muzica se apropia de punctul culminant, mâna preotului apăru ținând un pistol. Din țeavă ieși un steguleț pe care scria „BANG". Alergătorul se prăbuși mort pe scaunul lui, cu ochii tăiați de două X-uri.

Ușa de pe partea preotului se deschise, dezvăluind prezența lui Auggie îmbrăcat în haine de preot. În timp ce orga intona sfârșitul fugii, Auggie făcu cu ochiul spre public, pluti dansând spre trupul mortului și îl acoperi în grabă cu un material translucid cu dungi roșii. Ochii barați cu X ai mortului se puteau vedea printre două dungi.

– Plastic cu dungi? se minună Clayton în gura mare. O perdea de duș cu dungi sau cam așa ceva?

Apoi, Auggie își azvârli trupul mort peste umăr ca pe un covor roșu cu alb, se întoarse spre public și exclamă:

– Aaaaaaas-taaa-i tooot, oameni buni!

Și Auggie ieși cu trupul din scenă.

Kim se uită la Clayton.

– A fost ca în cărțile cu benzi desenate. E greu de luat în serios. Crezi că cineva a fost cu adevărat ucis în felul ăsta?

– Fac pariu și pe bani, răspunse Clayton.

Nolan își închise ochii și scutură din cap.

– O biserică. Trebuie să fi fost o biserică.

Marianne simți cum i se înfioară pielea de oroare, ca și cum ea – mai curând decât Elfie sau Babylonia – fusese iubita clovnului care tocmai comisese o crimă, chiar sub ochii ei.

– E clar că face treburile astea cu stil, spuse Pritchard fără să-și poată stăpâni admirația.

Dar când Pritchard își roti scaunul spre Maisie, văzu că fața partenerului său se albise complet.

– Hei, ce-i cu tine, prietene? întrebă el.

– Știu cine era victima, spuse Maisie.

– Deci chiar crezi că i-a făcut felul cuiva?

– Da.

– Și cine era?

– Îți amintești momentul de acum două-trei zile, când Auggie s-a certat zdravăn cu un personaj călugăr, cum îi zicea?

– Adică Fratele John?

– Da. Cred că fratele a încasat-o.

– De ce crezi asta?

– Auggie se ceartă întotdeauna cu victimele sale. Iar numărul a avut un decor religios. Auggie se ceartă cu călugărul, cineva e ucis într-o biserică. Maisie își sprijini capul în palme. Cristoase, spuse el nefericit. Aveam numărul de telefon al tipului, i-am fi putut telefona. L-am fi putut preveni.

– Să-l prevenim pentru ce? întrebă Pritchard. Clovnul ăla nebun se va deghiza în sfânt și-l va ucide, asta să-i fi spus?

– Ei, tot ar fi fost ceva! exclamă Maisie.

– Chelie, e doar o presupunere.

– Da. Și am greșit vreodată cu presupunerile mele?

Pritchard rămase tăcut un moment.

– Isuse, spuse el.

Nolan primi un telefon de la Baldwin Maisie joi dimineața devreme.

– Ați urmărit numărul lui Auggie din seara trecută, da?

Vocea lui Maisie suna extrem de tensionat.

– Da, l-am văzut.

– Pritch și cu mine credem că am putea avea identitatea victimei.

– *A victimei?*

– Nu suntem sută la sută siguri. Dar e o mare probabilitate.

– Cine crezi că a fost?

– Un tip din Omaha.

– Unul dintre numerele de telefon era din Omaha.

– Da, dar nu e al victimei. Dar și acesta e membru al Insomniamaniei. Sau era. Trebuie să înțelegi, noi nici nu știm dacă tipul e mort cu adevărat – avem doar motive să credem că ar putea fi el.

Maisie părea grozav de răvășit.

– Bine, Maisie, liniștește-te. Dă-mi ce ai, atât.

– Am să-ți trimit un fișier la care să te uiți. E o parte din numărul pe care l-am înregistrat de pe monitorul nostru. De fapt am să-ți trimit și o copie a numărului. Poți să le compari singur și să vezi ce-ți sugerează.

– De ce să mi-l trimiți? Putem veni noi să-l luăm.

– Rămâi acolo. Computerul meu o să trimită totul computerului tău.

Nolan fu stânjenit că se scufundase pentru un moment într-o mentalitate precibernetică.

– Mai bine te-aș pune în legătură cu Kim Pak.

Când fișierele Insomniamaniei sosiră prin poșta electronică, Nolan, Clayton și Coffey se agitau prin spatele lui Kim. Mai întâi apăru un mesaj scris – un nume și o adresă din Omaha. Apoi Kim alese cele două fișiere cu animația și le porni. În primul, Auggie era în Barul lui Ernie, certându-se cu un călugăr. Al doilea conținea numărul pe care îl urmăriseră în noaptea precedentă – Auggie îmbrăcat în preot, împușcându-l pe alergător, acoperind trupul cu o folie de plastic cu dungi roșii și ducându-l cu el.

– Cel puțin e o conexiune religioasă, spuse Nolan. Și știm că într-adevăr Auggie se ceartă cu victimele sale. Maisie s-ar putea s-o fi nimerit.

Coffey mârâi:

– Cred că am să sun în Omaha. Totuși, va trebui să dau niște explicații.

Coffey dispăru în biroul lui. După câteva clipe apăru cu o mutră acră.

– Am vorbit cu șeful poliției din Omaha, îi spuse el lui Nolan. Acum suntem în legătură cu locotenentul Michael Kelsey, de la omucideri. E treaba voastră să-l convingeți pe Kelsey că nu suntem o adu

natură de nebuni de legat. Dacă treceți de Kelsey, pune-l pe Pak să aranjeze cu cineva de acolo să le transmită fișierele.

Nolan trecu la telefon și vorbi direct cu locotenentul Michael Kelsey din Omaha.

– Ce se petrece p-acolo pă la voi, în La-La Land? se interesă Kelsey tărăgănând puternic cuvintele, cu accentul din vestul mijlociu. Primirăți ceva vibrații rele dă la soartă, ceva venind din Omaha sau fo' altă chestie dă gen Shirley MacLaine New Age?

Nolan oftă. Îi explică, pe cât de simplu putea, că au informații privind unii membri din Omaha ai unei rețele de computere – informații care sugerează că ar fi putut avea loc o crimă în Omaha.

– Asta-i un piculeț cam adânc pentru mine, spuse Kelsey cu îndoială. Uite ce-i. Pune-l pă omu' vostru cu computerele să trimită fișierele alea la omu' nostru cu computerele.

După două ore, Nolan primi un telefon de răspuns de la Kelsey. Locotenentul din Omaha avea o voce mai sumbră ca înainte.

– Da, am primit marfa dă la voi. Ș-avem ș-un cadavru. Fotografiile se potrivesc cu animația – corp împachetat în plastic cu dungi roșii. Dispariția lui a fost anunțată de familie luni dimineață și tot ei au identificat cadavrul când l-am găsit. Totuși, încă nu se potrivește chestia cu biserica. Mortul a fost găsit pă un teren viran.

Detectivul din Omaha continuă spunându-le că arhidieceza încerca să localizeze biserica prezentată în animație.

– Am să vă mai dau un nume și un număr de telefon, spuse Nolan. Avem motive să credem că și acesta e implicat. Dar îmi pare rău că trebuie să spun că n-am nimic despre el care să vă ajute să-l ridicați.

– Nici o cauză probabilă, ai?

– Hei, noi suntem aici în L.A., ai uitat? Ar fi totuși bine să-l verificați.

Kelsey promise să-i înștiințeze de mersul lucrurilor. Nolan închise.

Oregon. Continuă să te gândești la Oregon.

Apoi îi telefonă Mariannei și-i dădu veștile.

Marianne o duse pe Renee, noul ei alter, spre un separeu din Barul lui Ernie și apăsă tasta care îi permitea accesul la un spațiu privat.

Mai devreme intrase în Insomnimania ca Elfie, dar nu fusese în stare să dea de Auggie nicăieri.

După numărul din noaptea trecută, dormise puțin și cu întreruperi. În seara asta fusese prea neliniștită pentru a se gândi serios să se ducă la culcare. Acum însă simțea că era gata să pice de somn în orice moment, dar era sigură că, dacă ar închide computerul, ar începe în curând să se învârtească prin cameră, trează de-a binelea.

Alterul Renee nu făcea altceva decât să stea în separeu, cu o mutră plictisită.

– Hai să mergem într-un loc mai interesant, spuse Marianne.

Gândind cât mai puțin, Marianne le permise degetelor ei să scrie răspunsul lui Renee; îi permise vocii ei să citească tare cuvintele:

– La ce te-ai gândit?

– La plajă.

– Nu prea cred că sunt în stare să ajung într-un loc din afara cutiei ăsteia.

– Care cutie?

– Computerul tău.

– Nu, prostuțo. Vreau să zic la Plaja Babbage. Cea care e chiar aici, în Insomnimania.

– Asta zic și eu idee minunată!

Marianne o conduse pe Renee afară din Barul lui Ernie, înapoi în labirint, până la simbolul plajei Babbage. Dădu comanda prin mouse și imaginea lui Renee apăru imediat stând în picioare pe o plajă cu nisip galben. Stătea cu spatele la ecran. Marianne avu impresia că privește peste umărul prietenei ei, uitându-se la un cer de după-amiază târzie, dominat de un soare incredibil de mare și de portocaliu. În timp ce soarele real arăta întotdeauna ca un disc strălucitor și plat lipit pe cer, cel simulat părea palpabil, o minge rotunjoară având o sursă de lumină în interior.

Oceanul se ondula ca o saltea cu apă, în timp ce soarele, cerul și norii se reflectau în sclipiri pe suprafața lui. Vălurelele oceanului creșteau în dimensiuni și căpătau margini înspumate, din ce în ce mai mari și mai albe, pe măsură ce se apropiau de țărm.

Nu departe se afla o umbrelă de plajă roșu cu alb.

– Hai să ne așezăm acolo, spuse Renee. Apoi putem vorbi în intimitate.

Marianne știa că umbrelele de pe plajă funcționau asemenea separeurilor din Barul lui Ernie, ascunzând replicile de privirile celorlalți.

I se părea că Renee umblă foarte degajată pe plajă și se așează sub umbrelă cu de la sine putere. Marianne avu sentimentul că nu face altceva decât să se țină după ea, fără să conducă ea acțiunea – în special când Renee își scoase pantofii și își suflecă pantalonii roșii.

Oare măcar există comenzile astea în meniu? Urmărea în mod real acțiunile de pe ecran, sau era doar imaginația ei incitată de o stare asemănătoare visului? Decise că ar fi nevoie de prea multă concentrare ca să afle. Nici nu-i păsa care era proveniența scenei. Era aici. Și o imagine a lui Renee era chiar în fața ei, având pantalonii roșii suflecați până la genunchi, jucându-se cu degetele de la picioare prin nisip. Nici nu era nevoie să fie real. Mariannei îi era suficient să pară real pentru un scurt timp.

Soarele supradimensionat, ca într-un desen de grădiniță, aluneca încet către orizont, ascuns în parte de câteva scame de nori.

Marianne întrebă:

– Ce fel de nori sunt ăia din mijloc, Renee? Cirus?

– Nu mai ții minte nimic de la școală? îi răspunse Renee. Norii cirus sunt mult mai sus. Nici nu-i poți vedea de aici. Îi ascunde marginea de sus a ecranului.

– Atunci ăștia ce sunt? Poate stratus?

– Iar ai greșit, amețito. Strato-cumulus.

– Nu, nu cred.

– Îmi cunosc norii, drăguță.

– Și atunci, unde sunt cei de tip stratus?

– Jos de tot. Chiar lângă orizont. Îi vezi?

Renee arătă cu mâna spre un strat continuu de nori, chiar deasupra orizontului.

– Aceia sunt nimbo-stratus.

– Facem pariu?

– OK. Facem.

– Pe cât?

– Zece dolari.

– Mărunțiș. Înseamnă că știi și tu că ai să pierzi.

Norii defilau tăcuți pe cer, mult mai repede decât ar fi făcut-o unii reali, schimbându-și culoarea pe parcurs. În extrema stângă a

ecranului norii își făceau intrarea într-o nuanță de un alb mătăsos, devenind tot mai gălbui la apropierea de mingea portocalie, apoi de un neașteptat albastru complementar în timp ce treceau peste soare, pentru a deveni cenușii după ce-l depășeau pe acesta și, în cele din urmă, de un negru fumuriu atunci când ieșeau prin partea din dreapta a ecranului.

Valurile cu marginile albe se spărgeau de țărm la intervale neregulate, iar din ele se ridica o spumă veselă de pixeli argintii și un cor de zgomote indescifrabile. De fapt, zgomotul era un fundal sonor care creștea, vâjâind, la spargerea fiecărui val. Sunetul o hipnotiza pe Marianne. Își ținea cu greu ochii deschiși.

Apoi, întorcându-se cu fața la Marianne, Renee spuse:

– Ascultă valurile. Cred că e cel mai frumos sunet din lume.

– E doar un sunet de fundal, spuse Marianne.

– Știu, replică Renee. Dar tot rămâne fermecător. Îmi place să stau aici și să-mi imaginez că în el sunt cuprinse toate semnalele, toate mesajele care se transmit în întreaga lume chiar în acest moment – toate programele de televiziune, de radio, toate semnalele telefonice. Dacă asculți, chiar poți prinde mici fragmente. Ascultă. Ascultă într-adevăr cu atenție. O să auzi cum vorbește, pentru prima oară după zece ani de înstrăinare, o fiică cu mama ei. Se împacă. Redevin prietene. Renee se răsuci să o privească pe Marianne. O auzi și tu?

Ochii Mariannei se retraseră în orbite acolo, sub pleoape. Simțea cum i se închid pleoapele. Dar chiar și așa, scena de pe plajă continua să existe, clară și strălucitoare, în fața ei. Acum, partea cea mai de jos a soarelui atinsese orizontul. Destul de curând, marea minge portocalie urma să dispară dincolo de mare. Se simțea prea epuizată ca să mai continue cu această formă obositoare de autohipnoză. Dar tot mai urma sfatul lui Renee de a asculta. Zgomotul computerului *era* evocator – foarte asemănător sunetului de șoaptă marină al unei scoici.

Într-adevăr, nu era nevoie de cine știe ce imaginație ca să auzi vorbind două femei, vocile lor ridicându-se, rar și ritmic, din fundalul sonor. Marianne nu le putea înțelege cuvintele, dar ambele femei plângeau de bucurie. Se mai puteau auzi și alte conversații – multe dintre ele nici pe departe atât de conciliatorii. Erau telefoane de afaceri, fragmente de bârfă inofensivă, certuri între îndrăgostiți. Și mai era și muzică, de la piese de Bach până la rap. Într-adevăr, cântecul

valurilor părea să conțină în el întrega lume a mesajelor electronice, dintre care unele erau dulci, altele vindicative, dar toate reflectau aceeași dureroasă și universală singurătate – și toate erau pur imaginare.

Un stol de albatroși traversă cerul. Soarele, care tocmai dispăruse dincolo de orizont, reapăru în partea de sus a ecranului și începu iar să coboare. Marianne abia își mai simțea degetele alergându-i pe claviatură, scufundându-se pe nesimțite în lumea inconștientului.

Oare mai sunt măcar trează? Visez cu adevărat?

Nu prea părea că visează. Visele ei erau de obicei mai puțin vii – și, cu siguranță, mai puțin colorate. Și apoi mai existau încă semne de artificialitate în scenă. Marianne observă că soarele nu joacă pe fața sau în ochii lui Renee, și nici vântul nu-i face părul să fluture.

Am uitat să-i pun ochelari de soare. Dar evident că Renee nu clipea. O păpușă nu are sensibilitate la lumina solară.

– La ce te gândești? o întrebă Marianne pe meditativa ei prietenă virtuală.

– Stau adesea aici și încerc să-mi amintesc cum arăta oceanul real, spuse Renee.

– Cum adică „adesea"?

– De multe ori. Frecvent. De obicei. Ce vrei să spun?

Marianne simțea ceva din vechiul stil sictirist al lui Renee.

– Ei, adică voiam să zic – tu n-ai *existat* aici un timp atât de îndelungat.

Renee o privi direct în față, cu buzele înghețate într-un fel de surâs ironic, dar sprâncenele i se ridicară a incertitudine.

– Ce vrei să spui? întrebă ea.

– Nu știi cât timp a trecut de când ai fost ucisă? spuse Marianne.

Râsul sarcastic al lui Renee răsună ca o trompetă în difuzorul computerului. Marianne își dădu seama că, fiind amețită, apăsase pe tasta pentru râs.

– Nu te mai învârti în jurul cozii, drăguță. Hai, dă-i drumul! Pune întrebarea de o sută de puncte.

– Îmi pare rău.

Atunci dispăru și surâsul lui Renee.

– Ideea ta, atunci când m-ai conceput, a fost ca eu să *par* vie, corect? spuse ea scurt, privind-o pe Marianne drept în față cu o duritate șocantă. De ce strici totul cu discuții despre moartea mea?

– Am spus că-mi pare rău.

Acum Renee era bosumflată și se juca cu un deget prin nisip. Pe suprafața nisipului nu apăreau nici un fel de urme la trecerea degetului ei. Marianne simți cum o cuprinde remușcarea pentru că fusese atât de lipsită de sensibilitate. Scuzele nu păreau suficiente. Se simțea obligată să facă ceva mai mult pentru a îndrepta lucrurile. În van încerca să-și amintească ei însăși că nimic din toate astea nu era real, că nu era datoare nici o explicație și nici o scuză unei marionete electronice. Era prea implicată în toată povestea. Totul părea prea real.

Marianne ar fi vrut să întindă mâna și s-o apuce pe a lui Renee. Dar era prea conștientă de ecranul de sticlă dintre ele. Ea și acea imagine își putea împărtăși tot felul de vise și amintiri, dar nu puteau face un lucru teribil de important. Nu se puteau atinge.

Marianne fu cuprinsă de un val de somnolență. Încercă să-și mențină echilibrul, se străduí să nu cadă de pe scaun. Ochii i se închiseră, grei ca plumbul. Trase aer în piept. Atunci o auzi pe Renee chemând-o din profundul întuneric, iar vocea ei era ca un ecou ce străbate un lung tunel.

– Marianne? Marianne! Mai ești acolo?

– Mai... sunt... aici, se auzi Marianne murmurând.

După care, cu un efort cutremurător, își întredeschise ochii. Renee îi zâmbea cu un surâs blând, plin de îngrijorare.

– Ai ceva? întrebă Renee. Mi s-a părut că te-am pierdut pentru un moment.

Marianne încercă să răspundă, dar descoperi că nu era în stare. Renee se aplecase către ea, iar sprâncenele ei contorsionate exprimau îngrijorare.

– Marianne, ce-i cu tine? Plângi.

Marianne își atinse obrajii cu degetele și descoperi că erau uzi de lacrimi. Habar nu avea de ce.

– De ce plângi? insistă Renee cu fermitate.

Marianne fu surprinsă de ceea ce răspunse la asta:

– Îmi pare rău că nu am fost acolo în noaptea aceea. Îmi pare rău că nu l-am oprit pe ucigașul tău.

Își lăsă capul în piept simțind că se sufocă de hohote.

– Vreau să te ating, spuse.

Surâsul lui Renee păru că se face mai larg și mai dulce.

– Marianne, nu există nimeni pe care să-l poți atinge. Aici nu există absolut nimeni. Trebuie să-ți stăpânești imaginația. Trebuie să te culci puțin.

Marianne dădu din cap ca anesteziată. Nu găsea nici un contraargument. Îi spuse la revedere lui Renee și închise computerul. Se ridică de pe scaun, simțindu-se ca trezită după un vis. Apoi porni cu pași înceți și nesiguri spre dormitor.

11000

ALUZII

– Proiectul Abernathy arată grozav, îi spuse Dwayne la telefon. Abia ieri am putut să mă uit ca lumea prin el. De data asta te-ai depășit pe tine însăți, iubito.

– Mersi, îi răspunse Marianne. Îmi pare rău că a durat atât.

Predase proiectul Abernathy abia la întâlnirea de miercuri. Acum era vineri, spre seară. Toată ziua lucrase la noul proiect al clădirii pentru birouri și tocmai trimisese câteva schițe la serviciu, prin modem. Se întreba oare ce părere o fi având Dwayne despre acestea, sau dacă apucase măcar să le arunce o privire.

– Înțelegem cu toții, îi spuse Dwayne cu căldură. Și apreciem faptul că ți-ai terminat treaba, în ciuda durerii și, mă rog, a situației. Cred că ai trecut printr-un adevărat iad.

– Și totuși, prefer să nu depășesc termenele.

– Treaba dovedește că a meritat pe deplin așteptarea. Familia Abernathy o să fie încântată.

– Mă bucur să aud asta.

– Apropo de termene – ai trimis niște schițe preliminare pentru birourile Carswell, chiar azi. Nu e cam prematur?

Marianne trase adânc aer în piept:

– Păi, să vezi, sper că altcineva va putea să termine proiectul.

– Dar noi ne gândeam cu plăcere că ai să faci tu toată treaba, spuse Dwayne dezamăgit.

– Sunt sigură că schițele astea sunt suficiente pentru ca cineva să le folosească drept bază.

– Dar chiar și așa...

– Nu mai e nimeni disponibil?

Dwayne gemu ușor.

– Desigur, e Paul. El ar putea s-o facă într-o clipă.

– Dwayne, ți-aș fi recunoscătoare. Am nevoie de un timp... ca să lămuresc unele lucruri.

– Marianne, nu vreau să par nesimțit, dar cât timp a trecut de la moartea prietenei tale? Două săptămâni?

– Aproape trei, îi răspunse Marianne. Dar în tot acest timp am făcut toate eforturile pentru a-mi termina proiectul, și asta a fost îngrozitor de stresant. Cred că merit și eu puțin timp liber. Am o mulțime de zile de concediu de luat.

– Corect, spuse Dwayne amabil. OK. Nu-i momentul cel mai potrivit, dar cred că momentul ăsta nu vine niciodată. Ia-ți liber cât vrei.

Dwayne presupunea că tot ce-și dorea Marianne era puțin timp ca să se recreeze și să-și revină. Ceea ce își dorea ea cu adevărat era timpul necesar să se pună bine cu Auggie, să reușească să se apropie tot mai mult de el, să-i afle secretele și să-l împiedice să mai omoare – să-l distrugă, dacă se ajungea la asta. Și oare cât timp era necesar pentru așa ceva? Vreo două zile? O săptămână? O lună? Tot restul vieții?

O să mai am oare un loc de muncă atunci când voi termina cu asta?

Apoi îi veni să râdă la gândul grijilor ei, nelalocul lor. Se putea compara amenințarea de a i se lua slujba cu cea de a i se lua viața? Șomajul și moartea – ambele îi umbreau existența în prezent – oare care dintre ele i se părea mai îngrozitoare?

Dacă Nolan avea dreptate – dacă Auggie avusese ocazia să-i fure parola și să afle cine era și unde locuia – atunci s-ar putea să fie deja în pericol. Ba chiar mai rău, Marianne îl suspecta pe Auggie că nici *nu avusese nevoie* să-i fure parola.

Paradoxal, cele mai pasionante experiențe ale Mariannei în lumea cibernetică erau și cele mai neclare, din anumite puncte de vedere. Insomnimania devenea pentru ea realitate în orele tăcute de după miezul nopții, când era foarte obosită, când subconștientul devenea partea ei cea mai activă. În momentele acelea putea să audă cuvintele ce apăreau pe ecran, personajele animate păreau vii și autonome.

Știa că efectul acela era doar o iluzie, o stare de autohipnoză provocată de epuizare și de dorință. Și mai știa că nu putea să-și amintească toate aspectele conversațiilor pe care le purta când era într-o asemenea stare. Dacă se lua după experiența ei din Domul Plăcerii, se putea foarte bine să-i fi spus totul lui Auggie despre fanteziile ei erotice cele mai secrete. Oare ce alte indicii lumești utile unui super-hacker îi mai dăduse? Se putea să-i fi spus chiar ea parola și numele ei adevărat.

Nolan era supărat pe faptul că ea se mai aventura prin Insomnimania, și asta pentru că-i era frică să nu-i afle Auggie adevărata identitate. Dacă i-ar fi explicat adevărata natură a participării ei – și supozițiile ei despre abilitatea cu care Auggie putea să extragă informații – cu siguranță că el ar fi insistat ca Marianne să-și anuleze imediat abonamentul la rețea. Dar și Renee renunțase la rețea, și asta nu-i salvase viața.

Și apoi, Marianne era convinsă că tocmai aceste întâlniri, abia imprimate în memorie, creau o relație unică între ea și Auggie, că ele îi ofereau, doar ei, un mod de a ajunge la Auggie. Acesta părea gata să se încreadă în ea pe deplin. Iar ea începea să înțeleagă – fie și vag numai – ce putere misterioasă reprezenta Auggie. Nimeni altcineva nu pricepea nimic. Nolan era un polițist bun și un om minunat, dar era prea obișnuit să judece ca un polițist, și de aceea nu-l putea înțelege pe Auggie, nici el, nici altcineva din echipa lui. Toți erau logici și metodici, iar Auggie trăia într-o lume în care cuvintele astea aveau prea puțin sens.

În timpul întâlnirii din noaptea trecută, de pe Plaja Babbage, vorbise cu o „Renee" virtuală. Fie că rețeaua de computere reușise să dea viață fanteziilor ei, fie că-i permitea să se aventureze în lumea creată de fantezia unei alte minți, oricum îi oferea un loc în care lucrurile chiar se petreceau – aveau loc evenimente cu propriul lor adevăr și cu propriile lor semnificații. Aceasta era lumea în care trăia Auggie, și oricine l-ar fi oprit pe Auggie trebuia s-o facă acolo – în felul lui.

Și eu trebuie să fiu aceea. Eu sunt singura.

Îi părea bine că scăpase de toate obligațiile și că se putea dedica în întregime acestei misiuni. Și în ciuda (sau poate tocmai din cauza) discuției cu Renee din noaptea trecută, Marianne se simțea foarte odihnită – odihnită și gata de acțiune.

Deci... ce urmează?

Cum să reușească să-și impună starea mentală necesară și cum să o păstreze și să o poată controla pentru o perioadă mai lungă de timp?

Medicamentele cu influență asupra minții i-ar fi adus în prim-planul conștiinței în primul rând furia – probabil prea multă furie, un sentiment mult prea instabil. Nu avea chef să se simtă atât de dezorientată încât să nu-și mai dea seama ce se petrece. Marianne știa că cel mai bun lucru era să rămână întreagă la minte, indiferent cât de mult ar fi dorit să-și dopeze creierul. Și apoi, nici nu știa de unde să facă rost de asemenea pastile, aici, în Santa Barbara.

Cred că va trebui să recurg la metode mai demodate de schimbare a stării mentale.

În zilele ei de boemă, Marianne practicase diverse tehnici, din când în când – meditație, autosugestie, regim. Acum va trebui să le stăpânească pe toate pentru a obține o schimbare totală.

Dar mai întâi erau necesare unele pregătiri. Se sui în mașină și se duse la magazinul cu produse dietetice. Pentru regim, avea nevoie de o mulțime de sucuri, cum ar fi cele de morcovi și de țelină. Sucuri diluate – de struguri și de mere – care erau și ele folositoare. Își umplu coșul cu asemenea produse și mai adăugă și o provizie zdravănă de ceaiuri de plante. Dar cele mai importante erau sticlele cu apă. Marianne își luă mai mulți litri.

În mare, se gândea că toate astea îi vor oferi suficient lichid pentru a o face să reziste vreme de o săptămână – asta dacă toate sucurile se păstrau proaspete în frigider. Mai luă și niște varză, ridichi și alte legume pentru a prepara o supă subțire, de folosit în caz că se simțea prea slăbită pentru a lucra. Dar probabil că nu se va ajunge la asta – nu pentru o vreme, cel puțin. Nici nu prea mânca mult de felul ei, deci nu se aștepta ca regimul să-i pună probleme deosebite.

Se întoarse acasă, puse în cămară cumpărăturile și își pregăti un ceai aromat de plante. Era mult prea devreme pentru a se cupla la rețea. I se părea puțin cam ciudat să fie acasă, singură, și să nu aibă nimic de făcut pe moment.

O vreme se plimbă de colo-colo. Aerul era stătut și fără viață, așa că deschise ușa din față și se uită pe-afară. Mica ei grădină în pantă era plină de lumina caldă a soarelui unei târzii după-amieze californiene. Deși nimic nu era în floare în perioada aceea, grădina părea

mai atrăgătoare decât sufrageria. Își luă un pulover și plecă afară, cu ceaiul în mână.

Spre deosebire de interior, exteriorul casei Mariannei avea o înfățișare simplă, naturală. Așa fusese proiectat. Arhitectul pentru decoruri exterioare – un coleg de la birou – umpluse întregul spațiu cu terase de plante care suportau bine uscăciunea, lavandă și măceș, cărora li se alăturau trandafiri, irișii, clopoței și alte plante cu flori strălucitoare. Revigorase cei doi portocali și mai adăugase doi piersici și un avocado. În mai tot cursul anului grădina era dominată de coloritul viu al florilor.

Marianne n-ar fi ales un asemenea decor, și la început se opusese vehement unei asemenea idei. Dar tovarășul ei de muncă fusese insistent, susținând că un asemenea tip de grădină nu cerea cheltuieli mari de întreținere și se potrivea climatului. În cele din urmă, Marianne îi dăduse mână liberă, iar acum era fericită că o făcuse. Grădina ei supraviețuise chiar și în anii în care raționalizările de apă transformaseră costisitoarele peluze ale Santei Barbara în niște întinderi de un bej uniform. Iar azi, aspectul nebunesc de amestec haotic al grădinii i se părea chiar fermecător.

În depărtare se vedea o rază ce se reflecta de pe suprafața oceanului. Se așeză pe o bancă de beton și își puse ceașca cu ceai și farfuriuța pe o măsuță joasă, aproape ascunsă de iarbă. Își astupă cu un deget nara stângă și respiră doar prin cea dreaptă. Apoi făcu invers, astupând nara dreaptă și respirând prin cea stângă. Nara dreaptă era desfundată – putea respira ușor prin ea, dar cea stângă era ușor înfundată și congestionată.

În perioadele ei de meditație aflase că dominanța unei emisfere a creierului alterna la intervale regulate și că, pentru a determina ce emisferă era dominantă la un moment dat, se putea folosi starea de congestionare a nărilor. Era o veche tehnică yoga ce fusese confirmată după complicate cercetări. Conexiunea dintre nări și emisferele cerebrale era inversă, cum era și pentru tot restul organismului. Nara stângă era corelată cu emisfera dreaptă, iar nara dreaptă cu cea stângă. Faptul că nara dreaptă era desfundată îi arăta Mariannei că în acel moment era dominantă partea stângă a creierului, emisfera mai rațională. Pentru a-și construi o stare mentală nonliniară, mai instinctivă, trebuia să-și activeze jumătatea dreaptă a creierului.

Închise ochii. Începu să respire ușor, așa cum învățase în timpul orelor de yoga conduse de călugării budiști japonezi, îmbrăcați cu robe albe și rași în cap.

„Dă aerul afară numărând" o învățaseră călugării. „Apoi trage aer în piept numărând de două ori mai mult."

Elimină tot aerul numărând rar până la cinci. Apoi inhală cât de mult putu numărând rar până la zece. Menținu alternanța aceasta liniștită vreo câteva minute. La început, prin minte îi treceau imagini fugare, umbre ale preocupărilor care îi făceau dificilă sarcina de a menține corectă numărătoarea. Apăreau fețe – Nolan, Renee, Stephen, Evan și, evident, Auggie. Mai erau grijile legate de munca ei, de viitorul cu Nolan, de marea dilemă a existenței lui Auggie – toate acestea i se învălmășeau în minte solicitându-i atenția. Nici nu încercă să le alunge. Se mulțumi doar să le lase să treacă, dându-le cât mai puțină atenție. Fără să dea de veste sau să se impună în vreun fel, toate gândurile și grijile care o invadaseră dispărură curând.

Mintea i se goli și își simți întregul corp relaxat. Mai observă cum respirația îi devine din ce în ce mai superficială până când, în cele din urmă, nici nu mai simți vreun fel de respirație. Ședea în grădină, complet nemișcată, iar respirația i se oprise. Nu și-o ținea. Nu simțea presiunea sau neplăcerea. Era ca și cum fusese suspendată necesitatea alimentării cu aer. Simțea că ar fi putut rămâne în această stare un timp nedefinit. Senzația nu era nouă, o mai avusese și când meditase împreună cu acei călugări, ba chiar și în timpul întrunirilor quakerilor la care participase în adolescență. Era extraordinar de liniștitor.

Mai observă că privirea îi rămăsese fixată asupra ceștii și a farfuriuței de pe masa de sticlă – că era subjugată de contemplarea reflectării soarelui de după-amiază târzie pe suprafața plată de sticlă și pe cea ușor curbată și vălurită a ceaiului. Vedea totul destul de deslușit – și privea prin pleoapele închise. Își amintea de efectul acesta atât din timpul meditațiilor yoga cât și din timpul tăcutelor reverii ale adolescenței.

Călugării budiști numeau într-un anume fel această vedere a esențelor. Aveau o denumire specială și pentru suspendarea respirației. Dar Marianne nu-și putea aminti denumirile. Știa doar că întreaga experiență era foarte plăcută și foarte liniștitoare.

Își auzi propria voce șoptind...
Am să fiu pregătită.

Nolan se întorcea în biroul detectivilor după o plimbare pe străzile din jur. Plecase pentru că era prea nervos. Nu era capabil să stea o după-amiază întreagă și să aștepte.

Își făcuse toate treburile pe ziua aceea, inclusiv vizita de rutină la Pritchard și Maisie, și avea de pus la punct o groază de hârțoage. Dar făcuse niște eforturi îngrozitoare să stea într-un loc. Îl apuca nebunia gândindu-se la ce s-o fi întâmplând în Omaha în acel moment. Oare vor avea polițiștii norocul să-l descopere pe ucigașul sărmanului alergător învelit în perdeaua de la duș? Oare numele și numărul de telefon ale lui Myron Stalnaker, pe care el li le dăduse, le vor fi de vreun ajutor?

Plimbarea nu-l liniștise cine știe ce, așa că se întorsese fără nici un chef.

Drace, poate au și venit ceva știri din Omaha.

Pe când tocmai intra în birou se auzi un urlet puternic. Nolan îl văzu pe Clayton, care stătea lângă biroul lui, fâlfâindu-și brațele și țopăind. Toți cei din încăpere rămaseseră holbați la el.

– A-haaa-haaaaa! striga Clayton. L-am prins! Am pus laba pe scârba aia!

Nolan se duse repede la el. Clayton, atât de liniștit de obicei, dansa în jurul biroului, aruncând hârtii în aer.

Nolan se opri brusc în fața lui.

– Partenerul meu are una din crizele lui maniacale, le explică el celorlalți detectivi care se holbau.

Clayton se prăbuși în scaunul lui rotativ și se puse pe învârtit ca un copil care vrea să amețească.

– Ce-i, amice? întrebă Nolan.

– Ei bine, de fapt, nimic important, chicoti Clayton încântat. Nici nu știu ce m-a apucat. Cred că m-am cam lăsat dus de val. Doar că l-au prins pe criminalul din Omaha, asta-i tot. L-au prins pe bestia de asasin – datorită nouă!

– Hei, ia-o ușurel, prietene, zise Nolan. Deci primim aplauze, ei?

– Aplauze? Primim tunete de-a dreptul! Se dărâmă pereții!

– Grozav. Asta e chiar grozav.

– Ce-i cu tine? Nu te bucuri?

– Păi, aș vrea să-mi spui cum s-au petrecut lucrurile.

– Hai în biroul lui Coffey și am să-ți povestesc totul.

– Stai puțin. Vrei să-i spui lui Coffey înainte să-mi spui mie?

– Hai, nu mai face pe victima. Am să vă spun în același timp.

– Clay...

– Doar eu am primit primul veștile, deci eu trebuie să-i spun șefului primul. N-am nevoie să-mi sufli în ceafă, întrerupându-mă și corectându-mă tot timpul.

– Haida-de. N-aș face asta niciodată.

– Taci dracului din gură! zise Clayton. Ultimul care intră în biroul șefului e măgar.

Amândoi o rupseră la fugă prin încăpere, spre biroul șefului. Clayton dădu ușa de perete și se repezi înăuntru avându-l pe Nolan chiar în spate. Se opriră ca stanele chiar în fața mesei de lucru a lui Coffey. Căpitanul nu păru absolut deloc surprins de intrarea lor vijelioasă. Ba dimpotrivă, își aprinse o țigară.

– Domnilor, le spuse Coffey rar și sarcastic. Presupun că vă întrebați de ce v-am chemat aici.

Pe Nolan îl trecu un fior. Își aminti că niciodată nu era bine să intri așa, neanunțat, în biroul căpitanului. Cum de putuseră să uite asta și el și Clayton?

– Ei bine, am să vă spun *eu* de ce v-am invitat, continuă Coffey cu același ton de ironie nemiloasă. Stăteam și eu liniștit, cu mintea plutindu-mi elegiac, gândindu-mă la vremurile de odinioară, la dispărutele drăgălășenii ale vieții, cum se întâmplă. Și m-am gândit că ar fi o plăcere ca doi detectivi căcăcioși, mitocani, cu maniere de porci sălbatici să-mi împărtășească melancolia, fiindu-mi refuzată orice fel de companie respectabilă, *umană*. De aceea v-am chemat, brute lipsite de maniere ce sunteți.

Nolan și Clayton își plecară capetele rușinați, păstrând tăcerea în timp ce Coffey continua să improvizeze pe același ton de lamentație parodiată.

– O, ce s-o fi întâmplat oare cu acele splendide ceremoniale, acele preludii sociale, acele ritualuri de trecere de mai an? Oare ce s-o fi întâmplat cu ceremoniile de *bar mitzvah*, cu cele de confirmare presbiteriană, cu prima trusă de bărbierit? Puteți să-mi spuneți? Oare ce

s-o fi întâmplat cu toate acele prețioase și iubite ritualuri care sunt liantul culturii? Ce s-o fi întâmplat cu balurile absolvenților la care, pentru prima oară în viață, te îmbătai de-ți venea rău și-ți vărsai mațele peste tot prin sufrageria acoperită de covoare a unui individ complet străin? A!? Și ce oare s-o fi întâmplat cu prelungitele cine luate la lumina lumânărilor, cu acea conversație politicoasă pe care o făceai înainte de a-i scoate sufletul vreunei cucoane cu ochi arzători? Și oare, conchise Coffey, aplecându-se peste birou cu un rânjet înfiorător, ce s-o fi întâmplat cu *ciocănitul la uși înainte de a intra*?

– Ne pare rău, domnule, zise Clayton, fără nici un fel de urmă a entuziasmului anterior. Doar că am prins un fir în cazul crimelor lui Auggie.

– Să auzim, spuse Coffey lăsându-se pe spate în fotoliul său.

Mai pufăi o dată din țigara abia aprinsă, după care o stinse într-o cană cu zaț de cafea. Nolan își dădu seama că nu-l văzuse niciodată pe Coffey fumând o țigară până la capăt. Poate că nici nu-i plăceau țigările. Poate că le aprindea doar pentru a dezgusta sau a intimida oamenii. Dacă te gândeai la maniera calculat ofensivă a lui Coffey, părea o ipoteză plauzibilă.

Și chiar are ceva efect.

– Lucrurile stau așa, zise Clayton, scoțându-și carnețelul pentru a putea oferi și alte date. O oarecare Lola Delaney locuiește vizavi de biserica catolică, într-o parte mai mizeră a orașului. În noaptea în care a fost ucis Howard Cronin, a văzut ceva dubios – un personaj îmbrăcat în negru, care târa ceva mare și greu, ieșind pe ușa din față a bisericii. Individul a aruncat pachetul în portbagajul unui Mercedes de mâna a șaptea. Lola Delaney nu-și imaginează ce-ar fi putut să fie, dar părea să fie ceva ambalat într-un plastic, o chestie oarecare cu dungi roșii – o perdea de duș s-a gândit ea că ar putea fi.

În ochii căpitanului se aprinse un interes acut.

– Spune, făcu el.

Clayton continuă:

– Ei bine, fiind un adevărat cetățean model, și așa mai departe, Lola Delaney a notat numărul mașinii. Nu a sunat imediat la poliție, dar a doua zi dimineață chiar s-a dus la preot să-l întrebe dacă nu se furase ceva din altar în timpul nopții. Preotul, un anume părinte Mark Lamberti, a fost puțin surprins auzind povestea Lolei Delaney. I-a

spus că nu știe să se fi furat ceva. De fapt, părintele Mark fusese deseori criticat pentru că lăsa biserica descuiată tot timpul – așa cum se obișnuia cu bisericile de odinioară. Dar până acum au fost mult prea puține probleme nocturne. Însă, din cauza poveștii Lolei Delaney, părintele era îngrijorat. Aici intervenim *noi*, cu programul de computer care reda uciderea lui Howard Cronin, într-o biserică catolică. Cu sprijinul arhidiecezei, polițiștii din Omaha au început să discute cu fiecare preot pe rând, și în scurt timp au ajuns la părintele Mark și la povestea lui despre un vizitator nocturn care târa un obiect ciudat din biserică. Asta i-a condus spre Lola Delaney și spre descrierea rablei de Mercedes, cu numărul ei de înmatriculare. După cum s-a dovedit, mașina aparține unui funcționar de bancă din localitate, numit Myron Stalnaker, nume care aparține și unui membru al Insomnimaniei care se cuplase uneori la rețea ca Auggie – nume pe care *noi* l-am transmis celor din Omaha.

– Bingo, se pomeni Nolan murmurând de unul singur.

– Nu te grăbi, zise Clayton. Lucrurile stau chiar mai bine. Având toate aceste informații, polițiștii din Omaha n-au avut nici un fel de dificultăți în a obține un mandat de percheziție a casei lui Myron Stalnaker. Au găsit un veșmânt de preot – identic cu cel purtat de Auggie la simularea crimei. Au mai găsit și o mască de schi împletită cu fibre albe, roșii și negre de acryl. Era împletită sub forma unei fețe de clovn – exact cea a lui Auggie, doar că avea o mutră tristă, cu colțurile buzelor îndreptate în jos. Și au mai găsit *și* un pistol calibru 22, de același tip cu cel folosit pentru a-l ucide pe Cronin. Ei bine, evident, l-au arestat pe tip, pe Stalnaker. Pistolul se potrivea. Și mai e ceva. Polițiștii din Omaha ne-au invitat să participăm la festivități. O să participăm la unele interogatorii și o să punem chiar noi întrebări.

Acum Coffey zâmbea cât cuprinde – era genul acela de zâmbet de o trufie nedisimulată, care îi punea în alertă întotdeauna pe Nolan și pe Clayton.

– Trebuie să recunosc, Saunders, că ai reușit să-mi trezești atenția. Până acum pare o poveste grozavă. Continuă. Ce s-a petrecut după aceea?

Clayton părea picat din cer.

– Ce vreți să spuneți, domnule? îl întrebă el.

– Ei, haide, Saunders, zise Coffey. Să nu te joci cu mine. Spune-mi și restul. M-ai făcut să-mi țin răsuflarea. Sunt numai urechi.

Clayton tăcea.

– Stai puțin, continuă Coffey. Nu-mi spune. Lasă-mă să ghicesc. Ai *dovedit* că acest Myron Stalnaker era în L.A. când Judson și Gauld au fost uciși. Ai controlat listele cu pasageri de la companiile aeriene, chitanțele de la hotel, și toate celelalte. Ai descoperit că individul nu are un alibi credibil pentru nici una din crime. De fapt a avut și motive și ocazii în ambele cazuri. Probabil că ai găsit și martori oculari care spun că el i-a hăcuit și pe Judson și pe Gauld. Și – o, da – ai căpătat și documentația care dovedea că omul făcuse o operație de *schimbare de sex* înainte de a veni la L.A., și tocmai de aceea uciderea lui Gauld pare să fi fost făcută de o femeie, după care și-a reinstalat puța când s-a întors în Omaha. Este un caz închis într-o clipită, corect?

Coffey se lăsă pe spate cu un aer triumfător și își duse mâinile la ceafă. Părea că-și arată în mod special petele de transpirație de la subraț.

– Deci, conchise Coffey. Sunt sau nu sunt un minunat ghicitor?

Clayton clocotea.

– Cu tot respectul datorat, domnule, sâsâi el, în chestia asta vă comportați ca un adevărat ticălos.

Nolan îl împunse zdravăn cu cotul. Coffey se mulțumi să râdă.

– Ticălos, ei? spuse Coffey. Păi ăsta e prețul puterii. Trebuie să fii un ticălos dacă vrei să-ți păstrezi o slujbă ca a mea.

– Domnule căpitan, Clayton vrea doar să spună că am prins *un ucigaș*, zise Nolan.

– Corect, spuse Coffey. Un ucigaș din Omaha. Și cum rămâne cu ucigașul – sau *ucigașii* – din L.A.?

– *Toate se leagă!* exclamă Clayton.

– Cum? întrebă Coffey.

– Prin Auggie, răspunse Clayton. Prin *Insomnimania*. Nimeni nu spune că Stalnaker a făcut toate crimele. Poate că a comis-o doar pe asta. Poate că e un club sau o conspirație.

– Sau un cult, sugeră Nolan.

– Da, zise și Clayton. Poate e ceva în genul lui Charley Manson, doar că se face electronic.

– Un club al crimei? spuse Coffey ironic.

– Haideți, domnule căpitan, pledă Nolan. Aici trebuie să ne punem la contribuție imaginația. Eu am făcut unele cercetări asupra personajului ăsta, Auggie. Am verificat tot ce poate el reprezenta. E o chestie istorică, mitică, arhetipală. Ar putea avea o mare valoare simbolică pentru un pumn de oameni nefericiți aflați în căutarea unui lider, a unui guru, sau ceva de genul ăsta.

– Un desen animat? ricană Coffey.

– De ce nu? Ați văzut vreodată cum funcționează rețeaua?

– Tot ce știm cu siguranță este că avem doar o piesă a jocului, zise Clayton. Poate că e doar o piesă mică, dar e ceva. Dacă Stalnaker aparține unui cult, probabil că va da de gol întreaga schemă. Drace, după câte știm noi, el e șeful de cuib, și am legat practic lucrurile laolaltă.

Căpitanul rămase privind fix spre cana cu zaț din fața lui – aceeași cană în care își stinsese țigara ceva mai înainte. Arăta de parcă ar fi fost gata să tragă o înghițitură.

N-ar fi de mirare să facă una lată ca asta. Așa, doar de efect.

– Deci, zise Coffey fără să bea. Ce facem în continuare?

– Cred că următoarea escală va fi Omaha, spuse Clayton.

– Bună idee, zise Coffey. Grobowski, te sui în următorul avion. Vreau să fii acolo mâine chiar la prima oră.

– Ce-i cu asta? spuse Clayton. Nu merg și eu?

– Nu, nu mergi, zise Coffey. Cineva tot e nevoie să mai rămână pe aici și să facă adevărata treabă de polițist.

– Dar așa s-a făcut și data trecută, la Chicago, reveni Clayton.

– N-ai decât să mă socotești sclavul obișnuințelor, răspunse Coffey.

– Dar de ce să facă Nolan toate plimbările, în timp ce eu trebuie să stau aici și să mă holbez la mașina de scris?

– Pentru că așa stau lucrurile, îi explică Coffey sec. Este imprimat și adânc înscris în condiția umană, impus prin lege încă de la momentul inițial, de la Big Bang. Nolan nu suportă vremea din Vestul mijlociu, deci îl trimit în Vestul mijlociu. Tu ești înnebunit să vorbești cu suspectul ăsta, deci te țin dracului departe de el. Ăsta e micul meu truc pentru a vă împiedica să deveniți doi alintați, perfect mulțumiți

de voi însivă. Într-o zi o să-mi fiți recunoscători. Credeți-mă. Și acum ieșiți dracului afară din biroul meu.

Nolan și Clayton o porniră greoi înapoi, spre birourile lor. Energia și entuziasmul le erau considerabil diminuate.

– Nici o șansă, zise Nolan. Dacă e ceva ce Coffey nu poate să înghită, asta e buna dispoziție a subordonaților. Oricum, îmi pare rău că n-ai obținut să mergi și tu.

– Și mie îmi pare rău că va trebui să faci față climei din Omaha.

– Mda, cred că ăsta-i norocul meu.

Lăsându-se să se prăbușească în fotoliu, Nolan începu să se gândească la călătoria care îl aștepta.

Prea multă geografie, ce dracu'!

Ba chiar era și o ironie aici. În definitiv, nu se presupunea că era informaticii anula complet dimensiunea geografică? De ce nu era posibil să se conecteze la realitatea din Omaha, cum se întâmpla cu un program de computer? De ce trebuia să petreacă ore în șir călătorind cu diverse mecanisme în care nu te puteai încrede, doar pentru a acoperi o anumită distanță? Nu, era informaticii nu desființase încă timpul și distanțele. De fapt, totul nu făcea decât să-l scârbească și mai mult de călătoria care îl aștepta.

– Cel puțin acolo nu există vreo scârbă de lac, murmură el amintindu-și de Chicago.

Se lăsase noaptea. Marianne se așezase în fața terminalului și o conducea pe Elfie prin labirintul Insomniamaniei, controlând fiecare cameră pentru a da de Auggie. Până acum, clovnul nu fusese nicăieri de găsit.

Sună telefonul și ea ridică receptorul. Era Nolan.

– Bună, iubito. Sunt la aeroport.

– La aeroport? Pleci undeva?

– Nu, doar că îmi place să privesc avioanele care decolează noaptea.

– Foarte comic. Unde te duci?

– Omaha.

– L-au prins pe ucigaș?

– Așa se pare. Un anume Myron Stalnaker.

– Deci ce urmează?

– Mă duc acolo, vorbesc cu individul și încerc să aflu ceva. Cam asta-i tot.

– V-ați făcut vreo idee despre asta, tu și Clay?

– Am început să credem că e vreun cult sau o comunitate electronică – un fel de clan, ca al lui Mason sau ca Jonestown, reunit prin computer.

Marianne rămase tăcută un moment.

– Mai ești la aparat?

– Mda.

– E ceva aiurea?

– Nu știu, Nolan. Chestia asta cu secta nu-mi sună bine. Nu pot să spun de ce. Am doar sentimentul că atunci când Auggie ucide, o face singur.

Nolan râse.

– Ca Lee Harvey Oswald, nu?

Râse și Marianne.

– Nu-ți bate joc de mine. E doar ceva ce simt.

– Hai, iubito. Știm doar că Renee a fost ucisă de o femeie, iar tipul din Omaha a fost ucis de un bărbat. Indiferent cine e Auggie, nu face crimele de unul singur.

– Și totuși nu pot să simt altfel.

– De ce nu?

– Pentru că-l cunosc. Am petrecut un timp cu el. E fascinant, ba chiar irezistibil, și are adulatorii și entuziaștii lui. Dar nu pare să aibă discipoli sau apostoli. Dacă e ceva ce mă izbește la el, este faptul că e foarte singur.

Acum fu rândul lui Nolan să păstreze tăcerea.

– Mai ești la aparat? îl întrebă Marianne.

– Mda. Doar nu te-ai mai întâlnit cu el?

Mariane râse iar:

– Tot mai ești puțin gelos pe *chestia* aia dintre mine și el, este?

– Marianne, asta e ceva serios. Ar putea fi foarte periculos dacă descoperă cine ești și unde locuiești. Jură-mi că n-ai vorbit și nici n-ai să vorbești cu el.

– Promit, spuse Marianne simțindu-se cam prost pentru adevărul parțial pe care îl spusese. Nu, nu mai vorbise cu Auggie de la ultima

ei întâlnire cu Nolan – dar asta doar pentru că nu mai *putuse ea* să dea de Auggie.

– Promite-mi că n-ai să mai vorbești cu el, zise Nolan.

O clipă Marianne nu fu în stare să răspundă.

– Ei bine? făcu Nolan.

– Îți promit, spuse Marianne în cele din urmă, sperând că Nolan nu percepe sentimentul de vinovăție și tensiunea din vocea ei. *Acul detectorului de minciuni ar fi mâzgălit un munte la faza asta.*

– Bine.

– Nu mai am răbdare să văd terminată toată treaba asta, Nolan. Avem atâtea să ne spunem, atâtea planuri de făcut.

– Știu. Mi-e dor de tine.

– Și mie mi-e dor de tine.

– Și te iubesc.

– Și eu te iubesc.

Marianne închise telefonul și privi spre ecranul computerului. Elfie plutea spre nord prin labirint, îndreptându-se spre Casino del Camino. O aduse deasupra simbolului cazinoului și deschise meniul ca să selecteze comanda „cine?" Numele pe care le citi erau familiare...

„Sudopod, Taser, Wunderkind, K.Ricci, Jazz..."

Nici un Auggie.

O porni pe Elfie spre Colțul Vorbitorilor, dar simțea în adâncul ei că, probabil, n-o să-l găsească nici acolo. Desigur, putea să-i sune pe Pritchard și Maisie și să-i întrebe dacă Auggie era în rețea măcar, dar nu voia să le vorbească despre acțiunile ei. O vor dezaproba la fel de vehement ca Nolan.

O să-mi continui căutarea. O să-l caut toată noaptea, fie că-l găsesc sau nu.

Iar a doua zi va ține regim, bând doar apă și sucuri, și va sta trează cât mai mult posibil, permițându-și doar scurte moțăieli, ca o pisică, din când în când. Va face exerciții de elongație și meditație și, pe cât posibil, nu-și va lăsa mintea să rătăcească aiurea. Se va menține într-o stare de vigilență intuitivă.

Chiar atunci, intuiția Mariannei îi semnală prezența lui Auggie – chiar dacă nu era de găsit nicăieri în labirint, în nici una dintre încăpe-

rile atât de diverse ale Insomnimaniei. Întrezărea confuz existența unui alt labirint, a unei alte rețele pe sub aceasta – o întreagă lume în cadrul Insomnimaniei, o lume în care numai Auggie putea ajunge – nu ea, nici chiar Pritchard sau Maisie.

Dacă aș ști calea de intrare. L-aș putea găsi. L-aș putea găsi chiar acum...

11001

DEPOZIȚIA

Locotenentul Michael Kelsey, directorul departamentului omucideri din Omaha, îl invită pe Nolan în sediul poliției. Încă tremurând ușor, Nolan se scutură din mers de o substanță rece, albicioasă, care îi rămăsese pe umeri. Nu era sigur dacă era zăpadă sau zloată.

Oricum, nu-i chiar așa de frig ca-n Chicago. De fapt, temperatura nu era cu mult sub zero.

– Bine ați venit în Omaha, domnule locotenent, spuse Kelsey. Ce-ați zice de o mizerie de ceașcă de așa-zisă cafea, de la automat?

– Vă rog, răspunse Nolan.

Se opriră în fața mașinii, iar Nolan își luă o ceașcă de cafea fără zahăr. Ceașca fierbinte de hârtie îi arse ca un arc voltaic degetele încă înghețate. Trebui să apuce ceașca de margine, foarte delicat, ținând-o între degete, cu speranța că n-o va scăpa în timp ce Kelsey îl conducea pe coridor. Linoleumul de pe podea era plin de urme de noroi. Nolan își imagină că era imposibil să ții curățenie în clădire în acest anotimp.

Kelsey era un bărbat înalt, suplu, brunet, care arăta și se îmbrăca asemenea unui cowboy tipic, inclusiv cu un șiret în chip de cravată, o cataramă cu un cap de armăsar și cizme de piele. Nolan îi remarcase accentul tărăgănat, tipic pentru Vestul mijlociu, încă de când vorbiseră la telefon, dar crezuse că locotenentul este cu mult mai bătrân – vreo relicvă încăruntită a preriilor, ca multe altele. Dar detectivul din Omaha părea tânăr – mult prea tânăr pentru a conduce departamentul

omuciderii al unui oraș de aceste dimensiuni, cel puțin după judecata lui Nolan.

Și totuși Kelsey avea un aer de încredere în sine. Pasul îi era măsurat și lejer, dar atât de lung, încât Nolan – care nu era nici el scund – trebuia să tropăie cu destulă vigoare ca să se țină după el.

– Aș dori ca, în numele bunului stat Nebraska, să mă scuz pentru vremea asta de rahat, spuse Kelsey cu tonul lui amical.

– Nu-i nevoie de scuze, răspunse Nolan.

– Mi-aș fi dorit să fi aranjat ca totul să fie mai călduros, dar n-am avut pic de timp. E nevoie de cel puțin două săptămâni pentru a rechiziționa un pic de vreme bună, prin părțile astea – și chiar și atunci, ai noroc dacă soarele ajunge până la tine.

– Poate data viitoare, spuse Nolan.

– Da, poate data viitoare. Evident, trebuia să fii aici acum vreo câteva zile – cam pe timpul când amatorul de jogging a fost ucis. Ei, aia chiar că a fost o vreme frumoasă, uscată și caldă. Cred că erau – ăă, vreo zece, douăspe grade. Evident, venind de prin părțile voastre, așa ceva vă sună de-a dreptul arctic.

Ajunși la capătul coridorului, Kelsey deschise ușa unei camere de conferințe dominate de o enormă masă ovală. În interior erau trei figuri destul de întunecate. Faptul că se așezaseră în părți opuse, cât mai departe unii de alții, îi sugera lui Nolan ideea că întrunirea nu fusese prea cordială până în acel moment.

Kelsey îl prezentă pe Nolan, pe rând, fiecărui personaj. Prima fu Melissa Finch[1], procuror. Avea un gât lung și niște ochi mohorâți, mici ca mărgelele, iar lui Nolan îi trecu prin minte că arăta mai mult a cormoran decât a cintezoi. Urmă Claude Brekenridge, avocatul suspectului. Claude era scurt, îndesat, aproape fără bărbie și chel. Pentru moment, părea furios la culme.

Ultimul membru al grupului îi trezi imediat interesul. Acesta era doctorul Harvey Gusfield, psihiatru. Gusfield lucra la un spital din localitate, dar mai practica și medicina legală pentru poliția din Omaha. Gusfield avea vreo patruzeci de ani, purta jeanși, un tricou și o geacă groasă de catifea reiată, cu petice la coate. Avea o barbă tunsă cu grijă, iar părul destul de lung, de culoarea nisipului, îi era prins într-o co-

[1] Cintezoi (lb. engl.) (n. tr.).

diță la spate. Își încrucișase picioarele pe masă, și se lăsase pe spate cu scaunul, rupând o foaie de hârtie în fâșii subțiri și arătând teribil de plictisit. Cu siguranță că nu asta era imaginea pe care și-o făcuse Nolan despre un profesionist în ale sănătății mentale. Detectivul se întreba ce o fi căutând oare psihiatrul acolo.

Nolan luă loc la masă alături de ceilalți.

– Sunt sigur că apreciem cu toții bravura locotenentului Grobowski de a înfrunta groaznica noastră climă de Nebraska pentru a veni așa de repede, spuse Kelsey, radiind acel sentiment de ospitalitate specific Vestului mijlociu.

Toți ceilalți din cameră păstrară aceeași tăcere mohorâtă.

– Ei bine, zise Nolan, simțindu-se din ce în ce mai tensionat de primirea asta împietrită, poate că-mi spune și mie cineva care este stadiul la care s-a ajuns.

– Clientul meu este nevinovat, spuse tăios Brekenridge. Și a fost plimbat, intimidat și silit să renunțe la toate drepturile pe care le are prin Al Cincilea Amendament.

– Clientul tău e vinovat ca dracu', i-o întoarse domnișoara Finch. Și încearcă toate matrapazlâcurile ascunse vreodată printre rândurile vreunei cărți de drept ca să scape de condamnarea pentru crimă.

– Copii, copii, spuse locotenentul Kelsey râzând ușor. Poate că eu sunt cel mai potrivit pentru a prezenta situația. Se întoarse spre Nolan. Domnule locotenent Grobowski, așa cum știți deja, Myron Stalnaker a fost arestat ieri pentru uciderea lui Howard Cronin. În foarte multe privințe, s-a dovedit a fi un suspect model – „model" în sensul că s-a comportat impecabil. N-a făcut nici o încercare de a se opune arestării. De fapt, a fost chiar de ajutor atunci când băieții mei au apărut cu mandatul. Le-a arătat toate obiectele care, aparent, au servit la comiterea crimei: costumul de preot, masca de schi, ba chiar și revolverul calibru 22. Iar când băieții l-au adus pentru interogatoriu, părea extrem de supărat din cauza morții lui Howard Cronin – de a dreptul cuprins de remușcări, de fapt. Problema e, continuă Kelsey cu un zâmbet, că domnul Stalnaker nu pare să-și aducă aminte că l-ar fi omorât cu adevărat pe Howard Cronin. Recunoaște că e proprietarul armei, dar zice că n-are idee de unde a apărut costumul de preot și masca de schi. Și nici nu poate da socoteală de drumurile sau de acțiunile lui în momentul crimei. Pretinde că totul îi apare ca prin ceață.

– Rahat, murmură domnișoara Finch.

– Ba nu-i nici un rahat, sări domnul Breckenridge. Cum să-și amintească de ceva ce n-a făcut niciodată?

– Păi, are remușcări, răspunse pertinent domnișoara Finch. De ce ar simți remușcări pentru o crimă pe care nu a comis-o?

– Hai, hai, Melissa, Claude, spuse Kelsey glumeț. O să aveți amândoi destul timp să țipați și să vă jeluiți în cursul a ceea ce va fi, cu siguranță, un proces de crimă, lung și obositor, și doar eu știu ce mult vă place să risipiți banii contribuabililor. Deocamdată nu încercăm decât să-i oferim locotenentului Grobowski elementele de bază.

Domnișoara Finch mârâi. Domnul Breckenridge gemu.

– Domnul Stalnaker a petrecut noaptea trecută în închisoare, îi explică Kelsey lui Nolan. Iar în dimineața asta a cerut să fie hipnotizat.

– Ce a cerut? întrebă Nolan surprins.

– Să fie hipnotizat, repetă Kelsey. Vrea să depună un fel de depoziție neoficială, sub hipnoză. Repetă mereu că, dacă a omorât cu adevărat pe cineva, vrea s-o știe și el – și vrea să facă o declarație care să lămurească lucrurile. De aceea l-am adus pe doctorul Gusfield, aici prezent.

Pe Nolan îl trecu un val de amețeală. Sperase să poată lua parte la interogatoriul lui Stalnaker – și s-o facă în felul lui obișnuit, agresiv.

– Asta vrea să spună că n-am să-i pot pune nici un fel de întrebări? sări Nolan.

– Rămâne de văzut, răspunse Kelsey.

Lui Nolan nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Cu tot respectul, domnule locotenent Kelsey, atunci de ce am mai făcut drumul până aici, dacă...

– Domnule locotenent Grobowski, îmi cer scuze pentru actuala stare de fapt. Dar ea nu a existat până în dimineața asta. Iar de aici încolo, doctorul Gusfield trece la treabă. Dacă vrei să interoghezi suspectul, va trebui să te lămurești cu el.

Doctorul Gusfield continua să rupă foaia de hârtie, de parcă n-ar fi observat că numele îi fusese menționat. Nolan își dădu seama că nu-l auzise pronunțând nici un singur cuvânt.

Brekenridge pocni cu palma în tăblia mesei, manifestându-și zgomotos indignarea:

– Vreau să fiu sigur că se ia notă de totala mea împotrivire la această idee. Vreau să se înțeleagă faptul că clientul meu a luat decizia împotriva sfaturilor date de avocat.

– Claude, obiecțiile tale sunt deja notate, îi spuse sec Kelsey. În triplu exemplar, cred.

– Tu și gorilele tale deja l-ați hipnotizat pe jumătate pe clientul meu, continuă avocatul. Deja i-ați inculcat ideea că el a comis crima cu care, de fapt, nu are nimic de-a face. Oricine își poate da seama că este ușor influențabil. Dacă îl mai supuneți la vreo scamatorie din asta o să recunoască aproape orice.

– Claude, nu are nici un rost să dezbatem problema, spuse Kelsey. Clientul tău a semnat o acceptare și nu mai poate acum să șteargă semnătura. Nici nu vrea asta. Și apoi, nu va fi o mărturie *sub jurământ*. Mă îndoiesc că va fi chiar admisă de către curte.

Acum fu rândul domnișoarei Finch să-și manifeste sonor indignarea.

– Ei bine, așa cum stau lucrurile, *eu* mă opun complet întregii afaceri, spuse ea. Nu mă amețesc pe mine bufoneriile lui Claude. El de fapt *vrea* ca clientul lui să treacă prin toate trăsnăile astea misterioase. Fac doar parte din intriga ieftină menită să-i obțină diagnosticul de sărit de pe fix.

– Cățea, sări Claude.

Isuse, ăștia doi sunt mai răi decât avocații din L.A. M-am lămurit cu prejudecata că toți cei din vestul mijlociu sunt doar miere și politeți.

Kelsey rânjea cu gura până la urechi. Părea obișnuit cu scene de genul ăsta – s-ar fi putut chiar să-i facă plăcere.

– Dacă e ceva ce-mi încălzește sufletul, este momentul în care apărarea și acuzarea sunt de acord cu drăgălășenie asupra unui anumit lucru. Ambii credeți că hipnoza e o idee imbecilă, deci de ce vă mai certați? Ei bine, domnul Stalnaker va fi hipnotizat, fie că vă place vouă, fie că nu. Deci hai să mergem la sala de interogatorii și să-i dăm drumul.

Kelsey se ridică de pe scaun și ieși din cameră cu pași mari. Toți ceilalți îl urmară în șir indian, ca un cârd de gâsculițe. Nolan începea să admire stilul lui Kelsey.

Când ajunseră în sala pentru interogatorii, nu intră de fapt decât doctorul Gusfield. Nolan, Kelsey, Breckenridge și Finch se înghesuiră toți în cămăruța de alături, care avea un perete de sticlă prin care puteau vedea. Îl văzură pe doctor și pe suspect. O cameră video era îndreptată în direcția peretelui de sticlă și rolele unui magnetofon se roteau încetișor.

În cabină era destul de aglomerat. Mai era și foarte cald și nici un fel de aerisire, după câte se părea. În cariera sa, Nolan petrecuse o mulțime de timp în astfel de cabine. Dar chiar și așa, tot nu-i plăcea să fie făcut pachet alături de niște tipi certăreți. Mai că se aștepta ca avocatul și procuroarea să încerce să-și scoată ochii cu ghearele în orice moment. Și-ar fi dorit să nu fie plasat chiar între ei.

Nolan privi prin peretele de sticlă, studiindu-l pe suspect. Myron Stalnaker nu putea fi categorisit drept un om plăcut, dar nici dezagreabil. Era o figură destul de comună, cu fața mai mult rotundă, iar părul castaniu începuse să i se rărească. Purta o vestă cenușie și o cămașă albă. Hainele păreau costisitoare, deși destul de convenționale. Probabil că se apropia de vreo patruzeci de ani. Nolan își spuse că era tipul cu care cineva putea vorbi zilnic, ani de zile, fără să reușească să-i țină minte numele.

Gusfield se așeză la masa din fața lui Myron Stalnaker. Doctorul zâmbea. Acesta era primul semn de viață pe care Nolan îl văzuse pe fața doctorului de când îl cunoscuse.

Detectivul și tovarășii săi puteau să audă vocea lui Gusfield și a lui Stalnaker prin intermediul unei mici boxe din cabină.

– Sunteți Myron Stalnaker, corect? se interesă afabil doctorul Gusfield.

– Da, zise Stalnaker.

Gusfield întinse mâna peste masă și i-o strânse pe a lui Stalnaker.

– Mă numesc Harvey Gusfield. Sunt psihiatru. Mă bucur să vă cunosc, domnule Stalnaker.

– Plăcerea e de partea mea, spuse Stalnaker nervos, dar politicos.

– Pot să-ți spun pe nume?

– Desigur.

– Și te rog să-mi spui Harvey.

– Mulțumesc. Am s-o fac.

Interveni o scurtă pauză. Apoi Gusfield spuse:

– Ascultă, Myron, e puțin cam neplăcut, dar... întâlnirea noastră este înregistrată pe video, așa cum sunt sigur că știi, și se presupune că asta va fi un fel de depoziție, așa că trebuie să spun câteva formalități – știi, ca să fie totul cușer.

– Dar te rog, spuse Stalnaker nerăbdător.

Gusfield își privi ceasul.

– Ăă, e sâmbătă, opt februarie, ora două-treizeci P.M. Eu sunt Harvey Gusfield și vorbesc cu Myron Stalnaker; suntem observați de către... ei, cine e pe-acolo?

Gusfield își scoase o foaie de hârtie din buzunar și începu să citească:

– Locotenent Michael Kelsey, locotenent Nolan Grobowski, Claude Breckenridge și Melissa Finch.

Plie hârtia și o băgă iar în buzunar.

– Gata, spuse el cu un rânjet. Ajunge atât. Sper că n-am încurcat cu nimic lucrurile.

Stalnaker râse scurt.

– Acum, zise Gusfield, înțeleg că ești profund preocupat de uciderea lui Howard Cronin.

– Da, chiar foarte mult.

– De ce?

– Simt că... am fost implicat într-un anume fel.

– Crezi că, în realitate, tu ai comis crima?

– Mai curând mă simt complice. Îmi pare rău. Nu pot să vă explic mai clar de atât.

Gusfield rămase un moment tăcut. Privea în jos spre masa pe care începuse să deseneze mici forme imaginare folosindu-și arătătorul.

– Myron, continuă Gusfield, mi s-a spus că ești abonat al unei rețele de computere, numită Insomnimania.

– Da.

– Și că ai anumite relații cu un personaj animat numit Auggie.

– Așa-i.

– Tu ești cel care folosești acest personaj? Operatorul lui?

Ochii lui Stalnaker se agitau plini de nervozitate.

– N-aș spune. Mai mult Auggie mă folosește pe mine.

– Cum adică?

– Păi, dacă Auggie vrea să meargă undeva în rețea, uneori eu îl mișc. Dacă vrea să spună ceva, eu scriu cuvintele uneori.

– Cum adică „uneori"?

– Păi, în alte situații, Auggie pare să facă singur lucrurile astea. Sau poate că altcineva îl duce de colo-colo și-i scrie cuvintele. Oricum, cuvintele lui nu mai par să fie ale mele, nici chiar atunci când *eu* i le scriu. Îmi pare că însuși Auggie le spune. Credeți că vorbesc ca un nebun?

Gusfield chicoti ușor.

– Doar ca un tip foarte creativ, Myron. Și romancierii spun aceleași lucruri despre personajele lor. Pretind că personajele decid singure ce să spună sau ce să facă și că ei nu fac decât să scrie totul. Și doar nimeni nu spune despre Norman Mailer, sau Stephen King, Gore Vidal, sau Jackie Collins că ar fi nebuni, nu?

Stalnaker îi răspunse cu un zâmbet.

– Nu, cred că nu, spuse el, părând din ce în ce mai relaxat.

În timpul desfășurării acestei conversații, ocupanții cabinei erau din ce în ce mai agitați. Comprimarea trupurilor producea o rapidă creștere a temperaturii într-o incintă și așa prea încinsă. Locul devenea destul de sufocant.

– Când are de gând să treacă la treabă? întrebă ciufut Breckenridge.

– Acordă-i timpul necesar, îl placă Kelsey.

– Îi mai acord cinci minute, după care am plecat de aici, mormăi Finch.

Nolan rămase tăcut, dar și el începuse să se simtă mai mult decât nerăbdător.

– Myron, înțeleg că vrei să fii hipnotizat, spuse Gusfield.

– Așa-i.

– Ești sigur că vrei să încerci acum această procedură? Vreau să spun că-mi pari extrem de obosit.

– *Sunt* obosit. Nu prea ai parte de somn într-o celulă de închisoare.

– Știu. Cred că-i îngrozitor să te afli aici.

– Oricum, nu prea dorm bine.

– Insomnie.

– Așa-i.

– Asta am și eu. A dracului treabă, nu?

– Nici o îndoială.

– Ei bine, putem s-o facem altă dată, dacă preferi.

Finch șuieră indignată:

– *Altă dată?* O, Cristoase.

– Sssst, făcu Kelsey.

Stalnaker dădu viguros din cap.

– Nu, vreau s-o fac acum.

– OK. Doar că, ți-am spus, îmi pari foarte adormit, și nu vreau să te mai pun la alte eforturi dacă nu ești gata. Dacă devii prea obosit, spune-mi și o să ne oprim.

– Așa am să fac.

– Știi ce este hipnotismul?

Stalnaker ridică din umeri.

– Un mod de a obține adevărul, cred. Un mod de a atinge acele părți ale creierului de care nu ești conștient în mod normal. Cred că mi s-a părut întotdeauna ceva atât de evident, încât nu mi-am bătut capul niciodată.

– „Evident", ăsta e un cuvânt potrivit, Myron, spuse Gusfield, vorbind destul de încet acum. E în legătură cu sugestia. Problema e să accepți ideea care îți este sugerată. Hipnoza are loc atunci când *eu* îți spun ceva și *tu* te comporți ca și cum ai crede ce-ți spun. E foarte simplu. De fapt, e atât de simplu încât o mulțime de oameni nici nu cred în existența unui asemenea lucru.

Stalnaker se uita intens la Gusfield. Vocea psihiatrului devenise mult mai joasă, în mod evident.

– O sumedenie de oameni de știință excelenți și cercetători celebri cred că e un truc, o înșelătorie, cred că suntem vânzători de piei de cloșcă. Eu personal am încercat procedeul de sute de ori, și tot mă consider oarecum sceptic în privința întregii afaceri. Încă nu știu ce să cred. De exemplu, ce s-ar întâmpla dacă ți-aș spune, chiar acum și aici, că mâna ta dreaptă e un balon plin cu heliu? Că e mai ușoară decât aerul? Că e atât de ușoară, încât îți vine greu să o mai faci să stea pe masă? Că nu ai altceva de făcut decât să te relaxezi puțin pentru ca mâna să-ți plutească direct în aer?

Pentru un moment, Stalnaker îl privi pe Gusfield cu ochii goliți de orice expresie. Apoi mâna dreaptă și brațul i se ridicară încet de pe masă.

– Închide ochii, Myron, spuse Gusfield.

Myron își închise ochii.

Lui Breckenridge mai că i se opri respirația.

– E *bun* psihiatrul.

– Nu, îi răspunse Finch cu un ton tăios și cinic, *clientul tău* e bun.

Nolan încă nu se lămurise.

Unul din ei e bun. Va trebui să mai așteptăm ca să vedem despre cine e vorba...

Extras din depoziția dată fără depunere de jurământ de către Myron Stalnaker doctorului Harvey Gusfield, sub hipnoză; înregistrată video la ora 2:30 P.M., sâmbătă, 8 februarie.

GUSFIELD: Myron, vreau să te întorci la primele ore ale dimineții de miercuri, 5 februarie. Vorbesc de perioada care te îngrijorează, perioada pe care nu o mai ții minte. Întoarce-te în locul în care te aflai atunci.

(pauză)

Ești acolo acum, Myron?

STALNAKER: Da.

GUSFIELD: Unde te afli?

STALNAKER: Urmăresc ce face Auggie.

GUSFIELD: Unde e Auggie?

STALNAKER: Este... într-o mică... cabină...

(pauză)

E un confesional. Un confesional de la biserică.

GUSFIELD: Și tu de unde îl urmărești pe Auggie?

STALNAKER: Din spatele ochilor lui.

GUSFIELD: Din interiorul lui Auggie?

STALNAKER: Corect.

GUSFIELD: Ce face Auggie?

STALNAKER: Se preface că este preot. Spovedește un bărbat. Bărbatul își face confesiunea.

GUSFIELD: Ce poartă Auggie?

STALNAKER: Un costum de preot. Și o mască de schi cu o față de clovn.

GUSFIELD: De unde a făcut Auggie rost de costumul de preot?

STALNAKER: L-a furat într-o noapte de la teatrul casei de cultură din cartier.

GUSFIELD: L-ai urmărit când l-a furat?

STALNAKER: Da.

GUSFIELD: Din spatele ochilor lui?

STALNAKER: Exact.

GUSFIELD: Și de unde are Auggie masca de schi?

STALNAKER: Și-a împletit-o singur.

GUSFIELD: Și l-ai urmărit când a împletit-o?

STALNAKER: Da.

GUSFIELD: Cum a făcut-o?

STALNAKER: Cu mâinile mele.

GUSFIELD: Știi să împletești, Myron?

STALNAKER: Nu.

GUSFIELD: Ești... este Auggie în confesional?

STALNAKER: Da.

GUSFIELD: Ce se întâmplă acum?

STALNAKER: Omul care se spovedește devine agitat. Se ridică în picioare. Smulge... grilajul care stă între el și Auggie. Se uită la Auggie. Auggie își luminează fața cu o mică lanternă. Auggie... îl împușcă pe om... în piept.

GUSFIELD: Acum ce se întâmplă?

STALNAKER: Auggie iese din confesional și se uită la om. Cred că omul e mort. Auggie îl răsucește. Cred că Auggie vrea să vadă dacă glonțul a ieșit prin spatele omului. N-a ieșit. Auggie începe să-l înfășoare în... într-o folie groasă de plastic cu... dungi roșii.

(pauză)

E perdeaua din baia mea. Mă întrebam eu ce s-a întâmplat cu perdeaua de la duș.

GUSFIELD: Myron, vreau ca acum să pleci de acolo. Vreau să te întorci în prezent, în camera asta. Vreau să te întreb câteva lucruri despre relația ta cu Auggie.

STALNAKER: E-n regulă.

GUSFIELD: De ce l-a omorât Auggie pe Howard Cronin?

STALNAKER: Nu pot răspunde la această întrebare.

GUSFIELD: De ce?

STALNAKER: Pentru că eu sunt doar o celulă. O celulă nu ia decizii. O celulă nu înțelege.

GUSFIELD: Ai putea să-mi dai o explicație ceva mai clară, Myron?

STALNAKER: O celulă din vârful degetului tău îți poate spune de ce te îndrăgostești sau de ce fumezi prea mult? O celulă este doar un martor. O celulă vede, miroase, gustă, atinge, aude. O celulă își joacă rolul ei. Și își amintește. Celula nu poate pretinde că înțelege.

GUSFIELD: Deci tu ești o celulă în trupul lui Auggie.

STALNAKER: Exact.

GUSFIELD: Dar poate o celulă să simtă vinovăție sau remușcare pentru acțiunile restului trupului?

STALNAKER: Evident că nu.

GUSFIELD: Atunci, cuvântul „celulă" mi se pare o metaforă cam ciudată, Myron. Mie mi se pare că tu însuți ești trupul lui Auggie – mâinile lui, brațele lui, picioarele lui.

STALNAKER: Dar nu e nici o metaforă. Eu sunt o celulă. Faptul trebuie luat în litera lui.

GUSFIELD: Înțeleg.

STALNAKER: Nu, nu înțelegi.

GUSFIELD: Poți să-mi explici mai clar?

STALNAKER: Nu.

GUSFIELD: Știi cine a creat spectacolul care prezenta uciderea lui Howard Cronin, cel care a fost prezentat în Camera Iluziilor?

STALNAKER: N-am știut că a existat așa ceva.

GUSFIELD: A existat.

STALNAKER: N-am știut.

GUSFIELD: Cine presupui că l-a creat?

STALNAKER: Presupun că Auggie.

GUSFIELD: Nu l-ai văzut când l-a făcut?

STALNAKER: Ți-am spus că nu știam de existența lui. Poate că l-a văzut altcineva când l-a făcut.

GUSFIELD: Myron, acum aș vrea să vorbesc cu Auggie.

STALNAKER: Cum?
GUSFIELD: Speram că aș putea vorbi cu el prin tine.
STALNAKER: N-o să vrea.
GUSFIELD: De ce nu?
STALNAKER: Nu e aici.
GUSFIELD: Nu e în interiorul tău?
STALNAKER: Nu.
GUSFIELD: Unde e?
STALNAKER: În Subsol.
GUSFIELD: Ce e Subsolul?
STALNAKER: Casa lui Auggie.
GUSFIELD: *Unde* e Subsolul?
STALNAKER: Nu-ți pot spune.
GUSFIELD: Pentru că nu știi sau pentru că nu vrei să-mi spui?
STALNAKER: Nu-ți pot răspunde la această întrebare.
GUSFIELD: De ce nu?
STALNAKER: Pentru că nu pot.

Interogatoriul a mai continuat cel puțin jumătate de oră. Periodic, doctorul Gusfield a încercat diferite metode de inducție, introducându-l pe Stalnaker în faze din ce în ce mai profunde de hipnoză, cu speranța de a obține răspunsuri mai lucide. N-a obținut nimic. Tot mereu, cererea lui Gusfield era de a vorbi cu Auggie. Și invariabil, răspunsul lui Stalnaker a fost că Auggie nu era acolo.

În acest timp, cei patru din spatele peretelui de sticlă se topeau de transpirație și căldură. Aerul din cabină părea că se subțiază. Ba chiar Nolan începu să se întrebe dacă vor rămâne fără oxigen înainte de încheierea interogatoriului. Breckenridge și Finch nu erau de nici un ajutor, pentru că mormăiau mitocănii unul către celălalt, și asta pe tot parcursul torturii. Nolan ar fi dorit să mai facă și ei economie la respirație.

În fine, Gusfield îl scoase pe Stalnaker din transă. Stalnaker rămase tremurând pe scaun, de-a dreptul șocat și îngrozit, la limita isteriei. Gusfield îl liniști și-l mângâie până ce Stalnaker se mai calmă.

Apoi, psihiatrul veni în cabina de observație și închise ușa după l. Locul devenise din cale afară de aglomerat. Situația îi amintea lui lolan de o glumă făcută în liceu – de genul celei de a înghesui cât nai mulți elevi într-o cabină telefonică.

– Locotenent Kelsey, zise Gusfield, trebuie să-l scoți pe omul sta din celula lui de pușcărie și să-l trimiți într-un spital.

Breckenridge începu să ciripească plin de veselie:

– Știam eu! Știam eu de la bun început! E un lunatic, corect? Țăînit sadea!

– Nu te bucura încă, domnule avocat, spuse Finch.

– Și atunci ce-i cu el? zise Breckenridge, asaltându-l pe Gusfield. ; un caz de schizofrenie paranoidă de prima calitate?

– Nu, zise obosit Gusfield.

– Atunci ce-i?

– E prea devreme ca să vorbim.

– Haide! Trebuie să-ți fi format o teorie!

– *Nu am nici o teorie!* sări la el Gusfield. Nici nu pot să spun acă Stalnaker e nebun sau nu. Tot ce pot spune acum e că el însuși ste *un pericol* pentru sine, nu și pentru altcineva. Are nevoie de bservație psihiatrică atentă. Cred că el a aflat mai mult decât noi)ți în urma acestei ședințe psihiatrice – și nu i-a convenit ce a flat.

– O să aranjez să fie transferat într-o unitate de psihiatrie, spuse :elsey. Dar vreau să fie păzit îndeaproape. Ai ceva împotrivă, Gus-eld?

– E în regulă, zise doctorul.

– Bine. Acum hai să ieșim din gaura asta de iad.

După ce au ieșit din cabină, Nolan i se adresă lui Gusfield:

– Aș putea să-i pun câteva întrebări lui Stalnaker?

– Nu e indicat.

– Uite, n-ai decât să rămâi în spatele meu. Mă poți opri oricând.

Gusfield mârâi dezaprobator.

– Hai, dar ia-o foarte ușurel.

Nolan se așeză la masă, chiar în fața lui Stalnaker. Își dădu seama ă acesta tremura ușor. Nolan se prezentă plin de politețe.

– Mai am și eu câteva întrebări, îi spuse Nolan.

Stalnaker aprobă din cap în tăcere.

– L-ai cunoscut vreodată pe un bărbat numit G.K. Judson?

– Proprietarul unei linii aeriene?

– Exact.

– Am citit despre el în ziare. L-am văzut la buletinele de știri. A fost ucis, nu?

– Corect. Nu l-ai cunoscut personal?

– Eu nu mă prea învârt în cercurile acelea, domnule locotenent, răspunse Stalnaker cu o foarte ușoară nuanță ironică.

– Dar pe o femeie numită Renee Gauld? Din Los Angeles.

– Nu cunosc pe nimeni în Los Angeles.

– Și ea a fost ucisă, Myron. A fost înecată în propria ei cadă de baie. După o petrecere.

– Nu-mi amintesc nimic de felul acesta.

– Ai... *Auggie* a cunoscut oare pe cineva numit Safir?

Stalnaker se uită plin de interes la Nolan.

– Da, Auggie o cunoștea. S-a certat cu ea.

– Ai fost acolo când s-au certat?

– Da, am fost. Eu am scris cuvintele.

– De atunci ai mai văzut-o pe Safir?

– Nu.

– Ai idee ce i s-o fi întâmplat lui Safir?

– Nu.

Nolan făcu o pauză înainte de a adresa următoarea întrebare.

– Cunoaște Auggie pe cineva numit Elfie?

Stalnaker se concentră profund un moment.

– Da. Cred că da. S-ar părea că o place.

– Elfie... Este amenințată de vreun pericol din partea lui Auggie?

Pe fața lui Stalnaker se întipări o expresie nelămurită.

– Cum ar putea fi în pericol? întrebă el, aparent uluit. E doar un desen animat.

Nolan simți mâna lui Gusfield pe umăr.

– Ajunge, domnule locotenent, spuse Gusfield.

Nolan îi mulțumi lui Stalnaker, se ridică și ieși din cameră.

*

Nu după mult timp, Nolan și Kelsey se informau unul pe altul, în biroul lui Kelsey. De fapt nu prea găseau mare lucru de spus despre caz.

– Ei bine, s-ar zice că el l-a omorât pe Cronin, spuse Kelsey. Dar nu prea pare să fi avut o idee clară despre ce e bine și ce e rău în momentul în care a înfăptuit crima.

– Evident, ar fi putut să se prefacă în tot timpul ședinței de hipnotism, zise Nolan.

Kelsey neagă din cap.

– Gusfield nu pare să creadă asta. Iar Gusfield știe meserie. L-am adus în mai multe ocazii.

– Nu m-a lăsat să-i pun multe întrebări lui Stalnaker.

– Asta pentru că este convins că Stalnaker nu știe prea multe. Probabil că omul ți-a spus tot ce avea de spus.

– Mda, așa cred și eu. Și totuși, mi-aș fi dorit să vorbesc mai mult cu Gusfield. A întins-o de-aici ca din pușcă.

– Așa e Gusfield – un tip discret.

– Mai curând posac.

– Ei, adevărul e că pur și simplu nu-i plac oamenii, așa cred eu.

– Asta e o caracteristică un pic cam ciudată pentru un psihiatru, nu?

– Așa o fi. Dar sunt sigur că omul ne-a spus tot ce ne putea spune pentru moment – că Stalnaker suferă de un fel de tulburare disociativă.

– Nu pot să sufăr apărările bazate pe boli psihice, zise Nolan clătinând din cap.

– Cred că toți polițiștii simt asta. Dar asta e o problemă a poliției din Omaha, nu a ta. Oricum, îți suntem recunoscători pentru ajutor. Poate că nu l-am fi prins niciodată pe Stalnaker dacă nu ar fi fost oamenii voștri, și, cel puțin, acum nu mai umblă în libertate. Mi-aș dori să ne putem revanșa. Știu că tu veniseși să cauți vreo legătură cu cele două cazuri din Los Angeles. Dar i-am controlat deja toate drumurile lui Stalnaker din ultima lună, și a fost în oraș tot timpul.

– Ei, cel puțin am văzut cum arată iarna în Nebraska, zise Nolan râzând.

– Asta așa-i, chicoti Kelsey. Deci ce planuri ai pentru diseară? Nevastă-mea și cu mine am fi încântați să te avem cu noi la cină – o adevărată cină din țara ospitalității, cu o mulțime de grăsimi și colesterol. Știi, genul ăla de gătit ca la mama acasă, bun să-ți dea un atac de cord.

Nolan râse:

– Pare grozav, dar n-aș vrea să deranjez.

– Nu deranjezi. Drace, măcar atât să facem și noi pentru că te-am târât în iad și nici măcar cu vreun profit. Asta îi va oferi lui Emily un pretext pentru a găti ceva special din toate legumele alea pe care le-am conservat și le-am congelat pentru iarnă.

– Aveți o grădină de zarzavaturi? întrebă Nolan interesat.

– Desigur. Și cu flori.

– Și eu am una.

– Glumești?

– Ei, nu ca pe vremea când erau încă cei mici pe acasă, spuse Nolan. Dar tot mai plantez câte ceva.

– N-aș fi crezut niciodată asta din partea unui tip din L.A.

– De ce nu? Avem doar tot anul vreme bună pentru culturi.

– Ai și roșii? întrebă Kelsey.

Nolan zâmbi:

– Am avut odată un vrej care a supraviețuit trei ani.

– Glumești?

– Nu glumesc.

– Și pun pariu că trandafirii voștri înfloresc tot anul.

– Cam așa.

– Atunci rămâne stabilit, domnule, zise Kelsey apăsat. Nu pleci din Omaha fără ca noi doi să avem o lungă discuție despre grădinărit. Prezența ta la cină este absolut necesară în seara asta.

– Rămâne stabilit atunci, spuse Nolan cu un zâmbet.

În seara aceea Nolan s-a bucurat de plăcuta companie a lui Michael Kelsey, a soției sale, Emily, și a celor doi copilași ai lor. Emily Kelsey le-a servit friptură la cuptor cu cartofi copți și cu mazăre verde de grădină păstrată la congelator. Copiii au vorbit despre școală, Emily despre evenimentele din vecini, iar Mike Kelsey a sporovăit despre sport și politică și, evident, despre grădinărit.

Nolan a fost foarte mulțumit că nu s-a vorbit deloc despre poliție. Numele lui Myron Stalnaker nu a fost pomenit nici măcar o singură dată. Nolan își dădu seama că trecuse o veșnicie de când nu mai vorbise cu cineva doar de dragul conversației. Toate ocaziile sale de a interacționa cu alți oameni – chiar și cu Clayton – erau centrate pe muncă, iar viața lui socială în afara poliției era ca și inexistentă. Conversația i se păru plăcută și relaxantă. În același timp, simțea însă lipsa profunzimii sentimentelor de prietenie pe care le încercase alături de Marianne. Era nerăbdător să o revadă – aproape insuportabil de nerăbdător.

După cafea și desert, Nolan a mulțumit, și-a luat rămas-bun și s-a întors la hotel. Dar chiar și după o masă bogată și după o asemenea plăcută și ușoară conversație, tot nu-i venea somnul. Nu-i prea venea să-i spună lui Coffey cât de puțin obținuse în legătură cu asasinarea lui Judson și a lui Gauld.

Dar în primul rând era îngrijorat de situația Mariannei. Prinderea lui Myron Stalnaker nu contribuise cu nimic la siguranța ei. Și cum stătea el întins pe patul din camera sa de hotel, fu cuprins brusc de o adevărată panică la ideea că Marianne era în pericol în timp ce el se afla la o jumătate de continent depărtare. Puse imediat mâna pe telefon ca s-o sune.

11010

SIMULAREA

Telefonul sună înainte ca Nolan să apuce receptorul. Simți un val de emoție la gândul că îl suna Marianne. Dar se auzi vocea unui bărbat.

– Grobowski? spuse vocea.

– Da, răspunse Nolan resemnat.

– Aici Harvey Gusfield. Am încercat să dau de dumneata toată seara. Sper că nu te-am trezit?

– Nu. Ai descoperit vreo rază de lumină în cazul Stalnaker?

– Nici chiar așa. În după-amiaza asta mi s-a luat cazul.

– Ți s-a luat?

– *Am fost pasat*, e mai bine așa?

– De cine?

– De cine crezi? De către așa-numiții, autointitulații „șefi" ai mei de la centrul medical. Le-a venit lor ideea că Stalnaker e un caz medical nerezolvabil.

– Probleme legate de personalitatea multiplă?

– Corect. Tipii își imaginează că dacă îl hipnotizează beton, ca pe un stâlp plantat în pământ, omul o să înceapă să scuipe pe gură personalități, ca un aruncător de mingi de tenis, iar dânșii își vor putea aduce o modestă contribuție prin vreo revistă medicală de psihiatrie.

– Și tu nu ești de aceeași părere? întrebă Nolan. Adică, mie mi se pare logic, nu? O clipă e un funcționar cu maniere blânde, pe nume Myron Stalnaker; iar în secunda următoare devine un dement de clovn ucigaș numit Auggie. Dacă ăsta nu e un caz de personalitate multiplă, atunci ce-i?

Gusfield aproape că gemu de nerăbdare.

– Trebuie să-ți fac puțină educație, domnule detectiv. Și chiar asta am să fac – în drumul nostru spre L.A.

Nolan nu mai pricepu nimic.

– Pleci la L.A.? Pentru ce?

– Pentru că acest caz este cu mult mai interesant decât vor fi vreodată în stare să-și imagineze cretinii ăia de la clinică. Din chestia asta o să-mi iasă o teză de importanță majoră. Drace, ba chiar cred că am să scot o carte de importanță majoră – un bestseller de psihologie popularizată.

– Deci de ce vii la Los Angeles? Pacientul sau fostul tău pacient se află chiar aici.

– Ei, haide Grobowski. Nu-i evident? *Insomnimania* e în Los Angeles. Aici e cheia întregii afaceri. Și tipul care l-a creat pe Auggie e tot acolo, nu?

– Așa-i.

– Iar tu știi cine e și unde se află, nu?

– Așa-i.

– Ei bine, trebuie să vorbesc cu el.

– Îți doresc noroc, îi spuse Nolan râzând.

– De ce?

– Pentru că Zoomer nu e chiar tipul cel mai abordabil.

– Zoomer? Ce nume mai e și ăsta?

– Numele unui expert în programe, un hacker. Ai încercat vreodată să vorbești cu un tip din ăștia?

– Ai încercat vreodată să vorbești cu un tip convins că primește semnale din Alpha Centauri? Nu-ți face griji. Am să vorbesc cu Zoomer. Cu ce avion pleci?

Oarecum grăbit, Nolan îi dădu lui Gusfield numărul zborului și ora de decolare. După ce închise, ridică imediat receptorul și formă numărul Mariannei.

Vreme de câteva secunde lumea lui Auggie nu constase decât din interiorul unui automobil. Apoi atinse un buton și se deschise fereastra de lângă șofer. În acel moment simți cum lumea lui de creații se mărește brusc, căci imaginația lui contura un spațiu elaborat numit

„afară". De acolo se îndreptau spre el mirosuri dulci și sunete în surdină. Savură atingerea aerului răcoros.

O, viață a minții!

Evident că acest domeniu corporal, material, simulat, era mai puțin viu și mai eteric decât realitatea informațională perfect structurată în care trăia de fapt Auggie. Dar, chiar și așa, uneori îi făcea o oarecare plăcere să viziteze și această lume. Exista în acest avanpost al imaginației lui o anumită calitate plăcută, dominată de întâmplare și de nonsens.

Dar e un loc cumplit de întunecos.

Pentru o clipă, Auggie se gândi să ilumineze această seară în Santa Barbara cu un fulger de lumină. Dar nu, asta ar fi însemnat încălcarea uneia dintre regulile lui fundamentale – aceea de a lăsa realitatea cea cenușie exact așa cum îi apăruse pentru prima oară în vise. În definitiv, nu se făcea să recurgi la imaginație pentru a scăpa de limitări, de vreme ce lipsa de limite era un fapt de la sine înțeles în lumea electronică. Aici veneai tocmai când aveai chef de limitări.

Cuvintele perfect potrivite șaradei ăsteia sunt: limitat la înghesuială și întunecime.

Auggie privi concentrat prin întuneric spre grădina în pantă ce se vedea în spatele casei de peste drum. Simularea unei femei stătea pe o bancă din grădină. Prin perdelele de la fereastra casei se strecura abia atâta lumină cât s-o vadă. Ședea nemișcată, cu capul dat puțin pe spate, cu ochii închiși și cu mâinile pe genunchi, așezate cu palmele în sus.

A cui simulare era?

A, da, își dădu seama Auggie. *E simularea lui Elfie.*

Spiridușul acela mic și inteligent construise această formă prin imaginația sa. Și cum se numea simularea? Auggie trebui să se gândească vreo câteva secunde înainte de a-și aduce aminte.

Marianne. Elfie îi zice Marianne. Nu-i un nume cine știe ce și nici nu-i cine știe ce simulare.

Și, într-adevăr, femeia nu părea să facă nimic deosebit. Nu vorbea și nici nu se mișca pentru a interacționa cu ceva sau cu cineva. Ședea doar, de parcă s-ar fi concentrat asupra simulacrului ei de minte.

Ce păcat. Și am crezut că Elfie e mai creativă...

În timpul conversațiilor lor, Auggie observase că, uneori, Elfie vorbea mult prea serios de această simulare, chiar cu un fel de superstiție.

Aproape că pare să creadă că această „Marianne" e mai reală decât ea însăși. De neimaginat!

Dar era chiar mai rău decât atât. Era chiar nesănătos. Elfie nu se putea maturiza cu adevărat, nu putea să i se alăture pe de-a-ntregul dacă își lăsa imaginația să zburde atât de incontrolabil.

O să am o mică discuție cu ea, să încerc s-o facă să înțeleagă.

Și dacă Elfie refuza să înțeleagă? Dacă permitea să fie controlată de propria ei iluzie?

Ei bine, atunci va trebui să iau frâiele în mână. Am s-o eliberez într-un fel sau în altul. În definitiv, nu va fi pentru prima dată.

Din depărtare se auzi un sunet ascuțit. Simularea mai rămase nemișcată vreo câteva momente în timp ce sunetul continua. Apoi se ridică de pe bancă, se întinse cu o mișcare energică și intră în casă.

Noaptea era iar goală. Nu se mai putea auzi decât o înregistrare repetată de țârâit de greieri.

Asta-i tot ce-i de văzut, oftă Auggie. *Acum mai bine m-aș întoarce în Subsol...*

Nolan gemu de nervi și neliniște când îi răspunse robotul telefonic al Mariannei. Dar, spre enorma lui ușurare, Marianne ridică receptorul chiar în timp ce el aștepta semnalul pentru a lăsa mesajul.

– Mă bucur că m-ai sunat, îi zise Marianne când descoperi cine e la aparat. Mă tot întrebam cum merg lucrurile.

– Lucrurile merg cu mult mai bine acum, că pot să-ți aud vocea. Unde erai, la duș?

– Nu. Stăteam în grădină.

– Nu e cam târziu să stai pe afară?

– Aici e abia șapte jumate.

– Da, dar e întuneric, nu?

Marianne râse ușor:

– Haide, Nolan. Sunt în Santa Barbara. Ce-o să mi se întâmple în propria mea grădină?

Nolan tăcu un moment. Nu-i servea la nimic dacă devenea prea pisălog în dorința lui de a o proteja.

– Doamne, mi-e dor de tine, spuse el în cele din urmă.

– Și mie mi-e dor de tine.

– Când s-o termina toată treaba asta, de ce n-am pleca noi doi undeva? Să-i trimitem pe toți la dracu'?

– Mi se pare un lucru minunat. Dar ai un ton descurajat.

– Mda, cred că și sunt.

– Ce-ai aflat?

– Nu prea multe. Stalnaker e un fel de caz psihiatric și chiar pare să-l fi ucis pe Howard Cronin, dar nu pot să fac nici o legătură între el și Renee sau Judson.

– Știu că sperai mai mult. Îmi pare rău.

– Îți povestesc restul când mă întorc, dar nu-i prea mult. Tu ce-ai mai pus la cale?

– N-am făcut decât să muncesc, zise Marianne.

Lui Nolan nu-i plăcu tonul vag mincinos din vocea ei.

– Doar nu l-ai mai urmărit pe Auggie, nu?

– Nu.

– Ești sigură?

– Evident că sunt sigură.

– Pentru că e periculos.

– Nolan, ți-am spus că nu o fac, și n-am s-o fac.

Nolan oftă:

– Îmi pare rău. Sunt doar descurajat și cu capsa pusă.

– Nu-mi place deloc că ești așa de departe, spuse Marianne.

– Habar n-ai cât de tare îmi displace mie. Mâine iau avionul înapoi la L.A. Ne putem vedea mai repede?

– Da. Repede.

Nolan închise. Se ridică din pat, se duse la fereastră și se uită la fulgii mici și abia văzuți, reci și albi care cădeau peste Omaha. Tot nu știa dacă era zloată sau zăpadă.

Și ăsta e doar unul dintre cele un milion de lucruri pe care nu le știu...

Renee stătea sub umbrela roșu cu alb de pe Plaja Babbage, cu pantalonii ei roșii suflecați ca și înainte. Marianne o privea prin sticla ecranului. Soarele portocaliu tocmai se lăsase sub orizont și acum își reîncepea apusul din partea de sus a ecranului.

Marianne era somnoroasă, dar nu chiar atât pe cât se așteptase după ce îl căutase pe Auggie în van cea mai mare parte a nopții, rătăcind prin labirintul Insomnimaniei. Deocamdată cura ei nu produsese vreun efect vizibil, cu excepția unui ușor acces de greață, iar meditațiile ei din grădină nu reușiseră decât s-o mențină într-o stare melancolică.

Dar chiar și așa, își simțea destul de activă partea dreaptă a creierului, suficient pentru a purta o conversație estivală cu prietena ei virtuală. Ca de obicei, gesturile și mimica lui Renee îi apăreau mult mai subtile decât ar fi putut fi produse de tehnica destul de primitivă de animație a computerului, iar vocea ei semihalucinantă îi părea aproape vie. Imaginația Mariannei era acum pe deplin angajată – așa cum va trebui să fie și la următoarea ei întâlnire cu Auggie.

– N-ar fi trebuit să-l minți pe Nolan, spuse Renee.

– Când? întrebă Marianne.

– Când ai vorbit cu el în seara asta, ceva mai devreme. I-ai spus că nu cotrobăi prin Insomnimania. I-ai spus că ești prinsă de muncă.

– Băgăcioaso.

– Sunt gândită să fiu băgăcioasă. Sunt conștiința ta.

– Iar lipsa de sinceritate nu face bine unei relații, este?

– Atunci când minți așa de prost cum o faci tu. Probabil că tipul a și citit prin tine.

Marianne nu s-a chinuit să găsească vreo explicație pentru înșelăciunea pe care o folosise, ceva de genul că Nolan va suferi din cauza unei panici inutile și poate că se va înfuria chiar pe ea dacă îi va spune adevărul. Ea știa că Renee – așa imaginară sau reală – era prea încăpățânată pentru a schimba placa. Și apoi Renee avea probabil dreptate. Nolan i-a mirosit cu siguranță minciuna.

– Tot nu ne-am lămurit ce-i cu norii aceia, spuse Marianne indicând spre porțiunea din mijloc a cerului.

– Nu, cred că nu, zise Renee.

– Eu tot susțin că sunt cirus.

– Și eu tot zic că sunt strato-cumulus.

– Uite ce zic eu: îți promit că mă uit într-un dicționar înainte de următoarea noastră întâlnire.

O expresie de mohoreală întunecă fața de pixeli a lui Renee.

– Hai să nu ne mai întâlnim, OK? spuse Renee.

– De ce nu? întrebă Marianne surprinsă.

– Pentru că eu tot stau aici încercând să-mi amintesc cum arată adevăratul ocean. Și nu-mi place că nu sunt în stare să-mi amintesc. Nu-mi place să nu știu.

– Îmi pare rău.

Un val deosebit de mare și de zgomotos se sparse de țărm. Marianne clipi chiar, având senzația bruscă și de nestăpânit că simțea briza – o briză umedă, rece, străbătând prin ceață, purtând cu ea mirosul și gustul de sare și de alge.

– Mi-a plăcut să fiu vie, se plânse Renee. Zău, chiar mi-a plăcut. Nu e vorba că nu pot să sufăr că sunt aici. Dar trebuie să *mă prefac* că mi-ar plăcea. Să mă prefac că aș simți ceva. Dar totul nu e decât prefăcătorie – toanele, plăcerile, durerile, toate senzațiile. Nu era așa când eram vie. Renee scoase un oftat lung și nefericit. N-am putea termina cu asta după întâlnirea de azi?

– Desigur.

– Mulțumesc.

– Și totuși îmi va fi greu să renunț la tine. Îți dai seama că aici am purtat cele mai reușite discuții ale noastre? De parcă moartea ta ne-ar fi ajutat să vorbim cu adevărat. Nu-i trist?

– Da, este. E foarte trist.

Cele două rămaseră tăcute, liniștea lor fiind întreruptă doar de sunetul valurilor electronice.

– Renee, trebuie să dau de Auggie, șopti Marianne. L-am căutat în noaptea trecută și mai toată noaptea asta, și acum se apropie ora de întrerupere a Insomnimaniei. Unde e? Știi? Știi *cine* e?

– Ce contează? răspunse Renee.

– Pentru că el știe cine te-a omorât. Vreau să-l descopăr pe ucigașul tău.

– De ce?

– De ce crezi? Ai fost prietena mea cea mai bună.

Renee își clătină obosită capul.

– Te-ar surprinde schimbările pe care le produce moartea în lista cuiva de priorități. Idei precum răzbunare, ciudă, revendicare – toate par destul de ciudate privite de pe partea asta.

– Renee, nu înțelegi, spuse Marianne, simțind cum vocea i se gâtuie puțin. Nu simt ura și nici răzbunarea. Nu știu de ce, dar pur și

simplu nu le simt. Și vreau să aflu *de ce* nu le simt. Și pentru a descoperi, trebuie să-l descopăr *pe el*. Renee, indiferent de motiv, pentru mine contează să știu cine te-a omorât.

Renee zâmbi.

– Chiar te-ai implicat în treaba asta?

– Îți amintești oare *ceva*? o întrebă Marianne. Știi cine a fost?

– Sigur că știu cine a fost. Un clovn. A fost Auggie. Un tâmpit pictat ca la bâlci, care cântă melodioare cretine în timp ce ucide. Hai, Marianne. Și tu îl cunoști.

– Dar, Renee, a fost *o femeie*!

– Ce fel de femeie? O femeie clovn?

– O femeie care te-a înecat. Au dovedit-o prin testele de sânge. Ai zgâriat-o. O tot văd, în mintea mea, Renee. Nu știu dacă e reală, dar o văd la petrecerea ta și tot timpul simt că vrea să-mi spună ceva.

– Și ce încearcă să-ți spună?

– Nu știu. Îi văd doar buzele care se mișcă, dar nu pot să aud ce încearcă să-mi spună.

– Ei haide, Marianne! spuse Renee exasperată. E doar o parte din imaginația ta, în definitiv – așa cum sunt și eu.

Marianne se simți doborâtă de un val de epuizare iar scena cu plaja începu să tremure. Ecranul era măturat de o furtună de pixeli colorați. Dar Marianne își potoli mintea, iar scena se stabiliză. Renee mai era încă acolo, uitându-se la ea într-o atitudine de așteptare.

– Renee, de ce nu-mi spui doar cine e Auggie? întrebă Marianne.

– Păi îți tot spun: Auggie e Auggie. Poți la fel de bine să mă întrebi cine e Marianne.

– Renee, e cineva acolo afară care pretinde că e Auggie. O persoană reală care joacă acest rol, care folosește acest nume.

Renee o privi cu o sinceritate deplină:

– Nu, Marianne. Greșești. Nu există decât Auggie, clovnul din computer. El e ucigașul. El e singurul pe care îl cauți. Nu e manipulat de cineva, nici nu e vreun alias ori alter ego. E doar el însuși.

– Nu înțeleg.

– Iar eu nu știu cum să fac lucrurile mai clare. *Auggie e Auggie*. Încearcă să înțelegi asta. E cu adevărat foarte simplu.

– Cum îl putem opri?

– Nu cred că poți.

Marianne se uită lung în adâncul ochilor lui Renee. Se simțea amețită. Era de parcă ar fi stat între două oglinzi, privindu-și propria reflectare, repetându-se în față și în spate, din ce în ce mai redusă, până la infinit. Știa că Renee spunea adevărul. Iar dacă Renee știa adevărul, atunci și ea *însăși* îl știa, pentru că ea o inventase pe Renee. Iar adevărul părea limpede ca cristalul – atât de limpede, încât putea să privească prin el fără ca măcar să-l vadă.

Auggie e Auggie.

– Unde a fost Auggie în ultimele nopți? întrebă Marianne.

– Aici, chiar în Insomnimania.

– Dar *unde* în Insomnimania?

– În Subsol.

– Ce e Subsolul?

– Casa lui Auggie.

– Dar în meniu nu am văzut niciodată un „Subsol".

– Nu e în meniu.

– Atunci unde e?

– Nu știu. L-am auzit doar pomenind de locul ăsta.

Renee se întorsese cu spatele și privea iar în depărtare spre asfințit. Tot ea vorbi, rupând tăcerea.

– Mi-aș fi dorit să te ascult mai demult, spuse Renee. Mi-aș fi dorit să te ascult atunci când experimentam droguri, și ne jucam de-a realitatea. Tu ne-ai spus că am face mai bine să fim atenți, că am face mai bine să avem un anume *respect* pentru ceea ce se petrecea în imaginația noastră. Îți amintești? Poate că aș mai fi azi în viață dacă te-aș fi ascultat.

– Nu înțeleg.

Renee rămase tăcută un timp, apoi șopti:

– Trebuie să ai grijă prin locurile astea.

– Ce vrei să spui?

– Ei bine, chiar în aceste momente, tu nu faci decât să te joci cu propriul tău cap. Te segmentezi în mici porțiuni de „tu" și „eu" și, cât timp vei păstra distanța, nu va fi nici o problemă. Dar toată lipsa asta de somn și cura pot deveni riscante dacă nu ești atentă. Dacă îi permiți mașinăriei ăsteia – lumii ăsteia – să se joace cu capul tău, ai putea să intri într-un mare pericol.

– Cum?

– Cineva de afară vrea să te diminueze. Ei vor să te transforme într-un apendice al imaginației lor – așa cum sunt eu pentru tine. Trebuie să fii atentă.

Ce încerc să-mi spun mie însămi? Marianne încercă să se smulgă din propria ei iluzie. *Ce fel de avertizare mai e și asta?* Și o altă pală de vânt îi mătură fruntea, cu o atingere umedă care aproape o făcu să tușească. Își aminti că ajunsese la limita dintre somn și trezie – ba chiar acum trecuse dincolo de limita asta. Congestia ei era probabil cauzată de faptul că uitase să înghită.

– Vorbești despre Auggie? întrebă Marianne, începând să plutească spre zona somnului deplin.

– Nu lăsa să se întâmple asta.

– N-am să-i las, spuse Marianne în timp ce-și auzea vocea devenind din ce în ce mai slabă.

– Ești foarte nepricepută la minciuni, oftă Renee.

Când se trezi, capul Mariannei era ușor înclinat spre dreapta, puțin spre înapoi, fără să se sprijine de nimic. Întregul ei corp își găsise o poziție oarecum verticală, de sprijin, în timpul moțăielii. O vreme avu grijă să nu-și miște altceva decât ochii. Camera era luminată de soarele strălucitor al dimineții, așa încât lumina intensă a veiozei de pe birou părea pitică și lipsită de putere.

Cât o fi ceasul?

Începu să-și rotească încet capul. Oasele și mușchii îi pocneau și îi trosneau și o durere acută îi străbătu șira spinării. Se impunea o vizită la masor.

Ecranul era acoperit de modelele screensaver-ului, care curgeau topindu-se unele în altele. Marianne se întinse și își luă mouse-ul. Apăsă, și ecranul se curăță, dând la iveală simbolul Insomnimaniei. Rețeaua se întrerupsese pe perioada zilei. Își privi ceasul. Era șapte.

Cât timp am dormit?

Trebuie să fi fost cel puțin un interval de două ore. Rămăsese cuplată la Insomnimania când adormise – iar Insomnimania se întrerupsese la cinci. Era puțin supărată pe sine. Două ore era prea mult pentru o persoană care nu voia să-și permită decât simple moțăieli.

Marianne își întinse oasele și căscă, apoi se ridică. Se duse la bucătărie și, din pură obișnuință, se pregăti să-și râsnească niște cafea.

Dar își aminti de moratoriul pe care și-l impusese în privința cofeinei. Și apoi, se simțea ciudat de împrospătată și de plină de energie – de parcă dormise o grămadă.

Mai erau multe ore până la reînceperea Insomnimaniei, așa că trebuia să-și găsească un mod de a-și trece timpul. Hotărî că era o zi bună pentru o lungă plimbare pe plajă – pe *adevărata* plajă, nu pe una virtuală. Se duse în dormitor, își puse niște haine vechi și o porni spre ușa din față. Dar, în drumul ei, văzu computerul care era încă în funcțiune și pe al cărui ecran se împleteau la întâmplare modelele specifice pe durata inactivității operatorului. Marianne se duse să-l închidă, apoi se opri să-și amintească o anume parte din discuția ei de noaptea trecută cu Renee.

– Să nu ne mai întâlnim, OK? spusese Renee

Marianne simți un val irepresibil de tristețe.

– Bine, Renee, șopti ea către ecran. Dar o să-mi fie dor de tine. Mereu o să-mi fie dor de tine.

Și îi dădu computerului comanda de închidere.[1]

---

[1] La computerele de tip Apple Macintosh, înainte de a se acționa comutatorul pentru oprire, este necesară comanda „Shut down", care asigură integritatea sistemului de fișiere pe discuri (n. tr.).

11011

FUGA PSIHIATRULUI

Prin ferestruica ce îi oferea o vedere parțială pe lângă aripa avionului, Nolan privea spre câmpiile pustii din Nebraska. Acolo jos, departe, se întindeau ici-colo petele albicioase ale iernii. Dar în cea mai mare parte, pământul era maroniu și gol. Deși avionul zbura extrem de rapid, impresia avută era de lentoare, incredibilă lentoare. Nolan se simțea la o mare, mare distanță de California și de Marianne.

– Nu știu la ce crezi tu că te uiți, îi spuse Gusfield, care ședea lângă el. Dar cam totul va arăta la fel până ajungem la Munții Stâncoși. Poți să înnebunești de-a binelea cu gândul la toată monotonia asta. Ca psihiatru cu diplomă, te sfătuiesc să n-o faci.

Nolan se uită la Gusfield. Până în acest moment al călătoriei nu mai scosese alte cuvinte. Oare o să devină brusc vorbăreț?

– Unii dintre pionierii colonizării au înnebunit când au ajuns prin locurile astea pentru prima oară, continuă Gusfield trăncăneala. Țăcăniți, dementi de-a dreptul. Asta nu se învață la școală. Și, evident, nu se arată în filmele lui John Ford. Nimeni nu vrea să păteze spiritul pionieresc pomenind de ceva atât de respingător precum nebunia. Vezi, mentalitatea europeană nu era echipată pentru un asemenea *spațiu*. Era obișnuită cu orașe, dealuri și tot soiul de granițe de un fel sau altul. Așa că, atunci când oamenii ăia au ajuns aici și s-au pomenit în fată cu mile și mile și iar mile de *pustietate*, pe unii i-a lăsat complet judecata. Azi vorbim de agorafobie. Dar pe atunci, acei sărmani rătăcitori nici nu știau cum să-i zică. Nu știau decât că li se distrugeau sufletele. E destul de rău când e așa de frig, dar când vântul fierbinte al

preriei mătură vara locurile astea – ei bine, e o adevărată crimă, chiar și pentru cei de azi.

– Ești un tip al dracului de optimist, Gusfield, spuse Nolan.

– Așa devii în Vestul Mijlociu. A fi puțin înclinat spre tipul depresiv face parte din moștenirea mea. Deseori sunt chiar surprins că nu sunt și mai rău – și atunci mă autoanalizez mai intens. Vezi, acești bravi strămoși pionieri au transmis urmașilor soiul lor special de nebunie.

Nolan chicoti.

– Adică Vestul Mijlociu e o pepinieră de țăcăniți, după tine?

– Da.

– Nu pot zice că sunt de acord, răspunse Nolan amintindu-și de plăcuta – chiar dacă indescriptibila – vizită din seara precedentă, la familia Kelsey. Oamenii buni din Omaha mi se par complet sănătoși la minte și plini de bun-simț.

– Și discreți și ospitalieri, nu-i așa?

– Absolut.

– Dar nu-ți dai seama: asta e partea perfidă. În numele demodatului bun-simț, poți refuza cam totul. Poți avea o adevărată durere emoțională – o asemenea durere încât să capeți un ulcer, să ai migrene, să faci o boală de inimă, o acnee sau altceva asemănător. Dar bunul-simț îți impune întotdeauna ideea că *sentimentele* n-au nimic de-a face cu *viața* ta. Deci ajungi să trăiești într-o mizerie totală, fără ca partea ta conștientă să aibă habar de asta. Există chiar și un termen clinic pentru o asemenea situație. Se numește alexitimie, ceea ce înseamnă „lipsă de cuvinte pentru exprimarea sentimentelor". E ceva obișnuit în cazurile de stres post-traumatic. Și e ceva al dracului de comun prin părțile astea.

Nolan studie expresia ironică de pe fața lui Gusfield. *Oare când va înceta individul să mai vorbească așa despre o întreagă regiune a țării? Dumnezeu să-i ajute pe pacienții lui. Probabil că el e mai nebun ca ei.*

O stewardesă se apropie de ei cu căruciorul ei din oțel inoxidabil și îi întrebă dacă doresc ceva. Nolan ceru o cafea fără zahăr. Gusfield ceru o cană cu apă fierbinte, fără altceva în ea. Când fata îi dădu lui Gusfield cănița, acesta își scoase din buzunar un pliculeț

: ceai și îl cufundă în apă. Nolan recunoscu imediat aroma înpătoare.

– Gusfield, spuse el dezaprobator, aia e marijuana.

– Exact, răspunse Gusfield. Mi-am dat seama că stewardesele se ıervează dacă fumezi, așa direct, chestia asta la bord. Mai am. Vrei ı pliculeț? Zău că o să-ți mai învioreze cafeaua.

– Se pare că uiți că sunt polițist.

– A, da, așa-i. Și se presupune că nu trebuie să admiți asemenea ici vicii. Ei bine, sper că toate astea se vor schimba când vom ajun- : în California și vom deveni prieteni la cataramă, așa cum sunt sir că se va întâmpla. Abia aștept să te mai destinzi și tu un pic, să te și puțin pătruns de soarele ăla californian. Și mai sper că aveți un soi ai bun în L.A. Marfa pe care o primim în Omaha e de-a dreptul o ›rcărie.

– Aș putea să-ți citesc drepturile chiar acum, zise Nolan.

– Nuuu! Ești la șapte mile deasupra statului Nebraska. Asta nu tră chiar în zona ta de jurisdicție, nu? Așa că liniștește-te. Vrei să-i ıgi o gură din buruiana asta de mâna a treia sau nu?

– Când ajungem la aeroport, va trebui să te salt, amice.

– Haide, Grobowski, ești de la departamentul omucideri. N-or să supere colegii de la droguri dacă faci o captură pe terenul lor? reau să zic, poate or exista niște reguli sindicale în legătură cu asta.

– Aș putea să-i chem chiar acum pe cei de la narcotice, zise Non arătând spre telefonul de pe scaunul din fața lui. Iar ei ar putea ni la aeroport să te întâmpine într-una din splendidele lor limuzine t casa.

Gusfield gemu:

– Of, Isuse, dacă ai de gând s-o faci pe tâmpitul, am să arunc resl la toaletă. Dar lasă-mă să beau măcar ceașca asta, OK? Mă va cala până ajungem la munți. N-am să mă pot simți cu adevărat nenește până nu lăsăm în urmă Marile Câmpii.

Un moment, Nolan și Gusfield se uitară lung unul la altul.

– Gusfield, nu știu ce pui la cale, spuse Nolan în cele din urmă, ır în aceste zile viața mea profesională e într-o zăpăceală totală. Am : cap două cadavre de oameni importanți pentru L.A. și speram să zolv cazurile în Omaha, iar acum sunt chiar mai adânc băgat în ra-

hat. Mai mult, pe urmele mele e șeful cel mai meschin de la vest de Mississippi. Iar acum mi se mai agață de gât, ca un fel de albatros, și un psihiatru drogat. Ai putea să fii cel puțin așa de îndatoritor, încât să-mi spui de ce ești atât de hotărât să-mi faci viața mai grea decât este și așa?

Gusfield afișă un zâmbet larg.

– Asta-mi place mie la voi, tipii din California. *Nu vă dați pe după deget.* Dacă aveți o râcă sau o plângere, dați cărțile pe față, așa, de-a dreptul. Fără rețineri, fără alexitimie, fără politețuri, fără vreun fals optimism, astea nu-s de voi, nu, dom'le. Când sunteți fericiți, sunteți fericiți, când sunteți nenorociți, sunteți nenorociți, fără nici cea mai mică îndoială. Ești un om extrem de sănătos, domnule locotenent Grobowski. Ar trebui să te feliciți.

– Mă felicit, Gusfield, mă felicit și eu, așa, în felul meu californian, superficial și metafizic. Mă felicit în fiecare dimineață când mă privesc în oglindă și-mi spun „te iubesc" mie însumi pentru a-mi spori și așa prea înfloritoarea autoapreciere. Acum putem presupune că ai să-mi răspunzi și mie la întrebare și ai să-mi spui ce naiba ai să faci la Los Angeles? De ce nu te-ai mulțumit cu diagnosticul dat de departamentul medical și nu ți-ai continuat cariera medicală în Omaha?

Gusfield sorbi lung din ceaiul lui cu marijuana.

– Domnule locotenent, ținând cont de evidenta dumitale ignoranță, mi se pare necesar să te informez asupra unor anumite aspecte de bază. Cel puțin nouăzeci și șapte la sută din miile de cazuri de acest fel cunoscute au început cu o traumă, de un fel sau altul, din copilărie – violuri, bătăi, abuzuri de felul ăsta. Sărmanul copil e fără apărare, așa că își dezvoltă o altă personalitate care să-i servească drept pavăză între el și suferință. Dacă trauma continuă, se prea poate ca puștiul să-și creeze o întreagă societate de euri care să trăiască în interiorul lui – zece, douăzeci, treizeci sau chiar mai multe, o dată cu trecerea anilor.

– Și?

– Și eu i-am pus multe întrebări lui Stalnaker când era în stare hipnotică. După ce l-am internat în spital, am mai făcut vreo două ședințe cu el. Drace, pare să fi fost cel mai fericit pușți din cartier,

după câte știu eu. Auggie nu e creația unei copilării oribile – este un „eu" găsit în rețeaua de computere în ultimele luni. Apoi, Stalnaker a tot repetat că Auggie nu e *în interiorul* lui. Stalnaker se vede pe sine *în interiorul lui Auggie* – o „celulă", îți amintești? N-am auzit niciodată pe vreun pacient să spună ceva asemănător.

– Deci ce crezi că-i cu el?

Gusfield clătină din cap:

– Evident, n-am încetat să mă gândesc la toate variantele cele mai probabile. Vezi, personalitatea multiplă este o dereglare *disociativă* – o stare în care informațiile nu se integrează ca lumea în personalitate, iar personalitatea însăși devine un concept nebulos. Dar asta nu e *singura* dereglare disociativă. Mai e și amnezia psihogenică, fuga psihogenică, depersonalizarea și tot soiul de variate și neașteptate stări în care pacientul e posedat. Stalnaker pare să manifeste urme din toate acestea. Trece prin stări de fugă în care pare să aibă un anume scop – face măști de schi, fură costume de popi – dar nu-și poate aminti de cele făcute; își dă seama doar de amnezia care acoperă perioadele în care făcuse respectivele lucruri. Episoadele în care *este* Auggie au un caracter de vis, îi e greu să distingă ce e fantezie de ce e real. Și simte adesea că vorbirea sau acțiunile sale nu mai sunt controlate de el însuși. Probabil că are și halucinații – voci externe sau companioni imaginari. Și aste e doar un fel de listă parțială.

– Isuse, murmură Nolan, a cărui minte fierbea de atâtea complicații.

– Dar eu nu cred că Stalnaker este o tabelă recapitulativă de disfuncții disociative, continuă Gusfield. Nu, dom'le. Cred că tipul este doar o parte din ceva nou și nedescifrat. Cred că nu apare ceva asemănător în nici un manual. Și pentru că eu am spus-o răspicat în fața șefilor într-ale psihiatriei din Omaha, mi-au luat cazul. Cu atât mai rău pentru ei, pentru că eu am să mă acopăr de gloria de a rezolva acest caz. Eu am să-i dau de capăt și am să-i găsesc un nume acestui nou tip de disfuncție, am să scriu un articol și poate o carte, un adevărat best-seller, și-am să ajung la Harvard sau Yale și nici măcar n-am să mai văd vreodată căcăcioasa de Nebraska. Dă-i în mă-sa. Dă-i pe absolut toți în mă-sa.

– Ai face mai bine s-o lași mai moale cu chestia aia, îi spuse Nolan arătând spre ceașca de ceai. Mie nu-mi prea pare că te liniștește.

– Nu-ți face griji. Mă liniștește. Doar că o face pe-ndelete.

– Eu tot nu înțeleg cum ai să-l studiezi tu pe Stalnaker venind la Los Angeles.

– Domnule detectiv Grobowski, îți spun eu, și asta pentru că o să am nevoie de ajutorul dumitale. E un mic amănunt pe care nu l-am menționat în fața capetelor ălea pătrate pentru care lucram. A, este înregistrat pe benzi, dar sunt prea tembeli să-și dea seama ce aud. Și asta pentru că ei nu te-au ascultat niciodată pe *tine*, domnule detectiv Grobowski. Dar eu te-am ascultat.

– Despre ce vorbești?

– A treia oară când l-am introdus pe Stalnaker în stare de hipnoză mi-a vorbit iar despre crimă. Dar de data asta a început s-o descrie într-un mod puțin diferit. A pomenit de „tot sângele ăla de pe perete". Ori eu știam că nu fusese nici un fel de sânge în biserică pe perete, în interiorul confesionalului sau oriunde pe acolo. Deci l-am oprit și l-am pus s-o ia de la capăt cu partea aia. S-a dovedit că vorbea despre moartea lui G.K. Judson.

– A zis c-a citit despre asta în ziare.

– Da. Apoi a alunecat ușor într-o altă povestire. „A împins-o sub apă", a spus Stalnaker. „I-a spart capul de cadă."

Nolan începu să râdă:

– Gusfield, ești țăcănit de-a dreptul. Ambele crime au fost prezentate ca spectacole pe rețeaua Insomnimaniei. Auggie realizează niște mici și simpatice desene animate din crimele care au loc. Așa mai fac și alții. Stalnaker a văzut spectacolele lui Auggie și așa a ajuns să știe ce s-a întâmplat.

– Da, am văzut animația care prezenta crima din Omaha. Dar e ceva ce vreau să auzi și tu. Au fost și astea în desene?

Gusfield cotrobăi prin servietă și scoase un casetofon și o casetă. Se uită prin niște notițe, apoi derulă banda până ce ajunse la partea pe care o dorea el. Apăsă pe „PLAY" și Nolan auzi vocea liniștită, visătoare, a lui Stalnaker...

*
* *

Redare parțială a înregistrării făcute de doctorul Harvey Gusfield: mărturia făcută de Myron Stalnaker sub hipnoză, St.Genesius Medical Center, duminică, 7:00 A.M.

Auggie era în trupul unei femei căreia nimeni nu i-a dat o atenție deosebită... Când, în cele din urmă, au plecat toți invitații, Auggie se ascunsese deja în fundul debaralei... Baia mirosea frumos... Pisica torcea.

Nolan se simțea de parcă îl aruncase ceva în aerul înghețat de afară.

– Cum de știe toate astea? întrebă el cu vocea aspră și furioasă.

– Speram și eu că toate chestiile astea or să aibă un înțeles pentru tine, spuse Gusfield fericit. Ăsta e segmentul cel mai coerent pe care îl am. Majoritatea mărturiei e doar o amestecătură cu elemente ale crimei din Omaha sau nu mai are nici un înțeles.

– Consider că ai o teorie privind starea lui Stalnaker, zise Nolan. Sau ceva mai mult decât mi-ai aruncat mie ca momeală.

– Poate.

– Crezi că ai putea aduce puțină lumină asupra crimelor din L.A.?

– E o posibilitate.

– Ai chef să mi-o împărtășești?

– Nu.

– De ce nu?

– E încă prea necoaptă. Vreau s-o cizelez, să-i dau consistență și perfecțiune, înainte de a o prezenta cuiva.

– Dacă știi ceva despre crime, ai face mai bine să-mi spui.

– De ce?

– Știi că există chestia aia cu obstrucționarea justiției.

– Frățică! Da' ești hotărât de-a binelea să mă salți pentru un motiv sau altul, este? Ai încredere în mine, Grobowski. Înainte de încheierea zilei, vei ști mai multe despre Auggie și crimele lui decât știi

acum. S-ar putea să nu-ți placă ce vei afla, și s-ar putea să nu-ți facă viața mai ușoară, dar vei afla cu mult mai mult.

Lui Nolan nu-i plăcu deloc cum sunau toate astea. Nu că tonul lui Gusfield ar fi fost amenințător sau belicos – era doar brutal de onest. Așa părea să fie el de felul lui. Nolan privi lung chipul hotărât și plin de gânduri al psihiatrului.

Oare ce știe și nu-mi spune?

Băgă de seamă că Gusfield nu discuta despre toți ceilalți oameni de prin toată țara ale căror telefoane fuseseră folosite de Auggie – oameni care, ca și Stalnaker, în mod enigmatic, refuzau să admită că ar fi utilizatorii lui Auggie. Oare câți dintre ei treceau prin același fel de tulburări? Și oare câți comiseseră crime?

Indiferent ce era, era un fapt nou și necercetat – la fel de nou și de necercetat atât în domeniul legal cât și în cel al psihiatriei. În străfundurile minții sale, Nolan simțea cum se conturează propria lui teorie – o teorie atât de stranie, încât nici nu-i venea să-i permită să urce spre straturile superioare ale conștiinței sale.

– Poate că schimbăm vreo câteva idei, zise Nolan.

– Cum adică?

– Se întâmplă că am făcut și eu niște mici cercetări în legătură cu Auggie – ce reprezintă clovnul, ce simbolizează. Vrei să asculți?

Gusfield părea interesat.

– Dă-i drumul.

Nolan îi făcu o prezentare succintă a celor pe care le citise despre originea lui Auggie ca „August", cel din circurile europene, îi vorbi de înrudirea lui Auggie cu păcălicii, înșelătorii și cu toate zeitățile și spiritele malefice, inclusiv Coiotul, Nebunul din Tarot și iudaicul Iahve.

– Astea sunt informații de valoare, spuse Gusfield cu o admirație aparent sinceră.

– Chiar crezi?

– Ei, venind de la un proletar autodidact, nu-i chiar rău.

– Ei, am și eu o diplomă de colegiu.

– Nu mai spune?

– Cât pe ce să devin avocat. Dar mă bucur că nu am devenit. Și știi de ce?

– De ce?

– Pentru că înainte de lăsarea serii tot s-ar putea să mai am o șansă să-ți pun cătușele. Iar asta ar da un sens întregii mele vieți de polițist. Toate pericolele, încercările și neliniștile prin care am trecut în viața mea vor păli brusc, devenind absolut nesemnificative, și voi putea să mă retrag din forțele polițienești ale orașului Los Angeles ca o ființă umană fericită și împlinită.

– Ca să vezi; și mai sunt oameni care spun că psihiatrii nu sunt buni de nimic.

Râseră amândoi.

– Și cum rămâne cu cele pe care tocmai ți le-am spus? zise Nolan când râsul lor se potoli. Apare ideea de arhetip în tulburările disociative?

– Ei, bineînțeles. În cazurile de sindrom discordant, aceste alte personalități iau adesea forme arhetipale. De obicei e Inocentul – copilul din interiorul nostru care are nevoie de protecție. Apoi e Războinicul, a cărui datorie este să-l protejeze pe Inocent. Mai sunt și destui Orfani, Rătăcitori, Bătrâni înțelepți sau Bătrâne înțelepte, chestii de-astea.

– Și escroci?

– Sigur.

– Impostori care se cred Dumnezeu?

Gusfield zâmbi cu gura până la urechi. Arăta destul de drogat – drogat și fericit. Nolan aproape că-și dorea și el o dușcă zdravănă din ceaiul lui Gusfield.

– Nu cred că e foarte exact să spunem că Auggie *crede* că e Dumnezeu, spuse Gusfield. E mai corect să spunem că Auggie e esența și încarnarea celor mai vechi și mai primitive visuri despre Dumnezeu ale umanității.

– Adică?

– Adică, zise Gusfield ridicându-și ceașca ca pentru un toast vesel, Auggie poate că *se știe* Dumnezeu.

În timpul lungului zbor, Gusfield a dat pe gât vreo cinci cești din ceaiul lui cu marijuana – fără să se oprească nici după Munții Stâncoși. Apoi, chiar înainte ca avionul să aterizeze la aeroportul din L.A., Gusfield se duse la toaletă. Nolan presupunea că s-a dus să arunce restul de ceai, dacă îi mai rămăsese ceva. Cel puțin asta *spera* polițis-

tul. Nolan nu avea nici o bucurie să coboare în L.A. alături de un depozit ambulant de marijuana.

Gusfield era încă ametit și destul de vorbăreț când Nolan l-a suit în mașină și a pornit-o cu el pe Century Boulevard.

– Hei, Watts Tower nu-i pe-aici pe undeva? întrebă Gusfield.

– Nu mergem pe-acolo.

– De ce nu?

– Este închis.

– Dar tu ești polițist. Nu ne poți băga?

– Nu e pe drumul spre sediu.

– Ei, haide, Grobowski. Ce rost are venirea mea aici dacă nu văd nimic din ce-i frumos? Dar Observatorul Griffith, Studiourile Universal, Catalina, Century Towers, Stadionul Dodger, Omul Marlboro de pe Sunset Strip, tâmpenia aia de expoziție Lincoln din Disneyland?

– Ce-i cu astea?

– Păi, n-am să apuc să le văd?

– Sigur, după ce ne-ai rezolvat toate crimele lui Auggie.

– Dar asta poate dura la infinit.

– Ar fi mai bine să nu dureze la infinit. Mi-ai spus că am să aflu mai multe în seara asta. Uite, poți să alegi. Poți să lucrezi pentru noi, sau intri la pârnaie pentru deținere de droguri.

– Ce-ai să faci, ai să-mi întinzi o cursă, punându-mi drog în buzunar?

– Pot să iau o probă de urină chiar aici și acum.

– Pe dracu.

– Sunt un polițist din L.A. Am întotdeauna mijloace de a te face să urinezi. Nu mai ești în Kansas, amice.

– Vrei să zici Nebraska.

– Același lucru.

Curând intrară în sediul poliției – Nolan un pic circumspect din cauza amețelii psihiatrului care pășea lângă el.

De cum îl văzu pe Nolan, Clayton sări de pe scaun și își salută cu căldură partenerul.

– Bună, prietene, spuse Clayton bătându-l pe Nolan pe umăr. Ai primit ceva aplauze în Omaha?

– Nu, publicul de acolo e ucigător. Dar nici n-am venit înapoi cu mâinile goale.

– Nu?

– Deloc. Am adus cu mine un psihiatru.

– Da?

– Da. M-am gândit că provizia noastră de consilieri e alcătuită din niște bieți ageamii, așa că am cules un psihiatru din Omaha, nounou, ce mai, ultimul strigăt.

Nolan făcu un gest larg spre Gusfield, care stătea lângă biroul lui Clayton, rânjind destul de ciudat.

Clayton îi observă pupilele dilatate.

– Un psihiatru, ai? spuse Clayton cu un scepticism comic.

– Da.

– Nu prea știu, Nol. Nu prea mi se pare valabil.

– Ce spui, crezi că are ceva boli la copite sau la dinți?

– Nu. Zic doar că-i drogat.

– A, asta-i acum! spuse Nolan solemn. N-a făcut decât să se ocupe prea mult de faimoasele buruieni care cresc în șanțurile din Nebraska. O să-și revină mintenaș.

Gusfield izbucni într-o criză de chicoteli.

Începu să râdă și Clayton.

– Ce dracu' se-ntâmplă? întrebă.

– Gusfield a avut nevoie de un pic de ajutor medical pentru a se extrage din zona Vestului Mijlociu, răspunse Nolan glumeț. Gusfield, acum chiar că ai scăpat cu bine din Marile Câmpii. Ți-aș fi recunoscător dacă te-ai limpezi la cap. Te afli într-un sediu de poliție.

Gusfield se trezea treptat, în timp ce el și Nolan îi povesteau lui Clayton evenimentele petrecute cu o zi înainte în Omaha. Rezumară mărturiile lui Stalnaker, făcute sub hipnoză, aparent paradoxala lui complicitate cu Auggie în uciderea lui Cronin, identificarea lui disociativă cu Auggie și secvențele, cam fără șir, ce păreau să descrie cele două crime din L.A. Dar la sfârșitul povestirii lor Clayton arăta complet nesatisfăcut.

– Asta-i tot? se plânse el. Ați descoperit un nou tip de tulburare psihică, dar nu știm nici ce este nici cum s-o numim – și tot nu știm cine i-a mătrășit pe Judson și Gauld.

– Poate vrei să-ți iei bilet pentru primul avion spre Omaha și să vezi dacă te descurci mai bine, zise Nolan. Sper că te vei distra bine

interogându-l pe Stalnaker. Dar mai întâi ar trebui să-ți mai pui la punct cunoștințele de hipnotism.

– Zic doar că mă bucur că *tu* o să fii cel care ai să intri la Coffey ca să-i dai aceste nonștiri, spuse Clayton.

– Ei, Coffey nu știe că m-am întors deja în L.A., și nici n-o să știe până ce n-o să am niște noutăți adevărate.

– Mda? întrebă Clayton. Și când, mă rog, o să fie asta?

– Curând. Gusfield promite să lumineze cazul înainte de căderea nopții.

– Și cum îți propui să faci asta, Gusfield? întrebă Clayton.

– Mai întâi vreau să vorbesc cu prietenul vostru programator, Zoomer.

Clayton râse:

– Ei, asta vreau s-o văd și eu.

Clayton și Nolan îi descriseră dificultățile pe care le întâmpinaseră doar ca să-l facă pe Zoomer să zică ceva. Îi explicară cum Zoomer recunoscuse că-l crease pe Auggie și Camera Iluziilor și cum insistase că Auggie îi fusese luat într-un mod misterios.

– Deci monstrul micului Frankenstein a scăpat din laborator, nu? observă Gusfield. Au-au, chiar că trebuie să vorbesc cu individul ăsta.

– Atunci va trebui să folosești telefonul, zise Clayton. Nu acceptă comunicarea directă.

– Ai să încerci să-l hipnotizezi? întrebă Nolan.

– Nu știu încă.

– Poți să hipnotizezi prin telefon?

– Doar dacă persoana vrea să fie hipnotizată, spuse Gusfield. Totuși o să am nevoie de ajutorul tău, Saunders. Tu ești deja într-o oarecare legătură cu el. Există vreo posibilitate să vorbim amândoi la telefon?

– Sigur, spuse Clayton. Din sala de conferințe.

– OK. Tu îl liniștești puțin, apoi mă prezinți pe mine. De acolo îl preiau eu.

– Vrei să vii cu noi, Nol? întrebă Clayton.

– Nu, mai am vreo câteva treburi de rezolvat. Noroc!

Clayton îi aruncă o privire contrariată, după care îl conduse pe Gusfield spre sala de conferințe.

Nolan se așează la biroul lui și își lăsă capul să atârne, apăsat de oboseală. Știa că ar fi fost de datoria lui să stea în sala de conferințe în timpul discuției cu Zoomer, chiar dacă ar fi fost doar un participant mut, dar se simțea sătul de cazul ăsta – sătul și epuizat.

Zoomer, Stalnaker, stări disociative, crimă prin computer...

E prea mult. La dracu', e prea mult.

Avea nevoie să nu se mai gândească la toate astea, altminteri va înnebuni și el ca pionierii ăia ai Vestului Mijlociu despre care îi povestise Gusfield. Și, mai mult decât orice, avea nevoie să audă vocea Mariannei. Nolan apucă telefonul de pe birou și formă numărul ei.

Mesaj înregistrat pe banda robotului telefonic al Mariannei Hedison din partea lui Nolan Grobowski, duminică, 13 februarie, 1:25 P.M.:

„Bună, eu sunt. Ascultă, n-o să crezi niciodată ce s-a întâmplat. Am plecat cu primul avion din Omaha spre Santa Barbara, da? Dar afurisitul de avion a fost deturnat și dus la L.A. așa că aici sunt acum și nu în Santa Barbara, îți vine a crede?

(pauză)

Mi-e dor de tine.

(pauză)

Crezi că poți veni mai curând în L.A.?

(pauză)

Mi-aș dori grozav să vin eu acolo, dar cazul ăsta devine cu fiecare minut mai demențial și am să fiu prins aici în capcană încă mult timp; deci, poți să vii tu în L.A.?

(pauză)

Ai putea, te rog?

(pauză)

Pentru că vreau cu adevărat să-ți vorbesc. Vreau să vorbim despre ce-o să facem cu ceea ce ne mai rămâne din viață.

(pauză)

Sună-mă, OK? O să fiu sau la birou, sau acasă, sau pe altundeva prin Los Angeles, deci n-ai decât să iei la rând toate numerele din carte până dai de mine. Pe undeva tot am să fiu.

Fragment din înregistrarea conversației telefonice dintre dr. Harvey Gusfield și Michael Ramos, numit și Zoomer, duminică, 13 februarie, 1:35 P.M.

HG: Deci spui de fapt că Auggie „s-a eliberat" de sub tutela ta.

MR: Da, e corect spus.

HG: Nu că ți-ar fi fost luat de un alt hacker.

MR: Da, nu cred că l-ar fi luat altcineva.

HG: Atunci, cum te-a părăsit?

MR: Ți-am spus, pur și simplu s-a eliberat.

HG: Ce-ai simțit când s-a întâmplat asta?

MR: Păi, am fost nemulțumit de neascultarea lui Auggie. Dar am fost și intrigat. Ideea în sine chiar mi-a plăcut – ceea ce-mi imaginam, dacă vreți – faptul că Auggie și-a câștigat independența.

HG: Ideea că ai creat o inteligență artificială?

MR(râzând): O, dr. Gusfield, îmi faci o prea mare onoare. Nu sunt așa de vanitos ca să presupun că am realizat, pe micul meu computer, ceea ce informaticienii cei mai grozavi ai lumii nu au reușit să facă chiar și pe sisteme monstruoase de procesare în paralel. Nu, Auggie nu are nimic artificial. Nu poți fii artificial dacă te-ai creat pe tine însuți.

HG: În ce sens Auggie „s-a creat pe el însuși"?

MR: Dacă aș ști, cu siguranță ți-aș spune. Probabil într-un mod foarte asemănător cu cel în care dumneata te-ai creat singur dintr-un ou fertilizat, în pântecele mamei dumitale. Dar Auggie e cu siguranță inteligent, chiar dacă nu e artificial. Știe tot ceea ce știu și eu – și o mulțime de lucruri pe care le știu mulți alți oameni, îmi închipui.

HG: Deci tot îl mai urmărești pe Auggie.

MR: Da, cu un interes considerabil.

HG: Și mai simți vreo *legătură* reală cu Auggie?

MR: Ca și cum i-aș fi din nou stăpân?

HG: Ceva de genul ăsta, da.

MR: Nu.

HG: Îl visezi vreodată pe Auggie?

MR: Cum adică?

HG: Hai să spunem așa: visezi vreodată că *tu* ești Auggie?

MR(râzând): Asta e o întrebare foarte interesantă, doctore Gusfield. Mă face să mă gândesc la un frate de-al bunicii, care a reușit să se distrugă bând tequila. În timpul ultimelor lui zile de viață, când i se îneca ficatul în alcool, l-am întrebat de ce și-a făcut-o cu mâna lui. Și mi-a spus: „Tequila e singurul meu mod de a despărți visele de realitate."

HG: Și care-i ideea?

MR: Nu-i nici o idee, dr. Gusfield. Adevărul e că eu nu mai visez deloc în perioada asta. N-am mai visat cam de multișor. Răspunsul la întrebarea dumitale e „nu".

Nolan bătea darabana cu degetele pe birou; era nervos. Pentru moment nu avea nimic de făcut decât să-i aștepte pe Clayton și pe Gusfield să iasă din sala de conferințe și să-i spună ce au vorbit cu Zoomer.

Grăbește-te și așteaptă.

Asta era viața lui de acum. Își făcea meseria cât putea mai bine – urmărea indicii, făcea cercetări, controla toate pistele posibile. Și în cele din urmă nu-i rămânea decât să aștepte. Aștepta să se deschidă o poartă. Aștepta să se întâmple sau să nu se întâmple ceva. Doar asta era munca de polițist.

Grăbește-te și așteaptă.

Își lăsă capul pe spătar și-și închise ochii. Pe sub pleoape îi pluteau luminițe. Știa că sunt din cauza epuizării – epuizării și *așteptării*.

Cum de s-a ajuns la asta?

Nu fusese așa toată viața. Desigur, munca în poliție implicase mereu așteptare. Dar nu și alte lucruri din viața lui. Acei ani minunați pe care-i petrecuse cu Louise – n-au fost ani de așteptare. Și zilele alea minunate când îi urmărea pe Molly și Jack crescând – n-au fost zile de așteptare. Erau momente de *existență*. Oare de când nu i se mai întâmplase să *existe* pur și simplu?

Găsirea răspunsului îi luă abia o fracțiune de secundă. De marțea trecută, când fusese în Santa Monica pe dig cu Marianne. Și de marți noapte, ultima lor noapte minunată de vorbă și dragoste.

Momentele alea au fost tot de existență, nu de așteptare.

Marianne era singura întrerupere în lunga așteptare prin care trecea Nolan.

Voia să se bucure mai mult de ea.

Voia să fie a lui cu totul.

Vreau să vorbim despre ce o să facem cu ceea ce ne rămâne din viață.

Ce vor hotărî? Oare va accepta slujba aia din Oregon? Oare ea va vrea să vină cu el? Oare se vor căsători? La ce se aștepta el însuși?

Își zâmbi în sine.

Cred că va trebui să aștept și să văd ce s-o întâmpla.

În acel moment, Gusfield și Clayton ieșiră din sala de conferințe.

– Cum au decurs lucrurile? întrebă Nolan.

– Ați avut dreptate, băieți, spuse Gusfield. E greu de apucat.

– Nu e susceptibil la hipnoză, nu? făcu Nolan.

– A, eu simt că e susceptibil, spuse Gusfield. Atât de susceptibil, încât i se împotrivește ca un nebun. O ia pe ocolite și se strecoară peste tot, fără să-ți permită să-l pui jos, fără să te lase să-l apuci.

– Chiar asta e descrierea acelui Zoomer pe care am ajuns cu toții să-l cunoaștem și să-l iubim, nu? comentă ironic Clayton.

– Deci ați aflat măcar ceva? întrebă Nolan.

– Păi, Zoomer e un personaj evaziv, spuse Gusfield. Dar, oricât de nebunește ar suna asta, am sentimentul că spune adevărul. Zoomer n-a avut direct de-a face cu Auggie de mult timp – poate chiar de când Auggie l-a părăsit.

– Deci unde dracu' ajungem *noi* cu asta? întrebă Clayton iritat. Cine îl controlează pe clovn?

– Cred că tocmai sunt gata să vă prezint teoria mea, spuse Gusfield. Dar mai întâi vreau să vorbesc cu prietenii voștri de la Insomniamania. Au deschis duminica?

– Dacă au deschis duminica? râse Nolan. Drace, tipii ăia *locuiesc* acolo.

Marianne tocmai se întorsese dintr-o lungă plimbare pe plajă când ascultă mesajul lui Nolan.

Se prăbuși pe canapea când îi auzi cuvintele. Se simțea slăbită și obosită și era puțin febrilă din cauza dietei și a lipsei de somn, iar cuvintele lui Nolan o zăpăciră complet.

Nu-i plăcuse deloc să-l mintă în ultimele două dăți când vorbise cu el – nu-i plăcuse deloc să nege că-l căuta pe Auggie prin rețea în fiecare noapte. Dar ce altceva putea face? Cum ar fi putut Nolan să înțeleagă de ce era un lucru crucial ca *ea* să fie cea care îl găsea pe ucigașul lui Renee, ca *ea* să fie cea care să descopere scopurile lui criminale și să și le interiorizeze? Cum să înțeleagă el ceva ce nici ea nu putea înțelege?

Își aminti de cuvintele lui Renee din noaptea trecută:

„Auggie e Auggie."

Cuvintele acelea îi confirmaseră cele mai ascunse intuiții ale sale în legătură cu Auggie – că propria lui existență era cu mult mai misterioasă și de neînțeles decât își puteau da seama cei din poliție. Dar unde era Subsolul în care se ascunsese Auggie în ultimele câteva nopți?

Subsolul. Conceptul era atât de clar, atât de lucid, încât te paraliza pur și simplu. Era acel labirint de sub labirint, așa cum Marianne își închipuise, cum intuise deja. Iar în noaptea asta îl va găsi.

„Vreau să vorbim despre ce vom face cu ceea ce ne rămâne din viață", spusese Nolan.

Marianne se auzi șoptind:

– Nu acum, Nolan. După noaptea asta. După noaptea asta treaba mea cu Auggie se va termina și ne vom putea petrece restul vieții vorbind.

Apoi se așeză și începu să respire încet, dând afară aerul din piept în timp ce număra lent până la cinci și apoi inspirând iar, în timp ce număra până la zece.

11100

KAMIKAZE

Când Baldwin Maisie îi conduse pe Nolan, Clayton și Gusfield în întunecata vizuină electronică a lui Ned Pritchard, îl găsiră pe acesta, ca de obicei, șezând într-un mod cam precar pe scaunul lui rotativ, uitându-se cu atenție la monitorul anticului său computer Commodore. Nolan se gândi că nu-l văzuse, de fapt, niciodată pe Pritchard în picioare. Poate că fusese atașat de scaun printr-o operație.

– Ce face? îl întrebă Gusfield pe Maisie în șoaptă.

– Se joacă cu viruși, îi explică încet Maisie.

– Sunt favoriții lui, adăugă Nolan.

– Grozav! exclamă șoptit Gusfield.

Psihiatrul apucă cel mai apropiat scaun și se așeză lângă Pritchard. Ceilalți trei se îngrămădiră în spatele lor. Ecranul pe care îl studia Pritchard afișa un program aparent inocent de contabilitate. Dar, din expresia încordată a lui Pritchard, era clar că urma să se întâmple ceva dramatic.

– Viruși, nu? se interesă Gusfield.

Pritchard aprobă din cap.

– Ăsta cum se numește?

– „Kamikaze", spuse Pritchard. Taci un pic, OK?

Cei cinci oameni erau aplecați spre ecran, urmărind în tăcere. Atunci se auzi un zumzet slab – precum cel de muscă sau de albină venind din micul difuzor al computerului, iar în centrul ecranului apăru un punct minuscul. Zumzetul se intensifică și punctul crescu mai mare, până deveni un „Zero" – un avion de luptă japonez din Al Doilea

Război Mondial – plutind cu o furie sălbatică între liniile de caroiaj, orizontale și verticale, ale graficului de vânzări, chiar sub ochii privitorilor.

Zumzetul devenea din ce în ce mai puternic, iar avionul se apropia din ce în ce mai mult, până deveni vizibilă fața pilotului asiatic și vârtejul elicelor umplu ecranul. Apoi difuzorul bubui de zgomotul unei explozii și pe tot ecranul se lăți un singur cuvânt, scris cu litere gigantice:

BANZAI!

După care ecranul se întunecă complet. Ned Pritchard își șterse o lacrimă.

– Vă rog să mă scuzați, domnilor, spuse Pritchard, iar vocea îi era răgușită de emoție. Uneori afurisiții ăștia mici îmi dau lovituri cumplite.

– Ce s-a întâmplat? se interesă Gusfield.

– Temerarul nostru pilot tocmai s-a sinucis ritual, explică Pritchard. Și a luat cu el până și ultima picătură de informație care se afla înmagazinată în acest computer. Cred că n-am să-l mai pot porni niciodată pe bătrânul meu Commodore. Pritchard dădu din cap cu admirație. Spiritul de războinic. Un lucru rar în lumea noastră mizeră, dominată de lașitate, compromis și echivoc.

Zâmbind, se întoarse spre Gusfield.

– Iar dumneata, după cum mi s-a spus, ești psihiatru.

– Exact. Doctor Harvey Gusfield, la ordinele dumneavoastră.

– Și, cu siguranță, ai venit să mă bagi într-o cămașă de forță.

– De ce crezi asta?

– Pentru că eu sunt singurul membru al Ligii pentru protecția animalelor care luptă pentru salvarea virușilor de computer – cel puțin pentru salvarea celor care nu se sinucid contrar voinței mele.

– Nu mi-a trecut prin minte să consider asta un semn de nebunie, domnule Pritchard, spuse politicos Gusfield.

– Nu?

– Deloc. De ce aș face-o?

– Poate pentru că eu îi consider ca fiind vii cu adevărat, spuse Pritchard.

– De ce crezi asta?

Pritchard și Gusfield ședeau chiar față în față, fiecare pe scaunul lui turnant. Tonul plăcut, ușor glumeț, al lui Gusfield îi aminti lui Nolan de modul în care îl hipnotizase psihiatrul pe Myron Stalnaker, cu o noapte înainte.

Oare asta e pe cale să facă? Îl hipnotizează pe Pritchard?

– Ești om de știință, doctore Gusfield, răspunse Pritchard. Doctor în medicină, nici mai mult, nici mai puțin. Deci spune-mi, ce proprietăți trebuie să dovedească o entitate pentru a putea spune că este vie?

– Să vedem dacă pot să-mi amintesc, spuse Gusfield, scărpinându-se în cap. A, da. O entitate vie trebuie să fie capabilă să se reproducă, să funcționeze metabolic și să reacționeze la stimuli.

Pritchard zâmbi.

– Poți să-mi spui care din lucrurile astea nu pot fi făcute de un bun virus de computer?

Gusfield îi răspunse la zâmbet.

– Bine spus.

– Lumea e plină de tineri Frankensteini întreprinzători, continuă Pritchard. Noi le zicem hackeri, nebuni, zgubilitici, dar de fapt sunt niște mici zei. Chiar reușesc să dea viață materiei inerte. Dar ce facem noi când dăm, prin computerele noastre, peste vreuna din minunatele forme de viață create de ei? Folosim „dezinfectanți" ca să-i exterminăm. De ce? Pentru a salva niște programe stupide, lipsite de inteligență și de suflet. Omorâm ceea ce este viu pentru a salva ceea ce este mort.

– E ca și cum ai arunca o bombă cu neutroni, sugeră Gusfield. Un instrument care distruge viața lăsând intacte structurile lipsite de viață.

– Da, așa-i, spuse Pritchard, fermecat parcă de idee. Exact așa-i.

Nolan își putu da seama că Gusfield îi captase întreaga atenție lui Pritchard. Poate că era hipnotism, poate că nu. Nolan își aduse aminte că Gusfield îi vorbise lui Stalnaker despre hipnoză chiar înainte de a-l hipnotiza. „Problema e să accepți o idee care ți-a fost sugerată", spusese Gusfield. „Hipnoza are loc când eu îți spun ceva iar tu acționezi ca și cum ai crede ce spun."

Nolan se trezi că încearcă să se dumerească ce-or fi însemnând de fapt cuvintele alea.

Poate că orice conversație este hipnoză. Poate că tocmai asta e comunicarea – ne vindem unii altora idei în care credem, ținându-ne unii pe alții în transă, pentru câte o scurtă perioadă.

– Isuse, îi șopti Clayton lui Nolan. Ăștia doi chiar că au fost făcuți unul pentru altul.

– Lasă-i să trăncănească, îi șopti Nolan. Am eu un presentiment că vor spune ceva important, mai devreme sau mai târziu.

– Oricum, îi spuse Gusfield lui Pritchard, ultimul lucru de care trebuie să te temi e ca eu să te iau pe sus și să te închid într-un azil de nebuni – chiar dacă *ai fi* nebun cu adevărat. Pentru că eu am tendința de a privi tulburările psihiatrice așa cum privești tu virușii. Sau cum o fac unele culturi aborigene din America ce își transformă schizofrenii în șamani. Nu pot suferi ideea de a-i vindeca. Ce se întâmplă când „vindeci" pe cineva cu o tulburare de personalitate multiplă? Aduni la un loc toate fațetele personalității lui și le zici: „Ia ascultați, existențele voastre individualizate sunt o greșeală, iar noi o să vă amestecăm ca să vă transformăm într-un singur și măreț «eu»".

– Vorbești ca un comunist! râse Pritchard.

– Și așa și văd eu lucrurile, spuse Gusfield. Au existat mereu studii despre psihologia copilului care vorbeau despre faptul că oamenii au înnăscută tendința de a-și dezvolta o personalitate multiplă. Uneori stau și mă gândesc de nu cumva întreaga idee a unui singur „eu", a unei personalități unitare, nu este o aberație – o deturnare de la calea ce a fost dată de la început ființelor umane.

Pritchard îl bătu afectuos pe umăr. Era primul lui semn de afecțiune față de o altă persoană, din câte văzuse Nolan.

– Gusfield, mi-ai câștigat sufletul. M-am îndrăgostit nebunește de tine. Vreau să ne căsătorim. Vreau să-mi faci un copil.

– Hei, stai puțin, sări Maisie mimând disperarea că a fost dat la o parte. Credeam că *eu* eram logodnica ta.

– Dă-te-n brânză, Chelie. Consideră că te-am părăsit.

– Dar domnule Pritchard, râse Gusfield, totul e așa de neașteptat. Nu știu ce să spun.

– Spune „da". Facem nunta mâine la Observatorul Griffith.

– Dar nu sunt pregătit pentru un asemenea angajament, spuse Gusfield mimând sfiala.

– Ce pot face pentru a te cuceri? întrebă glumeț Pritchard. N-ai decât să spui.

Gusfield rămase tăcut pentru un moment.

– Ei bine, speram c-ai să-i poți ajuta pe Saunders și Grobowski, și pe mine, să facem puțină lumină în cazul lui Auggie, spuse Gusfield.

– E ca și făcut. Doar să-mi spui cum.

Nolan își ținea răsuflarea. Știa că Gusfield avea de gând, în sfârșit, să dea la iveală teoria pe care o alcătuise despre natura lui Auggie. Și se întreba cât de apropiată va fi de teoria pe care o simțise dezvoltându-se undeva în profunzimile propriei sale minți.

– Domnule Pritchard, spuse Gusfield. Am înțeles că dumneata și Maisie ați descoperit că Auggie are diferiți utilizatori în rețea.

– Pare din ce în ce mai probabil, zise Pritchard. Cel puțin l-am putut urmări pe diverse conexiuni telefonice. Dar nu ne-am putut da seama cum ar fi putut, chiar și un geniu al telefoniei, să se descurce cu atâta rapiditate și cu atâta ușurință trecând de pe un circuit telefonic pe altul.

– Ei bine, ieri am vorbit cu unul dintre acești utilizatori din Omaha, continuă Gusfield. Numele lui e Myron Stalnaker. Am discutat cu el în timp ce era hipnotizat. Și s-a dovedit că el nu credea că este un utilizator al lui Auggie. După cum își amintește el lucrurile, Auggie e utilizatorul lui. Pretinde că este una dintre *celulele* lui Auggie.

Pritchard făcu ochii mari.

– Cristoase, știam eu...

– Stai puțin, domnule Pritchard. Lasă-mă să termin. Am un puternic presentiment că oricine din rețea care este în legătură cu Auggie trece prin aceeași experiență. Nu e un joc. Ei nu pretind că sunt Auggie. Din punctul lor de vedere, ei *devin* Auggie.

Gusfield își plecă fruntea o clipă, de parcă și-ar fi adunat tot curajul pentru a face afirmația finală.

– Domnule Pritchard, poate vei crede că sunt nebun când vei auzi ce am de gând să spun, dar...

– Dă-i drumul, spuse Pritchard, s-ar putea să gândesc și eu cam pe aceleași coordonate.

– Cred că Auggie este un fel de conștiință de grup care se manifestă prin intermediul rețelei voastre. Cred că Auggie este o ființă au-

tonomă, singulară și unitară care împrumută conștiință și cunoaștere de la mai multe „euri" diferite, de la mai multe ființe umane diferite. Cred că atunci când un om ca Myron Stalnaker devine Auggie, experiența lui devine de neidentificat și indivizibilă față de cea a unui număr oarecare de oameni, care sunt și ei parte din Auggie.

Nolan se simți invadat de un val de aprobare la auzul cuvintelor lui Gusfield. Ceva foarte asemănător cu această idee extraordinară se ivise de un oarecare timp și pe undeva prin mintea lui.

– Domnule Pritchard, eu nu sunt un mistic, continuă Gusfield. Nu cred în vedere la distanță, telepatie, emisie pe canale psihice sau celelalte prostii legate de paranormal. Mă consider un materialist convins. Deci chiar dacă este vorba de propria mea teorie, îmi e foarte greu să mă împac cu ea. Nu pot înțelege cum un număr necunoscut de oameni împrăștiați prin toată țara pot împărtăși aceeași personalitate. Dar dumneata te pricepi la computere. Știi cum îți funcționează rețeaua. Și sper că-mi vei putea da un fir care să explice cum de este fizic posibil un asemenea lucru nebunesc.

Pritchard se frecă pe bărbie.

– Doctore Gusfield, știți câte ceva despre ansamblurile de computere?

– Nu pot zice că da.

– Ei bine, marile corporații și organizații au sute de computere. Inițial independente, acestea alcătuiesc treptat o structură tot mai ramificată, conectându-se între ele – întâi, să zicem, pe birouri, pe departamente, pe direcții, formând rețele speciale care, la rândul lor, se leagă între ele, formând o rețea de rețele. De multe ori, această dezvoltare se face haotic, fără a urmări o schemă coerentă, optimală, iar rețelele pot ajunge o adevărată claie de fân, toate fiind în competiție pentru o bucată cât mai mare din resursele de calcul și de comunicație. Dar nu există o instanță centrală care să dirijeze alocarea acestor resurse. Algoritmul care aplanează aceste dispute acționează distribuit, în fiecare din calculatoarele conectate, individualizându-l dar și integrându-l în ansamblu. Toate aceste dispute și negocieri pot chiar să pară un fel de conștiință – o conștiință virtuală, fără o localizare precisă sau fără un cadru special, difuză.

– Deci ce vrei să zici, Pritch? întrebă Maisie. Că Auggie e un fel de program de arbitrare a conflictelor?

– Spun că Auggie pare să fie un fenomen de același tip, explică Pritchard. Un fel de inteligență descentralizată care se bazează pe tot soiul de resurse diferite. Numai că acestea sunt de natura puterii de judecată a indivizilor *umani*.

– Fascinant, murmură Gusfield. Acest program al vostru de conducere distribuită este o metaforă perfectă pentru unele modele actuale ale minții omenești. Există mii de mănunchiuri de neuroni, împrăștiate prin tot creierul, fiecare văzându-și de sarcina lui specifică – evitarea durerii, strângerea de informații din stimulii vizuali, chestii din astea. Orice neurolog teoretician vă va spune că în creier nu există nici un „loc" misterios unde să fie localizată conștiința. Este ca un fel de iluzoriu program de coordonare care integrează rețelele de neuroni – exact la fel ca acela care coordonează rețele întregi de computere, transformându-le în ansambluri coerente. Unii îi spun „societatea minții". Alții îi spun „centru de greutate narativă".

– „Iluzoriu"? protestă Clayton. Vasăzică e iluzorie conștiința mea?

– Poate că „abstractă" ar fi un cuvânt mai bun, se corectă Gusfield.

– Eu tot nu pricep, mormăi Maisie. Ce are a face toată teoria asta cu Auggie? Vreți să spuneți că Auggie e un fel de program care afectează în mod real creierul uman?

Brusc, Nolan simți cum îl trece un fior prin vertebrele de la ceafă. Totul îi devenise dintr-o dată clar – clovnul numit Auggie, bătrânul coiot farsor, însuși trișorul Iahve și toți acești oameni împrăștiați pe peste tot, care *credeau*, pur și simplu.

Și, în definitiv, nu asta era esența hipnozei?...

„Să accepți o idee care ți-a fost sugerată."

– Dar nu vorbim despre un program, spuse Nolan cu un ton convins. Vorbim despre *o idee* – ideea de Trișor, poate cel mai vechi archetip pomenit în cărți. Deci ce se întâmplă când un grup de oameni conectați între ei prin intermediul unei rețele de computere se fixează asupra acestei idei? Ideea prinde viață. Ideea devine conștiință. Micul Păcălici devine Auggie cel viu.

– Exact la asta m-am gândit tot timpul, spuse Gusfield cu un ton îngrozit. Și totuși, abia de-mi vine mie însumi să cred.

– Chiar tu ai spus despre conștiință că este doar o abstracțiune, îi sugeră Nolan. Deci nu există nici un motiv pentru care Auggie n-ar fi o conștiință la fel de valabilă ca ale noastre. Drace, cu toate mințile alea omenești conectate împreună, prin toată țara, Auggie a căpătat un ditamai creierul.

Clayton îi zâmbi larg partenerului său.

– Ți-aduci aminte când ți-am spus că s-ar putea ca imaginea clovnului să nu fie o mască, și că Auggie e poate exact ceea ce pare să fie? spuse Clayton.

– Aveai dreptate, spuse Nolan răspunzându-i la zâmbet. Tu ai mereu dreptate, pe toți dracii!

În acel moment se auzi un semnal acut, puternic. Părea că pornise de la Maisie. Nolan și Clayton se uitară la bietul Maisie de parcă tocmai ar fi făcut ceva necuviincios.

– Ce dracu' a fost asta? întrebă Clayton.

– Pagerul meu din buzunar, explică Maisie.

– De ce ai tu nevoie de un pager? întrebă Nolan. Drace, ești doar permanent aici, nu? Pagerele sunt pentru oameni care se tot deplasează – ca mine și Clayton.

– Pe ăsta l-am pus să țârâie de câte ori apare Auggie. Acum a apărut în rețea.

– E o îmbunătățire față de „Curajosul Tânăr la Trapezul Zburător", zise și Pritchard.

Porni un monitor mare, aflat pe aceeași masă cu decedatul Commodore.

– Pare că sună de pe undeva din Texas de data asta, spuse Maisie aruncând o privire instrumentului de identificare a apelurilor telefonice.

Totul începea să pară fără speranță. Marianne îi dăduse drumul lui Elfie prin labirint de mai mult de o oră, punând-o să verifice listă după listă ca să vadă dacă Auggie este pe undeva prin camerele Insomniamaniei. Până acum, Elfie nu-l găsise pe nicăieri. Pe Marianne o lua cu amețeală din cauza nemâncării și a lipsei de somn, dar, în același timp, simțea un fel de profundă trezire a intuiției. Plutea spre limita stării de vis, dar nu-i era greu să stea trează. Se afla într-o stare de convergență perfectă între oboseală și trezie. Atinsese punctul op-

tim și nu putea spera să-l mențină prea mult – cu siguranță, nu încă o noapte.

Acum sunt gata. Acum sunt gata să mă confrunt cu el. Dar unde dracu' e?

De ce lipsise Auggie atât de mult? Câte zile trecuseră fără să apară? Câte zile trecuseră de la întâlnirea atât de fierbinte a Babyloniei cu Domnul Zero? Marianne nu-și putea aminti.

– Căutăm Subsolul, îi șopti Marianne lui Elfie. Găsește Subsolul.

Dar Elfie părea că habar n-are ce panou glisant, ce ușă mascată, ce bibliotecă rotativă ar putea duce spre Sfânta Sfintelor lui Auggie, spre labirintul de sub labirint – spre nebulosul Subsol. Elfie o luă spre est, trecând pe lângă Domul Plăcerii, până ce ajunse la Barul lui Ernie.

– Ce cauți acolo, Elfie? se plânse Marianne. Am controlat de cel puțin patru ori locul.

Dar Elfie plutea cu încăpățânare pe deasupra simbolului respectiv.

– Bine, bine, mormăi Marianne. Vom mai controla, dacă asta te face fericită.

Marianne apăsă pe comanda „Cine?" și apăru lista cu bine cunoscutele nume...

„wunderkind, momeală, lalea, K.Ricci, perdici, supercăz..."

... dar iată, în mijlocul lor, era numele pe care îl căutaseră amândouă: „Auggie".

Marianne lăsă să-i scape un oftat adânc de ușurare și de nerăbdare.

– Îți mulțumesc, Elfie, șopti ea. Îți mulțumesc că ai avut dreptate de data asta.

În sfârșit, sub masca lui Elfie, Marianne era gata să-l înfrunte pe Auggie. Dar trebuia să se asigure că este perfect pregătită. Își controlă nările să nu fie înfundate, să vadă care era mai astupată, și descoperi că respira mai ușor prin nara stângă.

Perfect.

Emisfera dreaptă era dominantă – era exact starea mentală pe care și-o dorea.

Marianne manevră mouse-ul și Elfie se trezi imediat stând în fața ușilor batante. Din interiorul barului se auzea o muzică picurată de

pian. Elfie dădu ușile la o parte, provocând un scârțâit puternic, și păși în salonul plin de fum și abia luminat. În rândurile publicului se afla toată clientela clasică de mutanți. Barmanul Ernie ștergea tejgheaua cu un șervet.

– Bună, Elfie, spuse difuzorul computerului în maniera lui standard. Ca de obicei?

În mod normal, Elfie ar fi răspuns cerând un pahar de vin alb. Dar de data asta nu spuse nimic. Privirea îi căzu imediat asupra lui Auggie, care ședea într-un separeu pe partea opusă ei. El îi făcu un semn cu mâna îmbrăcată în mănușă albă. Elfie trecu prin salonul zgomotos și se așeză de partea cealaltă a mesei lui Auggie.

– Asta-i Elfie! mai că țipă Nolan, în timp ce personajul cel verde, cu urechi ascuțite, traversa încet camera și se așeza în fața lui Auggie. Asta-i Marianne!

– Așa se pare, zise Maisie.

Cei cinci bărbați se adunară în jurul terminalului.

– Ei, ce dracu' face acolo? exclamă Nolan. *Mi-a promis!* Mi-a spus că n-o să mai intre în rețea! Mi-a spus că n-o să se mai apropie de Auggie!

– A mințit, spuse Maisie ridicând din umeri.

– Ce fac în separeul acela? întrebă Nolan.

– Cred că vorbesc, zise Maisie. Asta fac oamenii în separeurile de la Ernie.

– De ce nu putem vedea ce spun?

– Pentru că separeurile sunt concepute pentru conversații particulare.

– Nu poți pătrunde acolo, nu?

– Ei, sigur, dar...

– *Atunci fă-o!* strigă Nolan.

– Grobowski, ne-ai cerut să ne încălcăm toate regulile, se plânse Maisie. Am făcut tot ce-am putut să-ți fim de ajutor, dar te rog, nu-mi cere să trag cu urechea la ce vorbește prietena ta. Ar trebui să ai încredere în ea, că știe ea ce face. Și în acest moment pare să țină totul sub un perfect control. Cum te-ai simți dacă ea ar începe să-ți asculte conversațiile private la telefon?

– La dracu', Maisie, dar ea vorbește cu un criminal! Vreau să știu ce-și spun!

– Mai bine ai face ce spune, Chelie, îi zise încetișor Pritchard. Fata ar putea fi într-un pericol mai mare decât își imaginează ea. Regulile sunt reguli, dar nu vrem să mai sufere cineva – sau să fie ucis.

– Bine, bine, bodogăni Maisie. Dacă toți săriți așa la mine...

Maisie tastă o comandă și pe ecranul monitorului, între Elfie și Auggie, începură să apară balonașele în care era înscrisă conversația.

– Elfie, draga mea, spuse Auggie. A trecut mult timp – mult prea mult timp.

– Așa-i.

– Am crezut că suntem amândoi de acord să păstrăm legături mai strânse unul cu altul.

– Eu te-am căutat, răspunse Elfie. Tu ești cel care a lipsit.

Marianne observă acel sentiment halucinatoriu al comunicării audio, sentiment care era deja destul de puternic.

– Eu? răspunse Auggie. Dar am fost aici tot timpul. Eu sunt întotdeauna aici.

– N-ai fost în barul lui Ernie.

– Nu, am fost însă *aici*.

– Ce vrei să spui cu „aici"?

Auggie ridică din umeri:

– „Aici" înseamnă „pretutindeni". Ar fi trebuit să știi deja asta, Elfie dragă. Și ar fi trebuit să știi că acel *pretutindeni* este un loc foarte precis, foarte special. Dacă mă cauți – mă cauți cu adevărat – mă poți găsi *pretutindeni*.

– Când spui *pretutindeni*, răspunse Elfie, vorbești despre Subsol, nu-i așa?

Auggie dădu aprobator din cap și își ridică paharul într-un gest țeapăn ce amintea de un toast.

– Ei, atunci știi despre Subsol?

– Evident, spuse Elfie.

– Fată deșteaptă, știam eu că ai să-ți dai seama.

– Mulțumesc.

– Mi-a fost dor de tine, spuse Auggie. Iar domnului Zero i-a fost dor de voluptuoasa Babylonia.

– Sunt sigură că sentimentele sunt reciproce – atât pentru mine cât și pentru Babylonia, zâmbi Elfie politicos.

– Vrei să ne retragem în Subsol? îi propuse Auggie cu o mișcare scabroasă din sprâncene. Să mergem în acel *pretutindeni* care îmi aparține?

Marianne gândi cu atenție următoarea replică. Elfie trebuia să pară mai cunoscătoare decât era de fapt și, în același timp, să nu-și trădeze neștiința. Evident că Marianne nu voia să-i dea de știre lui Auggie că nu știa cum s-o ducă pe Elfie în Subsol – cu atât mai mult nu voia să-i dea de știre că habar n-avea ce fel de loc era acel Subsol în realitate.

– Ei, dar asta e un pas cam abrupt, nu? spuse Elfie.

– Mai mult decât abrupt, spuse Auggie. E un pas care îți schimbă cursul vieții. Care schimbă cursul *eternității*. Dar... tu știi deja toate astea.

Marianne simți cum o trece un mic fior.

Ce vrea să spună?

– Credeam că am putea să mai vorbim puțin înainte, spuse Elfie.

– Să vorbim, să vorbim, mormăi Auggie prost dispus. Ne putem petrece eonii tot vorbind. Nu că n-am avea tot timpul la dispoziție, dar... de ce să nu prindem clipa?

Conversația se împotmoli pentru un scurt răstimp. Marianne nu știa ce ar fi fost cazul să spună Elfie în continuare. Știa că trebuie să-l îndepărteze pe Auggie de subiectul Subsol – cel puțin până ce Elfie va descoperi modul de a-l urma acolo.

– Ești neobișnuit de inhibată în seara asta, draga mea, spuse Auggie în cele din urmă, rupând tăcerea. Ar trebui să bei ceva care să te ajute să te calmezi și să te relaxezi. Vinul tău alb, ca de obicei, poate?

– Nu, spuse Elfie. M-am gândit că poate ne-am putea continua conversația... într-un loc mai intim.

Auggie începu să gesticuleze expansiv.

– Dar un *separeu* este intim. Nimeni nu poate auzi ceva din ceea ce spunem.

– Dar sunt atâtea care ne distrag.

Și era adevărat; barul lui Ernie era departe de a fi calm și liniștit. Pălăvrăgeala specifică și sunetele pianului erau preprogramate și se

auzeau revărsându-se din difuzoarele computerului; și mai că-ți venea să te sufoci din cauza fumului dens de pixeli de la trabuce și țigarete.

– Dar desigur, ai perfectă dreptate, spuse Auggie galant. Trebuie să ne retragem într-un loc mai senin, la alegerea ta, un loc în care să te poți gândi la pasul riscant pe care tocmai ești pe cale să-l faci. Hai să mergem acolo – imediat!

Brusc, ochii lui Auggie începură să i se rotească nebunește în orbite, învârtindu-se în direcții opuse, iar difuzorul computerului bubuia de sunete de clopote, sirene, claxoane și muzică de bâlci. Apoi, ca un fulger, Auggie dispăru.

Marianne gemu cu voce tare.

Ce moment și-a ales să-și facă numărul cu dispariția! Și cum, mă rog, îl mai pot găsi acum? Unde, mă rog, să-l mai găsesc acum?

Repetă în minte ultimele lui cuvinte...

„Trebuie să ne retragem într-un loc mai senin, la alegerea ta." Ce să-ți spun, că și am de unde alege, canalie mică!

Dar apoi se gândi mai bine. Dacă Auggie i-ar fi dat ocazia să-și pună o asemenea problemă, unde ar fi sugerat ea să se întâlnească? Care era camera ei preferată din labirint?

Marianne știu imediat răspunsul.

Respectând tot protocolul obișnuit, o direcționă pe Elfie astfel încât să iasă din separeu și să traverseze salonul. Ca de obicei, Ernie spăla paharele, în spatele tejghelei. O întâmpină cu unul din saluturile sale standard de rămas-bun.

– Pe mâine seară, da, Elfie?

Marianne apăsă comanda care oferea răspunsul standard pentru Elfie.

– S-ar putea, Ernie. A fost grozav.

Elfie ieși prin ușile batante. Marianne apăsă de două ori butonul mouse-ului, aducând-o iar în fața labirintului principal. Fără nici o ezitare, o direcționă pe Elfie spre nord-nord-est, spre Plaja Babbage. Când ajunse la simbolul respectiv, apăsă de două ori butonul, fără măcar să se mai uite prin listă.

Brusc, Elfie se trezi pe plajă; se auzea sunetul monoton al valurilor, ca un ecou liniștitor, iar soarele cel portocaliu și strălucitor încă mai stătea sus pe cer. Puțin mai departe, pe plajă, sub o umbrelă roșu cu alb, acolo unde stătuse Renee cea virtuală în timpul celor două

conversații atât de profunde pe care le avusese cu Elfie, se afla Auggie.

Clovnul stătea acolo de puțin timp, privind marea. Apoi se întoarse și o văzu pe Elfie. Îi făcu un semn plin de veselie să vină și să se așeze lângă el. Ceea ce ea și făcu.

– Cum de-ai știut? întrebă Elfie.

– Ce să știu?

– Că voi alege locul ăsta?

– Păi, ăsta e locul tău favorit, nu-i așa? Cred că îi spui „marginea". Hotarul umanității, marginea culturii. E o metaforă cam ciudată – într-o lume electronică *fără* limite, acolo unde există posibilități nesfârșite.

Marianne simți un fior.

– Cum de știi ce gândesc? întrebă Elfie.

– Pentru că sunt etern, zise Auggie cu zâmbetul umbrit de o anume tristețe. A fi etern înseamnă a ști totul – absolut totul.

Nolan, Clayton, Gusfield, Maisie și Pritchard tot mai erau înghesuiți în jurul computerului. Aerul devenise fierbinte și rarefiat, amintindu-i lui Nolan de neplăcuta experiență din cabina de observație, atunci când îl urmăreau pe Myron Stalnaker depunându-și mărturia, în Omaha.

Cei cinci tocmai văzuseră dispariția abruptă a lui Auggie din barul lui Ernie. Apoi Maisie o urmări pe Elfie până la Plaja Babbage. Când Elfie intră în zona plajei, o văzură cum se îndreaptă spre o umbrelă roșu cu alb și se așează sub ea.

Asta fu tot.

Cu excepția lui Elfie, Plaja Babbage părea să fie complet goală.

– Se pare că prietenei tale i s-a tras o țeapă, îi spuse Maisie lui Nolan.

– Foarte comic, răspunse Nolan.

Dar Nolan simțea în adâncul lui un profund sentiment de ușurare nemaivăzându-l pe Auggie.

Asta o s-o învețe minte să mai facă pe detectiva. Am să-i spun eu vreo două chiar înainte de terminarea nopții, totuși.

O mai urmăriră în tăcere vreo câteva momente. Elfie nu părea să facă cine știe ce – repeta doar o serie de acțiuni care includeau și urmele lăsate cu degetul pe nisip și înclinări din cap, din când în când.

– Nu prea e mare lucru de văzut, remarcă Maisie. Cred că în mintea ei a rămas ideea că Auggie ar mai putea încă să apară. Tipele devin al dracului de încăpățânate când le dă plasă câte un gagiu.

– Mai bine am continua să urmărim, totuși, zise Nolan. Poate că ea știe ceva ce noi nu știm. Poate că Auggie chiar va apărea din nou.

Maisie își închise terminalul, iar cei cinci se așezară mai comod. Își reluară discuția anterioară – dându-și cu părerea într-un mod cât mai deștept despre felul în care opera Auggie, cum reușea să se manifeste prin intermediul Insomnimaniei, despre cum de putea să existe, de fapt.

Nolan încercă să rămână concentrat asupra conversației, dar devenea tot mai obosit. Postularea existenței unei ființe vii și conștiente, a cărei realitate era împărtășită între un număr neprecizat de creiere umane, era, într-adevăr, epuizantă. Avusese o zi lungă, care începuse în Omaha; apucase vreo câteva ore liniștite pe drum, dar tot mai continua chinul și acum, cu mult după lăsarea întunericului. Și apoi, toți cei cinci oameni înfulecaseră continuu din rezervele nelimitate de alimente de două parale ale lui Pritchard. Nolan se simțea cam dat peste cap.

Obosit și scos din minți. Asta e starea perfectă pentru a-l urmări pe Auggie.

– Dar Auggie nu-i afectează pe toți cei din Insomnimania, spuse Clayton. Orice s-o fi întâmplând, e ceva ce li se întâmplă doar anumitor oameni.

– Încă n-am reușit să construiesc un profil psihologic, spuse Gusfield. Dar anumiți oameni probabil că sunt în mod special sensibili la ce face Auggie.

Clayton râse gros.

– Nici nu-i greu. Uită-te la tipii ale căror numere de telefon le-am descoperit ca fiind folosite de el. Doar profesioniști de mâna întâi și cadre de conducere – unii de succes, alții nu.

– Mda. Unii niște semiratați, ca Stalnaker, zise Nolan.

– Am mai văzut eu destui din ăștia, continuă Clayton. I-am văzut în bănci, în birourile judecătorilor, în cabinetele doctorilor. Tipii ăștia își pun în fiecare zi o mască, joacă un rol, își petrec fiecare minut al fiecărei zile jucând teatru, de parcă ar fi ei înșiși stăpânii propriilor destine – și ai destinelor altor oameni.

– Chirurgi, profesori universitari, agenți de bursă, piloți de linie, politicieni, celebrități, sugeră gânditor Gusfield.

– Da, confirmă Clayton. Aici nu-i vorba de bucătari de la bufetele expres, de muncitori din construcții, de gunoieri sau de cameriste – oameni care pot să înjure când se dau de-a dura pe scări, care se reped în câte un bar la sfârșitul zilei de muncă, care se dau în stambă ori de câte ori au chef, care își recunosc deschis neputința în fața stupidității lumii reale. Aici vorbim de oameni care au investit mult în aparențe. Și care nu au de fapt o existență proprie.

– Cristoase, gemu Pritchard, păi profilul ăsta psihologic se potrivește cam tuturor abonaților noștri din rețea.

– Așa îmi imaginez și eu, răspunse Gusfield. Și, doar așa, ca să se știe, e un profil care mi se potrivește și mie destul de bine.

Chiar atunci Nolan își aminti ceva.

– În avion ai menționat un fel de stare a celor care nu-și simt propriile sentimente.

– Alexitimie, spuse Gusfield.

– De asta-i vorba și aici?

– Așa trebuie să fie. Sunt oameni care habar nu au care le sunt de fapt adevăratele sentimente – probabil, mai ales cele de supărare profundă, chiar de furie. Nu că le-ar *reprima*. Nu le *trăiesc*. Trupurile lor suportă întregul stres provocat de supărare sau furie, dar mințile lor nu primesc niciodată mesajul. Nu știu cum să trăiască așa ceva, cu atât mai puțin nu știu să exprime asemenea realități. Auggie umple un gol cumplit în viețile acestor oameni, fiind vioi, supărat, neinhibat, puternic, chiar zeiesc. El este *eul* pe care și l-ar dori cu toții. El este mai real pentru ei decât sunt ei înșiși.

Cu fiecare minut, lucrurile deveneau tot mai clare pentru Nolan.

Ei sunt Pierrot. Asta sunt. Clovnii albi care se supun sau își imaginează că se supun autorității. Pierrot – Veșnica Nemesis pentru Auggie. Iar victoria finală a lui Auggie asupra lui Pierrot este să-l absoarbă pur și simplu – iar atunci Pierrot este omorât.

– Desigur, s-ar putea ca *noi* să fi deraiat, remarcă Nolan.

– S-ar putea, fu de acord Gusfield. Dar trebuie să ne reamintim că facem doar speculații. Tot ceea ce spunem sunt doar ipoteze.

– Dar ce se întâmplă cu adevărat când Auggie apare în rețea? întrebă Clayton. Ce se întâmplă cu adevărat când el se plimbă și vorbește, sau când își ia ceva de băut în Barul lui Ernie?

– Păi, cred că atunci controlul lui Auggie este preluat de una din așa-zisele lui „celule", spuse Gusfield. Cum ar fi cel din Texas, de acum câteva minute. Celula aceea stă în fața computerului său, dă comenzile la tastatură, apasă diverse comenzi, scrie dialogul, așa cum face orice alt utilizator al Insomnimaniei cu alterul său animat. Dar această persoană – acea *celulă* – trece printr-un fel de simbioză disociativă față de Auggie, are adică sentimentul că este *însuși* Auggie.

– Dar până acum ai vorbit despre Auggie ca despre un fel de conștiință colectivă, continuă Clayton. Iar acum vorbești de parcă ar avea doar un utilizator.

– *Are pe rând câte un utilizator*, sări Pritchard. Probabil că tipul trece de la unul la altul foarte des. De aia culegem numere de telefon diferite – uneori chiar două pe noapte.

– Iar când trece de la o celulă la alta, faptul în sine nu afectează personalitatea lui Auggie, adăugă Gusfield. *Conștiința* lui Auggie rămâne consistentă cu ea însăși și aparent continuă, indiferent cine o încarnează. Personalitatea individuală a fiecărei celule e aproape complet subordonată, totuși. Tocmai genul ăsta de experiență mi-a fost descris de Myron Stalnaker. Dar am avut un puternic sentiment că omul de la tastatură – cel care îl direcționează pe Auggie și îi vorbește cuvintele – nu e de fapt niciodată singur. O mulțime de alte celule veghează. Și ele au aceeași senzație că sunt Auggie – că îi fac faptele și că-i vorbesc vorbele.

– Cum? întrebă Nolan.

– Ar putea fi ceva de genul halucinației schizofrenice, spuse Gusfield. Poate că atunci când alte celule văd scrise pe ecran cuvintele lui Auggie își imaginează că Auggie chiar *rostește* acele cuvinte. Genul ăsta de halucinație apare frecvent în situații de lipsă de somn și de privare – ori rețeaua voastră e special gândită pentru cei suferind de insomnie.

Nolan tresări când recunoscu adevărul cuvintelor lui Gusfield. Își aminti că și el simțise acea iluzie că ar auzi cuvintele lui Jazz atunci când participase prima dată la jocul rețelei; vocea dură și injurioasă a lui Jazz păruse că spune: „Mă-ta o ia de la toți măgarii cu pute verzi." Și chiar cu câteva minute înainte se trezise că spune în șoaptă toate replicile dialogului din bar, ce spuneau Elfie și Auggie – și avusese senzația indescriptibilă că aude vocile lor. În ambele situații, Nolan fusese foarte obosit. Nu era greu să-ți imaginezi că acest gen de iluzii punea ușor stăpânire pe o mână de oameni care sufereau de insomnie cronică.

– Și când ajung aceste celule să omoare oameni? întrebă Nolan.

– Din cele spuse de Myron, aș zice că, de fapt, Auggie este cel care comite crimele.

– Dar de ce ucide Auggie oameni? întrebă Clayton.

Gusfield ridică din umeri.

– Nu mă întreba pe mine. Din câte pot să spun eu, s-ar putea ca noi doar să ne imaginăm toate astea.

Nolan își dorea să fie așa. Își dorea ca Auggie să fie un cult, o societate secretă, chiar și o inteligență artificială creată deliberat – orice, dar nu această conștiință colectivă dezvoltată în mod misterios, spontan, așa cum o vedeau ei acum. Însă intuitiv simțea că în mare parte, dacă nu chiar integral, tot ce presupuneau ei era absolut adevărat.

– Și cum rămâne cu Zoomer? întrebă Pritchard. Care e rolul lui în toate astea?

– Zoomer l-a creat pe Auggie, dar mă îndoiesc că a făcut vreodată parte din Auggie, spuse Gusfield. Dar, în mod conștient sau inconștient, Zoomer i-a împărtășit tot felul de informații lui Auggie înainte ca acesta să-l fi „părăsit" – adică înainte ca Auggie să aibă suficiente „celule" pentru a continua pe cont propriu.

– Deci iată cum de a putut Auggie să devină un softist de primă mână, sugeră Pritchard.

– Corect, spuse Gusfield. Talentele lui Zoomer au fost de mult absorbite în Auggie – au devenit talente colective ale lui Auggie ca întreg.

– Și așa a reușit Myron Stalnaker, care nu știe să împletească, să facă masca de schi, atunci când era Auggie, sugeră și Nolan.

– Exact, zise psihiatrul. Undeva există o celulă care știe să împletească. Deci *Auggie* știe să împletească.

Clayton clătină din cap neîncrezător.

– Nu știu ce să zic. Ați zis că vreți să ocoliți explicațiile supranaturale, iar chestia asta îmi sună ca o poveste de groază.

– Ascultă, vorbim despre un fel de inversiune a tulburării numite personalitate multiplă, insistă Gusfield. În loc să fie un trup care conține o mulțime de personalități, există o mulțime de trupuri subsumate unei singure mari personalități. Și vă rog să mă credeți că în cazurile de personalitate multiplă se întâmplă și lucruri cu mult mai stranii decât astea. Diferitele personalități care trăiesc într-un singur trup pot avea nevoie de rețete diferite de ochelari, au alergie la substanțe diferite, au indici de inteligență diferiți, diferite grade de forță fizică – iar cercetătorii încă nu înțeleg de ce. Credeți-mă, unele lucrări de psihiatrie asupra disociațiilor fac cele mai nebunești idei să sune de-a dreptul ca niște banalități. Eu sunt convins că există niște explicații cauzale, de natură fizică, pentru orice aspect relevat aici de noi, dar ar putea trece un timp al dracului de îndelungat până ce le vom descoperi.

Toți cei din cameră rămaseră tăcuți un moment.

– Cam cu câte celule crezi că avem de a face? întrebă, în cele din urmă, Pritchard.

– Nu știu, spuse Gusfield. Câți abonați aveți la rețea?

– Vreo cincizeci de mii.

– Și câte numere de telefon ați descoperit urmărindu-i pe utilizatorii lui Auggie?

– Cred că șase, nu, șapte cu cel de azi.

Gusfield ridică din umeri:

– Deci aș zice că pot fi între șapte și cincizeci de mii de celule. Ești mulțumit de răspuns?

– Mda, mormăi Pritchard. Sunt cam mulți.

Gusfield scutură din cap.

– Un lucru mă îngrijorează pe mine de-a binelea. Tocmai l-am auzit – sau l-am văzut – pe Auggie menționând un loc numit „Subsolul". Îmi pare a fi un fel de spațiu sau decor sau scenă unde se adună în mod ritual celulele lui Auggie – ca acel „punct" pe care îl descriu cei cu tulburări disociative, locul în care diferitele lor personalități își

predau ștafeta controlului asupra corpului respectiv. Ăsta trebuie să fie locul în care toate celulele se contopesc, locul unde devin Auggie.

Pritchard mai că urlă de furie.

– Adică o altă afurisită de *cameră*? Vrei că spui că javra asta s-a strecurat în sistemul nostru și și-a făcut prin contrabandă propria lui cameră pe undeva prin labirintul nostru? Una pe care nici nu o putem măcar vedea?

– Eu așa cred, răspunse Gusfield. Și cea mai sigură soluție de a-l opri pe Auggie e s-o găsim. S-ar putea să fie singura soluție – în afară de aceea de a închide întreaga rețea.

– O s-o găsim, spuse Pritchard furios. N-avea grijă, ne facem luntre și punte și o găsim. Nimeni nu-mi violează mie rețeaua pe la spate!

– Etern, spuse Elfie, iar vocea ei de soprană delicată suna slab, abia auzit, pe deasupra vuietului de valuri. Nu pot înțelege ce înseamnă să fii etern. Nu pot cuprinde, pur și simplu, ideea.

– Nu, dar vei putea. O vei putea face foarte curând, spuse Auggie aplecându-se și mai mult spre ea. Vezi, continuă el, eternitatea începe chiar din acest moment. Eternitatea este pur și simplu *acum* – și continuă apoi pentru totdeauna. Așa ar trebui să fie ușor de înțeles de ce eu am fost aici pe tot parcursul eternității.

Elfie râse:

– Dacă o luăm așa, păi atunci am fost și eu.

– Și chiar ai fost, draga mea, spuse Auggie râzând la rândul lui.

– Atunci de ce îmi descopăr neștiința în atât de multe domenii? întrebă ea neliniștită.

– De exemplu?

– De exemplu, răspunse ea arătând cu mâna spre norii subțiri care pluteau peste soarele din centrul ecranului, cum se numesc norii aceia?

– Strato-cumulus, spuse Auggie sec.

– Ești sigur?

– Foarte sigur.

– Atunci datorez cuiva zece dolari, spuse Elfie tristă.

– Prietenei tale Renee?

– Da.

– Mă urăști pentru că am ucis-o? întrebă Auggie.

Marianne își aminti ce-i spusese Evan când își dăduse seama că ea chiar îl părăsea de-a binelea.

Evan o întrebase: „De ce mă urăști?"

Marianne îi spusese că nu-l urăște, că nu putea urî pe nimeni.

„De aceea nu poți să mă iubești", îi spusese Evan. „Nu poți să iubești cu adevărat dacă nu poți să urăști cu adevărat."

Asta o făcuse el să creadă tot timpul.

– Nu te urăsc, spuse Elfie. Nu știu de ce. Cred că vreau să te urăsc. Dar nu pot.

Auggie ridică din umeri.

– Ei bine, urăște-mă dacă vrei. Urăște-mă dacă ești convinsă că așa trebuie. Eu unul îi urăsc mereu pe oameni. Eu încerc să stăpânesc marea combinație de pasiuni – ura, teama, râsul, extazul, toate arderile emoționale.

– Poți să și iubești? îl întrebă Elfie.

Auggie se opri un moment.

– Da, spuse el sincer.

– Soțul meu spunea că eu nu știu să iubesc.

– Soțul tău?

– Da.

– N-ai avut niciodată un soț, Elfie.

– Ba da, am avut. Se numea Evan.

– Nu, spuse Auggie. *Simularea* ta a avut un soț. *Marianne Hedison* a avut un soț.

Marianne simți un fior de frică.

Numele meu. Îmi cunoaște numele. Ce mai știe despre mine?

Auggie dădu trist din cap:

– Te agăți prea tare de iluziile tale, Elfie. Trebuie să renunți la ideea asta că tu și Marianne sunteți la fel. Tu ești perfectă. Ea nu e. Ea e o creație a imaginației tale, o simulare – o manifestare a lui Pierrot, Clovnul Alb.

– Clovnul Alb?

– Da, Clovnul Alb, cu pretențiile sale vane de perfecțiune, autoritate și bun-simț. Privește-i, Elfie – toate simulările tale, creaturile imaginației tale, cei pe care îi numești Evan, Renee, Nolan, Clayton, Stephen. Privește-i, și vei vedea că înfățișările lor sunt toate la fel –

fețele și hainele lor sunt albe, sprâncenele lor se ridică pretențios iar buzele lor reci sunt pictate cu roșu și negru. Privește-i și vei vedea că sunt doar niște fantome. Știu că mă crezi un criminal, dragă Elfie. Dar cum e posibil să omori o fantomă?

– Și totuși, eu țin la ei, spuse Elfie.

Marianne simțea cum i se scurgeau lacrimile pe obraz – dar nu-și putea da seama dacă se scurgeau pe obrajii ei sau ai lui Elfie.

Auggie se opri un moment privind adânc în ochii lui Elfie.

– Nu-i lăsa să te oprească, spuse el mângâindu-i mâna lui Elfie. Noi suntem perfecți, tu și cu mine – suntem ființe alcătuite din informație pură. Tu, eu, plaja aceasta, întreaga noastră lume cu mii de diversități și de fațete, toate sunt cuprinse într-un singur și etern curs de porniri și opriri ale programului – un curs care se modulează singur din sute de miliarde de gânduri, forme și entități. Nu e absolut perfect? Nu e superb?

Elfie se uita pierdută la Auggie, la fața lui frumoasă și strălucind de bucurie; îl privea prin propriii ei ochi, nu prin cei ai Mariannei. Își cercetă mintea pentru a descoperi vreo urmă din Marianne, cercetă dacă descoperea prezența Mariannei în spatele ochilor ei, îndrumările Mariannei; dar Marianne dispăruse într-un afund îndepărtat al imaginației ei. Marianne era o fantomă în amintire.

Imaginea tremura sălbatic. Pentru o fracțiune de secundă nu se mai văzu nimic, decât un pescărușe de un alb orbitor, care traversa ca o săgeată un câmp negru. Apoi, tremurând, reapărură plaja și oceanul, dar în locurile unde fuseseră Auggie și pescărușul rămaseră spații decupate. În cele din urmă reapăru și Auggie, cu o imagine fluctuantă și amenințând să dispară în profunzimile unui abis.

– Mi-e frică, spuse Elfie.

– Să nu-ți fie, o mângâie Auggie.

– O să te pierd.

– Nu. Ești pe cale să devii *eu*.

Auggie îi făcu un semn cu ochiul și imaginea lui păli, apropiindu-se tot mai mult de invizibilitate. Explozii de întuneric și lumină umpleau câmpul vizual al lui Elfie iar Auggie devenea din ce în ce mai puțin perceptibil.

– Știi cuvintele, nu-i așa? întrebă Auggie.

– Cuvintele? șopti Elfie.

– Cuvintele care ne vor împreună.

– Da, știu cuvintele.

– Atunci spune-mi-le, îi porunci Auggie.

Și cei doi murmurară cuvintele la unison:

– *Auggie e Auggie.*

Plaja dispăru. Însăși realitatea păru că se prăbușește de sub Elfie ca o trapă deschisă fără menajamente. Elfie se prăbuși inexorabil într-un tunel adânc, negru, în golul căruia clipea o luminiță albă – o luminiță ce nu părea să sporească, indiferent cât de departe ajungea ea în cădere. În timp ce Elfie plutea în spirală, auzea cum îi vorbește vocea lui Auggie, creând o altă lume în interiorul minții ei...

11101

SUBSOLUL

E noapte. Ești pe o alee umedă și întunecată – într-un loc străin și ciudat. Nu știi cum ai ajuns acolo și, cu atât mai puțin, nu știi de ce ai venit. Te uiți în față și în spate. Trecerile sunt încețoșate și se văd pereți mâzgăliți cu graffiti; de pe străzile din apropiere se aud urlete, care nu par tocmai umane. Nu poți merge acasă. De fapt habar nu ai cât de departe ești de casă – habar n-ai nici unde e casa, nici chiar ce reprezintă cuvântul „acasă".

Acum observi o lumină slabă care vine de undeva de sub picioarele tale. Te uiți în jos. Stai pe capacul unui canal. Lumina se strecoară prin găurile lui rotunde. Apuci capacul cu degetele și, cu un efort considerabil, îl dai deoparte. Privești în jos și vezi un curs de apă care se mișcă liniștit prin dreptul luminii subterane. O canalizare, fără îndoială. Mirosul de putrefacție e înțepător. Dar, chiar și așa, cursul de apă pare să te atragă – cu siguranță mai mult decât lumea sinistră de dincolo de capătul aleii. De ce e oare așa de atrăgător? Vrei să te înec? Poate. Poate nu. Nu-ți cunoști motivațiile absolut deloc. Nu-ți cunoști nici numele.

Cobori o scară dreaptă până la marginea cursului de apă. Masive coloane rectangulare susțin strada de deasupra ta. Plafonul e ca un stup plin de țevi ruginite. Lumina continuă să penetreze prin aerul stătut care te înconjoară, iar locul devine mai strălucitor decât lumea de deasupra. Nu-ți poți da seama de unde vine lumina.

De jur-împrejurul tău vezi umbrele informe ale unor oameni ce rătăcesc fără nici o direcție anume. Sunt siluete fără fețe, fără membre

vizibile. Par să nu aibă voință. Nu vorbesc. Par să nu știe ce înseamnă orbirea. Fără ajutorul vreunei oglinzi îți dai seama că și tu arăți exact ca ei. Te amesteci printre ei. Ești de-a lor.

Cursuri de ape tulburi, traversate de bătrâne poduri din scânduri, se întrețes prin aceste catacombe, transformând pavajul de beton într-un număr infinit de insulițe. Simți cum podurile se încordează și se îndoaie sub pașii tăi și te întrebi cât de adâncă și de mizeră e apa de dedesubt.

Unde duc aceste catacombe? Spre infinit, presupun. Nu poți vedea sfârșitul insulelor de beton plutind prin ceața subterană. Un infinit subpământean, iată un gând care nu e nici plăcut, nici neplăcut. Nu-ți poți imagina o lume mai bună, nici una mai rea. Nu-ți poți imagina nici o altă lume.

Dar undeva, adânc în ceață, simți un hotar. Începe să se vadă un zid urât de beton – o margine pentru catacombe. În zidul ăsta există o ușă – o ușă veche și roșie, având pictată pe ea o stea galbenă în cinci colțuri. Deasupra stelei sunt imprimate pe o linie curbă șase litere galbene....

AUGGIE

Te apropii de ușă, ca și tovarășii tăi. Ușa se deschide fără zgomot pentru a lăsa să se vadă lucirea galbenă și caldă din spatele ei. Siluetele în robe negre, care se află în fața ta, încep să se îndrepte spre intrarea cea îngustă. Nu trec pe rând prin cadrul ușii, ci par să se topească unele în altele, devenind o singură formă, întunecată, ce ocupă intrarea.

Te apropii din ce în ce mai mult de intrare. Păsești în forma care umbrește ușa, i te alături, devii una cu ea. Acum toate siluetele negre au devenit o singură siluetă neagră, și tu ești în această siluetă ca și ele.

Acum poți vedea camera. Este un vechi vestiar de vodevil, decorat cu tapet rupt și dezlipit; vezi un cufăr, tăieturi din ziare prinse cu ace sau lipite peste tot. Sunt aprinse lumânări pretutindeni. Singura lumină distinctă vine dinspre măsuța de machiaj făcută din lemn negeluit. Oglinda e înconjurată de becuri, majoritatea aprinse, dar trei dintre ele arse. Vreo două fasunguri sunt goale.

Te apropii de oglindă și te vezi în ea. Ești, așa cum ai presupus deja, un nimic negru și fără trăsături. Te așezi pe bancheta din fața oglinzii și deschizi o trusă de machiaj de un gri ca al navelor de război. În interior sunt zeci de cutiuțe rotunde și de tuburi multicolore, toate pline cu farduri. Deschizi unul dintre tuburi și îți umpli degetele negre și informe cu o unsoare albă. Îți dai cu albeața aia peste toată fața, până ce începe să-ți sclipească întregul cap, ca un oval argintiu. Cauți iar în cutie și scoți o minge mică, roșie, strălucitoare. Ți-o pui direct în mijlocul feței. Apoi îți desenezi un uriaș zâmbet în roșu, sprâncene negre și groase și niște ochi mari și rotunzi.

Te duci la cufăr. Pe perete, în spatele cufărului, este o oglindă în care te vezi complet. Îți studiezi imaginea – o față veselă, în culori sălbatice, cu trăsături sălbatic de distorsionate, agățată deasupra unui gol negru. Ființa ta nu are încă nici un sens. Deschizi cufărul și scoți o claie de păr roșu, o pălărie, o boccea de haine. Cu grijă, îți fixezi claia de păr în jurul capului, ca pe o coroană de crengi lungi de laur, lipită cu clei. O clipă, ai înfățișarea fantomatică a unei parodii de preasfânt călugăr. Dar îți pui și vesta în carouri, pantalonii largi în carouri („pe rând cu fiecare picior" cum se spune), pantofii oribil de supradimensionați și, în cele din urmă, un mic melon prăpădit; îți iei un aer mai vioi. Abia acum știi cine ești.

Îți știi numele.

Ești Auggie.

Te întorci și te uiți la ușa prin care ai ajuns aici. Vezi că pe ea e prins un poster reprezentând o față albă, cu îmbrăcăminte albă, un tip țeapăn și pompos. Uriașe pompoane roșii sunt agățate în chip de nasturi, aliniate în partea din față a robei lui albe; poartă o pălărie albă, conică. Buzele, ochii și sprâncenele lui sunt pictate în linii subțiri și reci, în negru și roșu. Acest personaj e prins într-o poză de prefăcut sentimentalism, cu mâinile împreunate în fața unei inimi de un roșu strălucitor, pictate pe piept. Simți cum te umpli de o dureroasă scârbă la simpla lui vedere.

Deasupra imaginii se arcuiește un nume...

PIERROT

Poza lui Pierrot e înțepată de săgeți, ca un joc de tras la țintă. Observi că ții o mică săgeată în mâna ta acoperită de mănușa albă.

O arunci cu furie, lovindu-l pe Pierrot direct în inima lui cea roșie, pictată pe piept. Ca prin minune, se deschide o ușă. Ieși prin ea. Dar în loc de a te afla iar în vastele catacombe pline de apă, te găsești într-un culoar abia luminat; ești înconjurat de obiecte de recuzită și pânze cu decoruri multicolore. Mai departe, pe culoar, se aude zgomot de râsete și aplauze, și sunetul unei mici orchestre care interpretează o melodie veselă. Mergi în direcția sunetului până ajungi în fața unei alte uși pe care sunt înscrise cuvintele...

ACCES SCENĂ

Intri pe acea ușă și rătăcești prin semiîntunericul plin de zgomote, oprindu-te în culise ca să te uiți la frânghiile cu contragreutăți care par să urce și să coboare de la sine, ridicând și coborând decoruri, într-o dezordine stranie. Aproape de mijlocul scenei te apleci și te poticnești într-un baraj de cartoane pictate. Observi că ești înconjurat de marionete agățate de sus, dar e prea întuneric ca să-ți dai seama cu ce sunt îmbrăcate sau ce chipuri au. Nu are nici o importanță, doar știi. Marionetele habar nu au cine sunt, deci nu-i cazul s-o știi nici tu.

Aplauzele, râsetele și muzica devin aproape asurzitoare și te trezești în spatele cortinei, toată plină de petice și zdrențuită. Știi că în curând cortina se va ridica și tu vei interpreta vreo farsă sau vreo tragedie împreună cu marionetele. Habar nu ai care va fi piesa. Nu cunoști nici o replică. Dar, spre propria ta surpriză, nu ți-e frică absolut deloc.

Ești înfierbântat.

Ești îmbătat.

Ești viu.

Nolan ajunse acasă, după ce părăsi sediul Insomnimaniei, abia după ora trei dimineața. El și cei patru companioni ai lui hotărâseră să renunțe la a mai face speculații despre Auggie înainte ca toate ipotezele lor să alunece în domeniul științifico-fantastic – dacă nu cumva nu trecuseră deja acea limită. Toți erau complet epuizați și nu se mai putea face nici un pas înainte, până ce Pritchard nu reușea să găsească un mod de a se infiltra în nebulosul „Subsol" al lui Auggie.

Dar, în ciuda epuizării, Nolan nu era încă pregătit să se prăbușească în patul lui. Mai avea încă ceva de rezolvat – un lucru pe care îl aștepta nerăbdător de câteva ore.

Pe când ridica receptorul ca să formeze numărul Mariannei, simți cum îi tremură mâinile și i se zbate inima – nu știa dacă din cauza furiei sau a fricii. Ascultă neliniștit primele zbârnâituri ale telefonului Mariannei, întrebându-se ce să facă dacă îi răspundea robotul. Să închidă, sau să-și descarce sentimentele în fața unei mașinării? Spera că va răspunde ea. Totul ar fi mai simplu dacă ar răspunde ea – mai simplu, dar nu și grozav de plăcut.

Telefonul sună o dată, de două ori, apoi a treia oară. Nolan știa că mașinăria ar fi răspuns la al patrulea semnal. Dar nu se mai auzi un al patrulea semnal. Era vocea Mariannei. Părea adormită.

– Alo, răspunse Marianne confuză.

– Te-am surprins dormind? spuse Nolan, incapabil să-și rețină nuanța de indignare din voce.

– Cât e ceasul?

– E trei și un sfert dimineața, atât e ceasul, spuse Nolan, umblând nervos prin cameră. Deci te-am surprins dormind sau nu?

– Da, spuse obosită Marianne. M-ai surprins dormind.

– Bravo, mârâi Nolan. Mă bucur. Al dracului ce mă bucur. Măcar atâta rău să-ți fac și eu după ce tu ți-ai bătut joc de mințile mele.

– Ce tot spui?

– Te-am văzut în noaptea asta.

– Unde?

– În Insomnimania. Vorbind cu Auggie. *Toți te-am văzut.*

– Toți? La cine dracu' te referi?

– Pritchard, Maisie, Clayton, Gusfield – toți. Am urmărit ce s-a petrecut. Am ascultat.

– Ei bine, îți mulțumesc foarte mult pentru felul în care îmi respecți dreptul la intimitate, spuse Marianne cu o voce ceva mai trează – și destul de furioasă.

– Și eu îți mulțumesc foarte mult pentru că m-ai mințit, replică Nolan, învârtindu-se prin cameră din ce în ce mai agitat.

– Despre ce tot vorbești?

– Vorbesc despre promisiunea ta de a te ține dracului de-o parte de Insomnimania și de Auggie.

– În primul rând, asta nu era treaba ta, de nici un fel.

– Nu era? Ei bine, e-n regulă. De ce n-ai spus așa de la bun început?

Nolan era îngrozit să se audă vorbind așa. Își aminti că se simțise mai mult înfricoșat decât furios. Nu voia să fie furios. Trase aer în piept și vorbi mai blând.

– Marianne, azi noapte am vorbit cu băieții ore în șir despre treaba asta. Și am ajuns la niște concluzii destul de incredibile. Și începem să ne dăm seama cât de periculos este de fapt Auggie – mult mai periculos decât și-a imaginat vreodată vreunul dintre noi. Nu înțelegi cât mă îngrijorează siguranța ta? Nu înțelegi că mă sperie să te văd acolo înăuntru cu afurisitul ăla de clovn? Nu știi cât de mult *te iubesc*?

Nolan fu scuturat brusc de râsul Mariannei. Era un sunet rece, fără inimă, abia uman:

– *Mă iubești?* Și ce înțelegi tu, Nolan, când spui că *mă* iubești? Cine sunt eu? Vreo bucățică de soi din Santa Barbara – o damă de casă mare cu care să te poți lăuda la prietenii tăi polițiști? Sau poate elful acela cu sânii mari și înnebunit de sex, la crearea căruia ai contribuit și tu? Pe care dintre „mine" îl „iubești"? Pe Marianne sau pe Elfie? Și care dintre cele două „euri" este pentru tine mai real, pe cinstite?

Marianne ajunsese aproape să țipe. Nolan avea impresia că telefonul îi coplesea mâna cu greutatea lui – aproape că nu-l mai putea ține.

– Și *pe cine* ai văzut tu, Nolan, în noaptea asta în Insomnimania? continuă Marianne să tune și să fulgere. N-ai văzut-o pe Marianne, nu-i așa? Asta pentru că scumpa ta Marianne nu a fost *acolo*. Asta pentru că scumpa ta Marianne nu e *nicăieri*. Scumpa ta Marianne nici măcar *nu există*. E doar o *fantomă*, o *simulare*, un produs al micuței tale minți de adolescent imatur și obsedat sexual. Maturizează-te, Nolan. Maturizează-te și fă-ți și tu o viață[1].

Nolan rămase trăsnit, fără grai. Un timp nu vorbiră, nici el, nici Marianne.

---

[1] *Get a life* (lb. engl. în original). Îndemn ironic, frecvent utilizat în conversațiile purtate în Internet, cu sensul: încearcă să trăiești în lumea reală. Problema este că mulți utilizatori, asemeni personajelor acestei cărți, încep să confunde viața obișnuită cu cea virtuală, trăită prin intermediul computerului (n. tr.).

– Du-te la culcare, Nolan. Du-te la culcare și trage un somn bun. Dar înainte de asta uită-te bine la fața ta, în oglinda de la baie. Dar uită-te bine-bine. Fața ta e *albă*. E albă și fără nici un fel de trăsături, cu ochii și buzele ca niște linii înguste. E fața unei fantome. Tot ești alb, și crezi că știi totul, și te crezi stăpân pe toate. Dar nu ești. Întreaga ta lume blestemată e pe cale de a-și ieși din țâțâni, și nu poți face nimic pentru a o opri. Gândește-te la asta, Nolan. Gândește-te bine.

Marianne trânti telefonul. Nolan rămăsese în mijlocul sufrageriei, amețit și șocat.

Puse receptorul încet în furcă.

Se prăbuși în fotoliu. Simțea o durere cumplită în piept – o durere pe care știa că i-o provocase cruzimea pură din cuvintele Mariannei.

Cum de mi-a putut spune asemenea lucruri? De ce mi-ar spune asemenea lucruri?

Simți cum ochii i se umplu de lacrimi. Și încetișor – pe nesimțite – începu să plângă.

Oare de când n-am mai plâns?

Nu-și putea aduce aminte nici o ocazie, de la moartea Louisei. Și chiar și atunci plânsese mai mult dintr-un fel de uluială, groaznică, plină de oroare, decât din durere. Jalea îl ajunsese întotdeauna atunci când se prezenta ca o emoție pură, fără lacrimi – o emoție completă, plină, de neevitat, dar întotdeauna fără lacrimi. Jalea lui la moartea Louisei, ca și jalea la pierderea ambilor părinți. Ca Nolan să plângă era nevoie de o uluire profundă.

De zile întregi, ba chiar de săptămâni, era într-o stare de teribilă confuzie și frustrare din cauza aparentei omnipotențe a lui Auggie, misterului total care îl înconjura pe clovn. Dar bucuria dragostei lui abia înmugurite pentru Marianne, certitudinea lui că ceea ce construiau împreună era o relație de durată, plină de adâncă afecțiune reciprocă, fusese cea mai bună apărare pe care o avusese împotriva disperării. Dar nu fusese nevoie decât de cele câteva cuvinte groaznice ale Mariannei pentru a declanșa invazia de sentimente care îl uluise.

– Ce înseamnă toate astea? își șopti el. Ce Dumnezeu înseamnă?

Revăzu în minte întrebările de neînțeles ale Mariannei și sentințele ei; creierul îi era încețoșat și cuprins de disperare.

„Pe care «mine» o iubești?" îl întrebase ea. „Pe Marianne sau pe Elfie? Și care dintre cele două «euri» este pentru tine mai real, pe cinstite?"

Apoi spusese: „Scumpa ta Marianne nici nu există."

Apoi repetă cea mai ciudată dintre declarații:

„Ești alb complet și crezi că știi totul și că ești stăpân pe toate..."

Încet, dar inexorabil, Nolan începu să simtă cum o rază de înțelegere i se strecoară în minte.

Lacrimile i se opriră.

Începu să înțeleagă.

Pierrot. Mă descria cu chipul lui Pierrot.

Apoi adevărul îl izbi ca un fulger înspăimântător.

Aceea nu era Marianne. Acela era Auggie. Vorbeam cu Auggie!

Marianne se întinse și, bâjbâind, puse telefonul fără fir înapoi pe birou. Apoi leșină iar, căzând pe podea, acolo unde se descoperise pe sine zăcând într-un somn greu ca moartea, atunci când sunase telefonul lui Nolan.

Cu o durere cumplită în stomac și în piept, Marianne se ghemui în poziție fetală. Își aminti cuvintele cumplite pe care i le spusese lui Nolan.

Ce-am făcut? Ce dracu' am făcut?

Apoi se gândi că ceea ce simțea nu era propria ei durere, ci durerea lui Nolan – durerea pe care i-o provocase în mod atât de crud și deliberat. Nolan era omul cel mai iubitor pe care îl cunoscuse, iar ea îl tratase ca pe un monstru.

De ce?

Și cum de ajunsese să stea așa ghemuită pe podea? Ce se întâmplase în timpul nopții? Își aminti ca prin ceață că ea – sau Elfie – îl găsise pe Auggie, avusese o experiență nouă cu prilejul acesta, dar nu-și mai putea aminti ce se petrecuse cu adevărat în timpul întâlnirii.

Se chinui să-și amintească. Își folosi durerea pentru a-și recăpăta puterea de judecată. Era ceva asemănător cu ridicarea de pe fundul unei ape – al unei ape namoloase, întunecate, a unui lac adânc. Lumina se schimba încet, refractată prin stratul de apă, devenind din ce în

ce mai strălucitoare o dată cu apropierea de suprafață. Marianne își folosi durerea imaginându-și că o simțea în plămâni, că se datora faptului că stătuse prea mult scufundată fără aer. Își imagină că se ridica din nămol înspre lumina radioasă de deasupra.

În sfârșit, ajunse la suprafață.

Și trase cu adevărat aer în piept.

Capul îi ieșise deasupra într-o revărsare strălucitoare de amintiri.

Știa ce se întâmplase.

O seducere.

Da, ăsta era cuvântul cel mai exact. Fusese o seducere a minții, nu a trupului. Devenise Auggie. Își putea aduce aminte că *fusese* Auggie. Își putea aminti toate detaliile întregului episod. Știa că *nu se prevăzuse* ca ea să-și amintească – că Auggie intenționase ca întreaga experiență să fie pierdută într-o ceață amnezică. Dar durerea o adusese înapoi, îi înapoiase amintirile care ieșiseră la suprafață, într-o izbucnire nestăpânită. Era durerea de a iubi mult pe cineva și de a-l răni îngrozitor.

Auggie fusese un seducător superb. O flatase. O descrisese ca pe o creatură perfectă. O asigurase că e capabil de iubire. Și, mai presus de orice, fusese total sincer în cele spuse. În noaptea trecută o transformase pe Marianne într-una din părțile lui, într-una din *celulele* lui.

Dar pentru a deveni parte din Auggie și pentru *a rămâne* așa, trebuia să-ți păstrezi, în locul cel mai afund al inimii, acel gol lipsit de iubire. Poate că, doar cu câteva săptămâni în urmă, Auggie ar fi putut s-o captureze și s-o păstreze. Dar nu și acum. Acum ea se smulsese din existența ei goală și sterilă. Acum îl avea pe Nolan.

Pentru că îl iubea pe Nolan, pentru că Nolan o iubea, pentru chiar acea rană pe care i-o făcuse, pentru propria ei experiență viscerală, ca înlocuitor al celui care simțea durerea lui Nolan – pentru toate astea era acum liberă. Auggie o pierduse pe Marianne. O pierduse pentru că ea nu mai avea acel gol emoțional pe care să-l umple prezența lui.

Marianne se ridică încet și cu grijă în picioare și se duse spre computer. Se simțea fragilă și stoarsă de puteri, seacă de orice formă de energie. Dar știa că mai are un efort de făcut, deși nu știa care anume va fi lucrul pe care trebuia să-l facă.

Se așeză la birou și rămase cu privirea pironită la modelele care se mișcau încet pe ecran. Când leșinase fusese în Subsol – regatul subteran în care celulele lui Auggie se contopeau unele cu altele. Își amintea că fusese una dintre acele figuri informe care se modelau în cabina luminată de lumânări a lui Auggie.

Acum, când va atinge mouse-ul și va întrerupe modelele screen-saver-ului, ce va apărea pe ecran? Se va regăsi iar în Subsol? Era oare în pericol să fie iar atrasă în mintea lui Auggie, fie și doar temporar?

– Cum o fi, murmură ea sfidător.

Mișcă mouse-ul. Dar în locul Subsolului apăru meniul principal al labirintului Insomnimaniei, cu simbolurile pentru Plaja Babbage, pentru Colțul vorbitorilor, pentru Casino del Camino...

– Fir-ar! șopti Marianne. Unde e Subsolul? Unde dracu' a dispărut?

Apoi își aminti de comanda pe care Auggie i-o dăduse lui Elfie, de instrucțiunea lui de a murmura la unison...

„Cuvintele care ne vor uni..."

Fără să se mai gândească, Marianne scrise Cuvintele: „Auggie e Auggie", și apăsă pe tasta de intrare a comenzilor.

Labirintul dispăru într-o puternică strălucire albă. Albeața umplu tot ecranul pentru un moment, apoi se restrânse devenind o linie orizontală ce traversa mijlocul ecranului. Apoi linia se reduse la un singur punct alb, care rămase în mijlocul ecranului, înconjurat de întunecime.

Exact ca un ecran de televizor vechi. Marianne își aminti cum arătau vechile televizoare atunci când erau oprite – timp de câteva secunde, rămânea o singură pată de lumină arzând în mijlocul ecranului.

Dar pata asta de lumină nu dispărea. Rămânea acolo în mijloc, obsesivă, plină de înțelesuri sugerate. Când Elfie se prăbușise în întunericul de pe Plaja Babbage, presupusese că acea lumină era fundul unui tunel adânc și întunecat.

Și ce se alesese de catacombele subterane, de cabina lui Auggie, de ușa către scenă, de decorurile și marionetele care se clătinau sălbatic, atârnate deasupra scenei? Probabil că fuseseră doar sugestii – poate chiar scrise pe ecran, dar, mai probabil, rostite prin difuzorul computerului.

Marianne se simți copleșită de un fior de groază.

Mă aflu aici. Mă aflu în Subsolul lui Auggie. Sunt în interiorul minții lui Auggie.

Și, cuprinsă de un fior și mai profund, își dădu seama că nu era singură. Subsolul era plin de alte suflete tăcute, celulele lui Auggie, împrăștiate prin toată țara. Oare pe câți îi ținea Auggie sub vraja lui? O mână de oameni? O duzină? O mie?

Nu avea cum să știe.

Dar știa că un om din Omaha ucisese pentru Auggie, *ca Auggie* – un om care, cu siguranță, n-ar fi fost un criminal în mod normal. Și de fapt omul nu era criminal nici după comiterea crimei, nici măcar după ce mâinile lui ținuseră arma și trăseseră acel foc fatal. Și probabil că undeva, nu foarte departe, se afla și femeia ale cărei mâini o ținuseră pe Renee sub apă – dar nu femeia aceea o ucisese de fapt. În mintea Mariannei, femeia în rochie argintie se întoarse spre ea și își deschise buzele roșii ca pentru a vorbi.

Poate că femeia voia să spună: „N-am fost eu. A fost Auggie."

Dar dispăru înainte să poată rosti un cuvânt.

Pentru prima oară, Marianne simți simpatie pentru acea siluetă înfricoșătoare pe care o văzuse atât de des în imaginația ei. Oare ce fel de coșmaruri de nesuportat avea femeia aceea – aveau toți oamenii aceia? Fuseseră oare cuvintele ei nerostite o implorare de ajutor?

Sau poate că viețile lor erau asemenea coșmaruri încât își abandonaseră propriile lor „euri" pentru a fi parte din ceva mai cuprinzător? Marianne se cutremură amintindu-și cât de aproape fusese de a li se alătura. *Mai sigur e că trăiesc asemenea unora care merg dormind. Ura lor neexprimată își găsește drumul până la Auggie. Ei înșiși nu-și exprimă furia printr-un anume comportament. Acțiunile îi aparțin lui Auggie. Și, cu cât sunt mai mulți, cu atât mai violent poate fi el.*

Dar cum era posibil așa ceva? Marianne vorbise cu Auggie, ajunsese să-l cunoască în mod intim, aproape că devenise el, dar în tot acest timp nu simțise nici un fel de furie reală, nu avusese sentimentul că el ar fi agresiv.

„Noi suntem ființe perfecte, eu și cu tine", îi spusese Auggie.

Poate că asta era adevărat în felul său, dar aici era și ceva din gândirea unui copil. Pentru că, într-adevăr, Auggie *era* un copil – un copil care își vedea propriile ieșiri ca pe niște jocuri benigne. Dar dacă

acest copil era ca un uriaș printre furnici? Furia unui asemenea copil ar fi fost distructivă, indiferent cât de jucăușă ar fi putut părea.

Marianne știa că ea, ea singură dintre toți cei în care Auggie avusese încredere, nu făcea parte din mintea lui. Ea era un invadator nehipnotizat. Și, într-un mod oarecare, stătea în puterea ei să-l oprească pe Auggie, o dată pentru totdeauna.

Stătea în puterea ei să-l ucidă.

În timp ce își cerceta mintea pentru a descoperi cheia finală a ghicitorii, își aminti de litania insistentă, arogantă, dar, în același timp, cuprinsă de un amar sentiment de singurătate pe care i-o ținuse Auggie...

„Eu sunt etern", spusese.

Marianne se uită la ceas. Se apropia de patru. Încă o oră și Insomnimania s-ar fi oprit pentru pauză. Iar când se oprea Insomnimania, se oprea și subsolul.

Insomnimania începe la opt seara și se termină la cinci dimineața. Foarte vag, instinctiv, Marianne știu că acest adevăr comun era cheia care să dejoace planul lui Auggie.

Ridică telefonul și formă numărul de la biroul rețelei. Maisie îi răspunse. Spre surprinderea Mariannei, Maisie nu părea să fie deosebit de obosit – exact ca de obicei, puțin drogat.

– Bună, Maisie. Marianne la telefon. Îmi pare rău dacă te-am trezit.

– Nu, eu nu dorm.

– Niciodată?

– Nu în ultimii douăzeci de ani sau cam așa ceva. Am cam pierdut obiceiul.

– Am crezut că oamenii mor dacă nu dorm niciodată.

– Poate că mor, poate că nu. Poate că eu sunt un vampir. Deci ce pot face pentru dumneata?

– Ascultă, e obligatoriu ca Insomnimania să se întrerupă la cinci?

– Asta e politica firmei.

– Se întrerupe întotdeauna *exact* la cinci?

– Suntem foarte pedanți cu chestia asta. Computerul VAX este programat ca atunci când ceasul ajunge la ora patru cincizeci și nouă de minute și cincizeci și nouă de secunde să facă țac! și gata.

– Am nevoie să faceți o excepție în noaptea asta.

– Despre ce fel de excepție e vorba?

– Continuă programul încă cinci minute.

Telefonul rămase învăluit în tăcere.

– Ai pus ceva la cale, este? o întrebă Maisie oarecum jenat.

– Mi-ar face cu adevărat plăcere să nu mai pui atâtea întrebări.

– Ascultă, coniță, urmează-mi sfatul și nu încerca vreo chestie eroică, mormăi Maisie. Și așa ai dat de bucluc, cât cuprinde, cu prietenul matale, și nu vreau să mai intri și în alt fel de necazuri, matale personal. Nici eu n-am chef de belele. Te-am văzut în noaptea asta în rețea. Te-am văzut cu Auggie.

– Adică ai văzut-o pe Elfie cu Auggie.

– Ei, tot aia-i. Nolan e șucărit rău.

Atunci Mariannei îi trecu prin minte o idee cu adevărat uluitoare. Oare ei știau tot atâtea despre seducerea ei ca și ea? O urmaseră în Subsol? Și dacă da, făcuseră oare deja ceva împotriva lui Auggie?

– Deci ați tras cu urechea, zise Marianne.

– Hei, n-a fost ideea mea. Ceilalți au sărit pe mine.

– Deci ați auzit tot ce și-au spus Elfie și Auggie în Barul lui Ernie.

– Exact.

– Și ați auzit tot ce și-au spus pe Plaja Babbage.

– Stai puțin, spuse Maisie surprins. Tu și cu Auggie n-ați vorbit nimic pe Plaja Babbage. Nici măcar nu v-ați întâlnit acolo.

– Ba ne-am întâlnit.

– Ba nu. V-am urmărit. Am urmărit-o pe Elfie.

– Și ce ați văzut?

– Te-am văzut – adică am văzut-o pe Elfie. Te-ai dus spre umbrelă și te-ai așezat, fără să faci nimic deosebit. Ai rămas doar acolo așteptându-l pe Auggie. Ți-a dat o țeapă de zile mari.

– Auggie a fost acolo, Maisie.

– Nu putea să fie acolo.

– Eu îți zic că *a fost* acolo. Și acolo au vorbit ei despre ceea ce era important de vorbit.

Un moment Maisie rămase ca trăsnit.

– Afurisitul, zise el în cele din urmă. Hacker nenorocit. Ne-a băgat iar o secvență repetitivă. O blestemată de buclă de program.

Marianne nu se putu abține să nu chicotească puțin.

– V-a avut Auggie, spuse ea. Iar eu sunt singura care știe cum să i-o facă și lui. Și tot ce ai tu de făcut e să continui programul rețelei încă cinci minute. Nu închide Insomnimania până la cinci și cinci.

– Trebuie să-mi spui de ce.

– Nu pot.

– De ce nu?

– Pentru că nici eu nu sunt sigură de mine.

Maisie scoase un geamăt de disperare.

– Da' ești a mai prima, când e vorba să inspiri încredere unui tip!

– Deci ai s-o faci?

– Da, am s-o fac, răspunse Maisie fără chef.

– Îmi promiți?

– Da, îți promit.

– Și putem ține asta în secret, doar pentru noi?

– OK.

– Bine. Îți rămân extrem de îndatorată.

– Ce-ai zice de o splendidă noapte de mozoleli în patul meu cu saltea cu apă?

Marianne râse:

– Îmi pare rău, Maisie. Inima-mi e dăruită altcuiva, mai ții minte?

Maisie oftă plin de dorințe.

– Ei, asta-i. Uneori mai uit și eu că zilele minunate, în care dragostea era liberă, s-au dus de mult.

– Nu dispera. Poate se vor întoarce.

– Mda, poate. Atunci când echipamentul meu va fi prea vechi și obosit ca să-l mai trezesc la viață. Doar nu degeaba l-am botezat „Wang"-ul meu, după vechiturile alea de mini-uri. Noroc.

– Mulțumesc.

Marianne închise telefonul și se uită lung la ecranul computerului. Oare putea avea încredere în Maisie? Va menține programul în funcțiune în acele minute suplimentare pe care i le ceruse? Și putea oare să-l creadă că nu va vorbi cu nimeni altcineva – mai ales cu Nolan? Maisie promisese, dar putea să-l creadă?

Se cutremură când își aminti cât de mult valoraseră promisiunile pe care i le făcuse ea lui Nolan – promisiunea ei de a nu se apropia de Auggie. Spera ca Maisie să fie mai demn de încredere decât fusese ea.

Se simțea cumplit de rușinată de înșelătoria ei, dar îi era și mai rușine de ieșirea pe care o avusese la telefon față de Nolan. Mai mult chiar, se simțea umilită, dezgustată de realitatea la care aderase, de

ceea ce devenise, chiar și pentru un răstimp așa de scurt. Voia să-l sune pe Nolan, să-și ceară scuze, să încerce să-l facă să înțeleagă ce se întâmplase. Dar ce putea spune? Cum îi putea explica ce se întâmplase?

– Nu eram eu însămi.

Și ăsta era adevărul adevărat, dar mai era și clișeul clișeelor și nu l-ar fi învinuit pe Nolan dacă i-ar fi închis în nas chiar în secunda când ar fi rostit respectivele cuvinte. Și apoi, mai avea o treabă cu Auggie, o afacere față de care Nolan ar fi avut obiecții. Nu, va trebui să amâne momentul împăcării cu Nolan – dacă mai putea să facă pace cu el.

Trebuie. Trebuie să se poată.

Marianne se uită la ceas. Se apropia de patru jumătate. Rezerva de timp scădea, iar ea tot nu se lămurise ce trebuie să facă – doar că era ceva în legătură cu sistemul de măsurare a timpului în rețea. Urmându-și mult încercata și reușita experiență în domeniul meditației, își astupă nara stângă și trase aer. Părea perfect liberă. Își astupă nara dreaptă și trase aer. Și aceasta părea perfect liberă.

Echilibru perfect. E bine. O să am nevoie de ambele emisfere cerebrale ca să duc treaba la bun sfârșit.

Se uită la singuraticul punct alb din centrul monitorului, încercând să-i determine rolul. Se afla în Subsol, centrul minții lui Auggie. Dar ce se petrecea aici? Pentru moment, aparent nimic. Atunci, care era scopul Subsolului?

Tot ce știa ea sigur era că aici se adunau celulele lui Auggie – aici deveneau *Auggie*. Și chiar în acest moment, Auggie era cu siguranță prezent. Întotdeauna era prezent în subsol. Dar, mai devreme sau mai târziu, Auggie va trebui să dea glas unor gânduri, idei, credințe, planuri. Cum se petreceau oare asemenea lucruri? Cum de știa o celulă că poate să vorbească folosind vocea lui Auggie?

Întrebarea asta îi dădu o senzație cunoscută. I se părea că ea însăși făcuse cândva tocmai acest lucru. Dar când oare se putuse întâmpla așa ceva?

Sigur. La întrunirea quakerilor.

Închise ochii și își aminti. Și de vreme ce avea de gând să facă același lucru, era foarte important să-și aducă aminte. Abia începuse să ia parte la întrunirile de rugăciune în tăcere ținute la Casa de Întrunire pentru Prieteni. Maturii se așezau întotdeauna în cerc în jurul unei mese de stejar. Uneori păstrau o tăcere absolută vreme de câte o

oră. Alteori, unii membri erau puși să se roage cu voce tare, să mulțumească celor din congregație (și lui Dumnezeu) pentru un lucru oarecare, să citească poezie sau ceva din Biblie, sau chiar să comenteze asupra vreunei probleme sociale – în spiritul „vorbirii adevărate despre viață". Mama ei spunea că întotdeauna se auzeau voci la întruniri, fie că vorbeau, fie că nu.

Într-o duminică, Marianne ascultă cu atenție, ca să prindă aceste voci. Și, oricât de liniștiți erau toți, locul i se păru extrem de zgomotos. De la parter se auzeau sporovăieli și cântece de la școala pentru copii. De afară se auzeau zgomotul traficului și clopotele bisericilor. Și chiar acolo, în cameră, credincioșii își dregeau glasurile, își mișcau picioarele pe podea, hârâiau sau tușeau. În curând, Marianne se simți pierdută într-o mare de sunete amestecate. Nici nu se mai gândi la ele, nu le mai etichetă, le absorbi doar ca atare.

În cele din urmă, se auzi o explozie de sunet ce părea să i se repeadă chiar printre picioare, apoi prin abdomen până ce se revărsă ca o cascadă chiar prin creștetul capului. Era un sunet simplu. Era sunetul adierii de vânt care mișca frunzele copacilor de afară. Totul se dizolva în freamătul lor de fericire. Părea că tot ce exista în univers făcea parte din sunetul acela.

Înainte să-și dea seama de ceea ce făcea, Marianne se ridică în picioare, cu ochii larg deschiși.

– Aici nu e nimeni, spuse ea direct și plină de încredere. În camera asta nu e nimeni. E goală. E doar un sunet, sunetul frunzelor care foșnesc. Asta-i tot ce suntem, un foșnet de frunze. După care adăugă, cam bâlbâit, ușor uimită de propriul ei curaj: Nu există nici Dumnezeu. Nu există nimeni cu care să vorbești. Dumnezeu e doar un... foșnet de frunze.

Un timp, Marianne se holbă la fețele speriate din jurul ei, după care se așeză repede. Imediat fu cuprinsă de stânjeneală. De ce oare, în momentul cel mai religios al tinereții ei, negase existența lui Dumnezeu în fața tuturor acelor oameni? Când a ajuns acasă nu a fost certată de părinții ei. Dar a înțeles, fără nici un dubiu, că făcuse un lucru cu adevărat rău. După aceea Marianne nu s-a mai împărtășit.

Și acum, ce ciudat îi era să se afle în mijlocul unei congregații complet diferite – gata să dea mărturie într-un mod și mai șocant, mult mai direct, și cu consecințe mai grave. Și, pentru a o face, trebuia

să redevină fetița de zece ani – doritoare de a asculta cu atenție și de a vorbi din inimă – „vorbire adevărată despre viață".

Pentru că doar așa, decise ea, afla o celulă a lui Auggie când să vorbească. O celulă trebuia să fie mișcată de „spiritul" lui Auggie ca să rostească cuvintele lui. O celulă singulară putea apoi să continue singură, sau poate se alăturau și alte celule, dar efectul era întotdeauna cel al unei conștiințe singulare, unificate. *Vocea* era întotdeauna a unui „eu" singular, conștient de sine, numit Auggie. Celulele pasive, care nu vorbeau, urmăreau curgerea cuvintelor, poate le și șopteau cu voce tare, poate își imaginau că îl aud pe Auggie, simțindu-se parte din mintea lui Auggie în aceeași măsură ca aceia care scriau.

Astea erau simple speculații, iar Marianne nu putea fi sigură că ele conțineau măcar o particulă de adevăr, dar simțea o intuiție puternică, de nezdruncinat, că adevărul era acolo. În definitiv, fusese doar educată pentru a primi un rol în această societate sinistră, iar Auggie probabil că îi plantase această informație în creier.

Ce alte chestii o mai fi făcut blestematul când se târa prin sistemul meu nervos central? Ce alte bombe cu explozie întârziată se mai află încă în interiorul meu?

Dar acum nu avea timp să-și facă astfel de griji. Trebuia să acționeze. Dacă ideea ei era corectă, va trebui să-i vorbească lui Auggie din interiorul propriei lui minți – pentru a-i transmite un mesaj așa de puternic, încât să-l scoată din funcțiune sau să-l distrugă.

Cum îi vor părea toate astea lui Auggie? Va fi probabil ceva de genul vocilor pe care le aud schizofrenii – afirmațiile acelea inexplicabile care păreau că vin de nicăieri. Marianne citise că halucinațiile auditive ale psihoticilor pot fi îngrozitoare, sfătuindu-i chiar pe nefericiți să se rănească singuri sau să se sinucidă. Marianne trebuia să devină o asemenea voce – trebuia să devină, pentru Auggie, *o halucinație*.

Își închise ochii și ascultă concentrată, exact cum făcuse și atunci, cu mulți ani în urmă. Doar că în jurul ei era mult mai multă liniște decât în jurul Casei de Întruniri. Nu erau copii care să cânte, nu foșneau frunzele, nu era zgomot de mașini. Nu se auzea nici un sunet, cu excepția vuietului ușor al ventilatorului din computer. Marianne se concentră complet asupra acestui vuiet; i se dedică în totalitate, îi permise să se dezvolte, devenind un murmur colectiv al unei triste con-

gregații de suflete care cuprindeau laolaltă un singur suflet, măreț și cumplit, numit Auggie.

Și își dădu seama de ceva surprinzător.

Când dăduse mărturie la zece ani o făcuse fiind deja *Auggie* – clovnul cel zdrențăros care împroașcă necuviințe. O făcuse cu toată inocența și era important să-și amintească – să-și amintească *veșnic* – că Auggie își comitea teribilele acte în aceeași stare de spirit. Chiar subconștientul clovnului era cuprins în mințile omenești, pline de toate dorințele lor ascunse, refulate. Acțiunile lui Auggie se puteau naște din furia celulelor umane, dar erau duse la îndeplinire cu un fel de inocență înspăimântătoare, lipsită de sfințenie.

Asta nu schimba cu nimic simplul fapt că Auggie trebuia oprit să mai omoare – să-i facă pe oameni să omoare. Și ea știa că era nevoie de mărturia ei pentru a-l opri. Dar de data asta trebuia să dea glas blasfemiilor ei întru adevăr, jucând un rol diferit...

Își deschise ochii și privi punctul alb din centrul ecranului. Fără să se mai gândească, începu să scrie. Pe măsură ce scria, cuvintele apăreau scrise cu litere albe chiar pe mijlocul ecranului...

EU SUNT PIERROT.

Pentru un moment, cuvintele rămaseră înghețate pe ecran. Marianne încercă să-și imagineze consternarea pe care ele o provocaseră printre celulele participante la întrunire, care nu auziseră niciodată altă voce decât pe cea a lui Auggie, aici în Subsol – celule care erau de fapt suma, totalul din care era format Auggie în acel moment. În sfârșit, cuvintele Mariannei dispărură și fură înlocuite de o întrebare:

CINE EȘTI?

Era pornită din uluirea de înțeles a lui Auggie. Cu siguranță că și Marianne ar fi răspuns foarte asemănător dacă vreo entitate ciudată i s-ar fi prezentat, chiar în mijlocul propriului ei creier. O clipă se gândi dacă răspunsurile lui Auggie erau scrise de o singură persoană sau dacă se aflau mai mulți oameni cu mâinile pe tastaturi. *Tot aia-i. Unul sau mai mulți, tot Auggie vorbește, și tot rămân cu toții acolo, în interiorul lui.*

Scrise în continuare:

SUNT CINE AM SPUS CĂ SUNT. SUNT PIERROT.

Până la următorul răspuns trecu un interval mult mai scurt de timp.

CE FACI ÎN MINTEA MEA?

Marianne simți o durere acută la gândul a ceea ce urma să facă. Urma să distrugă universul lui Auggie, să-l înnebunească spunându-i adevărul despre existența lui.

Era pe cale să-l împingă spre sinucidere.

Era pe cale să-i pună capăt vieții.

Simți oroare la acest gând. Nu provocase niciodată moartea cuiva. Îi era destul de greu să se imagineze făcând un asemenea lucru, privind în ochii cuiva. Acum urma să privească direct în inima cuiva – o inimă care fusese, în oarecare măsură, și a ei.

Dar nu se putea opri acum din cauza milei.

Trebuia s-o facă, simplu.

Scrise iar:

AM VENIT SĂ-ȚI SPUN CE SUNT EU.

Răspunsul lui Auggie veni aproape imediat:

ȘI CE EȘTI?

Conversația lor începu să curgă cu repeziciune, inexorabil. Buzele și degetele Mariannei se grăbeau să țină pasul cu cele spuse.

NU SUNT CE SPUI TU CĂ SUNT. NU SUNT O FANTOMĂ.
NU EȘTI?
NU SUNT O SIMULARE.
NU EȘTI?
SUNT DIN CARNE, OASE ȘI SÂNGE.
MINȚI.
NU MINT.
BA MINȚI.
E RĂU SĂ MĂ OMORI. E RĂU SĂ-I OMORI PE CEI DE FELUL MEU.
DAR NU POȚI FI OMORÂTĂ.

POI FI OMORÂTĂ.
ATUNCI CE ESTE MOARTEA?
NU ŞTIU.
ATUNCI CUM DE SPUI CĂ POŢI FI OMORÂTĂ?

Ultima întrebare a lui Auggie o sperie pe Marianne.

E bine că îmi sunt treze ambele emisfere ale creierului. O să am nevoie de întreaga muniție mentală de care pot face rost.

Scrise iar.

PENTRU CĂ I-AM VĂZUT MURIND PE ALŢII DE FELUL MEU.
DE CE MOR?
PENTRU CĂ MOARTEA NE AJUNGE PE TOŢI.
VOI TOŢI TREBUIE SĂ MURIŢI?
DA.
ATUNCI DE CE TE SUPERI CĂ VĂ OMOR?

Marianne se opri iar.

Drace, la asta chiar că se pricepe. Trebuie să fiu atentă sau am să-l fac să devină și mai ucigaș decât este. E momentul să ne scoatem mănușile.

Își reluă scrisul:

MOARTEA NU E O PERSPECTIVĂ PLĂCUTĂ.
DE CE NU?
PENTRU CĂ POATE ADUCE CU EA NEANTUL.
NU EŞTI SIGURĂ CĂ AŞA ESTE.
CUM ŢI-AR PLĂCEA DACĂ TE-AŞ OMORÎ EU PE TINE?
EU NU POT FI OMORÂT.
DE CE NU?
PENTRU Că SUNT ETERN.
NU EŞTI ETERN.
IAR MINŢI.
EU NU MINT.
ATUNCI EXPLICĂ.
EXISTĂ GOLURI ÎN ETERNITATE?
SIGUR CĂ NU.
BA EXISTĂ.
DOVEDEŞTE-MI.

Marianne rămase tăcută un timp concentrându-se asupra vuietului slab al ventilatorului din computer. Acum nu-și putea permite nici cea mai mică greșeală. Mintea trebuia să-i fie absolut clară. Scrise iar:

POȚI SĂ SIMȚI TIMPUL, AUGGIE?
DESIGUR.
CÂTE ORE ARE O ZI?
NOUĂ ORE.

Marianne simți euforia succesului previzibil. Insomnimania funcționa între opt seara și cinci dimineața; Auggie știa doar de nouă ore pe zi. Dar amănuntul ăsta era pe cale să fie schimbat – cel puțin dacă Maisie își va ține promisiunea...

L-am prins. Acum știu că l-am prins.

Scrise iar.

CE ORĂ URMEAZĂ DUPĂ PATRU?
ÎN CE FUS ORAR?
PACIFIC.
ORA PATRU E URMATĂ DE ORA OPT.

Asta era. Îl atrăgea pe Auggie într-o capcană.

SPUNE-MI, AUGGIE, POȚI NUMĂRA PÂNĂ LA 12?
DESIGUR.
FĂ ASTA PENTRU MINE.
1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12.
NU E ABSURD CA CEASUL TĂU SĂ SARĂ DE LA 4 LA 8?
NU E MAI ABSURD DECÂT SĂ SARĂ DE LA 12 LA 1.

Marianne se simți puțin amețită de ultima observație a lui Auggie, care avea o logică de tipul celei din „Alice în Țara Minunilor". Într-adevăr, de ce orele nu erau numerotate ca anii – într-un șir fără sfârșit? „Ne întâlnim la ora j-de-milioane-șase." Fiind clovn, era de așteptat ca Auggie să accepte, ba chiar să se bucure de asemenea absurdități. Dar Marianne nu avea timp de jocuri de cuvinte.

Scrise iar.

O ZI REALĂ ARE 24 DE ORE.

RIDICOL.
DAR ACESTA E ADEVĂRUL.
CUM SE POATE AŞA CEVA?
ÎNTRE ORA 4 ŞI 8 MAI SUNT ÎNCĂ 15 ALTE ORE.
EU DE CE NU LE SIMT?
PENTRU CĂ TU NU EXIŞTI CÂND SE SCURG ACESTE ORE.
CUM SE POATE CA EU SĂ NU EXIST?
PENTRU CĂ NU EŞTI ETERN.
ADICĂ SPUI CĂ POT MURI?
DAR ŞI MORI. ÎN FIECARE ZI. EŞTI MORT TIMP DE 15 ORE PE ZI.

De data asta Marianne nu mai primi nici un răspuns de la Auggie. Poate că Auggie era îngrijorat. Poate că îl atinsese la coarda sensibilă. În cele din urmă, Auggie vorbi:

CINE ÎMI IA VIAŢA?
EU. ŞI CEI DE FELUL MEU.
DECI. DACĂ EU TRĂIESC FIE ŞI ATÂT. ASTA ŢI SE DATOREAZĂ ŢIE?
DA. ŞI PUTEM DECIDE SĂ NU MAI TRĂIEŞTI NICIO DATĂ.
NU CRED.
E ADEVĂRAT.
DOVEDEŞTE-MI.
AM S-O FAC.
CUM?
ARĂTÂNDU-ŢI UN MOMENT DIN PROPRIA TA INEXISTENŢĂ.
CÂND AI S-O FACI?

Marianne își privi ceasul de la mână. Spre surprinderea ei, era deja patru cincizeci și patru. Iar ei i se părea că abia începuse conversația cu Auggie. Cum de zburase timpul în halul ăsta?

Scrise iar:

AM S-O FAC CHIAR ACUM. MAI SUNT 6 MINUTE PÂNĂ LA ORA 5.
NU. MAI SUNT 6 MINUTE PÂNĂ LA 8.
GREŞEŞTI. ÎN CURÂND VA FI ORA 5.
NU EXISTĂ ACEASTĂ ORĂ.
ŞI DACĂ EXISTĂ?

NU EXISTĂ.
ŞI DACĂ ŢI-O DOVEDESC, CE AI SĂ FACI?

Urmă o pauză lungă înainte de răspunsul lui Auggie.

VOI ÎNCETA SĂ MAI EXIST.
TE VEI SINUCIDE?
VOI HOTĂRÎ SĂ NU MAI EXIST.
DE CE?
NU VOI MAI MERITA SĂ EXIST.
DE CE?
PENTRU CĂ NU POT FI ETERN.

Marianne simți iar durerea provocată de milă. Dacă Auggie își respecta cuvântul, își va pune capăt vieții în următoarele câteva minute.

Dacă își respectă cuvântul.

O trecu iar un fior gândindu-se la promisiunile pe care ea le încălcase. Oare Maisie va menține rețeaua în funcțiune? Oare Auggie, marele trișor, își va ține făgăduiala?

Pentru moment, nu mai era nimic de spus. Marianne se uita fix la ceasul ei electronic și aștepta. Timpul se încetinise considerabil în ultimele câteva minute. Apoi, în cele din urmă, ceasul ei afișă ora cinci. Marianne se simți pradă unor presimțiri teribile. Acum, Auggie cunoștea un moment al zilei despre care nu știuse niciodată că ar exista – dădea ochii cu realitatea propriei lui nimicnicii. Acum înțelegea. Trebuia să înțeleagă.

Ceasul bătuse de treisprezece ori.

Pe ecran apărură cuvintele lui Auggie:

TREBUIE SĂ TE ÎNTREB IAR. CE ESTE MOARTEA?

Marianne simți cum i se pune un nod în gât înainte de a scrie ultima ei afirmație fatală.

NU ŞTIU.

Atunci monitorul erupse într-o explozie de fulgere albe – o lumină atât de puternică, încât Mariannei îi fu teamă că-i va exploda

de-a binelea ecranul în față. Își acoperi ochii. Și difuzorul urla, cu un fel de sâsâit puternic și feroce.

Apoi sâsâitul se potoli. Urmă tăcerea. Marianne își luă mâinile de pe ochi. Pe ecran reapăruse labirintul Insomniamaniei, cu traseele spre Plaja Babbage, spre Colțul Vorbitorilor și spre Casino del Camino.

Subsolul dispăruse.

Dar trebuie să mă asigur.

Și, din nou, tastă comanda:

„Auggie e Auggie."

Și apăsă pe „ENTER".

Pe deasupra labirintului apărură două cuvinte standard, într-un cadru rectangular:

COMANDĂ INCORECTĂ

Chiar a făcut-o. Oftatul Mariannei conținea mai mult epuizare decât ușurare. *A făcut ce a promis.*

Dar murise oare cu adevărat?

Subsolul fusese centrul minții lui Auggie. De fapt, Auggie își trăsese un glonț prin lobul frontal. Personalitatea lui Auggie, „eul" lui, dispăruse.

Atunci era mort cu adevărat.

Ei, și acum, ce simțea Marianne? Rămase cu privirea ațintită la cele două cuvinte de pe ecran, cercetându-și propriile reacții. Era surprinsă de sentimentul că trăise ceva *definitiv.* Ca să se împace cu moartea lui Renee îi fuseseră necesare multe zile, dar moartea lui Auggie i se părea reală.

A, da, și mai simțea o profundă oroare amestecată cu milă. Știa că Auggie nu existase decât vreo câteva luni, dar nu se putea debarasa de sentimentul că era o prezență extrem de veche – la fel de veche precum conștiința. Era un lucru îngrozitor să provoci moartea a ceva atât de unic, de misterios. Și, într-un mod de-a dreptul îngrozitor, o îmbolnăvea numai gândul că fusese mai aproape de Auggie decât fusese vreodată de oricine altcineva. Ar fi fost mai ușor să ducă înspre moarte pe cineva care să-i fie complet străin.

Dar apoi se gândi la viețile pe care le salvase, la toți acei oameni pe care Auggie i-ar fi ucis.

Am făcut ceea ce trebuia.

Și oftă iar – de data asta cu un mai puternic sentiment de ușurare. Ieși din programul Insomniamaniei și închise computerul. Chiar în acel moment tresări auzind telefonul. Ridică receptorul; era Maisie.

– Ei bine, am făcut-o, fetițo, spuse Maisie. Acum pot să închid?

– Sigur. Mulțumesc de ajutor.

– Tocmai am primit un șoc ciudat de energie în computerul mare, în VAX.

– Nu mă surprinde.

– Ce dracu' s-a întâmplat?

– Lasă-mă să dorm puțin, Maisie, spuse Marianne obosită. Îți trimit mâine un raport, OK?

– Începi să vorbești ca un polițist; spuse Maisie.

– Poate că încep să vorbesc ca o nevastă de polițist, râse Marianne. Oricum, îți mulțumesc iar. Îți rămân datoare.

– Să nu crezi c-am să uit.

Marianne închise telefonul. Simți cum i se strecoară o relaxare profundă prin absolut toți mușchii corpului – o relaxare cu mult mai profundă decât îi reușise ei vreodată prin meditație. Era relaxarea care provenea din siguranța că venise și sfârșitul calvarului ei. Ca și din conștiința faptului că urmărise, înțelesese și pusese capăt existenței creaturii care o distrusese pe Renee.

Marianne se gândi iar să-l sune pe Nolan. Dar abia trecuse puțin de ora cinci. Nu prea era momentul să explici evenimentele extraordinare care se petrecuseră cu puțin înainte – nu prea era momentul să-i explici că dosarul Auggie era închis. Deocamdată, Marianne avea nevoie de somn – cel puțin vreo două ore, înainte să-l cheme pe Nolan.

Închise lampa de pe birou, lăsând aprinsă doar lumina blândă de pe hol. Se duse la baie, unde făcu un duș prelungit și reconfortant. Bicîuirea jetului de apă fierbinte i se părea nespus de liniștitoare și minunată. Parcă ștergea durerea, urâțenia, groaza pe care i le trezise această poveste. Ieși de sub duș, se șterse, își puse chimonoul și porni spre dormitor. Dar, în drum, observă o lumină palidă, ciudată, provenind din birou. Intră și se uită prin cameră.

Șocul o izbi când își văzu computerul în funcțiune; pe monitor se derula un screensaver.

Dar l-am închis. Știu că l-am închis.

Tremurând, întinse mâna spre mouse. Când îl atinse, pe fundalul negru apărură cinci cuvinte:

ȘI NU VREI SĂ ȘTII?

Marianne se cutremură până în adâncul sufletului. Se uită la unitatea de discuri flexibile. Fanta îngustă lăsa să se vadă muchia unei dischete. Care nu fusese acolo mai devreme.

E aici. Auggie e în casa mea.

11110

ȘI NU VREI SĂ ȘTII?

Marianne rămase în picioare, cu ochii fixați asupra mesajului. Pentru moment suferea de un fel de paralizie din pricina șocului. Primul ei gând fu să ia telefonul și să formeze 911. Dar mâna îi rămase țeapănă în mijlocul mișcării, căci observase ușa de la debaraua din birou. Era deschisă. Știa că o lăsase închisă. Oare Auggie era acolo? În momentul acesta, ochii lui o urmăreau, oare, prin deschizătura întunecată?

Nu-i timp.

Dacă Auggie era înăuntru, nu mai avea timp să telefoneze. Luă un presse-papier de cristal, greu și costisitor, aflat lângă computer, și se deplasă încet spre hol, în tăcere, precaută, trecând pe lângă ușa debaralei. O dată ieșită din birou nu văzu pe nimeni pe culoar. Cea mai apropiată ușă spre exterior era cea din bucătărie. O luă cu grijă în acea direcție.

Strângând în mână greutatea de cristal, Marianne se ghemui în spatele barului – totdeauna bine aprovizionat – care separa camera de zi de bucătărie. Trase cu ochiul pe la capătul barului. Prin ferestrele enorme ale bucătăriei se revărsa lumina lunii. Marianne nu văzu nimic amenințător, dar câmpul său vizual era incomplet. Se ridică lent în picioare și porni hotărâtă să străbată bucătăria. Se opri puțin să identifice mirosul înțepător care umplea aerul.

Benzină?

Chiar în acel moment, Auggie apăru drept în fața ei. Părea să fi căzut din tavan, la propriu, sau să se fi materializat din umbră. Marianne simți cum îi sare inima în gât și se dezechilibră gata să cadă pe spate.

Auggie rămase pe loc, uitându-se lung la ea. Purta o jachetă de piele și mănuși de piele, iar fața îi era acoperită de o mască de schi cu față de clovn – o față cu gura desenată cu colțurile în jos, o mască ce părea neagră în lumina lunii. Era la mai puțin de doi metri de ea.

Fără să se mai gândească, Marianne pipăi spre dreapta, unde era o etajeră de lemn cu un set de cuțite de bucătărie. Apucă cel mai mare cuțit din set. Acum, într-o mână ținea strâns greutatea de cristal, iar în cealaltă un uriaș cuțit de bucătărie. Dar era oare bine înarmată, sau excesiv încărcată? Oare chiar putea folosi respectivele obiecte? Ar fi mai bine dacă ar lăsa unul dintre ele? Să le lase pe amândouă?

Ultimul lucru din lume pe care l-ar fi dorit ar fi fost să facă ea primul pas. Dar nu se întoarse și nici nu fugi prin casă până la ușa din față. Nu risca o clipă să rămână cu spatele la Auggie.

– Bună, Marianne, spuse Auggie cu o voce ciudată, acută, chiar în falset. Căci *ești* Marianne, nu-i așa? Nu Elfie. Nu Babylonia. Ești chiar Marianne – halucinația mea personală, Pierrot cel ce există doar pentru mine.

Auggie făcu un pas către ea. Marrianne se retrase, șovăitoare.

– Nu... nu te apropia, se bâlbâi ea.

– Dar nu vrei să știi? murmură Auggie.

– *Ce?* țipă Marianne – deși nu era tocmai sigură dacă rostise întrebarea cu voce tare sau doar în minte.

Probabil că nu contează.

– Nu vrei să știi ce e moartea? continuă Auggie. Tu mă forțezi *pe mine* să aflu. M-ai făcut să distrug Subsolul, casa și mintea mea. Crezi că eu – sau ceea ce a mai rămas din mine – pot supraviețui mult așa, în învelișul ăsta prăpădit din carne? Nu, Marianne. În curând voi ști totul despre cele cincisprezece ore lipsă pe care mi le-ai revelat. În curând am să umplu cu ființa mea acel gol. Sunt nerăbdător să învăț. Dar tu? Nu vrei să afli și tu?

Și, brusc, se aruncă – nu direct către ea, ci ușor spre stânga ei. Marianne fu nevoită să se retragă în spatele barului. Auggie o încoltise pentru moment.

Tâmpito. Cum de l-ai lăsat să te prindă aici?

Auggie se strecură spre ea, trecând în spatele barului. Neîndemânatic, Marianne aruncă greutatea de cristal cu mâna stângă și rată complet. Își trecu cuțitul în stânga și bâjbâi cu dreapta prin raftul barului. Aruncă un pahar de sticlă groasă, apoi altul. Dar în lumina slabă ce se infiltra din hol și prin ferestrele din față, îl văzu pe Auggie cum se ferea de proiectilele ei sau se apăra de ele cu brațele, într-un mod viclean, eficient. Auggie rămânea neatins.

Degetele Mariannei apucară un alt pahar. Paharele ei scumpe de cristal, cu fundul fumuriu, care fuseseră un simbol al noii ei vieți – fuseseră cumpărate când se mutase în Santa Barbara, pentru petreceri pe care nu le dăduse niciodată. Acum, chiar și în mijlocul disperării, Marianne simțea un fel de bucurie maniacă de a le distruge, unul după altul, și le zdrobea aruncându-le spre adversarul său.

Paharele sparte nu aveau nici un efect asupra lui Auggie. Acesta se mișca lent, fără să pară că face ceva deosebit, înaintând spre ea. Marianne se răsuci, trecând pe deasupra barului, și ateriză pe partea cealaltă; se ridică și încercă să se repeadă spre ușa de la intrare.

Dar Auggie stătea deja în holul cel mic care ducea spre ușă. Într-o mână avea o floare a soarelui din hârtie, mare cât toate zilele, și în cealaltă o găleată de grădinar.

Dar cum?

Marianne simți cum i se învârte capul de atâta zăpăceală. Auggie nici măcar nu părea încordat.

Cum de a ajuns acolo?

Și de unde apăruseră floarea și găleata?

Marianne simți iar mirosul de benzină, la fel ca în bucătărie. Și își dădu seama că Auggie nici măcar nu se uita la ea. Se uita dincolo de ea, spre dreapta. Marianne se întoarse să-i urmărească privirea.

I se opri respirația.

Îl văzu pe Auggie lângă ușa dinspre bucătărie, stând la marginea barului.

Marianne se întoarse.

Auggie stătea tot lângă ușa din față, cu floarea soarelui și cu găleata plină de benzină.

Marianne se simți cuprinsă de un val de panică.

Sunt doi!

Doi Auggie.

Și îmbrăcați cu măștile lor pestrițe de clovni, cu jachete din piele neagră, mănuși negre, pantaloni negri; erau absolut identici.

Auggie cel de la ușa din față lăsă floarea jos, puse găleata pe podea, uitându-se în continuare dincolo de Marianne. Aceasta se răsuci și îl văzu pe Auggie cel de lângă bar aplecându-se cu brațele întinse spre podea, aparent imitându-și geamănul.

Ochii Mariannei zburau când la unul când la altul, plini de spaimă, pe când cei doi Auggie se ridicau, stând iar drepți. Apoi fiecare ridică o mână – unul dreapta și unul stânga.

Și își făcură un semn.

Semnul era la un perfect unison.

Ce fac?

Auggie dădea din mână și imaginea sa dădea din mână.

Își mișcă ambele brațe și imaginea sa își mișcă ambele brațe.

Sări într-un picior și imaginea sa făcu la fel.

O oglindă.

Reflectarea lui îi dubla fiecare mișcare cu o precizie extremă. El însuși era puțin surprins de absoluta fascinație cu care își privea dublura.

Și ce mare scofală? M-am mai văzut în oglinzi.

Dar de data asta era ceva diferit. De data asta nu exista nici un fel de sticlă între el și reflectarea lui. De data asta, reflectarea era alcătuită din carne și oase – era o altă celulă, un alt receptacul al conștiinței sale. Și, de data asta, trebuia să facă față unei infinități de enigme și de paradoxuri. De exemplu...

Care dintre cei doi Auggie era el?

Eu sunt cel care stă lângă intrare.

Nu, eu sunt cel care stă lângă bar.

Eu sunt cel care tocmai a stropit casa cu benzină.

Nu, eu sunt cel care a parat toate paharele zburătoare.

Era o experiență fascinantă – absolut nouă pentru el.

Poate că tocmai ăsta e sensul morții. Poate că sunt pe cale de a fi martorul propriei mele descompuneri în celule constitutive până ce voi dispărea în infinitul mic.

Auggie și reflectarea sa se întoarseră și se uitară la femeie – creatoarea acestei situații.

Și cu ea cum rămâne?

Aș putea oare să o transform într-o altă reflectare?...

Marianne îi urmărise pe cei doi Auggie cum se priveau și își schimbau pozițiile, dublându-și mișcările unul altuia, cu o precizie aparent telepatică. Atunci își dădu seama de un lucru:

Asta nu a fost în planul lui. Nu se aștepta să se întâlnească pe el însuși.

Ajunseseră amândoi aici după distrugerea Subsolului; asta era tot. Intraseră pe furiș în casă, așteptând-o, pregătindu-și capcanele, dar fără să fie conștienți unul de prezența celuilalt. Iar acum – spre surpriza lui Auggie ca și spre surpriza ei – mințile lor făcuseră joncțiunea. Alcătuiau o singură minte, mintea lui Auggie.

Ambele siluete rămaseră uitându-se la ea. Apoi, într-un unison perfect, distonând în falsetto, amândoi șoptiră:

– Nu vrei să știi?

Marianne stătea cu spatele la perete; mai avea încă strâns în mâna dreaptă cuțitul de bucătărie. Unul dintre cei doi Auggie era cam la trei metri spre stânga ei, iar celălalt la exact aceeași distanță, dar la dreapta.

Ce să facă acum?

Ia-o spre ușa din față.

Marianne făcu un pas nesigur spre holul de intrare. Dar, în loc să se repeadă și s-o prindă, cele două siluete făcură câte un singur pas fiecare în aceeași direcție. Marianne rămase absolut nemișcată, puțin aplecată înainte. Ambele siluete se mențineau într-o înclinație identică, duplicându-i la perfecție fiecare detaliu al mișcării ei. Marianne mai făcu un pas în aceeași direcție. La fel și cei doi.

Îi repetau fiecare mișcare, ca în oglindă.

Dar, spre marea ei îngrijorare, Marianne nu avea sentimentul că este imitată. Ba dimpotrivă, era ca și cum propriile ei mișcări erau *an-*

ticipate, poate cu doar o milionime de secundă înainte ca ea să le facă. Cum de putea Auggie să se strecoare în mintea ei în felul ăsta?

Dar răspunsul era simplu. El *mai fusese* pe acolo. Fusese în interiorul creierului ei. Iar acum se afla iar înăuntru, verificând toate spațiile cunoscute, participând la modul propriu la activitățile electrochimice ale substanței cenușii, implicându-se în fiecare activitate binară a fiecărei sinapse – unu și zero, totul și nimic, deschis și închis – se afla în această vastă întindere de rețele și mănunchiuri de fibre nervoase. Era realizarea supremă în domeniul spionajului, cea mai extraordinară subordonare a minții omenești.

Dar mai rămânea o întrebare:

Oare eu le dictez mișcările, sau ei mi le dictează mie?

Ca și cum i-ar fi răspuns, cele două personaje murmurară:

– Nu vrei să știi?

Trebuia să sfărâme comuniunea celor doi Auggie, trebuia să-i separe, să-și elibereze mintea de ei.

Trase mult aer în piept și se repezi fără să se mai gândească spre ușa din față, cu cuțitul în fața ei. Și, după cum era de așteptat, ambii Auggie se repeziră după ea, rupând rândurile. Patru mâini înmănușate îi prinseră încheietura mâinii în care ținea cuțitul. Se afla strivită între cele două siluete și le putea simți respirațiile zgomotoase pe față și pe gât. Amândoi erau cam de înălțimea Mariannei, dar erau mai grei și mai puternici decât ea.

Mâna care ținea cuțitul nici nu se mai vedea, fiind complet învăluită de cele patru mâini cu mănuși. Nu mai vedea decât lucirea slabă a lamei. Ametită de atâtea senzații, nici nu mai era sigură dacă mâna ei mai era acolo.

Cele două trupuri o apăsau pe ambele părți. Marianne simți că propriul „eu" pâlpâie și se stinge în grămadă. Timp de o secundă, o groaznică secundă, nu mai era decât Auggie, o singură siluetă care flutura un cuțit.

– *Aaaaaahhh...*

Urletul de durere și furie ieși din gâtlejul Mariannei. Era țipătul pe care îl simțise venind la înmormântarea lui Renee, era durerea pe care o putea simți în sfârșit. Și erau ale ei: gâtlejul ei, durerea ei, nu ale lui Auggie. Era din nou separată.

Își simțea din nou mâna care ținea cuțitul și strânsoarea dureroasă a celor patru mâini care încercau să-i forțeze degetele să dea drumul mânerului. Își simțea picioarele strivite de alte picioare. Descoperi un spațiu între acele picioare și își ridică genunchiul cât de fulgerător putu. Simți cum lovește o porțiune de carne moale. Unul dintre cei doi Auggie gemu din toate puterile. Marianne își dădu seama că norocul o făcuse să-l nimerească unde trebuia.

Cel lovit îi dădu drumul și se prăbuși. Atunci Marianne îi trase un cot în coaste celuilalt, care se dădu și el la o parte – mai mult din cauza surprizei decât a durerii.

Marianne rămase în mijlocul camerei, strângând cuțitul în ambele mâini și rotindu-se ca să-i vadă tot timpul pe ambii atacanți.

Auggie cel lovit cu genunchiul se târî prudent în spatele barului, ținându-și mâna între picioare. Celălalt Auggie se repezi spre ușa de la intrare, unde se aplecă și luă uriașa floare. Făcu un gest de magician pe deasupra ei și floarea-soarelui erupse în flăcări. O aruncă pe podea în fața lui. De la intrare izbucniră trombe de flăcări roșii și galbene care jucau prin fața lui. Se retrase înspre hol, de parcă ar fi fost surprins de flăcări.

Eu sunt cel care a pus focul.

Nu, eu sunt cel care privesc focul din partea cealaltă a camerei.

Eu sunt cel care simte durerea între picioare.

Nu, eu sunt cel atins de flăcări.

Fascinanta simetrie a lui Auggie era distrusă. Unul dintre ei simțea fierbințeala intensă a flăcărilor, în timp ce celălalt de abia începea să simtă fumul ce se apropia. Auggie voia să facă iar joncțiunea. Dar era separat de zidul de flăcări care vuia în fața lui.

Trebuie să fug.

Trebuie să stau.

Ambele erau adevărate.

Prin flăcări, Marianne văzu cum silueta din fața ei dispare îndreptându-se spre ușa din față. Se întoarse spre celălalt, care se apropiase amenințător de ea. O flacără se scurse spre bar traversând sufrageria, urmând o dâră de benzină ce mergea spre bucătărie. În momentul următor, bucătăria explodă pur și simplu.

Marianne și atacatorul care mai rămăsese se rostogoliră din cauza șocului. Se auzea sunetul a trei alarme împotriva incendiilor, ceea ce Mariannei i se păru a fi un comentariu ridicol de blând pe marginea situației. Știa că în câteva minute va arde întreaga casă. Simțea dogoarea, deși flăcările nu erau în apropierea ei. Fumul se învălătucea deja prin toată camera.

Auggie – cel care rămăsese – își reveni și o luă iar spre ea. Nu avea de ales – trebuia să atace, chiar să-l ucidă, ca să scape.

Se agăță nesigură de mânerul cuțitului. Îl folosise de mii de ori ca să taie felii din orice, de la pâine la castraveți, dar acum îi părea un obiect total străin – uriaș, incomod, țeapăn. Primul ei impuls fu să-l ridice deasupra capului, cu ambele mâini strânse pe mâner, și să se repeadă spre Auggie ca să i-l înfigă în cap.

Timpul își încetini goana, mai să se oprească. Infinite calcule și variante tactice se rostogoleau prin mintea Mariannei. Mai că simțea activitățile binare ale fiecărei sinapse – creierul îi mergea nebunește, calculând forța relativă a loviturii față de tăria țestei și de tăria lamei cuțitului. Cu o claritate de imagine kinestetică, Marianne își reluă în minte fiecare întâlnire anterioară a cuțitului cu oase de animale, văzu chiar și rezistența opusă de cartilajele unei pulpe de pui. O țeastă era cu siguranță mai asemănătoare ca rezistență cu o coastă de vacă decât cu un pepene verde.

Și dacă se rupe cuțitul?

Prin fumul din ce în ce mai gros văzu cum mâinile înmănușate ale lui Auggie se întind spre ea ca printr-un lichid, pregătite pentru a manevra în direcția gâtului ei, perfect poziționate pentru a o apuca înainte ca lama să-l poată atinge.

Mâinile! Atacă mâinile!

Timpul se acceleră iar. Marianne simțea căldura tot mai intensă a flăcărilor care se apropiau. Fumul începu s-o înece. Nu mai era timp de comparat deciziile. Își schimbă rapid poziția mâinilor pe mâner, apucându-l cu degetul mare sprijinit chiar pe partea neascuțită a lamei, și cu partea ascuțită în jos. Apoi, cu un țipăt ascuțit de furie, se repezi înainte, agitând lama într-o serie de figuri asemănătoare cu niște opturi sălbatice și aparent imprevizibile, lovind mâinile și încheieturile lui Auggie cu brutalitate, cu agresivitate.

Auggie se feri de lamă cu grația unui balerin.

Nu încerca să se apere.

Nu voia decât moartea Mariannei.

Ca un partener de dans care insistă să conducă, Auggie se apropie de Marianne. Ea făcu un pas înapoi, îndepărtându-se de el, apropiindu-se tot mai mult de flăcările mereu mai puternice. Țipa și își rotea cuțitul, dar efectul era din ce în ce mai mic. Iar el știa prea bine asta. Trebuia să facă ceva care să-l surprindă, să-l prindă pe nepregătite. Dar, pentru a o face, trebuia să se surprindă pe ea însăși.

Deci, chiar în timp ce se tot zvârcolea, dansând în mijlocul flăcărilor care urlau, fierbinți și tot mai apropiate, Marianne își decuplă mintea, brusc, lăsându-și trupul să facă ce-o putea. Fără indicațiile și voința ei, brațul încetă să se mai agite, cotul se trase înapoi și lăsă să pornească în zbor acea lovitură destinată a-i străpunge burta lui Auggie – o mișcare prost direcționată, care o făcu să-și piardă echilibrul și o puse în pericol să se prăbușească chiar în porțiunea de podea care ardea. Dar îl auzi pe Auggie țipând scurt, speriat, și îl văzu trăgându-se înapoi ca un balon spart, chiar în momentul în care era să fie străpuns de vârful cuțitului.

Sări din nou la el, încercând să nu-și implice creierul, încercând să aprecieze, să decidă cu ajutorul sistemului nervos periferic, asemenea unui imens crustaceu cu o forță și o viteză enormă: își evacua conștiința spre brațe și picioare și spre piept, acolo unde Auggie nu putea să ajungă cu gândurile lui ce o sondau fără milă. Acum Marianne era cea care trișa. Mișcările ei își pierdură determinarea și precizia, se transformară într-o nebunească, idioată morișcă de lovituri în linie dreaptă, în spirală, de împungeri la întâmplare, iar Auggie era fără apărare în fața lor. Lama imprevizibilă îi pătrunse umărul cu un trosnet oribil, de os zdrobit. Auggie scoase un urlet inuman...

Trădare!

Reflectarea lui, umbra lui, propriul lui „eu" îl abandonase.

Reflectarea lui, umbra lui, nu simțea mușcătura flăcărilor, nu simțea această nespusă durere a ligamentelor și cărnii sfâșiate.

Acum era lăsat să moară singur.

Trădare!

Auggie urla de durere iar flăcările urlau, trosneau și se tot apropiau de ei. Marianne se trase înapoi și încercă să elibereze lama. Dar Auggie veni spre ea gemând și strigând, încă prins de ea prin cuțitul pe care îl țineau mâinile ei. Erau legați unul de altul în mod grotesc, irevocabil, prin lama din oțel inoxidabil, suplă, imposibil de rupt. Ea îl prinse de braț cu mâna liberă, încercând să elibereze lama, în timp ce Auggie continua să scoată un șir de vaiete nearticulate, demne de milă, încleștat pe mâna ei care ținea mânerul.

Marianne smuci cuțitul, iar și iar. Fiecare nou șoc era punctat de un urlet sfâșietor al atacatorului ei. Și, printr-un proces de empatie involuntară, durerea lui Auggie părea să se scurgă prin cuțit spre terminațiile nervoase ale mâinii ei, mai întâi transmisă prin degetele crispate, apoi ridicându-se prin încheieturi și începând să-i pulseze oribil de ritmic prin întregul braț. Fiecare smucitură a mânerului o durea la fel de mult pe ea, ca și pe el; așa că sfârșiră prin a urla și a geme la unison, ca o pereche de amanți înnebuniți.

Din cauza pierderii de sânge și a slăbiciunii provocate de durere, Auggie se prăbuși aproape leșinat pe porțiunea de podea care nu ardea încă, și care se restrângea cu iuțeală. Marianne își propti piciorul direct pe pieptul lui, îl apucă ferm de braț cu o mână și trase sălbatic de cuțit cu cealaltă. Arma însângerată ieși. Marianne simți cum o părăsește durerea.

Dar acum erau amândoi aproape complet înghițiți de foc și fum, iar tunetul flăcărilor devenise aproape asurzitor. Abia de putea respira, iar inima îi bătea grozav de puternic. Uriașul zid de flăcări din spatele ei se apropia cu repeziciune, iar intrarea din față era complet blocată de flăcări. Dar rămăsese singura cale de scăpare.

Gâfâind groaznic, Auggie se ridică în coate. Părea să-și fi regăsit brusc puterile, iar Marianne se aștepta să-l vadă sărind la ea înainte de a putea să se repeadă nebunește – și cu siguranță inutil – spre ieșirea în flăcări. Ultima speranță era să-l termine ea pe el – să-l omoare.

Femeia se aplecă și se așeză călare peste șoldurile lui, apăsându-l ca să-l țină la pământ, și sprijinindu-se pe genunchi. Îi cercetă pieptul, calculând cam pe unde era plexul solar – acel centru moale și vulnerabil, unde se întâlnesc coastele și mușchii. Dacă îl lovea exact acolo, lama n-ar fi întâmpinat cine știe ce rezistență. Și dacă ar fi înclinat

lama în sus, în direcția coastelor, s-ar fi putut – era doar o posibilitate – să-i atingă inima. Prinse cuțitul cu ambele mâini și îl ridică.

Prin zgomotul flăcărilor auzi cum individul murmura abia auzit:

– Marianne!

Îi recunoscu ochii. Coborî cuțitul lateral și se aplecă spre el.

– Marianne! strigă el iar.

Nu mai era vocea acută, în falsetto, a lui Auggie. Auggie fugise din acest trup rănit. Marianne recunoscu această voce, mai profundă dar și mai speriată.

Era Stephen.

Deci fusese tot timpul unul de-ai lor! Nici nu-i trecuse vreodată prin cap o asemenea posibilitate. O secundă, Marianne se simți potopită de un sentiment de camaraderie pe care nu-l simțise niciodată față de Stephen. Și el cedase aceleiași spaime care fusese gata-gata s-o doboare și pe ea. Stephen nu avusese nici o protecție împotriva acestei forțe, nu avusese nici o cale de scăpare o dată ce pornise pe cărarea întunecată.

N-am loc! N-am loc!

Lui Auggie i se părea că interiorul mașinii era tot ceea ce-i mai rămăsese din minte. Nu mai era nimic în afară de asta și de flăcările îndepărtate care se reflectau în ferestre. Fugise din casa în flăcări, traversase în fugă și se închisese în mașină. Aștepta, plin de curiozitate, să descopere răspunsul la întrebarea pe care i-o pusese Mariannei – cea pe care aceasta refuzase s-o înfrunte.

Ce e moartea? O dată ce ai descoperit hotarul acelui tărâm secret, cum ai putea să nu-ți dorești să afli?

Dar această oribilă lume imaginară, în care se afla și el, era înghesuită și claustrofobică – un continuum spațiu-timp deformat de prezența unor grămezi de materie finisate grosolan. Pereții și ferestrele mașinii păreau să se închidă asupra lui. Începu să se agite și să se zbată, stând acolo, pe scaunul din față al mașinii, împingând ferestrele și ușile cu mâinile și cu coatele. Era prins în capcană. Urlă disperat, sălbatic:

– N-am loc! N-am loc!

Își dorea să iasă din această celulă singulară, să iasă din acest minuscul avanpost al imaginației sale. Se luptă să ajungă înapoi în lu-

mea informației, înapoi în subsol – acea câmpie fără margini, acea metaforă infinită ce conținea esența absolut tuturor lucrurilor. Acum ar fi lăsat întrebarea fără răspuns, fugind sălbatic, doar ca să-și găsească drumul înapoi, doar ca să iasă din propria lui imaginație nesănătoasă și să se întoarcă în zona *realității*.

– N-am loc! N-am loc!

Dar știa că Subsolul nu mai exista. Nu mai exista nici o realitate. O distrusese complet. Fusese creatorul propriului său sfârșit și acum gusta cu oroare amărăciunea acestui fapt. Nici măcar nu putea să trăiască moartea împreună cu celelalte celule împrăștiate – iar aceasta îi adăpostea abia o mică parte a minții; toate erau singure, toate erau deconectate, toate rătăceau prin neant. Simți cum îl copleșește moartea și șopti pentru ultima oară:

– N-am loc! N-am loc!

Marianne puse cuțitul jos, pe podea. Știa că Auggie dispăruse. Nu-l putea ucide pe Stephen – și nici nu-l putea lăsa aici să moară.

I se învârtea capul. Nu-și putea controla respirația. Pieptul i se zbătea atât de puternic, încât se întrebă dacă nu cumva o să-i explodeze inima. O apucă amețeala și văzu negru înaintea ochilor. Dar reuși să-și revină.

Își scuturâ capul, căutând să-și adune puterile. Îl trase pe Stephen de brațe, încercând să-l ridice. Abia pe jumătate conștient, el scoase un geamăt animalic de durere. Era greu ca un pietroi. Marianne găsi că situația avea doza ei de ironie, căci învinsese acest trup într-o luptă brutală, directă, dar acum nu era sigură că-l va putea mișca, că va reuși să-l scoată din calea flăcărilor distrugătoare. Verifică cu privirea calea de salvare. O mare de fum dens îneca holul dinspre ieșire.

Nu mai era timp pentru speculații. Avea de salvat două vieți, și nu prea avea nici o șansă să reușească. Lăsă brațele lui Stephen să cadă la loc și apucă cel mai apropiat covoraș. Se repezi în hol, vrând să se arunce asupra flăcărilor și să le potolească în câteva secunde. Dar în loc de așa ceva, se trezi cuprinsă de foc ca de o mână uriașă, ucigătoare, care o aruncă fără milă înapoi de-a dura, tocmai peste trupul lui Stephen.

Un nor oribil de fum negru ca smoala năvăli peste ei. Pentru moment, până și incandescența flăcărilor fu întunecată. Fără să vrea, Marianne inhală și simți cum îi arde traheea. Începu să tușească și se înecă în convulsii atât de puternice încât crezu că o să vomite.

Disperată, apucă brațul lui Stephen cu dreapta, în timp ce cu mâna stângă strângea covorașul. Ținea ochii abia deschiși, așa încât abia de mai putea să vadă flăcările printre lacrimi. Lovea podeaua în fața ei, sperând să-și facă loc printre flăcări. Între timp trăgea de brațul lui Stephen. Repetă la nesfârșit mișcările de lovire și de tragere, ritmic, știind prea bine că nu-i erau de nici un ajutor. Știa că fumul îi va termina pe amândoi, chiar înainte de a ajunge focul la ei. În câteva minute ambele lor corpuri urmau să fie complet distruse de foc. Dar, chiar și așa, ea tot repeta mișcările, lovind flăcările și trăgându-l pe Stephen, de parcă nici n-ar mai fi fost propria ei voință.

Apoi, unul câte unul, simțurile începură să i se deconecteze. Simțul tactil nu mai înregistra căldura arzătoare și chinul mădularelor. Fumul grețos nu-i mai ardea nările, iar urletul flăcărilor devenise o binecuvântată tăcere. Îi rămăsese doar vederea, iar ochii încetaseră s-o mai chinuiască. Întreaga scenă deveni minunat de tăcută și minunat de limpede. Vedea cum flăcările unduiesc în jurul intrării și cum fumul negru se aglomerează tot mai mult pe hol. Flăcările și fumul nu mai erau o amenințare. Nici nu mai înaintau.

Ce s-a întâmplat?

Se uită lung, cercetând cu ochii tot dezastrul. Totul parcă fusese suspendat, parcă fusese aplatizat. Da, asta era. Pericolul încetase să mai fie o realitate. Era doar o scenă, asta era tot. Flăcările repetau aceleași mișcări de arcuire și aceleași salturi de fiecare dată iar fumul continua să se învârtească în aceleași trombe repetate, clar-obscure.

Era un program. Era o buclă în program. Totul era alcătuit din mici pătrățele de lumină. Le putea vedea absolut pe fiecare dintre ele, unele erau roșii, unele galbene, unele verzi, unele albe, toate licărind ca o densă și impenetrabilă galaxie de licurici.

Dar pătrățelele strălucitoare ieșiră în curând din bucla lor obsedantă, și se regrupară, formând o imagine diferită. Deveniră un desiș de fețe rânjite, de clovni, alcătuite din mici pete de galben,

roșu, negru și alb. Amețită, Marianne își dădu totuși seama că ar trebui să-i fie frică de fețele acelea, dar sistemul ei nervos nu mai putea să-i hrănească mintea cu frică. Își văzu propria mână, alcătuită doar din pixeli cu aparență de carne, cum se întinde și șterge cu delicatețe întreaga scenă. Totul se dizolvă într-o lumină strălucitoare acompaniată de un sunet monoton.

În momentul în care Nolan a realizat că vorbise la telefon cu Auggie și nu cu Marianne, se repezi afară din casă, sări în mașină și plecă din Los Angeles. Știa că Marianne era în pericol, dar nici nu îndrăznea să-și imagineze în ce fel de pericol ar fi putut fi.

Acum înjura curbele și încurcătura de străzi înfundate care urcau dealurile din Santa Barbara. Nu mai fusese niciodată la Marianne acasă și, deși îi știa adresa și avea o hartă la îndemână, avea mult de furcă pentru a o găsi. În cele din urmă, reuși să descopere strada pe care se afla casa ei.

Era ușor de văzut.

Cea care ardea.

– Cristoase! strigă Nolan, strivind pedala de frână ca să oprească în fața casei.

Clădirea nu era încă înghițită complet de flăcări, dar Nolan putea vedea văpăile și fumul de dincolo de ferestrele înnegrite. Acum, fumul începuse să se adune pe sub streșinile acoperișului de țiglă.

Nolan sări din mașină și auzi sunetul sirenelor – spera să fie ale mașinilor de pompieri. Se duse în fugă la portbagaj, scoase o pătură militară și se repezi la ușa din față. Folosi pătura ca să pună mâna pe clanța încinsă la roșu. O răsuci și împinse. Spre ușurarea lui, ușa se deschise fără probleme. Dar ieșirea fu invadată de o cascadă de flăcări, care îl dădu înapoi și-l obligă să se oprească.

Când se trezi, femeia observă că e întinsă pe bancheta din față a mașinii. O durea fiecare încheietură. Își frecă ochii și se ridică în dreptul volanului.

Ce caut aici?

Amintiri fragmentare i se târau prin minte – un miros de benzină, o floare care ardea, o altă femeie într-un teribil pericol. Aparțineau aceste imagini unui alt coșmar, ca acela cu fața înfricoșată a femeii

care se înneca și care îi bântuia somnul? Sau ca imaginile mai nebuloase de sânge împroșcat pe perete sau teribila cădere de pe zgârie-norul care lucea sinistru în peisajul coșmarurilor ei?

Se agăță cu putere de volan.

Suprafața dură a volanului nu era un vis.

Mirosul înțepător de benzină de pe degetele ei nu era un vis.

Casa în flăcări de pe partea cealaltă a drumului nu era un vis.

Masca de schi cu alb, roșu și negru de lângă ea nu era un vis.

Apoi o copleși o revărsare de amintiri mult mai proaspete, prea rapide pentru a le putea stăpâni – amintirea a ceea ce tocmai se întâmplase.

– Auggie a fost aici, șopti ea. Am fost cu el. L-am văzut. Am văzut ce-a făcut. Dar a dispărut. A dispărut.

Urletul flăcărilor devenea din ce în ce mai ușor de auzit, și pe deasupra lui se auzea vaietul sirenelor de la echipajele de pompieri. Ochii i se umplură de lacrimi, porni motorul și plecă.

Nolan se întoarse și văzu cum opreau mașinile pompierilor. Dar știa că vor mai avea nevoie de câteva secunde bune ca să ajungă până în casă, iar asta putea însemna un timp fatal de lung. Se aruncă în flăcări, acoperindu-și fața cu o batistă. Își folosi mâna liberă ca să lovească în flăcări cu pătura, dând în pereți și în podea, făcând un efort disperat și chiar cu un oarecare succes pentru a îndepărta limbile de foc.

Reuși să înainteze vreo doi metri în hol, când auzi pe cineva înjurându-l prelung și tare:

– Dobitocul dracului de cretin, ieși naibii de-aici!

Dar Nolan nu se opri; continuă să lovească flăcările. Înainta mereu în căldura copleșitoare și prin fumul înecăcios. Brusc, simți o forță care îl purta parcă înainte. Era un jet de apă – la fel de puternic ca flăcările, dar neverosimil de rece. Îl lovi, amețindu-l și făcându-l să cadă în genunchi.

Nolan ridică privirea și văzu o cascadă sălbatică și asurzitoare de apă care stropea totul în jurul lui, forțând flăcările să se retragă în casă. Cu un moment înainte abia de putea respira din cauza fumului. Acum se sufoca din cauza vaporilor denși de apă. Se târî în

genunchi, ținând încă în mâini batista și pătura, mergând spre camera de zi în urma flăcărilor care se retrăgeau. Apa continua să-l izbească din spate cu sălbăticie.

În cele din urmă, reuși să se ridice în picioare în mijlocul camerei, într-o mică porțiune neatinsă de flăcări. Prin fum și aburi, Nolan putu să zărească două trupuri care zăceau pe podea chiar în fața lui. Unul îl acoperea pe celălalt. Cel de dedesubt purta o jachetă de piele și o mască de schi...

Fața lui Auggie.

Silueta de deasupra era a Mariannei. Când Nolan o văzu, focul tocmai ajunsese la ea, iar hainele și părul începeau să-i ardă. Îi cuprinse trupul și îl smulse de jos, îl înveli în pătură, se întoarse spre ușă și alergă ca un nebun. Fu cât pe ce să cadă, răsturnat de o altă revărsare de apă.

– Lăsați-mă să ies, dobitocilor! urlă el către pompierii ascunși vederii de aburi și fum.

Jetul se retrase un moment, iar Nolan ieși ducând trupul moale al Mariannei, înfășurat în pătură și aruncat pe un umăr. Nu se opri din fugă până ce nu ajunse pe peluza de vizavi. Atunci se lăsă să cadă și el alături de ea pe pământ, tușind și gâfâind.

De sub pătură, Marianne începu să se înece și să tușească în același timp. Era sunetul cel mai dulce pe care îl auzise vreodată Nolan. Însemna că era în viață.

Șeful brigăzii de pompieri veni în fugă la Nolan, agitându-și brațele și țipând ca un băiețel cuprins de o criză de furie.

– Dobitocul naibii de cretin cu mințile în puță, javra dracului de tâmpit bălos! țipa el isteric. Ce dracu' te-ai apucat să faci acolo?

Nolan își arătă insigna.

– Poliția din Los Angeles, prostule, spuse Nolan. Vrei să-mi explici cum de-am ajuns eu aici înaintea voastră?

Șeful fu redus la tăcere.

Încet, delicat, Nolan îndepărtă pătura de pe fața Mariannei. O mare parte din păr fusese ars, iar obrazul drept era zgâriat și vânăt. Deși încă se înneca și tușea, Marianne reuși să vorbească:

– Stephen e înăuntru. Să meargă cineva să-l scoată.

– E Auggie, spuse Nolan.

– Nu, gâfâi Marianne. E Stephen. Auggie... Auggie a murit.

Nolan se întoarse și se uită spre casă. Doi pompieri scoteau trupul unui bărbat. Brațele omului se legănau ușor, de parcă era pe jumătate conștient, iar Nolan fu sigur că era încă în viață. Se întoarse înapoi s-o privească pe Marianne.

Leșinase.

– Ați face bine să-i aduceți niște oxigen, îi ordonă el șefului.

11111

EPILOG

LUNI, 11 APRILIE, 9:35 P.M.

Casa lui Nolan e acum aproape goală. Podelele de lemn lustruit strălucesc, reflectând focul blând, care trosnește ușor, îngrădit în granițele sigure ale căminului. Toate fotografiile sunt strânse – fantome prietenoase închise în cutii. Unele vor fi scoase și puse la vedere în noua casă, dar multe vor rămâne în cutia lor – amintiri plăcute de scos și de revăzut din când în când. Lucrurile lui sunt împachetate, iar hainele soției lui decedate au fost date de pomană. Săptămâna trecută, copiii au venit să-l ajute să strângă, să-și aleagă din lucrurile lor, s-o cunoască pe Marianne și să le aprobe cu entuziasm planurile.

Nolan, în pijama, e așezat pe o saltea pusă lângă foc – vechea saltea pe care el și Marianne o vor mai folosi doar în noaptea asta, după care o vor arunca. Cutiile cu cărți, discuri și lucruri personale au fost trimise dinainte în Oregon chiar azi, într-un camion, împreună cu mobila. În casă au mai rămas doar câteva lucruri pe care le vor lua cu ei în mașină.

Un timp, Nolan se uită ca fermecat la foc, apoi își dă seama că e singur.

– Iubito, unde ești?

Nici un răspuns.

Vede o lumină care strălucește de după ușa de la bucătărie. Știe că Marianne lucrează la noul ei computer, unul dintre puținele lucruri care nu au fost trimise înainte în camion. L-a păstrat aici ca să-și continue treaba până în ultimul minut. Computerul va fi pus în mașină

mâine dimineață, dar Marianne i-a promis lui Nolan că nu-l va mai despacheta pe drum, în timpul opririlor la hoteluri – i-a promis să nu se gândească la muncă de-a lungul călătoriei lor pe coastă.

Vor ocoli pe un drum mai lung.

Amândoi avem nevoie să ne desprindem de serviciu. Și de trecut.

Gândul ăsta îi amintește de cele cincisprezece foste „celule" ale lui Auggie, care fuseseră reținute și se află acum în tratament. Fie că înfăptuiseră crime sau nu, spunea Gusfield, toți aveau amintiri tulburi despre crime. După moartea lui Auggie, mulți dintre ei telefonaseră la biroul Insomniei îndurerați și tulburați. Alții au fost identificați de familii sau de asociați, căci informațiile despre Auggie au devenit publice. Gusfield crede că se vor afla și mai multe după apariția noii lui cărți despre tulburările disociative.

Totuși, nu a fost nimeni dat în judecată. Și, o dată cu trecerea zilelor, devine din ce în ce mai clar că va fi greu, dacă nu imposibil, să acuzi pe vreuna din celulele lui Auggie – chiar și pe cele care, după propria lor mărturie, au acționat ca înfăptuitori fizici ai crimelor.

Toată treaba asta îl scârbește pe Nolan. Dar e foarte recunoscător pentru faptul că Marianne nu a dovedit nici un fel de simptome disociative – cel puțin nici unul pe care să-l recunoască el sau să-l admită ea. Nolan știe că nu va înțelege niciodată pe deplin ce s-a petrecut în noaptea aceea teribilă de acum opt săptămâni – noaptea aceea în care ea a devenit parte componentă din Auggie.

Nu va uita niciodată sunetul aspru al vocii ei la telefon când era supusă personalității lui Auggie:

„Scumpa de Marianne nici măcar nu există."

O chemă iar:

– Iubito, m-ai auzit?

Marianne nu răspunse imediat. Ar prefera ca Nolan să nu știe ce face. Stă pe un taburet de bucătărie și se uită la monitor.

Vocea lui Nolan o cheamă, mai insistent de data asta.

– *Iubito?*

– Da, te-am auzit.

– De ce stai în bucătărie? Vreau să vii aici.

– Într-un minut.

– Ce faci?

– Tocmai termin ceva.
Apoi își șoptește încet, din nou:
– *Tocmai termin ceva.*
Se uită la labirintul Insomniamaniei.
Respiră o dată profund și tastează comanda:
„Auggie e Auggie."
Se uită fix la mesajul pe care îl afișează computerul pe ecran

COMANDĂ INCORECTĂ

Marianne zâmbește.

A făcut experimentul ăsta destul de des în timpul celor două luni de la sinuciderea lui Auggie. Nu crede că Nolan știe asta. Ea ar prefera să nu știe. Îi place să creadă că nu va continua verificarea asta o dată ce vor ajunge în Oregon. Dar știe că nu e așa. Va continua s-o facă încă vreo câteva luni, poate încă vreo câțiva ani.

Se poate ca Auggie să fie mort cu adevărat?

Poți omorî un clovn. Poți omorî o personalitate, fie în carne și oase, fie închisă într-o mașinărie. Dar îl poți omorî pe Trișor? Poți omorî o idee, o imagine veche care bântuie absolut toate mințile omenești?

Spre deosebire de multe din celelalte celule, Marianne nu are coșmaruri. Nu e bântuită de amintirile lui Auggie. Poate că ea nu căzuse atât de departe sau atât de profund în îngrozitoarea lui inimă.

Marianne își atinge cu degetele partea stângă a feței și brațul stâng ascuns sub cămașa de noapte. E doar un tic. Arsurile s-au vindecat și a trecut mult timp de când nu a mai avut nevoie de calmante. Dar gestul o face să se gândească la femeia care recunoscuse că dăduse foc casei – aceeași femeie, precum arătaseră testele ADN, care o înecase pe Renee.

Marianne a insistat s-o vadă pe cea pe care și-o imaginase de atâtea ori. În cele din urmă, privind-o printr-un paravan de sticlă, Marianne a descoperit că uriașa femeie-războinic era doar o creație a imaginației ei. Femeia din cameră abia de era mai plină și puțin mai musculoasă decât Marianne. Avea părul lung, ochii roșii și umflați, iar pe față avea întipărită o expresie de disperare totală. Femeia și-a întors capul și a privit direct spre peretele de sticlă – direct la Marianne, cum i s-a părut ei. Un moment, Marianne a avut senzația că pri-

veste în ochii propriei ei reflectări. Asta e singura imagine din lumea lui Auggie care bântuie mintea Mariannei.

Se aude iar chemarea lui Nolan, puțin nerăbdătoare.

– Iubito, vino încoace imediat, fir-ar să fie!

– Gata, gata, răspunde ea.

Iese din rețea, închide computerul, se ridică și se duce în cameră.

Nolan are un sentiment de ușurare când îi vede fața minunată, chiar și însemnată de o cicatrice, apărând în lumina din prag. E fața ei, limpede și fără pată – Marianne, fără nici un rest din Auggie. Nolan se întreabă când va scăpa de această veșnică revelație urmată de sentimentul de ușurare.

Își alungă gândul. Rânjește la ea.

– Ei, iote-o și pe mica mea punkistă!

Îi întoarce și ea un fel de rânjet slab conturat. El își dă seama că Marianne s-a cam săturat de gluma asta. Părul ei a fost ras complet din cauza arsurilor, iar acum arată ca o perie cu peri de vreo doi centimetri.

– Deci vrei să-ți lași părul să crească, spune el, prefăcându-se că suferă în resemnare, în timp ce ea se așează pe saltea.

– Evident.

– Și ești absolut sigură că nu vrei să-ți faci o coafură Mohawk?

– Nu fi ridicol.

– Dar nu sunt ridicol. Sunt însă nebun după femeile cu coafuri Mohawk. N-ai de gând să-ți lași părul așa?

– Doar dacă adopți și tu stilul, spune Marianne.

– Nu. Atunci n-ar mai putea nimeni să ne deosebească.

Râd amândoi.

Pe podea, lângă cămin, proptit de o cutie goală, se află un căluț de bâlci, cu vopseaua decojită și cu hamurile roase, revelând șiruri de lumi cuprinse unele într-altele, pline de povești uluitoare ce nu se vor schimba niciodată. Căluțul va călători cu ei în mașină.

– Drăguț din partea familiei lui Renee să ne lase să ne alegem câte ceva din lucrurile ei, spune Marianne uitându-se la cal.

– Da, drăguț, nu-i așa? spune și Nolan.

Cei doi se ghemuiesc unul lângă altul, obosiți, susținându-se și liniștindu-se unul pe altul ca doi supraviețuitori ai unui dezastru, cu capetele alăturate, ținându-se de mâini, cu ochii abia mijiți.

Totul e cuprins de liniște, cu excepția focului care mai trosnește încă.

– O să-ți fie dor de cineva din L.A.? îl întreabă ea.
– De Clay.
– Și de altcineva?
– Nu.
– N-o să-ți fie dor de Coffey?
– Nu.
Râd amândoi.
– Nici măcar puțin?
– OK, poate, dar foarte puțin. Și ție? N-o să-ți fie dor de nimeni?
– Din L.A.?
– Din L.A., din Santa Barbara, de oriunde.
– Nu, spune ea.
– Nici de Stephen?
– Nu.

Dar tot simte un fior de milă pentru Stephen – pentru cumplita vină pe care o simțise când se petrecuse acel lucru groaznic, pentru golul care îi străbate viața, așa cum ea știe prea bine. Speră, de dragul lui Stephen, că golul se va umple într-o zi.

Lumea e plină de suflete însingurate.

– Deci n-o să-ți fie dor de absolut nimeni? insistă Nolan.
Marianne se trage mai aproape, strângându-l în brațe.
– N-o să-mi fie dor de nimeni, îi promite ea.
Privesc amândoi visători spre foc o vreme îndelungată.
– Ce vezi în foc? întreabă ea.
– Doar focul.
– Asta-i tot?
– Asta-i tot.
– Nu vezi fețe, sau imagini, sau altceva?
– Hei, eu sunt polițist, nu poet.

Dar Marianne vede ceva în foc. Se vede pe ea îndeplinind o datorie, vreme îndelungată și cu ardoare. Își amintește de silueta care

traversează lacul înghețat ducând o greutate misterioasă în spinare. Acum a ajuns pe partea cealaltă a lacului, unde bărbatul iubit o așteptase mult și cu răbdare.

Greutatea pe care o purtase e formată din surcele și lemne de foc. Acum ridică un rug uriaș, răspândind căldură lângă care ei doi pot sta unul în brațele celuilalt, în mijlocul frigului și în mijlocul lumii pline de amărăciune. Marianne se uită visătoare la fața lui Nolan, în tăcere; se uită la ochii lui care reflectă jocul flăcărilor.

– Ce vezi *tu* în foc? întreabă el.

– Nimic, spune ea, surprinsă de mica ei minciună.

– Nimic-nimic?

– Da.

– Atunci de ce Dumnezeu mă pisezi atâta pe mine cu chestia asta?

Ea râde. Se strâng în brațe iar ea se gândește:

Ce e oare dincolo de foc? Pășuni luminoase sau păduri întunecoase? Vise blânde... sau coșmaruri?

Știe că în seara asta ea și Nolan vor face dragoste lângă foc, iar mâine vor începe o viață nouă.

Dar ce va fi poimâine?

Dar răspoimâine?

Mănunchiuri de neuroni plimbă aceste întrebări în sus și în jos prin creierul ei, și se întorc doar cu un răspuns cenușiu, de două cuvinte:

COMANDĂ INCORECTĂ.

Joseph R. Garber

VERTICALE PERICULOASE

Ai patruzeci și șapte de ani, te numești Dave, ești în mare formă și câștigi o groază de bani. În fiecare dimineață faci jogging prin Manhattan până la serviciu, urci în biroul tău de la etajul patruzeci și cinci al unui zgârie-nori ultramodern, faci duș și îmbraci un costum elegant. Dar astăzi... Președintele companiei dă buzna peste tine, cu un pistol în mână, și încearcă să te împuște. Nu reușește. Acum ai o armă. E foarte bine, pentru că situația se înrăutățește până la demență; toată lumea vrea să te omoare: colegii, prietenii, chiar și propria ta familie. Prizonier în imensa clădire, urmărit acum și de o echipă de ucigași profesioniști, încerci să înțelegi ce se întâmplă și *de ce* se întâmplă. Și-ți amintești ce ai învățat demult, în Vietnam, pentru că nu ai deloc chef să mori pe tăcute. În orice caz, nu singur.

Cartea de față („culmea suspansului și a misterului" – declarația aparține lui Clive Cussler), apărută recent în S.U.A., unde a înregistrat un succes fenomenal, a fost tradusă în timp record în cincisprezece limbi. Studiourile Warner Bros. și compania Peters Entertainment colaborează la realizarea ecranizării ei, o superproducție gen *Die Hard*.

NEMIRA

Aveți insomnii după ce ați citit
INSOMNIMANIA?
Doriți să vă lăsați și dumneavoastră prins
în uriașa pânză de păianjen a celei mai mari
rețele de calculatoare din lume?

NEMIRA

oferă cele mai mici prețuri pentru servicii

INTERNET

cititorilor săi din ***BUCUREȘTI, BACĂU, BAIA MARE, BRAȘOV, CLUJ, CONSTANȚA, CRAIOVA, DEVA, GALAȚI, PITEȘTI, PLOIEȘTI, RÂMNICU-VÂLCEA, TÂRGU MUREȘ, TIMIȘOARA*** *și* ***SUCEAVA***
(deocamdată; îi rugăm și pe ceilalți să ne scrie).

Completați formularul de mai jos și trimiteți această pagină pe adresa editurii. Veți avea 15 ore de acces INTERNET, în Decembrie 1996, pentru doar 27$ (curs BNR), economisind astfel 53$ față de cel mai bun preț de pe piață și beneficiind de reduceri pe viitor. Cititori fideli, vi se pregătește (și alt)ceva! Pentru relații, scrieți-ne la C.P. 26-38 București, sau sunați-ne la 223.15.44 / 223.15.10 / 223.15.20 / 223.15.30 – interior 1176

Formular de înregistrare

Numele titularului de cont:	
Adresa:	
Localitatea:	
Județul:	
Telefon/fax:	
Nume cont:	
(max. 8 caractere, litere mici; alegeți unul semnificativ și ușor de reținut – intră în adresa de E-mail)	
Alternativă la numele de cont:	
(dacă acesta este deja folosit de altcineva)	
Parola inițială de acces:	
(6-8 caractere, din care cel puțin o cifră)	
Data:	

StarNets

Your Internet Business Solution

InterComp	București	01 3238255
CINOR	București	01 3120579
ALGORITMA	București	01 2122151
GEONET	București	01 2113299
MICROSISTEM	Bacău	034 171342
SINTEC	Baia Mare	062 436366
Deuro-Consult	Brașov	068 319181
RomaniaOnLine	Brașov	068 135179
HARD-TEST'94	Brăila	036 467752
GMB	Constanța	041 619222
INTERNETSUD	Craiova	051 417963
TOPTECH	Deva	054 213871
HARD-TEST'94	Galați	036 467752
TRANSDATA	Ploiești	044 143630
LANCOMP	Sibiu	069 214103
WARP-NET	Suceava	030 226810
ROMWEST	Târgoviște	045 611881
HotSoft	Tg. Mureș	065 166516

Email: office@starnets.ro

http://www.starnets.ro

E-mail

Netscape

WebTalk

IExplorer

Telnet/FTP

News

IRC

RealAudio

HOT JAVA

Numai prin noi aveți acces la Internet din toată , cu viteză maximă și costuri minime!

InterComp

@Powered by SPARC-Solaris

nautilus

Cole Perriman

INSOMNIMANIA

AVEȚI UN CALCULATOR? CONECTAȚI-VĂ LA JOCURILE UCIGAȘE!

NU PUTEȚI SĂ DORMIȚI? NOPȚILE VI SE PAR LA FEL DE LUNGI ȘI DE INSIPIDE CA ȘI ZILELE? AVEȚI UN CALCULATOR? ATUNCI APELAȚI LA *INSOMNIMANIA*, LUMEA VIRTUALĂ A INTELIGENȚELOR DEZABUZATE, ÎN CARE TOTUL ESTE PERMIS. AICI, SUB MASCA UNUI ALTER-EGO ELECTRONIC, VĂ VEȚI SATISFACE CELE MAI EXOTICE GUSTURI SEXUALE, VEȚI STA LA TAIFAS CU AMICII ÎN BARUL LUI ERNIE, VEȚI PUTEA PIERDE SUME URIAȘE LA CAZINOU SAU VEȚI COMITE, NEPEDEPSIT, CÂTE CRIME DORIȚI. ILUZIE? NU CHIAR. DE CE CRIMELE DIN *INSOMNIMANIA* ȘI AU CORESPONDENTUL ÎN REALITATE, SAU MAI BINE ZIS INVERS? CINE ESTE AUGGIE, CLOVNUL-MODERATOR AL JOCURILOR UCIGAȘE DIN REȚEA? ANCHETA CARE ÎNCEPE – HALUCINANTĂ, PENTRU CĂ *INSOMNIMANIA* ESTE GUVERNATĂ DE ALTE LEGI, IAR POLIȚIA NU ARE ÎNCĂ O SECȚIE VIRTUALĂ – VĂ CONDUCE LA UN DEZNODĂMÂNT ULUITOR.

ISBN 973-9177-80-8

NEMIRA